

Giới thiệu Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)

Thể loại: sắc hiệp, tiên hiệp, dị giới, huyền ảo, tu chân,

Theo bạn thì con đường nào tu luyện được vô địch

Khi có người nói rằng: Vương đạo chính là quá trình kiếm tu? Khiến trùng chỉ dành cho những kẻ không có thực lực? Song tu chỉ là con đường tà đạo? Qua tác phẩm này ta sẽ cho các đạo hữu thấy một chân trời mới của kẻ chơi trùng.

Ngày tinh tay nắm thiên hạ, đêm say đầu gối mũi nhân.

Hệ thống tu luyện gồm có:

- Luyện khí (cấp 1)
- Trúc cơ (cấp 2)
- Kim đan (cấp 3)
- Nguyên anh (cấp 4)

-.....

Mỗi cấp còn chia ra Bình, Đinh, Ất, Giáp (Bình thấp nhất) áp dụng cho đan dược, phù, thiên tài địa bảo, bảo khí...

Đây là tác phẩm đầu tay của ta mong các đạo hữu cho ý kiến

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiểu hài tử, đan điền vấn đề

Trong khu rừng rậm rạp có lão già ngồi trên tảng đá như lão tăng nhập định. Xung quanh được phủ kín bởi hăng hà sa số những cổ thụ có màu đen huyền cao rợp trời.

Rõ ràng là giữa trưa nhưng lại không có tia nắng nào xuyên qua tán lá, đây là điểm đặc trưng nhất của Hắc Lâm 1 khu rừng rậm tối tăm và âm thấp quanh năm.

- Oe...oe...oe.

Tiếng khóc chợt vang lên phá vỡ sự yên tĩnh chung quanh.

- Quái lạ chẳng lẽ ta nghe nhầm?

Lão tự hỏi mà cũng không tin vào tai mình, giữa rừng rậm tràn ngập yêu thú lại xuất hiện trẻ con.

Lão phóng đi như con gió hướng về phía tiếng khóc thì thấy 1 hài nhi bị bế còn đang được quấn trong khăn bông.

- Này! Có ai ở đây không?

Lão vận chân khí hét lên, tiếng hét đỉnh tai nhức óc khiến yêu thú xung quanh hoảng sợ bỏ chạy.

Rồi có vẻ như để chắc chắn lão sử dụng thần thức quét xung quanh 100 dặm nhưng rõ ràng không thấy ai, lão xoay lưng bỏ đi.

- Ách giữa đang ai lại muốn quàng vào cổ chứ? Ngươi tự sinh tự diệt thôi.

Nhưng khi vừa quay đi thì lại có gì đó giữ lại.

- Quái lạ 1 ma tu như ta lại động phạm trần ư?

Rồi lão thờ dãi rồi bước lại gần hài nhi thì thấy 1 viên ngọc bội khắc chữ “Trần” đang đeo trên cổ đứa bé.

- Ta gặp ngươi xem như là duyên vậy thì đặt ngươi tên là Trần Duyên để nhắc nhở ngươi cũng như ta tránh xa duyên nợ phạm tục để có ngày vãn đĩnh cứu thiên.

Lão ôm lấy đứa bé rồi đáp mây. Mấy tức sau liền xuất hiện phía trên 1 ngọn núi mà đỉnh của nó như lưới kiếm đâm xuyên qua tầng mây.

- Đây là Ma Kiếm Tông là nơi ta tu luyện và cũng chính là nhà sau này của ngươi.

Lão thì thầm với đứa bé.

Xuân đi thu đến đứa bé năm nào đã trở thành 1 thanh niên khôi ngô. Nhưng lúc này hắn đang ngồi nhập định trên bờ đoàn từng giọt mồ hôi thấm đẫm gương mặt. Bỗng dưng hắn phun ra 1 ngụm máu, mặt trở nên tái nhợt.

- Lại thất bại lần nữa, đây là lần thứ mấy rồi? Ông trời, tại sao ông lại bắt công đến vậy?

Trần Duyên hét lên trút bỏ con tức giận.

Thiên phú tu tiên quyết định bởi 2 thứ đầu tiên là kinh mạch, thứ 2 là đan điền. Kinh mạch như vòi nước linh khí lấy được càng nhiều phụ thuộc kinh mạch có lớn, dèo dai hay không. Đan điền như hồ trữ nước đang điền lớn thì chứa được nhiều linh khí trong lúc sử dụng pháp quyết hay đột phá không dẫn đến tình trạng thiếu hụt chân khí.

- Bản thân ta có kinh mạch lớn so với người khác gần như gấp đôi mà đan điền thì lại quá nhỏ tích trữ chân khí không đủ. Thân là luyện khí tầng 3 mà Không Vật Quyết nhỏ nhỏ của luyện khí tầng 1 mà không thì triển được.

Trần Duyên thâm nghĩ. Rồi hần đứng lên đi ra khỏi phòng tu luyện, bước đến trước động phủ thì thấy truyền tin phù. Bóp nát thì biết là của sư phụ hần gọi hần đến, lập tức phong bế động phủ rồi mở ra huyền trận lấy tốc hành phủ dán vào chân rồi phóng thẳng đến chỗ sư phụ.

- Duyên nhi vào đi

Trần Duyên vừa đến gần động phủ chưa kịp sử dụng truyền tin phù thì bỗng nghe tiếng của sư phụ vang lên trong đầu.

- Thịnh an sư phụ.

Trần Duyên từ từ tiến vào chấp tay cúi đầu thật sâu thể hiện sự kính trọng đối với sư phụ. Phía trước Trần Duyên là 1 lão giả gồi ngay ngắn trên bờ đoàn cũng chính là người đã mang hần về từ rừng rậm. Kì lạ 1 điều lão giả gần như không thay đổi gì so với 15 năm trước.

- Duyên nhi người lại hấp thu chân khí vượt quá đan điền nữa rồi đúng không?

Mặc dù Duyên Trần không nói gì nhưng nhìn vào ánh mắt quật cường của hần thì lão giả đã hiểu được phần nào.

Lão thờ dài, thân là Tứ trưởng lão 1 trong Thập Đại Kim Đan của Ma Kiếm Tông mà lại bất lực không không chữa trị cho đệ tử của mình được.

- Ta gọi người tới đây để nhắc nhở người hôm nay là ngày tăng kinh các mở ra luyện khí tầng 3 trở lên được phép đi vào tuyền công pháp.

- Đệ tử đã rõ thưa sư phụ.

Trần Duyên cung kính. Hần làm sao không biết sư phụ dụng tâm lương khổ muốn hần lượng sức mà làm. Nhưng hần không thể không liều mạng, lớn lên trong giới tu chân cũng là sự bi ai. Xung quanh ai cũng pháp lực cao cường, đáng vận giả vũ thì làm sao có thể cam tâm chịu kiếp sống bình thường.

- Thôi được rồi người đi đi.

Lão giả phẩy phẩy tay.

- Đệ tử cáo lui.

Đi ra khỏi động phủ, Trần Duyên hít hơi sâu lấy lại vẻ ngoài thản nhiên như thường ngày rồi bước nhanh đến tăng kinh các.

Trước sân có gần trăm đệ tử trước cổng chờ đợi, pháp quyết tu luyện mỗi cảnh giới chỉ nên chủ tu 1 pháp quyết nên số đệ tử đến cũng không nhiều.

Tăng kinh các về ngoài cửu ki không biết đã sùng sững ở đây bao nhiêu năm có tất cả 4 tầng. Tầng 1 nhiều sách nhất đủ loại thiên kì bát quái do những tiền bối đi khắp nơi ghi chép lại, tầng này đệ tử được ra vào tự do để gia tăng kiến thức. Tầng 2 là công pháp tu luyện dành cho luyện khí kì, tầng 3 dành cho trúc cơ kì, tầng 4 là kim đan kì. Từ tầng 2 trở lên mỗi lần lên 1 đại cảnh giới sẽ được vào 1 lần tuyền 1 pháp quyết tu luyện và 1 công pháp ra, thì nếu muốn vào lần nữa thì phải nộp lên số lượng điểm cống hiến nhất định.

Trần Duyên vừa bước đến bậc thềm thì nghe thấy tiếng trâm chọc từ phía sau.

- Tướng là ai thì ra là Trần đại thiên tài xin cho Ngô này hữu lễ.

Từ đằng xa đi đến 1 thanh niên đáng ngoài cao lớn bước đi hữu lực đôi mắt sắc lẹm thể hiện rõ sự gian manh. Hần là Ngô Thiên là cháu trai của Bát Trưởng Lão, khác với Duyên Trần hần từ nhỏ đã là thiên tài được nhiều người công nhận nhưng gia gia hần thực lực lại yếu hơn Tứ Trưởng Lão rất nhiều, ăn nhiều thiệt thòi nên đến đời con cháu quan hệ cũng không tốt đẹp gì.

Trần Duyên ngoảnh mặt lăm ngơ xem như không thấy hần vẫn bước đi hướng vào tăng kinh các.

- Hừ ta gọi người 1 tiếng thiên tài mà người ngời là thật à, 1 tên phế vật 15 tuổi mới bước vào luyện khí tầng 3. Tài nguyên người sử dụng dứt cho heo ăn họa may nó còn mạnh hơn cả người.

Ngô Thiên hét lên, bởi vì gia gia hần đầu không lại sư phụ của Trần Duyên nên có rất nhiều thiên tài địa bảo vốn dĩ có thể giúp cho hần tăng cao cảnh giới thì lại rơi vào tay Tứ Trưởng Lão dùng để bồi dưỡng tên phế vật này.

Hần năm nay 13 tuổi mà đã luyện khí tầng 6 mà tài nguyên tu luyện lại không bằng Trần Duyên đúng là trời cao không có mắt mà.

Trần Duyên không may may đề ý đến vì hần biết Ngô Trần đang kiểm có để hần kiểm nên không được mà chống lại cho tên kia có lí do ra tay, thậm chí là phế bỏ. Mặc dù Ma Kiếm Tông là ma môn đại phái các đệ tử huyết sát rất nặng, thường xuyên có trường hợp đệ tử đột nhiên biến mất. Nhưng Trần Duyên dù gì vẫn là đệ tử truyền của Tứ Trưởng Lão nên không phải ai cũng dám không lí do gì mà đụng đến.

Thấy Trần Duyên không mắc mưu, 2 tay Ngô Thiên nắm chặt lại suy nghĩ điều gì đó rồi quyết định buông tha quay người rời đi.

- Trần Duyên người được làm tổng môn luận bàn dành cho luyện khí kì 3 năm 1 lần còn 2 năm nữa, đến lúc đó ta đã là luyện khí kì tầng 9 thậm chí là luyện khí kì nguyên mãn, ta sẽ cho người biết thế nào là đau khổ đến lúc đó dù ta có giết người thì lão gia hỏa kia cũng không làm gì được ta.

Thấy Ngô Thiên rời đi Trần Duyên biết tên đó sẽ không buông tha dễ dàng như vậy, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Điều cần làm bây giờ là phải trở nên mạnh mẽ, có thực lực trong tay thì bao nhiêu nhần nhục hôm nay ta sẽ hoàn trả gấp trăm lần.

Bước vào tăng kinh các trước cổng có 1 lão giả nằm trên chiếc võng đang đu đưa, nhìn lão da nhăn nheo giống như đã bước nửa bước vào quan tài. Nhưng Trần Duyên không dám khinh thường bước tới trước chấp tay cung kính hỏi:

- Kính xin tiền bối cho phép đệ tử vào tăng kinh các lựa chọn công pháp và pháp quyết.

Trần Duyên chưa kịp ngẩn đầu thì có cảm giác có người sau lưng chạm nhẹ tay lên lưng mình. Đang muốn thoát ra thì lại nghe giọng nói ồm ồm của lão giả:

- Đứng yên không được cử động.

Trần Duyên nhìn phía trước chiếc võng còn đang đu đưa mà người thì đã không còn.

- Ừm...ừm thì ra là vậy.

Lão già gật đầu vai lần liên nói:

- Người là một thuộc tính thì hãy đến bên kệ chứa một pháp quyết ở cuối dãy tầng 2 mà lựa chọn. Luyện khí tầng 3 à, vậy người được lựa chọn 1 môn công pháp và 1 môn pháp quyết suy nghĩ cẩn thận đừng tham công bỏ gốc lấy ngọn.

- Đa tạ ý tốt của tiền bối.

Hắn chấp tay hành lễ rồi cất bước lên tầng 2. Đi thẳng 1 mạch đến dãy chứa một công pháp không cần để ý đến những hệ khác. Đưa à học công pháp khác hệ các nguyên tố tương khắc lẫn nhau nhẹ thì tăng phế suốt đời, nặng thì thân vong đạo tiêu nên không ai làm những chuyện ngu ngốc thế cả.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hóa Một Quyết

Trần Duyên đi tới dãy sách để một công pháp, từng cuốn sách dày có móng có xếp ngăn nắp trên kệ sách gần trăm cuốn. Lật đi lật lại nhiều cuốn pháp quyết khác nhau, mỗi loại có đặc trưng riêng như: “Trường Xuân Quyết” tăng khả năng hấp thụ một linh khí nếu tu đến đại thành thì tốc độ hấp thụ linh khí sẽ tăng 2 thành so với công pháp bình thường khác. “Bách Thảo Quyết” tên như ý nghĩa làm bạn với cỏ cây tăng tốc độ tu hành khi ở nơi cây cỏ rậm rạp rất thích hợp với các tu sĩ hay trồng linh cốc hoặc linh dược.

Trần Duyên lật rất nhiều pháp quyết nhưng không có loại nào hợp với mình, chủ yếu là tăng tốc độ hấp thụ linh khí mà kinh mạch của hắn đã hấp thụ vượt mức cho phép của đan điền rồi nếu tu luyện những pháp quyết này chẳng khác gì lấy độc bồi độc.

Đang lúc nằng giải thì giọng nói ồm ồm của lão già lại vang lên:

- Vẫn chưa tìm được pháp quyết thích hợp à?

Trần Duyên quay lại thì thấy lão già đứng gần đấy nhìn về phía mình.

- Vấn đề cơ thể của người ta đã nghe tứ sự đệ kể lại, đúng là nan giải!

Lão già cười nhẹ bật than.

- Tiền bối người là...

Trần Duyên khẽ thốt.

- Ta là sư huynh của sư phụ người, người có thể gọi ta là nhị sư bá.

- Đệ từ bất kính xin kính chào nhị sư bá.

Trần Duyên cũng bất ngờ không thôi trong Ma Kiếm Tông, Tông Chủ không bàn thế sự tĩnh tâm tu luyện thì Nhị Trưởng Lão là người có thực quyền thứ 2 chỉ sau Đại Trưởng Lão.

- Hôm nay ta ở trước Tầng Kinh Các cốt là để chờ người.

- Thì ra mọi chuyện đều do sư phụ sắp xếp ai ngờ lão nhân gia người lại nhắc nhở mình đến đây.

Trần Duyên nghĩ thầm bỗng cảm giác cay cay khóe mắt.

- Nghĩ gì hà tiểu tử còn không lại đây, không nề mặt sư phụ người là sư huynh đệ cùng ta vào sinh ra từ nhiều lần thì cần gì cái thân già phải cất công tới tận đây chứ.

Nghe thấy thế Trần Duyên liền cười hi hi trên mặt còn tia xấu hổ đĩa tới.

- Đa tạ nhị sư bá ân đức này đệ từ không bao giờ quên sau này sẽ dày công báo đáp.

- Xi... đợi người báo đáp thì ta đã ở sau dưới 3 tác đất rồi.

Lão xi mũi cười.

- Mặc dù không báo đáp lão nhân gia ngài thì cũng có thể báo đáp con cháu của ngài a.

Trần Duyên ngại ngừng cười nói.

- Thôi không cần người quan tâm hôm nay ta đến đây chủ yếu là giúp người giải quyết vấn đề đan điền của người.

- Mặc dù tứ sự đệ đã nhờ vả nhưng ta vẫn chưa tìm được cách giải quyết triệt để vấn đề.

Lão vừa nói vừa liếc mắt nhìn Trần Duyên như ý muốn nói gì rồi lại thôi.

Trần Duyên cũng đắm chiêu suy nghĩ chợt hắn nhận ra:

- Nhị sư bá lão nhân gia ngài nói là “triệt đề” vậy thật ra là có cách đúng không?

Lão liền thờ dài.

- Ngươi đúng là rất nhạy bén đúng như những gì tứ sư đệ nói về ngươi. Đúng là ta có cách nhưng mà...

Thấy lão chần chờ Trần Duyên gấp muốn chảy nước rồi.

- Kính xin sư bá chỉ điểm chỉ cần có 1 tia hi vọng dù thân từ đạo tiêu đệ tử cũng không hối tiếc.

- Haiz!!! Thôi được rồi đừng nói là ta không cảnh báo cho ngươi biết, tu luyện pháp quyết này đến nay đã có không dưới 10 người mà người nào cũng bị pháp quyết phản phệ thân từ đạo tiêu. Ngươi đã nghe rồi đó ngươi còn muốn tu luyện nữa hay không.

Lão thờ dài rồi ngay sau đó là nét mặt thận trọng hẳn lên.

- Kính xin sư bá truyền thụ đệ tử tà chết bất hối.

4 chữ “tà chết bất hối” nói ra đã làm cho bản tâm Trần Duyên vững tựa Thái Sơn, một lòng cầu đạo vô kiên bất tồi.

Lão già chợt sững sốt rồi lại phá lên cười:

- Ha...ha...ha hay hay giỏi cho “tà chết bất hối” đúng là có thầy hay ắt có trò giỏi. Đây ngươi cầm lấy đi bản pháp quyết này tên là “Hóa Mộc Quyết” một bản pháp quyết hiếm thấy được lưu truyền từ thời thượng cổ, được ta và sư phụ ngươi tìm thấy trong một bí cảnh xa xưa. Mà sư phụ ngươi hệ phong còn ta hệ hỏa nên không tu luyện được đem bán thì tiếc nên cất giữ, giờ đây thì truyền lại cho ngươi hi vọng ngươi không có phụ bản pháp quyết này kiên trì tu hành ngày nhập đại đạo.

Trần Duyên hai tay run run nhận bản pháp quyết, bên ngoài như 1 cuốn sách bình thường không rõ chất liệu có vẻ như đã rất cũ nhìn không ra năm tháng. Chỉ nổi bật có 3 chữ lớn màu xanh ngoài bìa “Hóa Mộc Quyết”.

- Công pháp này tên “Hóa Mộc Quyết”, tên như ý nghĩa khi ngươi tu luyện pháp quyết này thì cơ thể ngươi như bị hóa mộc. Nếu ngươi sai lầm trong lúc tu luyện thì cơ thể ngươi dần bị một hóa thân từ đạo tiêu.

- Thế nào là sai lầm kính xin sư bá chỉ điểm.

Trần Duyên cẩn thận dò hỏi.

- Sai lầm ở đây cũng bắt nguồn từ lợi ích cực lớn mà pháp quyết này mang lại. Điều mà ai cũng thèm muốn ở pháp quyết này là sự cô đặc chân khí.

Đang nói thì lão có ý liếc nhìn Trần Duyên đang mang vẻ mặt hứng thú nóng lòng lắng nghe lão liền cười trộm rồi lập tức yên lặng.

Thấy vậy mặt Trần Duyên lập tức đen lại trầm nghĩ:

- Lão gia hoá này đúng thật là lão ngoan đồng mà.

Thấy Trần Duyên nét mặt càng lúc càng khó coi thì lão cười phá lên:

- Ha...ha...ha có phải ngươi đang thăm chừng ta phải không.

Trần Duyên như mèo bị đập đuôi vội nói:

- Không có đệ tử sao dám nghĩ như vậy chứ.

Nói thì nói như vậy, hần đã âm thầm hỏi han lão gia hóa cả chục lần.

- Tu đạo là cầu trường sinh, là khoảng thời gian cô đơn, buồn tẻ ngươi phải tự mình đón ngộ không phải chuyện gì cứ thỉnh giáo tiền bối là có thể giải quyết.

Lão già thăm thía nói.

Trần Duyên như nhận ra điều gì mất hần sáng lên vội cuối đầu:

- Tạ ơn nhị sư bá chỉ điểm đệ tử đã hiểu.

Lão già thỏa mãn cười nói:

- Ngươi ngộ tính không sai, tiền Phật thì tiền đến Tây Thiên ta sẽ chọn cho ngươi công pháp phù hợp.

Nói rồi lão liền phát tay 1 cuốn công pháp màu nâu cũ dày gần nửa đốt tay từ kệ sách bay ra lơ lửng giữa không trung trước mặt Trần Duyên.

Trần Duyên 2 tay đón lấy thì thấy công pháp có ghi “Khô Mộc Tiểu Pháp”.

- Công pháp này là quyền thứ nhất của “Khô Mộc Công” là công pháp làm nên tên tuổi của Ngũ Trường Lão, nhờ công pháp này mặc dù chưa tu luyện đến đại thành nhưng trong tông môn ngoài trừ sư phụ ngươi, ta, Đại Trường Lão và Tông Chủ ra ít ai thắng được hần. Dù có thắng được cũng không ai giết được hần.

Lão già chất lưỡi thăm than.

- Công pháp này vừa phụ trợ vừa luyện thể có thể nói là một trong những công pháp toàn diện nhất của tông môn ta ngươi cứ đem về từ từ suy ngẫm.

Trần Duyên liền thối mất.

- Thưa nhị sư bá công pháp mạnh như vậy tại sao tông môn lại ít người tu luyện đến vậy.

Trần Duyên thắc mắc như vậy cũng có lí của mình, chẳng lẽ công pháp này có gì thiếu sót hay phải cái giá quá đắt tương tự như “Hóa Mộc Quyết”.

- Cũng không có gì nguy hiểm chỉ là điều kiện tu luyện quá mức hà khắc, mới bước đầu tu luyện đã khiến hơn 9 thành người bỏ cuộc. Đó chính là chân khí phải tinh thuần hơn bình thường 2 thành, mà đó mới là bước đầu tiên càng lên cao điều kiện càng khắc khe. Mà phải tu luyện tầng thứ 2 trở lên thì công pháp này mới thật sự phát huy uy lực của nó.

Trần Duyên trác lười thảnh thơi: cũng đúng ngay cả pháp quyết làm tinh thuần chân khí mạnh nhất của luyện khí kì thì tu luyện đến đại thành cũng chỉ tinh thuần 2 thành, mà trúc cơ trở lên thì luyện công pháp của luyện khí kì để làm gì.

- Thôi được rồi người đi đi.

Lão già ngập một hơi thật to tỏ vẻ buồn ngủ ý tứ trực khách rõ ràng.

- Đệ tử cáo từ, cảm tạ ơn truyền pháp hôm nay của sư bá.

Nói rồi Trần Duyên xoay người rời đi.

Trần Duyên vừa đi khỏi thì lão già chợt lên tiếng:

- Còn nhìn gì nữa ra đi ta biết sư đệ đã đến đây từ đầu rồi.

Ngay lúc đó một người xuất hiện mặt áo bào màu tro không ai khác chính là sư phụ của Trần Duyên.

- Tại sao đệ không tự tay đưa pháp quyết cho hần chứ. Mặc dù pháp quyết để chỗ ta nhưng đó là 2 ta cùng tìm được, nếu đệ muốn cho đệ tử của mình tu luyện thì cứ tới lấy làm cục cái thân già này.

Lão già hỏi rồi cũng chợt hiểu ra liền cười khò.

- Người không muốn làm vậy bởi khác nào tự tay giết đệ tử của mình đúng không?

Trầm ngâm chút cuối cùng Tứ Trưởng Lão cũng lên tiếng.

- Ta nhìn Trần Duyên lớn lên nên biết rõ lòng nhập đạo kiên định đến mức nào. Cứ nhìn hần mỗi ngày đều đau khổ thu nạp chân khí vào đan điền nhỏ bé của hần để đột phá bình cảnh như thế thì ta cho hần toại nguyện.

- Một lần cố gắng còn hơn sống 1 kiếp bình phẩm suốt đời.

Nói rồi hần đảng không bay đi.

- Rõ ràng ngoài lạnh trong nóng mà còn mạnh miệng. Ai ngờ rằng một Phong Ma giết người như ngóc lại cũng có lúc như thế này.

Vậy rồi lão cũng lững thững bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bước đầu khổ tu

Trần Duyên bước nhanh về động phủ mở ra hộ pháp đại trận rồi vào phòng tu luyện. Hần đã gấp đến mức không chờ được nữa.

Đầu tiên mở “Hóa Mộc Quyết”, tầng thứ nhất pháp quyết không nhiều nên chỉ sau nửa ngày đã học thuộc nhưng lại quá thâm ảo, Trần Duyên hầu như không hiểu gì.

“Hóa Mộc Quyết” chia làm chín tầng, tầng đầu đại thành có thể khiến chân nguyên cô đặc lại trở nên tinh thuần 5 thành. Còn những tầng khác thì khi nào đại thành thì tầng tiếp theo mới xuất hiện.

- Hừ lão gia hóa này rõ ràng không có tu luyện nên không biết được tầng trên như thế nào mà lại giả đồ cao minh.

Trần Duyên thờ dãi hoàn toàn bá phục sự lưu manh của lão ngoan đồng này.

Tiếp theo đọc điều kiện đệ tu luyện pháp quyết thì chợt ngớ người. “Hóa Mộc Quyết” cần tu luyện ở nơi mộc hệ linh khí nồng đậm, nhưng nồng đậm đến mức nào thì pháp quyết khá tốt bụng có ghi hần vào đó. Căn 1 cây linh thảo cấp 1 mộc thuộc tính Giáp đẵng, đọc tới đây thì Trần Duyên muốn hỏi thăm tổ tiên kẻ viết ra cuốn pháp quyết này vài lần.

- Sao không đi ăn cướp luôn đi 1 cây linh thảo cấp 1 thấp nhất là bình đẳng mà đã 5 khối hạ phẩm linh thạch, mà hàng tháng luyện khí đệ tử chỉ có 1 khối hạ phẩm linh thạch. Còn hần có sư phụ chống lưng mỗi tháng cũng chỉ có 3 khối hạ phẩm linh thạch.

Mà phẩm chất được chia làm 5 cấp, mỗi cấp chia làm Bình, Đinh, Ất, Giáp (được áp dụng cho linh thảo, vũ khí, công pháp, yêu thú, thiên phú v...v...).

Cấp 1 dành cho Luyện Khí kì, cấp 2 dành cho Trúc Cơ kì, cấp 3 là Kim Đan kì, cấp 4 là Nguyên Anh kì, còn cấp 5 đó chỉ là trong truyền thuyết hần tình cơ từ trong 1 cuốn cổ thư biết được.

Mà mỗi lần từ Bình lên Đinh lên Ất lên Giáp thì tiêu tốn gấp 5 lần mà còn chưa tính đến sự quý hiếm của chúng có khi lên gấp 10 lần.

Một cây linh thảo cấp 1 Mộc thuộc tính Giáp đẵng đã gần bằng 1 Một cây linh thảo cấp 2 Đinh đẵng rồi ít nhất cần 600 khối hạ phẩm linh thạch. Với mỗi tháng 3 khối hạ phẩm nguyên thạch bộ của Trần Duyên thì không biết năm nào tháng nào hần mới gom đủ tiền nữa.

Trong lúc Trần Duyên đang vô đầu bức tai không biết làm gì thì một ý nghĩ chợt hiện ra tiến vào Hắc Lâm câu may, nhưng ý nghĩ vừa sáng lên liền bị dập tắt.

Đừng có giỡn chơi, với thực lực của Trần Duyên chơi đùa với 1 số mãnh thú thì còn được. Cấp 1 yêu thú đã có thực lực ngang với Luyện Khí kì đã tu luyện ít nhất là tiểu thành công pháp và pháp quyết rồi. Với cỡ như Trần Duyên 10 tên cũng không đủ cho 1 con yêu thú giết nữa.

Đang trong lúc rối rắm thì truyền tin phù bay tới đó là của sư phụ.

- Duyên nhi tới động phủ của ta.

Nghe vậy Trần Duyên cố gắng dẹp hết mọi suy nghĩ trong đầu lấy lại tư thái bình thản hằng ngày bước ra. Trần Duyên biết sư phụ vì lo chữa trị cho mình đã phải chạy hết Đông Tây Nam Bắc tìm đủ đường Trần Duyên không muốn mang bộ mặt uest oải tới gặp lão nhân gia.

Khi tới gần cửa động phủ vẫn là giọng nói quen thuộc, cũng tự động đi vào.

- Trần Duyên thỉnh an sư phụ.

- Ngươi có điều gì phiền não sao.

Lão cười như không cười.

- Sư phụ đồ nhi không có.

Trần Duyên thẳng thừng chối.

- Không cần phải chối vội.

Nói rồi lão ném 1 bụi cây về phía này.

Trần Duyên vội vàng nhận lấy. Hắn trở mặt nhìn.

- Sư phụ, cái này...

Lão phát tay ngắt lời hắn.

- Không cần phải nói, ta đã nghe nhị sư bá của ngươi nói hết rồi. Cây linh thảo này tài nguyên phụ trợ cuối cùng ta đưa cho ngươi, từ giờ cho đến Trúc Cơ kì ngươi tự lo đi ta sẽ không thêm bất cứ tài nguyên nào cho ngươi nữa.

Mặc dù là nói vậy Trần Duyên biết sư phụ không muốn tỏ ra mềm lòng trước mặt hắn.

Lần này nếu thành công thì sẽ có khả năng tự kiếm linh thạch, còn thất bại thì chết thôi những linh thạch sau đó còn cần sao?

- Được rồi ngươi đi đi.

Lão giả thờ dài ra lệnh trực khách.

Khoé mắt Trần Duyên cay cay, rồi bỗng nhiên quỳ xuống đầu đập mạnh xuống đất.

- Sư phụ! Đời này kiếp này nếu đệ tử không thể phụng hiếu cho lão nhân gia ngài thì nguyện kiếp sau cũng muốn trở thành đệ tử phụng hiếu cho sư phụ.

Lão giả quay mặt vào trong như không muốn ai thấy mặt mình vào lúc này, hồi lâu sau lão chỉ Ừm 1 tiếng.

Nghe vậy Trần Duyên đập đầu 3 lần xuống đất máu đỏ tươi rồi bước ra, trên mặt thể hiện rõ sự quyết tâm không thể lay chuyển.

- Duyên nhi, lần này là sinh hay tử thì tùy thuộc vào ngươi rồi.

Lão thờ dài thầm nói.

Bước nhanh về phía động phủ, Trần Duyên liền bước vào phòng tu luyện tẩy uế sạch sẽ trên cơ thể tinh lực tràn đầy rồi trồng bụi linh thảo xuống đất kế bên bờ đoàn.

Bụi linh thảo đó là Tam Diệp Thảo mỗi nhánh có 1 lá, khi đủ 3 nhánh thì sẽ trở thành Giáp đẳng. Là loại đứng đầu trong cấp 1 linh thảo có tác dụng bình tâm dưỡng khí trong lúc tu luyện.

Trần Duyên ngồi xuống tĩnh tọa nhưng không tu luyện ngay mà lĩnh ngộ pháp quyết. Lần ngồi xuống này vậy mà đã 5 ngày trôi qua dù tu hành nhưng mới Luyện Khí kì thì chỉ giới chịu đựng hơn người thường thôi, vẫn phải ăn cơm uống nước mới sống được.

Trần Duyên mở mắt ra liền vội vàng lấy bình đan dược lấy ra 1 viên Ích Cốc đan cho vào miệng. Ích Cốc đan giúp cho tu sĩ nhin ăn uống trong 3 ngày.

Từ thân phận lệnh bài, cấp 1 pháp bảo Bình đẳng và đạo bảo chỉ phát 1 lần ra, thì mỗi tháng đệ tử luyện khí kì được nhận 1 viên hạ phẩm linh thạch và 1 bình 3 viên Ích Cốc đan

Trần Duyên nhờ có sư phụ được nhận gấp 3 bình thường. Mà còn có thêm túi trữ vật đồng thời được mở động phủ, 2 đặc quyền này chỉ có ở trên thân tu giả Trúc Cơ kì mới có, xung quanh chúng đệ tử đặt cho rất nhiều biệt danh như: quần là áo lượt, tiểu bạch kiểm v...v....

Mỗi lần nghe vậy Trần Duyên cũng đều không tức giận nói lại”đầu thai cũng phải có bản lĩnh, ai bảo các ngươi không bằng ta. Ta khuyên các ngươi về nhà tập luyện vài lần nâng cao bản lĩnh đi”.

Sau khi tinh tâm Trần Duyên đã hoàn toàn lĩnh ngộ tầng thứ nhất của “Hóa Mộc Quyết”, hắn vận công miệng lầm nhảm pháp quyết hút từ từ từng tia mộc linh khí Tam Diệp Thảo vào cơ thể.

Từng tia linh khí đi qua kinh mạch vào đan điền, chẳng mấy chốc đan điền của Trần Duyên trở nên căng tràn. Đây chính là lúc quyết định, chỉ khi đan điền hết chỗ chứa thì mới có thể áp súc linh khí. Hắn liền vận pháp quyết bỗng nhiên đan điền ép chặt lại nén số linh khí nhỏ đi so với trước đây. Quá trình này đau đớn như chết đi sống lại, hắn vẫn cắn răng chịu đựng.

Cuối cùng cũng xong Trần Duyên có cảm giác như mình vừa dạo qua Quỷ Môn Quan 1 lần. Sau khi kiểm tra cơ thể thì không có bất kì điều gì xảy ra, khi kiểm tra đến đan điền thì thấy linh khí tinh thuần hơn rất nhiều.

Rồi Trần Duyên vui mừng chợt nhận ra chân khí bị cô đặc lại khiến đan điền chứa được nhiều linh khí hơn bình thường.

- Vậy khi “Hóa Mộc Quyết” tầng 1 đại thành thì đan điền của hần như là lớn ra 5 thành. Nhưng mà đây là chân khí vừa tinh thuần vừa cô đặc thì diệu dụng rất nhiều không phải lớn thêm 5 thành có thể so sánh.

Trần Duyên ngồi xuống cố vượt qua cơn đau tiếp tục nít đẩy đan điền của mình, cho tới khi đan điền của hần ngập tràn linh khí tinh thuần mới thôi.

Trần Duyên đứng dậy thỏa mãn nhìn qua bụi Tam Diệp Thảo đang mừng thầm thì chợt phát hiện ra bụi cây đã xuống sắc, rõ ràng là do mình hút đi một linh khí của cây.

Mặc dù sự thay đổi đó là rất nhỏ, hần biết linh thảo cũng hấp thu linh khí, hần lấy trong túi trữ vật ra 2 viên hạ cấp linh thạch để dưới gốc cây.

Trần Duyên lấy “Khô Mộc Tiểu Pháp” từ trong túi trữ vật ra bắt đầu tu luyện. Lâu lắm rồi mới có tâm trạng thoải mái thế này, nhân lúc rèn sắt khi còn nóng Trần Duyên muốn luyện luôn công pháp.

“Khô Mộc Tiểu Pháp” công pháp loại luyện thể, khi sử dụng da dẻ bên ngoài co rút lại chia làm 2 tầng ngoại luyện và nội luyện. Ngoại luyện làm cho cơ thể cứng cáp tăng sức mạnh vật lý nắm đấm như búa tạ, ngón tay như mũi giáo, cơ thể như thiết giáp. Nội luyện tôi luyện cốt cách cứng cáp, nội tạng trở nên đàn hồi chịu đựng nhiều đòn tấn công của đối thủ. Phụ trợ là tăng cảm ứng đối với một linh khí.

- Đây rõ ràng là công pháp hoàn mỹ đồng thời còn tuyệt phối với “Hóa Mộc Quyết” nếu như vậy thì ta không cần phải tu luyện thêm công pháp nào của Luyện Khí kì nữa.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Điều kiện để tu luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” tiên quyết phải là chân khí phải tinh thuần hơn 2 thành, sau đó cần ngâm trong bồn pha Hắc Phong Độc.

- Quên mất phải đợi chân khí tinh thuần 2 thành mới có thể bắt đầu tu luyện.

Trần Duyên tự trách thầm.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp

Thế rồi 1 tháng sau đó Trần Duyên miệt mài khổ tu, bỗng nhiên cơ thể của hần nóng lên là cảm giác vừa quen vừa lạ, đã bao nhiêu năm rồi hần không có cảm giác này đó là đột phá.

Trần Duyên ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn rồi 1 tiếng nổ nhẹ phát ra từ trong cơ thể (ta biết các đạo hữu nghĩ gì mà, không phải vậy đâu ^_^). Luyện Khí kì tầng 4 cuối cùng cũng đột phá.

- Cái này rõ ràng là vô tình trồng liễu liễu thành hoa ta chỉ muốn tinh luyện chân khí nào ngờ vô tình đột phá. Chân nguyên cũng tinh thuần 2 thành rồi đúng là song hỉ lâm môn.

Trần Duyên mừng thầm.

- Cũng đến lúc luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” rồi.

Nói là làm lấy trong túi trữ vật 1 cái thùng gỗ lớn sử dụng hóa thuật đun sôi nước. Trần Duyên xua đầu bằng tay chân khí của hần cô đặc lại giúp hần sử dụng chân khí ít hơn các tu giả khác. Hắc Phong Độc được chuẩn bị từ trước, Hắc Phong vốn là dã thú nên giá trị không cao được dùng chế thuốc chữa thương cho phạm nhân.

Sau khi pha thành 1 thùng lớn, bên trong toàn những thứ đen nhão nhệt bốc mùi khó ngửi. Trần Duyên liền nhảy vào thùng ngồi xếp bằng vận công pháp hấp thu thứ chất lỏng đen sệt kia. Việc còn lại để cho chân khí tinh thuần chạy dọc khắp cơ thể.

10 tức đầu vẫn không có gì xảy ra, bỗng 1 tiếng hét quái dị ré lên. Con đau làm cho mặt mũi Trần Duyên trở nên vặn vẹo, cơ thể liên tục co dật như hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn vào xương tủy.

- Chịu...chịu...chịu đựng phải chịu đựng.

Trần Duyên hét lên nhưng cơn đau khiến miệng hần co quắp lại nói không rõ lời.

2 canh giờ sau cuối cùng cơn đau đã qua, sự nhẹ nhàng, sáng khoái chạy trong cơ thể khiến Trần Duyên ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy, 1 quyền hữu lực đánh vào không trung khiến không khí xung quanh tản ra.

Trần Duyên mừng thầm, chưa vận công pháp mà lực quyền đã mạnh hơn lúc trước. “Khô Mộc Tiểu Pháp” tầng thứ nhất ngoại luyện rốt cuộc gần đạt đến tiểu thành.

(tiểu thành, trung thành, đại thành, viên mãn là để chỉ độ thuần thực đối với công pháp và pháp quyết, ý chỉ 33%, 66%, 99%, 100%. Sẵn nói luôn cho các đạo hữu dễ hiểu)

Nắm 2 mắt, da dẻ của Trần Duyên bắt đầu khô lại. Vận sức hần ra 1 quyền về phía trước, tảng đá vỡ thành trăm khối.

- Ha...ha...ha ít nhất cũng phải đạt 600 cân lực, lực lượng này phải đến Luyện Khí tầng 6 mới đạt đến.

Hần hưng phấn cười rộ lên.

- Đã hơn 1 tháng trôi qua cũng là lúc báo bình an với sư phụ.

Nói rồi hần đứng lên rời khỏi động phủ.

Đang đi trên đường Trần Duyên nghe thấy tiếng động từ xa truyền đến.

- Rõ ràng là tiếng đánh nhau, lại gần xem thử.

Trần Duyên thầm nghĩ rồi phóng qua. Nếu như là trước đây hẳn chắc chắn sẽ đi thẳng không quan tâm đến những thứ không liên quan đến mình. Nhưng lần này thực lực có điểm tiến bộ nên là gan biến lớn hẳn tò mò tiến lại gần.

Từ xa đằng sau bụi cây không ai khác chính là Duyên Trần, hắn đang ẩn nấp xem cảnh gần đó có 2 tên đang chiến đấu. 1 trong đó cũng chẳng xa là gì đó là Ngô Thiên, tên không ít lần muốn ra tay với hắn. Tên còn lại là Triệu Khiển đệ tử thiên tài mới quật khởi gần đây.

- Triệu Khiển, người biết điều thì giao Thanh Lân Quả ra, nể tình sư huynh đệ đồng môn ta tha cho người 1 mạng.

Ngô Thiên cười gằng.

- Tên chó chết Ngô Thiên kia, người tưởng ta không biết người thêm thường Thanh Lân Quả từ khi ở Đồi Bảo Điện sao?

Triệu Khiển căm hận hết lớn.

Thì ra khi Triệu Khiển dùng điểm công hiến đổi lấy Thanh Lân Quả ở Đồi Bảo Điện thì bị Ngô Thiên nhìn thấy. Sau 1 hồi ép mua ép bán không thành, không thể ra tay ở chốn đông người, Ngô Thiên bám theo đến đây âm mưu cướp bảo vật.

- Người cân nhắc thật kĩ đi, ta và người đều là Luyện Khí 6 tầng nếu đấu tiếp sẽ lưỡng bại câu thương.

Triệu Khiển mạnh miệng.

Thật lòng hắn không muốn ra tay với Ngô Thiên chút nào nhất là trong tông môn. Hắn chỉ là 1 tiểu thiên tài không có ai chống lưng dù thắng hay thua thì hắn cũng là kẻ chịu thiệt. Triệu Khiển sử dụng kẻ hoàn bình để Ngô Thiên biết khó mà lui.

Nào ngờ Ngô Thiên cười to.

- Triệu Khiển ơi là Triệu Khiển, người nghĩ bản thân có thể so sánh với ta sao.

Ngô Thiên lao đến rút bảo kiếm từ túi trữ vật chém về phía trước. Đó là “Xích Họa Kiếm Pháp” 1 môn pháp kỹ cấp 1 hóa thuộc tính Giáp đẳng, 1 đường hòa điểm vạch không chém tới.

Triệu Khiển thấy vậy vội dùng pháp kỹ “Phong Thành Pháp” pháp kỹ cấp 1 phong thuộc tính Ất đẳng. Liên hóa giải chiêu kiếm của Ngô Thiên.

Ngay lúc đó Triệu Khiển bỗng nhiên ngã xuống, tường gió vỡ nát. Từ bã vai đi xuống hiện ra vết chém ghê người dài gần 2 gang tay.

Hắn vội vàng lấy từ trong người 1 lọ đan dược “Hồi Thương Đan” là đan dược cấp 1 Bính đẳng trút hết vào miệng, vài giây sau vết thương liền cầm máu.

Triệu Khiển hoảng sợ nhìn về phía Ngô Thiên, đây là bí ai của kẻ không có nội tình. Hắn ở ngoại môn làm nhiệm vụ kiểm điểm công hiến suốt 3 năm mới đổi được 1 môn Ất đẳng công pháp, gần như vô địch cùng cảnh giới ở ngoại môn mà không thể chống nổi 1 chiêu của đối thủ.

Ngô Thiên lại gần nói:

- Người đưa ta Thanh Lân Quả được rồi chứ, đừng nghĩ rằng ta không dám giết người.

Triệu Khiển không dám đánh cược với mạng sống của mình liền vội vàng lấy từ trong người ra Thanh Lân Quả ném qua.

Ngô Thiên hừ lạnh xoay người rồi đi.

Trong bụi cây gần đó Trần Duyên vẫn bất động theo dõi diễn biến từ đầu đến cuối. Hắn đợi cho Triệu Khiển rời đi mới bước ra.

- Haiz... không ngờ ta còn cách xa người khác đến vậy. Ngay cả Triệu Khiển hắn cũng không phải là đối thủ thì sao mơ tưởng đến trả thù Ngô Thiên.

- Cũng may là ta chứng kiến trận đấu này, nếu không sau này ăn thiệt thòi lớn cỡ nào.

Trần Duyên thầm nghĩ.

“Khô Mộc Tiểu Pháp” dù hoàn thiện đến cỡ nào thì cũng là công pháp luyện thể. Dùng để bảo mệnh phút cuối thì được, tu giả có ai lại nhào tới cận chiến tay đôi không. Chi sợ người chưa xuất quyền thì đã bị pháp kỹ hành hạ đến chết rồi, hắn cần 1 môn pháp kỹ tấn công kẻ địch từ xa.

- Chuyện đó tính sau trước mắt là đi thỉnh an sư phụ rồi đi kiểm điểm công hiến đổi 1 pháp kỹ mới được.

Nghĩ rồi hắn tiếp tục đi tiếp.

- Duyên nhi à vào đi.

Giọng nói quen thuộc vang lên.

- Đồ nhi bái kiến sư phụ.

- Tu luyện pháp quyết không có gì bất thường chứ?

Lão nhìn hắn.

- Nhờ ơn sư phụ mọi chuyện tới hiện tại đều thuận lợi.

Trần Duyên cung kính nói.

- Ừm, các nghi vấn trong tu luyện người cứ hỏi đi hôm nay ta sẽ giải đáp cho người.

Cả ngày hôm đó 2 sư đồ người nói kẻ nghe, kẻ hỏi người giải đáp mới đó đã hết ngày.

Trần Duyên nhận được lợi ích hết sức to lớn.

- Tu hành là đi từng bước, chuyện gì cũng lượng sức mà làm.

Cuối cùng lão nói

- Tạ ơn sư phụ, đồ nhi cáo lui.

Trần Duyên lui ra.

Trời đã tối, Trần Duyên cũng về động phủ của mình ngồi tu luyện.

Sáng hôm sau hắn đi từ rất sớm, đến Cổng Hiến Điện nhận nhiệm vụ. Nhiệm vụ cũng được chia làm nhiều loại khác nhau, Luyện Khí kì như hắn chỉ được nhận nhiệm vụ cấp 1.

Có Binh đẳng dành cho Luyện Khí tầng 3-4, Đinh đẳng dành cho Luyện Khí tầng 5-6, Ất đẳng dành cho Luyện Khí tầng 7-8, Giáp đẳng dành cho Luyện Khí tầng 9-viên mãn.

Mặc dù còn rất sớm nhưng cũng có vài tu giả ở đó, bọn hắn nhìn thấy Trần Duyên cũng rất bất ngờ, tên quần là áo lượt này mà cũng thiếu tài nguyên tu luyện sao? Mà dù có thiếu thì những nhiệm vụ này không phải là thứ hắn có thể hoàn thành được.

- Này Trần phế vật người cũng tới đây nhận nhiệm vụ sao? Bây giờ còn sớm những nhiệm vụ như cắt cỏ trong vườn linh dược hay cày đất trong ruộng linh mạch chưa có đâu.

Thạch Tân vốn là tên đệ tử Luyện Khí kì tầng 5 ghen ghét Trần Duyên từ lâu tìm được cơ hội lên tiếng.

Mọi người xung quanh liền cười theo, đây là ma môn là nơi chém giết chỉ có vài câu nói nhục nhã này mấy lão gia hỏa ngồi xung quanh không cần để ý tới.

- Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

Trần Duyên không thèm nhìn hắn nhàn nhạt nói.

Mọi người xung quanh bắt ngờ nhìn hướng Trần Duyên rồi lại nhìn sang Thạch Tân kia xem hắn sẽ làm gì.

Tên kia tức giận đến đỏ mặt trước mọi người lại bị 1 tên phế vật làm nhục. Hắn siết nắm quyền không báo trước lao đến 1 quyền hướng về phía Trần Duyên.

Mấy lão gia hỏa ngồi đó cũng bị giật mình trở tay không kịp, ai nghĩ rằng Trần Duyên sẽ đáp trả lại đồng thời tên đệ tử kia lại cục súc như vậy bị nói có 1 câu mà đã ra tay.

Mấy lão chuẩn bị ra tay, dù Trần Duyên có phế vật đi chăng nữa cũng là đệ tử thân truyền của Tứ Trưởng Lão. Hắn có bề gì thì bọn họ cũng khó ăn nói.

Nhưng mấy lão chưa kịp ra tay thì có 1 bóng đen thướt tha phóng tới trước tặng 1 cước lên mặt khiến tên Thạch Tân kia bay thẳng ra ngoài cổng hiến điện.

Thân ảnh đáp xuống là 1 tiểu nha đầu chỉ khoảng 12, 13 tuổi tóc còn búi tròn ở 2 bên, vừa đi lại có tiếng chuông ngân phát ra từ chiếc chuông nhỏ đeo bên hông trong rất vui tai.

Cô gái nhỏ vừa xuất hiện chúng đệ tử liền lui ra, nói giỡn tiểu bà nương này là hòn ngọc trên tay của Thất Trưởng Lão, là nữ trưởng lão duy nhất trong Thập Đại Kim Đan của Ma Kiếm Tông độc công siêu quần. Mà tiểu bà nương này lại được chân truyền từ Thất Trưởng Lão một thân độc công có chút thành tựu.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhiệm vụ đầu tiên, kẻ theo dõi

Thân ảnh đáp xuống là 1 tiểu nha đầu chỉ khoảng 12, 13 tuổi tóc còn búi tròn ở 2 bên, vừa đi lại có tiếng chuông ngân phát ra từ chiếc chuông nhỏ đeo bên hông trong rất vui tai.

Cô gái nhỏ vừa xuất hiện chúng đệ tử liền lui ra, nói giỡn tiểu bà nương này là hòn ngọc trên tay của Thất Trưởng Lão, là nữ trưởng lão duy nhất trong Thập Đại Kim Đan của Ma Kiếm Tông độc công siêu quần. Mà tiểu bà nương này lại được chân truyền từ Thất Trưởng Lão một thân độc công có chút thành tựu.

Tiểu la lị nhảy chân sáo, đáng vẻ thiên chân vô tà đến gần Trần Duyên. Nàng tên là Hà Diệu, từ nhỏ được mang từ bên ngoài về. Xung quanh không có ai dám lại gần nàng vì sợ độc công của Thất Trưởng Lão, ngoại trừ Trần Duyên.

Từ nhỏ hắn đã chạy đi chơi khắp Ma Kiếm Tông, thường xuyên dắt tiểu la lị này đi phá làng phá xóm. Lúc thì nhỏ lòng con sâm cầm quý của Thất Trưởng Lão, lúc thì bức râu tiểu Hà Miêu mà sư phụ hắn nuôi để trồng chùng động phủ. Có thể nói là không việc ác gì không làm.

Kể từ khi bắt đầu tu luyện thì hắn và Hà Diệu không còn gặp nhau như trước nữa nhưng mỗi lần gặp lại tiểu la lị luôn làm nũng đòi hắn dẫn đi chơi.

- Tiểu nha đầu lâu rồi không gặp tu vi tiến rất nhiều đấy.

Trần Duyên nở nụ cười trêu chọc.

- Nha đầu cái gì, muội sắp trở thành 1 thiếu nữ rồi đấy.

Tiểu la lị vừa nói vừa có ý ưỡn ngực lên theo kiểu bà cô đầy đã trưởng thành rồi.

Trần Duyên phì cười:

- Được rồi muội sắp trở thành thiếu nữ rồi.

- Khi nào lớn muội sẽ làm thê tử của sư huynh.(sướng quá rồi còn gì ^_^)

Trần Duyên mặt đen lại không ngờ tiểu nha đầu này vẫn còn nhớ lời hứa lúc nhỏ.

- Ca ca khi nào lớn thì muội sẽ làm thê tử của huynh.

1 tiểu nha đầu khoảng chừng 7 tuổi ngây thơ nói. (7 tuổi?? Ngây thơ VL)

- Được thôi, nhưng phải đợi muội trưởng thành đã.

1 đứa bé kháu khỉnh nói.

Kí ức tràn về trong đầu Trần Duyên như mới hôm qua. Hắn chợt ngừng người thì thấy Hà Diệu mở đôi mắt to tròn nhìn hắn, ho khan 2 cái hắn quyết định đổi chủ đề.

- Hôm nay sư muội tới đây để nhận nhiệm vụ à?

- Không muội muốn trả nhiệm vụ, muội đã xuống núi làm nhiệm vụ đã nửa tháng rồi cũng may là gặp sư huynh. Đợi muội nhận điểm công hiến xong sư huynh dẫn muội đi chơi nhé.

Trần Duyên bất đắc dĩ lắc đầu từ chối.

- Không được bây giờ ta phải nhận nhiệm vụ không dẫn muội đi chơi được.

- Nhưng đan điền của sư huynh? Chẳng lẽ đã hoàn toàn bình phục rồi.

Hà Diệu suy đoán nhìn về phía Trần Duyên.

- Đã không có trở ngại gì nữa.

Tiểu nha đầu phồng má xoay đi chỗ khác.

- Thôi được rồi còn 4 tháng nữa là Tết Âm lịch đến lúc đó ta đưa muội tới Dạ Thành đi dạo được không.

Trần Duyên đánh phai hứa với nàng.

Tiểu nha đầu quay phác lại mỉm cười lém lỉnh nhìn hắn, đầu còn chút gì về buồn bã ban đầu.

- Huynh đã nói rồi không được thất hứa.

Nói rồi Hà Diệu phóng đi như bay sợ hắn lại đổi ý.

Nhìn thấy cảnh này Trần Duyên mới biết hắn bị 1 tiểu nha đầu lừa. Cười khổ hắn tiếp tục tìm kiếm nhiệm vụ.

Các đệ tử xung quanh tản ra, chuyện vui đã hết ở lại cũng không có gì để nhìn.

- Tên tiểu bạch kiểm kia xuất ngày chỉ biết bám váy nữ nhân, nhận nhiệm vụ tông môn thì hết 9 thành là xuống núi. Đến lúc đó chính là từ kì của ngươi.

Thạch Tân ở sau bụi cây gần đó nghiêng răng ken két.

Nhiệm vụ cấp 1 là phong phú nhất từ Bình đẳng tới Giáp đẳng có mấy trăm loại khác nhau, có đơn đã độc hành nhiệm vụ, có đội nhóm nhiệm vụ đủ cả.

Trần Duyên đi tới bàn đề Bình đẳng nhiệm vụ thì thấy.

Nào là giữ vườn lĩnh được 1 tháng 2 khối lĩnh thạch hạ phẩm, lọc xương lĩnh thú 10 con 1 viên hạ phẩm lĩnh thạch, thu hoạch lĩnh mẽ 1 tháng 3 viên hạ phẩm lĩnh v...v....

Hắn trực tiếp bỏ qua mà chuyển sang bàn đề nhiệm vụ Đinh đẳng.

Có vài nhiệm vụ hợp ý hắn. Tìm Hồi Thương Thảo cấp 1 Đinh đẳng 5 viên hạ phẩm lĩnh thạch 1 cây không giới hạn.

- Hồi Thương Thảo là lĩnh được chủ yếu để luyện thành Hồi Thương Đan đúng là cung không đủ cầu a.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Mang về 7 túi độc của Tam Đoạn Xà 30 viên hạ phẩm lĩnh thạch, lưu ý đệ tử Luyện Khí tầng 3-4 nên đội nhóm từ 3 đệ tử trở lên.

Mang về 10 cái răng nanh của Hắc Bức 50 viên hạ phẩm lĩnh thạch, lưu ý đệ tử Luyện khí tầng 6 trở lên đồng thời hành động 1 mình vì Hắc Bức rất nhạy dễ dàng phát hiện kẻ thù.

Sau 1 hồi suy nghĩ Trần Duyên quyết định chọn nhiệm vụ Tam Đoạn Xà.

Hắn đến bàn tiếp nhiệm vụ gặp nữ đệ tử trẻ tuổi.

- Cho ta tiếp nhiệm vụ mang về 7 túi độc của Tam Đoạn Xà.

Trần Duyên dậm mặ nói.

- Ngươi đóng dấu vào tờ giấy này xác định nhiệm vụ.

Nữ đệ tử nói, nàng cũng không quan tâm tu vi của Trần Duyên là gì. Ma môn khôn sống mong chết, nếu hắn biết lượng sức mình đồng hành cùng đồng môn nếu không, dù chết cũng đáng.

Trần Duyên rời đi, về tới động phủ hấn chuẩn bị cho chuyến hành trình dài.

Hầu hết nhiệm vụ của Ma Kiếm Tông đều ở Hắc Lâm, đi đến nơi dù cưỡi ngựa cũng mất 5 ngày đường chưa tính đến thời gian hoàn thành nhiệm vụ thì dự tính cũng phải hơn nửa tháng là ít. Những thứ như Hồi Thương Đan, Ích Cốc Đan là không thể thiếu.

Trần Duyên lấy ra một cái áo mỏng hiện lên ánh bạc nhìn không tầm thường.

Đây là Nguyệt Nội Giáp pháp khí cấp 1 Giáp đẳng, được may bằng sợi lấy từ Nguyệt Mộc Đay loại cây dây leo chỉ có thể phát hiện khi trăng tròn.

Nội giáp này vốn là pháp khí bảo mệnh mà sư phụ tặng cho hấn, nhưng chưa ra ngoài lịch luyện lần nào nên vẫn nằm trong góc đến bây giờ. Lần này mới có dịp dùng tới.

Sau khi chuẩn bị hoàn thành, hấn bước ra phong bế cửa động, khởi động phòng thủ đại trận. Việc cuối cần làm là gửi truyền tin phủ cho sư phụ báo về việc hấn phải ra ngoài lịch luyện.

Trần Duyên đi thẳng 1 mạch xuống chân núi, tới chuồng ngựa của tông môn mượn 1 con Xích Lân Mã. Tương truyền tổ tiên của loài Xích Lân Mã này là hỗn huyết giữa Xích Thố và Thủy Lân.

Mặc dù đã qua rất lâu không ai có thể chứng minh thực hư như thế nào nhưng Xích Lân Mã vẫn là phương tiện đi lại được tu sĩ Luyện Khí kì ưa thích. Ngoài trừ ngày đi ngàn dặm ra thì Xích Lân Mã có thể chạy 3 ngày 3 đêm không nghỉ.

Trần Duyên mượn 1 con Xích Lân Mã 10 ngày 1 viên hạ phẩm linh thạch, nếu làm mất thì phải bồi thường 200 viên hạ phẩm linh thạch. Mặt hấn đen lại thầm nghĩ:

- Dù có chuyện gì thì cũng không thể làm mất con ngựa này.

Trần Duyên lên ngựa phóng như bay về phía trước. Lần đầu xuất môn đi xa, hấn cảm giác bầu trời mặc chim bay, biển khơi mặc cá lặn.

Do quá hưng phấn Trần Duyên không hề nhận ra từ lúc rời khỏi tông môn luôn có 1 kẻ theo dõi hấn.

- Đúng là chim non mà, ta cứ nghĩ người sẽ chờ 1 thời gian tăng lên thực lực rồi mới xuất hành. Không ngờ là vội vã đi không những vậy mà còn xuất hành 1 mình nữa chứ. Đúng là ông trời giúp ta rồi.

Kẻ theo dõi Trần Duyên không ai khác chính là Thạch Tân, tên đệ tử vừa nằm bẹp dưới đất nhục nhã trước cửa Cống Hiến Điện.

Hấn bám theo Trần Duyên trà thủ là thứ yếu, cốt là hấn đã thêm muốn tài sản của Trần Duyên từ lâu. Cát chứa của đệ tử thân truyền của Kim Đan trưởng lão giàu có tới bước nào.

- Chỉ cần giết người rồi hủy thi diệt xác thì ai biết là ta làm.

Hấn vừa nghĩ vừa cười thầm trong bụng như thể Trần Duyên đã là cá nằm trên thớt.

Cưỡi ngựa hết 2 ngày đường, Trần Duyên nghỉ chân ở quán trọ ven đường.

Khi hấn bước vào quán trọ thì 1 tên tiểu nhị đáng người thấp bé nhanh nhẩu chạy tới.

- Khách quan tới dùng bữa hay nghỉ lại ạ?

- Cả 2.

Trần Duyên không mẫn không nhạ nói.

- Dẫn ngựa của ta vào chuồng chăm sóc cẩn thận, cho nó ăn thật no.

Tiểu nhị liền gọi ngựa phu dắt Xích Lân Mã đi rồi dẫn Trần Duyên đến nhận phòng. Bước đến phòng hấn liền móc ra mấy khối ngân lượng đưa cho tiểu nhị rồi căn dặn:

- Giờ thân mang com lên phòng ta.

Tiểu nhị mừng rỡ vội vàng vâng dạ rồi xuống lầu tiếp tục công việc.

1 lúc sau có kẻ mặt hắc bào bước vào.

- Cho ta đặt phòng sát ngay phòng của tên mới vào.

Hắc bào nhân nói.

Tiểu nhị nghe liền biết có chuyện không ổn, trong lúc hấn đang do dự hắc bào nhân quát:

- Nhanh lên ta đang gấp.

Áp lực của Luyện Khí 5 tầng làm tên tiểu nhị không thờ nổi hốt hoảng dẫn hấn đi nhận phòng.

Vào phòng, Trần Duyên ngồi tĩnh tọa trên giường, không phải là hấn không muốn tu luyện mà ở đây làm gì có linh mộc Giáp đẳng mộc thuộc tính cho hấn tu luyện.

Giờ thân đến tiểu nhị rất đúng giờ mang com lên cho hấn. Trong lúc dùng com Trần Duyên phát hiện có mảnh giấy trên mâm com, hấn lật ra xem.

- Ở bên phòng khách quan có hắc bào nhân có vẻ là đang theo dõi ngài, cẩn trọng.

Trần Duyên nghĩ hoặc, ai lại theo dõi hấn. Rốt cuộc có mục đích gì.

Nghĩ mãi không ra hấn quyết định không suy nghĩ nữa.

- Tên kia chọn phòng sát bên thì đêm nay hẵng có biến. Nếu hấn dám qua ta sẽ cho hấn điều bất ngờ.

Trần Duyên lấy trong túi trữ vật ra 1 bình nhỏ, đắp chặn lên gối rồi rắc cái thứ bột màu đen lên. Quá trình làm rất cẩn thận như sợ bị dính vào người.

Chuẩn bị xong mọi thứ hắn thổi đèn chui xuống gầm giường.

Đêm hôm đó quả nhiên từ ngoài cửa sổ có bóng đen bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thần Khống Vận Trùng

Hắc bào nhân nhẹ nhàng đi vào, không tiếng động tiến lại gần giường. Hắn rút kiếm chém về phía giường Trần Duyên. “Loạn Kiếm Pháp” là pháp kỹ cấp 1 Bính giai không thuộc tính, là môn pháp kỹ rẻ nhất chỉ cần 10 điểm công hiến.

Chấn gối như bị phanh thây, nhưng không có cảnh đầu máu chảy như dự kiến. Trong lúc Thạch Tân đang ngây người, từng hạt phấn trắng bám vào người làm hắn càng lúc càng ngứa ngáy khó chịu.

- Chẳng lẽ trúng kễ.

Ý nghĩ đó liền toát lên trong đầu làm hắn lạnh người.

Con ngứa càng lúc càng khó chịu, hắn gãi dữ dội. Đúng lúc đó 1 bóng người phóng tới 1 quyền nhắm vào tim hắn.

Mặc dù bị con ngứa hành hạ nhưng kẻ kiếm ăn trên lưỡi kiếm như hắn làm sao có thể không phân tâm theo dõi xung quanh. Ngay khi bóng quyền tới gần Thạch Tân dụng hết sức né qua tránh được nơi hiểm yếu, lực quyền mạnh mẽ làm gãy xương vai của hắn.

Thạch Tân tính bỏ chạy nhưng bóng đen nhất quyết bám theo không bỏ, làm hắn trật vật tránh né. Thương thế ngày càng nhiều, hết cách Thạch Tân liền gào lớn:

- Vị đạo hữu xin dừng tay tại hạ Thạch Tân đây là chuyện nội bộ của Ma Kiếm Tông, người ngoài không nên can thiệp tại hạ sẽ dày công báo đáp.

Thạch Tân đánh chết cũng không tin bóng đen đó là Trần Duyên, hắn hi vọng đại danh Ma Kiếm Tông làm cho đối thủ kiên kị mà không đối phó hắn.

Nhưng bóng người kia vẫn tấn công không ngừng. Cùng đường Thạch Tân liều mạng ra sức bú sữa mẹ thì triển “Loạn Kiếm Pháp” lần nữa hi vọng trọng thương địch thủ tìm đường sống trong chỗ chết.

Cần 10 bóng kiếm phóng thẳng tới Trần Duyên, trong đó có 1 hướng thẳng đến tim. Thạch Tân quá vui mừng, nhưng chưa được bao lâu thì mặt hắn đen lại. Kiếm xuyên tim mà không chết Thạch Tân nghi hoặc.

Đúng lúc đó 1 quyền hướng đầu hắn đánh tới, cảm giác tử vong bao trùm làm hắn ngay người. Như trái dưa hấu bị bẻ nát, Thạch Tân ngã xuống chết đến không thể chết thêm.

Thu hồi “Khô Mộc Tiểu Pháp”, nhìn cái xác bê bết máu Trần Duyên nói thầm.

- Giết người thì phải có tâm bị người giết. Lịch luyện của ta còn quá non kém bị người theo dõi suốt 2 ngày mà không phát hiện ra. Lần này may mà có tên tiêu nhị kia ngầm báo, nếu không hậu quả thật khôn lường.

Trần Duyên nhìn xuống thấy trên áo bào có vết thủng ngay tim thì lạnh người. Nếu không có pháp khí nội giáp của sư phụ thì mới là kẻ chết.

Trận tử chiến đầu tiên may mắn sống sót làm hắn cảm khái không thôi bước tới gần kiểm kê thu hoạch.

Thạch Tân mang trên người 2 viên Hồi Thương Đan, 5 viên Ích Cốc Đan, 1 thanh kiếm là pháp khí cấp 1 Bính đẳng, 1 viên “Hồi Khí Đan” là đan dược cấp 1 Ất đẳng có thể làm Luyện Khí 8 tầng phục hồi 5 thành chân khí hao tổn (đương nhiên là người sử dụng đẳng cấp càng cao thì được hiệu càng giảm và ngược lại).

1 quyển sách cũ kĩ tên là “Thần Khống Vận Trùng”, sau khi nhìn qua sơ lược Trần Duyên mừng như điên đây rõ ràng là một môn thần thông. Thần thông thật ra là 1 môn công pháp nhưng lại không giới hạn cấp bậc tu luyện, thần thông sẽ mạnh lên theo thực lực của tu sĩ.

Có thể nói đó là thứ mà mọi tu sĩ đều mơ ước, chỉ cần 1 môn thần thông xuất hiện đều gọi lên 1 trận gió tanh mưa máu. Cả Ma Kiếm Tông truyền lại cũng chỉ có 1 môn thần thông, mà đã bị thất truyền 500 trăm năm trước không rõ lí do.

Tiếp tục lục soát thì Trần Duyên phát hiện 1 vật hình thoi được giấu trong thắt lưng, dù không biết đó là gì nhưng hắn vẫn giữ lại. Vật được Thạch Tân giấu kĩ như vậy ắt hẳn không tầm thường.

Tìm kiếm xong xuôi Trần Duyên xóa hết dấu vết xung quanh, hủy thi diệt tích. Giết hại đồng môn không phải là tội nhẹ nếu ầm thầm mà làm thì tông môn nhắm mắt cho qua nhưng chuyện vỡ lở thì dù có sư phụ bảo hộ thì cũng rất phiền phức.

Sau khi dọn dẹp Trần Duyên mang xác Thạch Tân vào khu rừng sau gần đó, đánh 1 đạo hóa pháp thuật thiêu xác thành tro. Hắn ở lại quan sát để chắc chắn rằng không còn dấu tích gì để lại, Trần Duyên nhìn ra điểm kì lạ. Tại sao chỉ riêng đôi giày là không có hề hấn gì, hắn liền xem xét kĩ lại chợt nhận ra:

- Là ta nhìn lầm, đây rõ ràng là Tật Phong Hải pháp khí cấp 1 Ất đẳng, tầng 2 thành tốc độ di chuyển.

Trần Duyên mừng ra mặt, liền lấy mang vào.

- Cửa phi nghĩa ngu sao không lấy.

Sau khi trở về quán trọ, hắn vội vàng lấy “Thần Khống Vận Trùng” ra xem. Đây là thần thông điều khiển và chăn nuôi côn trùng, điểm độc đáo của thần thông này là sai khiến những con bọ bằng tinh thần lực thay vì bằng chân khí như những công pháp khống trùng khác.

Vậy nghĩa là hắn có khả năng sai khiến những con bọ chiến đấu mà không sợ tiêu hao chân khí.

Vui mừng chưa được bao lâu thì Trần Duyên đã hiểu câu “trên đời không có bữa ăn nào miễn phí”, thần thông này tiêu hao tinh thần lực rất lớn.

Thì ra đây là lí do Thạch Tần giữ thứ này trong người chưa tu luyện, tinh thần lực là thứ khó rèn luyện nhất nếu không tìm thấy công pháp hay pháp quyết phù hợp thì đừng hòng mơ tưởng.

Hắn lật đi lật lại coi kĩ mấy lần, bỗng thấy kì lạ.

- Trang này rõ ràng dày hơn những trang khác, chẳng lẽ...

Nói rồi Trần Duyên lấy ra con dao nhỏ tách tờ giấy ra.

- Rõ ràng là tách được, thì ra là trong này có huyền cơ. Cũng may tên kia không thấy được lại trở thành tiện nghi cho ta rồi.

Trần Duyên mừng thầm.

Tờ thứ nhất xuất hiện dòng chữ.

- Bản tọa là Thiên Trùng Chân Nhân, còn tên thật thì đã quên từ lâu rồi. Một thân khổng trùng thuật đánh khắp thiên hạ.

- Bản tọa sinh ra đã là kẻ thiếu may mắn, kinh mạch khô héo không cách nào tu hành. Nhờ gặp nhiều cơ duyên, đặc biệt là cơ duyên nghịch thiên tìm được thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” này mà ta đã gần như vãn đĩnh tu tiên Nguyên Anh viên mãn.

Đọc tới đây Trần Duyên rung mình, rõ ràng đây là truyền thừa của vị tiền bối Nguyên Anh kì. Đọc tới đây, hắn thấy 1 kí hiệu kì lạ, lấy tay chạm vào thì xuất hiện tia sáng thâm nhập vào cơ thể hắn.

Trong đại não Trần Duyên xuất hiện thân ảnh trung niên gương mặt không giận tự uy, khí thế ngút trời.

- Chẳng lẽ là thần hồn đoạt xác.

Hắn nhiều mảy, có lần hắn đọc được trong Tầng Kinh Các, những lão quái vật tu vi cao thâm có cách chiếm lấy thể xác của người sống trọng sinh.

Như thể đọc được suy nghĩ của Trần Duyên trung niên cười gằn:

- Tiểu bối ngươi không cần phải lo lắng, đây chỉ là tinh thần lạc ấn ta để lại, còn thần hồn chắc đã hồn phi phách tán từ rất lâu rồi.

Nói tới đây hắn cũng không nén nổi bi thương.

- Tiểu bối Trần Duyên ra mắt tiền bối.

Có trời mới biết lão quái tiền bối pháp lực thông thiên này đang nghĩ gì, hắn không thể không có tâm đề phòng.

- Gặp ngươi hôm nay coi như là có duyên, ta để lại truyền thừa cho ngươi nhưng phải có điều kiện.

Trung niên nhìn về phía Trần Duyên.

- Kính xin tiền bối nói rõ.

Trần Duyên cẩn trọng, sau trận chiến sinh tử vừa rồi hắn không dám sơ suất.

- Tiểu bối ngươi làm người cẩn trọng rất tốt, người yên tâm bản tọa muốn hại ngươi là chuyện dễ dàng không cần phải người lừa ta gạt.

Trung niên trầm ngâm như đang nhớ lại kỉ ức xưa.

- Chuyện này nên bắt đầu lúc cách đây hơn 3000 năm trước, lúc bản tọa thu đệ tử bất nghĩa kia, hắn tên là Ngao Bá Thiên thiên phú thông thiên.

- Nhưng bản tọa mắt mù không nhìn thấy dã tâm của hắn, chỉ học 7 phần thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” mất hơn 1000 năm mà thực lực đã đuổi kịp bản tọa.

Nói tới đây sắc mặt hắn dữ tợn hẳn lên.

- Nhân lúc bản tọa sơ ý nghiệp súc kia đã hạ Thôi Hồn Thiên Tán vào rượu, cùng với thù nhân của bản tọa tên lừa trọc Đạo Đức Chân Nhân ép ta giao ra 3 phần còn lại.

- Thân là Nguyên Anh kì viên mãn mà vẫn bị “thuốc” sao.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Thấy vẻ mặt của hắn không đúng trung niên liền hiểu, đỏ mặt rít gào:

- Thôi Hồn Thiên Tán không màu, không mùi chuyên nhắm vào nguyên anh đồng thời còn chính tay đệ tử dâng lên thì sao bản tọa đề phòng được chứ.

- Tiền bối đã giao thần thông cho hắn?

Trần Duyên suy đoán nói, nếu không thì làm sao lão còn sống để lại truyền thừa này.

- Ngươi quá khinh thường rồi, bản tọa làm sao để 2 tên đó đạt được ý nguyện chứ.

Nói tới đây sự cao ngạo toát ra từ trung niên như thể khinh thường thiên hạ.

- Bản tọa tự bạo bản mệnh trùng làm trọng thương 2 tên súc sinh đó rồi tẩu thoát.

- Trên đường đào mệnh bản tọa biết bản thân đã tận số nên đã đào 1 huyệt động để lại truyền thừa này rồi bản thân lao ra tự bạo nguyên anh. Trước khi chết bản tọa phải làm gì đó để

trả lại mỗi thù truy sát mấy ngàn vạn dặm chứ.

Nói xong trung niên cười lên ha hả.

- Lão gia hỏa này cũng rất có phong cách đấy.

Trần Duyên thâm nghĩ, thân là ma môn người hẳn nhìn lão rất thuận mắt. Sát phạt quyết đoán, chuyện gì cũng theo bản tâm mà làm.

- Thần thông này có thể điều khiển vạn trùng, không tổn chân nguyên. Trong lúc người cho lũ trùng tấn công địch thủ còn có thể rảnh tay thi triển công pháp khiến kẻ địch không kịp phòng bị.

- Thần thông giúp cho lũ trùng tiến hóa, chỉ cần người có đủ thiên tài địa bảo người muốn chúng mạnh bao nhiêu cũng được. Thậm chí có vài loại trùng đầy nhanh tốc độ tu luyện, cải tạo thể chất.

Trung niên như quái thú thúc đang lấy kẹo dụ khí con nít.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lưu manh lão đầu

Lần này Trần Duyên đúng là không thể chịu được dụ hoặc.

- Tiền bối có thể cho ta biết điều kiện là gì không?

Nghe tới đây trung niên hiện lên nụ cười xảo trá, thứ không nên có ở vẻ ngoài tiên phong đạo cốt như hắn.

- Người lập lời thề với thiên đạo rằng sau khi nhận truyền thừa của bổn tọa, đời này kiếp này phải diệt sát hai tên súc sinh kia đem thần hồn của chúng tế bái ta nếu không cắt đứt thiên đạo mãi mãi không siêu sinh.

Trung niên hét lên giọng hùng hồn, nhìn thấy Trần Duyên ngoảnh mặt làm ngơ lão hỏi:

- Người có nghi vấn sao?

- Ta đời này kết đan được hay không vẫn còn chưa biết tiền bối ngài muốn ta diệt sát 2 Nguyên Anh viên mãn, vậy còn rút thần hồn. Ta không muốn tự dung lại bị thiên phạt không siêu sinh.

Trần Duyên nhìn hắn nói.

- Haiz... tuổi trẻ thời nay đúng là không có chí tiến thủ được bổn tọa chân truyền sao suy nghĩ có thể dừng ở Kim Đan kì chứ.

- Phế mạch như bổn tọa còn có thể kết anh, còn người chân khí rất tinh thuần a, ồ kinh mạch cũng lớn hiếm thấy nha so với bổn tọa khi xưa tốt hơn gấp trăm lần, còn đan điền thì e hèm... tuy có hơi nhỏ nhưng không sao. Nói chung dù người có là heo khi được bổn tọa chân truyền thì cũng là con heo mạnh nhất.

Trung niên hào khí nói.

Sắc mặt Trần Duyên đen lại, hẳn vậy mà đem so sánh với heo.

- Người không cần phải lo, khi bổn tọa tự bạo nguyên anh hẳn vốn trọng thương lại bởi thêm thương sợ rằng tu vi chỉ lùi không tiến.

Trần Duyên cau mày suy nghĩ, bảo hắn bỏ đi truyền thừa này là điều không thể. Đây là Nguyên Anh viên mãn a, tới giờ hắn vẫn chưa nghe có cảnh giới nào cao hơn. Đây là trên đỉnh thiên hạ, nếu không tiếp nhận thì rất có thể hắn chỉ là kẻ bình thường cả đời.

- Ta tiếp nhận, sống là cho kiếp này, nếu không đủ dũng khí đánh cược thì mơ tưởng gì đến kiếp sau mà đòi siêu sinh chứ.

Trần Duyên cắn răng nói.

- Ha...ha...ha nói hay lắm, kiếp này không dám liều mạng đánh cược thì chắc gì có dũng khí cố gắng ở kiếp sau.

Trung niên cười lớn nhìn Trần Duyên càng lúc càng thuận mắt, hắn tiếp nhận truyền thừa chính là đã tự cắt đi đường lui của mình. Chỉ có kẻ dám tàn nhẫn với bản thân thì mới có thể trở thành cường giả.

- Được rồi người nhò giọt tinh huyết của mình vào ấn kí này và đọc lời thề thiên đạo đi.

Trần Duyên làm theo, khi nhò giọt máu vào ấn kí hắn cảm nhận có tia kết nối không rõ ràng, sau đó hắn đọc lên lời thề thiên đạo. 1 tia sáng chói mắt trên trời phóng thẳng vào mi tâm Trần Duyên, đó là chứng nhận của kẻ lập lời thề thiên đạo.

- Người ngồi xuống thả lỏng, tiếp nhận truyền thừa.

Trung niên giọng nói nghiêm túc hẳn lên.

Trần Duyên vừa ngồi xuống 1 luồng tin tức khổng lồ chui vào não hải của hắn.

Hắn ngồi đắm chìm trong lượng thông tin khổng lồ, nửa ngày sau mới từ từ mở mắt ra.

- Người đã tiếp nhận đầy đủ truyền thừa, chắc sẽ mất khá lâu thời gian để tiêu hóa.

Trung niên nói.

- Truyền thừa thông qua não hải làm cho ta tiếp nhận truyền thừa trọn vẹn nhất. Tiền bối vậy còn quyển sách này?
- Người nói nó hả? Quyển đó là nơi ta để thần hồn lạc ấn vào thôi, còn chữ trên đó là trong lúc rảnh rỗi viết nhăm ăm mà.

Trung niên không nhanh không chậm nói.

- Lão gia hóa này chết rồi mà còn muốn âm người khác. Trước đây chắc chắn không phải là loại lương thiện gì.
- Bồn tọa mệt rồi người đi ra đi, à từ giờ người gọi ta là Chu lão được rồi không cần quá khách khí.
- Văn bối cáo lui.

Thấy có gì đó không đúng, Trần Duyệt chợt nhận ra.

- Tiền bối tại sao ngài còn ở đây?
- Ta không ở nơi này thì ở đâu? À từ giờ người gọi ta là Chu lão được rồi, người thân quen hết mà không cần 1 câu tiền bối 2 câu tiền bối đâu.

Chu lão hào sảng nói.

- Ở đây, người thân quen? Không phải tiền bối sẽ biến mất sao?

Sắc mặt Trần Duyệt trở nên khó coi

- Biến mất? Người biến mất thì có, người không biết tinh thần lạc ấn là gì à?

Nhìn Trần Duyệt, lão lại nở nụ cười hèn mọn.

- Tinh thần lạc ấn là gửi 1 phần thần hồn vào ấn quyết hiểu chưa.

Lão giải thích như đây là do Trần Duyệt thiếu hiểu biết chứ lão không liên quan gì.

- Ta mới Luyện Khí kì làm sao biết được những thứ này chứ.

Trần Duyệt mới biết mình bị lừa.

- Ta nghĩ là người biết rồi.

Chu lão vô liêm sỉ nói.

- Vậy mời Chu lão ra khỏi não hải của ta.

Trần Duyệt ý tứ trực khách rõ ràng.

- Không thể đi ra được, người vừa nhò máu lên Liên Thần Ấn thần hồn ta và người đã liên kết với nhau. Nếu đi ra ngoài quá lâu thì ta sẽ bị tiêu biến, còn người sẽ bị thương thần hồn nhẹ thì trở nên ngu ngốc nặng thì hồn phi phách tán.
- Nhò máu không phải là 1 phần của lời thề thiên đạo sao?

Trần Duyệt nói.

- Ta có nói thế à? Sao ta không nhớ.

Trần Duyệt triệt để im lặng rồi, so với lão quái Nguyên Anh kì hẳn chỉ là em bé không đáng nhắc tới (bị quay như quay đé ^ _ ^ các đồng đạo đừng lo lúc đầu main còn thiếu lịch luyện nên mới zậy thôi).

- Người đừng lo ta không ở không trong não hải của người đâu, thiếp thân mang theo một tu sĩ Nguyên Anh kì viên mãn chỉ đạo tu luyện chắc chỉ có người mới có đãi ngộ này.
- Người chỉ nhận được truyền thừa “Thần Không Vạn Trùng”, ta thân là tu sĩ Nguyên Anh kì đại viên mãn pháp quyết, công pháp người sử dụng cả đời không hết.

Sắc mặt Trần Duyệt lúc này mới bắt đầu khỏi sắc.

- Chu lão đã nói vậy thì lão nhân gia ngài cho ta vài môn công pháp Giáp đẳng hay thần thông gì đó cũng được.

Trần Duyệt quyết tâm phải mài được thứ gì đó từ lão xem như tiền trợ chứ.

- Hừ ta có rất nhiều công pháp nhưng đều là cấp 2 trở lên có đưa người cũng không luyện được. Còn thần thông tiểu từ người nghĩ là củ cải trắng đầy ngoài đường sao, người lo luyện tốt “Thần Không Vạn Trùng” đi.
- Công pháp không có, thần thông cũng không vậy lão giúp gì được cho ta.

Lúc này mặt mọ của Chu lão cũng đỏ lên. Có trời chứng giám a, chưa bao giờ lão cảm thấy ủy khuất như hôm nay.

Lão nhìn Trần Duyệt 1 lúc hỏi:

- Người luyện thể à?
- Ta có luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp”

Trần Duyên đáp.

- Nguyên lai là vậy, ta có công pháp này rất thích hợp với ngươi. Nhưng nó lại là công pháp cấp 2, dùng để bảo mệnh thì được còn nếu thi triển lung tung rất có khả năng bị phản phệ lại. Tên là “Nhất Chi Xuyên Tâm” cấp 2 Giáp Đẳng.

- Cấp 2 công pháp sao ta có thể tu luyện được?

Hắn nghi hoặc.

- Không sao công pháp này cấp 2 là do áp lực cho cơ thể quá lớn, Luyện Khí kì không cách nào thừa nhận được. Chỉ cần ngươi luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” đến đại thành thì có thể miễn cưỡng sử dụng.

- Không thể luyện bây giờ được sao?

Trần Duyên hơi chút hụt hẫng.

- Luyện khí kì luyện được công pháp cấp 2 ngươi còn than vãn sao, không muốn thì thôi coi như ta chưa nói gì.

Chu lão khí nói.

- Sao vậy được lời tiên bối nói ra như đinh đóng cột sao có thể rút lại chứ.

- Bây giờ chưa luyện được thì sau này luyện ta cũng không có thiệt thòi gì.

Hắn trầm nghĩ.

- Chu lão ngài truyền cho ta đi.

- Hừ bây giờ đưa thì còn quá sớm sẽ làm ảnh hưởng đến bản tâm. Tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” đến đại thành đi.

Hắn biết mình lại mừng hụt lần nữa, đến giờ bản thân chưa kiếm được chút lợi nào từ lão gia hỏa không có phong phạm tiên bối này.

Trở phòng, thường thêm cho tiểu nhị Trần Duyên tiếp tục cưỡi ngựa lên đường.

1 ngày sau cuối cùng hắn cũng đến nơi, nhờ có Xích Lân Mã hắn mới có thể đến nơi trong 3 ngày. Nhưng đến đây thì chỉ có thể đi bộ, dẫn ngựa vào Hắc Lâm không những không tăng tốc độ mà còn gây chú ý với các yêu thú xung quanh.

Trần Duyên đến quán trọ gần đó gọi lại Xích Lân Mã, đi vào quán mua địa đồ của Hắc Lâm.

Chủ quán thấy hắn thuận miệng nhắc nhở.

- Thiếu niên thực lực của ngươi còn thấp tốt nhất là kết đội nhóm hãy đi vào.

Hắn ở đây hơn nửa đời người chính mắt thấy rất nhiều thiếu niên tự mãn thực lực đơn thương độc mã đi vào rồi không bao giờ trở ra.

- Đa tạ tiên bối ta đã có bằng hữu đồng hành.

Người Trần Duyên nói không ai khác ngoài Chu lão. Nói rồi hắn bước ra tiến vào rừng rậm.

Đi khoảng 2 canh giờ, tiếng của Chu lão vang lên:

- Tiểu tử đối thủ đầu tiên đến rồi.

Ngay lúc đó từ trong bụi cây nhảy ra 1 con sói to lớn, cao gần bằng người trưởng thành. Thương Lang yêu thú cấp 1 Đỉnh đẳng.

- Yêu thú này có thực lực của Luyện Khí kì tầng 6, tiểu tử ngươi cẩn thận rồi.

Chu lão nói tiếp.

Thương lang nhảy tới, những chiếc nanh sáng quắt chực chỉ hướng tới Trần Duyên.

Hắn lùi lại kịp thời tránh được hàm răng bén nhọn kia, không suy nghĩ thi triển “Khô Mộc Tiểu Pháp” khiến cho da dẻ trở nên nhăn nhéo.

Trần Duyên tiến lên áp sát, 1 quyền hướng vào đầu của Thương Lang. Huyết tính nổi lên, cuồng lang ngạnh kháng làm quyền của Trần Duyên bật trở lại.

- Lang loại có đầu như sắt thép, bụng như đậu hũ.

Tiếng của Chu lão vang lên.

Ánh mắt của Trần Duyên sáng lên, tiếp tục lại gần Thương Lang. Thấy vậy nó liền phóng lên vồ tới hắn. Ngay lúc đó, thời điểm Trần Duyên chồm đã tới, hắn rút 1 cây trụ thủ bén nhọn đâm thẳng vào bụng rạch phá nội tạng con sói xấu số.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thu hoạch lớn, gian thương

Chúng chiêu con sói nằm thoi thóp.

- Đúng là yêu thú, sức sống rất mạnh. Bị thương thương tới vậy mà vẫn chưa chết.

Trần Duyên cảm khái tiến lên 1 đạo ngay cổ kết thúc sinh mạng của nó.

- Trận chiến đầu tiên với yêu thú người đã làm rất tốt. Nhưng chó tự mãn, lang loại là loài huyết tính nên chỉ biết tấn công. Nếu như là mèo hoặc vượn thì trận đấu không dễ dàng như vậy.

- Tiểu bối thỉnh giáo.

Trần Duyên nghiêm túc nói, bây giờ hẳn mới biết có tiền bối ở bên chỉ dạy mang lại chuyện tốt đến nhường nào. Sự phụ hẳn là dạng người lãnh đạm lúc nào cũng nói rất ít, ngoại trừ thì thoảng chỉ điểm ra thời gian còn lại là hẳn tự tu luyện.

Lấy ra trữ thủ bắt đầu phân tách tài liệu, mặc dù chưa thuần thực nhưng cũng không tới nỗi làm hư. Nửa canh giờ sau hẳn mới lấy ra được nanh và móng của Thương Lang, bán đi cũng kiếm được 5-6 khối hạ phẩm linh thạch. Những thứ còn lại không phải vô giá trị mà là kích thước quá lớn, túi trữ vật không thể chứa hết.

- Bây giờ là mùa xuân Tam Đoạn Xà chắc sẽ ra ngoài săn mồi, ta cứ đi dọc bờ sông tìm xem.

Trần Duyên trầm nghĩ.

Khoảng nửa canh giờ sau, hẳn phát hiện có dấu vết bò trưởng của loài rắn liền bám theo. Dấu vết kéo dài đến 1 hang đá lớn gần vách núi, xung quanh che kín bởi những viên đá lóm chòm.

Trần Duyên ở ngoài cửa động xem xét, hẳn không đại đột tiến vào. Có trời mới biết bên trong đó có gì, lỡ đâu lại là cấp 2 trở lên yêu thú thì mạng hẳn quả thật ô hô ai tai.

Quả thật trời không phụ người có lòng, lúc sau từ trong hang đi ra 1 con rắn thân lớn cỡ 2 ngón tay. Đó chính là tam đoạn xà, trên thân chia làm 3 màu theo thứ tự là đỏ, vàng, xanh. (Trưa nay chạy xe ngoài đường thì gặp đèn giao thông bị hư vậy là đứng chờ đèn đỏ hơn 5p hên là mấy chú nhà gần đó nhắc□ vậy là lấy làm ý tưởng lun^_^)

Trần Duyên chưa kịp cao hứng thì theo sau đó là 1 đàn lúc nhúc những con khác, nào là 1-2-3-4-5 đoạn đủ cả. Đoạn Xà yêu thú bày đàn, sống càng lâu thì càng mạnh, số đoạn trên người càng nhiều. 2 đoạn là Bình đẳng cho đến 7 đoạn là yêu thú cấp 2 Giáp đẳng khủng bố.

Nhiệm vụ của Trần Duyên là Tam Đoạn Xà, yêu thú cấp 1 Đinh đẳng.

- Số lượng đông đảo như vậy thì chỉ còn cách dẫn dụ từng con hay những con lạc bầy thôi.

Trần Duyên thờ dài.

- Xà loại là loại linh trí không cao người muốn dụ nó rất đơn giản, giống như người lấy kẹo dụ dỗ con nít thôi.

Nghe vậy Trần Duyên lúng xục khắp nơi, cuối cùng kiếm được một con chuột tròn mập. Là Hôi Thử yêu thú cấp 1 Bính đẳng con mồi ưa thích của Đoạn Xà.

Hắn ném con chuột vào giữa đàn rắn, như dự đoán cả đàn xâu xé lẫn nhau để dành Hôi Thử. Mà nạn nhân chủ yếu là Bính đẳng và Đinh đẳng Đoạn Xà, những con chết hoặc bị thương nằm la liệt.

- Ha...ha...ha... đại thu hoạch rồi, chỉ cần túi độc và nanh độc của chúng thì cũng đủ để ta lấp đầy túi trữ vật rồi.

Hắn kinh hãi như điên, ngoại trừ 7 túi độc nộp lên nhiệm vụ phần còn lại hơn 200 túi độc và nanh độc nếu bán đi thì cũng kiếm được vài trăm viên hạ phẩm linh thạch.

Trần Duyên chờ đàn Đoạn Xà đi hẳn liền bước ra thu hoạch chiến lợi phẩm, con nào chưa chết thì cho 1 dao hóa kiếp, con nào chết rồi thì chỉ cần phân tách tài liệu là xong.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh, thấy không bỏ sót thứ gì Trần Duyên quyết định quay về Ma Kiếm Tông. Chuyến đi lịch luyện lần này có thể nói là về vãng mà về, không chỉ hoàn thành nhiệm vụ tông môn mà còn có thêm đại thu hoạch.

Không nói tới Đoạn Xà thì thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” đã là thu hoạch cực lớn, thậm chí còn khiến lão quái vật Nguyên Anh kì dò mắt. Hẳn cần phải về đóng cửa khổ tu 1 thời gian để tiêu hóa hết tạo hóa lần này.

Quay đầu Trần Duyên hướng ra khỏi Hắc Lâm nhưng lại chọn con đường khác. Đây là vì gợi ý của Chu Lão, hẳn lịch luyện còn quá non kém cần phải đi nhiều để gia tăng kiến thức.

Cuối cùng cũng ra khỏi Hắc Lâm rừng rậm, quãng thời gian vừa rồi đúng là địa ngục. Hắn gặp phải 4 con yêu thú cấp 1, trong đó có 1 con Giáp đẳng khiến hắn bỏ chạy thực mạng.

Tiến đến quán trọ ven Hắc Lâm rừng rậm, hẳn dẫn Xích Long Mã trước ánh mắt ngạc nhiên của chủ quán hẳn phóng ngựa lao đi trên đường.

3 ngày sau Trần Duyên đã tới được khu vực quán hạt của Ma Kiếm Tông, từ đằng xa cách gần ngàn dặm mà đã có thể thấy Ma Kiếm sơn mạch lúc nào cũng được mây mờ che phủ.

Dù là môn phái Ma đạo, nhưng cấp bậc đệ tử trong tông môn rất nghiêm ngặt. Đệ tử ngoại môn thấp nhất là Luyện Khí kì, trước 30 tuổi Trúc Cơ thành công trở thành đệ tử nội môn.

Sau 30 tuổi sẽ trở thành chấp sự phụ giúp công việc bề bộn trong tông môn để bồi lấy tài nguyên tu luyện. Kết đan thành công đương nhiên là trở thành trưởng lão, được tông môn cung phụng có quyền chọn ngọn núi để tu luyện và đệ tử.

Trong tông môn hiện nay có hàng trăm ngọn núi, nhưng trong đó chỉ có 11 ngọn núi có danh xưng và đông đảo đệ tử tu luyện. Được tu giả khắp nơi gọi là “Thập Nhất Chấn Tông Sơn” là nơi cư ngụ của Thập Đại Kim Đan Trưởng Lão và Tông Chủ.

Hắn phóng ngựa về phía Phong Ma Sơn nơi mà sự phụ hẳn Phong Ma Chân Nhân đang chấn giữ. Sau khi trả lại Xích Lân Mã, Trần Duyên bước lên núi hướng về phía Cống Hiến Điện để trả nhiệm vụ và đòi chiến lợi phẩm thành hạ phẩm linh thạch.

Khi tới bàn nhận nhiệm vụ, sau khi giao nộp vật phẩm nhận lấy 30 viên hạ phẩm linh thạch hẳn tiến tới bàn đổi điểm cống hiến.

Mặc dù có thể đổi ra hạ phẩm linh thạch nhưng lấy điểm cống hiến vẫn tốt hơn. Tiện lợi khi đổi bảo vật của tông môn mà giá cả lại tiện nghi hơn rất nhiều so với bỏ ra linh thạch mua ở bên ngoài.

Đang ngồi đó là 1 lão già bụng phệ, mắt hiếp tên là Cao Hàn nổi danh trong đám đệ tử là Tinh Mục. Không có gì qua khỏi mắt lão, đừng nghĩ ăn lời từ hắn dù là nửa khối tinh thạch hạ phẩm nên được các chấp sự nội môn vừa mắt.

- Trần Duyên gặp mặt Cao huynh.

Trần Duyên nở nụ cười.

- Không dám không dám chẳng hay Trần huynh đệ đến hàn xá có việc gì?

Cao Hàn không dám lãnh đạm, giọng à nhân gia dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Phong Ma Chân Nhân chủ nhân ngọn núi này. Đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cũng chỉ là nói cười vài câu biết đâu sau này lại có lợi ích không ngờ.

- Hôm nay tiểu đệ đến đây đương nhiên là để đổi điểm cống hiến, xin Cao huynh chiếu cố.

Vừa nói Trần Duyên vừa nhét một cái túi nhỏ vào ống tay áo Cao lão.

- Ấy ầy ai lại làm vậy?

Lão lắc lắc túi vải trong tay tươi cười thỏa mãn.

- Vậy tiểu huynh đệ lấy vật phẩm ra đi, lão Cao ta chắc chắn định giá công bằng nhất.

Lão cười nói rất có phong phạm của gian thương.

Đổ 1 đấm ngỗng ngang lên bàn, Cao lão cũng có chút giật mình. Những thứ này là túi độc và nanh độc của Nhị Đoạn, Tam Đoạn Xà không lọt vào tầm mắt hắn nhưng ngạc nhiên là với thực lực của Trần Duyên vậy mà có thể kiểm được chừng này.

Mặc dù nghi hoặc nhưng hắn không hỏi gì thêm, làm chấp sự ngoại môn hơn 50 năm hắn hiểu hiểu kì là cội nguồn của mọi chuyện. Sau khi kiểm tra xong, Cao lão quay lại mỉm cười với Trần Duyên.

- Ha...ha...ha Trần tiểu huynh đệ lần này thu hoạch lớn a, trong này có 150 túi độc, răng nanh của Nhị Đoạn Xà định giá định giá 150 điểm cống hiến và 52 túi độc, răng nanh của Tam Đoạn Xà định giá 210 điểm cống hiến tổng cộng là 500 điểm cống hiến. Mời Trần tiểu huynh đệ kiểm tra.

Vừa nói lão vừa đưa thân phận bài mang theo nụ cười mà ai cũng hiểu hướng về Trần Duyên.

- Đúng là gian thương mà.

Trần Duyên tặc lưỡi vui vẻ nhận lấy thân phận bài, con số hiện lên 500 điểm.

Thân phận bài là để chứng minh thân phận đệ tử tông môn đồng thời là nơi chứa điểm cống hiến mà đệ tử tích lũy được.

Đây là 1 dạng pháp bảo đặc biệt không có bất kì trợ giúp nào cho việc chiến đấu hay phụ trợ tu luyện nhưng chỉ có chủ nhân sau khi tích máu nhận chủ sử dụng nếu không chẳng khác gì 1 miếng sắt tầm thường.

Nếu quy đổi ra thì cứ 5 viên hạ phẩm linh thạch được quy đổi sang 1 điểm tích lũy, vậy trong tay của Trần Duyên hiện nay đã có hơn 2500 viên hạ phẩm linh thạch.

Trần Duyên tiến tới Đồi Bảo Điện, do Mộc linh khí từ 1 bụi Tam Diệp Thảo không đủ cung ứng cho việc tu luyện nên hắn quyết định đổi thêm vài cây mộc linh thảo nữa.

Hắn quyết định mua thêm 3 bụi Tam Diệp Thảo làm tiêu tốn 300 điểm cống hiến. 1 Thiên Lôi Phù là cấp 1 Giáp đẳng phù giá trị 150 điểm cống hiến để phòng thân.

Từ 1 tên khất cái bỗng trở thành 1 tiểu phú hộ làm Trần Duyên nói không nên lời. Sau khi cáo từ lão già Cao Hàn, Trần Duyên quay về động phủ.

Về tới nơi, 1 tháng trôi qua mà xung quanh không có chút gì thay đổi. Đây là lần đầu tiên Trần Duyên rời xa cái ổ chó của hắn lâu đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Bản mệnh linh trùng

Về động phủ, 1 tháng trôi qua mà xung quanh không có chút gì thay đổi. Đây là lần đầu tiên Trần Duyên rời xa cái ổ chó của hắn lâu đến vậy.

Cảm thán xong bước vào mật thất tu luyện, Trần Duyên quyết định biến nơi đây trở thành 1 vườn linh dược.

Không tạo luống, không cấy cây hắn muốn mọi thứ trở nên thật tự nhiên, Hắc Lâm chính là mục tiêu hướng tới nhưng nhìn vào vồn vện 4 cây linh dược hắn lắc đầu thở dài.

- Có vẻ mục tiêu còn quá xa xôi.

Thu lại suy nghĩ, Trần Duyên tĩnh tâm ngồi xuống, lúc này Chu lão lại hiện ra.

- Đây là động phủ của tiểu tử ngươi à, cũng coi như miễn cưỡng chấp nhận đi.

Chu lão thà thần thức kiểm tra xung quanh rồi cảm thán.

Mặt Trần Duyên đen lại, rõ ràng là nhà của hắn không ngờ lão gia hỏa này mặt lại dày như thế.

- Người lại đây, ta giúp người nhập môn thần thông “Thần Không Vạn Trùng”.

Trần Duyên húng khởi, hắn đã chờ giây phút này rất lâu rồi.

- Đầu tiên người phải kiểm cho bản thân 1 con linh trùng để làm bản mệnh trùng, đây là bước rất quan trọng linh trùng đó sẽ quyết định tương lai thần thông này của người.

Trần Duyên nghi hoặc.

- Ta kiểm đâu ra linh trùng mạnh mẽ để làm bản mệnh trùng bây giờ?

Chu lão liếc nhìn hắn.

- Không phải ta đã để 1 cái trùng đang kể bên cuốn thần thông (dồm) rồi sao?

Lão già tròn mắt hỏi.

Trần Duyên cười khỏ kể lại ngọn nguồn cho Chu lão.

- Lúc người xuất người hắn có phát hiện gì lạ không?

Trần Duyên dăm chiêu suy nghĩ:

- Có phải vật này không?

Lấy ra vật hình thoi bí ẩn kia.

- Đúng là nó, đó chính là Tinh Thần Trùng là bản mạng linh trùng tuyệt phối với thần thông “Thần Không Vạn Trùng”.

- Đáng tiếc thay lúc tìm được nó thì ta đã Kết Đan nên đành hối tiếc cất giữ bên người.

Chu lão thờ dài.

- Nếu ta dùng nó làm bản mạng linh trùng thì được lợi ích gì? Kính xin Chu lão kể rõ.

Trần Duyên nghi hoặc.

- Đương nhiên là lợi ích to lớn, mấu chốt của thần thông “Thần Không Vạn Trùng” là tinh thần lực. Tinh thần lực càng mạnh thì khống chế càng mạnh linh trùng, càng nhiều linh trùng.

- Mà Tinh Thần Trùng lại xếp thứ 5 trên Bách Trùng Bảng, tiềm năng phát triển vô hạn.

- Xin Chu lão nói rõ linh trùng này có năng lực gì?

Trần Duyên hỏi.

- Muốn nói đến năng lực của Tinh Thần Trùng thì khi nghe cách mà người xưa gọi nó thì hiểu. Vương Giả Trùng tên như ý nghĩa, là loại linh trùng có khả năng điều khiển các linh trùng có thực lực yếu hơn nó.

- Vậy chỉ cần người ký kết khế ước với Tinh Thần Trùng thì không cần nghĩ tới việc thiếu hụt tinh thần lực nữa.

- Ký kết khế ước, không phải trích máu nhận chủ sao?

Trần Duyên nghi hoặc, bởi vì ký kết khế ước là cả 2 bên có mối quan hệ công bằng không phân cao thấp. Còn trích máu nhận chủ thì người giữ bản mệnh tinh huyết của đối phương là chủ nhân.

- Điều này chính ta cũng không rõ, có lẽ là do sự tôn nghiêm của thiên địa dành cho các linh trùng linh thú cao quý hoặc pháp bảo mạnh mẽ.

- Nếu như người trích máu nhận chủ thì dễ dàng điều khiển chúng nhưng vô hình chung đã làm mất đi không gian phát triển của chúng, thậm chí là khả năng phản phệ rất lớn.

Chu lão trầm ngâm nói.

- Người mau ngồi xuống nhập định, ta liền vẽ ký kết khế ước.

Nói rồi ngón tay lão sáng lên vẽ loạn, trong không khí xuất hiện 2 đồ án một bên bay vào mi tâm của Trần Duyên, cái bên kia tiến vào trũng của Tinh Thần Trùng.

Hồi lâu sau Trần Duyên cảm nhận được tia liên kết nhỏ yếu giữa hắn và Tinh Thần Trùng.

- Khế ước chỉ là 1 tia hào cảm nhỏ giữa người và Tinh Thần Trùng, nếu muốn điều khiển dễ dàng thì người hào hào bồi dưỡng mới được.

- Nhớ kỹ đã là khống trùng già liền phải xem linh trùng là hào bằng hữu tốt nhất đặc biệt là linh trùng bản mạng, nếu người không phản bội chúng thì chúng sẽ không phản bội người.

Lão vừa nói vừa thờ dài, nếu như lúc đó lão nói những lời này thì tên đệ tử kia...

- Người mau sử dụng chân khí bồi dưỡng để trướng nở đi.

- Không phải chỉ cần sử dụng linh thạch là đủ sao?

Trần Duyên nói, từ trước tới nay hắn thấy tu sĩ khác bồi dưỡng trướng linh thú liền sử dụng đủ loại thiên tài địa bảo hoặc tệ lắm cũng là linh thạch chứ chưa thấy ai dùng chân khí của bản thân cả.

- Bị ai cho kẻ tầm nhìn hạn hẹp, người không nghĩ tại sao có thể kích phát ẩn ki trong quyển thần thông (dõm) kia. Mộc chân khí trong cơ thể của người rất đặc biệt, không chỉ tinh thuần mà còn rất phù hợp cho việc bồi dưỡng linh trùng. Còn lí do gì thì người không nên hỏi ta, đó chỉ là cảm nhận của kẻ chơi trùng mấy ngàn năm mà thôi.

Càng nói thì vẻ tự đắc càng hiện trên mặt lão.

Trần Duyên nhất quyết không nói nữa, ngồi xuống xếp bằng lại để trướng Tinh Thần Trùng gần đàn điền. Từng tia mộc linh khí tinh thuần, đậm đặc tiến vào.

Nửa ngày sau trướng bắt đầu có dị động, Trần Duyên vui mừng gọi Chu lão.

- Cái gì mà ồn ào ta mới chợp mắt mấy canh giờ.

- Cái gì? Tiểu tử người nói linh trùng sắp nở, đứng là tức cười. Với cái tia chân khí như thần lần dải kia của người thì không hơn 7 ngày thì đừng mơ tưởng nữa.

Nói rồi lão nhìn về phía trướng linh trùng thì mắt mở to ra.

- Không thể nào chẳng lẽ ta còn coi thường chân khí của tiểu tử kia đến vậy sao?

- Không ngờ Mộc chân khí của người lại thích hợp để bồi dưỡng linh trùng đến vậy. Xem như ta tìm được truyền nhân tốt rồi.

Lão kinh hí nói.

Chốc lát trướng nở ra, một con ấu trùng màu trắng thon dài nhìn như con sâu đang vươn mình chồm dậy.

- Con Tinh Thần Trùng này không được khỏe mạnh cho lắm, chắc là bị thương từ trong trướng. Quá khứ của nó khi còn trong trướng có lẽ cũng không may mắn lắm.

Chu lão trầm ngâm nhìn con ấu trùng ốm yếu kia.

- Người đừng lo, mặc dù bị thương nhưng dù sao cũng là linh trùng đứng thứ 5 trên Linh Trùng Bảng. Sau này khi tìm được thiên tài địa bảo phù hợp thì vẫn có khả năng trưởng thành.

Lão nói như sợ Trần Duyên vì linh trùng bị thương mà ghét bỏ.

- Chu lão đừng lo dù cho có chuyện gì thì đây vẫn là t*ng trùng bản mạng của ta, bản thân ta cũng có khiếm khuyết nên cũng không có tư cách chê trách kẻ khác.

Trần Duyên hiểu ý nói.

- Người đã thông tuệ như vậy thì coi như ta phí công giải thích rồi.

- Mặc dù bị thương bẩm sinh là vết thương khó trị nhất nhưng ta nghĩ Mộc chân khí kì lạ của người kết hợp với các cơ duyên sau này thì mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi.

Chu lão cười nhẹ nói, cho thấy lão đối với linh trùng không phải là có hảo cảm thông thường.

Trần Duyên tiếp tục sử dụng chân khí bồi dưỡng linh trùng.

Tinh Thần Trùng như đắm chìm trong cảm giác vui sướng, vô tình 1 tia chân khí từ linh trùng hòa vào chân khí của Trần Duyên làm hấn kinh ngạc.

- Tại sao chân khí của ta và Tinh Thần Trùng lại hòa hợp đến vậy, trong chân truyền kí ức của Chu lão không có đề cập đến trường hợp này.

- Không có cũng không sao, hòa hợp như thế này không phải là chuyện xấu, cũng không cần nói với Chu lão.

Trần Duyên trầm nghĩ, dù sao hấn vẫn chưa biết mục đích thật sự của lão là gì. Nếu Chu lão muốn thần hồn đoạt xác thì cũng không chờ đến bây giờ, nhưng tâm hại người có thể không có nhưng tâm phòng người không thể không có.

Nửa canh giờ sau tình cảnh ốm yếu gầy nhom ban đầu không còn nữa mà thay vào đó là một con sâu trắng muốt thỏa mãn nằm ngửa ra khoe bụng cân tròn.

Lấp đầy bụng của Tinh Thần Trùng khiến chân khí của Trần Duyên gần như tổn hao phân nửa, hấn liền tỉnh tọa hấp thu Mộc linh khí từ 4 bụi Tam Diệp Thảo. Rõ ràng số lượng Mộc linh khí hấp thu nhiều hơn trước, qua nhiều lần tu luyện hấn đã quen dần với cơn đau không còn quặn quại như lúc ban đầu nữa.

- Quả là pháp quyết tuyệt phẩm, kẻ sáng tạo ra nó khẳng định là thiên tài thân kiêm tạo hóa. Đặc biệt hấn là 1 kẻ điên.

Chu lão trầm ngâm suy nghĩ rồi cười hắc hắc. Lão cũng vậy, có ai tu luyện mấy ngàn năm mà không phải kẻ “điên”.

- Pháp quyết này lấy đàn điền ra đùa giỡn đối lấy thực lực ta muốn xem tiểu tử người có thể đi đến đâu.

- Tiểu tử người mau phóng Tinh Thần Trùng vào não hải, đó mới là nơi thích hợp nhất với nó.

Trần Duyên đem Tinh Thần Trùng nhập vào não hải.

- Được rồi người mau đi kiểm linh trùng về đây đi, mang danh là khổng trùng giả mà chỉ có 1 con linh trùng duy nhất nhìn rất khó coi.

Không phải hấn không muốn mà là linh trùng mà đặc biệt là phù hợp linh trùng không phải là dễ kiếm, tới đây hấn liền nhớ ra...

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tìm kiếm linh trùng

Trần Duyên thờ dài, ra khỏi cửa động hướng tới một trong Thập Nhất Chấn Tông Sơn, Thiên Độc Sơn. Nơi tu luyện của Thất Trường Lão, Xà Độc Tiên Cô thanh danh lừng lẫy không ai dám động vào.

Trần Duyên lúc nhỏ mặc dù không sợ trời sợ đất nhưng vẫn rất kiên kị nòng, đùa nghịch gì thì đều âm thầm mà làm chứ không dám chơi trước mặt Thất Trường Lão.

Có lần Trần Duyên còn bị nòng bắt lại nói là cần người thí độc làm cho hấn sợ vãi ra quần (he he) may mà có tiểu la lỵ khóc lóc sụt sùi cầu xin thì mới tránh thoát 1 mạng.

Bước đến chân Thiên Độc Sơn Trần Duyên lấy ra truyền tin phù lẩm nhẩm rồi phóng lên không trung, nửa canh giờ sau 1 thân ảnh quen thuộc xuất hiện không ai khác chính là tiểu nha đầu Hà Diệu.

Thiên Độc Sơn được xưng là 1 trong những ngọn núi nguy hiểm nhất Ma Kiếm Sơn Mạch, nếu không có người dẫn đường thì dưới Trúc Cơ Kỳ tự mình đi vào khác nào tự tìm đường chết.

- Chuyện lạ à nha không ngờ hôm nay sư huynh chủ động tìm đến muội, lúc nhận được truyền tin phù muội còn tưởng mình nghe nhầm.

Hà Diệu nháy mắt sáo tiến tới.

- Thật sự là ta có chuyện quan trọng cần nhờ, ta muốn sư muội dẫn ta lên Thiên Độc Sơn kiếm ít linh trùng.

Trần Duyên ngược ngừng cười nói.

- Sư huynh không nhớ sự việc lần trước? Xem chút nữa thành độc nhân rồi.

Tiểu la lỵ lém lỉnh cười.

Mặt Trần Duyên biến sắc.

- Không sao chỉ là kiếm ít linh trùng thôi mà ta nghĩ sẽ không kinh động tới Thất Trường Lão đâu.

Hấn cắn răng nói.

- Nếu sư huynh đã nói vậy thì mời đi theo muội sẽ dẫn đường.

Nói rồi Hà Diệu quay người bước lên Thiên Độc Sơn.

Trần Duyên nhanh chóng bám theo.

Trên đường đi cả 2 khẳng định không thể thiếu chuyện trò, đương nhiên người nói chủ yếu là tiểu nha đầu. Nàng vừa đi vừa nói riu rít như chú chim, xung quanh khắp nơi đều là độc vật có vẻ không phong tình cho lắm.

Đường đi là 1 lối mòn do người đi lâu ngày hình thành tương đối dễ đi, nếu không có thỉnh thoảng xuất hiện nào là rắn độc, bọ cạp... khiến người khác rùng mình.

Bỗng xuất hiện con cóc xanh to hơn bàn chân người nằm sượt giữa đường, đó là Lục Thiềm Thừ yêu thú cấp 1 Ất đẳng. Thực lực không mạnh nhưng độc tố lờ dĩnh phải thì Luyện Khí Kỳ khẳng định lành ít dữ nhiều nên không mấy ai ăn no rừng mỡ đi tầu tặc.

Tiểu nha đầu lấy ra cây linh thảo kì lạ có mùi thơm thoang thoang tiến lại gần thì Lục Thiềm Thừ liền bỏ chạy.

Trên Thiên Độc Sơn độc vật khắp nơi nhưng cũng xuất hiện rất nhiều thiên địch của chúng, nếu khôn ngoan sử dụng thì những thiên địch này có rất nhiều công dụng.

- Sư huynh muốn kiếm loại linh trùng nào, đẳng cấp gì để muội dẫn sư huynh tìm kiếm.

- Có cả khu vực linh trùng nữa à?

Trần Duyên bất ngờ, bình thường yêu thú không có trí tuệ cao thường sống ở bất kì đâu chúng thấy thoải mái chứ không phân chia khu vực.

- Đương nhiên, những độc vật này đều là sư phụ muội chăn nuôi, sử dụng bí pháp đặc biệt dẫn dụ chúng tới sinh sống để dễ bề nghiên cứu độc dược.

Hà Diệu khoe khoang, trên mặt hiện lên vẻ tự đắc.

- Có thể điều khiển độc vật mà không hề thuần phục chúng không hồ là tu sĩ Kim Đan Kỳ.

Trần Diệu cảm thán.

- Ta cần Ất đẳng linh trùng, là trứng càng tốt. Mà tốt nhất là loại có thực lực cao linh trùng.

Hấn yêu cầu.

- Trứng linh trùng, chẳng lẽ sư huynh muốn nuôi linh trùng.

Tiểu nha đầu đoán mò.

Hấn quay lại gương mặt giả đồ hung ác nói:

- Tiểu nha đầu chuyện này là bí mật giữa ta và muội không được kể cho ai biết chưa, nếu không..

Nhìn dáng vẻ hung ác của Trần Duyên, Hà Diệu cười khanh khách:

- Huynh đừng hù làm muội sợ, được rồi đây là bí mật giữa 2 ta.

Nói tới đây gương mặt tiểu nha đầu chợt đỏ ửng, vội quay mặt đi chỗ khác không cho hấn trông thấy.

Cả 2 tiếp tục đi, không khí có vẻ hòa hợp hơn. Dù sao đã mấy năm không thường xuyên gặp mặt dần dần có khoảng cách nay đã rút ngắn đi rất nhiều.

2 canh giờ sau dừng trước 1 khu đất nhỏ bao xung quanh là những cây cỏ quái dị mà Trần Duyên chưa thấy bao giờ. Chưa kịp nghỉ hoặc thì Hà Diệu tới bên cạnh nói:

- Đây là nơi ở của cấp 1 linh trùng từ Bính đẳng tới Giáp đẳng số lượng rất phong phú cho huynh thoải mái lựa chọn.

Nhìn tứ phía đủ loại thiên trùng bát quái làm cho Trần Duyên kinh hãi:

- Quả là thù đoạn của Thất Trường lão cao minh. Ta không hiểu biết nhiều loại độc trùng ở đây làm phiền muội giải thích nghỉ hoặc rồi.

Nghe vậy, tiểu nha đầu sung sức hẳn lên ưỡn ngực tỏ vẻ ta đây nghiêm giọng nói:

- Nơi đây có hàng trăm loại linh trùng khác nhau nhưng nói về thực lực thì có 2 loại phù hợp với yêu cầu của huynh.

- Đầu tiên là Lục Đường Lang linh trùng cấp 2 Giáp đẳng gần như không có địch thủ cùng cấp, khi mới nở chỉ có thực lực cấp 1 đỉnh đẳng thời gian trưởng thành rất dài.

- Nhưng có điểm yếu là không thể nuôi với số lượng lớn, chúng vốn là loài đơn độc tối đa tu sĩ có thể bồi dưỡng 1 cặp uyên ương. Nếu con thứ 3 xuất hiện hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nghe tới đây, Trần Duyên gật đầu hài lòng nói:

- Vậy còn loại thứ 2 là gì?

Hà Diệu suy nghĩ hồi lâu sau trầm ngâm nói:

- Loại này còn đặc biệt hơn Lục Đường Lang rất nhiều muội không kiến nghị huynh bồi dưỡng nó.

- Là gì muội nói nhanh đi.

Nghe vậy càng kích thích trí tò mò của hắn.

Thờ dãi Hà Diệu nói tiếp:

- Đó là loại linh trùng rất kì lạ mà sư phụ muội tình cờ phát hiện, thực lực chỉ có Bính đẳng nhưng sức sống rất khỏe mạnh, tính mạng gần như sánh ngang với Đỉnh đẳng linh trùng. Không những vậy mà còn rất phàm ăn, tốc độ sinh sản rất nhanh.

- Sư phụ đã 1 lần ra tay để khống chế số lượng của chúng.

Nói tới đây giọng điệu của tiểu nha đầu nghiêm trọng hẳn lên.

Đang suy nghĩ thì giọng nói lại xuất hiện trong đầu Trần Duyên:

- Này tiểu tử, Lục Đường Lang rất thích hợp với ngươi, mặc dù là Giáp đẳng nhưng tương lai phát triển rất lớn.

- Nếu ngươi tìm được Bạch Ngọc Dịch Tủy kết hợp với thần thông “Thần Không Vạn Trùng” sẽ có tỉ lệ nhất định khiến chúng trở thành Bạch Ngọc Đường Lang linh trùng cấp 3 Giáp đẳng không bỏ. Khi xưa ta đã từng nuôi 1 cặp.

- Còn linh trùng kì lạ kia ngươi nói tiểu nha đầu dẫn đi lấy luôn đi, lúc này ta đang không có gì làm sắp chán chết đến nơi rồi coi như là để chơi đùa một chút.

Trần Duyên nghe vậy quyết định thật nhanh, hẳn biết đạo lý tham thì thâm nhưng có Chu lão bảo chứng thì không phải lo lắng quá nhiều.

- Muội dẫn huynh lấy trứng cả hai loại linh trùng đó đi. Muội không cần phải lo lắng, ta chỉ bồi dưỡng Lục Đường Lang còn loại linh trùng kì lạ kia chỉ nghiên cứu cho biết thôi tuyệt không bồi dưỡng.

Nói tới đây gương mặt Trần Duyên hơi đỏ, không ngờ hắn lại đi lừa tiểu nha đầu này:

- Là Chu lão bồi dưỡng đâu phải ta.

Hắn nghĩ thầm

Vừa đi Hà Diệu vừa nói:

- Loại linh trùng thứ 2 ở phía trước, thực lực không mạnh nên muội dẫn huynh đến lấy.

Cả 2 đi được 1 lúc bỗng nghe thấy tiếng rì rào càng lúc càng lớn, mặt đất run lên nhẹ nhẹ. Trần Duyên đỏ mặt hỏi hột.

- Số lượng bao nhiêu mới đủ làm ra trăng cánh cở này?

Hà Diệu đi phía trước về mặt bình tĩnh cho thấy đây không phải lần đầu tiểu nha đầu tới đây.

Tốc độ cả 2 chậm dần, tiếng rì rào lớn tới nỗi khiến người thường không thể nào chịu nổi. Mặc dù hắn và Hà Diệu là tu sĩ nhưng cũng thấy khó chịu. Tiểu nha đầu về mặt nghiêm túc quay lại nhìn hắn nói thầm

- Chút nữa huynh phải đi theo sát muội, mặc dù là linh trùng cấp 1 Bính đẳng nhưng số lượng hàng ngàn hàng vạn thì dù có là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng phải bỏ mạng.

Nói rồi tiểu nha đầu lấy ra từ trong túi trữ vật 2 viên đan dược màu tím vẻ bất phàm.

- Huynh nuốt đi đây là Tịnh Độc Đan, đan dược cấp 2 Giáp đẳng do sư phụ luyện chế.

Nhận lấy đan dược Trần Duyên nghỉ hoặc:

- Linh trùng ở đây là loại độc trùng à?

Hà Diệu lắc đầu phủ nhận:

- Không phải nhưng đan dược này rất cần thiết huynh cứ phục dục đi lát nữa mọi chuyện sẽ minh bạch.

Tiểu nha đầu cứ úp úp mở mở làm hắn tò mò, không do dự Trần Duyên nuốt đan dược vào bụng, Hà Diệu là 1 trong số rất ít người mà hắn tin tưởng trên đời này nên không phải nghi ngờ.

Thấy hắn dứt khoát như vậy Hà Diệu nở nụ cười ngọt ngào không nói gì, đi được 1 lúc thì cảnh tượng trước mặt đã làm Trần Duyên choáng ngợp. Khắp 1 dặm trên bầu trời là màu đen ngịt, không có tia sáng nào xuyên qua được.

Đàn linh trùng dày đặc bay trên trời đang cắn nuốt lẫn nhau, nào là cánh, chân, đầu... rơi rớt xuống đất như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đàn linh trùng khát máu

Trong não hải của Trần Duyên Chu Lão cũng bật thốt:

- Đây quả là cảnh tượng hiếm thấy, lão phu sống mấy ngàn năm mà cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng này. Lần này coi như tiểu tử ngươi nhất được bảo rồi, thử tưởng tượng xem cả đàn tấn công cùng lúc thì ai còn là đối thủ của ngươi nữa.

- Điều kiện tiên quyết là phải tăng đẳng cấp của chúng lên, cấp 1 Bính đẳng thì chỉ cần 1 pháp quyết hệ hỏa của tu sĩ Trúc Cơ Kì thì cũng gần như tiêu diệt toàn bộ rồi.

Thấy vẻ mặt đang hưng phấn của hắn Hà Diệu khẽ mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ chân chân nhìn hắn. Thấy có vẻ không đúng tiểu nha đầu vội vàng quay mặt lại cố chần tnh nói:

- Phía trước đã được sư phụ muội lập trận kì phong ấn chúng trong không gian 2 dặm xung quanh, loại linh trùng này rất phàm ăn nếu để chúng tự do thì xung quanh đây không có sinh linh nào có thể tồn tại.

Nhìn thấy lũ linh trùng đang ăn thịt lẫn nhau Trần Duyên cũng hơi cảm thấy trùn bước, đừng nói là hắn dù là 100 hắn cũng không đủ để hàng vạn linh trùng này xoi tái.

Biết được nghi hoặc của Trần Duyên tiểu nha đầu cười hi hi lấy ra 1 viên tròn tròn rồi lấy tay kết ấn, những lá bùa bao xung quanh bay ra để lộ viên ngọc bên trong.

Viên ngọc màu tím sậm, làn khói màu tím cũng từ đó bay lên bám vào cây cỏ xung quanh, ngay tức khắc chúng liền héo rũ xuống. Nhìn chăm chăm viên ngọc trên tay Hà Diệu chợt nói:

- Đây là nội đan của Tứ Dực Hồng Ngô linh trùng cấp 2 Át Đẳng sư phụ giao cho muội để phòng thân mỗi khi tới đây lấy linh trùng. Viên Tịnh Độc Đan lúc này là để 2 chúng ta không bị trúng độc từ viên nội đan này.

Chu lão nhìn viên nội đan kia chợt nói:

- Tứ Dực Hồng Ngô là 1 con rết khổng lồ có màu hơi đỏ kịch độc, nội đan của nó thì khỏi phải nói dù là yêu thú cấp 2 Giáp đẳng nuốt phải cũng vô phương cứu vãn.

- Nhưng mà đó là loại thú cười rất phong cách a, nhớ hồi trẻ ta cũng từng cười 1 con bay khắp nơi khiến bao nữ tu sĩ ngưỡng mộ.

Trần Duyên quyết định làm ngơ không để ý tới lão.

- Khi bước vào pháp trận huynh không được cách muội quá 5 bước chân nếu không sẽ bị đàn linh trùng xé nát.

Hà Diệu vẻ mặt nghiêm túc căn dặn.

Khi 2 người vừa tiến đến như viên đường rơi vào giữa đàn kiến, nghe mùi sinh vật sống cả đàn linh trùng lao đến như điên. Lúc này Trần Duyên tinh thần cũng trở nên căng thẳng, biết là có nội đan của Tứ Dực Hồng Ngô nhưng đứng trước cảnh tượng khủng bố như vậy thì nói như không có gì xảy ra thì đúng là không hợp thời thường.

Đàn linh trùng thềm khát bay tới xé xác con mồi thường thức huyết nhục, thứ mà chúng thèm khát bấy lâu nay nhưng không biết rằng đó là lần cuối chúng thấy ánh mặt trời.

Xung quanh Hà Diệu như có tấm chắn che chở, từng con linh trùng chết đồ rập rơi là tả xuống. Chúng như những con thiêu thân lao vào lửa, con phía trước rơi xuống thì phía sau ùn ùn tiến tới. Ngoại trừ khu vực 5 bước chân quanh đó xác linh trùng phủ đen mặt đất.

Tiểu nha đầu và Trần Diệu bước tới hang động gần đó, Hà Diệu phóng Âm Vang Phù cấp 1 phủ Bính Đẳng vào trong. Tiếng vang lớn từ trong hang vọng ra, lát sau thấy không có chuyện gì Hà Diệu gật gù nói:

- Muội không thể vào được nếu không số trướng linh trùng sẽ bị độc chết nên sẽ ở lại đây thủ cửa hang. Huynh đừng lo có vẻ lũ linh trùng đều đã ra ngoài kiếm ăn, sau khi vào đó lấy trướng linh trùng ra thật nhanh tránh đêm dài lắm mộng.

Trần Diệu gật đầu bước vào, đánh đạo pháp thuật tạo lửa đơn giản hắn tiến sâu vào lòng đất.

Đi được mấy bước khắp nơi đều là xương động vật, những vệt máu đen đầu đầu cũng có, mùi tanh hôi khó chịu bốc lên nồng nặc. Trên vách hang là những lỗ nhỏ dày đặc như tổ ong nhìn vào bên trong còn thấy nào là nặng, trứng linh trùng.

Khi Trần Duyên định thu thập thì Chu Lão lên tiếng nhắc nhở:

- Tiểu tử, trứng linh trùng ở đây rất bình thường không muốn nói là yếu ớt dù ngươi đem về ấp nở thì dù có bồi dưỡng cỡ nào thì chúng cũng không mạnh lên được. Ngươi cứ đi sâu vào trong biết đâu có kinh hi bất ngờ.

Nghe thấy có lí, hắn tiếp tục tiến vào. Càng đi sâu xuống dưới lòng đất, mùi tanh hôi càng nồng, những lỗ trên vách hang càng lúc càng lớn. Lúc đầu chỉ như đầu ngón tay thì gần cuối hang động sâu trăm trượng dưới lòng đất thì đã có những lỗ lớn bằng nắm tay.

Trần Duyên tiến lại gần kiểm tra thì thấy bên trong chứa những trứng linh trùng số lượng rất ít, kích thước không lớn hơn những lỗ khác bao nhiêu nhưng lại rất sẫm màu, cảm lên có thể dễ dàng cảm nhận nhịp đập sự sống bên trong.

Chu Lão cũng ngạc nhiên:

- Thật không ngờ chỉ là loại linh trùng cấp 1 Bính đẳng nhỏ yếu mà sức sống lại mạnh mẽ không bình thường đến vậy.

Không đợi nhắc nhở, Trần Duyên nhanh chóng thu thập toàn bộ trứng linh trùng thu vào túi. Sau khi thu thập toàn bộ hắn tiếp tục bước tiếp thì phát hiện 1 lỗ to hơn bàn tay người có lớp màn trắng che phía trước.

Quá kinh hi, Trần Duyên vội vàng tiến lại gần thì bị Chu Lão cảnh báo:

- Khoan đã tiểu tử ta cảm nhận được khí tức kì lạ, ở bên trong có thể là linh trùng còn sống, để ta dùng thần thức tra xét kĩ lưỡng.

Hồi lâu sau Chu Lão lên tiếng:

- Tiểu tử ngươi đứng là tốt số mà, bên trong có 1 con linh trùng Đỉnh Đẳng đang lột xác. Nếu thành công sẽ có khả năng trở thành Ất Đẳng linh trùng.

Trần Duyên nghe vậy cười to.

- Ha...ha...ha đúng là trời giúp ta, đây chính là thời điểm tốt nhất để thuần phục nó.

Chu Lão cũng nhuئن miệng cười.

- Đây đúng là thời cơ hiếm có, lột xác là lúc linh trùng hư nhược nhất. Nhìn qua cũng thấy con linh trùng này tư chất không tệ, có thể đào tạo.

Trần Duyên lại gần xé màn trắng ra nhưng vô hiệu, hắn châm hỏa ý định đốt ra tro rồi cuộc cũng không có hề hấn gì.

- Đây là gì? Rắn chắc, thủy hòa bất xâm chẳng lẽ là thiên phú của loài linh trùng này? Nhưng rõ ràng những con ở ngoài đó không hề có.

Hắn nghĩ mãi không ra liền quyết định không nghĩ nữa, bây giờ phải đem linh trùng này về từ từ nghiên cứu mới là vương đạo. Trần Duyên liền vận “Khô Mộc Tiểu Pháp”, da dẻ trở nên khô lại ngả màu xanh xám, cơ thể bỗng như gãy nhom lại.

- Hừ, đừng tưởng ta không làm gì được ngươi.

Nói rồi hắn duỗi bàn tay ra rồi cong lại như chiếc xẻng xúc toàn bộ đất đá xung quanh lỗ linh trùng, làm cho màn trắng dính trên đá rơi xuống lộ ra miệng hang lớn bằng bàn tay.

Trần Duyên phát hiện bên trong là cái kén trắng tinh thoàng ánh lên chút ánh sáng âm đạm.

- Chấn động do ngươi gây ra đã cắt đứt quá trình lột xác của nó, con linh trùng này sắp chịu không nổi rồi. Ngươi nhanh chóng dùng “Thần Không Vạn Trùng” lập khế ước nhận chủ rồi sử dụng chân khí bồi dưỡng.

Trần Duyên làm theo, dấu ấn hình con linh trùng kì lạ tiến vào trong kén. Không có sự phản kháng nào, Trần Duyên đã khắc thành công ấn chú lên linh trùng. Sau khi truyền chân khí, thấy linh trùng khởi sắc liền thu vào túi linh thú mà hắn đã chuẩn bị trước khi tới đây.

Túi linh thú là pháp bảo giống như túi trữ vật nhưng lại chứa được vật sống, nên mắc hơn túi trữ vật rất nhiều. Túi này của hắn chỉ là pháp bảo cấp 1 Bính đẳng có thể chứa 2 con voi mà vẫn còn chỗ. Tiểu tồn hơn 50 viên hạ phẩm linh thạch mắc gấp 5 lần pháp bảo khác.

Sau khi kiểm tra kĩ lưỡng xung quanh lấy hết những gì lấy được, hắn liền rời khỏi động sợ đêm dài lắm mộng.

Vừa quay người thì tiếng của Chu Lão vang lên trong đầu.

- Khoan đã, tiểu tử ngươi có thấy hòn đá lớn bên kia không?

Trần Duyên nghĩ hoặc nhìn qua hòn đá xù xì trong góc hang động.

- Nó chỉ là hòn đá bình thường thôi không có gì lạ.

- Ngươi nhìn kĩ bên ngoài đi.

Chu Lão mỉm cười kiên nhẫn nói.

- Hòn đá chắc ở nơi này rất lâu rồi, bên ngoài còn mọc rêu xanh rờn. Cái gì? Rêu

Trần Duyên liền thấy kì lạ, trong hang không hề có sự sống ngoài trừ lũ linh trùng ra mà lại có rêu.

Chu Lão cười khả khả nói.

- Đúng vậy hòn đá ngươi thấy không khác gì bình thường, dù có tu vi cao tới đâu cũng không cảm nhận được điều khác thường.

- Nó là Phù Sa Thạch nhìn kích cỡ hắn là cấp 2 Đỉnh đẳng, bản thân chỉ có công dụng duy nhất là làm màu mỡ đất bồi dưỡng linh thảo. Do không có linh khí thoát ra nên rất nhiều tu sĩ bỏ qua.

Nghe vậy Trần Duyên liền ném vào túi trữ vật, đây đúng là thứ hắn cần. Sau này việc bồi dưỡng linh thảo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tiểu nha đầu kiên cường

Khi đi ra, Trần Duyên thấy tiểu nha đầu vẫn vững vàng đứng đó che chắn cửa động. Mặc dù có nội đan của Tứ Dực Hồng Ngô Công nhưng áp lực từ hàng vạn con linh trùng lao tới cũng không thể xem thường.

Hà Diệu mở hời nhể nhại nhưng vẫn cắn răng đứng đó không hề di chuyển thủ chắc cửa hang. Trần Duyên chợt xúc động, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự che chở của ai khác ngoài sư phụ hắn.

Trần Duyên tiến lại gần, thấy hắn Hà Diệu chỉ mỉm cười nhẹ. Rồi Trần Duyên cũng nhẹ cười đầy ảm áp nhìn tiểu nha đầu, lại gần cầm lấy nội đan từ trong tay nàng nhẹ nhàng nói.

- Muội cứ nghỉ ngơi đi, có ta ở đây bảo vệ muội.

Chỉ 1 câu nói ngắn ngủi mà làm cho vẻ kiên cường lúc trước hầu như không còn, tiểu nha đầu chợt ngất đi vào lòng ngực của Trần Duyên về mặt mỉm cười an tâm.

Trần Duyên bất đắc dĩ, ảm áp mỉm cười.

- Tiểu nha đầu này rõ ràng đã vượt qua giới hạn từ lâu rồi mà còn cố chèo chống đến giờ, mà không biết mơ thấy gì mà lại mỉm cười nhỉ?

Hắn đoán đúng, trong giấc mơ của Hà Diệu rõ ràng là hình ảnh 2 đứa bé khoảng 7 tuổi đối diện với con chó rất lớn.

Mặc dù sợ hãi tiểu hài tử vẫn cầm cành cây đứng thủ thế che chắn phía trước, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt nhưng vẫn kiên cường chống trả.

- Muội đừng lo có ta ở đây ta sẽ bảo vệ muội.

Hình ảnh tâm lưng mặc dù run lên vì sợ hãi vẫn đứng đó che chắn cho nàng đã in sâu vào tâm trí của tiểu nha đầu như mới xảy ra hôm qua.

Biết đây là nơi không thể ở lâu, Trần Duyên lưng chống Hà Diệu, tay cầm nội đan trực chỉ phía trước rồi khỏi khu vực nguy hiểm này.

Hà Diệu tuy là tiểu nha đầu nhưng cũng đã phát triển hơn các nữ hài cùng tuổi, chỗ lồi cần lồi chỗ lõm cần lõm làm Trần Duyên cũng nàng trên lưng hưởng cảm giác mỹ diệu.

- Chà tiểu tử ngươi thật tốt số nha, có nữ hài sinh đẹp làm bạn lại còn thanh mai trúc mã nữa chứ.

- Mà ngươi cũng thâm độc thật, âm mưu nuôi vợ tử nhỏ chỉ chờ trái chín rồi thu hoạch thôi phải không? Thật tội nghiệp cho tiểu nha đầu đơn thuần, ngày thơ bị tiểu sắc lang như ngươi lừa gạt.

Chu Lão vừa nói vừa mang về mặt của quái thú thúc trâu chọc. Trần Duyên mặt xạm lại không nói gì, không phải là hắn không muốn nói mà bây giờ hắn không thể cất tiếng.

- Hừ không ngờ áp lực do đàn linh trùng này gây ra lại khủng khiếp tới vậy, ta đã vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” lên hết mức tiếp cận 600 cân lực mà vẫn cảm thấy rất khó chịu. Không ngờ tiểu nha đầu này lại có thể chống chịu lâu đến vậy.

Hắn vừa đi vừa nghiêng răng, vết chân đã in hằn lên mặt đất. 2 canh giờ sau rốt cuộc hắn cũng rời khỏi khu vực có trận kì phong ấn, vừa định ngã xuống thiếp đi thì tiếng nhắc nhở của Chu Lão vang lên:

- Tiểu tử không được, nơi đây rừng thiên nước độc, xung quanh đều là độc trùng độc vật nếu ngất xỉu ở đây thì ngươi lẫn tiểu nha đầu kia chắc chắn mất mạng.

Nghe vậy Trần Duyên cắn chóp lưỡi chảy máu, dùng con dao khiến bản thân tỉnh táo lại. Hắn chống Hà Diệu hướng về phía trước, dựa theo trí nhớ từ thời ấu, men theo con đường nhỏ tới căn nhà gỗ nơi mà hắn và tiểu nha đầu thường chơi đùa lúc nhỏ.

Khi vừa tới nơi không có thời gian để ôn lại kí ức đẹp, đặt tiểu nha đầu trên giường rồi 3 chân 4 cẳng bỏ chạy. Nơi đây rất gần động phủ tu luyện của Thất Trưởng Lão tốt nhất là rời khỏi đây càng sớm càng tốt, hắn không muốn dính dáng đến người tính khí thất thường như bà ấy.

Trần Duyên chạy thục mạng xuống núi, sau khi đã rời xa khỏi Thiên Độc Sơn hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

- Sao tiểu tử ngươi chạy thục mạng vậy?

Chu Lão thắc mắc.

Sau khi nghe rõ ngọn nguồn thì lão cũng ồ lên:

- Ý ngươi nói là tiểu nha đầu dùng thần thức dò xét ngươi đó hả?

Trần Duyên bồng tái mặt:

- Há dò xét gì, ài, khi nào?

Chu Lão cười gian mãnh nói:

- Từ từ để ta nói.

- Từ lúc tiểu thể tử của ngươi tới thì có luôn thần thức bám theo tới dò xét ngươi rồi.

Trần Duyên bực tức:

- Sao lão nhân gia ngài không dặn dò ta trước.

Lão khi mũi coi thường.

- Hừ ta nói trước thì người làm được gì? Dù sao luôn thần thức này không ẩn chứa sát khí nên không cần lo lắng.

- Tiểu nha đầu cũng rất khá, chỉ mới hơn 150 tuổi mà đã kết đan cũng coi như là 1 tiểu thiên tài rồi.

Trần Duyên cũng không biết nói gì hơn, hần liền quay về động phủ còn việc Lục Đường Lang thì chờ lúc thích hợp thì lại làm phiền tiểu nha đầu.

Khi về động phủ Trần Duyên liền ngã lên giường ngủ 1 giấc thật sâu, hết cách hần chưa bao giờ mệt mỏi như vậy, cơ thể đã bị ép tới mức giới hạn từ lâu, về được tới đây là hoàn toàn phụ thuộc vào tinh thần cứng cỏi chèo chống.

Khi Trần Duyên tỉnh dậy là chuyện của 3 ngày sau, thả lỏng không chỉ làm cho cơ thể hồi phục hoàn toàn mà tu vi còn tinh tiến làm hần mừng rỡ khôn xiết.

- Có vẻ do áp lực của đàn linh trùng đã làm nghiền ép tiềm lực của bản thân, bây giờ ta đã là Luyện Khí kì tầng 4 đỉnh phong chỉ cách 1 bước là bước vào Luyện Khí kì tầng 5.

Hần bước tới phòng tu luyện, không gian xung quanh đã tràn ngập một linh khí mặc dù không nồng đậm nhưng cực kì thích hợp cho pháp quyết “Hóa Mộc Quyết” khiến hần mừng khôn xiết.

- Mộc linh khí tràn ngập hần là từ 4 bụi Tam Diệp Thảo này, vậy là càng nhiều linh thảo, linh mộc thì tu vi của ta tiến triển càng nhanh. Sau này chỉ cần hấp thu mộc linh khí xung quanh là đủ, không cần trực tiếp từ linh thảo như trước.

Hần vui mừng cũng là có lí, so với việc hấp thu mộc linh khí từ linh thảo thì hấp thu mộc linh khí từ linh khí xung quanh vẫn tốt hơn. Trên đời đâu ai muốn làm chuyện mở gà lấy trứng.

Trần Duyên lấy ra Phù Sa Thạch, ban đầu hần tính nghiền nát ra rồi rải xuống đất (main làm giống như bốn phân ấy ^-^) nhưng bị Chu Lão ngăn lại. Lão nói:

- Người đứng là phí của trời mà, thiên tài địa bảo hiếm thấy như vậy đưa vào tay người không khác gì phân bón. Nhanh đem các vật cần thiết trong danh sách này về đây, ta sẽ chỉ người cách sử dụng của nó.

Nói rồi lão đọc ra danh sách trên dưới 10 vật liệu cần thiết, thứ khó nhất trong đó chỉ có phân của Động Địa Tượng, yêu thú cấp 3 Đỉnh đẳng có sức mạnh ngang với lão quái Kim Đan sơ kì.

Nhưng hần cũng không lo lắng nhiều trong tông môn cũng có Động Địa Tượng, là vật cưng yêu thích của Ngũ Trường Lão. Cứ cách 6 tháng lại đều đặn phát nhiệm vụ vệ sinh chuồng trại 1 lần từ giờ tới đó còn 4 tháng nữa, nhưng việc này cũng không gấp, dù sao 4 cây Tam Diệp Thảo vẫn dư sức cho hần tu luyện.

Nhắc tới 4 tháng thì hần lại nhớ tới ước hẹn đi dạo phố cùng tiểu nha đầu, lần này không thể thất ước với nàng được. Dù sao người ta cũng liều mạng giúp hần tìm linh trùng.

Nói tới đây, nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp pha chút ngầy thơ của nữ hài từ làm hần bỗng chốc mỉm cười.

Sau khi dẹp bỏ suy nghĩ trong đầu Trần Duyên liền ngồi xuống tĩnh tọa, khi hần rời khỏi mật thất tu luyện đã là chuyện của 7 ngày sau đó.

Giương mắt tự tin, đôi mắt sắc bén, đáng đi hữu lực người ngoài nhìn vào cũng dễ dàng phát hiện được tu vi của hần đã tăng trưởng. Trần Duyên nhìn vào mặt hần phản chiếu qua mặt nước lấp lánh

- Không ngờ chỉ hơn 2 tháng mà ta đã là Luyện Khí Kì tầng 5, tốc độ gần như vượt qua những tên thiên tài kia rồi. Các người cứ chờ đi ngày trả thù của ta sẽ không còn xa nữa, ta sẽ cho các người thấy dù là thiên tài cũng bị ta dẫm dưới chân mà thôi.

Nói tới đây gương mặt của hần xuất hiện sát khí tràn ngập, nếu có ai từng gặp hần dám chắc sẽ nghi ngờ bản thân nhìn lầm. Không thể ngờ rằng tên phế vật lưu manh không dám động tay động chân lại có nhiều sát khí như vậy.

Dù sao Trần Duyên cũng là đệ tử thân truyền của Phong Ma Chân Nhân kẻ bị thiên hạ gọi là đại ác nhân, khi còn trẻ lão từng đồ sát toàn thành vạn người để luyện công pháp thành danh của lão “Huyết Phong Kiếm Pháp”.

Chỉ sau khi kết đan thành công thì lão mới bị môn phái triệu tập phong làm Tứ Trường Lão trấn giữ tông môn đồng thời tu tập tâm tính bước lên cảnh giới cao hơn.

Trần Duyên đã được chính tay Tứ Trường Lão dạy dỗ giết người, tra tấn. Lão dạy hần rất nghiêm khắc như là thấy hình ảnh bản thân lão lúc nhỏ trong hần, mãi tới năm 10 tuổi khi hần bắt đầu tu luyện thì lão mới không ngó ngang tới.

Che đậy sát khí, không để kẻ khác phát hiện rồi ra tay bất ngờ đó chỉ là điều cơ bản mà hần biết.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tu luyện thần thông

Trần Duyên bước ra khỏi động phủ, khởi động trận pháp hộ phủ tới cổng hiến điện nhận bừa 2 nhiệm vụ đến Hắc Lâm rừng rậm, hần liền xuống núi thuê Xích Lân Mã trực chỉ Hắc Lâm rừng rậm.

Hần có vẻ vội vàng cũng dễ hiểu, dù sao chỉ còn 3 tháng nữa là tết âm lịch còn hẹn ước với tiểu nha đầu không thể trễ hẹn được. (các đồng đạo nhớ nha đã hẹn gái là không để gái chờ^-^)

3 ngày sau Trần Duyên đã tới Hắc Lâm rừng rậm, hần tới đây chủ yếu không phải là để kiểm điểm cống hiến. Thật ra Trần Duyên đã đột phá luyện khí kì tầng 5 chỉ sau 1 ngày bế quan, những ngày còn lại hần quyết định lập khế ước nhận chủ linh trùng dẫn.

Trần Duyên đem đàn linh trùng hơn trăm con vào túi sừng vật, quyết định tới Hắc Lâm rừng rậm tìm kiếm tinh huyết để bồi dưỡng chúng.

Khi hần tới vùng ngoài của rừng thì Chu Lão lên tiếng.

- Ở đây được rồi, tiểu tử ngươi mau thả Thực Huyết Trùng ra.

Thực Huyết Trùng là tên do Trần Duyên đặt, do loài linh trùng này mỗi khi gặp huyết nhục là như nổi điên tấn công ào ạt.

Hắn thông qua khế ước câu thông với bản mệnh linh trùng Tinh Thần Trùng, tiểu tử này gần đây được Trần Duyên nuôi nấng ngày càng béo tròn. Suốt ngày chỉ biết nằm ườn trong nảo hải mà ngủ, chỉ khi nào tới giờ ăn mới tỉnh dậy nùng nịu đòi ăn.

Trần Duyên nhìn con “sâu mập” kia cứ lần qua lần lại chứ không thể nào bỏ được thì tức cười. Hắn nghiêm mặt lại đe dọa:

- Tiểu tử kia ngươi suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ nếu hôm nay không làm nên việc thì ta đem ngươi làm mồi cho chim.

“Sâu Mập” rất nhân tính hóa, nó hiểu những gì Trần Duyên nói thì như khịt mũi coi thường nó liền lăn mấy vòng rồi lại ngủ tiếp mặc cho Trần Duyên đe dọa hay dụ dỗ.

Hết cách hắn đành nhờ Chu Lão ra tay dù sao lão cũng là tay chơi trùng mấy ngàn năm có kinh nghiệm hơn hắn.

Chu Lão đành thân chinh ra trận, lão tới gần Tinh Thần Trùng nở nụ cười như gió xuân từ từ đổ ngọt.

- Tiểu hải tử à lại đây nói cho gia gia nghe tại sao ngươi không giúp hắn...

Sau 3 canh giờ dụ dỗ đàm phán thì Trần Duyên mới hiểu ra là do gần đây hắn có ý giảm 1 phần lương thực của Tinh Thần Trùng để đủ chân khí tu luyện.

Hắn cứ nghĩ tiểu gia hỏa này mới nở ra không lâu sẽ không nhận ra hành động mờ ám của hắn, ai ngờ... nghe tới đây ngay cả Chu Lão cũng ném cho hắn ánh mắt khinh bỉ.

Trần Duyên lúc này da mặt cũng đỏ lên không ngờ có lúc mình lại bị xem là kẻ dánh ăn với tiểu hải tử. Cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, hắn phải thể không được rút bớt lượng nguyên khí cho con sâu mập kia đồng thời phải tăng 5 thành xem như là đền bù tổn thương tinh thần.

Nói tới đây thì Trần Duyên cũng rụng rời tay chân, đúng là mất cả chì lẫn chài, cứ kiểu này còn gì giấc mơ đạp lên đầu lũ thiên tài kia. Sau 1 hồi mặc cả thì hắn như được tha bổng chỉ cần tăng thêm 2 thành.

Tinh Thần Trùng xem như cũng có lương tâm, sau khi đạt thành hiệp nghị với sự làm chứng của Chu Lão thì nó cũng rất bỏ tâm ra làm việc.

Dựa theo thần thông “Thần Không Vạn Trùng” Trần Duyên như hòa làm một với Tinh Thần Trùng, chỉ khi tinh thần hòa làm một thì tu sĩ mới có thể sử dụng thần thông của bản mệnh trùng.

Chỉ sau vài lần thử nghiệm cuối cùng cũng thành công khiến cho Chu Lão giật mình, nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra được nguyên nhân lão chỉ đành đổ lỗi cho Tinh Thần Trùng chê nó là một con linh trùng dễ dãi.

Lần đầu sử dụng thần thông hắn mới hiểu ra, không chỉ điều khiển linh trùng, hắn có thể dò xét xung quanh hay sử dụng các công pháp liên quan tới tinh thần lực. Đây đúng là tin vui bất ngờ, hắn có thể cảm nhận mọi vật ở xung quanh bán kính hai trượng điều mà chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì sau khi mở ra thức hải mới có thể làm được.

Hắn đang vui mừng thì lại bị Chu Lão xối gáo nước lạnh.

- Không ngờ thần thông của tiểu hải tử kia khiến ngươi dùng được thần thức.

- Mà ngươi tốt nhất không nên sử dụng, ta có thể cảm nhận được thần thức của ngươi thì các tu sĩ khác chỉ cần có giác quan tương đối mẫn cảm hay có tu vi cao hơn ngươi đều sẽ phát hiện ra. Đến lúc đó...

Chu lão nói tới đây thì dừng lại thâm thúy nhìn Trần Duyên khiến hắn cũng nhận ra.

- Tiểu phu vô tội hoài bích có tội, ta bị hưng phấn nhất thời che mắt. Thứ có thể khiến tu sĩ Luyện Khí kì dùng được thần thức thì ngay cả tu sĩ Kim Đan kì cũng thêm muốn.

- Đa tạ Chu Lão rồi.

Trần Duyên nghiêm túc nói.

Lão cũng cười ha ha:

- Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Sau đó Trần Duyên bắt đầu luyện tập cách khống trùng, lần đầu hắn chỉ có thể khống chế từ 10 tới 20 con Bính đặng linh trùng, sau 3 ngày hắn đã có thể điều khiển một trăm con.

Nhưng một trăm con linh trùng có lẽ là một tầng ngăn cách, dù có cố gắng đi chăng nữa thì số linh trùng cũng không tăng thêm.

Tới đây Chu lão cũng nói:

- Đó là do tu vi của ngươi còn quá thấp chưa phát huy hết tác dụng thần thông của Tinh Thần Trùng. Tu vi của tu sĩ và bản mệnh linh trùng phải tương đương thì mới có thể phát huy sức mạnh của thần thông “Thần Không Vạn Trùng”.

Trần Duyên chỉ còn biết chấp nhận.

- Về sau tinh tiến tu vi mới là vương đạo.

Trần Duyên thở dài, ngay sau đó liền trở nên hưng phấn. Bây giờ hắn khác nào có đoàn quân hàng trăm tu sĩ Luyện Khí sơ kì làm tùy tùng chứ.

Trần Duyên đi tới đâu thì gieo rắc sự chết chóc tới đó, hàng trăm con Thực Huyết Trùng như đàn châu chấu kéo tới thôn phệ bất cứ thứ gì trên đường đi, từ dã thú tới cây cỏ, đặc biệt hắn còn cắn dạn tiểu mập mập gặp một linh thảo hoặc linh mộc thì ra lệnh cho lũ Thực Huyết Trùng thông báo lại ngay.

Nửa tháng trôi qua, trăm con linh trùng chỉ sống sót hơn phân nửa, nhưng nhìn bề ngoài có thể thấy rõ ràng sự khác biệt. Chúng lớn hơn gấp rưỡi, màu sắc rõ ràng đen bóng hơn trước. Chỉ cần hai mươi con Thực Huyết Trùng bao vây thì đủ là yêu thú Đỉnh đặng cũng ôm hận bỏ mình.

Sau khi dọn dẹp một khu vực, hắn liền thu bọn linh trùng vào túi linh thú. Thực huyết trùng khi bay gây ra tiếng động lớn rất dễ gây chú ý, khu rừng này nếu may mắn có khi còn gặp yêu

thứ cấp ba cũng không chừng, à không là xui xẻo mới đúng.

Trần Duyên hiểu được đây không phải nơi để một tên tu sĩ Luyện Khí trung kì như hắn cùng mấy chục con Bính đẳng linh trùng có thể đi ngang.

Đó là bài học hắn rút ra sau khi liều mạng vây công Liệt Diễm Hồ yêu thú cấp 1 Giáp đẳng, thành công thì không thấy đầu mà thay vào đó là hơn hai mươi con linh trùng bị thiêu thành tro khiến Trần Duyên bỏ chạy thực mạng. Cũng may là nhờ số lượng lớn linh trùng phân tán sự chú ý của Liệt Diễm Hồ nếu không hắn mới là kẻ bị thiêu cháy.

Theo bản đồ Trần Duyên đi men theo khu rừng đến một nơi gọi là Thạch Lâm. Đây chỉ là núi đá nhỏ cao gần 50 trượng, nhưng đặc biệt ở chỗ là nó rất rộng, có nhiều tháp đá thẳng đứng xếp thành rừng.

Hắn tới đây để thu hoạch vật phẩm nhiệm vụ Thạch Nhân Vượn.

Trong nhiệm vụ có ghi rõ yêu thú Thạch Nhân Vượn cấp 1 Đỉnh đẳng, sống thành bầy, rất thông minh. Chỉ cần thu hoạch mười cặp mắt của chúng nhận được hai mươi điểm công hiến.

Nếu chỉ có một mình thì Trần Duyên còn lâu mới nhận nhiệm vụ này, có thêm đàn linh trùng trợ giúp thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều.

Mặc dù sống bầy đàn Thạch Nhân Vượn vẫn đào hang gần nhau theo từng nhóm nhỏ khoảng sáu tới bảy con, sau hai ngày thăm dò Trần Duyên quyết định phục kích một cái hang ngoài rìa. Hắn phát hiện những con già yếu thường bị đẩy ra vòng ngoài sinh sống.

Đêm hôm đó Trần Duyên vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” nhẹ nhàng tiến lại gần hang đá. Hắn chọn không chỉ là do lũ Thạch Nhân Vượn đã già yếu mà cái hang này là nơi xa nhất, xung quanh không hề có cái nào.

Trần Duyên quyết định trấn giữ phía trước ra lệnh cho đàn Thực Huyết Trùng xông vào, độ khoảng một chung trà xuất hiện tiếng rên la thảm thiết. Rồi một bóng đen xuất hiện, con Thạch Nhân Tượng đã mất một bên cánh tay, đang phóng thẳng ra phía cửa hang.

P phía sau đó là đàn linh trùng gặm dữ do để xống con mồi. Trần Duyên đã phục kích sẵn bên ngoài, con Thạch Nhân Vượn già yếu vừa lao ra khỏi hang thì bị Trần Duyên phục kích. Hắn khép bàn tay lại thành mũi giáo từ sau núi đá phóng ra đâm xuyên qua tim vượn.

Con vượn đứng đó không ngã do bị cánh tay của Trần Duyên xuyên qua cơ thể, mắt vẫn mở to mặc dù tim đã bị xuyên thủng, trên gương mặt vẫn còn mang theo vẻ bất ngờ. Rõ ràng nó không hề cảm nhận thấy bất kì khí tức của ai xung quanh đây không ngờ lại có kẻ phục sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Yêu thú cấp hai khủng bố

Trần Duyên rút ra lau sạch vết máu trên tay, đào đi cặp mắt của Thạch Nhân Vượn. Khi bình thường cặp mắt của chúng cũng không quá đặc biệt, nhưng trước khi chết nếu bị sợ hãi tới độ, đôi mắt khi bị đào ra sẽ giống như viên đá dùng để làm tài liệu luyện khí rất tốt. Đó cũng là lí do tại sao loài vượn này có cái tên như vậy.

Sau khi hoàn thành xong Trần Duyên quyết định mò vào hang kiểm tra thu hoạch. Bên trong, trần hang rất thấp gần như phải bò mới đi chyiển được.

Một lúc sau đúng như hắn dự kiến, bên trong vẫn còn bốn cái xác của Thạch Nhân Vượn bị cán nham nhở không nhận ra. Trần Duyên lại gần đào đi bốn cặp mắt rồi ra lệnh cho Thực Huyết Trùng giải quyết chỗ còn lại, về phần hắn liền đi ra khỏi hang chờ đợi.

Ở đây khắp nơi đều là mùi tanh của máu với lại hắn cũng không có sở thích chứng kiến cảnh đàn linh trùng thôn phệ huyết nhục.

Sau đó Trần Duyên thu lại Thực Huyết Trùng, cứ mỗi đêm hắn đều làm như vậy với những cái hang xung quanh. Đàn linh trùng sau khi bổ sung đầy đủ trăm con mỗi ngày đều được thôn phệ huyết nhục yêu thú liền trở nên dữ tợn hơn trước, thực lực cũng tăng lên thấy rõ.

Trước đây chúng có thực lực yếu nhất, luôn chiến đấu nhờ số đông. Giờ đây Thực Huyết Trùng đã lớn bằng gang tay, đơn đã độc đấu cũng thắng được yêu thú Bính đẳng tầm thường cộng với sức sống mạnh mẽ kì lạ thì đồng cấp đã ít có đối thủ.

Kiểm kê túi trữ vật thì hắn đã có gần bảy trăm cặp mắt, điều đó có nghĩa là gần bảy trăm Thạch Nhân Vượn đã bị đàn linh trùng của hắn thôn phệ.

Trần Duyên quyết định rời đi, một phần không muốn tận diệt đàn vượn này(anh main nhà ta rất biết bảo vệ môi trường vỗ tay vỗ tay -_-), một phần hắn cảm nhận được sự nguy hiểm. Tuy không rõ ràng nhưng hắn vẫn rời đi, nơi này không còn gì cho hắn ở lại mạo hiểm nữa.

Khi Trần duyên đi khỏi, đêm hôm đó phá vỡ sự yên tĩnh của Thạch Lâm là tiếng hét chói tai. Một con vượn cao gấp mười lần người thường đứng trên tháp đá cao nhất thị uy, xung quanh nó là hàng ngàn Thạch Nhân Vượn nằm rạp xuống không dám ngược nhìn.

Con vượn khổng lồ này rõ ràng là vua ở đây, nhờ may mắn ăn được kì hoa dị quả mà kích hoạt huyết mạch vượt qua giới hạn của đồng loại. Vị vua đang rất bức tức, đã gần nửa tháng mà có rất nhiều Thạch Nhân Vượn không công nạp thức ăn cho nó.

Sau khi đập nát hang đá thì xuất hiện trong đó chỉ là những khúc xương nằm ngổn ngang làm nó nổi giận. Có kẻ cả gan tới khu vực của nó giết hại đồng loại, vượn vương lại gần đánh hơi thì chỉ thấy mùi linh trùng khắp nơi trong đàn, nhưng tuyệt đối không thấy mùi của Trần Duyên. Mắt máu kẻ thù, vượn vương phát tiết phá phách khắp nơi.

Khi đó kẻ thù ác thì lại nhàn nhã nằm trên cây chơi đùa với tiểu mập mập. Hết cách, trong rừng rậm nếu không tìm thấy mộc linh thảo thì hắn không có mộc linh khí tu luyện.

Với lại chơi đùa với tiểu mập mập cũng không tệ, mỗi lần hắn trêu chọc thì Tinh Thần Trùng quá mập chỉ có thể lăn qua lăn lại trốn tránh nhưng làm sao thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hắn, chỉ có thể ỳ ỳ khua miệng cho hắn tùy ý khinh bạc.

Đang chơi đùa Trần Duyên lên tiếng hỏi:

- Chu lão biết cách nào để Thực Huyết Trùng tiếp tục lột xác không?

Lão nghe vậy liền không cần suy nghĩ nói:

- Tiểu tử ngươi chỉ cần tìm được thiên tài địa bảo thích hợp hoặc thôn phệ huyết nhục có thực lực càng mạnh thì chúng càng dễ lột xác.

Hắn nghi hoặc hỏi:

- Lão nhân gia ngài nói thiên tài địa bảo nào đồng thời huyết nhục có thực lực cao bao nhiêu?

Lúc này mặt mo của lão cũng đỏ lên, cao giọng quát:

- Hừ! Mỗi loài linh trùng đều khác nhau, Thực Huyết Trùng này của ngươi là loại hiếm thấy làm sao ta biết được.

- Có giỏi thì ngươi kiếm huyết nhục của cấp 2 yêu thú hay là cấp 2 thiên tài địa bảo xem nó có lột xác không.

Tới đây Trần Duyệt cũng phục sát đất bản tính lưu manh của lão rồi. Có những thứ đó thì hắn cần gì hỏi lão.

Đang ngồi suy tư thì từ xa những tiếng nổ lớn vọng lại làm Trần Duyệt giật mình. Chu lão nhìn về hướng phát ra tiếng động rồi quay lại mỉm cười nhìn hắn:

- Tiểu tử điều ước của ngươi thành sự thật rồi, mau đi theo phương hướng phát ra tiếng động vừa rồi, nhớ đi nhẹ thôi.

Hắn nghe lão nói cũng tò mò, vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Trần Duyệt núp vào bụi rậm gần đó phía trước là một hồ nước rộng gần một dặm. Trên hồ là trận chiến long trời lở đất của một con cá chép và chim ưng, cả hai đều to lớn bất thường.

Thấy Trần Duyệt nghi hoặc Chu lão giải thích:

- Con cá chép lớn kia là Thủy Hồng Ngư yêu thú cấp 2 Bỉnh đẳng, còn chim ưng là Tứ Chảo Ưng yêu thú cấp 2 Đỉnh đẳng.

Đây là lần đầu hắn thấy yêu thú cấp hai tranh đấu làm không tránh khỏi sự ngỡ ngàng.

- Thủy Hồng Ngư rõ ràng là chỉ là yêu thú Bỉnh đẳng không ngờ lại dựa vào địa hình ao hồ đấu ngang sức với Tứ Chảo Ưng yêu thú Đỉnh đẳng.

Thấy Trần Duyệt đang suy đoán thì Chu lão lại hỏi:

- Theo tiểu tử ngươi thì tại sao chúng tranh đấu với nhau.

Biết Chu lão đang thử hắn, Trần Duyệt cũng không dẫu dốt liền nói:

- Khi yêu thú tranh đấu thì chỉ có ba trường hợp. Đầu tiên là tranh giành tình nhân, thứ hai là tranh giành địa bàn, thứ ba là tranh giành thiên tài địa bảo.

- Trường hợp này thì điều thứ nhất không cần phải nói đến, chỉ còn thứ hai hoặc thứ ba thôi.

Chu lão gật gù:

- Ngươi rất khá, vậy theo tiểu tử ngươi thì là thứ hai hay thứ ba?

Trần Duyệt cười giảo hoạt nhìn lão rồi chắc như đinh đóng cột nói:

- Chắc chắn là điều thứ ba, hai con yêu thú này đang tranh giành thiên tài địa bảo nào đó.

Lão bất ngờ nhìn hắn nói:

- Hừ, ngươi đánh rắm. Chỉ có hai câu trả lời ti lệ đúng rất cao nên ngươi mới chắc chắn như vậy đúng không?

Chu lão bức tức, không ngờ tiểu tử này lại lỗ mãng như vậy, dăm qua mặt lão. Sống mấy ngàn năm chỉ cần nhìn qua thì lão đủ hiểu xung quanh đây thiên tài địa bảo không phải một tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ như hắn có thể cảm nhận được.

Thấy Chu lão thật sự nổi khี้, Trần Duyệt vội cười giải thích:

- Ai bảo ta nói chuyện không căn cứ, Chu lão nhớ trước khi tới đây lão nhân gia ngài nói gì với ta không?

Lão suy nghĩ một hồi rồi chợt nhớ ra hình như lão có nói: “tiểu tử điều ước của ngươi thành sự thật rồi”.

Nghĩ tới đây lão chợt xụ mặt lại, không ngờ có ngày tự lấy đá dè chân mình.

Trần Duyệt cười thầm liền nói:

- Hồi nãy điều Chu lão muốn nói là gì, tại sao lại bảo ta tới đây?

Biết Trần Duyệt cho mình bậc thang leo xuống lão cũng nghiêm nghị nói:

- Hai con yêu thú này đều là yêu thú cấp 2, không phải là điều mong ước của ngươi sao. Chỉ cần đem huyết nhục của chúng cho Thực Huyết Trùng thôn phệ thì ta bảo đảm lũ linh trùng của ngươi sẽ lột xác.

- Còn thiên tài địa bảo bên trong kia là Địa Linh Sâm linh thảo cấp 2 Giáp đẳng. Lần này ngươi nhặt được món hời rồi, một tên trùng hai con nhận.

Nghe Chu lão dụ dỗ làm Trần Duyệt cũng nổi lên tham muốn, nhưng hắn chợt cười khỏ. Trên đời dù thứ tốt đến đâu cũng cần có mạng mới hưởng thụ được, hai con yêu thú cấp hai kia dù bị thương nặng cũng dư sức tiêu diệt mười tên như hắn.

Đoán được suy nghĩ của Trần Duyệt, Chu lão cười hà hà nói:

- Ngươi đừng lo, Thủy Hồng Ngư là yêu thú hiếm có. Tương truyền là trong người nó có ẩn chứa long huyết mạch, cho nên có bản tính rất cao ngạo. Trận chiến này nếu ta đoán không

sai thì sẽ là trận chiến một mất một còn, tới lúc đó...

Nói tới đây Chu lão nhìn qua làm Trần Duyên hiểu ra, bây giờ là lúc ngư ông đắc lợi. Chờ cho cả hai từ thương thì đó chính là lúc hấn ra tay.

Đúng như Chu lão tiên đoán, Thủy Hồng Ngư càng về sau càng yếu thế. Dù có lợi thế sân nhà nhưng đẳng cấp chênh lệch không thể bù đắp dễ dàng như vậy được.

Khi Thủy Hồng Ngư vừa nhảy khỏi mặt nước, Tứ Chảo Ưng như phục sẵn ở đó liền lao tới dùng bốn chảo như kim sắc bén nhọn găm sâu vào cơ thể Thủy Hồng Ngư khiến nó văng lên bờ gần chỗ ẩn nấp của Trần Duyên vài chục bước chân, ổ bụng bị mở, nội tạng vỡ nát.

Thấy con cá lớn nằm im bất động Tứ Chảo Ưng lao xuống, dù sao một con mồi là cấp hai yêu thú không phải lúc nào cũng dễ dàng tìm được. Vừa lao tới gần thì một chuyện xảy ra làm Trần Duyên kể cả Tứ Chảo Ưng đều không ngờ.

Thủy Hồng Ngư phun ra từ miệng một viên cầu màu xanh. Thấy vậy Chu lão liền la lên trong đầu của Trần Duyên:

- Tiểu tử chạy ngay đi (trước khi mọi chuyện dần tồi tệ hơn ^^).

Không kịp suy nghĩ, Trần Duyên theo phản xạ phóng thẳng ra phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nữ nhân thân bí, bảo vật bất ngờ

Về phía hai con yêu thú, viên cầu màu xanh kia bỗng nhiên phát nổ. Ngay lúc đó có thể thấy được tia sợ hãi của Tứ Ưng Chảo.

Nhưng mọi chuyện đã không kịp, ánh sáng trắng gần như bao phủ trong vòng trăm bước chân quanh đó nuốt chửng hai con yêu thú.

Còn về phần Trần Duyên mặc dù được Chu Lão nhắc nhở, nhưng mọi việc diễn ra quá nhanh không thể nào chạy kịp. Nhìn thấy vụ nổ đang tới, hấn cắn răng lấy ra Thiên Lôi Phù ném về phía sau.

Thiên Lôi Phù nổ tung, vụ nổ tạo sức ép đẩy hấn ra khỏi cái thứ ánh sáng chết chóc kia. Sau khi tia sáng vụt tắt, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên làm cho những yêu thú gần đó hoảng sợ bỏ chạy.

Còn Trần Duyên do ở gần vụ nổ bị âm thanh lỗ tai chảy máu ngắt xiu. Khi mở mắt ra mặc dù đầu còn rất đau nhưng vẫn nhìn xuống cổ lấy sự tỉnh táo. Hấn cố nhớ lại chuyện xảy ra vừa nhìn xung quanh, rõ ràng đang trong rừng rậm không ngờ lúc này hấn lại ở trong một cái lều.

Nhìn đau Trần Duyên ngồi dậy bước ra khỏi lều. Trước mắt hấn là một nữ nhân quyền rũ, làn da hơi ngăm, ngực tròn lẳn, kết hợp với y phục xé cao bên dưới làm lộ ra cặp đùi mượt mà hoàn mỹ.

Gương mặt xinh đẹp, nụ cười quyến rũ khi nàng bước đi làm cho phong cảnh núi rừng xung quanh cũng e thẹn không bằng.

Thấy Trần Duyên say mê nhìn mình, nữ nhân không bức bối vì có lẽ đã quen với những ánh mắt này. Nàng bước tới gần hấn miệng cười quyến rũ, hơi thở như lan cát tiếng:

- Công tử, công tử, công tử...

Trần Duyên chợt tỉnh người, hấn ngượng ngừng cười chấp tay nói:

- Xin thứ tội, đây là lần đầu ta thấy người xinh đẹp như cô nương đây làm cho ta hơi bất ngờ.

Đây là hấn nói thật, từ trước tới nay ở trong tông môn các nữ tu sĩ nếu không mặc đạo bào rộng thùng thình thì che kín mặt. Mặc dù có tiểu nha đầu Hà Diệu khả ái hứa hẹn tương lai cũng là một mỹ nhân bại hoại, nhưng đó cũng chỉ là tương lai thôi không thể nào so với vóc dáng lồi lõm này được.

Lần này lại tới lượt nữ nhân này ngạc nhiên, không ngờ tiểu tử này lại thẳng thắn đến vậy. Trước đây nàng gặp rất nhiều nam nhân, có người công tử quyền quý, có người hào hán hào sảng nhưng không ai lại thật lòng nói ra bản thân say mê trước mặt nàng.

- Công tử thấy cơ thể như thế nào, còn gì bất tiện hay không.

Thấy nàng ân cần hỏi Trần Duyên mới chợt nhớ ra:

- Đa tạ cô nương, ân cứu mạng hôm nay ta sẽ không quên.

Nàng mỉm cười khẽ nói:

- Công tử không cần bận tâm ta chỉ tình cờ đi ngang qua thấy công tử bất tỉnh liền mang về thôi.

- Sao lại vậy được, ân cứu mạng này ta sẽ dày công báo đáp. Mà chẳng hay cô nương tên là gì để ta dày công báo đáp.

Thấy hấn khẳng khẳng một mực thì nàng cũng không nói thêm chi nhẹ nhàng nói:

- Tiểu nữ họ Bạch, tên chỉ một chữ Văn công tử gọi ta là Bạch cô nương là được rồi.

- Thì ra là Bạch cô nương tại hạ Trần Duyên xin hữu lễ.

Trần Duyên cũng nói ra tên cho nàng biết.

- Trần Duyên, duyên nợ trần thế, tên của công tử rất hay.

- Lúc này khi đưa công tử về thì ta thấy vật này xin trả lại cho công tử.

Nàng đưa ra, đó là thân phận lệnh bài mà hần luôn đeo ở thắt lưng.

- Đa tạ, không biết cô nương là người nơi nào.

- Ta đang ra ngoài lịch luyện, còn về thân phận xin thứ lỗi ta không thể nói cho công tử biết được.

Trần Duyên nghe thấy vậy cũng không ép, mỗi người đều có bí mật riêng, đôi khi biết quá nhiều cũng không hẳn là tốt.

- Đây là tín vật của ta, khi nào cô nương có chuyện gì cần thì chỉ cần tới Ma Kiếm Tông đưa tín vật này thì sẽ có người đưa cô nương đến gặp ta.

Hần đưa ra lệnh bài màu vàng khắc chữ Phong là tín vật chỉ có đệ tử chân truyền mới có, mà cả Ma Phong Sơn chỉ có mình hần là đệ tử chân truyền. Vậy mới biết lệnh bài này nặng tới mức nào.

- Vậy tiểu nữ xin đa tạ.

- Có việc này làm phiền công tử không biết công tử có thể giúp tiểu nữ được không?

- Cô nương cứ việc nói.

Hần cười hào sảng.

Nàng lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho hần rồi mỉm cười.

- Công tử hãy giữ lấy vật này.

- Đây là...

Trần Duyên tò mò, lúc hần định kiểm tra chiếc nhẫn thì bị cô nương kia ngăn lại.

- Khoan đã công tử khoan hãy kiểm tra, đợi ta rời khỏi đây thì làm gì tùy công tử.

Mặc dù thấy lạ nhưng hần cũng không nói gì bởi vì Trần Duyên có thể nhận ra nàng không có ý xấu.

- Bạch cô nương đừng lo ta nhất định sẽ giữ kĩ vật này.

Nghe tới đây nàng liền nở nụ cười yên tâm.

- Cáo biệt công tử, khi nào tiện đường tiểu nữ nhất định sẽ tới Ma Kiếm Tông gặp mặt.

- Cáo từ ta nhất định sẽ chờ ở Ma Kiếm Tông đợi xa giả của cô nương.

Khi hần vừa dứt tiếng thì vị Bạch Vân cô nương kia đã không thấy đâu làm hần cũng đôi chút sững sờ.

Khi hần vẫn còn đang kinh ngạc thì Chu lão lại hiện lên:

- Sao rồi hả tiểu tử có phải mĩ nhân vừa đi làm cho lòng nguoi còn nhớ nhưng.

Nghe thấy Chu lão trêu chọc, Trần Duyên mặt không đổi sắc liền đổi chủ đề:

- Ta tỉnh lâu rồi mà bây giờ Chu lão mới hiện lên.

Nghe thấy lời lẽ có mùi trách móc lão liền cười hề hề nói:

- Đương nhiên là có nguyên nhân, nguoi có biết nữ nhân vừa rồi có lai lịch như thế nào không?

Thấy vẻ mặt ngạc của hần lão liền nói tiếp:

- Ta mà xuất hiện thì à ta liền lập tức nhận ra.

Trần Duyên hoảng hốt:

- Chẳng lẽ cô nương kia là tu sĩ Nguyên Anh kì.

Chu lão vuốt vuốt chòm râu ngắn cùn của lão làm vẻ đạo mạo nói:

- Nguoi suy đoán gần đúng.

- Gần đúng tức là sao?

Thấy Trần Duyên sắp hết kiên nhẫn Chu lão cũng không dây dưa thêm.

- Haiz! Tiểu tử nguoi đúng là thấy sắc quên sự phụ mà. Cô nương kia của nguoi thật ra là một con yêu thú cấp bốn có thể hóa thành hình nguoi.

Trần Duyên ngớ ngẩn.

- Nàng ta là yêu thú gì?

Chu lão thấy vẻ mặt hần cũng cảm thấy kì lạ.

- Người không thất vọng khi biết à ta là yêu thú sao?

Hắn mặt thản nhiên:

- Yêu thú với người mặc dù là hai bên không cùng chủng tộc nhưng không có nghĩa thấp kém hơn nhân loại, ta nghe sư phụ nói khi tu vi tới Nguyên Anh kì thì nhân loại và yêu thú hầu như không có gì khác biệt.

Chu lão ngờ ngàng:

- Không ngờ người lại thông suốt như vậy, mặc dù nhiều người biết vậy nhưng họ vẫn không chấp nhận được.

- Con lai hỗn huyết giữa người và yêu thú luôn bị tu sĩ khắp nơi dè bỉu, có khi còn đuổi giết.

Thấy hắn không nói gì Chu lão cũng lách qua chuyện khác.

- Ta chỉ cảm nhận được yêu khí phát ra từ trên người vì cô nương kia thôi, còn bản thể thật sự thì không nhìn thấu.

Đẹp bỏ suy nghĩ trong đầu, Trần Duyệt chợt nhớ ra liền đem chiếc nhẫn do Bạch Vân tặng ra xem xét. Trần Duyệt nhận ra đây rõ ràng là nhẫn trữ vật, thứ đặc quyền chỉ có tu sĩ Kim Đan kì mới có tư cách sử dụng.

Trần Duyệt nhỏ máu nhận chủ xong thì dùng thần trí dò xét bên trong. Hắn liền ngờ ngàng, đây không chỉ là nhẫn trữ vật.

Nhẫn trữ vật giống như túi trữ vật, chỉ khác nhau ở chỗ nhẫn trữ vật có không gian rộng lớn hơn, chỉ có chủ nhân sau khi trích máu nhận chủ mới được sử dụng. Cả hai đều chỉ chứa vật chết, vật sống không thể đưa vào.

Nhưng rõ ràng hắn lại thấy bên trong như một phương thế giới thu nhỏ, có núi sông, thực vật, chim chóc làm hắn ngờ ngàng.

Sau khi kể lại cho Chu lão, lão cũng giật bắn người:

- Người nói thật chứ, có một phương thế giới trong chiếc nhẫn trữ vật đó sao?

Khi được Trần Duyệt xác định thêm lần nữa thì Chu lão liền hít thật sâu.

Thấy lão làm vẻ nghiêm trọng hắn cũng nhẫn nại ngồi chờ giải.

- Này tiểu tử người có biết thứ đó trân quý ra sao không? Chiếc nhẫn đó thật ra là một phương thế giới được các tu sĩ vạn năng thời thượng cổ sử dụng pháp lực thông thiên nén nhỏ lại rồi đưa vào chiếc nhẫn này.

Nghe vậy Trần Duyệt cũng giựt mình, tuy lịch luyện không cao nhưng hắn cũng nghe sư phụ kể rằng dù lão nhân gia ngài có hao hết thọ nguyên thì cũng không bay được hết thế giới này. Vậy mà các tu sĩ có thể thu nhỏ lại thì quả nhiên là thần tham tạo hóa.

- Thứ này nếu người để lộ ra ngoài chỉ sợ kẻ cả tu sĩ Nguyên Anh kì cũng không bảo vệ được người.

Chu lão nghiêm mặt căn dặn.

Trần Duyệt cũng không phải kẻ ngốc, thứ tốt thì không nên lộ ra ngoài đạo lý này hắn cũng hiểu. Đeo trên tay sợ bị lộ, hắn lấy một sợi dây luôn qua nhẫn làm dây truyền đeo vào gấu trong áo.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Tồn tại không tưởng tượng nổi, nhân tâm khó dò

(chương sau ta định viết có nội dung 18+ không biết các đạo hữu nghĩ sao????? Xin ý kiến ở phần bình luận.)

Sau khi làm xong mọi thứ, Trần Duyệt không vội rời đi ngay. Thương thế trong người vẫn còn, đây lại là nơi chữa thương không tệ.

Hắn ngồi xuống bắt đầu kiểm tra túi linh thú, bất ngờ là bên trong lại có gần trăm cái kén trắng nằm một góc.

Trần Duyệt chưa kịp hỏi thì Chu lão đã nói:

- Khi người ngất đi ta đã bảo tiểu mập mạp ra lệnh cho bảy Thực Huyết Trùng thôn phệ xác của hai con yêu thú kia rồi. Mặc dù vụ nổ rất lớn nhưng huyết nhục của yêu thú cấp hai không thể coi thường.

- Ngoài ra còn chuyện này người muốn nghe tin vui hay tin buồn trước nào?

Hắn nghe vậy liền không cần suy nghĩ:

- Ta muốn nghe tin vui trước.

Lão cười hà hà nói:

- Tin vui là con Thực Huyết Trùng đầu tiên người kí kết khế ước nhận chủ đang lột xác trở thành linh trùng Át đẳng.

- Còn tin buồn?

Trần Duyên hồi hộp lắng nghe.

Chu lão chần chờ một hồi rồi nói:

- Cây linh thảo hai con yêu thú kia tranh dành đã không thấy đâu nữa.

Trần Duyên nghi hoặc suy đoán:

- Chẳng lẽ Địa Linh Sâm đã bị vụ nổ kia cuốn theo không còn cận bã.

Chu lão lắc đầu nói:

- Không phải, dù cho có tan thành tro thì khí tức của linh thảo không thể nào biến mất như vậy được. Dù sao ta cũng là tu sĩ Nguyên Anh kì không thể nào ta không nhận ra. Trừ khi...

- Trừ khi gì? Lão nhân gia ngài cứ úp mở làm ta cũng nôn nóng theo.

Trần Duyên đã gấp không chịu được.

Lão suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Trừ khi đó không chỉ là Địa Linh Sâm mà là linh thảo đã sinh ra linh trí.

Thấy gương mặt Trần Duyên vẻ ngờ nghệch lão đành giải thích:

- Tiểu tử ngươi cũng biết linh thảo cấp bốn chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kì mới có tư cách sử dụng thì khi vượt qua cấp bốn thì linh thảo sẽ sinh ra linh trí và có khả năng tu luyện.

Hắn cũng hoảng hốt:

- Vượt qua cấp bốn chẳng lẽ thực lực của nó...

Chu lão gật đầu nói tiếp:

- Ngươi suy đoán không sai, cũng may là có vụ nổ lớn đó nếu không thì ngươi đã sớm gặp diêm vương rồi.

Trần Duyên cũng hồi hộp không ngờ hắn dám đánh chủ ý tới tồn tại vượt qua cả tu sĩ Nguyên Anh.

Chu lão cũng thở dài:

- Qua lần lịch luyện này ngươi cũng đã thấy, cho dù là Nguyên Anh kì nếu quá tự mãn thì cũng có khả năng ngã xuống. Trên đời này không có kẻ mạnh nhất mà chỉ có kẻ mạnh hơn, tương sinh tương khắc.

Trần Duyên cũng ngộ ra, tầm nhìn trước đây của hắn quá hạn hẹp. Tu luyện là không điểm dừng, Nguyên Anh kì cũng không phải là vô địch thủ.

Lần này đã thay đổi tâm cảnh của Trần Duyên rất lớn. Sau gần mười ngày thì thương thế đã khỏi hẳn, hắn lại tiếp tục tiến sâu vào Hắc Lâm rừng rậm.

Khi đêm tối xuống, Trần Duyên ngồi tĩnh tọa trước lửa trại thì bỗng nghe tiếng động. Hắn mở mắt đứng dậy nhìn về phía màn đêm hết lớn:

- Cho hỏi là đạo hữu nào ở ngoài đó, nếu không có địch ý thì xin mời rời xa chỗ này nếu không đừng trách tại hạ không nương tay.

Trần Duyên vừa nói vừa nhìn chân chân về phía phát ra tiếng động. Qua hơn một tháng rèn luyện trong rừng sâu dưới sự chỉ bảo của Chu lão thì hắn chỉ cần nghe tiếng bước chân đã có thể phân biệt được yêu thú hay con người.

Trước đây hắn cũng gặp các tu sĩ khác vài lần nhưng để tránh hiểu lầm gây ra xung đột thì hai bên tự nhiên không chào hỏi, không hẹn trước mà cùng quay đầu lại rồi đi. Dù sao thứ nguy hiểm nhất trong rừng sâu heo hút này không chỉ là yêu thú hay động vật mà là tu sĩ khác. Giết người cướp bảo, phi tang chứng cứ không phải là điều hiếm khi xảy ra.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần thì Trần Duyên lấy từ trong túi trữ vật một thanh kiếm là pháp khí cấp một Giáp đẳng. Dù sao đã là kẻ có tiền, không thể chỉ xài pháp khí Bính đẳng được.

Thanh Kiếm này đã tiêu hao của hắn gần một trăm điểm công hiến còn phải bỏ ra thêm hạ phẩm linh thạch để trừ nợ nhưng nói về chất lượng thì không cần phải bàn cãi, nói riêng về độ cứng rắn thì một trăm thanh kiếm Bính đẳng cũng không bằng.

Trần Duyên vừa rút kiếm thì trong đêm tối có tiếng nói vọng lại:

- Đạo hữu xin dừng tay, ta cùng tiểu muội tới đây lịch luyện. Bây giờ trời đã tối xin ở cùng đạo hữu một đêm sáng mai khẳng định sẽ rời khỏi không dám làm phiền.

Nói rồi trong bóng tối bước ra một thanh niên vẻ ngoài nho nhã, gương mặt phúc hậu. Theo sau đó là một nữ nhân mặc dù không quá xinh đẹp nhưng bên ngoài cũng rất đầy đặn.

Trần Duyên nhìn qua liền nhận ra tên tu sĩ trung niên có tu vi Luyện Khí tầng sáu, còn nữ nhân kia chỉ có tu vi luyện khí tầng bốn làm hắn đề phòng. Hắn không tin hai kẻ này tự mình đi được tới đây mà không hề có vết trầy xước nào, y phục lại gọn gang như vậy.

Trần Duyên liếc nhìn hai người rồi ra lệnh trực khách rõ ràng:

- Xin hai vị đạo hữu thứ lỗi, tại hạ độc lai độc vãng đã quen không muốn bị người khác làm phiền.

Nghe vậy trung niên nhăn mặt lại, còn nữ nhân bên cạnh thì chống tay nói:

- Hừ hai chúng ta tới chỗ này nghỉ qua đêm là cho ngươi mặt mũi mà không biết điều.

- Xin thứ lỗi tiểu muội ta từ nhỏ đã bị nuông chiều làm hư xin đạo hữu đừng để bụng.

Trung niên nở nụ cười làm hòa nói.

Trần Duyên khoát tay:

- Không sao, ta không để tâm chuyện này. Nhưng mỗi hai đạo hữu rồi đi khỏi đây nếu không ta sẽ không lưu tình.

Trần Duyên vừa nói tay cầm kiếm giờ về phía hai huynh muội.

- Hừ người nghĩ rằng này là của người trông? Có tin ta...

Nữ nhân đang nói thì bị trung niên ngăn lại, hấn chấp tay về phía Trần Duyên:

- Vậy huynh muội bản đạo xin rời khỏi đây. Hi vọng hữu duyên gặp lại.

Nói tới đây sắc mặt trung niên nhân đã lạnh lại hấn phát tay áo rồi đi.

- Không tiễn.

Trần Duyên cũng nói vọng lại.

Khi hấn vừa ngồi xuống thì Chu lão cũng lên tiếng:

- Tiểu tử người làm rất đúng, tu sĩ chúng ta làm việc chỉ cần không thẹn với bản tâm là được. Mà tại sao người lại từ chối hai huynh muội kia? Dù sao tu sĩ Luyện Khí kì tầng bốn với tu sĩ Luyện Khí kì tầng sáu cũng không phải là đối thủ của người.

Nghe Chu lão hỏi hấn cũng liền nói ra suy đoán của mình:

- Hai huynh muội kia rõ ràng chỉ có thực lực Luyện Khí kì tầng bốn với tầng sáu mà có thể đi tới đây mà quần áo không hề xây xát. Mà nếu như đã có thực lực có thể vượt cấp khiêu chiến thì tại sao lại cần tới chỗ ta nhờ tá túc chứ.

Chu lão mỉm cười suy đoán:

- Biết đâu bọn chúng thấy người thực lực không tầm thường muốn tới tạo quan hệ, dù sao kẻ có bằng hữu tứ phương vẫn tốt hơn độc lai độc vãng. Hay là bọn chúng thật sự cần tá túc lại đây dù sao Trong Hắc Lâm rừng rậm này vòng ngoài thỉnh thoảng cũng có yêu thú cấp hai xuất hiện.

Trần Duyên nghe vậy liền suy tư, nhưng chỉ lúc sau hấn lại tự tin nói:

- Lời Chu lão nói cũng chỉ là suy đoán mà thôi, ở nơi nguy hiểm như Hắc Lâm rừng rậm thì ta càng phải đề phòng. Không thể vì những suy đoán không có căn cứ đó mà ta mạo hiểm để kẻ không quen biết lại gần lúc nguy.

- Với lại là bằng hữu thì sao chứ, thử ta tin nhất là thực lực của bản thân ta. Chỉ có thực lực mới có được những gì mình muốn, bảo vệ những gì mình muốn bảo vệ không bị kẻ khác ức hiếp.

- Còn sinh tử chi giao thì không phải chỉ cần tá túc một đêm thì có thể có được.

Trần Duyên vừa nói toác lên về tự tin. Bản tâm của hấn đã cực kì chắc chắn, có lẽ do khoảng thời gian đau đớn do đan điền và tuổi nhục suốt năm năm mang lại đã trui rèn hấn khó bị lung lay.

Hấn chỉ cần tri kỉ, bằng hữu sinh tử chi giao chứ không cần phải giao hảo tứ phương đi đâu cũng quen biết.

Thấy biểu hiện của hấn Chu lão mỉm cười hài lòng đạo:

- Bản tâm của người đã rất vững vàng, có vẻ như người đã có sự phụ rất khá.

- Điều người nói không sai chỉ có thực lực mới là chỗ dựa vững chắc nhất.

- Việc người làm cũng không sai, hai huynh muội vừa rồi không tới đây một mình. Có chính xác mười tên cách đây ba dặm, có vẻ chúng chia nhau ra dò xét xung quanh. Kẻ mạnh nhất chỉ có tu vi Luyện Khí kì tầng sáu.

Trần Duyên nghe vậy thì sắc mặt liền lạnh xuống.

- Có mười người đồng hành mà lại tới đây xin tá túc rõ ràng là không có dụng ý tốt. Chắc chắn là muốn nhân lúc ta bất cẩn mà phục kích, đã vậy thì...

Thấy Trần Duyên cười lạnh Chu lão cũng cười nói:

- Người muốn đánh chủ ý tới chúng đúng không?

Hấn ngược mặt lên cười nịnh hót:

- Tất nhiên chúng đánh chủ ý tới ta thì tại sao lại bỏ qua cho chúng chứ. Lần này đành phải nhờ đến lão nhân gia ngài rồi.

Nói rồi một già một trẻ nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thiên Hạ Hồng Lô, 17+

Ở bụi cây cách đó không xa là nữ nhân đánh đá lúc nãy, ngồi tựa lưng vào thân cây gương mặt giận dữ:

- Cái tên Ninh Hạ kia không ngờ lại sai ta ở lại đây canh tiểu tử kia, hại ta phải thân nữ nhân phải một mình ở chốn hoang vu này. Tất cả là do tiểu tử kia, lần này bắt được người ta sẽ cho người biết thế nào là sống không bằng chết.

Vừa nói vừa suy nghĩ cách làm sao tra tấn Trần Duyệt làm ả cười rung cả người.

Trong lúc đó Trần Duyệt đã ở đằng sau, mặc dù hấn không lên tiếng nhưng hơi thở nam nhân chạm vào vai làm nữ nhân cả người rung rẩy. ả liền xoay người lại không nói không rằng lấy từ trong túi trữ vật một sợi roi màu xanh lục hướng tới Trần Duyệt.

Hấn không động đậy để sợi roi trói mình. Khi thấy đã bắt được Trần Duyệt ả đang cười đắc ý thì thấy da dẻ của hấn khô lại, chỉ dùng sức lực của cơ thể mà kéo đứt sợi roi thoát ra.

Không đợi nữ nhân kịp hoảng hốt thì Trần Duyệt phóng tới đâm thẳng vào ngực ả không thương hoa tiếc ngọc.

Nữ nhân phun máu bay thẳng vào vách núi. Trần Duyệt lại gần tay nắm cổ ả siết chặt thì mới nhìn rõ, nữ nhân này mặc dù không xinh đẹp xuất trần như Bạch Vân cô nương nhưng cũng xem như là nữ tử hiếm thấy cộng thêm đáng vóc lồi lõm đúng là dụ người mà.

Thấy Trần Duyệt muốn giết mình ả ta sợ xanh mặt liền cầu khẩn:

- Đạo hữu đừng giết ta, người muốn gì chỉ cần nói ra là được.

Trần Duyệt nghe vậy nhìn ả liền nói:

- Người là ai tới đây có mục đích gì?

- Chỉ cần ta nói ra người sẽ tha cho ta chứ?

Nữ nhân run rẩy nói.

Trần Duyệt thần sắc khó xem

- Hừ người không có quyền ra điều kiện với ta. Nếu không nói ta liền giết người.

Nữ nhân sợ hãi lắp bắp nói:

- Đừng mà ta nói ta nói.

- Tiểu nữ tên là Tú Hạ Thảo là phu nhân áp trại của trại chủ Độc Nhân Long cách đây ba mươi dặm.

- Người là phu nhân tại sao lại tới đây?

Trần Duyệt nghi hoặc hỏi.

- Ta tới đây để... để... khảo sát tình hình.

Thấy ả ta ấp úng Trần Duyệt liền nhận ra ả nói dối hấn giận dữ tay xiết chặt hơn.

Nữ nhân kia khó thở hết lên:

- Đừng mà ta nói. Thật ra tiểu nữ với Ninh Hạ có tư tình nên... nên...

Trần Duyệt hiểu ra liền cười lạnh:

- Thì ra là người cho tên Độc Nhân Long kia đội mũ xanh.

Nữ nhân hét lên:

- Tên kia không việc ác nào không làm giết người, cướp của. Tiểu nữ trước kia cũng bị hấn cướp về. Ninh Hạ hứa là sẽ giúp tiểu nữ giết hấn nên tiểu nữ mới... mới...

- Ta chỉ muốn trả thù cho toàn gia hơn năm mươi người bị tên súc sinh Độc Nhân Long giết hại. Mong công Tử thương xót bỏ qua cho ta lần này.

Nhìn vào mắt nàng hấn biết đó là sự thật. Nhưng sự việc này không liên quan gì đến hấn. Bản thân hấn không phải chính nhân quân tử lo nghĩ cho kẻ khác. Nữ nhân này dám đánh chủ ý hấn thì không thể tha được.

Trần Duyệt ném nàng xuống muốn một chiêu giết chết nàng không đau đớn.

Nữ nhân nhận ra ý nghĩ của hấn liền lấy tay xé áo lộ ra bộ ngực tròn lẳn cân đối đỉnh trên đó là hạt đậu tròn hồng hồng, nàng lao tới ôm chân, đôi gò bồng đảo đè nén hết cỡ lên hấn, liếc ánh mắt quyến rũ nhìn hấn lưỡi liềm liếm môi dâm dăng hướng tới hấn thò thè:

- Chỉ cần đạo hữu tha cho tiểu nữ thì đêm nay... đêm nay tiểu nữ sẽ cho chàng được sung sướng như lên thiên.

Nàng vừa nói vừa cố gắng cúi thấp người xuống cố ý làm cho cặp mông phì nộn đưa cao lên muốn làm hấn chú ý. Mặc dù được lớp y phục che lại nhưng từ bên ngoài nhìn vào có thể dễ dàng đoán được độ đàn hồi của chúng làm người khác không thể kiềm nén được dục vọng xoa bóp chúng.

Trần Duyệt ánh mắt trong veo không vẫn đ-c ý định tiếp tục ra tay thì Chu lão ngăn lại.

- Khoan đã tiểu tử người mau dừng tay. Người không thấy tiểu nữ này rất được sao, muốn lồi có lồi, muốn lõm có lõm lại còn được thoải mái nữa chứ. Kinh nghiệm mấy ngàn năm của ta thấy thì nữ nhân này phải công phu không phải bình thường đâu, đảm bảo người sẽ hài lòng.

Thấy đáng về đáng khinh bỉ của lão Trần duyên quyết định không thèm quan tâm. Tay đưa lên không có ý định dừng lại thì Chu lão lại nói tiếp:

- Nếu như ta nói nữ nhân này sẽ giải quyết phiền phức hiện nay của ngươi thì sao?

Lão vừa nói vừa cười chắc thắng, chắc chắn rằng chỉ cần liên quan tới tu luyện thì tên tiểu tử này nhất định không bỏ qua.

Đúng như lão dự đoán, Trần Duyên liền khựng lại quay ra hỏi:

- Ý của Chu lão là gì, nữ nhân này lại giúp được ta sao?

Lão cười hắc hắc nói:

- Đương nhiên, hiện nay đan điền của ngươi đã được giải quyết nhưng lại phát sinh ra vấn đề khác. Kinh mạch của ngươi lại không hấp thu đủ linh khí để bổ sung, chưa nói tới là nuôi linh trùng đúng chứ?

Chu lão nói không sai, mặc dù kinh mạch của hắn lớn hơn người khác nhưng vẫn chưa đủ để hắn vừa tu luyện vừa nuôi linh trùng. Nếu không thì hắn đâu cần phải lên lút cắt bớt phần lương thực của Tinh Thần Trùng.

Thấy hắn ngẫm đồng ý thì Chu lão nói tiếp:

- Ta đã có cách giúp ngươi.

- Đây là thứ ngươi cần, thần thông này là “Thiên Hạ Hồng Lô” là một môn phụ trợ thần thông. Khi ngươi song tu với tu sĩ khác mà nói trắng ra là giao hợp đó, thì tốc độ hấp thu linh khí của ngươi sẽ bằng cả hai cộng lại.

- Nếu ngươi song tu với nhiều nữ nhân cùng lúc thì hà... hà... tốc độ hấp thu linh khí của ngươi sẽ bằng tất cả cộng lại.

Lão vừa nói vừa liếc nhìn Trần duyên như quái thú thúc thúc vừa cho kẹo vừa dạy hư tiểu hài tử.

Trần Duyên đắm chiều suy nghĩ thì nhận ra điều gì đó không đúng liền nói:

- Chu lão đừng quên pháp quyết của ta rất đặc thù, chỉ có một linh khí ta mới hấp thu được.

Chu lão cười nói:

- Ngươi đừng lo, nếu ngươi chỉ hấp thu được một linh khí thì chỉ cần tìm nữ nhân có Mộc Linh Thể là được.

Trần Duyên nghe vậy liền ngã ngửa.

Mộc Linh Thể hắn đã nghe qua, khi mỗi người sinh ra không ai giống ai. Có những kẻ được trời ưu ái khi sinh ra có khả năng cảm nhận thuộc tính nổi trội hơn bình thường được gọi là thiên tài.

Nhưng có những kẻ vượt qua cả những thiên tài đó, mà khi xuất hiện luôn dấy lên một hồi tranh giành giữa các môn phái thậm chí là làm ra một trận gió tanh mưa máu. Những kẻ đó được trời ưu ái cho thứ gọi là Nguyên Tổ Linh Thể.

Nguyên Tổ Linh Thể có rất nhiều loại không giống nhau, Hỏa Linh Thể, Kim Linh Thể, Phong Linh Thể... mà Mộc Linh Thể chỉ là một trong số đó.

Các loại Nguyên Tổ Linh Thể cũng chia ra Bính, Đinh, Ất, Giáp. Mặc dù vậy thì chỉ Bính đẳng Linh Thể đã có thiên phú gấp mười lần kẻ khác. Tương truyền rằng tông chủ hiện nay của Ma Kiếm Môn cũng là Nguyên Tổ Linh Thể, những chuyện khác thì không ai biết gì thêm.

Có qua cũng có lại, Nguyên Tổ Linh Thể mặc dù rất lợi hại nhưng lại rất hiếm có. Trong cả vạn tu sĩ may ra mới có một người điều đó cho thấy nó quan trọng biết chừng nào.

Hắn cũng không biết ai ngoài tông chủ sở hữu loại linh thể này. Dù sao đây cũng là chuyện đương nhiên, nếu xuất hiện loại đệ tử này thì tông môn sẽ cố gắng giữ bí mật để hắn không bị chết non bởi vì môn phái khác ra tay.

Trần Duyên chợt ngăn người:

- Chu lão nói nàng giúp được ta giải quyết rắc rối hiện tại chẳng lẽ...

Chu lão cười khặc khặc tiếp lời:

- Ngươi suy đoán không sai nữ nhân này nắm giữ Mộc Linh Thể. Là Bính đẳng Mộc Linh Thể hiếm có. Ngươi quyết định nhanh đi, giữ lại hay giết nữ nhân này?

Hắn đắm chiều suy nghĩ hồi lâu sau lại hỏi Chu lão:

- Môn thần thông này song tu thần thông lấy âm bổ dương đúng không?

- Không phải, môn thần thông này chỉ đơn giản là thông qua song tu kết hợp khả năng hấp thu chân khí của tu sĩ lại thôi. Chỉ cần một người tu luyện là đủ, chỉ có người tu luyện thần thông mới quyết định nữ nhân song tu với hắn có hấp thu được linh khí hay không.

Chu lão nghiêm túc nói.

Thấy hắn không ra tay, nữ nhân tìm được đường sống trong chỗ chết nàng càng ra sức phục vụ hắn. Cơ thể lồi lõm mềm mại như rắn nước của nàng bám chặt lấy hắn, đầu lưỡi liếm láp phần da thịt lộ ra khỏi y phục. Tiếng thở hổn hển kèm tiếng rên rĩ đủ làm chính nhân quân tử ngã quỵ. (Muốn coi tiếp thì xin mời chu vị đạo hữu chờ ngày mai hehehe)

Trần Duyên sẽ làm gì? Liệu có ăn luôn nữ nhân này hay không? Liệu bản tâm của hắn có cho phép các vị độc giả chờ phần sau sẽ rõ.

Đây là chuyện đầu tay của ta, kính mong chư vị đạo hữu ủng hộ và góp ý nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tú Hạ Thảo 18+

Trần Duyên nhìn nàng liền nắm y phục giờ nàng lên. Trong lúc nữ nhân cảm thấy tuyệt vọng vì bản thân không đủ quyến rũ hẳn thì Trần Duyên liền hôn thật sâu vào đôi môi chín mọng của nàng. Đột kích bất ngờ làm Tú Hạ Thảo không kịp phản ứng. Mới vừa rồi còn đang trong cơn tuyệt vọng thì hơi thở nam nhân ập tới.

Nàng đưa đầu lưỡi đáp trả, ra sức phục vụ hắn. Lưỡi của Trần Duyên găt gao cuốn lấy lưỡi Tú Hạ Thảo, đầu lưỡi của hắn du hành khắp trong miệng nữ nhân khiến nàng run rẩy cả người.

- Không ngờ chỉ hôn thôi mà ta đã sung sướng như vậy.

Tú Hạ Thảo trầm nghĩ, nàng mặc sức cho đôi tay của hắn du hành khắp người mình. Cặp đảo chín mọng căng tròn kia đã bị bàn tay tham lam xoa nắn đủ mọi hình dạng. Khi nàng đang trong cao trào thì Trần Duyên đột nhiên dừng lại, cao trào cắt đứt Tú Hạ Thảo như ai oán nhìn Trần Duyên.

Mặc dù môi nàng đã tê đi vì hôn quá lâu, ngực nàng lúc này lại đang căng cứng hai viên ngọc phấn hồng trên đỉnh cũng cứng lại, một bên mặc dù được y phục che lại nhưng hạt đậu nhỏ tròn tròn vẫn in rõ ràng đằng sau lớp áo. Còn bên kia đã bạo lộ ra bên ngoài từ bao giờ.

Thấy vẻ mặt ai oán của nữ nhân Trần Duyên vẻ mặt tà ác mỉm cười, hắn luồn tay vào hạ thể của Tú Hạ Thảo thấy nơi đó đã ướt nhẹp, làm ướt cả tay hắn. Trần Duyên đưa bàn tay dính đầy d*m thủy đưa lại gần mặt nàng hắn nghiêng mặt nói:

- Liếm sạch cho ta.

Nàng không muốn ném cái thứ nước tiết ra từ hạ thể của mình. Nhưng trước khí thế mãnh liệt của Trần Duyên nữ nhân đành khuất phục. Nàng ôm chặt lấy cánh tay hắn chiếc lưỡi non mềm đưa ra kèm theo đó là hơi thở nặng nhọc.

Tú Hạ Thảo từ từ liếm tay hắn. Nhưng bất ngờ Trần Duyên lại đưa hai ngón tay vào miệng nàng, kẹp lấy cái lưỡi nhẹ nhàng đưa đẩy qua lại. Nàng không dám phản kháng, cố gắng dùng chiếc lưỡi dính hương của mình vừa mút liếm tay hắn, ánh mắt vũ mị kèm theo đó là thỏa mãn nhìn hắn.

Trần Duyên hài lòng lấy tay còn lại xoa nắn khắp người nàng. Bàn tay tham lam du hành khắp nơi, khi xuống tới hạ thể thì phát hiện nơi này đã ẩm ướt hơn trước.

- Không ngờ nữ nhân này lại tiết ra khi đang liếm tay ta.

Hắn khoái chí trầm nghĩ, ngón tay liền đâm sâu vào bên trong liền một cảm giác nồng ấm che phủ khắp bàn tay hắn. Không ngờ nàng đã lên cao trào không chịu nổi vừa tiết thân vừa tiếu lên tay hắn.

Trần Duyên cười tà ác đưa tay lên cho Tú Hạ Thảo tiếp tục liếm múc. Lúc này nàng đã bị dục vọng xâm chiếm toàn bộ không biết bất cứ thứ gì. Chỉ cần thứ hắn đưa là tốt nhất, ngon nhất. Mặc kệ mùi khai của thứ nước kia của chính nàng, nữ nhân cứ tiếp tục công việc của mình. Khi bàn tay của hắn đã sạch sẽ nàng còn cố ý liếm cả những giọt nước chảy xuống dưới cánh tay hắn.

Khi xong xuôi nàng dùng ánh mắt nịnh nọt nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên nàng mới cảm nhận được sự khuất nhục như vậy, nhưng lại thấy sung sướng thỏa mãn khiến nàng muốn mình ở mãi trong đó không muốn thoát ra.

Trước đây tên Độc Long Nhân chỉ biết đè nàng ra hưởng thụ, hắn thỏa mãn xong liền lăn ra ngủ mà không ngó ngang đến nàng. Tối hôm nay nàng mới cảm nhận được niềm hạnh phúc của nữ nhân.

Trần Duyên hài lòng lấy tay bóp lấy khuôn mặt dâm dăng của nàng ra lệnh:

- Thè lưỡi ra nào để ta xem nàng đã nuốt hết chưa.

Tú Hạ Thảo ngoan ngoãn thè lưỡi ra đôi mắt hiện ra vẻ phục tùng.

Hắn không ngờ một nữ nhân xinh đẹp có vóc dáng mê người như vậy lại quỳ dưới chân mình biểu hiện vẻ dâm dăng, làm hắn có cảm giác thành tựu. Không một nam nhân nào lại không muốn có nữ nhân dâm dăng hầu hạ.

Trần Duyên nhìn nàng khuôn mặt bá đạo nói:

- Từ hôm nay trở đi là nữ nô của ta hoặc là chết nàng hãy chọn đi.

Như không cần phải suy nghĩ nàng hướng tay lên trời thề độc:

- Tiểu nữ Tú Hạ Thảo thề với trời từ nay trở đi sẽ là nữ nô trung thành nhất của Trần Duyên nếu phản bội lời thề sẽ bị trời chu đất diệt.

Vừa nói xong từ trên bầu trời đêm một tia sáng phóng xuống nhập vào mi tâm của nàng. Điều này cũng làm hắn bất ngờ, không ngờ nàng dám thề lời thề thiên đạo. Nhưng ngay lập tức hắn liền trở nên vui mừng, điều này chứng tỏ nàng sẽ mãi mãi không thể phản bội hắn.

Tú Hạ Thảo không phải là nữ nhân ngu ngốc, nàng biết là đã không còn đường lui. Nàng không muốn chết, nàng phải sống để còn trả thù cho hơn năm mươi nhân mạng, một phần là cái cảm giác thỏa mãn vừa rồi nàng không muốn mất đi.

Trần Duyên nhìn nàng với ánh mắt khác xưa, thêm muốn pha vào đó là chút thương tiếc. Mặc dù hắn là kẻ lãnh đạm không quan tâm tới kẻ khác nhưng đối với người của mình thì hắn luôn gắng sức che chở.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn Tú Hạ Thảo òa khóc như tiểu nữ hài ngã vào lòng hắn. Phát tiết mọi cảm xúc xong nàng lau khô nước mắt, chỉnh chu lại đầu tóc lấy lại vẻ vũ mị lúc trước nhìn hắn cười dâm dăng nói:

- Chủ nhân đã cho tiểu nô được sung sướng nhưng tiểu nô lại không làm gì được. Chủ nhân hãy để tiểu nô được phục vụ người thỏa mãn.

Nàng vừa nói đôi bàn tay ngó sen len lõi vào hạ thể của Trần Duyên. Khi nàng vừa tóm được mệnh căn của hắn thì bị bàn tay hữu lực chặn lại. Tú Hạ Diệu ánh mắt ai oán nhìn hắn.

Trần Duyên cười nhẹ nói:

- Bây giờ thì không được, ta còn chính sự phải làm. Khi nào xong việc ta sẽ từ từ hưởng thụ nàng.

Nói xong bàn tay của hắn đánh mạnh vào bờ mông phi mĩ của Tú Hạ Diệu khiến nữ nhân rên lên, nàng bây giờ đã rất miễn cảm. Chân run run xém tí nữa ngã xuống đất, nàng đã phún xuất lần nữa. Trần Duyên cười xấu xa rồi sử dụng thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” hòa tinh thần làm một với Tinh Thần Trùng sử dụng thần thức đưa Tú Hạ Diệu vào Tiểu Phương Thế Giới.

Nàng mở mắt ra thì kinh ngạc, đây không phải là nơi lúc nãy nàng ở cùng hắn. Sau một hồi hoàn loạn, nàng nghe thấy tiếng Trần Duyên vọng lại thì cũng yên tâm, dựng một ngôi nhà ở tạm.

Sau khi giải quyết việc của Tú Hạ Diệu, hắn liền phóng vào màn đêm truy tìm tên Ninh Hạ kia. Trần Duyên không lo, hắn từ miệng nàng biết được khi trời sáng thì bọn chúng mới tập hợp trở về. Đó cũng là lí do nàng ở lại để phòng hắn rời khỏi.

Biết được địa điểm, Trần Duyên lên lút tới gần. Quả nhiên là Ninh Hạ đang ở đó, hắn đang phóng đi truyền tin phủ có vẻ như đang kêu gọi đồng bọn.

Nhân lúc hắn không đề ý, Trần Duyên vận thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng” tay vỗ vào túi linh thú thì hàng trăm Thực Huyết Trùng phóng tới vây công Ninh Hạ.

Sau khi giao việc khổng chế lũ linh trùng cho tiểu mập mạp thì Trần Duyên cũng vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” ẩn nấp gần đó.

Mặc dù bị tập kích bất ngờ, Ninh Hạ vẫn kịp lấy từ trong túi trữ vật một quyển sách ném lên trời. Những hán tự từ trong quyển sách bao bọc khắp người giúp hắn tránh được đòn tập kích bất ngờ.

Ninh Hạ cười lạnh, hắn tiếp tục lấy ra một cây bút lớn biến chân khí trong cơ thể thành mực viết ra chữ “Hóa” giữa không trung. Chữ vừa hiện ra thì bỗng nhiên biến thành viên cầu lửa bay vào đám linh trùng.

Nhưng sự việc tiếp theo đã làm cho hắn không nói nên lời. Những con linh trùng này rõ ràng không sợ hãi, những con phía trước vừa ngã xuống thì phía sau liền lấp vào. Có những con mặc dù bị lửa thiêu nhưng vẫn xông vào nhằm xé xác hắn.

Ninh Hạ vừa chột vật né tránh vừa phóng hỏa đốt chúng. Khi gần ba mươi con linh trùng bị thiêu rụi thì sắc mặt của hắn cũng đã trở nên nhợt nhạt. Hết cách, chân nguyên của hắn đã gần như khô cạn.

Ngay khi vừa quay người âm mưu bỏ trốn thì một nhát kiếm chém thẳng về phía Ninh Hạ, hắn né ra nhưng nhát kiếm đã lấy đi cánh tay phải. Cổ nén đau đớn, hắn nhìn về phía kẻ cầm thanh kiếm thì liền nhận ra.

- Thì ra là ngươi không ngờ ta chưa tìm tới ngươi thì ngươi đã tự tìm tới đây rồi.

Trần Duyên cười khinh bỉ.

- Hừ sắp chết tới nơi rồi mà ngươi còn mạnh mẽ, ta sẽ cho ngươi hưởng thụ cảm giác bị linh trùng thôn phệ xem sẽ đau đớn chừng nào.

Ninh Hạ nghe vậy liền rụng rời tay chân, hắn ngàn vạn lần không muốn bị đám linh trùng khát máu kia thôn phệ từng chút một vội vàng nói:

- Xin đạo hữu nương tay, ta và đạo hữu vốn không có sinh tử cừu hận gì, không cần phải quyết liệt như vậy.

Trần Duyên cũng giả bộ gật gù.

- Muốn ta tha cho ngươi một mạng cũng dễ thôi, ngươi nghỉ thử có thứ gì đáng giá mua mạng sống của ngươi không?

Thấy Trần Duyên có vẻ muốn thương lượng Ninh Hạ mừng rỡ.

- Chỉ cần đạo hữu tha mạng ta sẵn lòng dâng lên tiểu nương bi lúc nãy đi chung với ta.

- Đó không phải tiểu muội của ngươi sao?

Trần Duyên nghi hoặc.

Ninh Hạ vội vàng nói:

- Không phải, ả ta là phu nhân của trại chủ Độc Nhân Long của chúng ta. Tại hạ vẫn chưa hưởng dụng lần nào, lần này kính xin dâng cho đạo hữu. ả ta xin đẹp động lòng người, da thịt mềm như nước khiến cho trại chủ của ta không màng tu luyện suốt ngày đi theo ả.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nho tu

Trần Duyên nghe vậy phì cười móc ra từ túi trữ vật một cái yếm màu hồng phấn đưa lên mũi hít thật sâu rồi nhìn về phía Ninh Hạ trêu tức:

- Ý ngươi là cái này.

Lúc nãy nhân lúc chơi đùa cùng Tú Hạ Thảo hắn lấy luôn cái yếm của nàng để vào túi trữ vật, không ngờ lúc này lại cần dùng đến.

Thấy hấn cầm trên tay chiếc yếm của Tú Hạ Thảo, Ninh Hạ hiểu ra bản thân bị Trần Duyên lừa dối. Hấn tức đỏ mặt nhưng chưa kịp suy nghĩ thì đàn Thục Huyết Trùng đã hồi phục số lượng ở ạt tấn công hấn.

Lúc này Ninh Hạ nhận ra hấn đã bị lừa. Nếu lúc này hấn bỏ chạy thì đã có thể tẩu thoát. Không còn cách nào khác hấn đành dùng những tia chân khí cuối cùng điều khiển cây bút pháp khí hồng mờ đường máu.

Trần Duyên đâu thể để cho hấn hoàn thành mục đích, ra lệnh cho Thục Huyết Trùng tấn công dữ dội hơn. Nửa canh giờ sau thì Ninh Hạ cũng ngã xuống, Trần Duyên lục soát khắp người hấn lấy đi túi trữ vật liền sai linh trùng thôn phệ hấn. Khi Ninh Hạ chỉ còn bộ xương khô thì Trần duyên thành thực ném mồi lửa tiêu hủy toàn bộ, núp vào bụi cây gần đó chờ đợi những tu sĩ khác quay lại.

Trời dần sáng, chín tên tu sĩ còn lại chỉ là tu sĩ Luyện Khí kì tầng bốn tầng năm nên không một tên chạy thoát khỏi tay hấn. Tất cả đều nằm gọn trong bụng Thục Huyết Trùng. Trần Duyên cũng thu hoạch được một ít hạ phẩm linh thạch và pháp khí không đáng nhắc tới.

Lúc này Chu lão lại hiện lên tặc lười nói:

- Không ngờ chỗ rừng sâu nước thăm này lại gặp một tên nho tu, tiểu tử nguoi số mệnh không tệ, tên nho tu này chỉ học được đạo pháp Hóa nếu không khó toàn mạng rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt ngu ngơ của hấn Chu lão đành bắt đầu đi nói tiếp:

- Lũ nho tu này chỉ toàn là quân tử rơm, miệng thì suốt ngày nói nào là chính nghĩa, trừ yêu diệt ma nhưng mà số sinh linh chúng giết để "trừ ma vệ đạo" thì không hề kém ma đạo bao nhiêu. Thậm chí còn có rất nhiều tên cuồng sát nhân.

Nghe lão nói Trần Duyên khẳng định trước đây lão với tu sĩ nho tu có khắt mắt. Hấn quyết định im lặng không nói gì.

Ban đầu Trần Duyên còn muốn tới sơn trại của tên Độc Long Nhân kia giết người cướp bóc một phen nhưng sau khi nhận được tin tức từ miệng bọn tu sĩ kia thì hấn quyết định bỏ ngay suy nghĩ đó.

Tên Độc Long Nhân có tu vi Luyện Khí kì viên mãn, dưới trướng còn có hai tên phó trại chủ Luyện Khí kì tầng chín. Hấn không muốn mạo hiểm mạng sống của mình.

Trần Duyên chỉ vừa mới xuất môn lịch luyện được hơn một tháng, thời gian tuy ngắn nhưng thu hoạch phải nói là cực lớn. Ngoài trừ báu vật vạn năm có một Tiểu Phương Thế Giới ra thì các linh trùng của hấn hơn trăm con đang trong quá trình lột xác. Mà còn một tiểu nương bị chờ cùng hấn hưởng thụ à không khu. . .khu. . . là tu luyện chứ.

Nghe rồi Trần Duyên xuất phát về môn phái. Bảy ngày sau, hấn đã tới chân của Phong Ma Sơn. Hấn tới cổng hiến diện báo hoàn thành nhiệm vụ nhận hai mươi điểm cống hiến. Trần Duyên bước tới bàn đổi điểm cống hiến, tên Cao mập mập vẫn ngồi đó khuôn mặt mỉm cười hiếp cả mặt lại nhìn hấn.

Thấy Trần Duyên đi tới lão liền đứng dậy hào sảng cười:

- Ha ha Trần huynh đệ hôm nay lại phát tài rồi đúng không.

Trần Duyên cũng mỉm cười đáp lễ:

- Đâu có đâu có việc lại làm phiền Cao huynh rồi.

Hấn nói rồi móc trong tay áo ra một cái túi nặng trĩu đưa qua cho Cao Hàn.

Lão nhận lấy rồi mỉm cười thỏa mãn:

- Hôm nay Trần huynh đệ lại thu hoạch được gì nào? Mau cho Cao mỡ mở mang tầm mắt.

Trần Duyên lấy ra túi trữ đưa cho lão. Cao Hàn nhận lấy mở ra xem xét thì ngỡ ngàng vừa buột miệng định hỏi thì Trần Duyên khẽ đưa ngón tay lên miệng ý bảo im lặng thì lão mới nhận ra mình thất thố cười khổ nói:

- Trần huynh đệ à người đem về nhiều mất của Thạch Nhân Vườn như vậy nếu ta ghi chép lại thì làm sao có thể tránh được tai mắt của họ đây. Lần trước số lượng không nhiều nên cũng không ai để ý, còn lần này thì. .

- Chắc Trần huynh đệ cũng biết muốn đổi điểm cống hiến thì phải ghi chép lại nếu không ta có mười cái mạng cũng không đủ xài.

Thấy Trần Duyên vò đầu bức tai thì Cao Hàn chợt lên tiếng:

- Cao mỡ có ý kiến này không biết tiểu huynh đệ có muốn nghe không?

Trần Duyên nghe vậy liền nói:

- Mời Cao huynh chỉ giáo.

Lão vội vàng phẩy tay:

- Chỉ giáo thì không dám nhưng Cao mỡ có chủ ý này.

- Trần huynh nhờ ai đó có thực lực mạnh mẽ hay là tới đây nhiều lần để trao đổi.

Hấn nghe vậy cũng thấy có lí, điều thứ nhất thì không cần bàn đến vì hấn không muốn ai biết thực lực của hấn. Không cần suy nghĩ Trần Duyên quyết định.

- Mỗi tháng tiểu đệ sẽ tới đây một lần, tới lúc đó lại làm phiền Cao huynh rồi.

Sau khi nộp lên năm mươi cặp mất nhận được một trăm bốn mươi điểm cống hiến nhân tiện bán luôn những thứ lấy từ người những tên tu sĩ kia, bán cả túi trữ vật của chúng Trần Duyên Thu được hơn năm trăm điểm cống hiến. Chỉ riêng túi trữ vật đã là ba trăm điểm cống hiến rồi.

Cao Hàn nhìn thấy những vật này thì dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra. Nhưng lão cũng làm như không thấy, sau khi cáo từ Cao lão Trần Duyên đổi thêm ba cây linh mộc Giáp đẳng nữa thì quay về động phủ.

Về tới nơi hấn bước vào mật thất tu luyện, thấy bên trong không có gì khác bốn bụi Tam Diệp Thảo vẫn ở đó phát triển mạnh mẽ. Trần Duyên lấy ra ba cây linh mộc lúc này, chúng chính là Hồng Thiên Đào theo truyền thuyết thì khi đủ trăm vạn tuổi sẽ trở thành Thọ Đào, chỉ cần ăn một trái sẽ thọ vạn năm nhưng cũng không ai sống lâu đến mức chứng thực điều này.

Sau khi trồng linh mộc xong hấn nhờ Chu lão truyền thụ thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” đương nhiên là không thể thiếu mấy câu khách sáo nịnh nọt rồi.

Chu lão cười khoái trá, từ tay lão một tia sáng chiếu thẳng vào não hải của Trần Duyên khiến hấn đau đớn. Nhưng không hề gì, chút khó chịu này đối lấy một môn thần thông vẫn còn lời chán.

Một luồng tin tức khổng lồ khắc sâu vào não hải của hấn “thiên, địa, huyền, hoàng chi duy ta hồng lô” chín chữ như khắc sâu vào tâm khảm làm Trần Duyên cảm khái:

- Đúng là môn thần thông bá đạo. Vạn vật trên thế gian này chỉ là lô đỉnh của ta. Có lẽ đây không chỉ là thần thông phụ trợ đơn giản như vậy, sau này ta cần phải bỏ công nghiên cứu thêm

Trần Duyên từ Tiểu Phương Thế Giới gọi ra Tú Hạ Thảo. Nữ nhân tự nhiên thấy bản thân đột ngột xuất hiện trước mặt Trần Duyên liền hoảng hốt khom người quý xuống:

- Tiểu nô bái kiến chủ nhân.

Nàng khom người, do áo yếm bên trong đã bị Trần Duyên lấy đi cặp núm đôi căng tròn kia lộ ra sừng sững rũ xuống. Rõ ràng nàng cố ý kéo cổ áo xuống để hấn nhìn rõ hơn.

Hấn khoái chí bước lại gần, hai tay đỡ nàng đứng dậy mà không biết vô tình hay cố ý mà đáng lẽ là phải nâng vai thì bàn tay lại nâng tòa núi đôi của nàng. Nữ nhân mỉm cười quyến rũ đứng lên mặc cho hai tiểu bạch thỏ cho hấn chạm vào.

Trần Duyên một tay xoa nắn còn tay kia ôm nàng vào lòng nói:

- Tiểu nữ nô của ta, chủ nhân ngươi từ lúc ở Hắc Lâm rừng rậm tới giờ vẫn chưa tắm rửa qua người đi cùng ta chứ.

Tú Hạ Thảo tự nhiên hiểu ý hấn, nàng gặt đầu mỉm cười tựa vào người hấn tới phòng tắm.

Trần Duyên nở nụ cười cùng nàng bước đi. Chợt hấn nhớ ra chuyện quan trọng vội vàng phong bế não hải, bên trong một già một trẻ đang căn mắt theo dõi diễn biến thì bỗng nhiên tối sầm lại.

Chu lão tức giận rít rào chữi hấn:

- Hừ tên này đúng là không có lương tâm uống công ta xem hấn như đệ tử mà hấn lại không hiểu cho ta là nam nhân mà phải kiềm nén mấy ngàn năm

Tiểu mập mập bên cạnh cũng gật gù tỏ vẻ đồng ý, nó lăn qua lăn lại như ý muốn nói:

- Tên Trần Duyên này đúng là không có cốt khí, lúc cần thì mở miệng nịnh nọt, lúc hưởng thụ thì đóng cửa giữ một mình.

Trần Duyên lúc này đang nghĩ tới chuyện hưởng thụ đâu nghe được những lời than oán đó. Hấn một tay ôm mĩ nữ tay còn lại đánh án quyết tạo thêm một mật thất. Khi thấy nơi này đủ rộng, Trần Duyên đào một cái hố lớn rồi cho mạch nước ngầm chảy vào tạo thành bồn tắm.

Là tu sĩ thì không cần phải nhiều phiền phức, khi nào muốn thì chỉ cần một đạo ấn quyết đơn giản là cả người lại sạch sẽ. Đó là lí do tại sao mà động phủ của hấn vốn không có mật thất tắm rửa.

Tu luyện thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” không chỉ đơn giản là giao hợp song tu, còn phải thực hiện rất nhiều tư thế (ta biết các đạo hữu nghĩ gì mà!!!!), chỉ khi cả hai lên đỉnh vu thiên thì năng lực thật sự của “Thiên Hạ Hồng Lô” mới thể hiện rõ.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Song tu 18+

Khi mọi việc hoàn thành, Tú Hạ Thảo bước xuống hồ. Nước làm cho y phục dán chặt vào cơ thể của nàng làm cho những đường cong mê người hiện rõ.

Tú Hạ Thảo ánh mắt quyến rũ nhìn hấn ý tứ mời chào rõ ràng, Trần Duyên cười ha hả liền đi xuống. Thân là người trong ma giáo thì đây cũng không phải là lần đầu, chỉ là từ khi phát hiện đan điền vắng vẻ thì tinh thần của hấn hoàn toàn bị đè nặng.

Nay mọi việc đã được giải quyết cũng đã đến lúc thả lỏng tinh thần. Tu luyện là một quãng đường dài, cứ thuận theo tâm cảnh mà đi. Gò bó bản thân chỉ làm hẹp đi con đường tu luyện.

Hấn lại gần kĩ lưỡng ngắm nghía cơ thể nữ nhân. Cặp núm đôi căng tròn kia do không có chiếc yếm ngăn cản đã được y phục ôm sát tạo ra hình dáng rõ ràng. Mà bất ngờ ở chỗ y phục thấm nước vốn nặng nhưng cũng không làm xệ xuống tiền vốn ngạo nhân kia của nàng đủ cho thấy sự săn chắc của nó.

Cặp mông phi mĩ được chiếc quần màu hồng phắn ôm chặt cứ vênh lên. Thấy Trần Duyên cứ đứng đó ngắm nhìn làm nữ nhân cảm thấy ngại ngùng. Đây là lần đầu tiên có nam nhân ngắm nhìn nàng lâu đến thế, nhìn thấy cặp mắt mê say của hấn làm nàng xúc động. Tú Hạ Thảo biết hấn mới chính là nam nhân mà nàng có thể nương tựa.

Một lúc sau, Tú Hạ Thảo chủ động cong chiếc lưng ong xuống làm cho bao nhiêu đường cong đều hiện rõ, ném ánh mắt mê say về phía hấn môi mấp mấp mấy mời chào:

- Tiểu nô ở trong nước cảm thấy da thịt lạnh lẽo, chỉ mong chủ nhân lại gần đây ủ ấm cho thiếp.

Trần Duyên thấy nàng chủ động như vậy liền không chịu thua, hấn tiến đến ôm vạt quần quyến rũ kia vào lòng trao cho nàng nụ hôn nồng cháy.

Trong khi lưỡi của cả hai đang chơi trò đuổi bắt, lúc thì trong miệng hấn lúc thì chạy khắp nơi trong miệng nàng thì đôi tay kia cũng không chịu yên phận. Bàn tay xấu xa của hấn rong ruổi khắp cơ thể nàng, từng lớp y phục được nhẹ nhàng cởi xuống làm lộ ra làn da trắng trẻo.

Khi tay của Trần Duyên vừa chạm vào da thịt thì cơ thể nàng khẽ run lên, không ngờ sau lần mưa móc lần trước cơ thể nàng đã không có sức kháng cự tới vậy.

Trần Duyên như thấy được điều đó đôi tay càng lúc càng làm loạn. Lúc thì xoa nắn cặp tiểu bạch thỏ săn chắc kia, lúc thì xoa lưng ong của nàng. Tay hắn lần theo da thịt xoa chiếc eo thon xuống cặp mông phì nũ, rồi từ đằng sau tập kích tiểu cô nương bên dưới.

Lúc này Tú Hạ Thảo đã không còn bình tĩnh được nữa, nàng không đủ sức lực chống đỡ ngã vào lòng hắn. Sau một hồi chơi đùa cuối cùng nàng cũng phúng xuất, đợi tiểu nữ phụ phục hồi sức khỏe hắn ngồi trên thành bờ hai chân nhúng vào nước.

Lúc này Tú Hạ Thảo nửa người trong nước giúp hắn cỡi y phục. Thân thể hắn hiện ra trước mặt nàng, cơ thể mặc dù hơi ồm ồm nhưng góc cạnh rõ ràng, những khối cơ ở khắp nơi cho thấy sự rắn rỏi. Trong lúc nàng còn đang say mê ngắm nhìn thì chiếc quần được hắn cởi ra, tiểu đệ to dài, những sợi gân hiện rõ như những con rồng quấn quanh cột trụ.

Đột ngột xuất hiện làm cho tiểu phụ ngỡ ngàng. Đây là lần đầu thấy dương v*t lớn bằng này làm nàng lo sợ không biết tiểu cô nương bên dưới của mình có chịu nổi hắn hay không.

Thấy vẻ ngờ ngác của Tú Hạ Thảo, Trần Duyên cười đắc ý:

- Tiểu nô của ta nàng còn chần chờ gì nữa, muốn chủ nhân chờ nàng sao?

Nghe lời thúc giục của hắn tiểu phụ mới giật mình, hai tay run run cầm lấy cột chống trời kia. Tiền vốn của hắn quả thật rất lớn, nàng dùng hai tay mới có thể cầm hết. Hai tay nàng lên xuống nhịp nhàng làm cho Trần Duyên thoải mái không thôi, hết rên lên hừ hừ nói:

- Đúng là tiểu nữ nô của ta làm rất giỏi, mau dùng miệng của nàng khiến ta lên thiên nào.

Được hắn khen ngợi, tiểu nữ phụ mừng rỡ ra sức phục vụ hắn. Đôi môi chín mọng quyến rũ đưa cự long vào miệng, nàng cố gắng nuốt hết vào tận sâu bên trong. Chiếc lưỡi đình hương bên trong khoang miệng uốn éo như rắn cứ cuốn lấy cự long của hắn mà chà sát.

Vừa thôn phệ mất nàng hướng về phía hắn trần ngáp về say mê, phục tùng khiến Trần Duyên cảm thấy thành tựu. Có thể thuần phục nữ nhân dâm đẳng như thế này làm hắn rất sáng khoái.

Hắn vừa hưởng thụ vừa xoa khuôn mặt, mái tóc nàng. Tiểu nữ phụ vừa liếm múc nhưng khuôn mặt lại cố gắng chà xát tay hắn như con cún con lâu ngày thấy chủ.

Thấy nàng phục tùng Trần Duyên khoái chí ôm lấy đầu nàng mà nhấp hồng. Cự long của hắn ra vào miệng, những cú nhấp vào tận cổ họng làm nàng khó chịu.

Càng làm con khó chịu liền biến mất, Tú Hạ Thảo cảm thấy nổi khoái cảm dâng trào. Nàng chủ động ôm eo hắn khiến cự long tiến vào sâu hơn.

Nửa canh giờ sau khi miệng nàng đã tền rần Trần Duyên rút cuộc cũng phúng xuất. Tinh hoa của hắn trần ngáp miệng tiểu nữ phụ chảy cả ra ngoài, nhưng nàng lấy tay hứng lại liếm mút sạch sẽ bởi vì hắn đã nghiêm lệnh là không bỏ phí giọt nào.

Trần Duyên nhìn nàng cười dâm đẳng nói:

- Tiểu nô của ta có phải tiểu cô nương bên dưới của nàng rất không thoải mái đúng không? Nếu muốn không còn khó chịu nữa thì phải làm sao?

Nàng nghe vậy liền nở nụ cười quyến rũ ngồi lên thành bờ đưa chân thành chữ M (là sao nhỉ ta không giỏi tưởng tượng cho lắm) để lộ hạ thể của nàng trước mặt hắn rồi lẳng lơ nói:

- Tiểu nô dù nằm mơ cũng muốn chủ nhân ban ơn mưa móc, xin chàng hãy cho cự long tiến vào tiểu cô nương của ta, khiến ta trở thành nữ nô dâm đẳng nhất của chàng.

Nàng vừa nói bàn tay đồng thời đã ra vào hạ thân, đôi mắt phượng chỉ còn sự thèm khát.

Thấy Tú Hạ Thảo lẳng lơ mời gọi, Trần Duyên cũng đã đợi không kịp vận thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô”. Xung quanh người hắn liền lộ ra khí tức kì lạ, hấp dẫn chí mạng đối với nữ tử.

Khi hắn tới gần thì nàng trở nên điên cuồng hơn, thấy vậy Trần Duyên liền đưa cự long sát vào hạ thể nàng. Hắn chỉ chà xát bên ngoài muốn tự nàng đưa vào.

Tú Hạ Thảo đã không còn chịu được nữa, đôi tay trắng múp tóm lấy tiểu jj rồi từ từ nhét vào bên trong. Trần Duyên đột ngột đẩy mạnh hồng làm cho cự long của hắn xông thẳng đâm vào hoa tâm làm nàng sướng muốn chết đi sống lại.

Hắn ôm nàng đứng lên, cự long vẫn ở trong tiểu huyết tiến đến mặt thất tu luyện. Từng bước đi hoa tâm của nàng bị mệnh căn của hắn hôn mạnh làm cho Tú Hạ Thảo sung sướng muốn ngất, khi tới nơi không biết đã tiết thân mấy lần.

Trong mặt thất tu luyện, Trần Duyên ngồi ngay ngắn còn Tú Hạ Thảo ở phía trên hắn, chỗ kia vẫn còn dính chặt không hề tách rời.

Trần Duyên vận thần thông, linh khí xung quanh với tốc độ mắt người thấy được xâm nhập vào cơ thể hắn rồi được dẫn dụ qua cơ thể nàng. Cả hai cứ như thế tu luyện tròn một ngày, tiểu nữ phụ không biết đã cao trào bao nhiêu lần nàng chỉ biết hôm nay là ngày mãn nguyện nhất từ trước tới nay.

Thấy Tú Hạ Thảo đã như tàn binh bại trận Trần Duyên cũng không nỡ tiếp tục phá hư mà để nàng nằm ngủ như mèo con trong lòng, bản thân tiếp tục tu luyện.

Hắn mở mắt ra xem xét kĩ cơ thể liền cảm khái:

- Không ngờ chỉ tu luyện một ngày mà đã gần bằng một tháng ta tu luyện trước kia. Chân khí trong cơ thể đã tinh thuần hơn trước, có lẽ đã tiếp cận ba thành.

- Mộc Linh Thể quả là danh bất hư truyền, tốc độ hấp thu linh khí còn nhanh hơn lời đồn đại. Có lẽ đám con cưng của ông trời kia còn giấu diếm rất nhiều thứ.

Trần Duyên suy nghĩ một hồi rồi nhìn xung quanh liền cười khổ:

- Có vẻ như số linh thảo này không chịu nổi tiến trình tu luyện của ta được nữa.

Nhìn số linh thảo, linh mộc hắn vừa trồng mới một ngày trước còn căn tràn đầy sức sống mà bây giờ trở nên gầy gò, bụi Tam Diệp Thảo đã xuất hiện lá vàng.

Rồi nhìn qua Tú Hạ Thảo cơ thể vẫn trần truồng đang gói đầu lên chân hắn. Hôm qua hắn quá mạnh mẽ làm cho nàng ăn không tiêu, không biết đã phải tiết thân bao nhiêu lần tới khi hắn nhận ra thì nàng đã bất tỉnh từ khi nào.

Trần Duyên dùng ánh mắt thương xót nhìn nàng, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra bộ y phục tất nhiên là của nam nhân rồi mặc tạm cho nàng.

Hắn đứng lên bước tới mặt thất lớn nhất, mở ra não hải ý định luyện tập thần thông ”Thần Không Vạn Trùng”. Não hải vừa mở chào đón hắn là ánh mắt khinh bỉ của một già một trùng nhìn hắn.

Sau một hồi cười gượng làm lạnh thì mọi chuyện tạm lắng xuống, nhưng làm Trần Duyên đau đầu nhất vẫn là tiểu mập mập.

Không ngờ hắn lại bị một con tiểu trùng bắt trệt, ngoài lời xin lỗi chân thành ra thì con sâu mập kia còn muốn hắn tăng thêm ba thành chân khí nữa xem như là đền bù cho việc hắn tái phạm làm tiểu mập mập giận dữ.

Trần Duyên sáng khoái đáp ứng nhưng với điều kiện ngược lại là Tinh Thần Trùng khi chiến đấu phải trợ giúp hắn. Cả hai bên đều đồng ý dưới sự làm chứng của Chu lão rớt cuộc mọi chuyện được giải quyết êm thấm.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tiểu nữ nô động chân tình, xông vào Ma Kiếm Lâm

Trần Duyên đi tới đôi bảo điện tiêu tốn gần ba trăm điểm công hiến đổi lấy thêm bốn cây linh thảo cấp một Giáp đẳng khác.

Trở về mặt thất thì thấy Tú Hạ Thảo đã tỉnh lại bất động đứng đó. Nhìn nàng có vẻ như chưa phát hiện hắn từ phía sau tiến tới ôm chặt lấy nàng.

Tú Hạ Thảo hoảng hốt nhưng lại liền nhận ra mùi hương quen thuộc từ người hắn thì hồi phục lại.

- Tiểu nô của ta cơ thể nàng thật mềm mại, ta muốn ôm nàng mãi không rời.

Trần Duyên không dễ dàng để yên cho nàng tay heo mò mẫm khắp nơi nói.

Thấy Tú Hạ Thảo vẫn đứng yên bất động Trần Duyên lấy ra trong túi trữ vật một bình Kim Sang Dược, mặc dù không phải linh đan gì nhưng lại chữa trị những vết thương nhẹ rất tốt.

Tú Hạ Thảo ngẩn ngơ nhìn hắn hỏi:

- Tại sao chủ nhân lại đưa thứ này, tiểu nô đâu có bị thương gì?

Trần Duyên nhìn nàng lưu manh cười:

- Có phải nàng không thể bước đi đứng không?

Tú Hạ Thảo nghe thấy liền hiểu ra hắn muốn nói cái gì nhưng vẫn ngượng ngùng chối bỏ:

- Tiểu nô không biết chủ nhân muốn nói gì, thân thể tiểu nô hoàn toàn lành lặn.

Trần Duyên cười cười.

- Ý ta là ở đây.

Vừa nói tay đã luồn qua y phục tiến tới hạ thể của nàng. Trần Duyên đoán không sai, do hắn quá mạnh mẽ mà tiểu cô nương của nàng đã sưng lên như hai cái bánh bao nhỏ. Khi tay hắn vừa chạm vào Tú Hạ Thảo kèm không được rên lên đau đớn.

- Ta làm tiểu nô của ta đau à?

Trần Duyên ân cần hỏi.

Nàng cố gắng kiềm chế cơn đau trả lời:

- Không... không có chi là tiểu nô bất ngờ thôi.

Thấy nàng kiên cường như vậy Trần Duyên liền nghĩ ra ý tưởng mới trong đầu liền cười xấu xa nói:

- Nàng nằm xuống đây để ta bôi thuốc cho.

Vừa nghe lời hắn nói Tú Hạ Thảo đỏ mặt ồm ồm gật đầu.

Nàng nằm xuống đôi mắt nhắm thật chặt, mỗi lần Trần Duyên đụng vào cơ thể thì nàng run lên. Hắn cũng thấy điều đó quái lạ thầm nghĩ:

- Tiểu nương bị cũng thật khác người, mới hôm qua còn dám đăng phục vụ trên cơ thể nàng có chỗ nào ta chưa nếm qua vậy mà hôm nay lại ngượng ngùng.

Trần Duyên nghĩ cũng không sai. Hôm qua dám đăng phục vụ nàng chỉ đơn giản nghĩ là làm hết sức hầu hạ khiến hắn thỏa mãn dù gì bản thân cũng chỉ là nữ nô.

Trên thế giới này việc tra tấn, buôn bán nữ nô không phải việc hiếm. Nàng sợ rằng bản thân cũng bị đưa ra làm công cụ trao đổi nên gắng sức làm hắn hài lòng.

Thật ra nàng tỉnh dậy từ rất sớm, khi thấy Trần Duyên đang tu luyện sợ làm hắn nổi giận nên vẫn giả vờ ngủ. Khi Trần Duyên mặc y phục cho nàng bàn tay ấm áp đó đã làm cho trái tim băng hàn tan chảy.

Trước đây Tú Hạ Thảo nghĩ rằng nam nhân chỉ muốn sắc đẹp, cơ thể quyến rũ của nàng. Độc Nhân Long cũng vậy, Ninh Hạ cũng không khác gì. Chỉ có Trần Duyên mới thương xót cho nàng như vậy.

Nàng đã yêu hắn, đứng trước người yêu về lẽ lẽ ban đầu đã không còn mà thay vào đó là sự e thẹn, sợ hãi. Sợ một ngày hắn không cần nàng nữa.

Nghĩ tới đây Hạ Thảo liền ôm cổ hắn òa khóc miệng cứ thì thảo bên tai hắn:

- Tiểu nô sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà, chỉ cần chủ nhân đừng vứt bỏ thiếp, để thiếp mãi mãi phục vụ chàng.

Thấy nàng như vậy Trần Duyệt cũng bất ngờ, hắn nhẹ nhàng xoa đầu nàng mỉm cười nói:

- Ngoan nào ngoan nào! Nàng là của ta, suốt đời này nàng sẽ là tiểu nô ngoan ngoãn của ta. Bây giờ mau nằm xuống để ta bôi thuốc.

Lời Trần Duyệt nói cũng là lời thật lòng, từ trước tới nay hắn chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ từ bỏ nữ nhân của mình.

Sau khi bôi thuốc, Trần Duyệt đưa Tú Hạ Thảo vào trong Tiểu Phương Thế Giới. Dù sao nàng vẫn còn thương thể trong người không chịu nổi nỗi đau này.

Kiểm tra mọi chuyện hoàn tất, Trần Duyệt bấm đốt ngón tay lâm nhâm:

- Không ngờ còn tới một tháng nữa mới tới tết Âm lịch, bây giờ bé quan tu luyện thì cũng không thể nào đột phá được hay là ra ngoài tiếp tục lịch luyện tìm kiếm cơ duyên.

Nói là làm, Trần Duyệt liền đứng lên chuẩn bị. Hắn để Tú Hạ Thảo ở lại, dù sao trong sách có ghi lại Mộc Linh Thể có khả năng ôn dưỡng linh thảo, linh mộc.

Sau khi chu toàn mọi chuyện Trần Duyệt liền rời khỏi động phủ, hắn phát động hộ phủ đại trận làm cho khung cảnh xung quanh biến đổi.

Trần Duyệt xuống núi mà ngạc nhiên là hắn không muốn Xích Lân Mã như mấy lần trước mà chỉ chạy một mạch hướng thẳng tới khu rừng gần đó.

Lần này mục tiêu của hắn không phải là Hắc Lâm rừng rậm mà là Ma Kiếm Lâm bao quanh Ma Kiếm Sơn Mạch.

Đệ Tử Ma Kiếm Tông khi ra vào Ma Kiếm Sơn Mạch bình thường đều đi theo đường mòn qua từng trạm nhất định, có thể là một thôn trang hay thậm chí là một tiểu thành dân cư đông đúc.

Tất cả đều dưới sự quản lý của Ma Kiếm Tông, mỗi năm đều cắt cử đệ tử tới tọa trấn thông qua nhiệm vụ hoặc hình phạt.

Đệ tử Luyện Khí Kỳ bình thường đều không dám đơn thương độc mã đi loạn. Có lần một sư thúc vừa đột phá Trúc Cơ Kỳ lòng tin bành trướng một thân một mình xông vào, tới nay vẫn chưa thấy đi ra làm cho chúng đệ tử sôi nổi bàn luận một phen.

Còn Tông Chủ và Thập Đại Chương Lão thì không nói gì nên sự việc cũng dần chìm vào quên lãng. Ngày nay chúng đệ tử chỉ biết truyền tai nhau không dám một mình xông loạn, bình thường đều đồng hành từ ba, bốn tu sĩ trở lên.

Trần Duyệt tới ven rừng nhìn những tán lá xum xuê mọc chia ra ngoài liền tự tin tiến vào. Hắn bên người có hàng trăm Thực Huyết Trùng, mỗi con gần như đã vô địch cùng cảnh giới, do hắn thay phiên điều khiển chúng thôn phệ yêu thú mặc dù không bằng trăm con linh trùng còn trong kén kia nhưng cũng không thể coi thường.

Với lại còn có Chu Lão thì nếu không bước nhầm vào lãnh địa của yêu thú cấp hai thì không có gì nguy hiểm tính mạng cả.

Khi đi sâu vào, nhìn phong cảnh xung quanh Trần Duyệt gật đầu cảm thán:

- Ở đây mộc linh khí tràn ngập nhưng so với mộc linh khí từ linh thảo thì khác hẳn, dù có ở đây tu luyện ở đây cả năm trời cũng không bằng ta đã tọa một tháng trong động phủ.

- Có đi cũng có lại, chỉ có ở nơi mộc linh khí tràn ngập như thế này thì mới có thể dễ dàng sinh ra linh thảo, linh mộc.

Đi được gần nửa canh giờ thì yêu thú đầu tiên xuất hiện, đó là một con Hắc Miêu Trảo yêu thú cấp 1 Đỉnh đẳng.

Thấy Trần Duyệt yêu thú liền phóng tới, những chiếc vuốt đen nhánh vươn ra trào về phía hắn. Đã đề phòng từ trước, Trần Duyệt liền lùi lại vỗ túi linh thú. Hàng trăm con Thực Huyết Trùng khát máu ào ạt phóng ra, nhưng điều không ngờ tới là con tiểu miêu kia bỗng tăng tốc độ phóng xuyên qua đám linh trùng một trảo vào giữa ngực hắn.

Nhờ có nội giáp hộ thể nên hắc vuốt không găm vào da thịt nhưng cũng đủ làm Trần Duyệt nội thương. Thấy một kích thất bại tiểu miêu theo bản năng liền lùi lại, nhưng đằng sau đó lại là những con linh trùng đói khát liều mạng tiến đến.

Sau nữa nén hương giây dựa thì Hắc Miêu Trảo chỉ còn lại bộ xương khô. Nhưng sắc mặt Trần Duyệt thì lại không tốt chút nào, nội thương là chuyện nhỏ nhưng đồng thời cũng phát hiện ra điểm yếu chí mạng.

- Ta đã quá khinh địch rồi, nếu lúc này không có nội giáp thì ắt hẳn là bỏ mạng tại đây. Chỉ lũ linh trùng mạnh là không đủ, bản thân ta cũng phải không ngừng mạnh lên.

Nghe Trần Duyệt thì thảo Chu Lão liền phá lên cười:

- Ha...ha...ha cuối cùng ngươi cũng hiểu, khi lũ linh trùng tấn công thì điểm yếu duy nhất chính là bản thân ngươi.

- “Chỉ cần giết kẻ đứng sau không chế thì lũ linh trùng liền không còn đáng sợ”. Đó là câu nói nằm lòng của bất kì tu sĩ nào khi đối phó với kẻ điều khiển linh trùng hay linh thú.

Trần Duyệt nghe thấy liền linh ngộ, chấp tay xin chỉ giáo:

- Nhờ có Chu Lão mà tiểu bối đã hiểu, vậy có cách nào để điểm yếu này biến mất?

Thấy hắn lễ phép linh giáo, Lão cười khà khà nói tiếp:

- Có rất nhiều cách, nhưng có ba cách thông dụng nhất là ẩn nấp, né tránh và chống đỡ.

- Ở đây ta có ba môn công pháp phù hợp với ba điều kiện trên ngươi chỉ có thể chọn một, với tu vi của ngươi bây giờ không thể quá tham lam được. Phải lấy tu vi làm trọng.

Trần Duyệt gật đầu liền suy nghĩ:

- Chống đỡ sao? Ta làm sao biết được đối phương còn có con bài sát thủ nào mà chống đỡ.

- Còn ẩn núp thì bản lĩnh của ta đã không tồi rồi.

- Chỉ còn né tránh, đúng rồi lúc này ta đang thiếu một môn thân pháp.

Sau khi suy nghĩ kĩ lưỡng Trần Duyên quyết định chọn né tránh. Chu lão không nói gì liền truyền cho hắn.

Đúng như Trần Duyên dự đoán, đây là một môn thân pháp cao siêu. “Tam Trọng Phân Thân” công pháp cấp 1 Giáp đẳng. Khi tu luyện tu sĩ ngoại trừ gia tăng ba thành tốc độ thì khi luyện đến viên mãn thì sẽ xuất hiện thêm ba ảnh ảo giống hệt, rất có lợi cho việc chạy trốn hay làm hoa mắt kẻ địch.

Trần Duyên quyết định vừa đi vừa tu luyện, mặc dù có Chu lão chỉ điểm nhưng hắn cũng trọc chân mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Mộc Linh Quả chi tranh

Sáng hôm sau Trần Duyên đứng trên một thân cây lớn, nhìn xuống là một đàn hươu lớn là Mộc Thảo Lộc yêu thú cấp 1 Đỉnh đẳng. Chúng rất nhạy cảm với mộc linh khí thường tập hợp số lượng lớn khi phát hiện linh thảo.

Cách đây hai canh giờ Trần Duyên phát hiện một đàn nhỏ nên bám theo cầu may. Ai ngờ vận khí của hắn không tệ, ở đây quả nhiên có linh mộc không chỉ vậy, nhìn từ xa cây linh mộc khổng lồ kia đẳng cấp hẳn không tệ.

Nhưng điều làm hắn đau đầu là xung quanh linh mộc không chỉ có đàn Mộc Thảo Lộc hơn trăm con mà còn rất nhiều yêu thú khác chờ đợi. Có vẻ như chúng đang chờ đợi điều gì đó.

Trong lúc hắn đang suy tư thì Chu lão lại hiện ra hưng phấn nói:

- Không ngờ tiểu tử ngươi lại tìm ra Mộc Linh Thụ, bình thường linh thụ này mọc ở những nơi kín đáo chỉ có yêu thú có giác quan nhạy cảm mới phát hiện được.

Thấy Chu lão biết về linh mộc kia Trần Duyên vội hỏi:

- Cây Mộc Linh Thụ kia có lợi ích gì mà khiến nhiều yêu thú quay xung quanh đến vậy?

Lão vuốt vuốt cằm râu giải thích:

- Lợi ích lớn nhất của Mộc Linh Thụ là Mộc Linh Quả. Khi ăn vào không chỉ mộc chân khí trong cơ thể trở nên tinh thuần hơn nếu vận khí của ngươi đủ lớn thì thậm chí là tu vi đột phá.

Trần Duyên nghi hoặc hỏi:

- Chu lão nói vận khí là sao?

Lão cũng trầm ngâm nói:

- Mộc Linh Thụ là vật chí mộc, tác dụng đối với kẻ ăn nó không thể nào biết trước được. Thậm chí trong sách cổ có ghi lại Mộc Linh Quả còn trao cho họ thần thông hoặc khả năng đặc biệt mà điều này lại không bị ảnh hưởng bởi thiên phú.

- Cây Mộc Linh Thụ này chỉ là cây con nên trái của nó tác dụng không lớn lắm.

Trần Duyên hít một hơi thật sâu, thân cây đã ba người ôm không hết kia mà chỉ mới là cây non thì khi trưởng thành sẽ lớn thế nào.

Hắn quyết định án binh bất động, dù sao Chu lão cũng nói ít nhất là ba ngày nữa Mộc Linh Quả mới thành thực. Tối nay chính là thời cơ tốt để bồi dưỡng Thực Huyết Trùng. Dù sao hắn vẫn còn mấy trăm con chưa đến kì lột xác.

Đêm đến quả nhiên những con yêu thú đầu phân chia khu vực rõ ràng, không con nào gần con nào. Dù sao ngoại trừ yêu thú sống bầy đàn ra thì phần lớn chỉ sống đơn độc.

Trần Duyên lén lút chọn những con yêu thú Đỉnh đẳng đơn độc mà tấn công. Dù chúng có đề phòng cỡ nào thì với khả năng che dấu khí tức của hắn thì cũng rất khó phát hiện.

Mục tiêu đầu tiên của Trần Duyên là một con gấu đen lớn. Hắn tới gần, ẩn thân kiểm tra thử. Thấy hắc hùm không có động tĩnh Trần Duyên liền thông báo tiểu mập mập khổng lồ chế đàn linh trùng vây công. Đến khi phát hiện ra thì xung quanh đã bị bao vây bởi Thực Huyết Trùng.

Hắc hùm dù có lực lượng lớn cỡ nào thì cũng không thể đầu lại hàng trăm con linh trùng. Sau nửa canh giờ đau đớn thì hắc hùm cũng ngã xuống, Trần Duyên liền thành thực lấy đi túi mật và tay gấu phần còn lại thì giao cho đàn linh trùng xử lí.

Vậy rồi đêm đó không ít hơn trăm con yêu thú đã nằm gọn trong bụng Thực Huyết Trùng, thậm chí tài liệu của yêu thú Bỉnh đẳng hắn cũng lười không thèm lấy để cho đàn linh trùng xơi tái.

Nhưng mọi việc cũng không thuận lợi như Trần Duyên tưởng tượng, khi hắn đánh chủ ý lên đàn Phệ Thi Cầu chỉ là yêu thú Bỉnh đẳng nhưng khứu giác lại mẫn tiệp lạ thường. Khi vừa lại gần Trần Duyên liền bị phát hiện, hơn hai mươi con xông tới khiến hắn không kịp trở tay.

Trần Duyên không có thời gian sử dụng thần thông “Thần Khống Vận Trùng” thấy không còn đường lui liền vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” xông lên hòng mở đường máu.

Hắn vỗ túi từ vật lấy ra kiếm pháp khí chém về phía đàn Phệ Thi Cầu. Đúng là pháp khí Giáp đẳng, lưỡi kiếm đi đến đâu thì máu văng ra đến đấy. Mặc dù không tu luyện công pháp về kiếm nhưng nhiều năm đi theo sư phụ Phong Ma Chân Nhân cũng giúp hắn ít nhiều.

Những con Phệ Thi Cầu không sợ chết điên cuồng tấn công, có con cắn trúng tay Trần Duyên làm hắn không thể nào giờ kiểm được. Bị giữ lại Trần Duyên dường như đã không còn đường thoát. Xung quanh là những con chó khát máu thềm thường nhìn hắn.

Biết không còn đường thoát Trần Duyên cắn răng quyết liệt.

- Nếu các ngươi đã muốn giết ta thì ít nhất cũng phải để lại thứ gì đó.

Nói rồi Trần Duyên về mặt điện cuồng vỗ túi linh thú, hơn trăm con linh trùng bay ra tấn công ào ạt. Chỉ một lúc sau thì đàn Phệ Thi Cầu bị tận diệt.

Chưa dừng ở đó đúng như Trần Duyên lo ngại, do không có “Thần Khổng Vạn Trùng” khống chế nên đàn linh trùng bay tán loạn tấn công khắp nơi làm cho những con yêu thú gần đó phát hiện.

Hết cách Trần Duyên liền gọi ra tiểu mập mập khống chế trăm con linh trùng khác xuất hiện cùng hấn mở đường máu rồi khỏi nơi nguy hiểm này.

Trần Duyên tay cầm kiếm xông về phía trước, đàn Thực Huyết Trùng dưới sự khống chế của tiểu mập mập bao quanh bảo vệ hấn.

Mặt trời vừa lên mọi việc đã rõ ràng hơn, khung cảnh xung quanh đúng là chỉ có thể nói là tràn ngập máu tanh xác linh thú tràn ngập khắp nơi. Trần Duyên lúc này đang ngồi nhập định trong một hang đá đảo nhăm nhỏ, tiểu mập mập cũng bị gọi ra hộ pháp cho hấn.

Lần này Trần Duyên đúng là ngàn cân treo sợi tóc, hàng ngàn con yêu thú giằng dữ tấn công lẫn nhau. Bị lạc trong trận hỗn chiến đó cũng không dễ dàng gì, nhờ Chu lão chỉ điểm tránh được những nơi có linh thú thực lực mạnh Trần Duyên mới có thể toàn mạng nhưng đối lại hấn bị nội thương khá nặng. Có lẽ đành phải bỏ qua cơ hội tranh đoạt Mộc Linh Quả.

Sau khi cắn Hối Thương Đan Trần Duyên đã tọa chữa thương. Bởi vì xung quanh không có linh thảo nên khi hoàn toàn bình phục thì đó đã là chuyện của bảy ngày sau đó.

Khi trở lại đúng như Trần Duyên dự kiến, yêu thú đã rời khỏi chỉ còn lại vài con bị thương hay hang ổ của chúng vốn gần đây là ở lại.

- Có lẽ ta với ngươi vốn không có duyên.

Nhìn Mộc Linh Thú hấn thờ dài thăm nghĩ.

Thấy vậy Chu lão hiện lên tiếp lời:

- Tiểu tử ngươi không cần phải nản chí, dù sao Mộc Linh Quả ngàn năm liền thành thực, nếu lúc này mà ngươi phục dụng thì ti lệ nhận được lợi ích lớn là rất hiếm.

- Ngàn năm sau có khi thứ ngươi nhận được liền tốt hơn nhiều, dù sao thì Mộc Linh Quả chỉ có tác dụng lần đầu tiên, dù ngươi có ăn thêm cả trăm cả ngàn quả thì cũng chỉ là giải khát mà thôi.

Nghe Chu lão nói Trần Duyên cũng trở nên tươi tỉnh hẳn lên, ngàn năm đối với tu sĩ mặc dù rất lâu nhưng vẫn chờ được. Chỉ cần hấn vừa lên cấp Kim Đan Kỳ thì đã có hai ngàn năm thọ nguyên.

Không suy nghĩ nhiều Trần Duyên tiếp tục lên đường. Lần này Trần Duyên gọi ra tiểu mập mập để khống chế Thực Huyết Trùng dò đường. Lũ linh trùng này ồn ào là do đi với số lượng lớn nếu chỉ có một hai con thì phải tập trung mới nghe thấy tiếng động.

Hắn lần này muốn sử dụng tiểu mập mập một cách triệt để. Con sâu mập này đã ăn chân khí của hấn nhiều hơn năm thành so với ban đầu rồi mà không làm gì quả thật có lỗi với bản thân.

Quả nhiên là sử dụng linh trùng dò đường là quyết định không sai. Đặc biệt là tiểu mập mập rất nhạy cảm với mộc linh khí, Trần Duyên phát hiện ra tổng cộng tám cây linh thảo trong đó có hai cây Giáp Đẳng làm hấn mừng rỡ không thôi.

Còn đàn linh trùng mặc dù đã thôn phệ vài trăm con yêu thú nhưng vẫn đậm chân tại chỗ khiến Trần Duyên đau đầu. Chẳng lẽ thật sự phải kiếm huyết nhục của yêu thú cấp hai cho chúng thôn phệ.

Nghĩ tới sự khủng bố của yêu thú cấp hai thì Trần Duyên liền lắc đầu. Đây không phải là lúc làm chuyện ngu ngốc.

Sau khi kiếm thêm được mười cây linh thảo Trần Duyên quyết định quay lại, phía trước đã là khu vực của yêu thú Át đẳng trở lên. Hấn vẫn chưa đủ thực lực để tiến vào.

Hắn đổi tài liệu yêu thú và linh thảo cấp thấp được hơn hai ngàn điểm công hiến, Trần Duyên liền đổi lấy mười cây Giáp Đẳng linh thảo cộng với hấn thu thập trong Ma Kiếm Lâm đã là mười lăm cây, chuyện đi này cũng coi như không tệ.

Trần Duyên quay về động phủ, đón chờ hấn tất nhiên là yêu tinh mê chết người Hạ Thảo. Nàng càng lúc càng quyến rũ, đôi thỏ ngọc có vẻ đã to hơn trước, mông cũng vênh hơn nhưng điều làm hấn bất ngờ là tu vi của nàng đã đột phá Luyện Khí Kỳ tăng năm làm hấn cảm kháng không thôi.

- Quả nhiên là Mộc Linh Thể chỉ có nửa tháng mà đã đột phá.

Nghĩ tới đây Trần Duyên liền cảm thấy nguy cơ, tiểu phụ này tu luyện quá nhanh tương lai sẽ vượt qua hấn. Mặc dù nàng sẽ không phản bội lại hấn nhưng tương lai Trần Duyên không thể muốn gì được đó như bây giờ.

Nghĩ là làm hấn liền tiến tới ả nàng tiến vào phòng tu luyện.

(ta biết các đạo hữu mong chờ điều gì nhưng mà phải đợi ngày mai rồi ^-^)

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tú Hạ Thảo song tu 18+

Bước vào mặt thất tu luyện, linh thảo bên trong đều xanh tốt. Không ngờ Hạ Thảo tu luyện đột phá mà chúng không có hề hấn gì, Mộc Linh Thể quả nhiên có tác dụng ôn dưỡng linh thảo.

Sau khi trồng xuống lĩnh được Trần Duyên liền ngồi xuống giường, chiếc giường bằng đá này là hần vừa mới gọt ra bên trên là da thú mềm mượt. Không thể lúc nào hần và Hạ Thảo đều đã chiến hay tu luyện trên bờ đoàn được.

Tú Hạ Thảo tiến lại gần quỳ xuống cời giày cho Trần Duyên thì bị kéo lên ôm vào lòng. Ôm lấy thân thể mềm mại tràn đầy xúc cảm khiến Trần Duyên thoải mái. Hần một tay sờ soạn, chiếc lưới liếm mang tai nàng rồi thì thầm:

- Tiểu nô của ta không ngờ tu luyện nhanh đến vậy, mới có nửa tháng mà nàng đã đuổi kịp ta rồi.

Hạ Thảo từ ngày được hần mưa móc thì cơ thể cực kì phấn cảm, chỉ cần ngã vào lòng hần thì nàng liền xụi lơ, thờ hồn hểnh khó khăn nói:

- Du tu vi có cao bao nhiêu thì thấp vẫn là tiểu nữ nô của chủ nhân chàng, hằng ngày chỉ chờ mong được ban ơn mưa móc.

Nghe nàng nói khiến hần rất cao hứng liền hôn thật sâu. Sau khi nắn đuôi bắt của lưới kết thúc thì Trần Duyên xồng tới xé nát y phục nàng.

Hạ Thảo lúc này không khác gì con cừu non chờ lão sói ăn thịt. Trần Duyên liền tấn công đôi thỏ ngọc của nàng, đây là nơi hần rất thích.

Còn Chu lão và tiểu mập mập thì hần đã đóng nảo hải trước khi vào động phủ rồi, chuyện tốt của mình thì ai lại muốn cho kẻ khác thấy chứ.

Thấy hần như con sói háo tình Hạ Thảo nũng nịu cất giọng:

- Đừng mà chủ nhân, nếu chàng xoa nắn nhiều vậy thì sau này chúng sẽ rất lớn tiểu nô khi đi lại sẽ khó khăn.

Nghe nàng nói vậy Trần Duyên cười khả khả tay vừa nắn miệng thì lưu manh nói:

- Không sao ta rất thích nữ nhân ngực lớn, nàng ngực càng lớn ta càng thích.

Trần Duyên bắt đầu rong ruổi trên người Hạ Thảo, nàng hiểu ý hần cố gắng thả lỏng người miệng thì dâm dăng rên lên:

- Tiểu nô sướng quá cầu xin chủ nhân mạnh tay thêm nữa ah...ah... đúng là chỗ đó mạnh nữa lên ah... ah...

Thấy nàng rên rĩ hần càng kích thích tay ra vào tiểu huyết của nàng càng lúc càng nhanh.

Lúc sau Hạ Thảo phún xuất, thấy cơ thể nàng run lên do vừa cao trào Trần Duyên nghỉ ra ý tưởng mới. Hần bắt nàng quỳ gối tay chống trên giường kiểu đồn hướng về phía hần.

- Đúng rồi cao nữa lên, cho chủ nhân của nàng thấy toàn bộ cặp mông tròn lẳn của nàng đi nào.

Mặc dù đã không còn sức lực, lời nói của hần như có ma lực lôi kéo làm nàng không thể không nghe theo. Thấy hần đang chăm chú ngắm nhìn phía sau của mình nàng càng cảm thấy kích thích rên lên:

- Xin chủ nhân hãy làm tiếp đi, tiểu nô của chàng đã không chịu nổi nữa rồi.

Trần Duyên nghe vậy liền xảo trá cười dùng lưỡi thăm thú đồn bộ vĩnh cao kia.

Lưỡi hần như con rắn du hành, từng xúc cảm nhẹ nhàng trên bờ mông trắng nõn, trơn trượt làm cơ thể nàng co giật. Biết Hạ Thảo đang rất phấn cảm Trần Duyên liền bắt ngờ đánh mạnh vào, bàn tay đánh mạnh vào mông nàng cảm giác đàn hồi này khiến Trần Duyên sung sướng không thôi.

Còn Tú Hạ Thảo thì run lên bần bật sau từng cú đánh của hần, từng giọt nước mắt chảy ra, nàng cắn chặt răng không kêu thành tiếng. Chỉ một lúc sau con đau liền biến thành khoái cảm nàng không còn kìm nén nữa rên rĩ nói:

- Ah...ah...Mạnh lên nữa chủ nhân hãy...hãy trừng phạt tiểu nữ nô dâm dăng của chàng đi.

Trần Duyên biết tâm trí nàng đã trong cơn dục vọng không thể nào thoát ra được. Hần khoái trí cời hết y phục, cự long to lớn chạm vào tiểu cô nương của nàng mà không tiến vào. Hần cố ý làm ướt tiểu jị cho việc tiếp theo dễ dàng hơn nhưng Hạ Thảo đã không chịu nổi nữa, nàng tự đẩy kiều đồn về phía sau làm cự long chui thẳng vào tiểu điện loa.

Trần Duyên già bộ giãn dãn húc mạnh vào trong từng phạt nàng.

- Tiểu nô của ta, nàng quá tự ý rồi lần này ta phải dạy dỗ nàng thật nghiêm khắc.

Nói rồi Trần Duyên đẩy hông, tay thì đánh mạnh vào kiều đồn co giãn của nàng. Tới khi Hạ Thảo không còn chịu nổi nữa, hai tay không còn sức lực chống đỡ thân thể hần mới tha cho nàng.

Tú Hạ Thảo đã phóng xuất bốn lần mà hần vẫn chưa lên đỉnh lần nào Trần Duyên vỗ nhẹ vào lưng nàng thì thầm nói:

- Tiểu nô của ta, chủ nhân nàng còn chưa thỏa mãn nàng không thể trốn tránh trách nhiệm được.

Tiểu phụ nghe thấy liền đỏ mặt, nàng liền vội lấy tay tóm lấy mệnh căn của hần miệng liền liếm mát.

Thấy nữ nhân đang say sưa thì Trần Duyên liền lùi lại. Thấy vật yêu thích tự nhiên vụt khỏi nàng dùng ánh mắt thèm khát ngược nhìn. Thấy hần gật đầu đồng ý tiểu phụ hưng phấn bỏ tới đưa cự long vào miệng dường như đó là thứ ngon nhất mà nàng từng nếm được.

Thấy nữ phụ dâm dăng như chó cái thèm khát cự long làm Trần Duyên rất hài lòng. Hần từ từ lùi lại thì nàng liền tiến tới nhất quyết không cho tiểu Trần Duyên kia rời khỏi miệng mình.

Một hồi chơi đùa cơ thể của nàng Trần Duyên mới phóng xuất, chất lỏng trắng đục kia vào trôi thẳng vào trong cổ họng nàng rồi tràn ngập lên miệng. Hạ Thảo lấy tay hứng từng giọt tinh hoa đang trào ra liếm cho bằng sạch mới thôi.

Sau khi dùng miệng rửa sạch cự long của Trần Duyên thì hần ôm nàng ngồi xuống bắt đầu tu luyện. Tú Hạ Thảo như con mèo nhỏ nằm trong lòng, lúc này nàng không còn vẻ lẳng lơ lúc này mà ngoan ngoãn thưởng thức khoảng thời gian yên bình.

Hạ Thảo không cần phải tốn công thu thập linh khí, thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” chỉ cần tu sĩ hấp thu rồi truyền sang cho đạo lữ của mình là được.

Mỗi ngày Trần Duyên đều giao hoang với Hạ Thảo, hần không dám mạnh tay sợ làm nàng ăn không tiêu. Còn nàng thì mỗi ngày đều chờ đợi cơn mưa móc làm khoảng thời gian này

Trần Duyên đều sống trong hương điểm.

Một tháng trời qua, tốc độ tu luyện của bản thân cũng khiến hắn giật mình không thôi. Hiện nay hắn và tiểu nữ phụ đều đã là Luyện Khí Kỳ tầng sáu, đó là do Trần Duyên đã chia một nửa linh khí cho Hạ Thảo. Đối với nữ nhân của mình hắn không keo kiệt bao giờ.

Với tốc độ tu luyện hiện giờ thì trong vòng hai năm tới Trần Duyên cơ hội bước chân vào Trúc Cơ.

Mỉm cười thỏa mãn vỗ nhẹ lên đầu tiểu miêu đang nằm ngủ trong lòng. Hạ Thảo đang say giấc thì bị gọi dậy đôi mắt buồn ngủ nhìn hắn

Trần Duyên về yêu chiều nắn bóp kiểu đồn của nàng rồi nói:

- Tiểu nô lười biếng của ta, tới lúc đi thôi. Chủ nhân có việc trọng yếu phải đi giải quyết nàng ở lại trông nhà chờ ta trở về.

Nghe thấy phải rời xa Trần Duyên nàng thật sự không muốn, một tháng ở bên hắn làm nàng mê đắm không dứt ra được.

Nhìn thấy ánh mắt không nỡ của nàng Trần Duyên liền bắt đắc đi thờ dài. Hắn đi hẹn ước với Hà Diệu không thể dặt theo nữ nhân đi được với lại hắn muốn Hạ Thảo ở lại đây tu luyện giúp hắn ôn dưỡng linh thảo.

- Ngoan nào chờ ta trở về sẽ đền bù mọi thứ cho nàng.

Hạ Thảo ai oán nhìn hắn rồi đôi tay búp non luôn vào hạ thể nắm lấy mệnh căn của hắn rồi lờ lờ nói:

- Chủ nhân đã đi lâu vậy thì trước khi đi hãy cho tiểu nô lần cuối để nhớ mong voi đi một chút.

Thấy nàng cầu xin Trần Duyên mừng còn không kịp liền đề nàng xuống tiếp tục xâm nhập.

Ba ngày sau Trần Duyên rời khỏi động phủ, Hạ Thảo đã thỏa mãn ngất đi. Hắn không muốn đánh thức nàng liền yên lặng rời khỏi.

Trần Duyên một đường thẳng tiến Thiên Độc Sơn. Tới chân núi cũng như lần trước mặc dù thực lực đại tăng nhưng hắn cũng không xúc động tiến vào mà phóng đi truyền tin phủ.

Một lúc sau một bóng dáng khả ái xuất hiện, không ai khác chính là tiểu la lị Hà Diệu. Nàng vừa xuất hiện khung cảnh xung quanh thay đổi hẳn, Hà Diệu như một nữ hài vô lo nhìn hắn mỉm cười trong sáng.

Từng bước nhảy chân sáo kết hợp với khuôn mặt xinh xắn của nàng làm Trần Duyên như quên đi phiền muộn. Thấy hắn nhìn chăm chăm Hà Diệu đỏ mặt bẽn lèn nói:

- Mặt muội có dính lọ à? Sao mà huynh cứ nhìn chăm chăm vậy?

Trần Duyên chợt giật mình phát hiện bản thân thất thố liền cười ngượng nói:

- Chỉ là lâu ngày thấy mới thấy muội nên ta muốn ngắm lâu một chút

Lúc này sắc mặt tiểu la lị đã như trái táo chín đỏ ngượng ngùng đi tới. Vừa mới lại gần nàng liền bắt ngờ không thôi như chú chim nhỏ rồi rít hỏi:

- Tu vi của huynh, không ngờ mới có hơn ba tháng mà huynh đã là Luyện Khí Kỳ tầng sáu chẳng lẽ đan điền của huynh đã...

Nhìn nàng rỏ rít hỏi Trần Duyên phi cười gật đầu ra hiệu mọi thứ đều đã ổn thỏa.

Thấy hắn thật sự xác nhận tiểu nha đầu mừng rỡ đôi mắt hiện lên tia nhu hòa.

- Thật là tốt quá, vậy là huynh không còn bị hành hạ trật vật khi tu luyện nữa.

Tiểu nha đầu vẫn còn nhớ như in lần đầu thấy hắn tu luyện, một hải tử cắn răng cơ thể run run đau đớn. Đối với kẻ khác mỗi lần hấp thu linh khí là mỗi lần hường thụ còn đối với hắn mỗi tia linh khí vào đan điền như những con dao găm đâm vào người.

Nàng nhìn hắn liền òa khóc đói xồng vào cứu Trần Duyên nhưng bị sư phụ hắn ngăn lại. Khi tỉnh lại Trần Duyên biết được mọi chuyện liền cảm tiết nàng tới gần khi hắn tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Dạ Thành chi dạ

Nghe tiểu nha đầu thăm thía nói tìm hắn chợt thất lại quay mặt qua chỗ khác cố nén xúc động.

- Vậy hôm nay huynh tới đây là muốn dẫn muội đi chơi Dạ Thành đúng không?

Trần Duyên gật đầu, hắn đoán không sai tiểu nha đầu vẫn còn nhớ. Nếu như hắn thất hứa thì sao này còn mặt mũi đâu mà nhìn nàng.

- Đúng vậy, lần này huynh sẽ dẫn muội đi thăm thú tới khi nào muội chán mới thôi.

Hắn vỗ ngực nói làm tiểu nha đầu cuồng hỉ, nàng như chú chim nhỏ không thể kiên nhẫn được nữa kéo tay giục hắn. Trần Duyên mỉm cười cung chiều đi theo.

Dạ Thành là một trong tam đại thành lớn nhất nằm trong địa phận quản lý của Ma Kiếm Tông có hơn trăm vạn người sinh sống. Ở đây có rất nhiều thứ vui chơi nhưng nổi tiếng nhất vẫn là chợ đêm.

Buổi tối nơi đây tập hợp đủ loại người khắp nơi đổ về, đủ thứ thiên ki bát quái đặc biệt nơi đây cũng là chỗ trao đổi mua bán của tu sĩ nhất là tán tu.

Khi Trần Duyên và Hà Diệu tới trước cổng thành, tường thành không biết làm bằng chất liệu gì mà đen nhánh, cao sừng sững quả là hợp với cái tên Dạ Thành.

Do Hà Diệu vội vàng chạy đi nên cả hai tới nơi rất sớm, còn hơn nửa ngày mới tới chợ giao dịch. Hết cách Trần Duyên tới khách điểm gần đó thuê phòng nghỉ ngơi.

Hắn và Hà Diệu vừa bước vào tiểu nhị liền chạy ra đón tiếp. Thấy Trần Duyên mặc y phục của Ma Kiếm Tông tiểu nhị khom người lễ phép:

- Mời nhị vị tiên sư vào, chẳng hay tiểu dân có thể giúp gì được hai vị.

Thấy hắn lễ phép Trần Duyên rất hài lòng liền ném ra một khối bạc nhìn hắn dặn dò:

- Người chuẩn bị cho chúng ta hai phòng thượng hạng nhất, còn thức ăn thì không cần mang lên.

Tiểu nhị nghe thấy liền cười khỏ, hắn lo sợ khép nép nói:

- Hiện nay trong khách điểm chỉ còn một phòng nhị vị tiên gia có muốn ở trọ không ạ?

- Chỉ còn một phòng?

Trần Duyên nhìn về phía hắn nghi vấn hỏi.

Tiểu nhị sợ làm Trần Duyên nổi giận liền tự động quỳ xuống:

- Đúng vậy ạ mong tiên gia tha mạng do hôm nay là tết Âm Lịch, đêm nay sẽ mở hội giao dịch một năm mới có một lần nên có rất nhiều tiên gia ở khắp nơi tới.

Trần Duyên chợt hiểu ra, ngay lúc đó phía sau hắn xuất hiện ba người cùng đồng hành hai nam một nữ tiến vào. Thấy tên tiểu nhị đang quỳ dưới chân Trần Duyên nữ nhân che mặt liền bước tới đỡ hắn dậy quay qua khinh bỉ nhìn:

- Ta có nghe thiên hạ đồn đại ma tu cùng hung cực ác, không chuyện ác nào không làm. Hôm nay thấy được thì ra chỉ là trò bắt nạt phàm nhân bá phục bá phục.

Trần Duyên liền ngó người, đúng là oan uổng mà tên tiểu nhị này tự quỳ chứ hắn chưa hề nói điều gì.

Hà Diệu bên cạnh đã tức giận khó kiềm nén, tự nhiên có kẻ xông vào mắng chửi Trần Duyên làm nàng thật sự động sát cơ.

Sát khí từ người tiểu nữ lì tuồn ra làm mọi người xung quanh chú ý, không khí cũng nặng nề hẳn lên. Hai tu sĩ đi theo nữ nhân kia cũng chuẩn bị động thủ. Nàng vừa định vỗ túi trữ vật thì bị Trần Duyên ngăn lại.

- Không sao đâu, mọi chuyện cứ để huynh.

Một câu nói nhẹ nhàng khiến Hà Diệu dừng lại khép nép sau lưng hắn như tiểu hài nữ vô tri. Mọi người xung quanh cũng thờ phào, dù sao ở đây phần lớn đều là tán tu, không nên dính vào chuyện thị phi không mang lại lợi ích này.

Lúc này mọi sự chú ý đều đổ dồn vào Trần Duyên, mọi người to nhỏ bàn luận xem lai lịch của hắn là ai mà khuất phục được tiểu ma nữ kia.

Trần Duyên không cần để ý xung quanh mà cũng lười giải thích. Hắn bình sinh không thích gây chuyện với ai không có nghĩa là quả hồng mềm tùy cho kẻ khác xoa nắn.

- Ta không cần biết các đạo hữu là ai nhưng dám xông vào lãnh địa Ma Kiếm Tông nhục mạ đệ tử của Ma Kiếm Tông nếu như không có câu trả lời thích đáng thì ta đành phải cho các đạo hữu nằm lại đây rồi.

Lời này từ miệng hắn nói ra nhưng có sức chấn nhiếp rất lớn. Nơi này quả thật là Ma Kiếm Tông, là ma môn đại phái. Bọn họ có thể ở đây tu luyện tất cả đều là Ma Kiếm Tông cho phép.

Lúc này hai nam tu sĩ kia cũng bắt đầu chùn bước, bọn hắn ra tay bởi vì thấy Trần Duyên còn rất trẻ hắn là tu vi không cao nhưng động đến danh môn đại phái thì đây không phải là chuyện bọn hắn có thể giải quyết.

- Sư muội chúng ta rời khỏi đây trước đã.

Nam tu khôi ngô nói. Nữ nhân cắn răng tỏ vẻ không cam tâm nhưng nàng cũng phải rời đi. Nam tu chấp tay về phía Trần Duyên.

- Tại hạ là Cao Thiên Thu đệ tử của Chính Nhân phái, sự việc vừa rồi chỉ là hiểu lầm. Do sư muội của ta thường ngày chỉ bế quan khổ tu ít lịch luyện mong đạo hữu lượng thứ.

Nhìn Cao Thiên Thu biết thời thế Trần Duyên cũng không muốn làm khó để liền chấp tay đáp lễ.

- Nếu mọi việc chỉ là hiểu lầm thì ta cũng không giữ lại đạo huynh, thượng lộ bình an.

Mọi chuyện kết thúc quá dễ dàng làm chúng tu sĩ xung quanh kinh ngạc. Ngay cả người trong cuộc như Cao Thiên Thu cũng chợt ngẩn người, nhưng hắn cũng rất nhanh liền rời đi chôn thị phi này.

Thấy ba người rời đi tiểu nhị liền sợ hãi quỳ xuống dập đầu liên tục nước mắt đầm đìa.

- Xin tiên nhân tha mạng, xin tiên nhân tha mạng vừa rồi không phải ý của tiểu nhân.

Trần Duyên thờ dãi lắc đầu đây là nỗi bi ai của phàm nhân, cũng là lí do để hắn liều mạng tu luyện.

- Người đứng lên đi, mau dẫn chúng ta lên phòng.

Tiểu nhị như được vừa thoát khỏi địa ngục, vui sướng dẫn hắn lên phòng nghỉ ngơi.

Chờ tiểu nhị rời khỏi Hà Diệu liền nói ra nghi vấn với Trần Diệu:

- Tại sao huynh lại dễ dàng tha cho đám người đó như vậy, có muội ở đây thì giữ chúng lại cũng không phải là chuyện khó.

Thấy Hà Diệu vì mình mà tức giận Trần Duyên nở nụ cười âm áp nhìn nàng giải thích:

- Đêm nay là buổi buôn bán trao đổi một năm mới có một lần, huynh không muốn vì xung đột này mà bỏ lỡ. Với lại tên tự xưng là Cao Thiên Thu kia thực lực không tầm thường nên đành bỏ qua.

Hà Diệu liền biểu môi nói:

- Có phải huynh không muốn làm lộ thực lực cho kẻ khác biết hay không? Huynh nói thật hay nói dối thì cũng không thể qua mặt được muội đâu.

Trần Duyên mặt biến sắc cố lấy lại vẻ điềm đạm không mặn không nhạt nói:

- Muội đa nghi quá rồi.

Thấy hán không muốn nói tới chuyện này Hà Diệu cũng không thêm đề ý ngồi xuống nhập định. Một lúc sau không có chuyện gì xảy ra nàng hí mắt liếc nhìn thì thấy hán cũng ngồi nhập định bên cạnh. Hà Diệu cũng bỏ tay rồi, tên này đúng là không biết tâm tính thiếu nữ.

Tiểu nha đầu phòng má mặt hơi đỏ không thêm nói đến hán nữa. Trần Duyên bình thường chỉ bế quan tu luyện làm sao hiểu được suy nghĩ nữ nhân chứ.(cả ta còn không hiểu nữa ^-^)

Màn đêm cuối cùng cũng bao phủ, tiếng náo nhiệt cũng lớn dần. Trần Duyên và Hà Diệu cùng rời khỏi khách điểm.

Vừa bước ra khỏi cửa không khí náo nhiệt làm hán mở rộng tầm nhìn, từng gian hàng nhỏ mọc lên khắp nơi khác hán về yên ắng ban ngày.

Những cửa hàng lớn thì bày biện, trang hoàng đủ thứ, còn kẻ nghèo thì chỉ cần vài miếng vải thành một sạp hàng nhỏ là đủ.

Hà Diệu thì không cần phải nói, nàng như chú ngựa nhỏ phóng thẳng về phía trước gian hàng nào cũng đảo mắt nhìn vào. Thấy vẻ hứng thú nồng đậm trên gương mặt của nàng Trần Duyên mỉm cười cất bước theo sau.

Cả hai bước tới một gian hàng nhỏ chủ nhân là một tu sĩ râu quai nón tu vi chỉ có Luyện Khí tầng ba. Thứ hán bày bán cũng chỉ là một ít liệu thương đan, một vài pháp khí hư hỏng không lọt vào tầm mắt của Trần Duyên.

Hán ghé vào vì được Chu lão chỉ điểm trong đây có bảo vật, Trần Duyên liếc mắt nhìn qua một viên đá đen bóng, nó rõ ràng chỉ là Hắc Thiết Thạch khoáng thạch cấp một Bính đẳng thông thường nhất. Nhưng Chu lão đã quả quyết như vậy thì hán cũng không hỏi nhiều.

- Ông chủ viên đá này ta muốn ông cứ ra giá.

Tu sĩ râu quai nón liền cười ha hả tiến tới bắt đầu múa lưỡi:

- Đạo hữu quả là người có mắt, viên đá này là bảo vật truyền đời của nhà ta, nếu không phải việc tu luyện cấp bách thì ta cũng không muốn đem bán đâu.

Trần Duyên cũng hết cách, rõ ràng chỉ là một viên khoáng thạch bình thường mà tên kia lại thổi phồng lên thành bảo vật gia truyền.

- Không cần phải nhiều lời, viên Hắc Thiết Thạch này bao nhiêu mời đạo hữu ra giá.

Tên tu sĩ râu quai nón thấy Trần Duyên nói ra tên của Hắc Thiết Thạch liền biết không thể dùng trò hét giá được liền đánh mắt với đám tu sĩ gần đó.

Việc này làm sao qua khỏi mắt của Trần Duyên, nhưng hán không nói gì, vờ như không biết tiếp tục đứng xem vở kịch diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Âm mưu lật tẩy

Khoảng ba bốn tên tu sĩ già bộ như đi ngang qua vào xem hàng, có một tên trong đó cầm viên đá lên ngắm nghía về mặt trảm trỏ nói:

- Ông chủ, viên đá này bao nhiêu cứ nói, giá gì ta cũng mua.

Lời hán nói khiến cho mọi người xung quanh bắt đầu chú ý tới, ở đâu chẳng có loại người ôm tâm lý dùng giá dưới đất để mua bảo vật chứ.

Hà Diệu đứng kế bên tức giận phồng mang trợn má quát:

- Viên đá này rõ ràng là sự huynh ta đã chọn trước các người từ lâu mà chen ngang.

Tên tu sĩ nhìn nàng trào phúng nói:

- Sự huynh người chọn là việc của hán, viên đá này rõ ràng là chưa được bán ra. Ông chủ nói đi cái này giá bao nhiêu.

Những tên tu sĩ gần đó cũng lưu manh cười hét lớn

- Đúng vậy bảo vật chỉ dành cho kẻ có tài, có bản lĩnh thì người ra giá cao hơn thì cứ việc lấy.

Hà Diệu á khẩu không biết nói gì, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu nữ hài thực lực tuy mạnh nhưng lịch luyện còn quá kém không thể nào đấu võ mồm với lũ cáo già này được.

Thấy mọi việc diễn ra tron tru tên tu sĩ râu quai nón mừng thầm nói tiếp:

- Hai vị đạo hữu xin hãy bình tĩnh, nơi này của ta chỉ là một sạp bán hàng nhỏ không thể chịu nổi cơn tức giận của hai vị.

- Ta thấy vị đạo hữu này nói rất đúng bảo vật ai trả giá cao thì được. Vậy đi viên đá này vốn là đồ gia bảo của nhà ta, nên ta định giá là hai... à không là ba ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Mọi người xung quanh hít một hơi mạnh, không ngờ viên đá nhỏ này lại bằng mấy cái pháp khí Giáp đẳng cộng lại. Chúng nhân nhìn sang Trần Duyệt và tên tu sĩ mới chen vào kia bằng ánh mắt hứng thú nồng đậm.

Tên tu sĩ kia lúc này cũng nhìn hấn bằng đôi mắt xảo quyết hết lớn:

- Ba ngàn linh thạch ta mua, tên tiểu tử kia nếu không có tiền liền rút đường ở lại đây làm phiền bốn đại gia.

Hà Diệu tức giận muốn ra tay, lại một lần nữa Trần Duyệt lại ngăn nàng lại.

Hà Duyệt tức giận nhìn qua đang tính mở miệng thì hấn giơ tay ngăn nàng lại nhìn hướng đám người kia mỉm cười nói:

- Chư vị đạo hữu nếu không liên quan xin mời rời khỏi đây, nếu không thì...

Nói tới đây sát khí từ người Trần Duyệt thoát ra làm không khí xung quanh chợt nặng xuống, ngay cả Hà Diệu đứng kế bên cũng bất ngờ. Nàng không nghĩ rằng sát khí của Trần Duyệt lại nồng nặc như vậy, ở bên cạnh hấn từ nhỏ thì đây là lần đầu nàng chứng kiến. Đôi mắt của nàng đắm say nhìn hấn.

Những tên tu sĩ đang xem đồ gần đó cũng lật đật cáo từ không muốn ở lại lâu thêm chút nào. Bốn tên tu sĩ kia cũng định đảo tẩu bọn chúng thật sự hoảng sợ, không biết phải giết bao nhiêu người thì sát khí mới nhiều như thế?

- Các đạo hữu muốn đi đâu có cần ta tiễn một đoạn không?

Tên tu sĩ áo bào trắng có vẻ cầm đầu vội vàng đáp lại:

- Không cần, ta với viên đá kia có không có duyên nên nhường lại cho đạo hữu.

Hấn khép nép trả lời đầu còn cái vẻ hùng hồn lúc ban đầu khi khiêu khích Trần Duyệt.

- Mời ra ngoài lượt trận giúp ta.

Nghe Trần Duyệt hững hờ nói Hà Diệu liền đi ra cửa không cho bất kì kẻ nào xen vào, ánh mắt hứng thú nồng đậm ngược nhìn. Dù sao đây cũng là lần đầu nàng thấy hấn ra tay.

Trần Duyệt làm sao không biết ý nghĩ của nàng hấn phát tay, từ trong tay áo một lá phù bay ra. Đó là kết giới phù, cấp một Bỉnh đẳng phù chú. Chỉ có tác dụng ngăn chặn thị giác và thính giác. Cả gian phòng bị một tấm màn đen bao lại.

Tiểu nha đầu miệng phồng ra tức giận lẩm bẩm:

- Không ngờ huynh lại nhỏ mọn như vậy, dùng tới thủ đoạn này để không cho ta chứng kiến sao?

- Không cho thì ta đây không cần.

Nói rồi nàng tức giận liếc nhìn xung quanh, người đi đường thấy vậy đều tránh xa. Lỡ đầu xui xẻo lại trở thành bao cát cho tiểu nha đầu hả giận thì đúng là xui xẻo mà.

Bên trong kết giới sát khí từ người của Trần Duyệt vẫn không giảm, đôi mắt sắc bén nhìn vào bọn hấn.

Tên tu sĩ cầm đầu cổ nín run sợ, đứng lên quát:

- Ta với đạo hữu không có cừ hận gì, không cần làm quyết liệt như thế. Mặc dù đạo hữu là tu sĩ Luyện Khí Kỳ tầng sáu nhưng ta và ba đạo hữu đây đều là tu sĩ Luyện Khí Kỳ tầng năm.

- Nếu ra tay thì cả hai bên đều bị thiệt. Chỉ bằng chúng ta chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Điều hấn nói không sai, Luyện Khí Kỳ năm và tầng sáu cũng không mạnh hơn bao nhiêu mà bên hấn có tới bốn người dù có ra tay bất ngờ thì cũng không bên nào thua bên nào.

Có điều đứng trước mặt hấn lại là Trần Duyệt, kẻ không thể lấy thường thức bình thường mà suy nghĩ được.

Trần Duyệt mỉm cười làm kẻ khác phải nổi gai ốc, tay vỗ vào túi linh thú. Một đàn linh trùng bay ra bao ra, Thực Huyết Trùng đã bao vây bốn tên tu sĩ kia lại.

Tiên đoán của Chu lão không sai, sau khi đột phá Luyện Khí Kỳ tầng sáu Trần Duyệt đã điều khiển được hơn hai trăm con linh trùng. Số Thực Huyết Trùng nhiều gấp đôi làm cho thực lực của hấn gia tăng một cách đáng kể.

Thấy khắp nơi đều là linh trùng bốn tên tu sĩ không hèn mà gấp đầu nhìn thẳng về phía Trần Duyệt. Trận chiến này đã không thể tránh khỏi, Trần Duyệt đã giăng kết giới hòng không muốn cho bên ngoài biết thì không có lí do gì để bọn họ hấn sống sót rời khỏi đây.

Nguyên tắc bất di bất dịch khi gặp tu sĩ dùng linh trùng là tấn công kẻ khổng chế chúng. Trần Duyệt biết điều này nên đã để lũ linh trùng bay trước mặt hấn nhằm ngăn cản kẻ địch tấn công.

Tên tu sĩ cầm đầu đột nhiên cười lạnh, Trần Duyệt liền thấy không đúng thì từ đằng sau một cái bóng to lớn cầm đại đao chém thẳng vào đàn linh trùng nơi mà hấn đang đứng.

- Ha...ha...ha tiểu tử dù tu vi cao tới đâu thì cũng là tiểu tử. Kiếp sau nếu được làm người thì nên biết kẻ nào có thể chạm vào, kẻ nào không nên chạm vào.

Bóng đen ấy không ai khác chính là tên tu sĩ râu quai nón chủ nhân của sạp hàng này.

Trong lúc bọn chúng đang hả hê cười thì một bàn tay từ phía sau đâm xuyên qua lồng ngực tên chủ gian hàng, do cố ý không đánh chúng yếu điểm nên hấn không chết ngay mà nhìn lại. Trước mắt là Trần Duyệt đang nở nụ cười tà mị.

Bọn chúng dùng ánh mắt không tin nổi nhìn Trần Duyệt.

- Rõ ràng là ta đã...

Nói tới đây hắn nhìn vào chỗ thanh đại đao chém vào lúc nãy, không hề có một tí máu nào. Tới lúc này những tên tu sĩ kia mới biết bản thân bị lừa.

Hắn liền tắt thở nhưng mắt vẫn trợn lên tỏ vẻ không cam tâm.

Trần Duyên rút tay ra khỏi lồng ngực phui cho máu chảy xuống nhìn về phía những tên còn lại âm trầm nói:

- Các ngươi nói quả là không sai hoàn toàn, chỉ có điều kẻ đầu thai là các ngươi chứ không phải ta.

Tên tu sĩ kia liền cảm thấy không ổn hết lớn:

- Các đạo hữu còn không mau ra tay, hắn không để chúng ta còn sống rồi khỏi đây đâu.

Ba tên kia nhìn nhau bất đắc dĩ liền xông tới, không ngờ chỉ nhận lời của tên râu quai nón kia nhận chút lợi nho nhỏ mà giờ lại phải liều mạng.

Cả bốn tên cùng xông lên, có tên cầm chiếc rìu, tên cầm kiếm, từng lá phù bay tới tấn công Trần Duyên.

Lũ linh trùng liền bao vây bốn hắn, Thực Huyết Trùng cả tháng đối khát nhìn bốn tên tu sĩ chực chờ xông vào. Trần Duyên hạ lệnh đám mây đen xông tới tấn công dồn dập, từng con linh trùng to hơn nắm tay thay nhau xé xác con mồi.

Sức sống của chúng quá mạnh mẽ, mặc dù bị kiếm xuyên thân nhưng những con linh trùng này quyết không lùi bước thay nhau tấn công.

Cuối cùng bọn chúng đánh thất thủ, những tiếng kêu rên, van xin phát ra thể thảm. Trần Duyên mặt lạnh đứng đó mặc cho những tên tu sĩ kia cầu khẩn. Cuối cùng không chịu nổi tình trạng bị trùng nhấm nuốt từng mảng thịt trên cơ thể cả bốn tên như không hên mà cùng cắn lưỡi tự sát.

Lúc này Trần Duyên mới ra lệnh cho Thực Huyết Trùng dừng lại, bước tới đồng huyết nhục không ra hình thái kia lục tìm chiến lợi phẩm. Sau khi tìm thấy vài trăm khối linh thạch, đặc biệt là tên cầm đầu kia có một lệnh bài kì lạ hắn liền ném hết vào túi trữ vật rồi không chế đàn linh trùng làm tiếp công việc còn lại.

Sau khi chỉ còn xương trắng Trần Duyên thu Thực Huyết Trùng, thu lấy Hắc Thiết Thạch cho vào túi trữ vật hắn phá giải kết giới bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thiên Hạ Khách Điểm, đấu gia hội

Tiểu nha đầu thấy Trần Duyên trên người không có xay xác gì thì lòng yên tâm nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra giận dữ.

Thấy tiểu nha đầu còn chưa hết giận Trần Duyên lại gần yêu chiều nói:

- Muội sao vậy? Vẫn còn giận ta sao.

Thấy nàng không nói gì Trần Duyên đành chịu thua.

- Thôi được rồi từ nay huynh sẽ không giấu muội bất kì chuyện gì nữa.

Thấy nàng vẫn chưa quay mặt lại Trần Duyên lại nói thêm:

- Chút nữa chỉ cần muội thích ta sẽ mua cho muội.

Ngay lập tức nàng liền quay phác qua dùng ánh mắt to tròn nhìn hắn.

- Huynh nói thật chứ.

Lúc này Trần Duyên mới biết đã bị tiểu nữ hài này lừa lần nữa, nhưng nhìn vào mặt nàng hắn lại không thể từ chối bất đắc dĩ thờ dài.

- Đương nhiên chỉ cần muội thích là được.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của hắn Hà Diệu biết nàng đã thắng liền đắc ý cười tiếp tục đi xem xét xung quanh.

Đi đến gần trung tâm tòa thành là một tòa tháp sừng sững án ngữ, đó chỉ là một chi nhánh nhỏ tới không thể nhỏ hơn của Thiên Hạ Khách Điểm nơi sẽ tổ chức buổi đấu giá đêm nay.

Thiên Hạ Khách Điểm là một tổ chức cực kì to lớn, còn lớn tới đâu cả Trần Duyên cũng không rõ. Hắn chỉ biết nơi đây chuyên buôn bán thiên tài địa bảo, có thể nói là không gì không có. Thậm chí trong giới tu sĩ cũng truyền tai nhau “nếu ngươi có tiền thì chỉ cần yêu cầu là được”.

Nhưng thứ làm cho Thiên Hạ Khách Điểm trở nên đặc biệt lại nằm trong tên gọi. “Khách Điểm” là nơi cung cấp chỗ tu luyện cho tu sĩ, đương nhiên là giá cả ít ai có thể trả nổi. Có lời đồn rằng ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng phải thuê nơi này tu luyện.

Trần Duyên tới gần thì túi trữ vật cũng đã gần đầy. Tiểu nha đầu này đúng là không kiên nhẫn gì mà, chỉ cần thấy thứ gì đẹp thì nàng đều chọn rồi ném hết vào túi trữ vật làm hắn lắc đầu ngao ngán.

- Nữ nhân đúng là sát thủ mua sắm mà, chỉ cần hợp mắt thì quyết tâm lấy bằng được.

Tới trước cổng tòa tháp, hai tên cao lớn đứng đó Trần Duyên nhìn thấy liền giật mình. Hắn không thể nhìn thấy thực lực của hai tên này.

- Quả không hổ là Khách Điểm Thiên Hạ, ngay cả gác cổng mà đã là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ rồi.

Đi lại gần thì Trần Duyên bị chặn lại, một tên giọng ồm ồm cất tiếng:

- Mau lấy ra giấy mời nếu không thì rời khỏi đây.

Trần Duyên hiểu ý lấy từ bên hông lệnh bài thân phận đưa cho hắn.

Nhận lấy lệnh bài xem xét xong đưa lại rồi nhit người cho Trần Duyên đi qua. Đó là giao ước giữa Ma Kiếm Tông và Khách Điểm Thiên Hạ, nếu là đệ tử của bản môn thì được phép ra vào Khách Điểm Thiên Hạ.

Bên trong từng tia sáng nhu hòa phát ra từ những viên dạ minh châu được đính vào tường toát lên vẻ cao quý. Các bảo vật được đặt trên bàn sắp xếp rất lịch sử, ngắm nghía xung quanh hồi lâu Trần Duyên thờ dài cảm khái.

- Không hổ danh là tổ chức lớn nhất thiên hạ, mới có khu vực mua bán của Luyện Khí Kì mà đã rộng lớn như vậy.

Trần Duyên và Hà Diệu tiếp tục đi thẳng vào bên trong, mục đích của hắn không phải là những thứ đồ này mà là buổi đấu giá hàng năm. Tới trước phòng đấu giá, sau khi đưa ra lệnh bài thân phận hắn và Hà Diệu được một thiếu nữ dẫn vào căn phòng chữ Thiên. Đây không phải đài ngộ mà đệ tử bình thường của Ma Kiếm Tông nhận được.

Trong căn phòng xa hoa nhìn xuống là sân khấu rộng lớn được làm từ đá cẩm thạch, thậm chí là chiếc ghế hắn đang ngồi cũng làm từ da yêu thú. Chuyến đi lần này có thể nói là giúp hắn mở rộng tầm mắt.

Khi Trần Duyên như tên ngốc rùng quê mùa hiếu kì quan sát xung quanh thì trên khán đài một nữ nhân quyền rũ xuất hiện. Nàng có dáng đi uyển chuyển kết hợp với chiếc váy được xẻ cao hơn bắp đùi lộ ra đôi chân thon thả dài miên man khiến cho đám tu sĩ huyết khí phương cương gào thét.

- Tiểu nữ Lưu Thủy hôm nay rất vinh dự được chọn làm chủ sự cho buổi đấu giá quan trọng này, tiểu nữ hi vọng các vị đạo hữu ở đây đều may mắn cầm về bảo vật.

Nụ cười kiều diễm của nàng khiến cho không biết bao nhiêu tên tu sĩ dưới kia phải ngẩn người.

- Thôi không dài dòng nữa tiểu nữ tuyên bố buổi đấu giá hàng năm bắt đầu. Xin mời món bảo vật đầu tiên.

Lưu Thủy vừa cất tiếng thì bên trong một thiếu nữ cảm ra một chiếc khay nhỏ để trên bàn được che bằng tấm vải lụa.

- Món đầu tiên được đấu giá trong buổi tối hôm nay là Thăng Thiên Đan đan được cấp một Giáp đẳng. Phục dụng sẽ giúp cho tu sĩ tăng lên một tầng tu vi, nhưng lưu ý là chỉ có tu sĩ Luyện Khí trung kì trở xuống mới có tác dụng.

- Tiểu nữ biết các đạo hữu tu luyện không phải là chuyện dễ, có người cả đời do không đủ thực lực tranh giành bảo vật đành ngậm ngùi đứng nhìn cơ duyên rơi vào tay kẻ khác. Phục dụng viên Thăng Thiên Đan này khiến thực lực tăng trưởng, gia tăng tỉ lệ cơ hội tu luyện. Vậy viên đan được này có giá là hai ngàn hạ phẩm linh thạch.

Lời vừa dứt cả không khí trong hội trường nóng hần lên, mặt ai cũng hung phấn đỏ như gà chọi.

- Ta ra hai ngàn một trăm viên hạ phẩm linh thạch.

- Ta ra hai ngàn năm trăm viên hạ phẩm linh thạch.

- Ta ra ba ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Trên lầu Trần Duyên cũng gấp gáp hần lên, hắn đã là Luyện Khí Kì tầng sáu chỉ cần phục dụng viên Thăng Thiên Đan này có thể tiết kiệm hai tháng khổ tu một bước thẳng tiến tới Luyện Khí hậu kì.

Nhưng hắn vẫn chưa lập tức kêu giá, tình hình xung quanh chưa có dấu hiệu dừng lại, giá chắc chắn sẽ còn đẩy cao hơn nữa.

Đúng như Trần duyên dự đoán, Thăng Thiên đan đã được một tên tu sĩ mập lùn ra giá năm ngàn viên hạ phẩm linh thạch. Lúc này những tu sĩ xung quanh đã bắt đầu im lặng, năm ngàn viên hạ phẩm linh thạch đã gấp mấy lần giá trị của thiên tài địa bảo Giáp đẳng.

Lúc này Trần Duyên từ trên lầu nói vọng xuống:

- Ta ra giá sáu ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Trong khi chúng tu sĩ còn đang ngỡ ngàng thì từ phòng chữ Thiên khác cũng có tiếng nói vọng ra:

- Bán công tử ra giá bảy ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

- Tám ngàn viên

Trần Duyên cũng không yếu thế hét lớn.

- Chín ngàn viên hạ phẩm linh thạch.

Giọng nói mang vẻ bức tức.

Trần Duyên cười lạnh không quan tâm tiếp tục nâng giá:

- Một vạn viên linh thạch hạ phẩm.

Lúc này tên công tử kia đã không giữ vẻ bình tĩnh trầm giọng nói:

- Người biết bán công tử là ai không? Nếu còn xen vào ta liền khiến người không thấy mặt trời ngày mai.

Lời nói đe dọa rõ ràng làm mọi người xung quanh bỗng nhiên mỉm cười, Trần Duyên cũng không ngoại lệ. Hắn cũng không nói gì, ánh mắt thương hại nhìn tên công tử ngu ngốc kia.

Điều Trần Duyên chờ đợi cũng đã tới, hơn mười tên tu sĩ đáp pháp khí lẳng không bay tới. Không cần nhìn cũng biết, những tu sĩ này tu vi ít nhất cũng là Trúc Cơ kì. Đáp pháp khí bay lượng là đặc quyền riêng của tu sĩ Trúc Cơ Kì, khi tu vi đạt tới mức độ nhất định sẽ mở ra thần thức có khả năng lẳng không nhiếp vật.

Trong chớp mắt gian phong bị phong kín, một tu sĩ trong số đó ném một sợi dây pháp khí kì lạ trôi tên công tử quần là áo lượt kia lại. Mặc dù bị trôi chặt tên kia vẫn cố gắng kêu gào:

- Các người biết ta là ai không? Ta là con trai của gia chủ Huru gia Huru Viễn, cha ta Huru Chính là tu sĩ Kim Đan kì chỉ cần các người dám làm rụng một sợi lông của ta thì Huru gia sẽ tiêu diệt các người.

Nghe tới đây ngay cả Trần Duyên cũng đỏ mặt hơi lạnh, hẳn thật sự bất ngờ nhưng không phải là do Huru gia mạnh mẽ mà là nề phục sự ngu ngốc của tên công tử kia. Không ngờ có kẻ dám mở miệng nói sẽ tiêu diệt Thiên Hạ Khách Điểm, điều mà Ma Kiếm Tông có tu sĩ Nguyên Anh kì cũng không làm nổi.

Mọi người xung quanh đều trở mắt nhìn hắn, một người áo bào đen bước ra lên tiếng nói:

- Cha người Huru Chính có phải là kẻ vừa đột phá Kim Đan kì cách đây mười năm không?

Huru Viễn thấy tên tu sĩ kia biết cha mình hẳn liền ngông nghênh nói:

- Thì ra người cũng biết danh của cha ta, còn không mau thả bản công tử rồi quỳ xuống tạ lỗi. Biết đâu ta thương tình tha người tội chết.

Nghe tới đây những đường gân đã nổi đầy trán của hắc bào tu sĩ, một đạo hóa cầu cực lớn bay tới nuốt lấy Huru Viễn hẳn liền quay đi mặc cho tên kia gào hét. Một tu sĩ trong số đó trầm giọng nói:

- Thiên Hạ Khách Điểm tuyên bố, từ nay trên thế gian sẽ không còn nơi gọi là Huru gia nữa.

Nghe tới đây Trần Duyên chỉ lắc đầu, Huru Viễn đe dọa hẳn khác nào cắt đứt đường tị lộ của Thiên Hạ Khách Điểm. Đã vậy còn ngông cuồng hại thân mà còn kéo theo cả gia tộc.

- Một vạn viên linh thạch hạ phẩm còn ai ra giá cao hơn nữa hay không?

- Một vạn lần thứ nhất, một vạn lần thứ hai, chúc mừng đạo hữu ở phòng chữ Thiên thứ hai đã đấu giá thành công. Thăng Thiên Đan sẽ được đưa tới tận nơi cho đạo hữu.

Nàng mỉm cười nhìn về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trần Duyên thổ lộ

Một hồi sau, có tiếng gõ cửa phòng kèm theo một giọng nói ngọt ngào vang lên:

- Thăng Thiên Đan đại nhân đầu giá đã được mang tới.

Trần Duyên mở ra mùi đàn được xộc lên mũi, linh khí từ viên đan phát ra mạnh mẽ. Hắn gạt đầu hải lòng từ trong túi trữ vật lấy ra một vạn viên linh thạch ném đưa tới. Thiếu nữ cất linh thạch vào túi trữ vật rồi cáo lui.

Vì chuyến đi này Trần Duyên đã đem theo gần như đem tất cả gia sản đổi thành linh thạch. Nhưng thu hoạch lại khiến hắn rất hài lòng, có Thăng Thiên Đan này xem như đã nắm chắc đột phá Luyện Khí hậu kì trong tay.

Trần Duyên về mặt cao hứng ngồi chứng kiến buổi đấu giá diễn ra, từng bảo vật tiếp tục mang lên nhưng không có thứ gì hợp với hắn. Riêng tiểu nha đầu lại rất hứng thú với bảo khí hình dạng chiếc trâm cài tóc.

- Đây là bảo vật áp đáy hòm của buổi đấu giá đêm nay, trước mắt các vị là bảo khí Hoa Mộc Trâm. Rất thích hợp với các nữ tu sĩ, ngoài công dụng bình thường thì chiếc trâm này là một bảo khí phòng ngự. Có khả năng chặn một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ trung kì trở xuống.

- Nếu các đạo hữu mua về tặng cho vị cô nương trong mộng của mình thì lo gì không nắm giữ được trái tim nữ nhân chứ.

- Lời tiểu nữ đã nói hết cây Hoa Mộc Trâm định giá là mười vạn hạ phẩm linh thạch.

Lưu Thủy vừa dứt lời thì không khí bên trong hội trường đầu giá bỗng im lặng, không một ai kêu giá làm nàng cũng gấp gáp. Mười vạn linh thạch đối với tu sĩ Luyện Khí kì không phải là con số nhỏ chứ không muốn nói là con số thiên văn. Nhất là đa số người ngồi đây đều là tán tu, bản thân còn lo chưa xong ai lại bỏ ra mười vạn linh thạch mua về tặng nữ nhân chứ.

Bất chợt một tiếng nói vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

- Ta ra giá mười một vạn linh thạch hạ phẩm.

Trần Duyên cất tiếng làm cho chúng tu sĩ xung quanh đều chú ý về phía hắn. Không ngờ có tên giàu rũng mỡ như vậy, dám bỏ mười vạn linh thạch mà giọng nói này là nam nhân vậy rõ ràng hẳn mua để tặng nữ nhân của hắn.

Từng đôi mắt pha lẫn sự khâm phục, ghen ghét, tham lam nhìn Trần Duyên xem hắn như con lợn béo.

Trần Duyên thì không cần để ý, chiếc trâm cài tóc kia đương nhiên thuộc về hắn.

Cầm lấy trâm cài Trần Duyên mỉm cười nhìn Hà Diệu, hẳn biết nàng rất thích cây trâm cài này.

- Mua lại gần đây, ta cài chiếc trâm này lên tóc cho muội.

Hà Diệu đỏ mặt ngượng ngùng, nàng bèn lên lại gần mắt nhắm chặt không dám nhìn hắn. Chiếc trâm cài lên tóc không khác gì thêu hoa trên gấm, làm cho vẻ đẹp mang chút ngây thơ càng khiến cho người ta thương tiếc.

Thấy Trần Duyên mãi mê ngắm nhìn mình nàng càng xấu hổ hơn, lấy đôi tay mềm mại đánh liên tục vào ngực hắn. Lúc này Trần Duyên mới sực tỉnh, hắn không dừng lại mà còn ôm chặt lấy nàng. Lúc này thì tới lượt Hà Diệu ngẩn người, thấy nàng không chống cự Trần Duyên liền liếc xuống hân thật sâu.

Nụ hôn đầu đời của nàng bị Trần Duyên cướp đi, lưỡi hắn tham lam cuốn chặt lấy lưỡi Hà Diệu mãi một lúc lâu mới chịu thả ra.

Cả hai nhìn nhau không nói gì, cuối cùng buổi đầu giá cũng kết thúc. Về tới phòng trọ thấy nàng vẫn chưa lên tiếng Trần Duyên tiếng lại gần hỏi:

- Muội không muốn làm đạo lữ của ta?

Nghe câu hỏi của hắn Hà Diệu sợ hãi miệng nhỏ lắp bắp:

- Không ... không phải.

- Chỉ là công pháp của muội chưa tu luyện tới đại thành không được dễ mất nguyên âm nên...

Nghe tới đây Trần Duyên mỉm cười ôm nàng vào lòng thì thầm nói nhỏ:

- Không sao, muội còn nhỏ nên ta cũng không định sẽ song tu cùng muội.

Hà Diệu nghe vậy liền mừng rỡ.

- Thật chứ.

- Đương nhiên, tu sĩ chúng ta thọ nguyên rất dài. Một trăm năm, hai trăm năm, hay thậm chí một ngàn năm ta vẫn sẽ chờ, khiến muội trở thành đạo lữ của ta.

Trần Duyên hùng hồn nói.

Nàng cảm động tới rơi nước mắt, chủ động ôm hôn Trần Duyên. Cả hai cứ như vậy không nói gì ngồi bên nhau ngắm bình minh của ngày đầu năm mới.

Mặt trời đã lên cao Trần Duyên trả phòng dắt tay nàng rời khỏi Dạ Thành. Hà Diệu nhìn tay trong tay với Trần Duyên làm nàng hạnh phúc. Suốt quãng đường cả hai cố ý đi thật chậm để khoảng thời gian ở bên nhau được kéo dài.

Đúng lúc này tiếng vỗ ngựa từ đằng xa truyền tới phá vỡ bầu không khí yên bình khiến hắn tức giận, nhìn thấy một làn khói bụi tiến lại gần. Trong đó có một tên Trần Duyên nhận ra, bởi vì hắn chính là kẻ chú ý tới Trần Duyên nhiều nhất trong buổi đầu giá tới qua.

Đoán được mục đích của chúng hắn nháy mắt với Hà Diệu, nàng hiểu ý lấy ra từ trong túi trữ vật một cái bình nhỏ. Thứ chất lỏng màu trắng vừa chảy ra liền tan vào không khí được gió thổi bay về phía bọn tu sĩ kia.

Nàng mỉm cười nhìn hắn rồi cất bước Trần Duyên cũng tò mò theo sau. Quang cảnh khắp nơi khiến hắn cũng không tránh nổi bàn hoàn, người ngựa nằm la liệt mặc dù không chết nhưng nhìn bọn hắn đau đớn đến nỗi ước gì bản thân được chết sớm hơn.

Nghĩ tới độc Trần Duyên liền nghi hoặc:

- Ta và muội rõ ràng chưa uống thuốc giải độc tới gần chỗ này chẳng may bị nhiễm độc thì sao?

Biết điều hắn lo nghĩ nàng chỉ mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Huynh đừng lo, Vô Hình Độc này mặc dù lợi hại nhưng cũng có hai yếu điểm. Đầu tiên là rất dễ giải, chỉ cần một viên tịnh độc đan thông thường cũng có thể giải được. Thứ hai là loại độc này chỉ tồn tại trong không khí mười hơi thở, nếu qua khoảng thời gian này thì độc tự động tiêu tán.

Nghe nàng nói hắn cũng yên lòng. Đúng lúc này một tên còn tỉnh táo nghe được lời của nàng nhanh tay ném một viên tịnh độc đan vào miệng. Đan vừa vào đúng như lời nàng nói chất độc trong cơ thể hắn liền tan biến.

Hắn xoay qua dùng ánh mắt căm thù nhìn Hà Diệu, khoảng thời gian vừa rồi cơ thể bị chất độc hành hạ sống không bằng chết. Nhưng do tu vi đã là Luyện Khí kì tầng chín nên hắn vẫn còn giữ được tỉnh táo.

Thực lực bản thân chưa khôi phục hắn quyết định nằm phục kích, chỉ chờ cả hai vừa đi qua liền lập tức ra tay. Khi Trần Duyên vừa bước tới gần hắn liền vỗ túi trữ vật lấy ra một thanh chủy thủ dài cỡ gang tay trực chỉ đầu lâu đám tới.

Hà Diệu như biết trước cũng nhanh tay lấy ra một cây roi màu tím hồng nhưng không kịp ra tay thì cả nàng và tên tu sĩ kia đều sững sốt. Một con linh trùng từ tay áo của Trần Duyên bay ra cắn đứt bản tay cầm trùy thủ khiến hắn đau đớn.

Nén cơn đau hắn biết với thực lực hiện giờ bản thân không làm được gì liền xoay người chạy trốn. Trần Duyên đâu dễ dàng cho hắn toại nguyện, một bầy linh trùng hơn hai trăm con bay ra ngăn chặn đường lui của hắn.

- Chờ đã đạo hữu...

Lời chưa dứt bầy Thực Huyết Trùng như bầy kiến lao vào gặm nát thân thể hắn. Sau khi giải quyết tên tu sĩ kia Trần Duyên cho bầy linh trùng thôn phệ hết những tên còn lại ngay cả ngựa của chúng cũng không tha.

- Dù sao mười hơi thở đã qua, chất độc chắc đã sắp hết tác dụng, chờ đám người này tỉnh dậy cũng không ít phiền toái không bằng hóa kiếp cho các ngươi.

Đàn Thực Huyết Trùng đói khát giành nhau xâu xé con mồi tạo thành cảnh tượng đầm máu. Trần Duyên cũng không cần quan tâm, ngoài trừ tên Luyện Khí kì tầng chín kia thì những tên còn lại cũng không có gì cho hắn hứng thú.

Khi mọi chuyện kết thúc Trần Duyên nắm tay Hà Diệu tiếp tục hành trình. Được một hồi nàng không kiếm được tính hiếu kì của mình liền ngăn hắn lại, hai tay chống hông đe dọa:

- Huynh mau nói cho muội biết làm sao huynh biết được tên tu sĩ kia sẽ tấn công, còn những con linh trùng kia nữa chúng có phải là sinh ra từ trứng của loại linh trùng kì lạ mà muội dẫn huynh đi lấy không?

Thấy nàng như tiểu hài nữ tìm mọi cách đe dọa làm Trần Duyên bật cười nắm tay nàng đi tới hòn đá lớn bên đường ngồi xuống còn nàng thì ngồi trong lòng hắn.

Hà Diệu không nói gì, một phần vì tình huống Trần Duyên, một phần vì tối qua nàng đã ngồi trong lòng hắn cả đêm. Cảm nhận cơ thể thiếu nữ mềm mại làm Trần Duyên khoái chí, hít thật sâu mùi thơm từ cơ thể nàng mới từ từ nói:

- Lúc này muội nói công dụng của Vô Hình Độc không cần thiết phải nói lớn như vậy đúng không? Nếu ta không làm muội cố ý làm vậy để kiểm tra xem bọn hắn có chứng độc hay chưa, chỉ còn một chút ý thức thì dễ dàng giải được độc. Dù sao tình độc đan cũng không phải thứ khó kiểm

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Nhiệm vụ khó hiểu

Thấy hắn nói ra hết suy nghĩ của mình Hà Diệu mặt đỏ ửng nhưng cố làm vẻ không phục.

- Thì ra là huynh biết trước rồi, vậy mà vẫn không nói gì có phải muốn ta mất mặt hay không? còn đàn linh trùng kia không phải huynh nói chỉ muốn nghiên cứu thôi sao.

Thấy nàng vẫn còn giận dỗi Trần Duyên ôm nàng chặt hơn thò thề:

- Ta đâu cố ý làm muội mất mặt, chỉ là nói ra thì còn gì bất ngờ nữa. Còn chuyện linh trùng thì ta cũng không còn cách nào khác, vì gia tăng thực lực nên đành phải liều mạng vậy.

Hà Diệu cũng không nói gì, nàng biết hắn không có chủ ý lừa gạt nàng chỉ là khát vọng thực lực của hắn quá lớn.

Thấy nàng trầm mặt Trần Duyên nói tiếp:

- Không phải muội đã là đạo lữ của ta rồi sao?

Nghe tới đây nàng liền giật mình nhớ lại câu nói đêm qua hắn "huynh sẽ không giấu muội bất kì chuyện gì nữa". Nghĩ tới đây nàng chợt hiểu ra lúc đó là do Trần Duyên cố ý để lộ linh trùng cho nàng thấy.

Hà Diệu mỉm cười ngọt ngào nắm lấy tay hắn bước đi. Hai ngày sau đứng dưới chân Thiên Độc Sơn cả hai lưu luyến không rời.

Hà Diệu từ trong túi trữ vật lấy ra hai quả trứng màu xanh đưa Trần Duyên mỉm cười.

Hắn nhận lấy trên mặt không dấu được vẻ nghi hoặc nhưng chợt nhận ra liền vui mừng.

- Chẳng lẽ đây là trứng của Lục Đường Lang?

Tiểu nha đầu gật đầu nói:

- Đúng vậy muội vất vả lắm mới trộm từ phòng sư phụ ra được đấy.

Vừa nghe tới Thất Trưởng Lão Trần Duyên liền xanh mặt, hắn không muốn bị nữ la sát kia nhớ đến chút nào.

Biết Trần Duyên e ngại nàng lém lỉnh cười:

- Huynh đừng lo, sư phụ đã đi thăm đạo hữu của người rồi, hai tháng sau mới trở về.

Nghe vậy Trần Duyên cũng an tâm phần nào, sau một hồi trò chuyện hắn cùng nàng đành phải lưu luyến chia tay.

Tiểu nha đầu vừa rời khỏi Chu lão liền hiện ra trên mặt xuất hiện tia nghiền ngẫm.

- Hai quả trứng Lục Đường Lang này đều là nhất phẩm trong trăm chọn một, tiểu nha đầu này đúng là bỏ không ít công sức mà.

Nói rồi lão lại quay ra trách mắng Trần Duyên.

- Tiểu tử ngươi không ngờ lại dễ dàng chiếm được trái tim thiếu nữ như vậy, nói mau các ngươi đã làm những gì?

Quyết tâm không để ý tới lão hắn nhanh chân tới cổng hiến điện, Trần Duyên nôn nóng muốn nhận nhiệm vụ mỗi năm một lần của Ngũ Trưởng Lão.

Nếu ai mà biết được ý nghĩ của Trần Duyên đều cho là hắn thần kinh có vấn đề, người bình thường ai lại muốn nhận cái nhiệm vụ bản thiếu đó.

Bước tới nơi thông báo nhiệm vụ, đúng như hắn dự đoán nhiệm vụ dọn vệ sinh chuồng của Động Địa Tượng đã phủ bụi ở đây nửa tháng mà không có đệ tử nào thêm nhận.

Kính hi nhận lấy tờ giấy ghi rõ nhiệm vụ:

- Dọn vệ sinh chuồng trại của Động Địa Tượng yêu thú cấp ba Đỉnh đẳng, cấp nhiệm vụ không có, yêu cầu thực lực không có.

Trần Duyên liền cảm thấy kì lạ, tờ giấy ngoài việc giới thiệu ra thì không có gì cả. Mặc dù hắn đã hỏi đệ tử giao nhiệm vụ nhưng chỉ nhận được câu trả lời:

- Ta không biết, lúc Ngũ Trưởng Lão đưa tới cũng không nói gì.

Hắn càng cảm thấy nghi hoặc:

- Vậy trước giờ có ai từng nhận qua nhiệm vụ này không?

- Sư đệ quên ý nghĩ đó đi, từ trước tới nay ta chưa nghe bất kì ai tiếp nhận.

Hắn thờ dài nói làm Trần Duyên cũng không biết phải làm sao. Chuyện này nhất định có uẩn khúc gì, các đệ tử khác chắc chắn cũng nghĩ như hắn cho nên không ai dám nhận.

- Hừ ta liễu mạng, có gì thì còn có sư phụ ta không tin Ngũ Trường Lão dám giỡn trò.

Trần Duyên cắn răng nhận lấy, dù sao sức hấp dẫn của phản Đại Động Tượng à không phải là Phù Sa Thạch quá lớn.

Trần Duyên quyết định thay đổi kế hoạch đã định trước dù sao còn Thăng Thiên Đan chưa phục dụng.

Quay về động phủ thân ảnh Hạ Thảo vẫn quen thuộc đứng đó chào đón hắn. Gặp lại nữ phụ nóng bỏng này hắn đương nhiên không thể thiếu những màn vuốt ve. Biết thói quen của Trần Duyên nâng cổ ý mặt áo trẻ nãi xuân quan lộ ra cho bàn tay của hắn dễ dàng di chuyển.

Sau một hồi mây mưa Trần Duyên phục dụng Thăng Thiên Đan vận thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” cùng Hạ Thảo hấp thu linh khí. Việc này đã như một thói quen, trong lòng hắn nàng hưởng thụ dư âm của cao trào ban này vừa nhận chân khí từ Trần Duyên.

Nửa ngày sau không ngoài dự đoán Trần Duyên đột phá trở thành tu sĩ Luyện Khí hậu kì, nhưng điều làm hắn bất ngờ là Hạ Thảo cũng đột phá.

- Rõ ràng nàng vừa đột phá Luyện Khí cấp sáu không bao lâu, cho dù là song tu thì ít nhất cũng phải ba tháng nữa mới có thể đột phá Luyện Khí hậu kì. Chẳng lẽ là do thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô”

Phát hiện này làm Trần Duyên kinh hãi, từ trước tới nay các tu sĩ sợ nhất là đạo lý của mình không theo kịp tốc độ tu luyện trở nên già yếu rồi hao hết thọ nguyên. Môn thần thông này có thể giúp hắn cùng đạo lý không phải lo nghĩ, cùng hắn chu du thế giới.

Sau khi vững chắc tu vi Trần Duyên tiến về phía Bình Địa Sơn, nơi đây là ngọn núi đặc biệt nhất trong Thập Nhất Trán Tông Sơn do Ngũ Trường Lão trấn giữ.

Nghe chúng đệ tử đồn đại ngày xưa Bình Địa Sơn cũng bình thường như bao ngọn núi khác nhưng từ khi Ngũ Trường Lão tới nơi này không khác gì bình địa.

- Nơi này thú vị đây, tiểu tử ngươi cứ bước tới liền minh bạch.

Thấy vẻ mặt thần bí của Chu lão hắn rất hiếu kì nhưng không dám lỗ mãn, từ trong tay áo truyền tin phù hướng thẳng Bình Địa Sơn phóng đi.

Nửa canh giờ sau một thiếu niên cường tráng đôi mắt hữu thần đi tới chấp tay.

- Thi ra sư huynh đây là tới nhận nhiệm vụ của sư phụ, ta là Viên Thành Lực xin mời đi gặp lão nhân gia người.

Hắn đưa tay về phía trước ý nói “mời” trên mặt hiện lên vẻ mong chờ. Trần Duyên cũng chấp tay hữu lễ rồi tiến về phía trước, chân vừa đặt vào trong lãnh địa của Bình Định Sơn thì hắn liền cảm giác được cơ thể cực kì nặng nề ít nhất cơ thể hắn hiện nay đã hơn ngàn cân.

Trần Duyên ánh mắt sắc bén nhìn về phía tên đệ tử kia khiến hắn rùng mình. Lúc này Viên Thành Lực mới cảm giác được tên sư huynh này không phải hạng người lương thiện liền mỉm cười.

- Sư huynh đừng trách ta, quy định của Bình Địa Sơn là chỉ có kẻ tự thân đi vào thì mới có tư cách gặp mặt Ngũ Trường Lão.

Trần Duyên không quan tâm lời đó là thật hay giả dù sao đây không phải là Phong Ma Sơn nơi hắn có thể làm loạn. Bây giờ hắn mới hiểu tại sao Chu lão lại cười bí hiểm như vậy.

Vừa định vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” thì tiếng Chu lão lại vang lên:

- Khoan đã ta muốn tiểu tử ngươi không sử dụng công pháp luyện thể, chỉ sử dụng nhục thân chịu đựng.

Nghe Chu lão nói làm hắn cười khò không thôi.

- Nếu ta sử dụng nhục thân thì chừng nào mới tới nơi nếu đề Ngũ Trường Lão chờ đợi thì đúng là mang tội bất kính.

Lão xì mũi khinh miệt nói:

- Ngươi không cần phải lo tên tiểu tử kia mời ngươi đi trước rõ ràng là hắn không hối thúc ngươi, với lại nơi này thật sự là bảo địa tu luyện nhục thân. Chỉ cần tu luyện ở đây thì “Khô Mộc Tiểu Pháp” có cơ hội đột phá.

Trần Duyên kinh hãi, luyện thể cần một thời gian dài đằng đẳng chịu nổi khổ nhục hình nhưng tiến triển lại vô cùng chậm. Bốn tháng đã qua mặc dù tu vi tiến triển thần tốc nhưng “Khô Mộc Tiểu Pháp” vẫn đậm chân tại chỗ.

Nghe được điều này làm hắn phấn chấn hăng lên, gồng người Trần Duyên đậm bước tiếp theo xuống đất. Hắn cảm giác như vừa đi vừa phải chống theo bốn năm người trên lưng.

Bước thứ tư, bước thứ năm mồ hôi đã ướt đầm khắp người, cơ thể Trần Duyên gần như đã kiệt sức. Chống chọi với trọng lực ở đây đã là không dễ chứ chưa nói tới chuyện bước đi.

Khi con mệt mỏi đã thấm nhuần vào trí óc Trần Duyên đổ rạp người xuống, lúc này một chân khác lại đậm thật mạnh làm mặt đất lún xuống in dấu chân. Trần Duyên ghì gào gần mặt lên trông mắt đỏ như máu lúc này hắn trở nên kì lạ gần như không còn tỉnh táo, cổ cần khỏe miệng lấy sự đau đớn để giữ vững tinh thần.

- Không được ta không thể gục ngã tại đây ta phải tiếp tục tiến lên. Nếu như chịu thua sự rèn luyện thể xác này làm sao ta có thể gia tăng thực lực, làm sao có thể giẫm lên những thiên tài kia mà bước tiếp, làm sao còn đủ dung khí bước đi trên con đường đại đạo.

Trần Duyên như bị tẩu hỏa nhập ma tất cả khí tức bao lâu nay bị hắn cố ý kiềm nén không muốn để lộ đều thoát ra ngoài, nói đúng hơn hắn đã không còn tâm trí đâu mà kiểm soát chúng. Bây giờ trong đầu Trần Duyên chỉ còn suy nghĩ là tiến lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Từng bước gian nan

Viên Thành Lực lúc này đã không dám đứng quá gần Trần Duyên, từ xa nhìn Trần Duyên như thể hần là ác ma.

- Tên kia thật sự là Trần Duyên? Không phải tin đồn là hần là phế vật sao?
- Sát khí nặng như vậy nếu lại gần thì rất có thể hần sẽ ra tay với ta. Không ổn.

Lúc này Viên Thành Lực nhớ ra điều gì đó mặt hoảng hốt chạy vòng qua Trần Duyên tiến lên phía trước.

- Lúc này trên núi còn có các sư đệ tu luyện, nếu bọn chúng thấy hần đằng đằng sát khí như vậy thì thế nào cũng xảy ra chuyện.

Hần chạy tới một khoảng sân lớn ở đó có năm thanh niên đều có điểm chung là cơ thể cường tráng, chỉ nhìn từ bên ngoài liền đoán được những người này đều luyện thể. Thấy Viên Thành Lực chạy tới cả năm người đều dừng lại chấp tay:

- Bái kiến Viên sư huynh.

Thành Lực không quan tâm phát tay căn dặn:

- Các người mau tránh xa khỏi chỗ này, nếu như có gì bất thường thì xem như chưa thấy gì.

Năm người ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì nhưng cũng không dám nghi vấn, Viên Thành Lực là một trong những đệ tử chân truyền của Ngũ Trưởng Lão, còn là kẻ được lòng người nhất nên cũng không cần phải hỏi quá sâu.

Ngay khi quay lưng bỏ đi, thì một tia khí tức nguy hiểm làm cả người lạnh rét run. Không hẹn mà cả năm người cùng quay lại thì trước mắt là một thiếu niên trẻ tuổi mặc đạo bào màu đen tóc bay toát loạn. Đôi mắt đầy tơ máu nhìn nhìn ra không nóng lạnh.

Trần Duyên nặng nhọc đi tới, từng bước lún vào mặt đất tạo thành những vết chân hần trên đường. Hần bước tới gần không ai báo ai tất cả đều tự động lui ra nhường đường.

Chờ Trần Duyên đi xa những tên đệ tử kia mới bắt đầu hoàn hồn, bọn chúng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt kia quá lâu, sợ sợ hãi phát ra từ nội tâm không thể hiểu nổi.

- Viên sư huynh tên kia là...

Một đệ tử không kiềm được lòng hiếu kì.

Thành Lực lắc đầu cười khổ:

- Chuyện này ta không thể nói được, các sư đệ nhớ kĩ chuyện hôm nay không được nói với ai rõ chưa.

Cả năm người đồng loạt gật đầu như gà mổ thóc, trong đầu nghĩ thầm:

- Ai lại muốn dính dáng tới người điên kia chứ.

Hơn nửa ngày bước đi trong rừng trước mắt hần là một khu vực bằng phẳng Trần Duyên lúc này gần như không còn nhận thức, đi được tới đây tất cả đều do chấp niệm không buông bỏ của hần.

Vừa đặt chân tới thì áp lực xung quanh đột nhiên biến mất, cơ bắp vốn đã cứng của Trần Duyên được thả lỏng cơ thể mềm nhũn ra ngã xuống đất còn bản thân hần đã ngất đi từ lâu.

Mở mắt Trần Duyên thấy bản thân đang nằm trên giường, khắp nơi không có chỗ nào là không đau nhức. Cố chống đỡ thân thể hầu như không còn chút sức ngồi dậy kêu lớn:

- Có ai ở đây không?

Lúc này một thanh niên bước vào, không phải ai xa lạ hần chính là Viên Thành Lực. Thấy thần sắc Trần Duyên đã ổn định trở lại khiến hần cũng bất ngờ không nhỏ. Nhớ tới lần đầu tới đây phải mất gần hai tháng thân thể hần mới trở lại bình thường, mà Trần Duyên chỉ cần ngủ ba ngày liền gần như hồi phục.

- Thương thể trên người sư huynh chắc có khôi sắc?

Thành Lực mở miệng thăm hỏi nhưng trong giọng vẫn không giấu được vẻ kinh nghi.

Trần Duyên biết bản thân được hần đưa tới đây liền thật lòng cảm tạ.

- Nhờ có sư đệ mà thương thể trong người ta đã đỡ hơn rất nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng thêm vài ngày là hoàn toàn hồi phục.

Nghe tới đây Thành Lực đứng là phục hần sát đất, không ngờ khả năng hồi phục của Trần Duyên lại ghê gớm tới vậy.

- Viên sư đệ ta có chuyện này mong đệ chỉ giáo.

- Chỉ giáo thì không dám, có gì sư huynh cứ hỏi.

Thành lực thần nhiên.

Thấy vậy Trần Duyên cũng không khách sáo nói ra nghi hoặc:

- Khắp Bình Địa Sơn tại sao lại có áp lực lớn như vậy, nhưng riêng nơi đây thì hoàn toàn không có.

Nghi hoặc của Trần Duyên không ngoài dự đoán của Thành Lực, hần cười nói:

- Ngọn núi này được sư phụ tôn không ít công sức mới hơn mười vị trận sư thiết lập Áp Súc Đại Trận biến nơi này trở nên phù hợp với tu sĩ luyện thể.

Trần Duyên nghe nói liền kinh nghi, ngọn núi này bán kính ắt hẳn phải hơn mười dặm không ngờ trận kì này lại lớn đến vậy.(1 dặm = 500m)

Thấy Trần Duyên đang trầm tư Thành Lực tiếp tục nói:

- Sư huynh tới đây nguyên nhân có phải là nhiệm vụ do sư phụ yêu cầu không?
- Đúng là như vậy chẳng hay Viên Sư đệ có cao kiến gì hay không?

Trần Duyên chấp tay nói.

Thành Lực lắc đầu thờ dài.

- Việc này ta không thể giúp được rồi, ta khuyên sư huynh nên rời khỏi đây. Nhiệm vụ này buồn bỏ cũng không sao, ta nghĩ các chấp sự cũng không làm khó.
- Sự việc ra sao sư đệ mới nói rõ.

Hắn nghi hoặc.

- Đây cũng không phải lần đầu có đệ tử nhận nhiệm vụ này, nhưng yêu cầu lại quá khắc khe cho nên hơn hai mươi năm nay không có bất kì đệ tử nào tới thử sức.

Trần Duyên cả kinh, không ngờ đằng sau lại có câu chuyện sâu xa tới vậy. Nhưng hẳn làm sao cam lòng rời khỏi đây, dù sao mọi chuyện cũng nên hỏi rõ ràng.

- Điều kiện là gì mà lại khiến nhiều đệ tử buông bỏ như vậy?

Thấy Trần Duyên có vẻ chưa buông tha Thành Lực cũng đành nói ra uẩn khúc.

- Điều kiện để tiếp nhận nhiệm vụ này là phải đi lên đỉnh núi bái kiến sư phụ. Người nói chỉ có kẻ làm được điều này thì mới có tư cách thực hiện.

Trần Duyên ngắt, không ngờ Ngũ Trường Lão lại là người cá tính như vậy, chỉ là dọn chuồng hốt phân cho vật cưỡi của lão mà cần tư cách.

Như hiểu được suy nghĩ của hắn Thành Lực cười mỉa.

- Bây giờ ta không cần nói lí do, đợi Trần sư huynh đi được tới đó thì sẽ hiểu. Ta từng nghe sư phụ nói rằng phần thưởng của nhiệm vụ này không tầm thường đâu.

Trần Duyên nghe tới đây thì mắt sáng rực, mặt dù hắn không phải hạng người tham mê tài lộc nhưng chính miệng tu sĩ Kim Đan kì nói không tầm thường thì ắt hẳn phải là báu vật.

- Đa tạ Viên sư đệ rồi, trong khi tịnh dưỡng ta sẽ suy nghĩ thật kĩ.

Trần Duyên chấp tay nói lời khách sáo.

- Vậy được sư huynh cứ nghỉ ngơi, ở đây vốn được xây lên cho đệ tử thả lỏng cơ thể nên không có áp lực. Ta xin cáo từ.

Thấy hắn có ý tứ trực khách Thành Lực cũng không tiện ở lâu liền cáo từ đi ra.

Lúc này Chu lão hiện lên đôi mắt nhìn về kẻ vừa ra khỏi phòng kia mang theo tia nghiền ngẫm.

- Tên kia có vấn đề à?

Thấy Chu lão suy tư Trần Duyên cũng cẩn thận dò hỏi.

- Hắn không phải nhân loại, nói đúng hơn trong người hắn chỉ có phân nửa dòng máu của nhân loại.

Trần Duyên cả kinh.

- Ý của Chu lão chẳng lẽ hắn là...

Lão gật đầu.

- Nhưng chuyện đó không quan trọng, người thấy lời nói của hắn ra sao?

Trần Duyên trầm tư rồi cũng đưa ra ý kiến:

- Ý Chu lão là trong lời nói của hắn ý tứ rất mâu thuẫn?

Lão gật gù nói tiếp:

- Ban đầu là hắn muốn ngăn người lên núi, nói ra đủ loại khó khăn nhưng khi gần thành công thì lại nhắc tới phần thưởng chứ rõ ràng là đánh trước xoa sau kích thích lòng tham của người.

Trần Duyên không phản bác.

- Ta cũng nhận ra điều này nhưng hắn chắc chắn không có ý xấu, nếu không khi ta ngắt đi thì không phải mọi chuyện dễ giải quyết hơn sao?

Lão lắc đầu cười:

- Người đã có chủ ý rồi thì lão phu cũng không miễn cưỡng, tiểu tử người cứ ở đây tu luyện, tên kia rõ ràng không có ý tứ trực khách.

Đây cũng là ý định của Trần Duyên, chỉ sau nửa ngày đầy cơ thể tới cực hạn mà “Khô Mộc Tiểu Pháp” có dấu hiệu buông lỏng làm hắn kinh hi không thôi.

Ngay ngày hôm sau Trần Duyên liền xuống giường, hắn bước ra khỏi phòng. Mặc dù có chuẩn bị từ trước nhưng áp lực vẫn khiến hắn khó chịu không thôi.

Từng bước đi khiến toàn thân Trần Duyệt như rã rời, hần mắt gần hai canh giờ mới đi được một vòng quanh khuôn viên nhỏ.

Mười ngày như một, Trần Duyệt chỉ đi lại trong khuôn viên rộng chưa đầy nửa dặm. Tối ngày thứ mười “Khô Mộc Tiểu Pháp” tiến bộ rõ rệt, hần một đám nặng hơn ngàn cân điều mà tu sĩ Luyện Khí kì tằng chín khó mà thực hiện.

Thấy áp lực nơi đây đã không còn tác dụng Trần Duyệt tiếp tục bước lên đỉnh núi, dù không biết thực hư ra sao nhưng bỏ cuộc giữa chừng không phải tác phong của hần.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ngũ Trưởng Lão

- Thừa sư phụ Trần sư huynh đã tới rất gần đỉnh núi.

Viên Thành Lực cúi người thể hiện rõ kính ý đối với trung niên trước mặt. Hần chỉ khẽ ừm cũng không nói gì.

Không kiếm được nghi hoặc Thành Lực bèn hỏi:

- Đây cũng chỉ là nhiệm vụ bình thường nhưng sao lần này sư phụ lại quan tâm như vậy? Còn sai đệ tử chú ý tới hần.

Trung niên ném ra một truyền âm phù cho Thành Lực.

- Đệ tử được phép?

- Không sao, chỉ cần ngươi không nói ra là được.

Hần kiểu vẽ bắt cần phẩy tay.

- Đây là...

Thành Lực cả kinh, người phóng tới truyền âm phù này lại là Tứ Trưởng Lão Phong Ma Chân Nhân.

Lúc này trung niên cũng đã đứng lên hướng cửa động đi tới nói với Thành Lực:

- Hần đã tới rồi người đưa hần tới Luyện Tâm Thác chờ ta.

Thành Lực nhận lệnh phóng ra ngoài.

Trần Duyệt đã gần như không còn sức lực, cố gắng kéo thân thể nặng trĩu lên đỉnh núi. Lúc này Thành Lực xuất hiện nhìn Trần Duyệt không khỏi bội phục.

- Không ngờ có kẻ sử dụng nhục thân leo lên tận đỉnh của Bình Địa Sơn, quả là không hổ danh đệ tử thân truyền của Tứ Trưởng Lão.

- Sư đệ không cần phải trêu chọc ta, mặc dù tu vi của cao hơn nhưng không thể nào nhẹ nhàng đi lại như Viên sư đệ được.

Trần Duyệt lắc đầu cười khổ.

- Nguyên nhân là do ta được sư phụ cho tắm trong chất lỏng của Trọng Cân Thảo làm quen dần với áp lực nơi đây chứ không được như Trần sư huynh chỉ dùng ý chí mà đã được như vậy quả thật cả ta cũng khâm phục không thôi.

Nói tới đây không muốn kéo dài thời gian hần liền vô luôn vấn đề chính.

- Sư huynh mau theo ta sư phụ đang đợi ở Ván Tâm Thác, không nên để người chờ lâu.

Nghe Thành Lực nói hần liền nhanh chóng bước theo. Nửa canh giờ trôi qua trước mắt Trần Duyệt là một ngọn thác cao hẹp, bọt nước tung lên trắng xóa.

Dưới ngọn thác là trung niên mặc áo bào trắng, nước da trắng trẻo kết hợp với vóc dáng gầy guộc làm Trần Duyệt nghi tới hình tượng một thư sinh nho nhã đang đưa mắt nhìn ngắm thác nước dữ dội rồi xuất khẩu thành thơ.

Thành Lực bước tới khom người kính cẩn nói:

- Đệ tử đã đưa Trần sư huynh tới đây theo lệnh sư phụ.

Nghe tới đây Trần Duyệt cả kinh, không ngờ gã thư sinh này lại là Ngũ Trưởng Lão nổi danh trâu bò nhất Ma Kiếm Môn dùng thân thể ngành kháng pháp khí.

Tuy vậy Trần Duyệt cũng không dám lỗ mãng, trên đời này thiên kì bát quái mặc dù hần có thói quen xem xét người khác nhưng đứng trước trung niên thần bí này không phải lúc cho bản thân làm cần.

Nén lại về nghi hoặc Trần Duyệt cũng khom người cung kính thưa:

- Đệ tử Trần Duyệt tham kiến Ngũ Trưởng Lão.

Trung niên vẽ mặt bình thản liếc nhìn Trần Duyệt nhưng trong mắt hần hiện lên vẻ ngạc nhiên.

- Ngươi cũng tu luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” à?

Trần Duyệt biết bản thân khẳng định không thể giấu được cũng đành nói:

- Bẩm trưởng lão, đệ tử quả thật có tu luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp”.

- Ngươi lại gần đây.

Ngũ Trưởng lão không mện không nhạ nói.

Không còn cách nào Trần Duyên đành tiến tới, khi lại gần hẳn mới nhận ra khắp nơi đều là bọt nước trắng xóa nhưng y phục của trung niên nhân lại không hề ướt chút nào.

Trong lúc Trần Duyên đang suy tư một bàn tay gầy gò đặt lên vai lúc nào không hay, nhưng không dám chống cự hẳn đành đứng yên trong lòng cắn răng.

- Không ngờ tiểu tử ngươi chân nguyên lại tinh thuần như vậy, đúng là tuyệt phối với “Khô Mộc Tiểu Pháp”.

- Đa tạ trưởng lão khen ngợi.

Trần duyên khom người nói.

Khuôn mặt của trung niên hiện lên vẻ khinh thường.

- Nhưng ngươi lại tu luyện quá chậm chạp đúng là phí của trời mà.

Trần Duyên không dám cãi lại liền nói ra nghi vấn của mình.

- Đệ tử cũng không rõ, mặc dù đã ngâm trong Hắc Phong Độc nhưng công pháp vẫn không tiến triển.

Trung niên khi mũi coi thường.

- Hắc Phong Độc đó thậm chí còn không được xếp phẩm cấp thì làm sao có thể cho ngươi đột phá chứ.

- Trưởng lão dạy chỉ phải, mong ngài chỉ ta con đường sáng.

Trần Duyên nghiêm túc thỉnh giáo.

- Thôi được, dù sao ngươi đã tu luyện “Khô Mộc Tiểu Pháp” thì không thể để ngươi quá phế vật. Dù sao đây cũng là công pháp chủ tu của ta không thể để kẻ khác xem thường.

Trần Duyên đỏ mặt nhưng cũng không nói gì.

- Tiểu tử ngươi tới đây không phải là vì nhận nhiệm vụ sao?

- Thành Lực ngươi mau dẫn hẳn tới chuồng Động Địa Tượng để dọn dẹp đi.

Nói tới đây trung niên xoay qua Trần Diệu nói tiếp:

- Nếu tiểu tử ngươi trong vòng một tháng mà chưa hoàn thành thì rút ngay cho ta.

- Đệ tử tuân lệnh.

Thành Lực liền đưa Trần Duyên đi.

- Viên sư đệ, rõ ràng chỉ là dọn chuồng thôi mà cần gì tới một tháng.

Thành Lực nghe tới đây liền mỉm cười bí hiểm.

- Chút nữa khi tới nơi sư huynh sẽ biết nguyên nhân thôi.

Trần Duyên nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, sau gần nửa canh giờ cả hai tới khu vực bằng phẳng tựa như đồng cỏ rộng bạt ngàn, đứng một chỗ mà có thể thấy đường chân trời. Trên đồng cỏ là những hố lớn nhỏ, hố nhỏ nhất cũng phải lớn hơn người trưởng thành.

- Tới nơi rồi.

Thành Lực mỉm cười.

- Ở đâu, rõ ràng ta đâu thấy cái chuồng nào?

Trần Duyên nghi hoặc.

Thành Lực bình thản nói:

- Nơi sư huynh đang đứng chính là chuồng của Động Địa Tượng.

Hắn ngỡ ngàng, từ đây phóng tầm mắt mà không thấy giới hạn mà là chuồng của Động Địa Tượng thật sự khó tin.

Thành Lực nói tiếp:

- Tuy Bình Địa Sơn là nơi thấp nhất trong Thập Nhất Chấn Sơn Tông nhưng lại là ngọn núi rộng lớn nhất. Mà hai phần ba trong số đó lại là lãnh địa của Động Địa Tượng.

- Công việc của sư huynh là phải lấp đầy những hố sâu này, phát hoang và thu dọn phân của Động Địa Tượng.

Hắn đứng là suy nghĩ nông cạn mà, làm gì có chuyện tu sĩ Kim Đan kì lại đưa ra nhiệm vụ dễ dàng được.

- Nếu gặp Động Địa Tượng sư huynh cần phải lễ phép gọi là Tượng sư thúc.

- Cái gì ta mà lại gọi một con yêu thú bằng sư thúc.

Trần Duyên hét lên bất bình.

Thành Lực hoảng hốt che miệng hấn lại mắt đảo đảo nhìn xung quanh, thấy không có chuyện gì liền thở phào nhẹ nhõm căn dặn:

- Sư huynh không biết rồi, Động Địa Tượng này tuy là vật cưỡi của sư phụ nhưng đã nhiều lần cùng người vào sinh ra tử nên tình như thủ túc.

- Các đệ tử ở đây gặp nó đều dùng lễ tiền bối mà đối đãi, dù sao Tượng sư thúc cũng có thực lực của tu sĩ Kim Đan kì nên linh trí đã không kém gì nhân loại.

Trần Duyên cũng đành gạt đầu, dù sao tự dưng gây chuyện với tồn tại ngang với tu sĩ Kim Đan kì cũng không phải là ý hay.

Thành Lực lấy từ túi trữ vật một cây cuốc đưa cho hấn.

- Ta phải cuốc đất thật à?

Trần Duyên nghi vấn.

- Khi nào dụng phải yêu thú sư huynh mới được sử dụng chân nguyên, cuốc đất thì chỉ dùng thân thể chèo chống.

Trần Duyên bất đắc dĩ xách cuốc tới cái hố gần nhất bắt tay làm việc, Ngũ Trường Lão chỉ cho thời hạn một tháng nếu không gắng sức mà làm thì đảm bảo không kịp.

Ban đầu công việc khá nhẹ nhàng hấn mừng thầm có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng từng ngày trôi qua chiếc cuốc như dần nặng thêm.

- Kì lạ rõ ràng ta đã quen dần với áp lực của Bình Địa Sơn tại sao mà lại mệt mỏi như vậy.

Chu lão kể bên có vẻ nhận ra điều gì, lão chỉ mỉm cười không nói.

Đã mười ngày trôi qua việc đào đất của hấn có vẻ rất thuận lợi, ngoài trừ việc áp lực càng lúc càng nặng nề thì cũng không có ngăn trở gì.

Hôm nay Trần Duyên sẽ lấp hố đất rộng hơn mười thước, đứng trước hố sâu hấn lẩm nhẩm:

- Không biết con voi kia làm gì mà để lại dấu vết lớn thế này, chỉ khổ dân đen như ta phải đi theo dọn bãi cho nó.

Nói rồi hấn tung người nhảy xuống. Trần Duyên ngỡ ngàng, không ngờ hấn rơi này giờ mà vẫn chưa trạm đáy. Khi tới nơi nơi ngựa mặt lên đã không thấy ánh sáng trên miệng hố làm Trần Duyên lắc đầu ngao ngán.

- Cái hố này lớn như vậy thì kiếm đâu ra đủ đất để lấp đây.

Trong lúc Trần Duyên đang đau đầu suy nghĩ thì những tiếng động kì lạ phát ra từ trong lòng đêm.

- Đây không phải là tiếng bước chân nhân loại.

Hấn phóng ra một hỏa cầu về phía phát ra tiếng động, đồng thời vỗ túi linh thú khổng lồ chế đàn Thực Huyết Trùng che chở xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lấp lỗ, hốt phân

Ánh sáng từ hỏa cầu làm cho không gian xung quanh rõ hơn, trước mắt Trần Duyên là một hang động lớn sâu không thấy đáy. Đang lúc hấn phân vân không biết làm thế nào thì Chu lão lại xuất hiện.

- Không sao, lão phu không có cảm nhận được nguy hiểm nào từ nơi cử đi vào trong biết đâu tìm được cơ duyên gì đó.

Lời nói của Chu lão rất hợp ý Trần Duyên, lấy ra viên Dạ Minh Châu soi sáng đường đi hấn trực chỉ hang động tiến vào. Điều làm Trần Duyên cảm thấy kì lạ là bên trong còn rất nhiều hang nhỏ, có hang lớn cho người đi qua.

- Thật không ngờ, lần đầu tiên ta thấy có nhiều hang như vậy. Nếu kiểm tra từng cái thì không biết năm nào tháng nào mới xong.

Hấn liền vỗ túi linh thú, một đàn Thực Huyết Trùng bay ra. Nay đã là tu sĩ Luyện Khí hậu kì số linh trùng hấn khổng lồ chế đàn hơn năm trăm. Mặc dù chúng chỉ là linh trùng Bỉnh đẳng nhưng mỗi con đều là võ địch cùng cấp không thể coi thường.

Trần Duyên không chế đàn linh trùng thâm nhập vào những hang tương đối nhỏ, không phải là hấn không chú ý tới những hang lớn bằng người trưởng thành kia nhưng có trời mới biết trong đó có yêu thú lớn cỡ nào.

Nửa canh giờ trôi qua, Trần Duyên liền cảm nhận được có hơn mười con Thực Huyết Trùng đã chết. Sinh vật kia có vẻ rất tức giận đang từ trong hang bò ra.

Trần Duyên liền khổng lồ chế tất cả linh trùng bay trở về bao quanh lấy hấn, tay lấy từ trong túi trữ vật ra ba tấm Thiên Lôi Phù phòng thân. Tiếng động càng lúc càng lớn, rõ ràng có vật gì đó từ lòng đất tiến lại gần hấn.

- Cái gì một con trùng đất khổng lồ.

Trần Duyên dụi mắt mình, đây là lần đầu hấn thấy con trùng đất lớn đến vậy thân thể một người ôm mới hết.

- Tiểu tử ngươi không cần phải lo lắng, đây Động Địa Trùng linh trùng cấp một Ất đẳng. Loại linh trùng này chỉ sinh sống trong lãnh thổ của Động Địa Tượng, sống nhờ đào hang trong những cái hố do Động Địa Tượng làm ra.

Nghe Chu lão giải thích nghi vấn hần mới biết bản thân còn nông cạn tới chừng nào.

- Ngươi đừng lo, loại linh trùng này ngoài việc đào đất ra thì thực lực không mạnh nên mới sống gần Động Địa Tượng để dễ bề trốn tránh kẻ thù.

Nghe tới đây hần liền thở phào nhẹ nhõm, thu đàn linh trùng vào túi linh thú sau đó thả ra đàn linh trùng khác lần này chỉ có hơn trăm con. Chúng chính là đàn Thực Huyết Trùng lột xác trong kén kia. Một tháng trôi qua rốt cuộc những con linh trùng này đã trở thành linh trùng Đinh đẳng.

Hình thể của Thực Huyết Trùng gần như không đổi, chỉ có màu đen trên cơ thể đã bắt đầu nhạt dần. Riêng con linh trùng Ất đẳng mà Trần Duyên đặt tên là Tiểu Huyết kia rõ ràng lớn hơn một vòng, màu sắc đã chuyển sang hơi bạc.

Trần Duyên không chế Thực Huyết Trùng vậy công con trùng đất khổng lồ kia. Hơn một tháng trong kén dới khát chúng trở nên hung tàn hơn khi vừa nhận được lệnh liền bay vào sâu xé huyết nhục.

Tiểu Huyết dẫn đầu tấn công trực diện, đôi càng lớn từ miệng cắm sâu vào đầu Động Địa Trùng ngăn cản nó di chuyển thừa dịp hơn trăm con Thực Huyết Trùng lao vào thôn phệ.

Con trùng đau đớn quằn quại, dường như biết không thể thoát khỏi gọng kiềm của Tiểu Huyết nó liền kéo đứt thân thể nhắm tới hang gần nhất.

Trần Duyên sao cho Động Địa Trùng tẩu thoát, hần không chế Thực Huyết Trùng phóng to che kín các lỗ gần đó chặn hết đường trốn chạy. Đó là thần thông thiên phú của Thực Huyết Trùng sau khi lột xác thành công có thể phun ra tơ trắng thủy hòa bất xâm.

Mọi đường tẩu thoát đều bị chặn lại Động Địa Trùng như cá nằm trên thớt chờ đợi kết cục. Không tới nửa canh giờ trùng đất lớn cỡ một người ôm liền bị thôn phệ sạch sẽ.

Trần Duyên nhìn hàng trăm hàng ngàn hố trước mặt lắc đầu ngao ngán.

- Bao nhiêu đây thì cho ta một năm cũng không lấp đầy được, chưa nói là chộc gần đàn Động Địa Trùng kia cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Hết cách hần trào lên phía trên, phóng ra ba lá Thiên Lôi Phù. Tiếng nổ đinh tai nhức óc kèm theo đó là đất lở từng mảng lớn lấp đầy cái lỗ lớn hơn mười trượng kia.

- Hừ, nếu không tiêu diệt được thì ta liền chôn sống tất cả các ngươi.

Hần liếc nhìn xung quanh rồi xóa mọi vết tích, còn cố tình làm dấu để sau này quay lại.

- Nơi này có bầy Động Địa Trùng lớn như vậy mà bỏ đi thì thật lãng phí, khi nào hoàn thành nhiệm vụ thì ta sẽ dùng các ngươi làm lương thực nuôi nấng linh trùng.

Nói rồi Trần Duyên quay lưng rời đi, hần còn rất nhiều hố đất chưa lấp lại.

Qua ngày thứ hai mươi điều mà Trần Duyên chờ đợi rốt cuộc đã tới, phân của Động Địa Tượng. Đứng trước một thứ vừa tể nhị nhưng lại vừa vĩ đại theo chính nghĩa đen của nó làm Trần Duyên sửng sốt.

- Bà cha nó con voi này phải ăn cỡ nào mà đi nặng lại lớn như vậy? Thứ này lớn ít nhất cũng phải bằng cả ngôi nhà chứ chẳng chơi.

Chu lão xuất hiện nhìn thứ kinh tởm đó mà mở miệng khen lấy khen để.

- Không ngờ Động Địa Tượng này lại cho ra thứ chất lượng như vậy. Tiểu tử ngươi nhìn xem màu sắc này, hình dạng này, kích thước này mà còn cả hương vị nữa chứ thật là tuyệt mỹ.

Nói tới đây lão còn cố ý lại gần hít lấy hít để làm Trần Duyên đứng gần đó đã nôn khan mấy lần. Hần thật sự không hiểu nổi Chu lão này nghĩ gì, nhìn lão lúc này như con bọ hung vui mừng khi nhìn thấy thứ ưa thích.

Trần Duyên cũng hết cách, có lẽ là do khẩu vị của Chu lão quá nặng chảng? Hần lấy ra một miếng vải bọc mũi thật chặt rồi mới dám lại gần. Thứ này quả thật quá nặng mùi, từ xa hần đã không chịu nổi.

Cầm lấy cái xẻng lấy hết can đảm tiến lại gần Trần Duyên vận lực xúc vào.

- Không ngờ thứ này lại nặng như vậy.

Tay hần bắt đầu chùng xuống.

- Tiểu tử, ngươi nhẹ tay thôi thứ này đều là tinh hoa không đó. Đứng rồi ở đó một ít, không không bên trái đứng rồi. Ngươi qua đối diện lấy thêm một ít nữa.

- Được rồi tiểu tử ngươi làm cũng không tệ, tới những nơi tiếp theo cứ tương tự mà làm, lão phu chọn mất một lúc đây.

Trần Duyên đúng là không còn gì để nói, cùng chung một đồng mà còn chia ra chỗ tốt chỗ xấu. Nghĩ như vậy nhưng hần cũng nhất quyết làm theo, số còn lại thì đem tới mấy cái hố kia sẵn tiện lấp luôn một thể.

Cuối cùng hần cũng làm sao, bấm đốt ngón tay nhắm tính thấy còn tới ba ngày mới tròn một tháng, Trần Duyên quyết định tới giao nhiệm vụ cho Ngũ Trường lão dù sao hoàn thành sớm lúc nào cũng tốt hơn.

Nghĩ rồi Trần Duyên thu xếp rời đi, nhưng hần lại chợt nhớ ra:

- Nhưng ta đâu biết đường nào tới động phủ của Ngũ Trường lão, lần trước đều do tên Thành Lực kia dẫn đường.

Hết cách hần liền nhắm phương hướng mà đi.

Bỗng nhiên mặt đất rung chuyển dữ dội, áp lực hàng vạn cân đè lên cơ thể Trần Duyên khiến hần nằm xuống đất. Tia máu chảy ra từ khóe môi, hần đã bị ép tới trọng thương.

Bất lực nhìn về phía trước, một nguồn uy áp khủng khiếp đang tiến lại gần. Trần Duyên đã tới giới hạn của bản thân hần vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” cố gắng chống đỡ cơ thể.

Áp chế nội thương Trần Duyên gắng gượng đứng thẳng người lê từng bước về phía sau hồng thoát khỏi nguồn áp lực này. Hai canh giờ trôi qua rốt cuộc Trần Duyên đã thành công rời

khởi hân cảm giác bản thân như hồi sinh.

Nhìn lại quãng đường mình đi qua tất cả thực vật bị ép nằm rạp xuống đất, hầu như không có sinh mạng nào sống sót. Biết đây không phải là nơi có thể ở lâu hân liền nhanh chân rời khỏi theo hướng ngược lại.

Hết cách Trần Duyên đành quay lại Vắn Tâm Thác hi vọng có người nào ở đó. Trời không phụ lòng người, Ngũ Trường Lão đứng là đang ngồi tĩnh tâm cạnh thác nước. Hân cười khổ lắc đầu.

- Biết vậy thì ta tới đây từ đầu rồi, đúng là làm chuyện ngoài dự định thì luôn rước họa vào thân mà.

Hân bước lại gần, khom người hành lễ:

- Đệ tử bái kiến Ngũ Trường Lão, nhiệm vụ người giao cho đệ tử đã hoàn thành.

Lão khẽ mở mắt nhìn hướng Trần Duyên môi mấp máy:

- Người bị nội thương, chẳng lẽ lũ Động Địa Trùng kia có thể làm khó dễ người sao?

Trần Duyên bắt đầu kể lại.

- Ta đã hiểu, thì ra người đặt chân vào lãnh địa của Động Địa Trùng. Vị đạo hữu này của ta rất khó chịu khi kẻ khác vào lãnh thổ của hân, cũng may đó chỉ là một cái giẫm chân hăm dọa thôi nếu không người đã trở thành phân bón luôn rồi.

Lão cười khà khà trên nỗi đau khổ của hân.

- Dù sao người cũng đã tới đây rồi, thử ngồi dưới ngọn thác này mau.

Nói rồi không đợi Trần Duyên dò hỏi lão phát tay một sức mạnh vô hình bắt lấy hân ném vào thác nước. Từng giọt nước tưởng nhẹ nhàng nhưng rơi xuống từ thác nước chọc trời như những viên đạn pháo bắn thẳng lên cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Vắn Tâm Thác

Lại một lần nữa cả người bị ép xuống đá, mặc dù áp lực không lớn bằng cú dậm chân của Động Địa Trùng nhưng cũng không phải là thứ mà hân có thể chịu đựng.

Khó khăn ngồi dậy Trần Duyên biết đây là thử thách của Ngũ Trường Lão đưa cho nên không dám tùy tiện đi ra. Hai chân xếp lại ngón giữa chạm vào ngón cái, hai tay để lên đùi bắt đầu hô hấp. Hân thở từng nhịp sắc mặt trở nên hồng hào hơn không còn vẻ mệt nhọc như ban đầu.

Một tháng trời qua đối với Trần Duyên như một giấc mộng. Hân mơ thấy bản thân là con nhà một phú hộ quyền quý, cha hân thì bằng hữu khắp nơi từ giang hồ cho tới chốn quan trường. Bản thân Trần Duyên cũng trở thành một công tử quần là áo lượt muốn gió có gió muốn mưa có mưa, bức hại dân lành.

Có lần hân sai người đánh tới chết một tên thư sinh bên đường vì tội dám cản trở hân của gái (^-^), cứ nghĩ mọi chuyện cũng sẽ êm xuôi như những lần trước nhưng không ngờ bằng hữu của tên thư sinh đó lại là một tu sĩ.

Muốn trả thù cho bằng hữu, tên tu sĩ kia đe dọa nếu không giao nộp Trần Duyên thì cả nhà sẽ bị chôn cùng. Cha hân làm sao có thể giao nộp đứa con duy nhất của mình liền khắp nơi kêu gọi bằng hữu giúp đỡ. Nhưng khi nghe nói đắc tội với tu sĩ pháp lực cao cường tất cả liền quay mặt làm ngơ, có kẻ còn giả như không quen biết cha hân đuổi ngay ngoài cửa.

Đêm hôm đó chuyện gì tới cũng sẽ tới, tên tu sĩ kia tiến vào thăm sát toàn gia. Hân được cha giấu dưới mật thất bí mật, từ khe hở nhìn thấy từng người trong nhà bị giết thảm thương. Cha mẹ của hân bị ngọn lửa thiêu rụi, trước khi ngã xuống mẹ hân quay người nhìn lại như là đang mỉm cười.

Trần Duyên hai tay nắm chặt, môi bị răng cắn vỡ từ khi nào. Từng giọt máu rơi xuống nếu bình thường có lẽ hân đã la ầm trời nhưng giờ phút này ngoài đau khổ ra thì không còn gì trong tâm trí hân.

Nhớ kĩ khuôn mặt tên tu sĩ kia Trần Duyên lễ người ra khỏi đám tro bụi, cả nhà hân, nơi đã sống từ khi mới chào đời, cha mẹ người đã nuôi nấng hân tất cả đều đã thành tro tàn.

Trần Duyên đau khổ cùng cực, những giọt lệ huyết chảy ra nhuộm đỏ cả khuôn mặt. Hân cứ khóc, cứ khóc dằng xé lương tâm. Vì hân mà cả nhà đều phải chết, vì hân mà cha mẹ bị kẻ khác thiêu cháy. Trong cơn dâng vật Trần Duyên nắm lấy thanh sắc nhọn còn sót lại đâm thẳng vào tim.

Cơn đau thấu trời xanh khiến Trần Duyên tỉnh giấc, lại một lần nữa hân phun ra một ngụm máu cơ thể suy yếu cực kì. Ngũ Trường Lão đang ngồi tĩnh tọa gần đó liền phóng tới ném một viên đan dược vào miệng hân.

Thấy sắc mặt Trần Duyên đã khỏi sắc lão liền kêu Thành Lực mang hân đi.

- Mặc dù cơ thể suy yếu nhưng chân khí trong cơ thể không tổn hao nhiều, chắc chỉ cần tĩnh dưỡng một hai tháng mới hồi phục.

Trần Duyên nghĩ thầm

Lúc này Thành Lực lên tiếng:

- Không ngờ Trần sư huynh có thể ngồi dưới Vắn Tâm Thác hơn một tháng, đạo tâm của huynh chắc chắn sẽ vững vàng hơn trước.

Hân nghi hoặc hỏi:

- Vắn Tâm Thác là gì? Ngọn thác kia không phải là dùng để rèn luyện nhục thân sao?

Tới lượt Thành Lược ngó người hét lớn:

- Cái gì sư huynh không biết đó là gì mà vẫn dám xông vào sao?

Trần Duyên mặt mo sắp méo tới nơi rồi, đầu phải hấn tự tiện xông vào là do vị trưởng lão đáng kính kia ném hấn vào chứ.

Thấy Trần Duyên về mặt ngu ngơ Thành Lược liền thở dài.

- Đó là Vắn Tâm Thác nơi chúng đệ tử rèn luyện bản tâm, vững chắc đạo tâm đi trên con đường tu luyện. Chỉ có đệ tử đạo tâm cực kì vững chắc mới được tông môn đề cử ngồi dưới đó để củng cố đạo tâm. Nếu như kẻ tinh thần yếu nhớt thì không chừng sẽ hóa điên.

- Không ngờ Trần sư huynh lại là người can đảm như vậy, không chuẩn bị gì mà dám trực tiếp nhảy vào. Thật khiến ta không muốn khâm phục không được mà.

Lời khâm phục của Thành Lược vào tai làm sắc mặt Trần Duyên như đen lại, hấn thảm chừng.

- Bà nội nó chứ, không ngờ ta lại bị ném vào thứ nguy hiểm như vậy. Ta đâu đắc tội với hấn khi nào mà lại chơi hèn như vậy.

Trong khi Trần Duyên đang âm thầm hỏi thăm Ngũ Trường Lão thì Thành Lược dừng lại quay lưng nhìn tới làm hấn giật mình.

- Chẳng lẽ tên này lợi hại như vậy biết ta đang thăm rửa sư phụ hấn.

Khi Trần Duyên đang lúng túng thì Thành Lược đưa tay vào túi trữ vật.

- Cái gì? Chưa gì đã muốn ra tay rồi, có gì ta lại nói mấy câu với lão ấy không được sao?

Nghe Trần Duyên nói Thành Lược tỏ vẻ khó hiểu lấy ra một lọ đan dược nghi vấn hỏi:

- Trần sư huynh có việc gì à?

Thấy mọi việc không như hấn nghĩ, mặt mo cũng đỏ lên phẩy tay liên tục nói:

- Không, không có gì đâu Viên sư đệ đừng để ý.

Thành Lược cũng không muốn hỏi nhiều cảm lộ đan dược hướng về phía Trần Duyên nói:

- Đây là Rèn Thể Đan mặc dù chỉ là đan dược cấp 1 Giáp đẳng chỉ dùng cho tu sĩ Luyện Thể kì nhưng lại thích hợp với sư huynh. Loại đan này rất hiếm có là do sư phụ đặc biệt ban thưởng sau khi sư huynh ngồi dưới Vắn Tâm Thác.

Trần Duyên nhận lấy mở nắp ra thì được lực liên bay lên, hấn vội vàng đóng lại nhoen miệng cười:

- Thật tốt quá cho ta gửi lời đa tạ tới Ngũ Trường Lão.

- Việc của sư huynh ở đây đã xong bây giờ ta đưa huynh rời khỏi Bình Địa Sơn.

Thành Lược nói.

Trần Duyên bắt ngờ.

- Nhưng ta còn muốn ở lại đây tu luyện thêm một thời gian mong Viên sư đệ chấp nhận yêu cầu này.

Thành Lược lắc đầu thẳng thừng từ chối.

- Xin sư huynh thứ lỗi, Bình Địa Sơn bình thường rất ít đón tiếp người ngoài. Vì huynh có nhiệm vụ trên người nên mới được sư phụ cho phép tiến vào, giờ đây nhiệm vụ cũng đã hoàn thành mời rời khỏi. Đây chính là mệnh lệnh của sư phụ.

Nghe tới Ngũ Trường Lão Trần Duyên không còn cách nào đánh phải rời khỏi. Đứng dưới chân núi Trần Duyên tiếc nuối nhìn lại, Chu lão xuất hiện nói:

- Người cần gì phải tiếc nuối chứ tuy nơi này là bảo địa luyện thể nhưng trên thế giới có rất nhiều nơi tốt hơn như vậy nhiều không cần quá để trong lòng.

- Không phải đàn Động Địa Trùng kia bỏ đi thật là quá phí, giờ biết đi đâu tìm yêu thú đẳng cấp cao mà thực lực yếu như vậy cho linh trùng thôn phệ đây.

Nghe hấn nói Chu lão liền bật ngựa, không ngờ tên này làm vẻ mặt buồn như vậy là do tiếc của.

- Tiếp theo người dự tính làm gì, tiếp tục về động phủ du hí với tiểu nữ nô của người nữa à?

Nghe lão nhắc tới Tú Hạ Thảo làm hấn cũng thêm muốn, nam nhân phương cương hơn tháng nay chỉ toàn luyện thể đã làm dương khí trong cơ thể hấn đã tới cực hạn.

Trần Duyên xoay người muốn nhanh chóng trở về động phủ thì bỗng nhiên có hai bóng người từ sau đi tới chặn hấn lại.

Hấn nhìn lại rõ ràng là hai nữ nhân ăn mặc bạo lộ, bên hông mang lệnh bài màu hồng phấn không phải là đệ tử của Ma Kiếm Tông. Hai nàng một người tinh thuần ngây thơ nàng kia thì thân thể bạo mãn áo muốn xé sâu xuống rốn. Điểm chung duy nhất là cả hai đều rất xinh đẹp, tuy không phải sắc nước hương trời nhưng cũng là ngàn dặm khó tìm.

Thấy Trần Duyên nuốt nước bọt nhìn chân chân tiền vốn của mình nữ nhân bạo mãn quẹo rừ mỉm cười:

- Trên ti có thứ gì thu hút tiểu đệ à?

Nữ nhân bên cạnh thì nói lời trêu chọc:

- Mẫu thân à tên tiểu tử này miệng còn hôi sữa hấn biết gì về phong tình chứ mau hỏi hấn đường rồi chúng ta đi thôi.

Nghe thấy hai nàng là mẹ con bỗng nhiên trong đầu Trần Duyên nảy ra một âm mưu đen tối (đen tối gì thì các đạo hữu tự hiểu đi) hần tiến lại.

- Thì ra là hai nười là mẹ con làm tiểu đệ tưởng nhầm là hai ti muội chứ.

Thấy hần dè miệng như vậy nữ nhân quyền rũ cười rung người làm cho những thứ khác cũng rung theo nhịp cười của nàng làm Trần Duyên lóa mắt.

- Hừ, nữ nhân này quả là yêu tình chuyên mê chết nam nhân mà.

- Không biết hai vị ti ti đây là ai tại sao đi lại trong Ma Kiếm Tông.

Trần Duyên dò hỏi.

Không muốn làm lớn chuyện nữ nhân bạo mắng lấy ra lệnh bài giờ lên liền nói.

- Ti với nữ nhi đều là đệ tử của Hợp Hoang Môn ngày hôm nay tới quý tông muốn lên Bình Địa Sơn có chút việc cần bàn bạc.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Mẫu, nữ. Linh Diệu, Linh Diệp. suýt 18+

Trần Duyên nhìn thấy phần hồng lệnh bài trong đầu trầm nghĩ:

- Hợp Hoang Môn không phải là môn phái nhỏ phụ thuộc Ma Kiếm Tông chuyên tu luyện song tu công pháp sao?

- Hai vị ti ti tới đây theo lệnh của vị tiền bối nào?

Trần Duyên nghiêm mặt hỏi.

- Không phải a ti tới đây chỉ muốn bàn chút chuyện cá nhân thôi.

Mĩ phụ phân bua.

- Vậy có thông báo cho Ngũ Trường Lão biết chưa?

Nghe tới đây nữ phụ sinh ra nghi ngờ, Trần Duyên tại sao phải hỏi nhiều như vậy.

Thấy vẻ mặt của nàng hần liền đính chính:

- Hiện nay Bình Địa Sơn không tiếp khách, dù là đệ tử của núi khác cũng không thể xâm nhập tiểu đệ sợ hai vị sư ti đây đánh phải đi không một chuyến rồi.

Nghe hần nói sắc mặt nàng liền trầm trọng có ý hỏi lại.

- Thật sự là không cho bất kì ai lên à?

- Đương nhiên, đệ vừa hoàn thành nhiệm vụ tông môn thì bị Thành Lực sư đệ đuổi xuống không cho nán lại.

Trần Duyên chắc như đinh đóng cột nói.

Thấy sắc mặt nàng càng lúc càng xuống sắc hần lại hỏi:

- Sư ti tới đây không biết có chuyện gì, nếu có vấn đề gì thì nói ra biết đâu tiểu đệ lại giúp được.

- Chuyện của ti đệ không thể giúp gì được.

Nàng thờ dài nói rồi quay lưng rời đi.

- Ta là đệ tử chân truyền của Tứ Trường Lão ti nghĩ việc gì làm khó dễ được?

Hần nói không sai là đệ tử của tu sĩ Kim Đan kì chỉ cần Trần Duyên nhờ vả thì ai dám từ chối. Chỉ là từ trước tới nay hần vốn lười làm cái việc cáo mượn oai hùm kia, không ngờ lần làm này lại là để dụ dỗ nữ nhân.

Nữ nhân nghe thấy liền quay đầu lại nhìn hần, Trần Duyên mỉm cười ra hiệu cho hai nàng đi theo. Không còn cách nào hai nữ nhân đành đi theo hần, dù sao hai nàng đúng thật sự là hết cách rồi.

Hai nàng rút rè theo phía sau Trần Duyên, mặc dù đánh cược đi theo nhưng không thể nào không đề phòng.

Tới động phủ Trần Duyên mời hai nàng tiến vào, như thường lệ Hạ Thảo luôn đứng ở đó chào đón hần. Nhưng hôm nay lại có hai nữ nhân xinh đẹp không kém gì mình đi theo chủ nhân làm nàng cảm thấy nguy cơ.

Trông thấy Hạ Thảo đứng cúi chào hai nàng cũng đoán ra nàng là hầu nữ nhưng nhìn thấy y phục bạo măn không kém gì mình nữ phụ liền dùng ánh mắt đề phòng nhìn hần nhưng đã tới đây rồi không lí nào lại tay không ra về nắm nắm chặt tay nữ nhi đi theo.

Do Trần Duyên bình thường cũng không có bằng hữu tới thăm nên trước giờ cũng không có phòng khách đành mời các nàng vào phòng tu luyện.

Bước vào tới nơi hai nàng như đề mê cái không khí nơi đây, khắp nơi đều là một linh khí rất phù hợp với thuộc tính của các nàng. Đó cũng chính là điều khiến Trần Duyên đề ý tới hai

nữ nhân này.

Thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” không chỉ thích hợp với hắc khí tu luyện với nữ nhân có Mộc Linh Thể, chỉ cần là có thuộc tính mộc là được chỉ có điều là tác dụng không bằng nhưng Trần Duyên không quan tâm, thứ hắc căn lúc này là càng nhiều nữ nhân để nâng cao tốc độ tu luyện.

- Mời hai vị ti ngồi xuống đây có gì thì cứ thông thả nói.

- Hạ Thảo mau lấy trà cho hai vị ti đây.

Trần Duyên đưa tay ra hiệu mời ngồi, bàn ghế là hắc vừa dùng pháp khí đeo ra từ đá tảng lớn.

Nữ nhân xinh đẹp kia khéo léo ngồi xuống, eo thon của nàng không chút mỡ thừa cứ lấp ló đằng sau chiếc áo vải mỏng như khiêu khích Trần Duyên.

Mẫu thân của nàng cũng không chịu thua kém, mỹ phụ đầy đặn ngồi xuống nhưng lại như con mèo nhỏ lười biếng nằm rạp lên bàn cặp núi đôi kia như thái sơn áp đỉnh đè nén lại làm Trần Duyên muốn phun máu mũi.

Lúc này Hạ Thảo từ trong mang trà ra, nàng nhìn hai nữ nhân kia cũng thắm chất lười không thôi, tiểu cô nương kia mặc dù chắc bằng tuổi nàng nhưng đã hiện ra vẻ quyền quý mà đặc biệt là mỹ phụ kia tiền vốn còn bảo mạng hơn nàng một chút.

Thấy Trần Duyên cứ chăm chăm nhìn vào hai nữ nhân đó làm Hạ Thảo hơi chút ắn dấm chua nhưng cũng không nói gì. Dù sao nàng cũng chỉ là nữ nô của Trần Duyên, chỉ cần hắc thích thì nàng cũng chỉ nhận định số mệnh.

Nhìn Hạ Thảo đi tới Trần Duyên có vẻ nhận ra điều gì nhưng hắc cũng không nói, đây không phải là lúc thích hợp.

Cầm lên li trà uống một hớp cho trơn giọng Trần Duyên bắt đầu nói.

- Từ này giờ đệ quên hỏi hai vị ti tú danh là gì?

Thấy hắc đeo miệng như đang duỗi tiểu nữ hải mỹ phụ quyền rũ nở nụ cười.

- Ti là Linh Diệu, còn nàng là tiểu nữ của ti Linh Diệp.

- Hai vị ti đây không biết có chuyện gì mà phải lạng lách từ Hợp Hoan môn tới đây.

Trần Duyên quyết định vô thắng vấn đề, hai nữ nhân này hắc đã định rồi không nên kéo dài quá lâu. (nhất khoảng cách nhì tốc độ mà he he he)

- Ti ti nếu không có chuyện quan trọng thì cũng không dám lên tận Ma Kiếm Tông xin trợ giúp.

Nói tới đây nàng thờ dãi.

- Ti ti cứ nói đi có tiểu đệ đây có gì sẽ gánh vác giúp ti.

Thấy Trần Duyên tự tin nói nàng liền kể lại.

- Ti với trượng phu vốn là song tu đạo lữ tu luyện ở Hợp Hoan Môn.

Nghe tới nàng có đạo lữ mặt Trần Duyên xụ xuống.

- Nhưng cách đây ba năm hắc ra ngoài thực thi nhiệm vụ đã bị giết chết.

Nghe tới đây nội tâm hắc liền vui mừng nhưng về mặt lại hiện lên vẻ thông cảm diệu dàng an ủi.

- Chuyện đã qua xin ti bớt đau buồn.

Vừa nói tay heo của hắc vừa xoa vai nàng, thấy Linh Diệu không có phản ứng gì Trần Duyên mừng thầm trượt tay xuống lưng ong của nàng mà vuốt ve.

Có lẽ do bàn đá khá cao nên Linh Diệp ngồi đối diện không thể nào biết được, thấy nàng vẫn ngồi về mặt buồn bã khi nghe mẫu thân kể lại hắc liền yên tâm.

- Lần đó ra ngoài thực hiện nhiệm vụ còn có một tên đệ tử khác hắc là Lương Dạ, vốn là hảo hữu tốt với trượng phu của ti.

- Lần đó đi ra khỏi môn phái được hai tháng thì hắc quay về nói trượng phu của ti bị yêu thú giết chết chỉ còn hắc liều mạng chạy thoát được. Nhưng ti biết hắc chính là kẻ đã ra tay.

Nghe nàng vừa khóc vừa kể lại Trần Duyên nghi hoặc hỏi:

- Làm sao biết hắc ra tay chứ ti có bằng chứng gì không?

Nghe tới đây nàng liền thất vọng:

- Nếu ti có bằng chứng đã không chạy tới đây, nhưng tên Lương Dạ khốn kiếp kia vốn đã thề muốn ti từ lâu, mỗi khi chờ trượng phu ti không có ở thì hắc liền tới đưa lời ngon ngọt dụ dỗ.

- Sau khi trượng công chết hắc còn nhiều lần tới nói ti cái giá theo hắc.

Nói tới đây Linh Diệu khóc nức nở, nhưng nếu nghe kĩ thì trong tiếng khóc đó có tiếng nấc rất nhỏ. Thì ra tay heo của hắc đang xoa eo nàng, một ngón tay lại đang mân mê phía dưới đôi gò bồng đảo. Nếu không phải do vóc dáng nàng thon dài phần nửa bộ ngực cao hơn bàn thì chắc chắn hai cái mần thầu vĩ đại kia không thể nào thoát khỏi tay hắc.

Vừa mân mê Linh Diệu hắc vừa cảm thán không thôi.

- Nữ nhân này đúng là bạo mần mà có vẻ như trước đây tên trượng phu kia chăm sóc cơ thể nàng rất tốt. Người đừng lo, cứ nhắm mắt đi nữ nhân của người đã có ta hưởng dụng.

Nghĩ tới điều xấu xa trong đầu khiến Trần Duyên không khỏi mừng thầm.

- Tên Lương Dạ kia có huynh ruột là đệ tử của một tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kì nên không ai dám trái ý hắn.

- Gần đây Lương Dạ có vẻ như không chờ được nữa cứ tới động phủ của ti hồi thúc, lo sợ hắn làm liều nên đành chạy tới quý tông xin nương nhờ.

Trần Duyên lúc này hiểu ra, ở Hoan Hợp Môn chỉ có môn chủ là tu sĩ Kim Đan kì. Ngoài ra thì tu sĩ Trúc Cơ kì chính là trưởng lão, chẳng trách tên kia có thể một tay che trời.

- Không sao Diệu ti và Diệp ti cứ ở lại đây, có đệ ở đây không tin bọn chúng dám tới đây đòi người.

Vừa nói tay hắn càng lộ vẻ hành khiến cơ thể nàng run rẩy, đôi mắt thấm đẫm nước mắt kia che giấu từng tia thoai mái khi cơ thể nàng được hắn vuốt ve.

- Nhưng nếu ti ở lại thì tông môn sẽ xử phạt đệ với lại ti không thể ra ngoài tìm tài nguyên tu luyện.

- Ti đừng lo nghĩ tới những chuyện đó, ở đây ngoài sư phụ ra đệ là lớn nhất, ai dám tổ cáo chứ. Còn về vấn đề tài nguyên tu luyện thì ti nghĩ một đệ tử chân truyền như ta còn thiếu sao.

Nghe Trần Duyên ngọt ngào dụ dỗ Linh Diệu mềm lòng, vốn dĩ nàng và nữ nhi tới đây là để tìm kiếm nơi có thể nương tựa.

- Hai vị ti ti cứ tạm thời ở lại đây, động phủ này của ta rất rộng lớn.

Hắn quay qua nói với Hạ Thảo.

- Nàng dẫn hai vị ti ti đi mở một thất thích hợp đi.

Mặc dù rất không bằng lòng nhưng Hà Diệu liền vâng dạ rồi đi.

- Mời hai vị khách nhân đi theo tiểu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mẫu nữ lén lút, 18+

Nhìn ba nữ nhân xinh đẹp cùng rời đi Trần Duyên xấu xa mỉm cười trong đầu đang nghĩ tới ước mơ trái ôm phải ấp.

- Hai vị muốn kiến tạo một thất ở đâu.

Thấy Hạ Thảo cơ thể cũng phong mãn không kém gì mình Linh Diệu cũng đoán ra nàng Trần Duyên thường xuyên tưới tắm, tu vi của nàng cũng không hề thua kém đủ thấy hắn thường ngày yêu chiều tiểu nữ nô này như thế nào.

Dù sao thì thời gian sau này bản thân cùng con gái cũng ở lại đây không thể nào đắc tội được.

- Kia Hạ Thảo muội đầu cần phải xưng hô nghiêm trọng như vậy, dù sao thì sau này ba chúng ta cũng coi như người một nhà cứ xưng ti muội cho thân mật.

- Nhưng... nhưng..

Thấy Hạ Thảo áp ứng Linh Diệu liền tiến tới cầm tay nàng.

- Không sao đâu, ta nghĩ Duyên tiểu đệ cũng không chấp nhất.

Thấy Linh Diệu cương quyết như vậy nàng cũng không nói gì.

Thấy nàng im lặng Linh Diệu tươi cười nói chuyện như cả hai đã quen biết từ lâu.

- Một thất của muội ở đâu có gì ti qua nói chuyện thân mật làm bằng hữu khuê phòng.

Mĩ phụ thắc mắc, bởi vì khi xem qua thì không hề thấy phòng của Hạ Thảo.

- Bình thường muội ngủ ở phòng tu luyện cùng với chủ nhân.

Nói tới đây nàng liền đỏ mặt.

Linh Diệu cùng Linh Diệp nghe thấy liền hiểu ra ngay. Nàng quyết định chỉ đào một căn mật thất, từ khi trọng phụ mất tới nay hai mẹ con nàng đã quen đi đâu cũng có nhau.

Sau khi tạm biệt hai nữ nhân kia Hạ Thảo liền thở phào quay về phòng tu luyện. Thấy nam nhân đêm ngày nhớ mong ngồi đó mỉm cười nhìn nàng làm cho cõi lòng Hạ Thảo như tan chảy.

Nàng chạy tới nhảy vào lòng Trần Duyên, lúc này có hai nữ nhân kia làm nàng không thể ôm chăm lấy hắn như mọi lần.

Nghe tiếng thút thít bên tai Trần Duyên nuông chiều xoa đầu nàng ân cần hỏi:

- Tại sao tiểu nữ nô của ta lại khóc, có phải xảy ra chuyện gì không?

- Không phải, thiếp cứ tưởng chủ nhân không cần tiểu nô nên... nên...

Nàng vừa khóc vừa nói không nên lời.

- Ngoan, ngoan không phải ta đã nói rồi sao, nàng chính là nữ nô ta yêu thích nhất, là nữ nô đảm đang nhất của ta.

Nói rồi hắn lấy hai ngón tay đưa tới trước mặt nàng xấu xa cười.

Hạ Thảo hiểu ý liền dậm dậm liếc mắt nhìn hắn đôi môi chín mọng hé ra đưa ngón tay của hắn vào miệng.

Hai ngón tay của Trần Duyên thoải mái treu đùa chiếc lưỡi dính hương của nàng. Cảm giác trong miệng có thứ gì đó treu đùa lưỡi mình làm nàng có cảm giác lâng lâng.

Trần Duyên muốn rút tay ra nhưng không thể, nàng đã ôm chặt lấy tay hắn mà liếm mát.

- Nàng muốn tiếp tục đúng không.

Thấy nàng như con chó nhỏ dùng ánh mắt tội nghiệp sợ làm mất thứ đồ chơi của mình hắn liếc nhìn lên bàn nói:

- Vậy thì mau trèo lên bàn đi.

Nàng liền làm theo, do chiếc áo quá vướng víu nên Hạ Thảo cúi luôn ra ngoài. Nàng chống hai tay quỳ lên bàn tiếp tục liếm ngón tay kia.

Nhìn thấy nàng chỉ mặc độc mỗi chiếc quần dài còn song nhũ thì theo trọng lực rũ hẳn xuống (mình gọi vật lí VL). Trong lòng Trần Duyên đại động lấy ngón tay ra khỏi miệng nàng. Trong lúc nữ nhân còn ai oán nhìn hắn liền thì thâm vào tai nàng.

- Tiểu nô của ta nàng có biết bò được vắt sữa ra sao không?

Thấy nàng lắc đầu khó hiểu Trần Duyên cười dậm tiến lại gần bên hông Hạ Thảo hai tay nắm lấy song nhũ bạo mãnh kia mà kéo xuống. Hắn làm cứ như nàng là con bò cái thật sự làm cho nàng vừa đau vừa xúc cảm lạ thường.

- Ah... ah... chủ... chủ nhân nhẹ tay thôi, thiếp thật sự không có sữa đâu mà.

Mặc cho Hạ Thảo cầu xin nhưng hắn vẫn không buồn thả tay. Xoa nắn hồi lâu tới khi song nhũ kia đã đỏ ửng Trần Duyên liền tạm thời buông tha.

Hắn cời y phục đứng trên bàn đá tiểu đệ không biết đã cứng ngắc từ khi nào. Trần Duyên đưa cự long cạ lên mặt Hạ Thảo cho nàng ghi nhớ cái mùi của hắn.

Không có sự cho phép của Trần Duyên nàng chỉ dám thè lưỡi ra cố gắng liếm lấy cự long kia trong khi hắn cứ đi chuyển qua lại treu trọc nàng.

- Có phải nàng rất thêm muốn nó rồi không?

- Phải phải đêm nào thiếp có nằm ngủ cũng mơ thấy cự long của chủ nhân. Mong chàng hãy ban cho thiếp.

Nghe nàng lẳng lơ cầu xin như vậy làm Trần Duyên khoái trá. Đúng lúc này hắn cảm nhận được có kẻ đứng ngoài cửa, cố ý liếc mắt nhìn thì ra là tiểu cô nương Linh Diệp. Không biết mẫu thân của nàng đang làm gì mà nàng lại ở đây nhìn hắn. Có nữ nhân mi miều đứng nhìn trộm hắn đang thao nữ nhân khác làm Trần Duyên bốc lên khoái cảm mới.

Hắn nhanh chóng đưa vào miệng Hạ Thảo, cự long như bittong ra vào miệng nàng. Trần Duyên còn cố ý xoay người lại cho Linh Diệp dễ dàng trông thấy.

Bên ngoài người Linh Diệp nóng rang, gương mặt đỏ bừng. Mặc dù lí trí bảo không được xem nhưng nàng không thể rời mắt. Nam nhân kia sao lúc này lại trở nên bá đạo như vậy, hắn như một ông vua ra lệnh cho tiểu nô kia không thể kháng cự.

Cái kia của hắn không ngờ lại lớn như vậy, bất giác nàng sờ xuống hạ thể của mình như muốn kiểm chứng tiểu cô nương bên dưới có chịu nổi cự long kia không.

Nhưng vừa chạm vào tay Linh Diệp không thể nào buồn ra được. Lúc này cự long của Trần Duyên đã ra vào hạ thể của Hạ Thảo, cự long của hắn càng nhanh thì tay nàng ra vào tiểu cô nương cũng nhanh theo.

Tới khi cả nàng lẫn Hạ Thảo bên trong cũng đã phóng xuất. Nhưng làm Linh Diệp không ngờ là Trần Duyên vẫn đứng sừng sững như kim thương bất bại.

Hạ Thảo hiểu chuyện có nén một môi vì khoái cảm nàng quỳ lên ôm hắn cho cự long còn cứng chắc kia vào miệng.

- Không ngờ tên tiểu tử kia lại mạnh như vậy.

Nhìn Hạ Thảo say sưa với thứ kia thì nàng cũng đã cho tay vào miệng mình liếm mát mà không biết rằng mẫu thân đã ở phía sau.

Đang trong cơn dục vọng từ đằng sau bàn tay che miệng nàng lại. Linh Diệp giật mình rồi lại ngượng ngùng, thấy mẫu thân đưa tay lên miệng làm giấu hiệu im lặng.

Linh Diệp thấy nữ nhi mình như vậy không trách mắng mà lại cùng nàng ghé mắt xem. Trước mắt nàng là một cảnh tượng ngập tràn mùi dâm dục, một nữ nhân quỳ xuống với ánh mắt khuất phục đang chăm sóc nam nhân kia.

Thấy cự long của Trần Duyên nàng cũng bất ngờ không kém, không ngờ nó lớn gấp đôi so với trượng phu của nàng. Chỉ cần nghĩ tới việc cái thứ đó tiến vào cơ thể thì hạ thân nàng đã ướt đầm. Thấy nữ nhi của mình bản thân đã tràn đầy dục vọng nàng biết nơi này không thể ở lâu liền kéo Linh Diệp về mặt thất.

Bên trong Trần Duyên cũng đã phóng xuất bên trong miệng nhỏ của Hạ Thảo, hắn ngồi xuống ôm nàng thì thầm:

- Lúc này nàng đã lên đỉnh bao nhiêu lần rồi?

- Thiếp cũng không thể nhớ rõ, xem chút nữa tiểu nô liền ăn không tiêu bị chàng chơi chết.

Hạ Diệu nũng nịu nói.

- Vậy nàng không muốn bị ta chơi tới chết à?

- Có chứ, thiếp muốn chủ nhân chơi thiếp tới chết.

Nói tới đây nàng chủ động ôm hôn hắn thật sâu sau đó cả hai cùng tu luyện.

Qua ngày hôm sau Trần Duyên lại phải tiếp tục ra ngoài lịch luyện, trước khi đi hẳn gọi các nàng căn dặn kĩ lưỡng.

Gặp mặt Trần Duyên hai mẹ con Linh Diệu, Linh Diệp không dám nhìn thẳng có lẽ sợ việc trông thấy hôm qua còn khiến hai nàng ngại ngùng.

Trần Duyên tức cười nhưng cũng không nói gì, hẳn nhanh chóng rời khỏi. Lần đi lịch lãm này là chính sư phụ hẳn Phong Ma Chân Nhân bàn giao không thể nào chậm trễ được.

Y theo lời Trần Duyên tới trước cổng Cổng Hiến Điện đợi tập hợp đủ người nhiệm vụ sẽ được thông báo, trong truyền tin phù sư phụ hẳn cũng không nói rõ làm Trần Duyên tò mò.

Mặc dù xuất phát từ rất sớm nhưng có lẽ hẳn không phải người tới đầu tiên. Thấy ba người hai nữ một nam đã ở đó chờ sẵn, Trần Duyên bước tới chấp tay.

- Bái kiến các vị sư huynh, sư ti ta được Tứ Trường Lão phái tới thực hiện nhiệm vụ do tông môn giao phó.

Thấy Trần Duyên chấp tay hành lễ ba người cùng đáp lễ. Trong đó một thanh niên đáng người mảnh khảnh nước da hơi đen đứng ra nói:

- Thì ra là Trần Duyên sư đệ, ta tên La Hùng là đội trưởng dẫn đội cho nhiệm vụ này.

- Tiểu muội áo tím kia tên Từ Hà được Cửu Trường Lão giao phó.

- Còn tiểu sư muội áo hồng là Giang Tiểu Tiểu, đệ tử chân truyền của Lục Trường Lão.

- Tiểu sư đệ đằng kia là Cao Bá đệ tử đi theo Thập Trường Lão.

Trần Duyên không ngờ lần nhiệm vụ này lại tập hợp bốn tên đệ tử chân truyền của bốn trưởng lão Kim Đan kì. Hẳn liếc qua La Hùng, không cần phải giới thiệu đạo bào đen này chỉ có đệ tử của Đại Trường Lão là người của Chấp Pháp đội trên Hành Pháp Sơn do chính Đại Trường Lão tọa trấn.

Nơi đây chỉ có hai loại người là không muốn tới một là kẻ vi phạm luật lệ tông môn, kẻ thứ hai lại càng muốn tránh xa. Phản bội. Kẻ phản bội tông môn sẽ bị Chấp Pháp đội bắt lại đem về Hành Pháp Sơn xử tội.

- Hôm nay tên này làm đội trưởng e rằng nhiệm vụ lần này không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bạch Lang Thôn nghi vấn

Nhìn quanh La Hùng nói:

- Còn một người nữa chưa tới, dù sao vẫn còn nữa canh giờ chúng ta tiếp tục chờ đợi.

Nói rồi hẳn ngồi xuống mặt vẫn lạnh như tiền đúng với thương hiệu Chấp Pháp đội.

Nửa canh giờ sau một bóng người từ đằng xa đi tới, hẳn không ai xa lạ chính là Ngô Thiên cháu trai của Bát Trường Lão.

Vừa chạm mặt hẳn liền đưa Trần Duyên ánh nhìn đầy “chịu mền”. Trần Duyên thì nhất quyết không quan tâm, tên này giờ đây đã không phải đối thủ của hẳn. Dây dưa với kẻ yếu hơn mình chỉ làm giả trị của hẳn bị hạ thấp.

Thấy Trần Duyên khinh thường hẳn tức giận vừa định tiến lên gây chuyện thì La Hùng chen vào giữa họ khế. Ngô Thiên mặc dù là cháu của Bát Trường Lão nhưng không có nghĩa là có thể vô pháp vô thiên, đặc biệt là Chấp Pháp Đội. Không ai muốn dây dưa với bọn người này.

Thấy Ngô Thiên im lặng hẳn gật đầu hải lòng rồi nói:

- Nhiệm vụ lần này do chính sư phụ ta Đại Trường Lão yêu cầu. Coi như là chút thử thách trước khi bắt đầu tông môn luận bàn sau một năm nữa.

Nhắc tới đây trong mắt của bốn người còn lại ánh lên tia hưng phấn, đặc biệt là Ngô Thiên hẳn đã chờ dịp này lâu lắm rồi.

Thấy không ai có ý kiến gì La Hùng nói tiếp:

- Nhiệm vụ là phải tới Bạch Lang thôn tìm hiểu nguyên nhân tại sao dân làng gần đây biến mất không lí do.

Nữ tử áo tím Từ Hà liền đưa ra nghi vấn:

- Bạch Lang thôn không phải là địa điểm nghỉ chân của đệ tử chúng ta khi xâm nhập Ma Kiếm Lâm sao.

- Thì ra là nơi đó, ta nhớ không lầm Bạch Lang thôn luôn có đệ tử tông môn ta trấn giữ sao.

Cao Bá cũng lên tiếng.

La Hùng gật đầu thờ dãi đạo:

- Đúng như lời sư đệ nói, nhưng đã hai tháng nay không hề nhận được truyền tin phù của bọn hẳn.

- Lẽ nào bọn chúng đã bị...

Ngô Thiên tiếp lời, sắc mặt hẳn cũng đen lại. Không ngờ lần này lại xâm nhập lại là Ma Kiếm Lâm.

- Đệ tử mạnh nhất trấn giữ nơi đó không ai khác chính là sư huynh của ta tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn.

Nghe Ngô Thiên nói mọi người cũng trở nên khó coi.

Thấy không khí trùng xuống La Hùng ho khẽ lần nữa.

- Các ngươi đừng lo, có ta ở đây thì không cần phải lo lắng như vậy.

Từ trong túi trữ vật hần lấy ra một tờ giấy màu đỏ khiến cả bốn người ngờ ngàng.

- Các ngươi yên tâm rồi chứ.

Hần nở nụ cười tự tin trình trọng cất tờ giấy vào túi trữ vật.

- Thì ra La sư huynh đã chuẩn bị từ trước vậy thì còn kẻ nào có khả năng cản đường chúng ta.

Thấy Cao Bá cười nịnh nọt La Hùng làm hai nữ nhân kia nhìn hần khinh bỉ.

Thấy mọi chuyện đã êm xuôi La Hùng liền tiến về phía trước.

- Chúng ta mau chóng xuất phát, đi sớm về sớm.

Trần Duyệt và bọn người kia cũng không còn cách nào khác đành bám theo. Trong lúc đang chạy đi mọi người cũng tranh thủ trò chuyện, mặc dù là Ma Kiếm Lâm nhưng khu vực bọn họ đứng chỉ có yêu thú cấp một không cần quá lo lắng.

Giang Tiểu Tiểu lại gần hỏi Trần Duyệt:

- Không biết Trần sư huynh đã tới Bạch Lang thôn chưa.

- Đây là lần đầu ta tới đó.

Hần quay lại mỉm cười trả lời nàng.

- Hừ hần thực lực yếu nhớt thì làm sao có thể xông vào Ma Kiếm Lâm để tới Bạch Lang thôn chứ.

Ngô Thiên chạy gần đó hừ lạnh góp lời chọc tức.

Trần Duyệt đưa mắt nhìn qua Ngô Thiên, hần là người không thích phiền phức nhưng không có nghĩa hần sợ phiền phức. Tên này dám gây chuyện thì nên dạy dỗ hần một chút.

Thấy Trần Duyệt sắp ra tay Ngô Thiên mừng thầm, đây đúng là cơ hội hiếm có ngay trước mặt những người khác phê bỏ hần. Nhưng ngay lúc này.

- Bạch Lang Thôn cách đây hơn hai ngàn dặm, với tốc độ hiện giờ thì nội trong ba ngày chúng ta liền đến nơi.

Trong lúc nói La Hùng không biết vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn Ngô Thiên. Nhiệm vụ lần này chính hần dẫn đầu, nếu như thất bại thì kẻ đầu tiên chịu tội chính là hần.

Trần Duyệt xoay người tiếp tục đi như không có chuyện gì xảy ra. Riêng Ngô Thiên thì răng cắn chặt ánh mắt căm thù bao quát thêm La Hùng.

Bỗng nhiên Trần Duyệt hét lên:

- Dừng lại.

Mọi người xung quanh không hiểu gì nhưng cũng theo phản ứng mà dừng bước.

- Có chuyện gì xảy ra?

Từ Hà nghi vấn.

- Có yêu thú đang đi tới đây nhưng không chỉ có một.

Trần Duyệt sắc mặt căng thẳng.

- Làm gì có yêu thú nào, tại sao ta không cảm nhận được. Có phải ngươi muốn gây rối không.

Ngô Thiên chọc tức nói nhưng không có ai phản bác hần bởi vì những người ở đây không cảm nhận được bất kì khí tức của yêu thú nào.

- Thực giác của ta nhận thấy.

Trần Duyệt cũng hết cách, hần không thể nói là do Chu lão chỉ điểm.

- Chê cười, ngươi nghĩ chỉ vì thực giác của mình mà chắc chắn phía trước có yêu thú sao?

Mọi người xung quanh đều không tán thành, Trần Duyệt lắc đầu cười khổ liền chọn một hướng khác lao đi.

La Hùng phía trước cũng ngờ ngàng, không ngờ tên sư đệ lại quyết tuyệt như vậy, chỉ vì thực giác mà sẵn sàng tách ra khỏi đội một mình trong Ma Kiếm Lâm.

- Nếu Trần sư đệ đã quyết tâm như vậy ta sẽ không ngăn cản, nhưng chuyện tự ý rời bỏ nhiệm vụ ta sẽ nói lại cho Chấp Pháp đội.

Nghe tới đây cả ba người đều biến sắc, nếu chạm vào Chấp Pháp đội thì Trần Duyệt lãnh ít dữ nhiều rồi. Riêng Ngô Thiên cười lạnh:

- Trần Duyệt ơi là Trần Duyệt hi vọng ngươi tốt nhất nên chết trong Ma Kiếm Lâm đi, rơi vào tay Chấp Pháp đội đúng là sống không bằng chết.

Nhưng hã hẽ không được bao lâu không chỉ hần bốn người sắc mặt đều rất khó coi. Trước mặt là một đàn kiến đen cực lớn, đó chính là Hắc Thiết Nghi linh trùng cấp một Đỉnh đẳng.

- Tất cả lui lại.

La Hùng hết lớn, nhưng tốc độ của nhân loại làm sao có thể so sánh với yêu thú nhất là trong rừng sâu. Không quá nửa canh giờ bốn người đã bị đàn kiến bao vây.

Nếu chỉ hai ba con thì chỉ cần một người trong trong số những kẻ ở đây liền nhẹ nhõm giải quyết. Nhưng ở đây lại có hơn ngàn con Hắc Thiết Nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tiểu Thú Triều

Khi hai nàng còn đang thần thờ trước uy lực của tu sĩ Kim Đan kì thì bị tiếng hét của La Thành làm giật mình. Hắn phun ra một búng máu tươi, do phải sử dụng phù chú nên La Thành tất nhiên là kẻ đứng mũi chịu sào. Mặc dù không bị đánh trúng nhưng áp lực từ chiêu thức vừa rồi không phải là thứ một tu sĩ Luyện Khí kì có thể chịu đựng.

Cao Bá vội vàng chạy tới đỡ hắn dậy rồi tất cả liền tẩu thoát.

- Chuyến đi lần này thật không suôn sẻ, chưa tới nơi mà tất cả đã bị thương mà còn mất đi con át chủ bài bảo mệnh.

La Hùng cười khổ nghĩ thầm.

Ở một nơi khác cách đó khá xa Trần Duyên cũng không khá hơn là bao, hắn đang bị một đàn Hôi Thử bao vây. Mặc dù chỉ là yêu thú cấp một Bính đẳng nhưng số lượng thì hàng ngàn hàng vạn con khiến hắn đau đầu.

Không còn cách nào khác Trần Duyên chỉ còn cách thả ra hết số Thực Huyết Trùng đang có khoảng hơn hai ngàn con, bọn chúng nở từ số trứng mà hắn lấy được lúc đi cùng tiểu nha đầu Hà Diệu. Từ trước tới nay do thấy được sự hung hăng của bầy linh trùng này nên hắn chưa tìm được Phong Ấn Trận phù hợp để giam giữ chúng nên không dám cho Thực Huyết Trùng sinh sản.

- Lần này về phải cho bọn chúng sinh sản rồi, nếu không cứ tiêu hao kiểu này thì ta không còn đủ linh trùng nữa.

Trần Duyên thở dài để cho tiểu mập mạp khổng lồ chế đàn Thực Huyết Trùng Đỉnh đẳng cùng hắn huyết chiến.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn thả tất cả Thực Huyết Trùng ra. Tu vi của Trần Duyên chưa đủ để khống chế tất cả bọn chúng.

Đã nhận chủ nên linh trùng sẽ không tấn công Trần Duyên nhưng sẽ không chừa bất cứ thứ gì xung quanh, thậm chí là lôi kéo tới những tồn tại đáng sợ khác. Nhưng thời điểm này xung quanh đều là Hôi Thử hắn không cần phải đắn đo suy nghĩ, giết càng nhiều càng tốt.

Cơ thể được trui rèn tới mức tận cùng, Trần Duyên vận công pháp “Khô Mộc Tiểu Pháp” cả người khô khốc nứt nẻ. Những ngón tay khép lại như một mũi giáo xuyên thủng thân thể Hôi Thử.

Đàn Thực Huyết Trùng cũng như chủ nhân của chúng, con khát máu chưa bao giờ dừ dội như vậy. Như cỗ máy nghiền thịt lao vào sâu xé, những xác chuột bị cắn nham nhở rải rác khắp nơi.

Sau nửa ngày đàn Hôi Thử đã giảm đi gần một nửa trong khi số lượng Thực Huyết Trùng không xê xích bao nhiêu. Dù sao sinh mạng của Thực Huyết Trùng của ngang bằng yêu thú Đỉnh đẳng.

Đang say sưa trong chém giết Trần Duyên được Chu lão nhắc nhở.

- Dừng lại tiểu tử, ta cảm nhận chúng đang tập trung lại gần núi đá đằng kia, có lẽ có thứ gì đáng giá.

Vừa nghe có báo vật mắt hắn như sáng lên, vội vàng thu hồi Thực Huyết Trùng chỉ để lại hơn trăm con Đỉnh đẳng bảo vệ xung quanh. Dù sao Hôi Thử đã bị tàn sát quá nhiều, chúng có vẻ như bắt đầu sợ hãi không còn tấn công ồ ạt như ban đầu.

Đúng như lời Chu lão mấy ngàn con Hôi Thử ở chung một chỗ, phía trên là một con chuột màu bạc to lớn như con bò.

- Thì ra là con chuột đầu đàn phát lệnh tập hợp.

Hắn thất vọng, đã ba ngày từ khi tách khỏi nhóm người ngoài trừ chém giết ra thì hắn không hề thu hoạch được gì.

- Thật kì lạ, bình thường yêu thú đầu tập trung nhiều như vậy. Đây đã là đàn thứ tư ta trông thấy rồi. Chu lão nghĩ sao.

Nghe Trần Duyên hỏi lão không cần suy nghĩ liền nói:

- Thú triều. Chắc chắn chỉ có thú triều mới làm ra hiện tượng lớn như vậy.

Trần Duyên hoảng hốt, hắn có đọc trong sách biết được ở Ma Kiếm Lâm cứ năm trăm năm là tiểu thú triều, năm ngàn năm là đại thú triều. Nếu theo lời nói của các tiên bối đời trước thì còn phải tới hơn mười năm nữa mới có thú triều mới hợp lí.

Không cần nghĩ nhiều, Trần Duyên liền quay đầu bỏ chạy. Hiện tại mới có giai đoạn đầu nên chỉ có yêu thú cấp một, đợi một thời gian nữa không chừng có cả yêu thú cấp hai, cấp ba.

Đường trở về gặp cũng không ít khó khăn, có lúc đi cả ngày không gặp yêu thú nào. Nhưng có một đêm hắn đang ngủ thì bị một đàn Dạ Miêu yêu thú Đỉnh đẳng tập kích.

- Không thể nào ta đã để rất nhiều tín hiệu báo động xung quanh rồi mà.

Trần Duyên nhìn đám mèo trên mặt khó mà tin nổi. Lại một trận huyết chiến xảy ra, nhưng lần này mọi chuyện không dễ dàng. Hơn năm trăm con Thực Huyết Trùng bị tiêu diệt, riêng Trần Duyên cả người đầy thương tích từ xa nhìn lại hắn như một huyết nhân.

Sau hơn bảy ngày lần mò trong Ma Kiếm Lâm hắn rốt cuộc cũng về tới Phong Ma Sơn. Không chờ nghỉ ngơi Trần Duyệt một đường đi thẳng tới động phủ của sư phụ.

Sau khi được sự cho phép của sư phụ hắn tiến vào nghiêng người thật sâu.

- Đệ tử bái kiến sư phụ.

Phong Ma Chân Nhân vẫn như vậy, lão cứ như là không hề động đậy từ lần Trần Duyệt gặp trước đây.

- Không phải ta sai ngươi làm nhiệm vụ sao lại quay về sớm như vậy, còn thương tích trên người tại sao mà có?

Lão không mện không nhạ nói.

Sau khi nghe Trần Duyệt thuật lại câu chuyện thì gương mặt ngàn năm bình thản kia lại có một chút cau mày.

- Ý ngươi là thủ triều đang tới.

- Đệ tử không dám chắc chắn nhưng khắp nơi yêu thú đều kết bầy, trở nên hung hăng hơn trước rất giống trong Tàng Thư Các ghi lại.

Miệng thì không chắc nhưng những điều hắn nói ra sau đó như thảm khảm định.

- Được rồi lần này ngươi làm rất tốt mau trở về dưỡng thương, phần thưởng thì đợi tông môn ban xuống.

- Tạ ơn sư phụ đệ tử cáo lui.

Hắn vừa định rời đi.

- Khoan đi đã.

Lão gọi hắn quay lại.

- “Hóa Mộc Quyết” ngươi tu luyện có gặp bất trắc gì không?

Biết sư phụ vốn là người trong nóng ngoài lạnh hắn cũng thành thật nói:

- Cho tới giờ thì mọi việc tu luyện của đệ tử đều suôn sẻ.

- Ngươi đừng có xem thường, “Hóa Mộc Quyết” nguy hiểm thật sự là khi đột phá lên Trúc Cơ kì. Hơn mười tên đệ tử trước đây tu luyện đều hóa mộc chết ngay tại lúc này.

Lão cắn dận.

- Đệ tử đã rõ, xin sư phụ đừng quá lo lắng đi được tới giờ phút này đã không còn gì hối tiếc.

- Ngươi lui ra đi.

Lão thở dài phát tay.

- Đệ tử cáo lui.

Sau khi rời khỏi hắn quyết định quay về động phủ, thương thế trên người thật sự quá nặng. Ngoại thương nội thương đều có đủ, lần này mà không tĩnh tâm tu dưỡng thì chắc chắn sẽ để lại tai họa ngầm.

- Sư phụ của ngươi không tệ.

Chu lão hiện lên cười khả khả nói.

- Lão nhân gia ngài đừng có hiện lên bất ngờ được không? Sẽ hù chết người đấy.

- Sư phụ của ta đương nhiên là lợi hại hơn người rồi.

Nhìn vẻ mặt tự ki của hắn lão không thèm đếm xỉa.

- Mặc dù là mới là Kim Đan hậu kì nhưng từ người hắn ta có thể cảm nhận được Thiên Đạo. Nếu ta không lầm thì trong trăm năm tới sư phụ ngươi có hai thành nắm chắc phá Đan thành Anh.

- Chỉ có hai thành.

Nghe Trần Duyệt nói Chu lão liền tức giận quát:

- Tiểu tử ngươi thì biết cái gì. Đột phá từ Kim Đan kì trở thành tu sĩ Nguyên Anh kì thì chỉ cần một thành cơ hội bọn chúng đã tranh nhau sức đầu mề trán.

Thấy lão tức giận Trần Duyệt cố ý lách qua chuyện khác.

- Lúc này Chu lão nói cái gì Thiên Đạo, vậy Thiên Đạo là gì?

Lão khinh thường liếc mắt nhìn hắn.

- Ngươi không cần hỏi, con kiến Luyện Khí kì như ngươi biết quá nhiều chỉ làm hỏng đạo tâm thôi.

Nói rồi lão liền biến mất, Trần Duyệt chỉ đành cười khổ.

- Đứng là người già mà, tính khí thất thường.

Hắn cuối cùng cũng chèo chống thân thể trở về, trước động phủ Hạ Thảo như thường lệ chào đón nhưng lần này còn thêm hai mẹ con Linh Diệu, Linh Diệp cùng ở đó.

Nhìn thấy hần huyết dịch đầy mình Hạ Thảo đôi mắt đầm lệ chạy tới ôm chăm lấy. Trần Duyên cảm động cố gắng dỗ ngọt nàng rồi cùng trở vào song tu trị thương.

Một tháng trôi qua rồi cuộc Trần Duyên thương thế cũng đã hồi phục hoàn toàn khiến hần cũng phải tắc lưỡi:

- Không ngờ thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” này lại có tác dụng chữa thương mạnh mẽ như vậy, với thương thế này cứ nghĩ cần ít nhất ba tháng mới có khả năng khỏi sức không ngờ ta chỉ mất một phần ba thời gian mà đã bình phục hoàn toàn.

- Môn thần thông này còn quá nhiều điều bí ẩn mà ta không biết sau này nên dành thêm thời gian tìm tòi nhiều hơn.

Vừa cảm thán Trần Duyên hưởng thụ ôm tiểu nữ nô trong lòng, lúc này vừa bị hần hành hạ lên bờ xuống ruộng giờ đã kiệt sức không mảnh vải che thân hạnh phúc chờ đợi hần âu yếm.

Trần Duyên thỏa mãn vuốt ve nữ phụ thì một tia sáng bay tới, đó chính là truyền tin phù của sư phụ.

Trong đó có nói tin tức hần truyền về đã được xác thực, tiểu thủ triều đang tới. Còn bốn tên đệ tử kia thì đã được sư phụ bọn hần cứu về khắp người đều bị trọng thương nhưng nặng nhất vẫn là tên Cao Bá luôn đi theo võ mông ngựa kia, hần bị mất một cánh tay con đường tu luyện sau này khẳng định không suôn sẻ.

Trong thư sư phụ còn nhắc nhở bản thân hần trong ba tháng tới tốt nhất là ngoan ngoãn chữa thương, trong danh sách tham gia trường săn bắn thú triều lần này có tên hần.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Phù Sa Thạch tác dụng

Thấy sư phụ quan tâm làm cho Trần Duyên cảm thấy ấm áp.

- Sư phụ không ngờ rằng ta hồi phục sớm như vậy, nhưng lần này chắc phải ngoan ngoãn ở trong động phủ thôi.

Trần Duyên trầm nghĩ. Hắn nghĩ như vậy cũng không phải không có lý, bốn tên kia tuy sống sót trở về nhưng đều bị thương rất nặng thậm chí là mất một cánh tay. Mặc dù chuyện này không liên quan tới hần nhưng Thập Trưởng Lão vốn nổi tiếng là nóng tính và bao che, bây giờ xuất hiện khẳng định sẽ biến thành nơi để lão ta trút giận.

Thấy hần cảm truyền tin phù Hạ Thảo trong lòng lo lắng, nàng sợ rằng hần sẽ lại rời xa nàng. Một tháng trước nhìn Trần Duyên thương thế khắp người trở về nàng khóc suốt mướt tới nỗi gần như ngất đi. Nàng rất sợ hần đi rồi sẽ không quay về nữa.

- Chủ nhân, chàng lại phải rời đi nữa sao?

Nhìn thấy ánh mắt không nỡ của nàng Trần Duyên mỉm cười nhẹ nhàng xoa mặt nàng nói:

- Tại sao phải đi? Ở đây ta có tiểu nữ nô dâm đẳng như nàng còn chưa hưởng hết lạc thú thì ta sẽ không rời bỏ nàng.

Nghe Trần Duyên nói Hạ Thảo bỗng ôm trầm lấy hần gương mặt hạnh phúc.

Đang ôm nữ nhân trong lòng chợt nhớ ra điều gì hần liền vỗ nhẹ vào kiều đồn của nàng.

- Tiểu nữ nô của ta mau mặc y phục vào hôm nay ta sẽ biến nơi này trở thành thiên đường của linh dược.

Nghe thấy phải rời khỏi lòng của Trần Duyên làm nàng không muốn nhưng lại không thể cãi lời hần liền buồn bã đứng dậy.

- Hãy để tiểu nô hầu hạ chủ nhân mặc y phục.

Vừa giúp Trần Duyên mặc y phục cơ thể trần truồng của nàng liên tục va chạm vào hần. Sau đó nàng không ngần ngại liền ở trước mặt hần mặc y phục vào, những lần uốn éo cơ thể của Hạ Thảo làm hần hưng phấn không thôi nhưng Trần Duyên đã thao nàng nửa ngày rồi nếu như làm nữa hần sợ nàng ăn không tiêu.

- Nhưng cũng phải làm chút gì đó.

Nghĩ rồi hần xấu xa cười rồi từ từ tiến đến, từ đằng sau ôm trầm lấy nàng mà vuốt ve.

Hạ Thảo mừng thầm thì ra cơ thể nàng còn làm hần mê mẩn như vậy.

- Tiểu nô của ta hôm nay đã kiệt sức rồi không cần phải cố để ta thỏa mãn đâu. Nàng cũng phải chăm sóc bản thân cẩn thận để ta còn chơi nàng lâu dài nữa chứ.

Nghe hần nói nàng liền đỏ mặt, ở chung với Trần Duyên thời gian qua nàng biết hần tuy lời nói dâm đẳng nhưng tất cả đều muốn tốt cho nàng. Ngay cả chân khí khi song tu Trần Duyên đều chuyển năm thành sang cho nàng nếu không thì tu vi của Hạ Thảo cũng không tiến triển nhanh như vậy.

Nàng vâng dạ rồi khỏi mặt thất tu luyện để Trần Duyên lập trận pháp. Nàng vừa đi hần phóng mở não hải gọi ra Chu lão.

Biết tính Trần Duyên lão cũng không trêu chọc hần như lần trước mà chỉ hừ lạnh nói:

- Tiểu tử người cần gì ở lão già như ta.

Thấy Chu lão có vẻ chưa quên chuyện lần trước Trần Duyên mỉm cười nịnh nọt.

- Ai nói Chu lão già, ngài đường đường là tu sĩ Nguyên Anh kì viên mãi có vạn năm tuổi thọ. Như Chu lão đây cũng chỉ là tráng niên thôi.

Hắn nói không hề sai, nhìn vẻ trung niên của Chu lão cũng đủ hiểu lúc còn sống thọ nguyên của lão còn rất dài.

- Hừ không cần tiểu tử ngươi nhìn hót, có gì mau nói.

Tuy giọng nói còn vẻ lạnh lùng nhưng đã đỡ hơn ban đầu rất nhiều.

Trần Duyên cố nhịn cười tính cách trẻ con của Chu lão.

- Trước đây không phải Chu lão nói chi ta cách sử dụng triệt để Phù Sa Thạch sao, bây giờ nguyên liệu đã thu thập đủ đánh nhờ lão nhân gia ngài ra tay rồi.

- Ta chỉ hướng dẫn thôi, việc còn lại phải chính tay tiểu tử ngươi làm.

Lão nhìn hắn nói.

Thấy hắn ngỡ ngàng Chu lão liền quát:

- Còn chờ gì nữa mau mang tất cả ra đây.

Y theo lời, hắn lấy tất cả mang ra.

- Đúng rồi thứ đó đặt ở đây, đưa qua bên phải một chút. Ngươi bị ngược à ta bảo là bên trái. Thứ đó để phía trên, cao nữa bộ chưa ăn cơm sao, đập mạnh lên. Ngay cả nữ nhân còn mạnh hơn ngươi.

Hơn nửa ngày dưới sự chỉ bảo “tận tình” của Chu lão mọi việc đã hoàn thành phần nữa, bước tiếp theo là thứ hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Đứng dưới đồng phân Động Địa Tượng cao qua đầu Trần Duyên ngao ngán lấy ra xẻng xúc vừa định ra tay thì Chu lão ngăn lại.

- Ngươi đang làm gì vậy hả? Ai cho phép ngươi dùng xẻng.

- Không dùng xẻng thì làm bằng cách nào, ta đâu có thần thức.

Trần Duyên nghi vấn hỏi.

Tới đây bỗng nhiên Chu lão mỉm cười khiến hắn cảm giác có gì không ổn.

- Tay của ngươi đau, nhớ là phải dùng tay trần thì cảm giác mới chính xác được.

Nghe tới đây Trần Duyên liền ngã ngựa, hắn hét lớn:

- Ta không ngờ Chu lão lại là người như vậy, lấy chuyện công trả thù riêng chuyện này ta nhất quyết không làm.

- Hừ một tu sĩ Nguyên Anh kì như ta lại sử dụng thủ đoạn đê hèn đó để chen ép ngươi sao. Chỉ có bàn tay trần mới có động tác chính xác được, nếu ngươi không làm thì tùy coi như công sức hốt phân của ngươi đúng là phí công rồi.

Thấy Chu lão không hề thương lượng hắn đành chịu thua, từ bỏ sao? Nói dễ hơn làm. Dù bất kì cơ hội nào gia tăng thực lực hắn phải nắm lấy.

Sau hai canh giờ ngập ngụa trong thứ kia không biết hắn đã nôn mửa bao nhiêu lần cuối cùng mọi chuyện đã gần như hoàn tất.

Cầm Phù Sa Thạch trong tay tiên lại gần mắt xích của trận pháp Trần Duyên mừng muốn khóc. Cuối cùng qua bao gian khổ thì hắn cũng đã hoàn thành, nơi đây đã bước đầu trên con đường trở thành Hắc Lâm rừng rậm rồi.

Phù Sa Thạch vừa được đặt xuống liền chìm xuống đất. Một hơi thở sau thở những bỗng nhiên tràn đầy linh khí, còn những cây linh dược xung quanh cũng trở nên tràn đầy sinh lực.

Nhìn mọi thứ xung quanh Trần Duyên gạt đầu hài lòng, một linh khí giờ đây đã trở nên tinh thuần hơn trước. Không chỉ trong mật thất tu luyện mà tràn ngập ra cả động phủ khiến ba nữ nhân ở bên ngoài cũng bất ngờ.

Từ giờ chuyện thiếu hụt linh khí tu luyện đã không còn nữa, hắn có thể toàn tâm toàn ý cho việc tu luyện nâng cao cảnh giới.

Tam nữ bước vào cảm nhận thấy một linh khí khắp nơi liền mừng rỡ ra mặt nhất là nhị nữ Linh Diệu, Linh Diệp. Một tháng gần đây do Trần Duyên bị thương nặng ngày nào cũng cùng Hạ Thảo song tu trong mật thất. Mặc dù không cảm các năng tiến vào nhưng mẹ con nàng đầu thế tinh tâm tu luyện khi gần đó có kẻ đang làm đại sự chứ.

Bây giờ trong động phủ đã tràn ngập một linh khí thì ở trong mật thất của mình thì nhị nữ cũng có thể tu luyện.

Thấy tam nữ đi vào Trần Duyên bước tới ôm Hạ Thảo vào lòng vẻ cưng chiều rồi quay qua nhị nữ hỏi:

- Thời gian gần đây làm cho nhị vị tỷ tỷ chịu thiệt thòi rồi.

Hai nàng hằng ngày đều đã quen nhìn hắn âu yếm Hạ Thảo nên cũng không lạ gì, thậm chí thỉnh thoảng mọi người dùng cơm Hạ Thảo luôn ngồi trong lòng hắn dâng lên thực vật. Lúc thì dứt cho hắn ăn thậm chí còn dùng miệng của nàng đưa rượu vào miệng hắn, mỗi lần như vậy hắn đều ôm nàng hôn thật sâu.

Trần Duyên thân mật với Hạ Thảo dường như không quan tâm tới sự chứng kiến của nhị nữ. Đối với hắn hai nàng đã là sóc trong lọ chỉ cần thời gian thì hai nàng sẽ chấp nhận hắn.

Trần Duyên đâu biết rằng nhị nữ cũng rất muốn ở cùng hắn, nhưng Linh Diệu sợ là hắn nghĩ nàng không còn trinh tiết, sợ nữ nhi sẽ khinh thường bởi vì nàng thấy được tình ý của Linh Diệp đối với Trần Duyên.

Còn Linh Diệp thì lại sợ mẫu thân bị tổn thương, dù sao phụ thân nàng đã tạ thế được ba năm. Ba năm trống vắng giờ đây mới tìm được nam nhân phù hợp biết chiều chuộng thương yêu mẫu thân nên nàng không muốn mẫu thân buồn phiền.

Từ khi tới đây nhị nữ cũng thấy được Trần Duyên cưng chiều nữ nhân của hắn tới mức nào. Hạ Thảo không chỉ có tài nguyên tu luyện phong phú mà tốc độ tu luyện cũng tiến bộ thần tốc. Nhìn vẻ mặt thỏa mãn hạnh phúc của nàng khiến cho nhị nữ phải ghen tỵ.

- Hai vị tỷ tỷ.

Trần Duyên nói lần nữa khiến nhị nữ từ trong suy nghĩ tỉnh táo trở lại. Linh Diệu bối rối nói:

- Mong đệ thứ lỗi, một linh khí trong đây quá dày đặc làm cho bản thân kinh hi nên không lắng nghe.

Thấy nàng đỏ mặt Trần Duyên cũng không để ý nói lại:

- Gần đây đã làm cho nhị vị tỷ tỷ phải thiệt thòi rồi.

Nàng vội vàng nói:

- Đâu có đâu có, đệ không chỉ cho hai mẹ con tỷ tá tíc mà còn cho chúng ta tài nguyên tu luyện nữa chỉ sợ cả đời này chúng ta không thể nào trả hết nợ cho đệ.

- Nếu vậy hai vị tỷ tỷ có thể dùng cả đời trả nợ cho đệ, bản thân đệ còn vui mừng khôn xiết.

Nghe lời nói mập mờ của hắc Linh Diệu đỏ mặt chạy về mặt thất trong ánh mắt của nàng còn ẩn chứa vẻ ước mong. Thấy mẫu thân rời đi Linh Diệp mặc dù không muốn, nhìn Trần Duyên ánh mắt không dứt rồi cũng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hành Pháp Sơn

Nhìn thấy vẻ mặt của nhị nữ Hạ Thảo đang ngồi trong lòng hắc cũng nhận ra được.

- Chủ nhân có muốn thu hai mẹ con đó không?

Nghe Hạ Thảo gắng hỏi Trần Duyên lưu manh cười nhìn nàng nói:

- Có phải tiểu nữ nô của ta đang ghen không?

Vừa nói tay heo của hắc vừa xoa bóp đồn bộ của nàng. Cố gắng kiềm nén khoái cảm do Trần Duyên mang đến nàng vừa rên rĩ vừa nói:

- Không... không có ah... ah tiểu nô chỉ... chỉ muốn chủ nhân được sung... sung sướng hơn thôi.

- Thiếp biết bản... bản thân không thể ah... ah nào thỏa mãn chàng.

Nghe nàng nói Trần Duyên cũng rất hứng thú, chỉ cần nghĩ tới việc được hai mẹ con nàng cùng rên rĩ dưới cự long đã làm Trần Duyên hưng phấn không thôi.

Lúc này Hạ Thảo lại cảm nhận được phía dưới của hắc có điều quen thuộc, đó là cội nguồn hạnh phúc của nàng. Cự long lúc này đã nóng hổi chạm vào hạ thân Hạ Thảo.

Nàng đứng dậy khom người xuống bàn tay trắng trẻo thon dài tóm lấy sinh vật hung dữ kia ánh mắt lẳng lơ mỉm cười liếc nhìn hắc.

- Chủ nhân thấy chưa, chỉ có vật này là không biết nói dối thôi.

Trần Duyên đỏ mặt ngại ngùng, không ngờ hắc bị nữ nhân bắt thóp. Hắc lao tới ôm lấy Hạ Thảo cùng nàng tu luyện.

Ba tháng trôi qua, do mỗi ngày đều cùng nàng tu luyện nên tu vi đã sớm đột phá Luyện Khí kì tầng tám đương nhiên Hạ Thảo cũng cùng hắc đột phá.

Hôm nay là ngày hiếm hoi Trần Duyên rời khỏi mặt thất, hắc nhận được truyền tin phù từ sư phụ liền tức tốc lên đường. Vừa bước tới động phủ Phong Ma Chân Nhân đã đứng ngoài đợi hắc.

Trần Duyên vừa tới chưa kịp hành lễ lão liền tóm lấy hắc đập không bay đi.

- Tại sao người lại gấp như vậy, chẳng lẽ có chuyện không hay xảy ra?

Trần Duyên nghi vấn.

- Sự việc lần này nếu người vượt qua được không chừng sẽ có tạo hóa lớn.

Nghe sư phụ nửa úp nửa mở làm hắc cũng lo lắng.

Mấy hơi thở sau Phong Ma Chân Nhân đem Trần Duyên đập xuống một ngọn núi. Khung cảnh xung quanh đều là rừng lá hoang sơ như ngàn năm không ai đặt chân tới. Ấn phía sau tảng lá là những ngọn tháp cao chọc trời đâu đâu cũng có hắc bào đệ tử canh gác. Lúc này Trần Duyên liền nhận ra hắc đã được sư phụ đưa tới Hành Pháp Sơn.

- Bị đưa tới Hành Pháp Sơn khẳng định là liên quan tới nhiệm vụ vừa rồi. Sợ là lần này lành ít dữ nhiều.

Nghĩ như vậy Trần Duyên vẫn tiến vào, có sư phụ ở đây hắc không tin những lão gia hỏa kia dám đụng tới hắc.

Bước vào đại điện, không khí tràn đầy sát tính bên trong làm hơi thở trở nên dồn dập hơn, áp lực tinh thần cũng bị đè nặng. Xung quanh hàng trăm đệ tử mặc hắc y nghiêm trang, từ bọn chúng phát ra khí tức dọa người. Phía trên thềm cao có năm người, bốn lão giả, một trung nhân nhìn xuống hắc.

Chỉ cần nhìn sơ qua Trần Duyên liền nhận ra những người này là ai. Từ bên trái qua đầu tiên không ai khác là sư phụ của hắc, thứ hai chính là Nhị Trưởng Lão người đã truyền cho hắc công pháp và pháp quyết tu luyện.

Ngồi ở giữa là lão già cao, gầy gò khuôn mặt không giãn mà tự uy đặc biệt là một con mắt bị mù không ai khác chính là Đại Trưởng Lão. Thời trẻ lão còn được giới tu sĩ chỉ cần nghe danh là sợ hãi Độc Nhân Lão Ma nhưng đó là chuyện của hơn ngàn năm trước.

Người thứ tư là một lão già thân thể thấp lùn nhưng khuôn mặt lại đỏ như huyết hân chính là Bát Trưởng Lão.

Trung niên cuối cùng chính là Thập Trưởng Lão vừa được phong hai trăm năm trước.

- Đệ tử kia bước vào Hành Pháp Điện tại sao không quỳ?

Đang mãi suy nghĩ Trần Duyên bị tiếng quát của hắc bào đệ tử làm bừng tỉnh. Hắn liếc mắt nhìn nghi vấn:

- Người là ai?

- Ta là Lí Hữu đệ tử của Đại Trưởng Lão được người tin tưởng giao việc xét xử vụ án lần này.

Lí Hữu về mặt kêu ngao.

- Ah thì ra là Lí sư thúc tiểu bối ngưỡng mộ đã lâu.

Thấy vẻ cười cợt nịnh nọt của Trần Duyên lòng hư vinh trong hắn nổi dậy liền hừ lạnh nói:

- Còn không mau quỳ xuống tiếp nhận xét xử.

Lí Hữu trong lòng khoái trá, thật ra hắn rất quen thuộc Ngô Thiên. Lần này còn được Bát Trưởng Lão đánh tiếng nhất định phải gắng tội thật nặng cho Trần Duyên khiến hắn thần tàm ma đại đó là lí do tại sao hắn chủ động cầu xin sư phụ cho xét xử vụ này. Việc đầu tiên phải làm là hạ nhục Trần Duyên khiến tinh thần hắn suy sụp.

Đột nhiên Lí Hữu chợt lạnh cả người, ánh mắt của Trần Duyên sắc bén như dã thú trực muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

- Lí sư thúc đã quá coi trọng bản thân rồi, ngay cả sư phụ ta Tứ Trưởng Lão còn chưa bảo ta quỳ xuống lần nào người nghĩ bản thân đủ tư cách sao.

Lí Hữu chợt ngậm miệng lại, hắn không dám nói có. Phong Ma Chân Nhân nổi tiếng hiếu sát kia mà nổi giận thì e rằng cả sư phụ cũng không che chở được hắn.

Đuối lí hắn đỏ mặt hết lớn:

- Trần Duyên người dám phạm thượng, trên Hành Pháp Điện dám chống lại lệnh của bản sư thúc. Ta phạt người trăm trượng người có chịu phục hay không.

- Đương nhiên là ta... không phục.

Trần Duyên cười cợt, nhưng không đợi tên Lí Hữu kia lên tiếng quát nạt hắn liền nói tiếp:

- Hôm nay chấp pháp đội diện kiến ta là có chuyện gì?

- Là thẩm tra vụ án đúng không? Chưa thẩm tra ta chưa phải phạm nhân tại sao lại phải quỳ. Trong tông môn không hề quy định đệ tử phải quỳ lạy khi diện kiến tiền bối, hay là Lí sư thúc muốn thay đổi luật lệ tông môn, hay là sau này tất cả đệ tử chỉ cần quỳ lạy sư thúc là đủ.

Từng câu từng chữ đều ép Lí Hữu vào con đường phạm thượng, bây giờ hắn mới cảm thấy việc này không dễ như hắn nghĩ.

- Tên Ngô Thiên khôn kiếp kia cái gì là tên Trần Duyên chỉ biết nhẫn nhịn, tinh thần yếu ớt không dám chống lại kẻ khác chứ? Chuyện này nếu làm không hợp lí thì ngay cả ta cũng bị hắn kéo xuống nước mất.

Lí Hữu đâu biết rằng chỉ vì thêm muốn chút tài nguyên tu luyện còn con con mà Bát Trưởng Lão hứa hẹn mà bản thân thật sự đã bị chìm trong vũng lầy. Nếu xử tội Trần Duyên thì sẽ lọt vào tầm ngắm của Nhị Trưởng Lão và Tứ Trưởng Lão, còn nếu không xử được hắn thì khác nào đắc tội với Bát Trưởng Lão và Thập Trưởng Lão.

Lấy lại bình tĩnh Lí Hữu không muốn dây dưa với Trần Duyên thêm nữa, hắn không muốn lại bị ra thêm vài tội danh khác.

- Ngày hôm nay Chấp Pháp Đội diện kiến người bởi vì người đã phạm phải đại tội từ bỏ nhiệm vụ không có lí do đẩy các sư huynh đệ đồng môn vào hiểm cảnh. Người có nhận tội hay không?

- Sư thúc quả là người vui tính mà, hôm nay không phải chấp pháp đội triệu kiến ta là để tông môn ban thưởng sao?

Ngồi trên cao Nhị Trưởng Lão há miệng cười ha hả không để ý hình tượng bậc tiền bối.

Lí Hữu giận dữ, không ngờ tên đệ tử này lại là kẻ bất trị như vậy hắn thấy được trong mắt Trần Duyên không xem hắn ra gì. Ngay cả nói chuyện cũng không thèm nhìn thẳng.

- Trần Duyên to gan người dám không nhận tội lại còn tự đại không để tiền bối vào trong mắt. Ta phán xét người có tội là bản thân người có tội.

Nghe tới đây ngay cả Đại Trưởng Lão luôn nhắm mắt dưỡng thần cũng chợt động dậy, hắn đưa mắt nhìn bốn vị trưởng lão rồi mỉm cười như nhắc nhở chưa tới lúc phải nhúng tay.

Nhị Trưởng Lão và sư phụ Trần Duyên xem như không có chuyện gì riêng Bát Trưởng Lão thì đã gấp không chờ được nữa.

- Thật không ngờ tên Lí Hữu này ngày thường luôn tỏ ra điềm đạm mà lúc này lại bị tiểu tử kia khiêu khích tới mức không giữ được lí trí. Chuyện này sợ rằng không đi tới đâu rồi.

Bát Trưởng Lão thờ dãi.

- Hừ người phàm ta có tội thì sao chứ, Lí Hữu sư thúc người nên nhớ bản thân chỉ là một chấp sự ngồi chờ chết trong tông môn thôi lấy đâu ra tư cách mà phán xét ta.

- Người... người dám...

Trần Duyên đã chạm tới nỗi đau của hắn, hơn 50 tuổi mới Trúc Cơ thành công nhưng lại dừng ở Trúc Cơ tầng 2 hơn 100 năm nay. Nếu không có đột biến xảy ra thì khẳng định đây chính là giới hạn của hắn, tư chất tu tiên đã hết Lí Hữu chỉ có thể làm chấp sự chờ đợi nguyên hao hết. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến hắn giúp Bát Trưởng Lão để đòi lấy thiên

tài địa bảo nhằm đột phá.

- Người không chỉ làm nhiệm vụ thất bại mà khiến sư huynh đệ trọng thương trong đó ngay cả sư chất Cao Bá bị phế đi một tay ảnh hưởng tới con đường tu luyện của hắn đó không phải là trọng tội sao?

- Hừ sư thúc quá lời rồi, ta không chỉ cứu mạng họ còn mang về tin tức giúp cho tông môn thoát khỏi tồn thất cực lớn. Còn lí do bọn chúng bị thương nặng như vậy là không nghe lời cảnh báo của ta chưa chết đúng là nhân tính bạo phát.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tứ Trưởng Lão khủng bố

Hai tên này kẻ nói trắng người nói đen làm cho vụ án không hề tiến triển gì. Thập Trưởng Lão lạnh lùng đứng dậy, khiến một kẻ nóng nảy như hắn phải kiên nhẫn ngồi xem vở kịch nhằm chán này tới tận bây giờ đã là kì tích. Hắn chấp tay sau lưng nhìn thẳng về phía Trần Duyên.

Áp lực từ tu sĩ Kim Đan kì đệ lên cơ thể khiến Trần Duyên cả người nằm rạp xuống đất. Lại gần liền phát hiện nền gạch phía dưới đều đã rạn nứt nếu gặp phải tu sĩ Luyện Khí kì bình thường xương cốt khẳng định sẽ bị nghiền nát.

Đại Trưởng Lão ngồi đó cũng không dự tính trước, lão không ngờ tên thập sư đệ này lại không sợ mất mặt ra tay với tiểu bối như vậy. Nhưng điều lão lo lắng nhất cũng không phải việc này, nhìn qua thấy Ma Phong Chân Nhân cũng động thân lão tính đứng lên ngăn lại. Không thể vì một tên đệ tử Luyện Khí kì mà dẫn tới cuộc chiến giữa hai trưởng lão được.

Bỗng nhiên Nhị Trưởng Lão đặt một tay lên vai làm lão không thể đứng lên dễ dàng, liếc mắt nhìn qua thì thấy Nhị Trưởng Lão mỉm cười lắc đầu. Không thể làm gì hơn Đại Trưởng Lão chỉ có thể thờ dài ngồi coi diễn biến.

Thập Trưởng Lão cũng nhận ra có gì không đúng uy áp trên người Trần Duyên rõ ràng bị chặn lại, lúc này lão mới chú ý Tứ Trưởng Lão về mặt lạnh nhạt nhìn hắn.

- Thập sư đệ đột phá Kim Đan kì mới 200 năm mà lòng tin đúng là bành chướng, không ngờ ngay tại trước mặt chèn ép đệ tử của lão phu phải chăng sư đệ đã không coi lão phu ra gì?

Nghe tới đây trong lòng Thập Trưởng Lão cũng nổi lên tia bất an, nhưng vì mặt mũi hắn không thể nào nhượng bộ được.

- Ta không tin bản thân đứng trước người lại không có sức hoàn thù.

Nghi trầm, lòng tin trong lòng hắn chợt tăng vọt, Thập Trưởng Lão lạnh lùng cười.

- Thi sao chứ? Vì hắn mà đệ tử ta mất đi một cánh tay đôi này không thể nào tiến xa được, hôm nay ta chỉ một ít giáo huấn nho nhỏ xem như là thay mặt sư huynh dạy dỗ đệ tử.

Hắn vừa nói xong không chỉ Đại Trưởng Lão cùng Bát Trưởng Lão biến sắc ngay cả Nhị Trưởng Lão ngày thường luôn cười cợt nhưng lúc này đùa giỡn sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Đại Trưởng Lão hét lớn.

- Thập sư đệ còn không mau...

Lão chưa nói xong cánh tay trái của Thập Trưởng Lão đã rơi xuống đất, máu bắn ra khắp nơi. gương mặt hắn lúc này đã tím ngắt miệng không nói một lời.

- Có vẻ như Thập sư đệ rất yêu thương đệ tử vậy ta cho người cũng giống như hắn.

Thập Trưởng Lão bây giờ trong lòng hối hận không thôi, hắn không ngờ thực lực lại chênh lệch như vậy. Cùng là tu sĩ Kim Đan kì nhưng lại cách biệt một trời một vực. Giờ đây mất đi cánh tay tuy tu sĩ Kim Đan kì có thể chặt chỉ trọng sinh nhưng thực lực lại giảm một mảng lớn, không biết phải tháng nào năm nào mới khôi phục chứ chưa nói tới tăng tiến tu vi.

Bát Trưởng Lão đứng lên muốn nói thì.

- Bát sư đệ phản đối hành động của ta sao?

Nghe Tứ Trưởng Lão gặng từng chữ lão cũng không nhận được ngồi xuống quyết định nhắm mắt cho qua. Mọi chuyện xảy ra chỉ có Đại Trưởng Lão cùng Nhị Trưởng Lão thấy rõ, cả hai lão mừng ra mặt.

- Trời đúng là chiếu cố Ma Kiếm Tông ta, không lâu nữa tông môn liền sinh ra một tu sĩ Nguyên Anh kì. Thời đại mà lịch đại tiền bối mơ ước sớm thành hiện thực rồi.

Đại Trưởng Lão nghi trầm kinh hi đứng ra tuyên bố.

- Sự việc ngày hôm nay ta kết luận Trần Duyên không chỉ vô tội mà còn lập được đại công cho tông môn được ban thưởng ba thứ chỉ cần hợp lí là được.

- Còn về Cao Bá là đệ tử có thiên phú tuyệt đỉnh được ban thưởng Trọng Sinh Thảo có thể mọc lại cánh tay không ảnh hưởng tới căn cơ.

- Riêng Lí Hữu trong khi thẩm tra vụ án gây ra sai sót phạt diện bích trăm năm không được bước chân ra khỏi Luyện Ngục Động.

Nghe tới Luyện Ngục Động mà còn phải ở trong đó trăm năm khiến chân của Lí Hữu mềm nhũn không còn sức lực để đứng.

- Các vị sư đệ có nghi vấn về quyết định của ta không?

Cả bốn người đều im lặng xem như ngầm đồng ý. Thập Trưởng Lão liền thu thập huyết nhục cho vào những trù vật lập tức rời đi. Bát Trưởng Lão miễn cưỡng nở nụ cười rồi cũng cáo từ, Ma Phong Chân Nhân thì lấy lí do chữa thương cho Trần Duyên cũng mang hắn đi không mà đi. Chỉ còn lại Nhị Trưởng Lão ở lại, dù sao hai lão cũng là đối thủ đánh cờ với nhau nhiều năm không gặp.

Đại Trưởng Lão lúc này mới phá lên cười ha ha.

- Sự đệ nghị sao nếu ta nói với tông chủ cùng nhị vị Thái Thượng Trưởng Lão việc này?

- Đương nhiên là mấy lão bất tử đó cũng không thể nào ngậm miệng được.

Nhị Trưởng Lão cũng hưng phấn đáp trả.

Về tới Phong Ma Sơn Trần Duyên cũng vội vàng cáo lui, thương thế trên người hẳn không phải nhẹ.

- Hồi... không ngờ vừa mới bình phục giờ đây lại thương thế đầy mình.

Một tháng trời qua, cuối cùng phần thưởng tông môn cũng được chấp sự mang tới. Đầu tiên hẳn muốn xác của 3 yêu thú cấp 2 nhưng hình thể của chúng phải cực lớn, không nói cũng biết thứ này dành cho lũ Thực Huyết Trùng. Phần thưởng thứ 2 Trần Duyên yêu cầu một cây linh dược cấp 2 Giáp đẳng. Phần thưởng thứ 3 là một bộ phong ấn trận đương nhiên là dùng để chân thả Thực Huyết Trùng.

- Cũng nên bắt đầu được rồi.

Trần Duyên lăm bằm, hẳn đào một mật thất cực lớn rồi lấy ra một trận bàn tay bất quyết, phía trên liền hiện ra thân ảnh tứ tượng khổng lồ di chuyển về bốn phía của mật thất tạo ra không gian hình lập phương bao trùm lấy mọi thứ bên trong. Đó chính là Tứ Tượng Phong Ấn Trận trận pháp cấp 2 Giáp đẳng.

Từ trong túi trữ vật lấy ra xác của hai con yêu thú cấp 2, đây là Tam Vĩ Ngư yêu thú Đỉnh đẳng khá phổ biến. Sau khi ném xác 2 con cá khổng lồ vào bên trong phong ấn trận Trần Duyên gặt đầu hải long liền vồ túi linh thú thả ra Thực Huyết Trùng. Linh Trùng ngửi thấy mùi máu tươi liền như ong vỡ tổ thi nhau xông tới, hơn ngàn con linh trùng tranh nhau tạo ra một trường hỗn loạn. Trần Duyên không quan tâm đóng trận pháp quay về mật thất tu luyện, có vấn đề quan trọng hơn cần hẳn lo liệu. (không phải là cái đạo hữu luôn nghĩ đâu ^-^)

Lấy ra hai quả trứng màu xanh lục để trên đùi, Trần Duyên kiểm nén hưng phấn trong lòng bắt đầu chuyển chân khí nuôi dưỡng linh trùng bên trong. Hẳn đã sớm muốn làm việc này nhưng phải kiên nhẫn chờ đợi thời cơ thích hợp.

Nguyên nhân đầu tiên là trứng của Lục Đường Lang tiêu tốn quá nhiều chân khí mà tu vi của hắn trước đây không thể nào đáp ứng nổi. Nguyên nhân thứ 2 chính là thực vật, khi linh trùng ra đời bữa ăn đầu tiên cực kì trọng yếu, điều đó quyết định thực lực của linh trùng.

Khi vừa nở ra nếu được ăn thức ăn dồi dào linh khí thì linh trùng có khả năng vượt xa những con khác cùng loại nên Trần Duyên mới kiên nhẫn chờ đợi tới ngày hôm nay.

Ngay khi trứng linh trùng có dấu hiệu sắp nở Trần Duyên liền vận thần thông “Thần Không Vạn Trùng” tay bất quyết, hai dấu ấn hình linh trùng kì lạ tiến vào bên trong. Việc còn lại chỉ là chờ đợi Lục Đường Lang nở ra.

Sau một canh giờ chúng cũng từ từ phá bỏ vỏ trứng, xuất hiện trước mắt Trần Duyên là hai con bọ ngựa mảnh khảnh cao hơn bàn tay. Chúng lại gần cuốn quýt bên Trần Duyên như thể hẳn là thân phụ mẫu của chúng. Lúc này tiểu mập mập lại đột ngột xuất hiện thân hình như con sâu to béo cổ găng ngắn đầu dầy như thị uy với cặp đường lang kia chứng tỏ nó mới là chủ nhân ở đây.

Chỉ tội nghiệp cặp đường lang mới chào đời tâm trí còn ngây thơ bị tiểu mập mập dụ dỗ, không biết con trùng béo kia nói gì mà hai con đường lang gặt đầu lia lịa rồi cùng nhau ném ánh mắt chán ghét về phía Trần Duyên.

- Cái gì ngươi kiếm thêm đồng mình nhằm cô lập ta.

Hắn nhìn ra âm mưu của tiểu mập mập liền hét lên. Tinh Thần Trùng uốn éo cơ thể như muốn nói mau cho nó thêm năm thành chân khí nếu không Trần Duyên đừng hòng khống chế cặp linh trùng kia.

Trần Duyên ngắt ngay, hẳn không ngờ tiểu mập mập lại thủ đoạn như vậy. Rõ ràng ngày thường được hắn cưng như cưng trứng húng như húng hoa suốt ngày chỉ có chơi đùa một rồi ăn, ăn xong rồi lại ngủ cứ như một vòng tuần hoàn khiến hắn cũng không biết bản thân đang nuôi trùng hay nuôi heo. Giờ đây lại muốn tăng thêm 5 thành chân khí đúng là muốn Trần Duyên tức chết mà.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Linh trùng xảo quyết

- Hừ, ngươi bắt nhân thì đừng trách ta bất nghĩa.

Hắn vồ túi trữ vật một con cá khổng lồ xuất hiện, đó chính là con Tam Vĩ Ngư cuối cùng được tông môn ban thưởng. Cắt lấy một miếng thịt cá Trần Duyên nở nụ cười ám áp nhìn về cặp đường lang.

- Tiểu bảo bảo lại đây thúc thúc có thức ăn ngươi cho các ngươi đây.

Như hiểu ý hẳn cặp đường lang dùng ánh mắt thêm khát nhìn khối thịt kia, thấy tình thế không ổn tiểu mập mập vội vàng bỏ ra trước mặt chúng uốn éo nói gì đó. Cặp đường lang sắc mặt khó sờ hết nhìn tiểu mập mập rồi quay sang chăm chú nhìn khối thịt kia.

Cuối cùng tình thế bị đảo ngược hai tiểu đường lang bỏ qua con sâu mập kia vội vàng chạy tới chỗ Trần Duyên đáng về nịnh hót. Sau khi được Trần Duyên cho phép cả hai nhào tới sâu xé tảng thịt gấp đôi người chúng. Thấy Lục Đường Lang ăn ngấu ngiến Trần Duyên cười thỏa mãn rồi ném ánh mắt khinh bỉ hướng tới tiểu mập mập.

- Hừ, ta nghĩ sau này ngươi nên giảm cân đi.

Vừa nghe tới đây tiểu mập mập hoảng hốt, nó cảm thấy hối hận vô cùng. Như một con sâu mập cố gắng trường thân thể nặng nề của mình leo lên vai Trần Duyên. Nó cố ý cạ thân thể tròn trĩnh của mình lên vai hẳn lộ vẻ nịnh nọt hồng xin Trần Duyên khoan hồng độ lượng.

Trần Duyên làm sao bỏ cơ hội hiếm có này, hẳn bụng tiểu mập mập xuống đất quay mặt làm ngơ. Biết không thể nào lung lay được hắn Tinh Thần Trùng không còn cách nào khác đành

cầu cứu Chu lão.

Nhìn thấy con sâu mập kia khóc lóc nài nỉ làm sao Chu lão có thể làm ngo, dù sao tiểu mập mập khi còn trong trứng cũng theo lão mấy ngàn năm còn thời gian gần đây cũng chỉ có nó trở chuyện cùng lão.

- Hầy, tiểu tử ngươi nhìn xem tiểu mập mập dù sao cũng chỉ là hải tử ra đời không lâu ngươi là đại nhân không nên chấp nhất với nó.

- Người nhìn tiểu hải tử này đáng thương biết bao, mới sinh ra cũng không biết mặt phụ mẫu còn bị thương từ khi còn trong trứng, mới ra đời đều rất yếu ớt. Bây giờ ngay cả ngươi cũng không quan tâm thì thử hỏi nó sẽ ra sao đây.

Lời Chu lão cảm động tới tận mây xanh làm Trần Duyên cũng chợt suy nghĩ lại, ở bên kia Tinh Thần Trùng cũng tỏ vẻ đáng thương như tiểu hải tử sợ sệt núp sau lưng lão.

Rốt cuộc Trần Duyên cũng mềm lòng, dù có hơi chút lười cá nhưng khi hấn chiến đấu tiểu mập mập luôn sát cánh kể bên. Mỗi lần hấn trọng thương bên ngoài thì cũng chính con sâu mập này hộ pháp.

- Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, ta sẽ không giảm lương thực nhưng đòi lại mỗi ngày ngươi phải chạy một canh giờ do Chu lão tận mắt giám sát nếu không ta liền cắt đi một nửa khẩu phần của ngươi.

Sắc mặt tiểu mập mập như tro tàn, ngày thường hết ăn rồi lại ngủ nhiều lắm thì lần vài vòng bây giờ lại bắt phải chạy mà lên đến hai canh giờ không khác nào đòi mạng. Không đợi tiểu mập mập phản kháng Trần Duyên ném nó vào chảo dầu.

Bên đây Lục Đường Lang vẫn còn đang ngấu ngiến, linh trùng khi nở ra càng hấp thụ nhiều tinh hoa thì con đường phát triển sau này càng rộng mở nhưng nếu hấp thụ quá nhiều thì cơ thể sẽ không chống đỡ nổi bạo thể mà chết.

Lục Đường Lang mới nở đã là linh trùng Đỉnh đẳng nên hấp thụ tinh hoa từ yêu thú cấp 2 Đỉnh đẳng là vừa đến giới hạn của thân thể. Nhưng điều Trần Duyên không dự tính trước lại xảy ra, sau khi ăn hết tâng huyết nhục của Tam Vĩ Ngư cấp lục đường lang liền ngủ thiếp đi mặc cho hấn đánh thức cũng không động đậy.

Trần Duyên lo lắng liền thỉnh giáo Chu lão.

- Tiểu tử ngươi không cần làm vẻ nghiêm trọng, chỉ là chúng đang lột xác thôi.

- Làm sao chúng lột xác nhanh như vậy được, dù có hấp thụ tinh hoa trời đất thì chỉ làm căn cơ vững chắc hơn bình thường mà thôi.

Chu lão lắc đầu cười khà khà:

- Ngươi nói không sai nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ, nếu bản thân linh trùng đã có sẵn thiên phú tuyệt đỉnh thì chuyện lột xác sớm chỉ trong lòng bàn tay.

Trần Duyên kinh hi, không ngờ cấp Lục Đường Lang này lại có thiên phú cao như vậy.

- Ha ha ha sau này các ngươi chính là át chủ bài để ta tung hoành thiên hạ.

Chu lão nhìn hấn biểu mô quyết định xối cho hấn một chậu nước lạnh.

- Ngươi nói không sai nhưng có điều phải chờ hai năm thì quá trình lột xác mới có thể hoàn tất.

Nghe tới đây cảm giác hưng phấn của Trần Duyên tuột hẳn, thú triều sắp tới nếu thực lực không tăng tiến thì rất có khả năng hấn sẽ chui vào bụng yêu thú đầu thai mất.

- Hai năm như vậy là quá lâu, tình thế bây giờ ta không thể nào chờ được.

- Hừ ngươi có biết tồn tại càng lợi hại thì thời gian trưởng thành càng kéo dài. Ta đã thấy tồn tại mất ngàn năm mới hoàn toàn trưởng thành, còn Lục Đường Lang này nếu để bản thân tự vượt qua quá trình lột xác thì mất 2 năm đã rất không tệ.

Lúc này mắt Trần Duyên liền sáng lên.

- Ý của Chu lão là ta có thể giúp chúng trưởng thành nhanh hơn?

- Không phải lão phu đã từng nói là chân khí của ngươi rất thích hợp để nuôi dưỡng linh trùng sao?

Chu lão hừ lạnh nói.

- Việc này ta đã biết nhưng hiện nay chỉ có con sâu mập kia mới cần ta cung cấp chân khí, Thực Huyết Trùng thì chỉ cần huyết nhục yêu thú.

Trần Duyên nghi vấn nói.

Lão hừ lạnh.

- Là do một phần bản tính thiết huyết của là linh trùng này khiến chúng ham mê huyết nhục, còn lí do khác là chân khí của ngươi quá ít, ít tới nỗi không đủ để chúng xia răng.

Nghe tới đây mặt hấn cũng đỏ lên, hiện nay mặc dù song tu đẩy nhanh tốc độ thu nạp linh khí nhưng cũng chỉ đủ bồi dưỡng tiểu mập mập phần còn lại không đủ cung cấp cho toàn bộ linh trùng của hấn.

- Ngươi không cần phải lo lắng, với tu vi hiện tại tiểu tử ngươi đủ sức bồi dưỡng cấp Lục Đường Lang này. Nhưng cũng phải mất hơn 6 tháng chúng mới hoàn tất quá trình lột xác.

Bao nhiêu đó cũng đã khiến hấn thỏa mãn, 6 tháng khẳng định có thể kiên nhẫn được, dù sao Trần Duyên cũng là đệ tử chân truyền dù có chậm trễ cũng không ai dám kiến nghị.

Việc linh trùng xem như tạm hoàn tất, Trần Duyên lấy ra cây linh dược cấp 2 Giáp đẳng được tông môn ban tặng trồng gần mắt xích nơi chôn Phù Sa Thạch. Đây là Bạch Diệp Thụ linh thụ cấp 2 Giáp đẳng, tương truyền rằng đây là nơi Bạch Xà sinh sống. Thậm chí còn được rất nhiều tu sĩ dùng độc chào đón vì rất được các loại linh xà ưa thích.

Cảm giác linh khí nồng đậm từ Bạch Diệp Thụ tán ra làm Trần Duyên cảm thấy khoái trá, thiên tài địa bảo cấp 2 chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên mới có thể nhận đủ điểm công hiến có nhiều tới đâu thì tông môn cũng không cho phép trao đổi. Bỏ gốc lấy ngọn ánh mắt cao hơn đầu không phải là chuyện hiếm gặp.

Khi mọi việc hoàn tất Trần Duyên liền gọi Hạ Thảo tiến vào mặt thất, khi thấy Bạch Diệp Thảo tiểu nữ phụ cũng kinh ngạc không thôi. Đây là lần đầu trong đời nàng thấy được linh thụ dồi dào chân khí như vậy.

Trong khi Hạ Thảo còn đang ngỡ ngàng hẳn từ phía sau ôm nàng vào lòng thì thầm

- Tiểu nô của ta, nàng thấy sao? Chỉ cần có linh thụ này thì sau này một linh khí ở đây luôn dồi dào dư dả cho chúng ta tu luyện.

Nghe hai chữ “tu luyện” Hạ Thảo hiểu ý lắng lơ mím cười tự cời y phục chỉ còn lại tiểu yếm liếc nhìn hẳn. Thấy tiểu nữ phụ hiểu chuyện như vậy Trần Duyên khoái trá liền cùng nàng song tu.

Thời gian trôi qua thật nhanh Trần Duyên đã khổ (sướng) tu hơn nửa năm, cuối cùng hẳn cũng chờ được ngày Lục Đường Lang hoàn thành lột xác. Thật ra cách đây 2 tháng Trần Duyên đã nhận được truyền tin phù báo cáo tin tức, các đệ tử trong tông môn dưới Trúc Cơ kì tập hợp tiến thẳng tới Bạch Lang Thôn nhằm chiếm lại quyền thống trị của nhân loại ở nơi có vị trí chiến lược quan trọng.

Nghe tới đây hẳn có thể khẳng định đây là một cuộc chiến dài hạn giữa tu sĩ và yêu thú. Tu sĩ thì mong muốn mở rộng khu vực kiểm soát nhằm có thêm tài nguyên tu luyện, còn yêu thú thì muốn mở rộng lãnh thổ sinh sống. Thú triều là biểu hiện rõ ràng số lượng yêu thú gia tăng đột biến (đúng là không biết kế hoạch hóa gia đình mà ^~^) phải đi chuyển đề tìm nơi trú ngụ.

Cặp Lục Đường Lang nặc dù bên ngoài không có gì thay đổi nhưng Trần Duyên cũng không dám coi thường, lột xác thành công chứng tỏ chúng đã là linh trùng Át đẳng.

- Ta đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, tới lúc Trần Duyên này đại phát thần uy. Thú triều này tới rất đúng lúc đây mới là chiến trường phù hợp cho linh trùng của ta.

Thu Lục Đường Lang vào túi linh thú đương nhiên là túi khác, hẳn làm sao có thể để cặp bảo bối này chung sống với bọn khát máu kia. Bước tới mặt thất chăn nuôi Thực Huyết Trùng đúng như Trần Duyên dự đoán số lượng Thực Huyết Trùng đã tăng lên đáng kể, gần như gấp đôi trước kia. Số lượng linh trùng Đỉnh đẳng đã gần 1000, riêng Tiểu Huyết đã thành công trở thành linh trùng Át đẳng bảo vệ thành công vị trí thủ lĩnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Sơ nhập thú triều

Thu lấy Thực Huyết Trùng hẳn gọi tam nữ căn dặn một số chuyện quan trọng rồi lập tức rời khỏi. Bước ra khỏi động phủ không khí xung quanh khiến Trần Duyên cũng không quá bất ngờ. Quang cảnh tĩnh lặng khác hẳn ngày thường, ở những nơi như Công Hiến Điện, Đồi Bảo Điện hầu như đệ tử ra vô không ngớt mà giờ đây chỉ có mấy tên chấp sự ngồi ngấp lên ngáp xuống.

- Thật kì lạ, rõ ràng chỉ là thú triều 500 năm tại sao lại phải huy động nhiều đệ tử như vậy, Ma Phong Sơn có hơn 5000 đệ tử vậy mà hầu như bị triệu tập toàn bộ.

Lúc này hẳn đã đứng dưới chân Ma Phong Sơn, không chút do dự Trần Duyên một thân một mình tiến vào Ma Kiếm Lâm điều mà tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn cũng không dám thực hiện nhất là khi thú triều đang diễn ra.

Đi được một đoạn Trần Duyên liền sử dụng thần thông “Thần Khống Vận Trùng” khống chế cặp Lục Đường Lang cùng hẳn đồng hành. Dù sao Thực Huyết Trùng di chuyển gây quá nhiều tiếng động mà điều hẳn cần bây giờ là sự im lặng hòng tránh khỏi những đàn yêu thú lên tới hàng ngàn hàng vạn kia.

Dựa vào địa đồ tông môn ban phát Trần Duyên lần mò trong rừng sâu tìm đường tới Bạch Lang Thôn.

Một buổi sáng bầu trời trong xanh những chú chim nhỏ bay lượn ca hát làm hiện ra khung cảnh thanh bình nhưng ở dưới mặt đất thì như là luyện ngục. Hàng ngàn hàng vạn xác Hôi Thử tràn ngập, những con còn lại ánh mắt đỏ như máu những tiếng chít chít vang lên khắp nơi.

Đàn Hôi Thử thật sự phẫn nộ, không biết đã có bao nhiêu đồng loại của chúng bị cắn xé không còn hình dạng. Sự điên cuồng đó hầu như tập trung vào thanh niên mặc đạo bào màu đen đứng chấp tay cách đó không xa. Mặc dù gần chục vạn Hôi Thử bao vây xung quanh nhưng vẫn không làm gì được tên nhân loại kia.

Kẻ đó không ai khác chính là Trần Duyên, cách đây 2 ngày hẳn bị rơi vào bẫy phục kích của đàn Hôi Thử. Điều làm hẳn không ngờ tới là đàn Hôi Thử này lại có con đầu đàn, điều này chứng tỏ nơi đây có số lượng gấp hàng chục lần bình thường.

Không chút do dự, Trần Duyên vỗ túi linh thú hàng ngàn con Thực Huyết Trùng lao ra ngăn cản đàn Hôi Thử.

- Đây đúng là thời cơ thích hợp để ta bồi dưỡng số Thực Huyết Trùng mới nở này.

Với tu vi Luyện Khí kì tầng 8 Trần Duyên đã khống chế được hơn 2000 con linh trùng Bỉnh đẳng. Hôi Thử vốn là loài yêu thú dùng số lượng để tấn công, với số lượng hàng vạn con chúng rõ ràng chiếm được rất nhiều lợi thế. Nhưng điều đó cũng không tiếp diễn quá lâu sau 2 ngày thôn phệ huyết nhục Thực Huyết Trùng đã trở nên mạnh mẽ hơn trước.

- Được rồi, tiểu tử nguoi đã nạn lại đây đủ lâu mau giải quyết dứt điểm rồi nhanh chóng rời khỏi đây, mùi huyết nhục có thể lôi kéo nhiều tồn tại mạnh mẽ hơn.

Trần Duyên gạt đầu đồng tình tay vỗ túi trữ vật khống chế đàn Thực Huyết Trùng Đỉnh đẳng ra thay thế, trao quyền khống chế cho Tiểu Mập Mập đích thân hẳn cùng Lục Đường Lang cùng xông về phía con Bạch Thử đầu đàn kia.

Thấy Trần Duyên tự lao đầu vào lưới đàn Hôi Thử điên cuồng muốn xé xác hẳn nhưng chúng vừa lao tới liền bị đàn Thực Huyết Trùng xung quanh đó ngăn cản. Lục Đường Lang huy động hai cặp chân trước như cánh quạt, chúng chịu trách nhiệm tiên phong hầu như chỉ cần chạm nhẹ những con Hôi Thử liền trở thành thịt vụn.

Cuối cùng hẳn cũng tới nơi, con Bạch Thử kia ngao ngễ đứng trên cột đá cao nhìn xuống. Xung quanh là hơn trăm con Hôi Thử khác, bọn chúng đều là yêu thú Đỉnh đẳng lớn hơn đồng loại rất nhiều. Thấy Trần Duyên lao tới bọn chúng liền rít lên dữ tợn cũng đồng loạt xông lên nhưng lại bị đàn linh trùng cản bước.

Trần Duyên hừ lạnh một quyền đánh nát cột đá Bạch Thử lớn hơn lão ngu ru tiếp đất giận dữ. Bạch Thử lao thẳng tới nhưng điều nó không ngờ là tên nhân loại kia không hề cử động nặc cho hai chiếc răng sắc như dao cạo kia cắm vào cơ thể.

Chưa kịp vui mừng thì Bạch Thử liền ngỡ ngàng, không ngờ hai chiếc răng cửa sắc bén không kém gì pháp khí Át đẳng kia mà chỉ để lại vết hằn nho nhỏ trên thân thể tên nhân loại. Sau

khí phục dụng Rèn Thể Đan “Khô Mộc Tiểu Pháp” của Trần Duyên đã đạt tới cực hạn, pháp khí dưới Giáp đẳng không thể nào khiến hắn bị thương.

Không để vụt thời cơ Trần Duyên giữ chặt đầu Bạch Thử bàn tay như lưỡi giáo xuyên qua con mắt đang hốt hoảng kia đâm thủng đầu của nó. Một đòn dứt điểm hần hủ lạnh ném xác con Bạch Thử về phía đàn Hôi Thử dữ tợn kia, thấy đầu lĩnh đã chết đàn Hôi Thử bắt đầu hoảng loạn có con điên cuồng tấn công có con thì quay đầu bỏ chạy. Chúng thậm chí còn đạp lên nhau tẩu thoát.

Trường thám sát nghiêng về một phía đã diễn ra, Thực Huyết Trùng đẳng cấp càng cao sức ăn càng nhiều, chúng như một cỗ máy nghiền thôn phệ tất cả huyết nhục trên đường đi.

Nhìn thấy Hôi Thử đã bỏ chạy tứ tán Trần Duyên quyết định không truy sát thu lại linh trùng liền rời khỏi. Ngày thứ 8 trôi qua cuối cùng hần cũng đã tới rất gần Bạch Lang Thôn, nhìn thấy cột khói xanh bay lên Trần Duyên liền chú ý.

- Đó không phải tín hiệu triệu tập của Ma Phong Sơn sao? Đã hơn 2 tháng không ngờ Bạch Lang Thôn vẫn chưa bị công phá.

Thực chỉ vị trí khói triệu tập Trần Duyên tiến đến, khi tới nơi trước mắt hần là một khu đất nhỏ từng chiếc lều nhỏ được dựng lên tạm bợ xung quanh có từng tốp đệ tử canh phòng cẩn mật.

Thấy Trần Duyên một nhóm đệ tử gần đó thấy hần tiến tới cũng không cần để ý, dù sao Trần Duyên cũng là đệ tử chân truyền duy nhất của Ma Phong Sơn chỉ cần liếc sơ qua ai cũng nhận ra hần.

- Lều của đệ tử dẫn đội ở đâu?

Nghe Trần Duyên hỏi bọn hần khinh thường trả lời, xem hần như con chó bên đường không cần quan tâm.

- Ngươi còn không mau tránh ra, đừng tưởng là đệ tử chân truyền thì có thể ngăn chặn chúng ta thi hành nhiệm vụ. Nếu ngươi còn không biết đi thì chính là gây rối cản trở dù ta có đánh gãy chân ngươi thì không ai nói được gì.

Tên đệ tử dẫn đầu hò hét trong lòng rất khoái trá, thử hỏi những tên đệ tử của ngọn núi khác có tên nào thoát mái hò hét trước mặt đệ tử chân truyền hay không, bọn kia nếu có gặp thì cũng phải khép nép cuối đầu một tiếng đại sư huynh 2 tiếng đại sư huynh.

Đắc ý chưa được bao lâu hần liền hết thâm ngả xuống đất trước cái nhìn kinh dị của những tên đệ tử khác, thì ra đôi chân hần đã bị Trần Duyên một kiếm chém đến tận bắp đùi.

- Tên phế vật kia ngươi dám..

Lời còn chưa nói xong tên đệ tử vừa nói đã bị bàn tay Trần Duyên chụp lấy đầu lâu, bàn tay hần nhưng gọng kiềm siết chặt. Từng tiếng răng rắc do hộp sọ vang lên làm những tên khác lạnh cả người.

- Các ngươi chỉ lều của đệ tử dẫn đội cho ta được chứ?

Lúc này không ai dám coi thường Trần Duyên nữa, tám gương đi trước đã quá rõ ràng. Một tên trong số chúng đứng ra run sợ nói.

- Đại... đại sư huynh lều của Bạch sư thúc hướng này, cứ việc đi thẳng là thấy.

Nghe tới tên này Trần Duyên cũng không xa lạ gì, Bạch sư thúc hần nói không ai khác chính là đệ tử quan môn của của sư phụ hần. Bạch Nhiên này đã nhập đạo hơn trăm năm, có thiên phú rất cao nên được sư phụ hần chú ý. Ngày thường đều chân giữ Dạ Thành khiến cho đám tán tu kia khiếp sợ không thôi.

- Không ngờ Bạch Nhiên sư huynh lại tới tận Bạch Lang Thôn này, nơi đây không phải là nhiệm vụ của đệ tử Luyện Khí kì sao?

Đẹp bỏ suy nghĩ trong đầu Trần Duyên một đường đi thẳng, những đệ tử trên đường đều khiếp sợ tránh đường không ai muốn mình giống như hai tên thê thảm kia.

Trung tâm là một lều vải lớn có hai đệ tử canh gác không cần nói cũng biết đây là nơi hần cần tìm. Trần Duyên vừa định hô lớn thì một tên đệ tử canh gác gần đó liền chạy tới khom người chấp tay nói.

- Đại sư huynh, sư thúc cho mời vào lều.

Nghe hần nói Trần Duyên cũng không quá ngạc nhiên, tu sĩ Trúc Cơ kì đã sinh ra thần thức nên việc hần bị phát hiện cũng là điều dễ hiểu.

Trần Duyên gạt đầu rào bước đi tới, nhìn bóng lưng hần tên đệ tử còn lại cũng nghi vấn:

- Ngươi cần gì phải khách khí với hần, tên Trần Duyên này chỉ là phế vật thôi ngay cả Tứ Trường Lão cũng đã ngó lơ không quan tâm đến hần.

Bọn chúng có suy nghĩ như vậy cũng hợp tình hợp lý, mấy năm nay dù chúng đệ tử có sĩ nhục Trần Duyên thế nào thì sư phụ hần cũng không ra mặt.

- Tại ngươi không biết đó thôi, chính Bạch sư thúc đã căn dặn nếu không muốn chết thì đừng làm cản trước mặt hần. Nếu có gì xảy ra thì không ai dám bước ra làm chủ cho ta đâu.

Nghe tên này nói xong hần cũng ngờ người rồi cũng khinh thường không quan tâm đắc ý mỉm cười xoay người lại hét lớn:

- Tên phế vật kia ngươi còn chưa an phận làm phẩm nhân sao?

Nói xong hần quay qua nhìn tên đệ tử kia về mặt đắc ý, đây không phải là lần đầu tiên hần gọi Trần Duyên như vậy. Nhưng lần này có sự khác biệt, một bóng đen thon gầy bay tới, xoẹt... chiếc đầu lâu kia bay lên cùng nụ cười đắc ý vẫn còn đó.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bạch Lang Thôn

Tên đệ tử kia hoảng hốt nhìn đầu lâu của đồng bạn mình rớt xuống lẫn đến chân hắn. Đôi chân như nhũn ra ngồi phịch xuống đất, bên kia Trần Duyên coi như không có gì xảy ra vẫn dạo bước bình thản đi tới căn lều.

Bước vào trong, trước mắt hắn là một trung niên thấp bé vẻ ngoài vô hại mỉm cười. Trần Duyên bước tới trước chấp tay nói.

- Trần Duyên bái kiến Bạch Nhiên sư huynh.

- Ha ha ha Trần Duyên sư đệ không cần phải khách sáo như vậy, dù sao chúng ta cũng là sư huynh đệ đồng môn mà.

Bạch Nhiên ha hả cười phát tay nói.

Biết tính cách ngày thường vô âu vô lo của vị sư huynh này Trần Duyên cũng không nhiều lời vào thẳng vấn đề.

- Không biết sư huynh không chán giữ Dạ Thành mà lại phải đích thân tới nơi này không phải dùng dao mổ trâu giết gà sao?

- Sư đệ quả thật không hề thay đổi tính tình vẫn trực tiếp như vậy, việc ta tới đây chính là lệnh của sư phụ ban ra. Còn Dạ Thành đã được một vị sư huynh khác thay ta trấn giữ.

Lời nói của Bạch Nhiên tuy nhẹ nhàng nhưng lại khiến Trần Duyên kinh ngạc:

- Nơi này thì có chuyện gì mà khiến đích thân sư phụ yêu cầu một người bận rộn như sư huynh chứ?

Hắn lắc đầu cười khổ.

- Sư đệ lại trêu chọc ta nữa rồi, ngồi ru rú ở cái thành kia khiến toàn thân ta muốn mọc râu lên đây, vừa nhận được lệnh sư phụ ta liền hưng phấn rồi khỏi không hề lưu luyến khoảng khắc nào.

- Có điều mới tới đây có lẽ sư đệ chưa biết chuyện gì xảy ra, khi vừa tới đây mỗi đêm đều có rất nhiều đệ tử mất tích, con số đó đã tăng lên hơn 100 người.

Nói tới đây hắn cũng chú ý về mặt của Trần Duyên.

- Sư huynh tới đây không phải là để khám phá việc này chứ?

Trần Duyên dò hỏi.

- Đệ nghĩ ta sẽ sao?

Thấy điệu cười của hắn cũng đủ hiểu, Bạch Nhiên tới đây vốn để trấn an chúng đệ tử chưa hề có ý định ra tay.

- Nếu sư đệ tới đây ta cũng yên lòng, việc này đành phải làm phiền sư đệ rồi.

- Sư huynh quá lời, ta làm sao có đủ bản lĩnh chứ.

Trần Duyên thoái thác, hắn ghét nhất là mang thêm những việc phiền phức bên người.

- Sư đệ quả khiêm tốn rồi, việc sư đệ một mình đi lại trong Ma Kiếm Lâm này đã là việc không dễ dàng gì. Với lại ở Dạ Thành không phải đệ còn nợ ta sao?

Nghe tới đây Trần Duyên nghi vấn rồi đành cười khổ, thì ra việc hắn giết người ở Dạ Thành không qua mắt được vị sư huynh này. Lúc đầu Trần Duyên cũng thấy lạ, rõ ràng hắn đã phạm phải điều cấm kị nhất Dạ Thành nhưng lại không bị chúng đệ tử truy đuổi.

Bất đắc dĩ Trần Duyên đành phải nhận lời. Cáo từ đi ra hắn dạo quanh khu vực các đệ tử dừng chân, các túp lều cố ý dựng sát men theo một con đường lớn thông thoáng (kiểu như nhà mặt tiền ấy) di chuyển rất thuận lợi. Còn có đài cao quan sát luôn có đệ tử túc trực xung quanh luôn có từng tốp đệ tử tuần tra có thể nói nghiêm cẩn khó xâm nhập.

Muốn qua mắt được những đệ tử này chỉ có thể là tồn tại có thực lực ngang bằng với tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Nhưng nếu tồn tại như vậy xuất hiện thì rất khó qua mắt được Bạch Nhiên với lại chúng cũng khinh thường mấy trò lén lút này, cứ việc xông tới là được.

Hắn phát hiện ra các đệ tử mất tích do lều trại đều nằm khá xa trung tâm và hoang vu nếu có sự việc xảy ra thì rất khó phát hiện. Đi nhiều vòng nhưng cũng không tìm ra thêm được manh mối nào, hết cách đành phải thu lại ý nghĩ chỉ cần một ngày liền tìm ra nguyên nhân.

Trần Duyên phóng người về phía rừng rậm trực chi Bạch Lang Thôn mà đi, theo lời các đệ tử xung quanh thì nơi đó giờ đây đã trở thành một tổ kiến đúng theo nghĩa đen. Một đàn Hắc Thiết Ngự khổng lồ số lượng ngàn vạn làm lớn 5 dặm quanh đó làm bọn hắn không còn cách nào khác phải dựng lều trại cách đó trăm dặm.

Hắc Thiết Ngự linh trùng cấp 1 Đỉnh đẳng thường sống bầy đàn số lượng cực lớn da dày thịt béo thực lực khá cao nhưng trí lực lại rất thấp. Vừa nhớ lại thông tin của chúng từ Yêu Thú Giám hắn đứng trên cây cổ thụ to lớn nhìn xuống mà da đầu tê rần.

Trước mắt Trần Duyên là từng hàng đen nhánh những con Hắc Thiết Ngự nối đuôi nhau di chuyển khắp nơi. Những con có chiếc đầu to lớn cứ đi lại xung quanh như đang tuần tra.

Nhìn thấy khung cảnh trước mắt Trần Duyên đã hiểu tại sao hơn 2 tháng nay chúng đệ tử bất động không tiến công. Đùng nói là 5000 dù có một vạn đệ tử dù có thắng cũng là tử thương vô số.

Nhưng điều khiến Trần Duyên đau đầu là chỉ có một lối duy nhất đi vào khiến hắn rất khó xâm nhập. Trong lúc Trần Duyên đang đau đầu suy nghĩ thì Chu lão xuất hiện cầm lấy khúc cây gần đó đánh mạnh vào đầu hắn quát.

- Thật uổng công ta chân truyền thần thông cho tiểu tử ngươi, đúng là tức chết lão phu mà.

- Thần thông ta truyền thụ ngươi quên rồi sao? Còn không mau lập khế ước khống chế để chúng dẫn ngươi đi vào trong.

Lúc này Trần Duyên bình tĩnh không ngờ hắn lại quên điều quan trọng nhất quay người cười xoà ngượng ngùng.

- Hừ nếu chuyện đơn giản như vậy mà ngươi không giải quyết được thì cứ việc ở trong đó làm phân bón luôn đi.

Nói rồi Chu lão bực dọc rời đi.

- Bây giờ số lượng Hắc Thiết Nghi còn rất đông đúc nếu ta tay chặc chắn sẽ bị phát hiện, cần kiên nhẫn chờ đợi thời cơ phù hợp.

Hắn như lão tăng tọa thiền, trên cây nhìn xuống cố gắng quan sát bầy kiến đông nghịt bên dưới. Cuối cùng điều Trần Duyệt chờ đợi đã tới mặt trời dần xuống núi màu vàng buồn bã bắt đầu bao trùm cánh rừng, từng con Hắc Thiết Nghi bắt đầu quay về tổ.

Khác với lúc nãy chúng ở ạt chạy về có vẻ như rất sợ bóng tối nuốt chửng, không bỏ qua cơ hội Trần Duyệt bắt đầu nhắm tới những con chậm chân ở phía sau.

Trần Duyệt tự thân phóng tới sử dụng tay trần tóm lấy cổ dè con kiến to bằng nửa người trưởng thành xuống đất. Hắc Thiết Nghi hoảng loạn lục chi gãy gĩa làm bụi mù bay khắp nơi, nó cố gắng rít lên báo hiệu cho những con kiến gần đó nhưng cổ họng đã bị bàn tay cứng như thép nguội của Trần Duyệt xiết chặt.

Nửa canh giờ trôi qua Hắc Thiết Nghi đã dần kiệt sức cả người buông lỏng nhưng Trần Duyệt không dám xem thường, thời gian vừa qua hắn đã tận mắt chứng kiến sức sống của các loài linh trùng kinh khủng đến mức nào. Ngay khi Trần Duyệt vừa buông một tay để bắt quyết thì Hắc Thiết Nghi liền động dậy dữ dội.

Hắn làm sao để cho con kiến đen này được như ý, cánh tay siết chặt hơn tay còn lại nhanh chóng bắt quyết. Án quyết hình côn trùng nhập vào đầu Hắc Thiết Nghi, nửa canh giờ sau Trần Duyệt mới chậm rãi thả tay. Nhận thấy Hắc Thiết Nghi đã hoàn toàn thần phục Trần Duyệt ra lệnh nó quay về tổ.

- Bước thứ nhất xem như đã hoàn thành, không ngờ chỉ thuần phục một con linh trùng Đỉnh đẳng đã làm mất nhiều thời gian tới mức này.

Trần Duyệt phóng lên ngọn cây gần đó tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, khi vừa thấy được một con Hắc Thiết Nghi bị bỏ lại phía sau hắn liền vọt tới. Lần này Trần Duyệt cũng siết cổ nhưng lại làm cho nó ngất đi chứ không thần phục.

Khi bóng đêm đã bao quanh Trần Duyệt thay một bộ hành phục màu đen có vẻ giống thích khách mắt nhìn hướng Hắc Thiết Nghi kia bàn tay liền đâm xuyên qua thân thể làm chất lỏng từ con kiến bám lên người hắn.

Sau khi kiểm tra thật kĩ xung quanh Trần Duyệt thông dong đi tới hang động. Trước cửa hang chỉ còn một vài con kiến có chiếc đầu to lớn chịu trách nhiệm canh phòng. Lại gần Trần Duyệt chống hai tay xuống bắt trước dáng đi của Hắc Thiết Nghi tiến đến chỗ Hắc Thiết Nghi linh canh. Ban ngày hắn đã quan sát rất kĩ, những con kiến này nhận ra nhau bằng mùi nên mới nãy ra ý tưởng mạo hiểm này.

Phát hiện có gì đó tiến lại gần Hắc Thiết Nghi linh canh liền báo động, ngay lập tức hơn trăm con lao tới bao vây lấy kẻ khả nghi kia. Đứng giữa vòng vây của hàng trăm cặp hàm không lồ bản thân không thể nào thư giãn được, mặc dù chúng chỉ là linh trùng Đỉnh đẳng nhưng chỉ nói riêng về thực lực rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với Hắc Thiết Nghi hắn thuần phục lúc nãy. Nếu như bị phát hiện, nguyên vẹn thoát ra khỏi đây là chuyện không thể nào.

Sau một hồi hết ngấm ngĩa lại ngừi ngừi trăm con Hắc Thiết Nghi linh canh rút cuộc cũng thả Trần Duyệt đi qua. Thở phào nhẹ nhõm hắn đi thẳng vào hang.

Trước mắt Trần Duyệt là một cảnh tượng nếu không tận mắt nhìn thấy thì hắn cũng không thể nào tin nổi, cái gì là Hắc Thiết Nghi là linh trùng chỉ hoặc động vào buổi sáng, ban đêm quay trở về hang nghỉ ngơi. Hắc Thiết Nghi là linh trùng có linh trí thấp, tất cả Trần Duyệt muốn làm bây giờ là tìm bằng được cái tên ghi chép quyển sách kia hung hăng đánh cho hắn một trận.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Kim Thiết Nghi

Trước mắt lúc này là một hang động rộng lớn với nhiều ngõ ngách, bên trong không hề bị bóng tối bao phủ như hắn nghĩ. Khắp nơi đều là những tia sáng nhẹ nhàng làm Trần Duyệt ngỡ ngàng, rõ ràng là ban đêm nhưng trong không hề tối.

Bên dưới là hàng trăm hàng ngàn Hắc Thiết Nghi đang di chuyển khắp mọi ngõ ngách. Ban đêm chúng không hề thụ động chút nào, thậm chí là vì ở trong hang không có bất kì nguy hiểm nên hoạt động thậm chí là nhiều hơn.

- Bây giờ không phải lúc để ta có thể thăm dò, tốt nhất là nhẫn nại tới khi chúng rời khỏi đây trước đã.

Nghĩ thầm, Trần Duyệt nhẹ nhàng phóng tới vách hang vắng vẻ đào một lỗ vừa người, chui vào trong hắn lấp miệng lỗ ngồi tĩnh tọa khôi phục chân khí.

Ba canh giờ trôi qua phía trên Trần Duyệt cảm nhận được rất nhiều tiếng bước chân cùng duy chuyển về một hướng, hắn liền nhận ra thời cơ đã tới. Chờ tới khi âm thanh biến mất Trần Duyệt liền xuất hiện, đúng như dự đoán Hắc Thiết Nghi hầu như đã rời đi khỏi hang động.

Cảm nhận vị trí linh trùng của mình Trần Duyệt điều khiển Hắc Thiết Nghi đi trước dò đường.

- Hang động này đúng là một mê cung mà, nếu để ta tự tìm đường thì không mất vài năm đừng hòng khám phá hết.

- Cái này là rêu phát sáng? Thì ra chính là nhờ thứ này mà xung quanh đây luôn có ánh sáng êm dịu, tốt nhất nên lấy về động phủ, thứ này rõ ràng tốt hơn đèn dầu nhiều.

Trong hang có rất nhiều lối đi, trên vách còn được đào thêm các hang động nhỏ để chứa thực vật. Trần Duyệt còn phát hiện rất nhiều trùng linh trùng nhưng khịt mũi coi thường bỏ qua. Hiện nay hắn đã là tu sĩ Linh Khí hậu kì Hắc Thiết Trùng không còn tác dụng nhiều, một nguyên nhân khác là tiềm năng phát triển của chúng không hề có. Yếu kém hơn rất nhiều Thực Huyết Trùng và Lục Đường Lang.

Đi tới một gian mật thất rộng lớn đủ cho cả ngàn người ở lại, cảnh tượng bên trong mặc dù là kẻ thiết huyết như hắn cũng phải biến sắc. Huyết nhục, huyết nhục khắp nơi. Yêu thú, nhân loại, Trần Duyệt còn thấy cả mảnh y phục của đệ tử Ma Kiếm Tông rải rác.

- Thì ra sự tình đệ tử mất tích gần đây là do Hắc Thiết Nghi gây ra, ban ngày thì ra ngoài săn mồi đêm tới thì đào hang khắp nơi phục kích đây đúng là loại linh trùng thâm độc.

Tức giận nghĩ thầm bỗng Trần Duyệt nghe thấy tiếng động, hắn phóng người hai tay bám vào trần hang. Có năm con Hắc Thiết Nghi đi vào thu gom huyết nhục vo thành những viên cầu to lớn làm hắn nôn mửa không thôi rồi nhanh chóng rời khỏi.

- Nơi này cũng không có gì để ở lại, tốt nhất là bám theo chúng.

Hắn nhẹ nhàng đi theo, đường đi khá ngoằn ngoèo càng lúc càng tiến sâu xuống lòng đất. Đi tới một con đường rộng lớn số lượng Hắc Thiết Nghi càng lúc càng đông làm Trần Duyên tò mò.

- Không ngờ nơi đây lại có nhiều Hắc Thiết Nghi thực lực không tồi, canh phòng cẩn mật như thế này ắt hẳn đây là phòng của nữ hoàng rồi.

Trần Duyên đảo mắt nhìn xung quanh thì thấy có rất nhiều Hắc Thiết Nghi lính canh điều mà chỉ có thể thấy ở ngoài cửa động. Theo sát 5 con Hắc Thiết Nghi kia đi vào quả nhiên hắn bị chặn lại, lại một lần nữa những con Hắc Thiết Nghi lính canh bao quanh lấy hắn.

Nhưng lần này có khác biệt rất lớn, chúng không hề ngửi mùi xác định đồng loại mà không ngần ngại tiến công.

- Có vẻ như đi vào đây đã là tử tội, chúng không cần biết ta là ai liền xông tới giết chóc.

Trần Duyên nghĩ thầm khoe miệng cũng nhếch lên nụ cười hiểm thấy, hắn đã chờ đợi giờ phút này từ lúc thấy được đồng huyết nhục của các sư đệ đồng môn kia. Ngay lúc đó Trần Duyên sát khí đã nổi lên nhưng hắn phải kiềm nén lại, vẫn còn đại sự trước mắt không thể để cảm tình lấn át.

Lúc này đôi mắt Trần Duyên đã đỏ như máu, trong tâm trí bây giờ chỉ có giết chóc. Sát khí quanh thân hắn lan ra khắp nơi khiến cho lũ lính trùng kia cũng phải chùn bước.

Như một mũi tên lao tới, cả người Trần Duyên xuyên qua thân thể Hắc Thiết Nghi lính canh trước về ngõ ngách của những con kiến xung quanh. Không bỏ lỡ thời cơ hắn phóng về phía mặt thất, cánh tay như đao trăm sát tất cả chúng ngại phía trước.

Hơn mười con Hắc Thiết Nghi lấy thân lấp lối đi bị Trần Duyên một trăm đứt làm hai, không có gì có thể ngăn cản, hắn như là chiếc máy chém khắp nơi đều là các thi thể rải rác của Hắc Thiết Nghi cùng với chất lỏng từ người chúng làm xung quanh bốc lên mùi khó ngửi.

Không quan tâm quá nhiều tới xung quanh mục tiêu duy nhất của hắn lúc này chính là mặt thất đằng kia, sau một hồi chém giết nơi đây đã không còn một con Hắc Thiết Nghi nào Trần Duyên ráo bước đi vào bên trong.

Trước mắt hắn lúc này là một thứ có vẻ giống như một con nhộng khổng lồ, to lớn tới mức sợ rằng dù có năm người ôm cũng không thể nào hết được. Thứ gớm ghiếc này đang thỏa thích thôn phệ từng viên huyết nhục do những con Hắc Thiết Nghi kia mang tới khiến cho hắn tức giận. Phía sau có một cái lỗ nhỏ liên tục nôn ra từng quả trứng Hắc Thiết Nghi, tới đây Trần Duyên có thể khẳng định đây chính là Hắc Thiết Nghi nữ hoàng.

Ngay khi tiến lại gần thì một con Hắc Thiết Nghi toàn thân vàng óng thân thể to lớn cứng cáp nhảy xuống làm cho cả hang rung động, tiếng hét của nó làm cho những con Hắc Thiết Nghi xung quanh nấp rạp xuống và thần phục.

- Đây chắc hẳn là Hắc Thiết Nghi vương, thực lực của nó đã tiếp cận linh trùng Giáp đẳng, chỉ sợ tốn một ít thời gian nữa liền đột phá.

Trong lúc Trần Duyên đang nghĩ thầm thì Chu lão lại hiện ra hưng phấn nói:

- Người đứng là vận cửrt chó mà, không ngờ cả Kim Thiết Nghi gần như tuyệt tích cũng tự động bò tới trước mặt.

- Kim Thiết Nghi.

Trần Duyên về mặt ngây ngô nhìn lão.

Không cần nói cũng biết tiểu tử này không biết gì lão chỉ đành thở dài nói:

- Kim Thiết Nghi là linh trùng biến dị từ Hắc Thiết Nghi, không chỉ thực lực tăng tiến nhiều lần thậm chí cả trí lực cũng càng lúc càng cao. Cho dù trong ức vạn Hắc Thiết Nghi cũng chưa chắc có thể sinh ra một Kim Thiết Nghi.

Nghe tới đây Trần Duyên cũng kinh ngạc không thôi, yêu thú khác biệt lớn nhất đối với nhân loại chính là linh trí. Chỉ khi nào đột phá cấp ba thì linh trùng yêu thú mới thật sự bước vào con đường tu luyện, trước đó chúng chỉ làm theo bản năng để nâng cao tu vi.

Trong số linh trùng của Trần Duyên chỉ có Tinh Thần Trùng Tiểu Mập Mạp là mở ra linh trí, còn lại cũng chỉ có cặp Lục Đường Lang kia có một chút trí lực.

- Tiểu tử người mau chóng thuần phục Kim Thiết Nghi này, công dụng của loại linh trùng này cực kì to lớn. Thời thượng cổ vì muốn săn tìm chúng thậm chí Hắc Thiết Nghi gần như bị diệt tuyệt, giờ đây chỉ có Ma Kiếm Lâm này là một trong rất ít nơi loại linh trùng này có thể tồn tại.

Nghe lời Chu lão nói lúc này trước mắt hắn Kim Thiết Nghi như là một núi vàng khổng lồ (ừ thì nó vốn màu vàng mà ^-^), không kìm nén lòng tham Trần Duyên chính diện xông tới ngành kháng đối càng to lớn kia.

Điều khiến hắn không ngờ tới là cơ thể sánh ngang với pháp khí Giáp đẳng lại chịu thua thiệt ngay trong lần giao phong đầu tiên. Cánh tay thường ngày có thể xuyên qua cơ thể yêu thú lại dễ dàng xuất hiện tia máu.

Sự hưng phấn hiện rõ trên khuôn mặt, từ khi “Khô Mộc Tiểu Pháp” đại thành tới nay không có yêu thú nào chịu được sức mạnh nhục thể của hắn. Đúng lúc này Kim Thiết Nghi chủ động tiến công, đối càng to lớn mở rộng kẹp lấy hắn.

Chuyện không ngờ lại xảy ra, Trần Duyên mà Kim Thiết Nghi kẹp chặt kia lại là hư ảnh, đó chính là “Tam Trọng Phân Thân” công pháp Chu lão đã truyền lại cho hắn.

Trần Duyên làm sao có thể khinh địch, trong lúc Kim Thiết Nghi còn đang ngần ngại hắn phóng người về phía sau lấy tay làm đao nhắm chân mà chém tới.

Tiếng keng... chói tai vang lên kèm theo là tiếng rít đau đớn cùng giận dữ, Kim Thiết Nghi mặc dù cơ thể cứng cáp, lực lượng mạnh mẽ có thể sánh ngang với linh trùng Giáp đẳng nhưng do tốc độ quá chậm, hình thể thì lại khổng lồ trong nơi chật hẹp như mặt thất này nó chỉ đành làm cá cho Trần Duyên tùy ý chặt chém.

Một canh giờ trôi qua, Kim Thiết Nghi đã không còn gắng gượng nổi, hình thể to lớn cuối cùng cũng ngã xuống sức nặng làm cho hang sâu rung chuyển. Thân thể lúc này chỉ có thể dùng một câu để diễn tả, thương tích đầy mình. Không chỗ nào Trần Duyên bỏ sót, chỉ có thể trách con linh trùng này quá trâu bò. Trên tay hắn lúc này đã cầm kiếm pháp khí Giáp đẳng, còn đôi tay kia đã tê dại từ lúc nào.

Không bỏ lỡ thời cơ Trần Duyên liền xông tới một tay giữ chặt Kim Thiết Nghi tay còn lại bắt ấn của thần thông “Thần Khổng Vạn Trùng”.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Không đề

Hai canh giờ trôi qua, cuối cùng Kim Thiết Nghi cũng phải thuận phục. Trần Duyên lập tức thu vào túi linh thú dưỡng thương, dù sao đây cũng là linh trùng mà cả tu sĩ thời thượng cũng khát khao có được, không thể vì thương thế mà để lại ám tật trên người.

Nhìn xung quanh còn hàng ngàn hàng vạn Hắc Thiết Nghi Trần Duyên không còn cách nào khác đành phải tiêu diệt bọn chúng. Nơi này là lãnh địa của Ma Kiếm Tông không thể để rơi vào tay yêu thú. Trần Duyên vỗ túi trữ vật, hơn ngàn con Thực Huyết Trùng hung dữ lao ra trong đó còn có Tiểu Huyết và cặp Lục Đường Lang. Trần Duyên không chế bọn chúng huyết tẩy nơi đây, như chỉ chờ có vậy Thực Huyết Trùng đói khát liền xông tới.

Nửa ngày trôi qua Hắc Thiết Nghi gần như bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ còn số lượng rất nhỏ may mắn trốn thoát. Điều khiến Trần Duyên bất ngờ là những con Thực Huyết Trùng Bính đằng đã có dấu hiệu tiến cấp.

- Thi ra sau khi thôn phệ ngàn vạn con Hắc Thiết Nghi rốt cuộc bọn chúng cũng bắt đầu tạo kén, sau này ngoài trừ thôn phệ yêu thú cấp cao ra thì ta có thể lấy số lượng bù đắp.

Điều này làm hân vui mừng khôn xiết, mặc dù tìm được ngàn vạn yêu thú không phải là điều dễ dàng nhưng trọng yếu chỉ cần thực lực đều có thể làm được.

Đại lục Trần Duyên đang sinh sống tuy nói là do hai thể lực nhân loại và yêu thú cùng nhau phân chia nhưng đó là chuyện của các bậc tiền bối đỉnh phong của hai bên ngang bằng. Số lượng yêu thú đông gấp ngàn vạn lần nhân loại là điều không ai có thể phủ nhận, những cánh rừng rộng lớn như Ma Kiếm Lâm thì càng không thể thiếu, nếu không thì làm sao có chuyện một tông môn có thể sở hữu nguồn tài nguyên lớn như vậy.

Mang theo tâm tình sáng khoái trở về nơi tập trung của chúng đệ tử, Trần Duyên liền thoải mái ngã lưng xuống đất. Trận chiến vừa rồi đã tiêu hao của hắn quá nhiều sức lực, chân khí cũng như tinh thần. Không chế linh trùng quá lâu làm tinh thần hắn như bị đè nặng thứ duy nhất hiện nay đề hồi phục chính là ngủ một giấc thật sâu.

Ngày hôm sau Trần Duyên liền bị tiếng huyền não của chúng đệ tử xung quanh làm tỉnh giấc. Chưa kịp định hình suy nghĩ thì ngoài lều đã có tiếng gọi.

- Kính thưa đại sư huynh chúng ta có tin vui.

Từ khi ba tên đệ tử bất kính kia bị Trần Duyên xử lý chúng đệ tử xung quanh nhìn hắn như thể ác ma, trong ánh mắt luôn có tia kính sợ. Thậm chí bên trong chúng đệ tử còn lưu truyền biệt hiệu Trần Huyết Ma bởi vì mỗi lần hắn ra tay là mỗi lần máu nhuộm mặt đất.

- Có chuyện gì mau nói.

Hắn lãnh đạm nói (dù sao cũng là đệ tử chân truyền cách nói chuyện cũng phải ra dáng không thể làm mất mặt được ^-^).

Nghe tiếng đáp lại của Trần Duyên tên đệ tử bên ngoài chột căng thẳng, hắn nhận ra bản thân vừa làm phiền giấc ngủ của tên ác ma này.

- Thưa... thưa đại sư huynh, sư thúc có căn dặn huynh tới đó gặp người.

Trần Duyên nghe nhắc tới sư thúc hắn liền bước ra, chúng đệ tử xung quanh liền cảm nhận được áp lực vô hình từ phía hắn. Thì ra Trần Duyên mới vừa trải qua cuộc giết chóc nên sát khí từ người vẫn chưa tiêu tan hết làm chúng đệ tử xung quanh chột căng thẳng không dám ngẩng mặt lên, còn riêng tên đệ tử đứng gần nhất cả người run rẩy tưởng mình đã chọc giận tới hắn.

Nhận ra điều đó Trần Duyên liền thu liễm sát khí, thấy không khí xung quanh đã bớt nặng nề hắn mới quay ra mỉm cười hỏi:

- Vị sư đệ kia chẳng hay Bạch Nhiên sư huynh sự việc gì cần gọi ta gấp như vậy.

Thấy vẻ mặt tươi cười bình thản của Trần Duyên hắn mới vững tâm tiếp tục nói.

- Bẩm chuyện là không biết tại sao đàn Hắc Thiết Nghi bao vây Bạch Lang Thôn không biết vì có gì mà đã bị tiêu diệt toàn bộ. Bạch sư thúc muốn mời sư huynh tới đó đàm đạo.

- Thì ra là vậy, không ngờ tình báo lại tới sớm như vậy. Bạch Nhiên sư huynh chắc đã nhìn ra manh mối gì rồi. Nhưng thì sao chứ, chỉ cần ta không thừa nhận là được.

Nghĩ rồi Trần Duyên vẻ mặt vui mừng đáp lại.

- Thì ra là có chuyện tốt như vậy sao. Sư đệ mau thông báo với Bạch sư huynh ta sẽ tới ngay.

Tên đệ tử thở phào nhẹ nhõm liền mau chóng rời khỏi, đứng gần tên nóng lạnh bất thường này làm hắn không thể yên lòng.

Nhìn thấy tên đệ tử kia thực mạng rời khỏi Trần Duyên cũng nhanh chóng đi theo. Bước vào trong lều, trung niên bạch bào đứng đó mỉm cười như chờ hắn. Trần Duyên chấp tay cúi chào.

- Bạch Nhiên sư huynh.

- Trần Duyên sư đệ, ta không ngờ đệ lại tới đây sớm như vậy.

Bạch Nhiên ha hả cười.

- Đương nhiên là phải tới sớm rồi, nếu không nhờ Bạch Nhiên sư huynh ra tay thì làm sao chúng ta lại có chiến thắng lớn như vậy.

Nghe tới đây Bạch Nhiên liền im bặt, hắn không ngờ tên sư đệ này lại leo mép tới vậy. Bản thân hắn chưa kịp nói ra nghi vấn thì bị tên này chặn lại.

- Sao sư huynh có gì không vừa lòng? Có phải lời ta nói có gì không đúng.

- Đương nhiên là không đúng rồi, đây là nhiệm vụ tông môn bàn giao cho đệ tử Luyện Khí kì, cho dù ta có mười cái mạng cũng không dám tự tiện ra tay.

Nói tới đây Bạch Nhiên khoe miệng hiện ra nụ cười.

- Sự việc thần bí này tới cả ta cũng không biết được, chẳng hay sư đệ có cao kiến gì chẳng?

Nghe giọng điệu Trần Duyên đã đoán ra được tên sư huynh này nghi ngờ hẳn.

- Làm sao ta biết được, chắc là có vị tiền bối nào đó vô tình đi ngang qua chợt thấy trong lòng không thoải mái liền ra tay trút giận hay là bị yêu thú mạnh mẽ nào đó trong lúc đói bụng đi ngang qua.

Bạch Nhiên khi mũi xem thường, không ngờ lý do vô lý như vậy mà tên này cũng không biết xấu hổ nói ra.

- Cách đây hai ngày không biết sư đệ đã đi đâu?

Lúc này trong lòng Trần Duyên rối loạn, hẳn bỏ qua một chuyện quan trọng. Tu sĩ Trúc Cơ kì có thần thức có thể quan sát xung quanh.

- Sư huynh theo dõi ta.

- Đầu có, sư đệ đầu cần phải nghiêm trọng như vậy, chỉ là việc ngay trước mắt không thể nào xem như không có được.

Bạch Nhiên ha hả cười.

- Ta chỉ đi dò xét xung quanh thôi. Không phải sư huynh nghĩ việc này do một đệ tử Luyện Khí kì như ta làm chứ.

- Ta đâu có nói như vậy, chỉ là hướng của sư đệ rời đi lại trùng hợp với phương hướng đi tới Bạch Lang Thôn thôi.

Hắn luôn miệng nói không phải nhưng trong đầu đã khẳng định do Trần Duyên gây ra. Nhìn vào sát khí ban đầu trên người Trần Duyên hẳn biết được thứ sát khí đó không thể hình thành từ việc giết một hai đệ tử. Nhìn tên sư đệ này Bạch Nhiên cũng hiểu lý do tại sao chính sư phụ yêu cầu hắn tới đây trao nhiệm vụ bắt khả thi này cho Trần Duyên. Còn lý do thì Bạch Nhiên cũng không thèm hỏi tới, ai cũng có bí mật của riêng mình, kẻ nhân nhả như hắn chỉ ước càng nhẹ thân càng tốt hơn đâu để ý chuyện xung quanh.

- Nhiệm vụ tông môn giao cho Phong Ma Sơn chúng ta đã hoàn thành, ngày hôm nay tất cả đệ tử sẽ đi dời tới Bạch Lang Thôn chấn giữ.

- Ngay cả ta cũng phải đi theo sao?

Trần Duyên thất vọng, thú triều cỡ nhỏ này là thời gian vàng cho hắn tăng cường thực lực, nếu đi cùng các sư huynh đệ khác thì rõ ràng là cầm chân hắn.

Thấy vẻ mặt thất vọng của hắn Bạch Nhiên cười xòa:

- Lệnh này sư phụ ban ra chỉ dành cho đệ tử không đủ khả năng tự thân xông xáo Ma Kiếm Lâm thôi, ta nghĩ sư đệ có thực lực tự bảo vệ mình nên có thể toàn quyền quyết định, chỉ cần không đi tới địa phận nguy hiểm được đánh dấu trên địa đồ là được.

Nghe tới đây Trần Duyên vui mừng đón lấy địa đồ Bạch Nhiên ném tới, vừa định cáo từ rồi đi thì chợt nhớ ra.

- Bạch Nhiên sư huynh, không biết đệ tử Thiên Độc Sơn hiện giờ đang nghỉ chân ở đâu?

- Sư đệ muốn hỏi tiểu tình nhân ở đâu đúng không?

Việc hắn và Hà Diệu cùng nhau chơi đùa phá phách ở Ma Kiếm Sơn không ai không biết. Nhìn thấy vẻ không muốn nói của hắn Bạch Nhiên phì cười.

- Nếu sư đệ muốn đi tới đó thì thật đáng tiếc, đệ tử Thiên Độc Sơn được ra cấm lệnh không được rời khỏi, phải ở lại khống chế độc trận bảo vệ tông môn.

Trần Duyên thất vọng, hắn nghĩ rằng đây sẽ là cơ hội tốt để cùng tiểu đạo lữ đồng hành.

- Vậy sư huynh có biết đệ tử Bình Địa Sơn đang ở chỗ nào?

- Không phải sư đệ muốn tới đó gây phiền phức chứ?

Bạch Nhiên liếc một mắt nhìn Trần Duyên, hắn nhận thấy tên sư đệ này không phải là kẻ lo chuyện bao đồng không thể nào có chuyện tự nhiên đi hỗ trợ sư huynh đệ đồng môn.

- Sư huynh không cần quá đa nghi, Lục Trường Lão có ân với ta nên đệ sẽ không gây chuyện thị phi.

Bạch Nhiên bán tín bán nghi nhưng vẫn chỉ đường cho hắn.

Trần Duyên sau đó liền cáo từ rời khỏi, vẫn một thân một mình tới khi khuất dần sau tán lá.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bình Địa Sơn đệ tử

Bầu trời trong xanh bỗng nhiên xuất hiện những con chim hót hoảng cắt cánh bay lên, từ trong bụi rậm một dã nhân bước ra. Đầu tóc thì rối bù, y phục xóc xếch không còn nguyên vẹn, khắp người đâu đâu cũng là vết máu khiến người khác nhìn vào cũng không nhận ra được đây là máu nhân loại hay của yêu thú nhưng chỉ có đôi mắt hữu thần kia vẫn không hề có một tia chán chường mệt mỏi, ánh nhìn sáng quắt khiến dã thú xung quanh khiếp sợ.

Tên dã nhân kia không ai khác chính là Trần Duyên, hôm nay đã là ngày thứ mười hắn lưu lạc trong Ma Kiếm Lâm. Số yêu thú hắn tiêu diệt trong những ngày qua đã không ít hơn đàn Hắc Thiết Nghi kia, số lần suýt mất mạng cũng không nhớ nổi. Cũng nhờ Chu lão chỉ hướng mà Trần Duyên nhiều lần tránh thoát những mối nguy hiểm trực chờ.

Phía trước chính là nơi Trần Duyệt đang tìm kiếm, đây là trại của chúng đệ tử Bình Địa Sơn. Nhìn thấy hơn trăm lều trại xếp cạnh nhau sang sát hẳn cũng đoán được nhiệm vụ của đệ tử Bình Địa Sơn cũng không đơn giản.

Từ xa trông thấy có kẻ lạ mặt đang tiến lại gần thì hai đệ tử cầm giáo dài chìa về phía hẳn hét lớn:

- Nơi đây là địa phận của đệ tử Ma Kiếm Tông đạo hữu là ai mà dám tiếp cận.

Vừa thấy Trần Duyệt đưa ra thân phận lệnh bài đệ tử chân truyền hai tên kia bắt ngờ nhìn nhau, một tên chạy vào trong còn tên còn lại chấp tay nói:

- Thì ra là sư huynh đồng môn, không biết sư huynh tới đây có phải do tông môn có gì dặn dò.

- Không có gì, chỉ là ta với Thành Lực sư đệ là hảo hữu nhân tiện đi ngang ghé vào thăm hẳn.

Giọng nói thân nhiên của Trần Duyệt cất lên, nghe thấy tên đệ tử kia cũng ngỡ ngàng. Cái gì mà nhân tiện, hẳn đã quan sát rất kỹ từ xa chỉ có một mình vị sư huynh này độc hành trong Ma Kiếm Lâm điều này đã quá khủng bố rồi mà hẳn còn nhân tiện ghé qua đúng là bất khả tư nghị.

Trong lúc hẳn không biết phải hành sự ra sao thì tên đệ tử kia quay trở lại, đi cùng với hẳn là một trung niên cao lớn. Hẳn mừng rỡ chấp tay nói:

- Đại sư huynh, vị sư huynh này...

- Được rồi, sư đệ làm tiếp nhiệm vụ của mình đi.

Không để hẳn nói hết trung niên giờ tay bước tới ánh mắt dò xét hướng về phía Trần Duyệt:

- Ta là Kim Vãn đại đệ tử của Lục Trường Lão, không biết danh tánh sư đệ là ai, chẳng hay tới đây có chuyện gì?

Thấy Kim Vãn lễ độ nói chuyện Trần Duyệt cũng không muốn làm mất mặt chấp tay nói.

- Sư đệ là Trần Duyệt, đệ tử của Tứ Trường Lão lần này tới là muốn tới đây gặp mặt hảo hữu Thành Lực.

Nhận lấy lệnh bài đệ tử thân truyền của Trần Duyệt xác nhận danh tánh của hẳn Kim Vãn liền mỉm cười đón tiếp.

- Thì ra là Trần sư đệ, mau vào mau vào ta đã nghe sư phụ nói qua, không ngờ sư đệ lại là người gần đây nhất có thể chịu đựng một tháng dưới Luyện Tâm Thác.

Trần Duyệt miễn cưỡng nở nụ cười.

- Không biết sư đệ đồng hành cùng ai, các sư huynh đệ khác tại sao không thấy mặt?

- Kim sư huynh không cần phải bận tâm, ta một mình tới đây.

Kim Vãn biến sắc chăm chú quan sát Trần Duyệt nhưng lại không nói gì, cả hai cùng nhau đồng hành tới căn lều lớn đặt ở trung tâm.

- Thành Lực sư đệ chúng ta có khách quý tới chơi.

Tiếng của Kim Vãn vang lên làm Thành Lực bất ngờ:

- Khách quý nào lại quá cố tới đây ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này?

Nghĩ thầm Thành Lực liền bước ra đón tiếp, nhìn thấy Trần Duyệt hẳn cũng ngỡ ngàng.

- Thì ra là Trần Duyệt sư huynh không ngờ chúng ta gặp lại trong hoàn cảnh này.

Thành Lực nhìn về ngoài như đã nhận của hẳn bất chợt cười lớn.

- Là lỗi của ta, đáng lẽ phải đưa Trần Duyệt sư đệ đi tẩy rửa thân thể làm tiệc tẩy trần cho sư đệ mới phải.

Kim Vãn cười ha ha.

- Đúng là không hổ danh đệ tử Bình Địa Sơn, người nào cũng nói cười hào sảng.

- Hai người không cần phải quá khách sáo, tiệc tẩy trần thì xin miễn cho, chỉ cần tắm rửa là được. Không giấu gì đã ta đã lưu lạc trong Ma Kiếm Lâm nhiều ngày nay chưa được nghỉ ngơi.

Thấy Trần Duyệt cũng không khách sáo nói cũng khiến Kim Vãn và Thành Lực hợp ý liền dẫn hẳn tới căn lều trống gần đó.

- Sư đệ cứ nghỉ tại đây, ngày mai chúng ta sẽ tấn công vào Mãnh Ngưu Thôn lúc đó đành nhờ sư đệ lược trận rồi.

Kim Vãn ha ha cười, không muốn làm phiền Trần Duyệt cũng nhanh chóng cáo từ.

Trần Duyệt đã rời đi khỏi lều trại lúc mặt trời còn chưa lên, hẳn phóng người trên những cành cây như một tiểu hâu tinh ranh. Một canh giờ sau, trước mắt là một bình địa rộng lớn. Không hề có một cỏ cây nào tồn tại, nói đúng hơn là tất cả những thứ ngáng đường đều đã bị những đầu chân to lớn dẫm đạp.

Trong lúc còn đang đánh giá tình cảnh xung quanh Trần Duyệt bỗng cảm nhận được tia nguy hiểm liền phóng người về phía trước, chỗ hẳn đứng ban đầu xuất hiện ba cây hắc thiết phi châm bay tới.

- Ha...ha...ha... không ngờ Trần Duyệt sư đệ lại gặp gấp như vậy, Mãnh Ngưu Thôn còn đó chứ không thể nào chạy mất được.

Trần Duyệt biến sắc vội vàng lùi lại dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn lại.

- Không thể nào, không ngờ kẻ này lại có thể áp sát ta như vậy mà không gây ra bất kì tiếng động nào.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh Trần Duyên gằn giọng nói:

- Có gì mà Kim Vãn sư huynh theo dõi ta tới tận đây?

- Sư đệ quá đa nghi rồi, do tình cờ đi ngang qua thì thấy sư đệ rời khỏi nên ta tò mò bám theo mà thôi.

Kim Vãn vừa nói trên mặt vẫn giữ nụ cười sáng lạng.

Có đánh chết Trần Duyên cũng không tin, việc hấn tới đây hoàn toàn là do ngẫu hứng không hề có tính toán trước. Không thể nào có sự trùng hợp được, khẳng định là bản thân đã bị theo dõi từ khi rời khỏi.

Hừ lạnh, Trần Duyên vận công pháp “Khô Mộc Tiểu Pháp”, chân đạp “Tam Trọng Phân Thân” xuất hiện ba thân ảnh cùng xông tới. Kim Vãn không hề bối rối, từ đằng xa lấy ra vô số châm phóng tới.

- Ngày hôm nay ta sẽ cho sư đệ thưởng thức tuyệt kĩ của ta “Bạo Vũ Hoa Châm”.

Vô số phi châm rơi xuống như mưa, hai phân thân che chắn phía trước liền trở thành bàn kim di động tự nhiên tan biến làm lộ ra hấn phía sau.

- Trần Duyên sư đệ dù sao chúng ta cũng là sư huynh đệ đồng môn chỉ cần đệ giao ra túi trữ vật ta đảm bảo sẽ tha cho đệ một mạng.

Nghe thấy thì ra đối phương thêm muốn bảo vật của mình Trần Duyên hừ lạnh nói.

- Kim Vãn người thân là đệ tử chân truyền mà còn thiếu bảo vật sao?

- Hừ người thì biết cái gì, trên Bình Địa Sơn chỉ riêng đệ tử chân truyền đã gần mười người, tài nguyên tu luyện làm sao có thể phong phú chứ.

Nói tới đây Kim Vãn nhìn tới Trần Duyên như thấy một núi bảo vật.

- Còn người thì khác, cả Phong Ma Sơn chỉ có mình sư đệ người là đệ tử chân truyền bảo vật, tài nguyên khẳng định không thể thiếu. Đặc biệt là từ một tên phế vật mà không đầy hai năm đã có bản lĩnh độc hành trong Ma Kiếm Sơn đúng là Tứ Trường Lão bố vốn gốc.

- Kim Vãn người nghĩ bản thân có khả năng giữ ta lại đây sao?

Nói tới đây Trần Duyên hừ lạnh nhưng tâm trí hấn cũng đang dò xét cẩn thận xung quanh.

- Đương nhiên là ta không tới đây một mình, dù sao người cũng là đệ tử chân truyền chắc hẳn phải có thủ đoạn bảo mệnh.

Kim Vãn lấy ra một tấm phủ lụa bốt nát, ngay lập tức hơn hai mươi bóng đen hiện lên bao vây Trần Duyên ở giữa.

- Sư đệ nghĩ bao nhiêu người ở đây có đủ bản lĩnh giữ người ở lại hay không?

Thấy mọi chuyện đều thuận lợi như dự định hấn cao hứng cười to. Trong lúc khoái trí bỗng nhiên có điều gì đó làm nội tâm hấn cảm giác không lành, lúc này liền nhìn qua Trần Duyên gương mặt không hề có ý lo lắng hay sợ sệt.

Ngay khi Kim Vãn muốn lên tiếng thì Trần Duyên đưa ngón tay lên miệng ra dấu im lặng khiến hấn nổi giận. Không ngờ trong hoàn cảnh này tên kia vẫn không hề để hấn trong mắt. Ngay khi vừa muốn lao tới thì mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, mặt dù không rõ ràng nhưng không thể nào qua mặt được hấn.

- Chuyện gì xảy ra? Không lẽ...

Kim Vãn không dám tin nhìn qua thanh niên đang nở nụ cười thâm độc.

- Không biết sư huynh có ngửi được mùi hương quen thuộc xung quanh đây?

Nghe Trần Duyên nhắc nhở hấn mới nhận ra, mùi này không chỉ với hấn mà còn với tất cả đệ tử trên Bình Địa Sơn. Đó chính là mùi của phân Động Địa Tượng, mùi rất nhẹ nhưng hấn khẳng định chính là nó. Thứ này quen thuộc tới nỗi khi ngửi thấy Kim Vãn lại nghĩ đây là chuyện đương nhiên mà quên mất rằng đây là Ma Kiếm Lâm chứ không phải Bình Địa Sơn.

- Tiểu tử người giờ trò gì mau nói ra.

Mặt đất càng lúc càng rung lắc dữ dội khiến chúng đệ tử Bình Địa Sơn đã không còn giữ được bình tĩnh. Lúc này, từ phía xa kia là những bóng đen hình thể khổng lồ đang tiến lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Âm mưu bại lộ

Màn đêm tối đen bao phủ không gian nhưng làm sao có thể ngăn cản thị lực của tu sĩ, hình ảnh rõ mồn một xuất hiện trước mắt bọn hấn.

Một đàn Hắc Miêu điên cuồng lao tới, đó chính là Nguyệt Miêu yêu thú cấp một Giáp đẳng nổi tiếng là sát thủ bóng đêm. Chúng linh hoạt nhất là đêm trăng tròn, như một bóng ma thoát ẩn thoát hiện.

Đàn Nguyệt Miêu này chính là yêu thú đã đánh chiếm Mãnh Ngưu Thôn. Nhìn hơn trăm con hắc miêu dáng hình thon gầy xông tới làm cho chúng đệ tử Bình Địa Sơn hoảng sợ, Kim Vãn cố lấy bình tĩnh hét lớn:

- Không được rối loạn, các sư đệ mau theo ta mở đường máu lui ra khỏi đây.

Hấn quay qua Trần Duyên khuôn mặt miễn cưỡng căng thẳng nói:

- Trần Duyên sư đệ, tình hình hiện giờ chúng ta tạm thời bỏ qua chuyện cũ, đồng tâm hiệp lực cùng tìm đường sống trong chỗ chết.

Lời đệ nghị hấp dẫn kia vậy mà không lấy động được Trần Duyên, hần chấp tay sau lưng về mặt lạnh nhạt như thể là kẻ ngoài cuộc.

- Tên ngu xuẩn không biết trời cao đất dày kia, hiện nay ngươi chỉ có hai lựa chọn một là đi theo bọn ta, hai là chết. Ngươi mau chọn đi.

Một tên đệ tử khác tức giận, hần lấy ra pháp khí như chỉ chờ Trần Duyên trả lời không hợp ý liền ra tay.

Bỗng nhiên Trần Duyên nở nụ cười khinh miệt làm cho hần điên tiết rút kiếm xông tới.

- Lâm sư đệ hãy khoan...

Con phần nộ đã làm hần điên cuồng, tình hình hiện giờ khiến hần không thể nào bình tĩnh nghe Kim Vãn ngăn cản. Có người đi đầu liền có kẻ tiếp bước, hơn mười đệ tử khác cũng cùng nhau xông tới vây công Trần Duyên.

- Các ngươi nghĩ bản thân có thể giết ta.

Nói rồi hơn ngàn con linh trùng xông ra ồ ạt tiến đến khiến cho bọn chúng hoảng sợ. Chớp mắt trôi qua ba bộ xương cốt rơi là tả xuống đất trước ánh mắt kinh dị của những kẻ xung quanh.

Lúc này ngay cả Kim Vãn cũng phải run rẩy môi mấp mấp nói:

- Ngươi... ngươi dám giết đồng môn đứng... đứng là tội ác tày trời ta sẽ báo cáo việc này lên chấp pháp đội xử tử ngươi.

Bây giờ trong mắt bọn hần Trần Duyên như thể ác ma, không muốn hoảng sợ cũng khó, có kẻ nào tận mắt chứng kiến đồng bạn bị thôn phệ từng khối huyết nhục chết một cách đau đớn mà không kinh hãi.

Không để ý tới bọn chúng Trần Duyên nhắm tới một hướng phóng người đi trong bóng đêm. Phương hướng này chính là lỗ hổng của đàn Nguyệt Miêu do chính Chu lão mách bảo, đây cũng là lý do khiến hần bình tĩnh như vậy.

Vừa rồi đi Chu lão cũng hiện lên không kiểm được về nghi hoặc nói:

- Tiểu tử làm sao ngươi biết phân của Động Địa Tượng lại có sức hấp dẫn với yêu thú như vậy.

Trần Duyên mỉm cười:

- Làm sao ta biết thứ này có tác dụng hay không? Chỉ là trong hoang dã phân voi thường làm cho dã thú săn mồi chú ý tới nên ban này mới thử dùng cách này.

Chu lão ngần ngại một hồi cũng liền thở dài thán phục:

- Lão phu không ngờ ngươi có thể nghĩ ra được diệu kế này, bình thường Động Địa Tượng có lãnh thổ rộng lớn yêu thú khác không dám xâm nhập nên điều này không có ai ghi chép lại.

- Ta cũng chỉ là thử nghiệm thôi, nếu chính tay giết chết bọn chúng có khả năng để lại dấu vết, dù sao những đệ tử này cũng là của Bình Địa Sơn thậm chí còn có một tên đệ tử chân truyền. Nếu để lộ ra kháng định Bát Trượng Lão sẽ không bỏ qua cơ hội này mà trừ khử ta.

Về mặt hần lúc này hiện lên vẻ e dè.

- Chính vì vậy nên ngươi mới phải tìm cách dụ dỗ bọn Nguyệt Miêu tới đây xóa sạch mọi dấu vết.

- Thật ra ta cũng chỉ đánh cược thôi, nếu như không có tác dụng thì đành phải đích thân ra tay nhưng không ngờ là thu hoạch ngoài mong đợi.

Lúc này Trần Duyên đã rời xa khỏi bọn chúng, hần dừng lại rồi giả như đang tìm kiếm thứ gì đó xung quanh. Trong lúc chu lão cũng đang khó hiểu thì lúc này có hàng trăm bóng người lao tới.

- Trần Duyên sư huynh, là ta Thành Lực đây.

Thành Lực dẫn đầu đi theo sau chính là chúng đệ tử Bình Địa Sơn, Trần Duyên trong lòng thầm nghĩ:

- Đúng là không uống công ta chờ đợi mà.

- Thì ra Thành Lực sư đệ cũng đã tới, khi nãy nghe tiếng động lớn ta liền phóng thẳng ra đây kiểm tra xem thực hư thế nào.

Nghe Trần Duyên nói hần cũng tạm thời tin tưởng.

- Thì ra là vậy, lúc nãy có tới lẻm tìm sư huynh nhưng không thấy đâu thì ra là đã đi trước ta một bước.

- Đầu đầu, chỉ là do sư đệ tốn thời gian chờ nhân số tập hợp cho nên không thể bằng ta một thân một mình rồi.

Bỏ qua màn chào hỏi rườm rà Thành Lực gấp gấp nói:

- Sư huynh có tìm thấy manh mối gì ở quanh đây không, lúc nãy ta đi qua chỗ của đại sư huynh nhưng không thấy hần ở đâu, ngay cả những đệ tử thân cận nhất cũng biến mất.

- Ta cũng không biết, khi nãy nghe tiếng động liền tức tốc tới đây không hề thấy kẻ nào qua lại. Chẳng lẽ tiếng động phát ra vừa rồi là do...

Nghe tới đây Thành Lực cũng gật đầu, chính hần cũng có suy nghĩ như vậy. Cảm giác không lành xuất hiện trong đầu hần.

- Các sư đệ nghe lệnh, mau chóng tản ra xung quanh tìm kiếm tung tích của đại sư huynh nhưng không được gây ra âm thanh lớn, ban đêm trong Ma Kiếm Lâm không phải là nơi chúng ta có thể tùy tiện.

- Tuân lệnh sư huynh.

Chúng đệ tử nhận lệnh liền như con gió biến mất trong màn đêm trước sự ngỡ ngàng của Trần Duyên. Thấy vẻ nghi ngại của hấn Thành Lực cũng cười nói:

- Tốc độ như vậy tuy có nhanh nhưng chắc không thể nào sánh bằng Trần Duyên sư huynh đúng không?

- Đúng như sư đệ nói nhưng mà mấy trăm đệ tử cùng có tốc độ nhanh như vậy thật khó tưởng tượng.

Thân pháp vốn là thứ rất khó luyện, nhất là đối với các đệ tử trẻ ngày thường chỉ biết lao đầu vào những công pháp uy lực mạnh nên hiếm ai đi rèn luyện thứ mất thời gian này. Lúc này Kim Vận cũng dùng thân pháp này để bám theo khiến hấn không thể nào phát hiện ra.

- Đây là “Thất Thái Bộ” công pháp Giáp đẳng cấp một, chỉ có công dụng duy nhất là khiến thân pháp nhẹ nhàng. Đây là một bước quan trọng trong quá trình luyện thể do chính sư phụ nghiêm lệnh phải làm theo nên tất cả đệ tử đều phải tu luyện.

Hai người vừa tìm kiếm vừa trao đổi, chẳng bao lâu dưới sự dẫn dắt của Trần Duyên hấn đã tới gần khu vực lúc này.

Thành Lực kiểm tra dấu vết xung quanh về mặt biến sắc lấy ra phù lục báo hiệu bóp nát. Ba hơi thở sau tất cả đệ tử đều tập hợp, trước mắt bọn họ là cảnh tượng không thể nào thể thám hơn. Thậm chí có một tiểu sư đệ lần đầu ra ngoài lịch luyện liền chịu không được mà nôn mửa.

Trên mặt đất, thân cây cỏ thụ khổng lồ, những viên đá tảng rắn chắc đâu đâu cũng là dấu vết tranh đấu. Huyết nhục văng ra tứ tán khắp nơi, một người can đảm tiến lại gần kéo ra một cái xác có vẻ nguyên vẹn nhất nhưng cũng đã bị phá hoại gần như không thể nhận diện được.

Không khí lúc này đã trở nên nặng nề hơn, Thành Lực đi ra kiểm tra xung quanh xác nhận không ai còn sống sót. Về mặt hấn càng lúc càng âm trầm quan sát mọi dấu vết xung quanh nói:

- Dấu vết ở đây tất cả đều là do Nguyệt Miêu gây ra, có lẽ đại sư huynh rơi vào ổ phục kích của chúng.

Suy đoán của Thành Lực cũng được số đông đệ tử ủng hộ đặc biệt là Trần Duyên. Mọi thứ diễn ra đúng như những gì hấn đã sắp xếp, bỗng nhiên tên tiểu sư đệ về mặt hoảng sợ ban này lại đứng ra nói:

- Sư huynh, đệ không tin đại sư huynh lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Thành Lực quay ra hỏi:

- Ý của sư đệ là...

- Đại sư huynh đã là tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn thân kinh bách chiến không thể nào lại đưa sư huynh đệ ra ngoài vào ban đêm như vậy, vả lại đây không phải lãnh thổ của Nguyệt Miêu không thể có chuyện tất cả bọn chúng đều tập trung một chỗ được.

Lời hấn nói chắc nịch làm cho chúng đệ tử xung quanh cũng dần tán thành, Thành Lực cũng chậm chậm lắng nghe.

- Theo đệ đại sư huynh không phải bị rơi vào vòng vây yêu thú mà bị kẻ khác mưu hại bằng cách lôi kéo Nguyệt Miêu tới đây hòng vừa tiêu diệt tất cả vừa xóa dấu vết.

Nghe tới đây sự nghi ngờ trong lòng những đệ tử xung quanh cũng bắt đầu dấy lên, tất cả đồng loạt nhìn về phía Trần Duyên. Dù sao hấn cũng là người đứng gần hiện trường nhất.

Lúc này ngay cả Thành Lực cũng bắt góc nhìn về phía Trần Duyên trong lòng nổi lên nghi kị.

- Hừm chẳng lẽ ngay cả Thành Lực sư đệ cũng nghi ngờ ta là hung thủ sát hại Kim Vãn sư huynh sao?

Nghe Trần Duyên hỏi lại Kim Vãn cũng trở nên chần chừ, ngay lúc này tên đệ tử kia cũng hô hào.

- Thành Lực sư huynh, lúc này không phải lúc yếu mềm, đại sư huynh không thể nào chết oan uổng như vậy. Cầu Thành Lực sư huynh lấy lại công bằng cho tất cả các sư huynh đệ đã chết.

- Cầu Thành Lực sư huynh lấy lại công bằng cho tất cả các sư huynh đệ đã chết.

Hấn quý xuống khăn thiết cầu xin khiến cho chúng đệ tử xung quanh cũng không kìm được xúc động cũng đồng loạt quý xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đánh cược sai lầm

Trong lúc Thành Lực do dự Trần Duyên mỉm cười hiền nhiên bước tới gần tên đệ tử kia khiến hấn lo sợ lùi bước. Trong hàng những đệ tử tu vi cao cường cũng đứng ra ngăn cản.

- Không cần phải căng thẳng như vậy, ta chỉ muốn hỏi vị sư đệ can đảm này tên gì thôi.

- Ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ Văn Lâm chính là tên ta.

Thấy các vị sư huynh che chở phía trước Văn Lâm thở phào nhẹ nhõm không nghi kị hết lên, ánh mắt liếc nhìn như khiêu khích hấn.

- Sư đệ không được vô lễ với Trần Duyên sư huynh, nên nhớ bản thân người chỉ là đệ tử ngoại môn kiến cô không được xúc phạm đệ tử chân truyền.

Thành Lực gằn dữ hết kén, điều hấn vừa làm chủ yếu là muốn bảo vệ Văn Lâm. Xúc phạm đệ tử chân truyền không phải là tội nhẹ, nếu Trần Duyên nổi giận thậm chí có thể đi hấn Thành Lực cũng không có thực lực ngăn cản.

Nhưng bọn hán đầu có nghĩ được như vậy, Văn Lâm dùng ánh mắt tức giận liếc nhìn Thành Lữ nhưng cũng không nói gì cúi đầu.

- Ý của Văn Lữ đệ là ta đã hại chết Kim Văn Lữ huynh?

- Điều này ai cũng đã tự rõ không cần ta phải nói.

Trông thấy hầu như tất cả đệ tử đều ủng hộ bản thân làm cho lòng tin của Văn Lâm tăng vọt không cần phải xem mặt mũi của Thành Lữ, dù sao hắn cũng không phải là đệ tử chân truyền duy nhất, sau chuyện này khẳng định bản thân sẽ được một đệ tử thân truyền khác đối nghịch với Thành Lữ thu làm dưới trướng thậm chí là được Lữ Trường Lão để ý thu làm đệ tử không chừng.

Suy nghĩ trong đầu càng làm hán khoai trí mà không biết bản thân đã làm ra chuyện ngu ngốc tới mức nào.

- Các ngươi đều nghĩ rằng bản thân ta không đủ thực lực nên phải dẫn dụ đàn Nguyệt Miêu vậy công bọn hán?

Thấy mọi người xung quanh không nói gì như thằm khắng định, chỉ có Thành Lữ đứng gần đó vội vàng lao ra ngăn cản.

- Trần Duyên Lữ huynh, sự việc này vẫn chưa có bằng chứng xác thực không ai dám khẳng định, mọi việc chỉ là suy đoán. Việc này cần đợi về tới tông môn xem xét lại.

- Thành Lữ Lữ huynh, những người nằm đó có phải là Lữ huynh đệ chúng ta không. Nếu như chuyện này đem về tông môn dưới sự che chở của Tứ Trường Lão ai có thể là gì được hán. Mỗi thù của họ ai có thể trả.

Văn Lâm hét lên, nếu như việc này đem về tông môn có khả năng công lao của hắn sẽ đổ sông đổ biển. Vì lần lập công này hắn đã không tiếc mọi thứ thậm chí là đắc tội với hai đệ tử chân truyền nên không thể cho qua dễ dàng như vậy được.

- Văn Lâm Lữ đệ nói không sai, thù của họ chúng ta phải báo. Nếu như Thành Lữ Lữ huynh ngại thì cứ việc đứng một bên quan sát ta không tin chúng ta không tiêu diệt được hán.

Nhìn thấy hơn mười tên đệ tử che chở cho Văn Lâm hét lên Trần Duyên cũng đoán ra được bọn hán không phải là phe phái của Thành Lữ muốn tìm cơ hội hạ bệ hán.

- Ha ha ha có vẻ sự đệ trong sơn phong cũng không được nhiều người ưa thích.

Thành Lữ xụ mặt, dù sao hán cũng là đệ tử chân truyền nhỏ tuổi nhất lại được sự phụ vờ ỷ nên khiến các vị Lữ huynh gai mắt luôn muốn tìm cách hãm hại.

- Ta sẽ cho sự đệ biết là tu sĩ đệ thiếu điều gì.

Trần Duyên thì thào vào tai Thành Lữ ngay tức khắc hán liền xuất hiện phía sau Văn Lâm bàn tay chộp lấy đầu hán.

Lúc này Văn Lâm và hơn mười tên đệ tử kia mới chợt tỉnh người, thì ra kẻ đứng phía trước mặt chúng chỉ là ảnh ảo còn bản thân Trần Duyên đã sử dụng “Tam Trọng Phân Thân” biến ra ảnh ảo còn thực thể thì lên vào đám đông đi ra phía sau bọn chúng lúc nào không hay.

- Ngươi có biết buồn lời xúc phạm đệ tử chân truyền mang tội gì không? Ngươi có biết âm mưu sát hại đệ tử chân truyền mang tội gì không?

Trần Duyên gắng từng chữ bàn tay của hán cũng dần dần xiết chặt hơn theo lời nói. Đầu của Văn Lâm bị xiết mỗi lúc một chặt khiến hán la thảm thiết:

- Ah ah cứu... cứu ta, các vị Lữ huynh mau... mau lại đi tiêu diệt hán đầu... đau quá.

Mỗi tiếng hét thảm thiết của hán như thứ gì đó khiến chúng đệ tử xung quanh ám ảnh nhưng không ai dám tiến lên. Sát khí quanh người Trần Duyên càng lúc càng bao trùm không gian xung quanh, những dã thú thậm chí là yêu thú thực lực không cao gần đó thì nhau bỏ chạy.

- Cái gì thế này? Sát khí lần này còn nồng đậm hơn lần trước, không biết thời gian qua Lữ huynh đã giết bao nhiêu sinh linh để tích trữ lượng sát khí nhiều như thế này.

Bàn tay kia càng lúc càng xiết lại, đầu lâu của Văn Lâm lúc này đã thấm đẫm huyết dịch. Từ trong mắt, mũi, miệng thậm chí là lỗ tai từng dòng huyết dịch chảy ra làm cho những tên đệ tử xung quanh dù là thiết huyết nhất cũng bắt chợt run rẩy.

Thứ duy nhất có thể nghe được trong màn đêm im lặng chỉ còn lại tiếng gào thét của Văn Lâm, mặc cho hán đau đớn tuyệt vọng bàn tay vô tình kia từ từ xiết chặt. Bỗng ầm... như một trái bóng được căng đầy hơi (chỗ này không biết diễn tả ra sao nên mới lấy thứ từ thời hiện đại miêu tả cho dễ hiểu), diễn cảnh sau đó không phải ai cũng có thể can đảm quan sát. Dịch trắng hòa cùng huyết dịch vờn vãi khắp nơi.

Cả mười tên hùng hổ ban đầu giờ đây cũng bất giác hoảng sợ lùi lại, bây giờ bọn chúng mới nhận ra bản thân đã chọn phải một tên sát thần giết người không gớm tay.

- Mười vị Lữ đệ, các ngươi có biết bản thân đã mắc phải sai lầm gì không?

Trong đó có một tên cổ lấy lại bình tĩnh đứng ra giọng run run nói:

- Đó chỉ là hiểu lầm, thì ra tất cả đều do tên Văn Lâm kia dùng miệng lưỡi dụ dỗ nên chúng ta mới nghi ngờ. Bây giờ Lữ huynh đã chứng tỏ thực lực bản thân cao cường thì chắc chắn Lữ huynh không phải hung thủ.

- Đúng đúng tất cả chỉ là hiểu lầm.

Những tên còn lại cũng vội gật đầu đồng ý.

- Ý các ngươi là nếu ta không đủ thực lực liền bị các ngươi tiêu diệt.

Lời nói từ miệng hán làm mười tên hoảng sợ.

- Trốn.

Không hẹn mà gặp, bọn chúng nhìn nhau mỗi tên một hướng phóng vào trong màn đêm.

Trần Duyên hừ lạnh cũng không buồn đuổi theo, ngay từ đầu mục tiêu duy nhất của hán là Văn Lâm. Với lại bọn chúng độc hành mỗi tên một hướng trong Ma Kiếm Lâm sợ rằng sau này về lại tông môn cũng không còn đủ một nữa.

- Ý của ta chắc sư đệ đã hiểu rồi chứ, ngựa hiền thì bị người cưỡi. Chỉ có tâm tính kiên định mới có khả năng tồn tại trên thế giới tu tiên khắc nghiệt này.

Không đợi Thành Lực trả lời Trần Duyên trực chỉ cánh rừng biến mất, chỉ còn lại đó số đệ tử do hoảng sợ mà đã không còn tinh thần chiến đấu.

Nhìn thấy gương mặt hũ bại của các sư đệ Thành Lực thờ dài ra lệnh rút đi, nhiệm vụ lần này e rằng thất bại, dù có miễn cưỡng tấn công thì chỉ nắm chắc toàn quân bị diệt.

Trần Duyên lại một thân một mình lao đi giữa màn đêm, mục tiêu của hắn không đâu khác chính là Mãnh Ngưu Thôn kia.

- Nguyệt Miêu thường ra khỏi chỗ trú vào ban đêm, đợi lúc mặt trời lên tới đỉnh là lúc ta ra tay.

Hắn nhảy lên thân cây lớn gần đó tọa thiền chờ đợi. Hai canh giờ trôi qua là lúc mặt trời sáng nhất trong ngày, không bỏ lỡ cơ hội Trần Duyên từ từ di chuyển tới Mãnh Ngưu Thôn.

Bình địa nơi đây vẫn không hề thay đổi so với tối qua, thậm chí cảnh tang thương ở đây hiện lên rõ mồn một. Nhà của người ngựa không có gì là nguyên vẹn, xác những đệ tử nằm la liệt nhiều ngày dòi bọ cũng đã đục khoét khắp nơi.

Trần Duyên nhẹ nhàng tiến vào trong thăm dò, đương nhiên là không thể nào đi một mình. Hắn gọi ra Tiểu Mập Mập cùng cặp Lục Đường Lang đồng hành, nhưng lần này còn có thêm sự thay đổi, Tiểu Kim chính là Kim Thiết Nghị hắn thu phục cách đây không lâu ở trong túi linh thú trị thương cũng bị Trần Duyên gọi ra.

- Tiểu Kim đây là lần đầu chúng ta cùng chiến đấu hi vọng ngươi không làm ta thất vọng.

Kim Thiết Nghị chỉ nhắm mắt gật đầu cho qua, Trần Duyên cũng hết cách linh trùng cũng là sinh linh như nhân loại, mỗi con có cá tính khác nhau. Không thể bắt Tiểu Kim có tính tình trẻ con như cặp Lục Đường Lang kia được.

Một người bốn trùng cùng đồng hành trên con đường cái hoang sơ đồ nát. Nửa canh giờ sau cuối cùng điều hắn mong đợi đã tới, trước cửa của tòa biệt viện sập xệ không ai khác chính là một con Nguyệt Miêu như là mèo nhà nằm ngủ lim dim.

- Chu lão xung quanh đây có còn yêu thú nào không?

Lúc này Chu lão mới hiện lên đôi mắt cũng lim dim không khác gì con tiểu miêu kia.

- Tiểu tử ngươi không cần phải lo lắng, Nguyệt Miêu vốn là loài sống cô độc do thú triều xảy ra nên mới miễn cưỡng tụ hợp lại. Dù cho trong lãnh thổ cũng ít khi bọn chúng sống gần nhau cho nên cứ việc ra tay đi.

Đúng như Chu lão nói, xung quanh cực kì tĩnh lặng. Bây giờ hắn đã hiểu tại sao chỉ có vài trăm con Nguyệt Miêu lại chiếm cứ lãnh địa lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Mật Thất che dấu

Tiểu Kim cùng Trần Duyên cùng xông lên trước tấn công bất ngờ, dù sao chỉ có hắn và Kim Thiết Nghị mới có thực lực cứng chọi cứng với yêu thú Giáp đẳng.

Tiểu Kim dùng đôi cang to lớn kẹp tới, không gian xung quanh không bị gò bó giúp cho tốc độ tăng lên hẳn. Trần Duyên cũng không thua kém lấy ra kiếm pháp khí chém xuống.

Hai đòn tấn công tổng lực đã khoét trên mặt đất một vết lõm lớn nhưng không hề có bóng dáng Nguyệt Miêu ở đó. Lúc này con tiểu miêu kia thân hình yếu đuối không xương từ trên mái nhà vurun vai sau giấc ngủ, sau vài tiếng ngáp đôi mắt nho nhỏ kia mang đầy vẻ dửng dưng không ngờ lại có kẻ dám phá hỏng giấc ngủ của nó.

Nhìn thấy Nguyệt Miêu không hề hấn gì né tránh cũng không làm Trần Duyên bất ngờ, dù sao đây cũng là yêu thú Giáp đẳng nghiêng về phía tốc độ làm chủ nên di chuyển nhanh nhẹn cũng là điều đương nhiên.

Nhìn thấy bản thân không thể bắt kịp tốc độ thần tốc này Trần Duyên quyết định không thăm dò nữa tay vỗ túi linh thú khổng chế đàn Thực Huyết Trùng bay tới.

- Hừ không thể theo kịp tốc độ thì chỉ còn cách vây công ngươi thôi.

Gần vạn con linh trùng đói khát bao vây tiến công liên tục không chừa một kẻ hở, nhưng không hề là yêu thú Giáp đẳng Nguyệt Miêu nhẹ nhàng tránh né.

Nhìn thấy vẻ chơi đùa tự đắc của Nguyệt Miêu hắn không hề nổi giận khoe mẽ còn nhếch lên. Lúc này hai bóng đen từ phía sau xông tới khiến nó không kịp trở tay, hai lưỡi đao nhỏ trảm trúng người vết chém cắt sâu vào tận xương làm Nguyệt Miêu rơi xuống đất. Không bỏ lỡ cơ hội Tiểu Huyết xông tới điều gì diễn ra phía sau chắc không cần phải nghĩ, đàn Thực Huyết Trùng thi nhau sục xé tiểu miêu xui xẻo kia.

Trận chiến đầu tiên thành công làm Trần Duyên phấn khích, hắn còn phát hiện ra mặc dù Nguyệt Miêu tốc độ rất nhanh nhưng lực lượng chỉ như yêu thú Ất đẳng.

- Thì ra yêu thú kia chỉ biết tránh né cho nên mới chọn cách ám sát con mồi chứ không hề trực tiếp cứng đối cứng.

Điều Trần Duyên suy nghĩ không sai, kết hợp với ban ngày Nguyệt Miêu không thể lẫn trốn giữa đàn linh trùng đồng đạo khiến nó chỉ có thể nhẫn nhục né tránh.

Thực Huyết Trùng vừa nếm được mùi huyết nhục hưng phấn không thôi luôn miệng rít rào, thấy vậy Trần Duyên cũng không còn điều gì nghi kị khổng chế bọn chúng tiếp tục săn lùng.

Trước mắt lúc này là hơn mười con Nguyệt Miêu đang gặm dừ vì hắn dám xâm phạm lãnh địa của chúng. Như những mũi tên lao tới, Nguyệt Miêu đúng là những sát thủ thật sự, tiểu trảo cào về phía hắn. Những vị trí yếu nhược như yết hầu, bụng... đều có dấu vết bọn chúng để lại. Trần Duyên làm sao có thể khinh địch, hắn vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” khiến cơ thể rắn chắc như kim loại làm cho những vết cào cấu kia chỉ để lại vết trắng nho nhỏ.

Thấy tấn công thất bại Nguyệt Miêu liền lập tức lui lại nhưng như đã biết trước một trọng số chúng bị Trần Duyên nhanh tay bắt được. Mặc cho tiểu miêu kêu gào thảm thiết bàn tay kia vẫn lạnh lùng siết chặt khiến máu văng tứ tung. Trần Duyên cười gằn ném xác miêu về phía trước, đúng như dự tính nhìn thấy xác đồng loại thể thảm làm những con Nguyệt Miêu còn lại bản thân tức khắc. Chỉ chờ thờ cơ đồ hắn liền khổng chế linh trùng vây công ồ ạt, mặc dù tốc độ khó bì kịp nhưng hơn mười con Nguyệt Miêu cũng không thể tránh né mãi được cuối cùng cũng phải ôm hận mà ngã xuống.

Nhìn thấy mặt trời đã xuống khuất sau núi đồi biết đây không phải là thời điểm thích hợp để săn tìm yêu thú nhanh nhẹn vào ban đêm như Nguyệt Miêu hắn liền tiến vào tòa biệt viện bỏ hoang gần đó.

Bên trong do bỏ hoang hơn nửa năm nay khắp nơi đều bần thui, mạng nhện giăng khắp lối đi. Mỗi gian phòng đều có bồ đoàn tu luyện ắt hẳn nơi đây vốn được cất lên cho tu sĩ tu luyện.

Trần Duyên không thu lại Tiểu Mập Mập, Tiểu Huyết, Tiểu Kim và cặp Lục Đường Lang kia. Dù sao chúng cũng đang khai mở linh trí Chu lão có nói qua không nên quá gò bó linh trùng, tốt nhất là cho chúng chút tự do sẽ giúp linh trùng nhanh chóng khai mở linh trí.

Tiểu Mập Mập thì vẫn vô lo cùng cặp Lục Đường Lang chơi đùa khắp nơi, Tiểu Kim vẫn im lặng như tượng đá tìm cho mình một góc nằm xuống, còn Tiểu Huyết thì có vẻ cô đơn có lẽ do không thấy đồng loại của nó. Hết cách hẳn không dám thả đám linh trùng khát máu kia ra, ít nhất là tới khi chúng bắt đầu khai mở linh trí.

Mặc cho linh trùng dò xét nơi đây, Trần Duyên tìm cho mình một cái bồ đoàn tương đối nguyên vẹn ngồi xuống tọa thiền. Đêm còn dài đây là lúc hắn khôi phục chân khí tiêu hao, có lẽ ban ngày đã sử dụng “Thần Không Vạn Trùng” quá nhiều khiến cho đầu óc hắn có chút xây xẩm. Lo sợ rằng môn thần thông này còn hệ quả ngoài ý muốn Trần Duyên liền thỉnh giáo Chu lão.

- Hừ chỉ là do não hải của ngươi vận động quá sức thôi, thần thông này vốn chỉ dành cho tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên. Còn tiểu tử nhà ngươi do có Tinh Thần Trùng làm linh trùng bán mệnh nên mới có thể ngoại lệ sử dụng đương nhiên gánh nặng đè lên tinh thần thì không phải nói. Sau này ngươi đột phá lên tu sĩ Trúc Cơ kì sinh ra thần thức thì con đầu đầu này sẽ thuyên giảm

Nghe được lời tuyên bố chắc nịch của Chu lão cũng khiến hắn yên tâm phần nào, não hải là phần trọng yếu của cơ thể, không cần thận thậm chí bản thân có thể trở thành kẻ ngu ngốc.

Đang tĩnh tọa Trần Duyên cảm nhận được Tiểu Mập Mập kêu gọi có vẻ rất phấn khích, đi qua hai gian phòng thì ra Tiểu Mập Mập cùng cặp Lục Đường Lang tìm ra một mật thất được giấu kĩ dưới chân giường không nên được tâm trí tò mò, hắn quyết định đi xuống xem xét. Thì ra đầu chỉ là một hầm chứa rượu cực lớn, hàng trăm hàng nghìn vỏ rượu sắp xếp ngay ngắn sợ rằng nếu có tên sâu rượu nào rớt vào đây khẳng định dù có uống đến chết cũng không thể nào hết được.

Đáng tiếc Trần Duyên không phải như vậy, hắn dò xét xung quanh thấy không có thứ gì ngoài rượu liền chán nản muốn rời đi. Nhưng Chu lão lại đứng ra ngăn cản.

- Khoan đi đã tiểu tử, ngươi mau chóng ném hết số rượu đằng kia ra ngoài.

Mặc dù đầu đầy nghi vấn nhưng Trần Duyên vẫn làm theo, trước tới nay Chu lão chưa bao giờ phóng mũi tên mà không trúng đích cả.

Nhìn thấy số rượu chất cao như núi khiến hắn biếu môi, Tiểu Mập Mập hiểu ý liền khổng chế Tiểu Kim như một chiến xa lao tới khiến cho những vỏ rượu kia bể nát. Dòng rượu chảy ra bắn tứ tán làm cho cả mật thất ngập trong biển rượu.

Tiểu Mập Mập lúc này trông thật khổ sở, nó vốn là vệt cặn lần đầu trôi nổi trong nước cứ ngo ngoáy không thôi. Nhưng có vẻ như thân thể quá mập nên không bị chìm xuống.

Trần Duyên bắt đầu đi cả người nồng nặc mùi rượu tiến lại gần vớt con sâu mập kia lên. Có vẻ do uống quá nhiều nên dù có bị la hét cỡ nào Tiểu Mập Mập cũng không hồi đáp lại, bắt đầu đi hẳn đành phải để con sâu mập này lên vai tìm cách giải quyết tình trạng trôi nổi này.

Kim Thiết Nghi hừ lạnh lại một lần nữa dùng thân thể rắn chắc tông thẳng vào vách tường Trần Duyên liền hiểu ý thả ra Thực Huyết Trùng khổng chế chúng thì nhau đục khoét. Gắn vạn con linh trùng khiến vách hang thành như tổ ong, nửa canh giờ trôi qua cuối cùng số rượu kia cũng theo những lỗ thủng thành dòng trôi đi mất.

Thấy mọi chuyện đã được giải quyết Trần Duyên quay ra vừa định tân bóc thì Tiểu Kim đã nhanh chóng rời khỏi, nhắm nhắm mắt chờ đợi ở cửa mật thất không thèm ngó ngang gì tới hắn.

Biết rõ tình hình của tên cứng đầu này Trần Duyên cũng chỉ cười cho qua, hắn đi tới nơi Chu lão vừa chỉ liền thấy thêm một cầu thang đi xuống.

- Thì ra là mật thất trong mật thất, nếu không có Chu lão chỉ điểm thì ai lại nghĩ rằng phía dưới những vỏ rượu tầm thường lại có đường đi xuống.

Nội tâm mừng thầm Trần Duyên liền nhanh chóng đi xuống, lúc này Chu lão lại hét lớn.

- Dừng lại tiểu tử, nếu ngươi còn muốn sống thì dừng lại gần.

Nghe Chu lão cảnh báo hắn cũng phải dừng lại dùng ánh mắt dò xét hướng tới lối đi kia.

- Hừ ngươi có cố gắng ra sao đi nữa cũng không phát hiện ra bất kì thứ gì đâu.

Chu lão hừ lạnh.

Trần Duyên xấu hổ cười, thận trọng thỉnh giáo.

- Chuyện này lại làm phiền tới Chu lão rồi.

- Trước cửa mật thất đã được cài phong ấn trận, chỉ cần chạm vào thì dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng bị giam cầm không thể thoát ra.

Trần Duyên dùng ánh mắt khó tin nhìn hướng về phía mật thất, cầm lấy một viên đá ném tới. Điều kì lạ xảy ra, rõ ràng là viên đá kia đột ngột biến mất không để lại dấu vết.

- Viên đá kia không hề biến mất, mà chỉ bị phong ấn giam cầm đồng thời ảo trận quanh đó khiến cho ngươi bị làm tưởng.

- Nếu bị giam cầm thì làm cách nào thoát ra được.

Hắn nghi vấn, nếu không có Chu lão thì số phận của hắn chắc cũng không khác viên đá kia là bao.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bí ẩn thượng cổ

- Muốn thoát ra chỉ cần ngưởi phá giải trận pháp này là được, chỉ có điều kẻ lập nên nó đã có tu vi Kim Đan kì cho nên không cần phải nghĩ nữa.

Nghe Chu lão nói khiến hán tử bỏ ý định thử nghiệm với trận pháp này.

Lão lơ lửng bay tới, hai tay múa may khó hiểu bỗng một tia sáng lóe lên nơi cửa mật thất. Trước vẻ ngu ngơ của Trần Duyên Chu lão nhắc nhở:

- Còn không mau tiến vào, mật thất này khẳng định là của tu sĩ Kim Đan kì bên trong đối với ngưởi toàn là bảo vật.

Nghe nói vật do lão quái Kim Đan kì để lại làm vẻ bản thân trên gương mặt hán biến mất, kinh hi bước vào. Bước lên bậc thang không biết làm bằng chất liệu gì dẫn đến gian mật thất nhỏ, trên đường đi khắp nơi đều là xương cốt không còn nguyên vẹn.

Trần Duyên lại gần chú ý tới đạo bảo hải cốt kia đang mặc, không xa lạ gì hán chính là đệ tử Trúc Cơ kì của Ma Kiếm Tông. Thở dài, dù sao cũng là đồng môn không thể để hán nằm phơi thây như vậy.

Bước tới gần thu hải cốt vào trong túi trữ vật, dù sao cũng là đệ tử Ma Kiếm Môn tốt nhất là được chôn cất trong tông môn. Vừa nhắc lên, Trần Duyên phát hiện những dòng chữ được khắc trên đá.

- Đây khẳng định là di nguyện của hán.

Trần Duyên nghĩ thầm

- Ta tên Vũ Thành đệ tử chân truyền của Đại Trưởng Lão Ma Kiếm Tông. Từ khi sinh ra đã mang tiếng thiên tài, mười tuổi Luyện Khí kì viên mãn, mười hai tuổi liền đột phá Trúc Cơ khiến cho người người khiếp sợ.

Đúng như hán nói, đọc tới đây ngay cả Trần Duyên cũng khiếp sợ. Những tên tự xưng tụng là thiên tài trong tông môn kia mười hai tuổi đạt Luyện Khí kì tầng chín đã là vạn hạnh rồi.

- Khi còn là đệ tử Luyện Khí kì ta đã vô địch thủ cùng cấp trong tông môn khi vừa đột phá Trúc Cơ kì khiến cho lòng tin càng bành chướng một thân một mình tiến vào Ma Kiếm Lâm. Hơn nữa năm xông pha số yêu thú cấp hai chết trên tay ta đã gần trăm còn yêu thú cấp một nhiều không kể xiết.

- Khi bị yêu thú cấp ba đuổi giết cuối cùng ta cũng đã tỉnh tường trước đây mình ngốc nghếch tới mức nào. Nhưng điều ta không ngờ là cái chết lại tới gần như vậy, hơn trăm năm hán là nơi đây đã bị quên lãng, nay viết lại lời trần chối này nếu như ra khỏi đây thì hãy đem hải cốt của ta trở về Ma Kiếm Tông bảo vật trong nhẫn trữ vật này coi như là trả công cho ngưởi.

- Vũ Thành chấp bút.

Tới đây Trần Duyên thở dài, không ngờ thiên tài trăm năm hiếm gặp lại ngã xuống ở nơi bí mật như vậy. Theo lời trần chối hán đào xuống lớp đất bên dưới bộ hải cốt kia thì đúng là có một chiếc nhẫn màu đen tuyền bên ngoài không có gì đặc biệt. Sau khi nhờ Chu lão xem xét kĩ lưỡng hán mới an tâm nhét vào đai lưng.

- Không ngờ chưa tới nơi để bảo vật kia mà đã có thu hoạch cực lớn rồi, đúng là không hổ danh đệ tử của Đại Trưởng Lão mà, vừa Trúc Cơ thành công mà đã có được nhẫn trữ vật.

Mừng thầm Trần Duyên cẩn thận đi tiếp, dù sao đây cũng là động phủ của lão quái Kim Đan kì có cạm bẫy hán là điều dĩ nhiên.

Nhưng có vẻ như điều hán làm là dư thừa, hơn nữa canh giờ Chu lão không hề lên tiếng báo động.

- Tới nơi rồi, không ngờ mật thất tu luyện của tu sĩ Kim Đan lại khủng bố như vậy.

Trước mắt hán là khung cảnh khiến kẻ khác phải choáng ngợp, thập bát pho tượng la hán không rõ chất liệu trôi lơ lửng trong không trung. Xung quanh tỏa ra hào quang mê hoặc tâm trí, chỉ cần là kẻ tinh thần yếu nhược hán là sẽ bị siêu độ dần thân cửa phạt. Tiếng phạn âm khó hiểu như có sinh mạng tìm đường chui vào tai khiến Trần Duyên mê mang.

Nhận thấy tình thế không ổn Chu lão lại hiện ra, chiêu thức quen thuộc nhưng kết quả lại cực kì hữu hiệu. Một cành cây khô không rõ lấy từ đâu vụt xuống đầu khiến Trần Duyên trượt dài. Ngay tức khắc hán liền bật dậy về mặt khó hiểu có lẽ ngoài cực u lớn trên đầu ra Trần Duyên không hề biết gì.

- Ngươi còn ngần ngại? Còn không mau phong bế não hải.

Nghe Chu lão tức giận hết lớn Trần Duyên liền làm theo. Đôi khi cảm giác khó chịu kia không còn nữa hán mới kinh nghi.

- Không ngờ thứ âm thanh kì lạ kia lại có thể mê mui đầu óc ta.

Chu lão hừ lạnh.

- Mặc dù tâm trí ngươi cứng rắn nhưng đó cũng là so với cùng thế hệ, âm thanh này nếu như không đề phòng ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kì cũng có khả năng tâm thần thất thủ.

- Chúng chính là Thập Bát La Hán trận nhưng chỉ là bản đơn giản, những tên lừa trọc kia khẳng định trấn áp yêu ma bên trong sử dụng Phạn âm để luyện hóa chúng.

Nhắc tới yêu ma Trần Duyên càng không muốn ở lại lâu, thứ mà lão quái Kim Đan kì cầm cố khẳng định là phải tránh xa. Ngay khi Trần Duyên xoay người tính rồi đi Chu lão lại hỏi:

- Ngươi đi đâu?

- Đương nhiên là rời khỏi đây, bên trong giam cầm khẳng định là thứ chẳng lành.

Chu lão hừ lạnh.

- Tiểu tử ngươi là gan đúng là quá nhỏ, có lão phu ở đây còn phải lo lắng sao?

- Ở đây ngoài Thập Bát La Hán trận ra thì còn gì đề lầy chẳng lẽ Chu lão muốn ta phá vỡ phong ấn này.

Nói tới đây trên gương mặt lão xuất hiện nụ cười nhẹ.

- Hahaha đúng là tiểu tử ngươi bắt đầu hiểu ý lão phu, còn chần chờ gì nữa, mau tránh ra để lão phu ra tay.

- Khoan... khoan đã, trong này còn chưa biết là quí vật gì không may ta chết mất xác ở đây thì sao?

Trần Duyên lo lắng, dù sao đây cũng là yêu vật do đích thân tu sĩ Kim Đan kì phong ấn, với thực lực của hần chắc chắn là chết không toàn thây.

- Bên trong phong ấn này không hề có bất kì yêu vật nào, nếu không ta cũng không dám để tiểu tử nguoi vào trong này.

- Nhưng không phải Chu lão có nói Thập Bát La Hán trận dùng để trấn áp yêu vật sao?

Trần Duyên nghi vấn.

- Đúng là lão phu từng nói điều đó, nhưng bên trong này khẳng định là không hề có bất kì yêu vật nào vì đây là một trong tam đại Thập Bát La Hán Trận.

Trong câu nói của lão không che dấu được vẻ hưng phấn.

- Tam ý của Chu lão là còn hai trận pháp phong ấn này nữa?

- Đúng như nguoi nói, thật ra Thập Bát La Hán Trận phải là cấp bốn Giáp đẳng, nhưng sao ngàn vạn năm trận pháp này đã suy yếu dần.

Đúng là bất khả tư nghị ngay cả hộ pháp đại trận của Ma Kiếm Tông cũng chỉ là trận pháp cấp bốn Bính đẳng không ngờ đây lại là trận pháp Giáp đẳng mà còn được lưu truyền từ thời thượng cổ.

- Thời thượng cổ tu sĩ không nhiều nhưng thực lực của mỗi một người đều mạnh gấp trăm lần tu sĩ hiện nay. Lúc đó muốn được tông môn chấp nhận thì kẻ đó phải có tư chất hơn người. Tông môn lớn mạnh nhất thời bấy giờ là Kim Cang Tự là Phật môn tu sĩ công lực phi phàm

- Tiểu tử nguoi có biết thế lực nào đang nắm giữ thế giới nơi chúng ta đang sống?

- Không phải là nhân loại và yêu thú sao?

Trần Duyên ngạc nhiên thận miệng đáp, điều này ngay cả phàm nhân cũng biết được chứ không riêng gì hần.

- Đúng như nguoi nói, nhưng thời thượng cổ không chỉ là chỉ nhân loại chúng ta và yêu thú mà còn có cả Ám Ma Nhân tạo thành thể chân vật chia nhau cai quản đại thế giới lớn gấp mười lần hiện nay.

Trần Duyên bần thần, không ngờ mãnh lực đại rộng lớn này nơi mà không tính tới các đại tông môn thì những môn phái nhỏ hơn đã không thể kể xiết nhưng vẫn lọt thỏm vào trong rừng cây cùng yêu thú mà chỉ bằng một thành trước kia.

Chờ cho hần bình tĩnh trở lại lão mới bắt đầu nói tiếp.

- Nhưng Ám Ma Nhân lại được trời cai ưu ái, hạ sinh ra Tu La Huyết kẻ có thiên phú ngất trời tàn bạo khát máu. Hần dẫn theo Ám Ma tộc đánh đuổi nhằm tận diệt nhân loại chúng ta. Lúc đó đứng đầu trong Nhân tộc là La Hán Kim Phật trụ trì của Kim Cang Tự cùng với hảo bằng hữu là Thái Tổ Kim Long lúc đó cũng là người đứng đầu trong yêu thú đã dùng thần thông siêu cường đưa mảnh lục địa nhỏ bé này trở thành một tiểu không gian vào trong khoảng hư không nhằm bảo vệ nhân loại và yêu thú rơi vào cảnh diệt vong.

- Sau đó Kim Cang Tự lại đi ra ba vị tu sĩ pháp lực cao thâm có tham vọng trở lại hòng chiếm lại mảnh đất của tổ tiên nhưng nhìn thấy sự yếu nhược của chúng tu sĩ đành ngậm ngùi bỏ đi ý định. Họ cùng nhau lập phong ấn đại trận có truyền lời sấm rằng: “chỉ khi cả ba phong ấn trận đều được gỡ bỏ thì đó chính là lúc chúng ta lấy lại những gì đã mất.”

- Điều này đã được lịch đại tông môn thời bấy giờ ghi chép lại, hần Ma Kiếm Tông nguoi cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Thú triều giai đoạn 2

Trần Duyên ngớ ngẩn, đứng trước bí mật to lớn nhất hơn ngàn vạn năm qua làm hần đắm chìm suy ngẫm không dứt. Bỗng nhiên con đau quen thuộc lại ập tới, một đường tròn tuyệt đẹp được vẽ giữa không trung (đang viết tới đây tự nhiên nhớ tới cú sút của Phan Văn Hậu nên cho vào lun ^-^) sau pha tiếp đất không được đẹp mắt hần chưa kịp suy nghĩ đã bị Chu lão quát.

- Tiểu tử nguoi còn không mau tỉnh dậy.

Nhìn ánh mắt hần đã lấy lại sự thanh tỉnh ban đầu Chu lão mới thờ dãi tự trách.

- Hồi... đúng là lão phu không nên nói chuyện này cho nguoi, chỉ chút nữa thôi nguoi liền bị đánh mất bản tâm của chính mình.

Hần lúc này mới biết được bản thân vừa chịu nguy hiểm chừng nào, đánh mất bản tâm nếu không bị bắt tỉnh cả đời thì cũng sống trong điên đại uất ức.

- Được rồi tiểu tử, còn không mau tránh ra để lão phu ra tay, thời khắc để chúng ta lấy lại niềm vinh quang của nhân tộc đã gần kề.

Không đợi lâu, sau hai canh giờ miệt mài cuối cùng những pho tượng Thập Bát La Hán kia đều đã mất đi kim quan rơi xuống mặt đất. Luôn ánh sáng nhu hòa cùng tiếng Phạn âm kia cũng không còn nữa, Trần Duyên cắn răng chờ đợi chuyện gì xảy ra sau đó nhưng hần lại thất vọng, có vẻ như Thập Bát La Hán trận này không hề gây ra bất kì động tĩnh gì.

- Tiểu tử nguoi còn chần chờ điều gì, không mau đánh sập nơi này xóa bỏ mọi dấu vết. Đừng nói là ta không nhất nhờ nguoi trước, chuyện xảy ra hôm nay nhất quyết không thể để cho kẻ nào biết nếu không thì... chắc nguoi cũng hiểu.

Chu lão không cần nhắc nhở hần cũng dư sức hiểu, tình tức khủng bố này nếu liên quan tới hần thì dù là sư phụ cũng không thể nào đảm đương nổi.

Nhanh tay thu lấy Thập Bát La Hán pho tượng Trần Duyên đánh ra đạo pháp thuật làm sập trần hang rồi nhanh chóng rời khỏi. Như muốn bảo đảm hần còn tiêu hủy cả tòa biệt viện,

hầm rượu kia cũng bị san lấp tấp cả việc đó chỉ để che dấu việc hấn đã tới đây.

Thấy đáng vẻ cẩn thận của hấn Chu lão phi cười nhưng cũng rất hài lòng, lần này lão đã giúp nhân loại tiến gần hơn tới mảnh đại lục kia, nơi mà chính bản thân lão có cơ hội phục sinh.

Chờ đợi tới ban trưa Trần Duyên tiếp tục hành động của mình như đã dự tính trước, ngay cả những linh trùng kia ngoài trừ Tiểu Mập Mập thì bọn chúng cũng không hề hay biết gì. Không phải là Trần Duyên quá đa nghi nhưng trên đời này có một thứ gọi là mưu hèn, nếu không đề phòng thậm chí cả hấn lần Ma Kiếm Tông cũng bị liên lụy.

Ngày qua ngày, Trần Duyên cứ đề phòng xung quanh ngay cả ban đêm hấn đều không ở một tòa biệt viện cố định mà di chuyển liên tục. Nhìn thấy vẻ thập thò của hấn Chu lão phi cười:

- Tiểu tử ngươi đang làm gì mà trông giống là kẻ bất lương?
- Đương nhiên là tạo ra nhiều bằng chứng là ta không phát hiện ra mặt thất kia.

Nghe tới đây lão không thể nhịn được cười.

- Hahaha tiểu tử ngươi tuy đầu óc linh hoạt nhưng tiểu tử cũng chỉ là tiểu tử, trên mảnh lục địa rộng lớn này còn tới hai phong ấn trận chưa được khai mở thì kẻ nào rảnh rỗi tới mức truy tìm kẻ làm ra nó chứ. Dù ngươi có phí công sức cỡ nào thì không thể thoát được sự truy xác của tu sĩ Nguyên Anh kì đâu. Chẳng lẽ ngươi muốn sống trong sợ hãi dè chừng, ta nghĩ rằng nhìn thấy vẻ mặt lấm lét của ngươi không chừng càng khiến kẻ khác nghi ngờ.

Nghe lời châm chọc của Chu lão Trần Duyên mới biết bản thân đã trẻ con biết nhường nào, đồ mặt nhưng hấn vẫn cúi đầu cảm tạ rồi quay mặt đi thẳng.

Sau khi tâm trí được khai thông, hấn phấn khích lên đường tìm diệt những con Nguyệt Miêu còn lại. Hơn mười ngày sau, ngay khi Mãnh Ngưu Thôn được hấn cùng đàn linh trùng tận diệt cũng là lúc mặt phù lóe sáng. Đây chính là mặt phù chỉ có đệ tử Ma Kiếm Tông mới được sử dụng, chỉ cần sáng lên tức là tất cả đệ tử không cần biết ở đâu liền quay về khu vực nơi sơn môn chiếm đóng.

- Giai đoạn thứ hai của thú triều sắp diễn ra rồi sao?

Hấn thầm nghĩ liền một đường nhanh chóng bước đi. Thân là đệ tử thân truyền việc hấn biết trước những điều này chỉ là chuyện đương nhiên. Từ trước tới nay mỗi khi thú triều luôn có ba giai đoạn.

Thứ nhất là cho đệ tử xâm chiếm nhưng khu vực chiếm vị trí mang tính chiến lược, nếu như không thành công thì sẽ được các tiền bối tới thực hiện đương nhiên tương lai của chúng đệ tử cũng không tốt đẹp gì.

Thứ hai là các sư thúc bá trong tông môn sẽ được điều tới trấn giữ nói đúng hơn là sử dụng tiêu hao chiến cùng lũ yêu thú, việc này mất rất nhiều thời gian thậm chí là cả trăm năm không chừng.

Thứ ba đương nhiên là quyết đấu đỉnh cao, thậm chí từng xuất hiện cấp bốn yêu thú xuất hiện tàn sát chúng đệ tử, chỉ khi tông chủ xuất hiện thì mọi chuyện coi như là bình ổn nhưng tổn thương vô số là điều không thể tránh khỏi. Nhưng may mắn điều đó chỉ là hấn hữu, có vẻ tiền bối hai bên đã có thỏa thuận nên chuyện đó không hề được lặp lại.

Hai ngày trôi qua Trần Duyên rốt cuộc cũng trở lại Bạch Lang Thôn, từng đàn yêu thú đông đúc như ban đầu đã không còn được trong thấy, có vẻ chúng cũng cảm nhận được điều không ổn đã tự động rút lui về phía bên kia chiến tuyến, dù sao cảm nhận của yêu thú lúc nào cũng linh mãnh hơn nhân loại đó có lẽ là trời cao đền bù cho chúng do trí tuệ thấp kém.

Trước mắt hấn lúc này không phải là đồng đồ nát như ban đầu hay là từng căn lều lụp xụp mà đã trở thành một vùng chiến sự. Từng căn nhà được xây kiên cố khắp nơi đâu đâu cũng thấy tháp canh, xung quanh từng tốp đệ tử tay cầm binh khí ánh mắt ngờ vực quan sát xung quanh.

Như thường lệ, một thân hắc bào đường đường chính chính đi vào trước con mắt của hàng chục đệ tử canh gác gần đó. Trông thấy Trần Duyên chúng đệ tử đều chấp tay cúi đầu thật sâu hết lớn:

- Kính chào đại sư huynh.

Tiếng hét làm rung động tới những đệ tử gần đó nhưng không ai dám nói gì, nhìn thấy có rất nhiều gương mặt lạ lẫm trong đây khiến Trần Duyên tò mò gọi tên đội trưởng gần đó:

- Vị sư đệ đằng kia.
- Đại sư huynh cho gọi.

Hấn chấp tay cúi thấp đầu không dám ngẩng lên vẻ mặt hiện vẻ căng thẳng.

- Sư đệ không cần phải căng thẳng, ta là nhân loại chứ không phải yêu thú không thể nào ăn thịt người được.

Thấy đáng vẻ của hấn làm Trần Duyên phi cười.

Nhận thấy vẻ thất thố của bản thân tên sư đệ kia lấy lại vẻ bình tĩnh ban đầu đứng đó chờ nghe Trần Duyên ra lệnh.

- Sư đệ tên gì?
- Ta là Thành Lương.

Thành Lương nhanh nhẹn đáp.

- Tốt, vậy Thành sư đệ có thể nói cho ta biết tại sao ở đây lại có nhiều đệ tử ta không nhận ra được.
  - Thưa đại sư huynh, bọn họ là đệ tử từ sơn phong khác được tông môn điều tới đây.
- Thành Lương thành thật đáp.
- Hừm nơi đây là do chúng ta chiếm được tông môn cũng biết rõ điều đó tại sao lại cử bọn chúng tới chia bớt miếng canh chứ.

Nghe thấy vẻ tức giận trong giọng điệu của hấn Thành Lương vội vàng giải thích.

- Không phải như sư huynh nghĩ đâu, đệ tử Phong Ma Sơn chúng ta chiếm được Bạch Lang Thôn không mất một binh một tốt nào khiến tông môn rất hài lòng đã đưa khen thưởng tới cho chư vị sư huynh đệ, còn quyết định lấy nơi đây làm tổng bộ căn cứ của chiến trường phía Bắc nên nơi này mới có nhiều đệ tử từ sơn phong khác. Lúc này chỉ là bắt đầu, đệ huynh định sau này sẽ còn nhiều đệ tử khác tới tiếp ứng.

Tới đây Trần Duyên rốt cuộc cũng hiểu ra, Ma Kiếm Tông bốn bề bị bao quanh bởi Ma Kiếm Lâm nên tông môn lọt vào vòng vây của yêu thú cũng là điều dễ hiểu.

Không nhiều lời Trần Duyên hỏi đường tới nơi ở của Bạch Nhiên, không ngoài dự đoán nơi này đã được sư phụ hấn Phong Ma Chân Nhân tiếp quản. Còn tên sư huynh lười biếng kia thì bị đẩy ra chiến trường cách đây ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Không Trung Không Thiên Hạ (Không Trung Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: 17+

Bước tới một gian nhà rộng lớn, bên trong phòng ốc có thể lên đến cả trăm. Nơi đây vốn được xây lên cho các đệ tử tu luyện trong thời gian lưu lại. Không dừng lại lâu Trần Duyên đi tới phía sau vách núi, đó là nơi chư vị tiền bối tạo lập động phủ riêng của bản thân. Dù sao trận chiến này có thể lên tới cả trăm năm không thể đi đi về về được.

Bước tới động phủ đặt ở nơi hẻo lánh, Trần Duyên phóng ra truyền tin phủ lập tức kết giới được mở ra. Bước vào thân ảnh quen thuộc vẫn bạch bào cùng với râu tóc bạc phơ khuôn mặt bất biến nhìn hấn.

- Đệ tử kính chào sư phụ.

Ánh mắt lão nhìn hấn trầm ngâm hồi lâu rốt cuộc cũng mở miệng:

- Nhiệm vụ lần này ngươi làm rất tốt, ngay cả Đại Trưởng Lão cũng rất hài lòng quyết định khen thưởng trọng hậu.

Nói rồi từ tay lão một túi trữ vật lơ lửng bay về phía hấn.

Trần Duyên đưa tay tiếp nhận, hấn biết chuyện này không thể nào giấu kín được nữa.

Thấy hấn tiếp nhận lão cũng thăm thẳm gật đầu lên tiếng.

- Dù sao ngươi cũng là đệ tử chân truyền ta cũng không áp đặt ngươi, muốn trở về tông môn hay ở lại tùy ở ngươi.

Biết lão nhân gia trước tới giờ vẫn không hề giới hạn hoạt động của hấn, lời này giờ cũng chỉ là cho tông môn một câu trả lời thích đáng. Trần Duyên ngẫm nghĩ liền cáo lui.

Hơn ba tháng lang bạt trong Ma Kiếm Lâm thực lực của hấn đã có bước tiến dài, ngoài trừ thu phục được Tiểu Kim thì đàn Thực Huyết Trùng đã lớn rất nhanh chóng gần như muốn tạo kén trở thành linh trùng Đỉnh đẳng. Trần Duyên lúc này đã có thể xưng là vô địch cùng cấp nhưng điều đó lại không thể thỏa mãn hấn. Điều hấn muốn nhất là nâng cao tu vi nhưng với “Hóa Mộc Quyết” đó là điều không thể, hơn ba tháng nay là thời gian tu vi đình trệ không hề tiến thêm bước nào.

Nếu không trở về bế quan tu luyện thì không lâu sau Trần Duyên sẽ bị chúng đệ tử vượt mặt, cái danh vô địch cùng cấp cũng trở thành trò cười.

- Lần này đành phải quay về động phủ khổ tu, dù sao thủ triều diễn ra mấy chục năm là ít. Lúc đó ta đã là tu sĩ Trúc Cơ kì mọi việc không cần phải quá chú ý như bây giờ.

Ba ngày sau Trần Duyên đã trở về động phủ, gặp lại bà nữ nhân xinh đẹp như hoa làm hấn cảm thấy nhẹ nhõm. Như thường lệ, hấn ôm Hạ Thảo trước ánh mắt ghen tị của nhị nữ, để tiểu nữ phụ ngồi trong lòng cùng tam nữ hấn huyền.

- Thời gian gần đây hai vị tỉ tỉ tu vi kè vè khởi sắc rất nhiều khiến cho nhan sắc càng trở nên lộng lẫy.

Hấn vừa nói ánh mắt xâm lược như muốn xuyên qua y phục thẩm thấu vào từng lớp da thịt khiến mẹ con nàng vừa thẹn thùng vừa mừng rỡ.

Trần Duyên nói không sai, thời gian vừa qua nhờ có hấn cung cấp tài nguyên giúp cho hai nàng yên tâm tu luyện không cần phải suốt ngày âu lo đặc biệt là Linh Diệu gần đây cũng bắt đầu chăm sóc thân thể nhiều hơn, mỗi lần như vậy trong ánh mắt nàng hiện lên vẻ mong chờ điều gì đó.

Trong lúc đó bàn tay cũng không hề che giấu du tẩu trên người Hạ Thảo khiến y phục vốn hở hang trẻ nãi kia lại càng trượt xuống trên da thịt mịn màng.

Chính Hạ Thảo cũng không ngờ rằng trước mặt nhị nữ mà hấn lại dám làm như vậy khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng.

- Ah... chủ nhân đợi... đợi đã, còn hai vị tỉ tỉ ở đây chút nữa chàng um... chàng muốn làm gì thiếp cũng sẽ chiều ý...

Những tiếng nói thôn thển kèm tiếng rên theo từng cơn của Hạ Thảo làm nhị nữ bên kia cũng ngứa ngáy khó chịu.

Về mặt hồng hào của nhị nữ làm sao qua khỏi mắt Trần Duyên, hấn đưa tay vuốt ve eo thon như xà nữ của Linh Diệu làm nàng run rẩy cả người. Vòng eo phẳng lì không một chút mỡ thừa cùng làn da mịn màng trắng trẻo khiến hấn yêu thích mãi không thôi. Nàng ngồi đó mắt nhắm chặt tùy ý cho hấn xâm lược.

Bên kia Linh Diệu cũng trông thấy nhưng không nói gì ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng, có vẻ như nàng trách hấn tại sao đó không phải là nàng. Trần Duyên không làm nhị nữ thất vọng, tay heo còn lại bắt ngờ xông tới chộp lấy tòa núi đồi mà hấn thêm khát bấy lâu nay. Bộ phận nhạy cảm nhất trên người bị tập kích làm nàng giật nảy mình nhưng nhìn thấy Trần Duyên nàng liền ôm ở cho qua.

Ôm nữ nhân trong lòng hai tay lại chu du trên nữ thể của hai nữ nhân khác làm hấn xuất hiện cảm giác bá đạo không thể tả. Thấy hai nàng không hề chống cự khiến hấn mừng rỡ, tay heo càng lộng hành. Bên Linh Diệu bây giờ bàn tay kia sau khi vuốt ve eo thon của nàng giờ đây đã trượt xuống hạ thể chăm sóc vổ về tiểu cô nương. Nàng chỉ là nữ nhi chưa biết mùi đời lần đầu được nam nhân làm như vậy khiến nàng ngượng ngùng.

Bàn tay còn lại đã trượt thẳng vào trong y phục của Linh Diệu, nhưng đúng là làm Trần Duyên thật sự bất ngờ:

- Không ngờ nữ nhân này bên trong lại không hề mặc thiếp thân áo yếm chẳng lẽ...

Như muốn kiểm chứng suy đoán của mình hẳn liền dò xét xuống hạ thể của nàng quả nhiên...

- Quả đúng như ta dự đoán, dưới đây nàng cũng không hề mặt tiết khổ trong người.

Giọng nói của hắn chứa đầy ý dâm làm Linh Diệu ngượng chín mặt nhưng cũng lấy hết dũng khí nói:

- Tại... tại vì Hạ Thảo muội muội cũng không hề mặt chúng trên người cho... cho nên ti ti nghĩ cũng không cần phải mặt.

Lời giải thích khó hiểu của nàng lại khiến Trần Duyên cười lớn hài lòng.

- Hahaha đúng, đúng là không mặt nội y là rất tốt.

Nói rồi hắn dùng sức bá đạo kéo hai nàng vào lòng, Hạ Thảo thì ngồi ở giữa còn mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp thì ngồi hai bên đùi, ôm cả ba nàng vào lòng.

Nhìn thấy chủ nhân đắc ý như vậy làm Hạ Thảo cũng mừng lây, dù sao tam nữ cũng đã ở đây một thời gian, trong lúc hắn không có ở đây cũng thường xuyên hàn huyên tâm sự khiến tình cảm thân thiết như ti muội. Giờ đây hai ti muội tốt của nàng cùng chung phân hưởng chủ nhân làm nàng vui mừng khôn xiết.

Thấy Hạ Thảo vẫn ngoan ngoãn ngồi khép nép trong lòng mà không hề tranh giành làm Trần Duyên rất hài lòng, hắn thủ thủ vào tai khiến nàng đỏ mặt nhưng vẫn cắn răng gật đầu.

Nàng đứng lên lôi kéo Linh Diệp ra một góc, Trần Duyên đã từng nghĩ tới điều này rất nhiều lần nên chiếc giường này được hắn cố ý làm ra cho cả mười người nằm cũng không hết được.

Thấy ở đây chỉ có mình nàng cùng hắn Linh Diệu cũng đoán được chuyện tiếp theo là gì, mặc dù nàng từng có trượng phu nhưng đó là chuyện của ba năm trước. Gần đây không hề gần gũi nam nhân giờ đây trước mắt lại là kẻ khiến nàng từng đêm nhớ mong không dứt làm Linh Diệu ngượng ngùng tâm trí hỗn loạn.

Trần Duyên bá đạo ôm chặt lấy nàng, đôi môi dán chặt làm nữ nhân không thể nào thoát ra được. Cứ như vậy Linh Diệu buông thả tùy ý Trần Duyên, đôi tay nàng xiết chặt lấy hắn. Nàng cũng chỉ là một nữ nhân, thời gian qua gồng gánh bản thân đồng thời còn chăm lo cho nữ nhi làm nàng thật sự mệt mỏi. Giờ đây có nam nhân sẵn sàng chống đỡ những áp lực đó cho tâm hồn mẹ con nàng rung động.

- Từ bây giờ nàng cùng nữ nhi của nàng sẽ là nữ nhân của ta, chỉ cần ta còn sống sẽ nhất quyết không để nữ nhân của mình chịu thiệt thòi.

Câu nói của hắn làm dấy lên trong tim của Linh Diệu một niềm tin mãnh liệt rằng nam nhân này xứng đáng để trao thân cả đời. Nàng sung sướng gật đầu cùng hai hàng lệ long lanh chảy xuống.

Thấy nàng không phản đối Trần Duyên liền giúp nàng cởi y phục, thân thể đẹp như tạc của Linh Diệu hiện ra. Mặc dù nàng đã ba mươi lăm tuổi nhưng đúng thật là nữ nhân ba mươi như lang, cơ thể phong mãn đầy đặn, đôi gò bồng đảo sâu hoắm, cặp ngực căng tròn không hề chảy xệ khiến hắn say mê ngắm nhìn.

Nhìn thấy Trần Duyên hân hưởng cơ thể của mình làm Linh Diệu rất vui mừng, nàng chủ động cầm lấy tay hắn dán chặt vào tiền vốn ngạo nhân của mình, đôi mắt thèm khát ngược nhìn miệng thô thể:

- Không phải chàng thích nữ nhân dâm dăng sao, để ti ti trở thành dăng phụ chỉ biết ngày đêm được trên giường phục vụ chàng.

Thấy vẻ mê đắm của nàng Trần Duyên cũng không cần thương hoa tiếc ngọc, y phục được thoát ra trong nháy mắt. Cự long to lớn sừng sững xuất hiện khiến nàng nhìn chăm chăm không rời mắt. Đôi bàn tay trắng nõn run run sờ lấy dương v*t kia cứ vuốt ve không rời.

- Không ngờ thứ này lại lớn đến vậy, ít nhất cũng lớn gấp đôi của trượng phu. Càng nhìn gần càng thấy thật đáng sợ.

Chứng kiến hai tay nàng di chuyển lên xuống ánh mắt lộ vẻ mong ước hẳn làm sao có thể chờ đợi, cự long tìm đường tới đôi môi chín mọng, đã nhiều lần chứng kiến hắn và Hạ Thảo mây mưa làm sao nàng không biết ý hắn. Đôi mắt vờ lộ vẻ giận dỗi đưa thanh sắt nguội kia vào miệng nhắm nuốt. Điều hắn không ngờ là nữ nhân này lại thành thực tới vậy, cự long được nàng đưa xuống tận cổ họng nuốt tới tận gốc.

Trần Duyên vui xuống đầy hồng càng mạnh, hắn thích nhất là nữ nhân dâm dăng thành thực như vậy, việc tiếp theo cần làm là biến nàng thành dăng phụ chỉ biết tới mỗi mình hắn. Nhưng làm được điều này đương nhiên là phải chịu bỏ công trong thời gian dài chỉ có điều đó là thứ hắn luôn dư dả.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Tam nữ đồng sàng, 18+ (khuyến nghị không cho phụ nữ có thai cùng đàn ông đàn cho con bú)

Bên kia góc giường cũng có tình cảnh ướt át không kém, Hạ Thảo cùng Linh Diệp giờ đây đã không còn mảnh vải che thân nhìn Trần Duyên hành sự đồng thời thỏa mãn cho nhau.

Nghe lời Trần Duyên, khi Linh Diệp đang chăm chú nhìn hắn cùng mẫu thân của mình mây mưa, cơ thể rất rạo rứt bàn tay đã không kiềm được mà đã chà xát hạ thể. Từ đằng sau Hạ Thảo ôm chặt lấy xoa nắn bộ ngực vẫn còn đang lớn kia nói nhỏ:

- Muội cũng không chịu được đúng không? Ti ti cũng vậy, hay là hai ta cùng nhau an ủi cho chủ nhân mở rộng tầm mắt.

Nhưng khiến nàng không ngờ là Linh Diệp không hề chống cự, còn chủ động cõng hết y phục của mình ôm chặt lấy nàng. Hai cơ thể nữ nhân trần truồng da thịt tươi mát mềm mại cọ sát với nhau làm Hạ Thảo cảm thấy hoàn toàn khác khi làm cùng chủ nhân. Nếu Trần Duyên mang lại cho nàng sự ấm áp bá đạo, chở che thì lần này lại là điệu dàng mềm mại.

Hai nữ nhân vừa trao cho nhau nụ hôn nồng cháy vừa đùa nghịch hạ thể đối phương làm cho không khí cũng trở nên nóng rực. Trần Duyên nhìn thấy nữ nô đã hoàn thành nhiệm vụ liền cao hứng ra lệnh cho Linh Diệu quỳ xuống đưa kiều đồn về phía hắn. Mĩ phụ nhất quyết làm theo, kiều đồn căng tròn được hắn xoa nắn làm nàng sung sướng ngấn mặt lên. Trước mắt lúc này là cảnh nữ nhi được hão ti muội của mình hết lòng chăm sóc làm cho hạ thể của nàng càng trở nên ẩm ướt.

Thấy thời cơ đã tới cự long liền một lần xông thẳng vào tiểu điền loa của nàng. Như là hòa cơn rắn chất dâm mạnh chạm tới điểm sâu nhất khiến Linh Diệu không còn giữ được tỉnh táo

dâm dăng rên rĩ:

- Ah...ah sâu... sâu quá chàng nhẹ thôi nếu không tí ti bị chàng chơi đã chết... ah nữa dâm nữa đi đừng dừng lại...

Trần Duyên thấy nàng dâm dăng kêu là khiến hắn càng muốn hành hạ nàng.

- Nàng thấy bảo bối của ta thế nào?

- Sướng lắm, thiếp bị chàng chơi thật sướng.

Tâm trí Linh Diệu mê muội chỉ còn biết hết lớn.

- Cự long của ta làm nàng có sướng hơn của trượng phu nàng không?

- Đừng mà xin chàng đừng nhắc tới... ah...ah trượng phu của thiếp.

Trần Duyên hừ lạnh liền dừng lại bàn tay đánh mạnh vào kiều đồn của nàng.

- Không... không mau đưa cự long vào trong dâm nữ của chàng, thiếp thật sự không chịu nổi...

- Hừ ta không cần nữ nhân vẫn còn tâm trí nghĩ tới nam nhân khác.

Lời nói của hắn như mũi dao cắm vào tim nàng, nữ phụ bật khóc quay lại cầu xin hắn.

- Đừng mà Trần Duyên thiếp... thiếp thật sự không thể sống thiếu chàng, chỉ có chàng mới tiếp nhận thiếp cùng nữ nhi. Từ khi có chàng chúng ta mới thoát khỏi tình cảnh sợ hãi, suốt ngày không còn phải trốn tránh mà còn có thể tu luyện. Giờ đây nếu như cả chàng cũng không ngó ngang tới thì thiếp cùng nữ nhi biết phải đi đâu.

Nàng vừa khóc rần vừa cố gắng chộp lấy cự long còn cứng rắn kia, nàng biết chỉ khi giúp Trần Duyên thỏa mãn thì mẫu nữ nàng mới có cơ hội làm nữ nhân của hắn.

Thấy nữ phụ nước mắt đầm đìa còn cố gắng nhún nhảy cơ thể cho tiểu điền loa của nàng thôn phệ cự long khiến Trần Duyên mỉm cười.

- Nàng thấy cự long của ta và trượng phu ai khiến nàng sướng hơn.

- Của chàng sướng hơn gấp trăm lần, giờ đây chỉ có chàng mới là trượng phu của ta, còn hắn chỉ là kẻ đã chết, chỉ có chàng mới cho ta được thỏa mãn.

Nàng vừa khóc vừa khàn cổ kêu lớn khiến Trần Duyên rất hài lòng. Hắn ngồi dậy ôm chặt lấy Linh Diệu liếm từng giọt nước mắt của nàng cự long không hề tách rời mà vẫn cắm vào nơi sâu nhất.

- Nàng ngoan lắm, từ đây trở đi nàng chính là thể tử của Trần Duyên ta, mỗi ngày nàng sẽ được hạnh phúc. Nhớ rằng ta muốn nữ nhân của mình không chỉ dâm dăng mà phải còn tu vi cao cường cùng ta chu du thiên hạ.

Linh Diệu òa khóc ôm lấy hắn hứng chịu từng tia khoái cảm do từng cú nhấp của hắn mang lại và mặt tràn đầy hạnh phúc. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy thỏa mãn, cảm nhận được tình yêu thương mãnh liệt từ nam nhân.

- Ah ah thiếp không chịu được nữa, muốn... muốn phóng xuất...

Mỹ phụ đã đạt tới cao trào, lần đầu nàng đạt cao trào sau nhiều năm điều mà gã trượng phu yếu ớt kia không thể mang lại cho nàng.

Mặc dù chưa lên đỉnh nhưng Trần Duyên vẫn thẫn thờ kinh ngạc, không ngờ Linh Diệu lại là nữ nhân nhu cầu cao tới vậy, nếu hắn không luyện thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” thì không chừng đã bị nữ nhân này ép khổ.

Nhìn thấy Linh Diệu đã kiệt sức nhưng Trần Duyên vẫn còn sừng sững như kim thương bất bại Hạ Thảo liền hôn nhẹ Linh Diệu.

- Mẫu thân của muội đã không thể nào tái chiến được nữa, tới lúc tí muội ta hợp lực phục vụ chủ nhân.

Nhị nữ kéo lê thân thể mềm mại không xương tới chỗ hắn đứng, cầm lấy dương v*t cứng ngắc kia Hạ Thảo như lão sư tận tụy chỉ dạy tiểu đồ. Chỉ một lúc sau, hai nàng đã cùng nhau chăm sóc hắn. Không chỉ là dương v*t cả người Trần Duyên đều được hai chiếc lưỡi mềm mại kia không chỗ nào bỏ sót.

Quá phấn khích hắn ôm lấy Linh Diệu muốn thao nàng thì được Hạ Thảo cảnh báo.

- Chủ nhân, Linh Diệu muội vẫn còn là trinh nữ khuê các xin chàng hãy nhẹ nhàng với tiểu muội của thiếp.

Trần Duyên ngỡ ngàng, không ngờ Linh Diệu đã tu luyện tới Luyện Khí kì tăng năm trong Hợp Hoang Môn mà vẫn còn trinh tiết.

Biết nghi vấn của Trần Duyên nàng cũng tự giải khai.

- Trong Hợp Hoang Môn không chỉ có nam nữ giao hợp mới có thể tu luyện, pháp quyết của thiếp là “Giả Long Thực Phượng Quyết” chỉ cần song tu với nữ...nữ nhân liền có thể tu luyện.

Đây cũng là lần đầu hắn được nghe tới pháp quyết kì lạ như vậy.

- Vậy trước đây là nữ nhân nào cùng muội tu luyện?

Nàng ngượng ngùng nhìn tới mẫu thân nằm gần đó rồi nhìn sang Hạ Thảo.

- Ah thì ra lúc ta không có ở đây tiểu nô nàng dám cho ta đội mũ xanh sao?

Trần Duyên về mặt tức giận ngón tay liền ra vào hạ thể của Hạ Thảo khiến nàng không thể nào đứng vững liền ngã vào trong lòng hắn.

- Đừng đừng mà chàng đừng tức giận, chỉ do thiếp và mẫu thân dụ dỗ tí ấy.

Linh Diệu nghĩ rằng Trần Duyên thật sự tức giận liền quỳ xuống cầu xin. Nàng cũng như mẫu thân, muốn tìm kiếm nam nhân có thể nương tựa, giờ đây nàng thật sự hối hận, sợ rằng hân sẽ khinh bỉ nàng.

Thấy Linh Diệu vẻ mặt sợ hãi Trần Duyên phì cười ôm lấy nàng.

- Làm sao ta có thấy giận dữ, các nàng đều là tâm can bảo bối của ta. Ngoan ngoan nào nếu nàng khóc như vậy thì làm sao chăm sóc cho trượng phu của nàng.

Trần Duyên vừa an ủi vừa đưa bàn tay dính đầy mật dịch từ hạ thể của Hạ Thảo lên miệng nàng. Linh Diệp không hề lạ lắm liền chộp tới liếm mút sạch sẽ bàn tay của hân.

Nở nụ cười dâm đãng, hai nữ nhân da thịt đẹp tựa bạch ngọc nằm xuống trước mặt hân. Hai tay ôm lấy đôi eo mềm mại của Linh Diệp cự long từ từ tiến vào. Xoẹt... từng tia máu chảy ra, con đau làm nàng hiểu rằng từ đây nàng đã thuộc về Trần Duyên. Từng hàng nước mắt hòa cùng nụ cười hạnh phúc, nhưng vừa bị phá trình khiến nàng cảm thấy đau đớn. Nằm bên cạnh Hạ Thảo không nỡ lòng nhìn hân tí muối đau khổ liền chồm qua hôn nàng.

Bị tập kích ở hạ thân giờ đây đôi môi cũng bị chiếm trọn khiến Linh Diệp như mê say, bên dưới đã không còn đau đớn mà chỉ có khoái cảm. Chắc có lẽ hôn Linh Diệp cũng khiến Hạ Thảo phấn khích, trông thấy hạ thể của nàng đã bắt đầu rỉ nước Trần Duyên liền đưa lưỡi tới liếm mút.

Hạ Thảo sung sướng rên rí tay chân đã không còn sức lực đè lên Linh Diệu bên dưới. Nửa ngày trôi qua sau nhiều lần thay nhau tác chiến cùng tam nữ Trần Duyên mới thật sự phóng xuất. Đây là lần đầu tiên hạ thể của Hạ Thảo tiếp nhận tinh hoa của hân, cảm giác âm áp trong bụng làm nàng thật hạnh phúc.

Nhân khi vừa thỏa mãn, Trần Duyên cùng các nàng bên nhau tu luyện, như đã hẹn sẵn từ trước vị trí trong lòng hân luôn là Hạ Thảo, còn nhị nữ thì chia nhau dựa thân thể mẹ người của mình tựa vào hân. Cả bốn người không mảnh vải che thân quấn quýt bên nhau khiến Trần Duyên cao hứng, đây là điều hân mong chờ bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Kiểm kê thu hoạch, Cung tiễn che mắt

Sau ba ngày tinh thần sung mãn trở lại Trần Duyên háo hức kiểm kê thu hoạch hơn nửa năm qua.

Ngoài trừ nguyên liệu lấy từ yêu thú không thể đếm xiết vút đầy ba túi trữ vật thì có gần trăm cây linh thảo. Trong đó có một cây cấp hai Bính đẳng linh mộc Hắc Thiết Mộc tìm thấy trong hang động Hắc Thiết Nghi, thân cây rắn chắc kim thiết, màu đen tuyền, lá cây tiết ra dịch thơm ngay cả Tiểu Kim cũng mê mết. Từ khi hân trồng Hắc Thiết Mộc trong mật thất thì Tiểu Kim như hòn đá cứng rắn dù thế nào cũng quyết không đứng dậy cứ nằm dưới gốc cây.

Trần Duyên cũng không quan tâm, mật thất này được đào rất rộng lớn ngoài trừ đàn Thực Huyết Trùng khát máu ra thì Tiểu Mập Mập, Tiểu Huyết, Tiểu Kim và cặp Lục Đường Lang đều rất hưởng thụ đầm mình trong mộc linh khí tràn ngập.

Trần Duyên vẻ mặt mong chờ nhìn lấy ra nhẫn trữ vật cầm trên tay. Đây là vật do Vũ Thành đệ tử của Đại Trưởng Lão để lại.

Trần Duyên chưa thể cho hân nhập thổ vi an, tông môn hiện nay được phòng vệ rất nghiêm ngặt. Ngay cả đệ tử chân truyền như hân cũng bị giữ lại tra hỏi nhằm phát hiện ra những yêu thú có thể hóa thân chả trộm vào tông môn. Trên không trung dễ dàng thấy được những sư thúc Trúc Cơ kì thường ngày bề quan tu luyện ít hỏi tới chính sự giờ đây lại rất dễ dàng bắt gặp. Nếu như sự việc hân đem tròn hải cốt của Vũ Thành bị phát hiện thì bí mật kia rất khó để che giấu.

Tiểu Mập Mập đang nằm ngửa trên Bạch Diệp Thụ vẻ mặt như rất hưởng thụ, Trần Duyên đánh vào thân cây rung chuyển làm cho con sâu mập mê ngủ kia lăn xuống đất. Đang trong giấc say nồng thì bị đánh thức bằng phương pháp bạo lực như vậy làm Tiểu Mập Mập thật sự giận dữ. Thân thể béo tròn cố gắng xoay lại muốn cho tên hỗn đân kia một trận thì hình ảnh Trần Duyên hiện ra. Tưởng rằng Trần Duyên lại nhắc nhở món nợ lần trước Tiểu Mập Mập hoảng hốt quay lưng chạy hên hên như thể bây giờ mới thực hiện bài tập hằng ngày thì bị hân tóm lấy.

- Tiểu Mập Mập ngươi nghĩ rằng qua mặt được bốn đại gia ta sao? Việc ngươi mỗi ngày đều hết ăn lại ngủ làm sao thoát khỏi mắt ta chứ.

Thấy bản thân đã bị Trần Duyên nhận ra Tinh Thần Trùng cố gắng uốn éo cuộn lấy ngón tay hân lộ vẻ lấy lòng. Thấy thân thể chuyển động khó khăn kia làm Trần Duyên phì cười đặt Tiểu Mập Mập trên vai quay về tọa thiền.

Trần Duyên có vẻ buồn tha làm Tiểu Mập Mập thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hân làm sao dễ dàng bỏ qua, vận thần thông “Thần Khổng Vận Trùng” bắt Tiểu Mập Mập phải làm chút gì đó nếu không thật là phí phạm chân khí nuôi dưỡng tiểu trư này.

Ngay khi tinh thần hân và Tiểu Mập Mập kết hợp thì một tia thần thức xuất hiện len lỏi vào trong nhẫn trữ vật. Do Vũ Thành đã tạ thế nhẫn trữ vật này trở thành vật vô chủ nên Trần Duyên dễ dàng trích huyết nhận chủ không chế kiểm kê những thứ bên trong.

Điều làm hân hưng phấn nhất là đúng như lời đồn đại, nhẫn trữ vật không hổ danh là vật phẩm dành cho tu sĩ Kim Đan kì. Không gian bên trong đã lớn gấp mười lần túi trữ vật mà hân đang giữ, theo lời Chu lão nhẫn trữ vật này chỉ là hàng phế phẩm trong phế phẩm nhưng chỉ như vậy đã khiến hân thật sự thỏa mãn. Kiểm nên nổi hân hoang trong lòng Trần Duyên tìm tòi những thứ bên trong, đồ vật do thiên tài tông môn để lại ắt hẳn cũng không tệ.

Bên trong không gian to lớn chỉ đặt vồn vẹn năm gương lớn cùng một giá sách. Chiếc gương đầu tiên cũng chỉ làm Trần Duyên hơi chút vui mừng.

- Là linh thạch hạ phẩm, trong này có ít nhất cũng phải hơn trăm vạn.

Tuy nhiều nhưng đối với kẻ kiểm linh thạch không khác gì ăn cơm uống nước như hân thì giá trị cũng bị giảm đi rất nhiều.

- Đây là linh thạch? Không, không chỉ là linh thạch bình thường, đây là linh thạch trung phẩm.

Điều này khiến Trần Duyên thật sự mừng rỡ, linh thạch trung phẩm không chỉ hiếm có mà có thể mua được rất nhiều thiên tài địa bảo mà linh thạch hạ phẩm không làm được.

- Trong đây hân là hơn một ngàn linh thạch trung phẩm, đủ cho ta đổi một vài cây linh dược cấp hai.

Niềm vui sướng làm hân càng lúc càng trông đợi, mở ra chiếc gương tiếp theo bên trong toàn là khoáng thạch kì lạ. Không phải là luyện khí sư nhưng hân cũng thấy được những khoáng thạch này không tầm thường.

Chiếc gương kế tiếp càng làm hấn kinh hãi, bên trong toàn là những bình đan dược và linh dược. Thậm chí còn có ba cây linh dược cấp hai Bính đẳng được bảo toàn nguyên vẹn khiến Trần Duyên mừng rỡ không thôi. Còn đan dược thì đã không còn, có lẽ muốn duy trì tính mạng cho nên Vũ Thành đã phục dụng chúng.

Cuối cùng tuy nói là gương nhưng nhìn thấy giống một chiếc hộp dài hơn, mở ra bên trong là một linh khí nồng đậm thoát ra khiến ngay cả Chu lão cũng tấm tắc không thôi.

- Hahaha tiểu tử ngươi đúng là tốt số, không ngờ ngay cả bảo vật này cũng tới tay.

- Chu lão biết vật này?

Lão nhìn hấn khịt mũi xem thường.

- Thử hỏi trên thế gian này có bao nhiêu thứ ta chưa biết. Thứ ngươi cầm trên tay là Mộc Tâm, dù là tu sĩ Kim Đan kì cũng muốn có nó.

- Mộc Tâm?

Lão kiên nhẫn giải thích.

- Trong trời đất, tại những địa điểm đặc thù sẽ sinh ra những sinh vật đặc biệt. Chúng không phải nhân loại hay yêu thú mà hình thành từ những nơi nguyên tố nồng đậm.

- Nơi trung tâm của nguyên tố đó sau hàng ngàn hàng vạn năm sẽ hình thành tâm nguyên tố. Thứ ngươi cầm trên tay khẳng định là Mộc Tâm nguyên tố.

Mặc dù vẫn chưa rõ lời của Chu lão nhưng thời gian để hình thành dài như vậy thì thứ này khẳng định không tầm thường.

- Mộc Tâm là thứ tốt nhất để rèn luyện pháp bảo.

Câu nói này đã làm Trần Duyên sửng sốt, pháp bảo cũng gần giống như pháp khí nhưng khác ở chỗ là pháp bảo có khả năng đặc biệt của riêng chúng đồng thời một thứ không thể thay thế là pháp bảo có khả năng trưởng thành theo chủ nhân của chúng. Hầu như rất ít tu sĩ thực lực thấp hoặc không có bối cảnh cầm tới pháp bảo trong tay.

Càng sớm có pháp bảo thì độ hòa hợp giữa chúng và tu sĩ càng lớn, đó là điều mà ai cũng biết. Nhưng để làm được điều đó thật sự không dễ dàng, không phải làm ra chúng khó khăn nhưng vật liệu thì không phải dễ, phải là thứ có nguyên tố nồng đậm.

- Có lẽ Vũ Thành tình cờ lấy được Mộc Tâm nhưng nguyên tố cơ thể lại không phải một hệ nên mới tiếc nướ cất giữ hòng đem ra trao đổi. không ngờ lại làm lợi cho ta.

Không cần chờ đợi lâu, Trần Duyên lập tức đem Mộc Tâm cho vào thể nội. Đưa thiên tài địa bảo vào trong thể nội dùng chân khí liên tục chui rèn tới khi pháp bảo hình thành rồi sử dụng tâm trí câu thông đợi chờ pháp bảo sớm ngày thành thực. Thời gian lâu dài cũng là lí do khiến cho pháp bảo trở nên chân quý, bình thường tu sĩ cả đời chỉ có thể rèn luyện một pháp bảo bản mệnh riêng cho mình. Những tên tâm trí không vững chắc luôn thay đổi pháp bảo khiến cho chân khí tiêu hao không thể đột phá ngay cả pháp bảo cũng không thể tùy tâm không chế.

Trần Duyên vui sướng không ngờ cơ duyên lại dồn dập tiến tới, mặc dù vẫn chưa nghĩ ra hình dạng pháp bảo của bản thân nhưng việc dùng chân khí trui rèn sẽ khiến hấn không chế pháp bảo dễ dàng.

Bước tới giá sách, bên trên chỉ có hơn mười quyển phần lớn đều là hóa hệ làm hấn ngẫm hiểu ra Vũ Thành là tu sĩ hệ hóa. Ngoài trừ một quyển tiên pháp ra những thứ còn lại hấn không thể nào tu luyện.

Nhìn thấy môn tiên pháp này làm Trần Duyên nảy ra ý định.

- Hiện nay trong tông môn không nhiều kẻ biết ta là khiến trùng tu sĩ, nếu như rèn luyện tiên pháp này tới khi gặp đối thủ nguy hiểm mới triệu hồi linh trùng. Không những thuận tiện khi săn bắt mà còn giúp ta ẩn dấu thực lực.

Nghĩ tới ý định xấu xa trong đầu khiến hấn đắc ý không thôi. Sau khi thu thập tàn cuộc, Trần Duyên liền bước tới Đồi Bảo Điện dùng hơn ngàn viên linh thạch đổi lấy Thanh Nguyệt Cung pháp khí cấp một Giáp đẳng cùng hơn trăm mũi Tinh Thiết Tỳn thượng hạng khiến những kẻ ở đó cảm thấy kì lạ. Ma Kiếm Tông không cần nói ai ai cũng biết, hết chín thành chín đệ tử sử dụng kiếm giờ đây có một tên đệ tử chân truyền lại chọn cung không khỏi làm cho bọn chúng nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hóa Mộc Quyết viên mãn, 17+

Kể từ đó ban ngày hấn luyện tiên pháp còn đêm tới thì lại cùng tam nữ song tu. Nửa năm trôi qua, cuối cùng “Hóa Mộc Quyết” cũng đã viên mãn, chân khí trong người hấn đã tinh thuần và cô đặc lại năm thành làm cho thực lực gia tăng đáng kể.

Hồi hộp mở ra “Hóa Mộc Quyết” tầng hai, đúng như ghi chép sau khi truyền chân khí thì pháp quyết tầng hai hiện lên.

“Tu luyện viên mãn chân khí hùng hậu” là câu nói ngắn gọn nhất Trần Duyên có thể nói ra. Không những giúp chân khí hùng hậu mười thành khi tu luyện sẽ đạt được khả năng có thể chủ động giao tiếp với các loại linh dược.

- Đúng là bất khả tư nghị mà, nếu như có thể trao đổi với chúng thì ta sẽ có khả năng thu thập tin tức khủng bố.

Lời Trần Duyên nói không sai, trên thế giới này thứ gì chiếm đa số thì không cần phải nói đương nhiên là thực vật. Chỉ cần hấn có thể câu thông được với chúng thì có thể nói là không gì không thông, không gì không biết.

Nhưng khi nhìn tới điều kiện tu luyện bên dưới thì thêm một lần nữa hấn lại sầu khổ vì bản thân quá nghèo. Cần mười cây linh dược cấp hai Giáp đẳng, gấp mười lần điều kiện cùng cấp lúc ban đầu.

Trần Duyên thờ dài, nhưng đây không phải lúc để hấn suy nghĩ tới chuyện đó. Quan trọng lúc này là bản thân là người duy nhất chưa bị mộc hóa, hơn mười tên tu sĩ trước đây không kẻ

nào còn sống nhìn thấy tảng hai của pháp quyết nhưng giờ đây hẳn đã tu luyện thành công nhưng ngoài đau đớn do đan điền gây ra thì không hề có hiện tượng kì lạ trên.

Không nghĩ ra Trần Duyên đành lãnh giáo Chu lão, dù sao tu sĩ Nguyên Anh kì có thể nhìn ra chút gì đó. Không phụ lòng Trần Duyên, sau khi xem qua ghi chép từ những tên trước đó thì Chu lão liền suy đoán.

- Có khả năng rất lớn là chân khí của bọn chúng không đủ tinh thuần để chống chịu tu vi. Kê sử dụng pháp quyết này để thi triển công pháp hẳn là sẽ chịu mạo hiểm nhất định, điều này ta cũng không rõ nhưng việc ngại ưu tiên tu luyện công pháp tới viên mãn hẳn là điều đúng đắn. Bằng chứng là giờ đây ngươi vẫn còn sống nhưng bọn chúng thì không.

Nghe Chu lão giảng giải làm Trần Duyên thờ dài ngao ngán, tu luyện đúng là không chỉ cần thực lực và trí tuệ, vận khí chính là thứ lớn nhất. Lấy chính bản thân hẳn để xem xét, nếu như không phải tu luyện thần thông “Thần Không Vạn Trùng” cần nhiều chân khí thì ắt hẳn hẳn sẽ giống như mười tên kia chú trọng gia tăng tu vi nâng cao thực lực.

- Ất hẳn tên thần trí không bình thường kia khi sáng tạo ra pháp quyết này muốn những kẻ tu luyện phải đánh vỡ căn cơ không để chân khí phù phiếm. Còn những kẻ chỉ biết chạy theo cảnh giới tu luyện đều bị hấn gạt bỏ.

Suy đoán của Chu lão cũng rất đúng, không thể tìm ra lời giải thích nào thích hợp hơn Trần Duyên đành để đó cứ vững bước mà tiến tới, thành hay bại còn phải trông chờ vào cơ duyên của hẳn.

Pháp quyết đã viên mãn, giờ đây Trần Duyên đã có thể tập trung vào nâng cao tu vi. Tam nữ suốt mấy tháng qua đêm nào cũng được Trần Duyên tưới tắm khiến cho không chỉ cơ thể càng trở nên ướt át đặc biệt là đôi bầu sữa kia làm các nàng cảm giác chúng đã lớn hơn trước. Tu vi của tam nữ đã tăng tiến rất nhiều, nhất là Linh Diệp từ Luyện Khí tầng năm chỉ sau một thời gian đã là tu sĩ Luyện Khí tầng bảy, đó là do Trần Duyên không cho phép nàng tăng tu vi quá nhanh làm phá hỏng căn cơ.

Tiền pháp hấn tu luyện là “Nhất Tiễn Xuyên Tâm”, phụ thuộc vào chân khí kê sử dụng và chất liệu cung tiễn một tiễn bắn ra có thể đánh sập một ngọn núi. Ngay cả Chu lão cũng phải tần thưởng không dứt, do trời sinh cảm nhận hơn người tiền pháp của hẳn đã tiến bộ thần tốc.

Thấy Trần Duyên bước vào mật thất tam nữ liền hiểu ý, thời gian cùng hẳn đồng sàng làm cho các nàng không ai nhắc nhở ai đều tiến tới.

Hạ Thảo giúp chủ nhân cỡi y phục, còn Linh Diệp biết hẳn rất say mê đôi cự nhũ của mình liền áp sát lại gần dùng chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh đè lên tay hẳn.

Trần Duyên khoai trá ngay khi Linh Diệp đang tiến tới hẳn liền mở lời.

- Khoan đã Diệp nhi, ta rất thích điệu nhảy của nàng, còn không mau giúp ta tận hưởng.

Linh Diệp nở nụ cười quyến rũ, gần đây vì muốn Trần Duyên thêm yêu thương nàng liền bỏ công tập những động tác múa quyến rũ. Không ngờ lại khiến hẳn say mê tới vậy, mỗi ngày đều muốn thưởng thức. Nàng vui mừng ánh mắt khép hờ lẳng lơ vừa liếc nhìn, cơ thể như xà nữ kết hợp chiếc eo thon tuyệt đẹp làm cho từng lớp y phục trượt xuống dễ dàng.

Nhìn thấy tình nhân say sưa ngắm nhìn nữ nhi khiến nàng phồng má ghen tỵ. Không chịu thua Linh Diệp quỷ xuống giữa hai chân hẳn đôi bàn tay cẩn thận nâng niu vật chí ái kia cho vào miệng ướt át của nàng. Trần Duyên lúc này như thổ hào mới nổi, ngắm nhìn nữ nhi múa thoát y, bên dưới lại thêm nữ phụ phóng đảng đang hầu hạ, bên tay lại có nữ nhân kiều diễm buông thả để hẳn tùy ý xoa nắn.

Trần Duyên cùng tam nữ ngày ngày ái ân không biết rằng ngoài kia thú triều càng lúc càng dữ dội, yêu thú cấp hai trở lên thì luôn trong thế đẳng co với các bậc tiền bối trong tông môn nhưng yêu thú cấp một lại trở thành pháo hôi khiến các đệ tử Luyện Khí kì tử thương vô số. Sự việc lúc này không thể không động tới đệ tử chân truyền, cũng giống như hẳn đa số đệ tử chân truyền đều chọn ở lại tông môn bé quan tu luyện chỉ có một số ít cần lịch luyện mới xung phong diệt trừ yêu thú.

Trong một đêm trăng thanh gió mát Trần Duyên đương nhiên là đang khiến tam nữ không thể nào nghỉ ngơi, trong lúc hẳn đang ngồi trầm trệ trên chiếc ghế lớn thì Linh Diệp như thiêu thân tự động nhún nhảy cho cự long ra vào tiểu điền loa của nàng còn nữ nhi đương nhiên đã không thể nào tiếp tục nằm an giấc bên cạnh hẳn. Lúc này một tia sáng màu xanh bay tới, Trần Duyên thuận tay bắt lấy, đây là Lục Tin Phù chỉ sử dụng khi tông môn muốn triệu tập đệ tử chân truyền.

Cầm lấy tín tức bên trong khiến Trần Duyên phải nhũu mày, phía trên nữ phụ đã không chịu nổi ngay khi Trần Duyên vừa phóng xuất thì nàng cũng liền ngã vào lòng hẳn.

- Thật là vất vả cho nàng rồi, mau nghỉ ngơi việc còn lại để cho trợ phụ của nàng.

Linh Diệp mỉm cười hạnh phúc tóm lấy mệnh căn vừa phóng tinh hoa vào trong người nàng như thói quen liền dùng lưỡi của mình liếm sạch nó. Nhìn thấy Trần Duyên có vẻ suy tư, thường ngày khi nàng làm vậy hẳn đều hết lòng khen ngợi làm trái tim nàng thốn thức.

- Có phải hôm nay thiếp làm chàng không vui, chỉ cần chàng nói thì chuyện gì thiếp cũng làm cho chàng.

Trông thấy nữ phụ thật sự lo lắng làm Trần Duyên càng yêu thương nàng. Linh Diệp như tiểu miêu ngã vào lòng hẳn.

- Nữ phụ của ta nàng không phải suy nghĩ nhiều, thân thể nàng khiến ta rất hài lòng. Bây giờ việc duy nhất nàng cần làm là nghỉ ngơi thật tốt biết chưa.

Linh Diệp vui mừng như nữ hài hưởng thụ từng cái vuốt ve của hẳn chợt nàng hỏi:

- Tại sao chàng lại về mặt đảm chịu, có gì khó chịu trong lòng cứ nói thiếp nhất định sẽ giúp chàng vui đi phần nào.

Vừa nói về lẳng lơ của đảng phụ đã quay lại, mấy tháng nay ngày nào tam nữ cùng nhau tìm kiếm những thứ mới làm hẳn vui sướng trong khoái lạc. Hiểu cách của nàng Trần Duyên mỉm cười liền nói:

- Hôm nay Hành Pháp Sơn có đưa tới cho ta Lục Tin Phù nói rằng đệ tử của Ma Phong Sơn ta tử thương vô số, muốn ta nhanh nhất đi ra chiến tuyến chống lại lũ yêu thú kia.

Câu nói bất ngờ làm nữ phụ hét lớn khiến nữ nhi gần đó cũng tỉnh dậy, khi biết được tin tam nữ liền không muốn hẳn rời đi. Thời gian vừa qua là thời khắc các nàng cảm thấy hạnh phúc nhất, muốn mãi mãi như vậy không muốn rời ra.

Trần Duyên an ủi các nàng nhưng không thành đành phải sử dụng gia pháp. Sau khi tam nữ bị khuất bị dưới dâm uy của hẳn mới trong cơn khoái cảm được hẳn nhẹ nhàng vuốt ve kể rõ. Cuối cùng các nàng đành phải cho hẳn rời đi với lời thề là phải luôn luôn cẩn trọng không làm điều gì nguy hiểm tới tính mạng.

Trần Duyên đi tới mật thất bồi dưỡng Thực Huyết Trùng, từ số lượng tới chất lượng đều làm hẳn hài lòng. Nhìn những linh trùng to lớn mang vẻ khát máu làm hẳn nóng lòng ra tay.

Ngay ngày hôm sau, trước vẻ sụt sướt không nỡ chia li của tam nữ cuối cùng hẳn đã rời khỏi động phủ, phóng như bay tới Ma Kiếm Lâm. Đã hơn một năm từ khi Trần Duyên rời khỏi nơi này, giờ đây hẳn cũng đã là tu sĩ Luyện Khí tầng chín thực lực tăng tiến rất nhiều. Triệu hồi là ngũ trùng cùng xông vào Ma Kiếm Lâm.

Trần Duyên ngồi lên Tiểu Kim cùng cặp Lục Đường Lang phía trước dẹp đường, Tiểu Mập Mập thì đương nhiên là lười biếng nằm trên vai hẳn, Tiểu Huyết thì ở gần đó kiểm tra sinh

vật sống tiến lại gần. Giờ đây ngũ trùng của Trần Duyên ngoại trừ Tiểu Mập Mập không nói đến thì hầu như đã có chút linh trí, hẳn đã có thể giao mệnh lệnh đơn giản cho chúng.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Dạ Biên Bức

Điều khiến Trần Duyên trở nên cẩn trọng là trong truyền tin phù có nhắc tới đệ tử đã phát hiện xác của yêu thú trong độc trận xung quanh tông môn. Mặc dù chỉ là yêu thú cấp một nhưng lại gây phiền phức không nhỏ cho các đệ tử và phạm nhân sinh sống trong thành.

Nhiệm vụ của Trần Duyên là kiểm tra một lần cánh rừng xung quanh thành trì của phạm nhân khiến hắn phải lao lực di chuyển trong rừng sâu. Đúng như tin tình báo, chỉ trong ba ngày hơn trăm con yêu thú cấp một bị Trần Duyên nhẹ nhàng tiêu diệt. Trong đó công lớn nhất không thể bỏ qua Tiểu Huyết, khả năng cảm nhận huyết nhục đã tăng lên đáng kể, có thể dễ dàng phát hiện yêu thú lẫn trốn gần đó.

Cặp Lục Đường Lang kia giờ đây cũng đã là linh trùng Giáp đẳng, nhờ chân khí tinh thuần của Trần Duyên bồi dưỡng chúng đã thành công lột xác. Hắc Hùng Yêu vốn là yêu thú Giáp đẳng nổi danh da dày thịt béo nhưng lại không chịu nổi quá hai chung trà dưới lưỡi đao của chúng.

Ngay khi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên Trần Duyên nhắm hướng Bạch Lang Thôn thẳng tiến. Tới gần địa phận có đệ tử canh giữ hẳn liền thu lại ngũ trùng một thân tiến vào trong.

Chúng đệ tử gần đó không xa lạ gì Trần Duyên liền nghiêng mình cúi chào còn những tên ở sơn phong khác tuy không nhận ra nhưng lời đồn Trần Huyết Ma khiến bọn chúng cũng không muốn gây chuyện.

Một đường đi thẳng tới biệt viện lớn nhất ngay vị trí trung tâm, đây là nơi dùng cho đệ tử chân truyền nghỉ chân. Bước vào đại điện, ở đây đã có hơn mười đệ tử chân truyền chờ sẵn, có người quen kẻ lạ. Không cần quan tâm Trần Duyên khoan thai đi thẳng tới chủ tọa ngồi xuống ánh mắt nhìn xuống những đệ tử bên dưới.

Cuối cùng đã có kẻ không thể kiềm chế hét lớn:

- Tiểu tử kia nguoi là kẻ nào, đây là đại điện của đệ tử chân truyền không tới lượt kẻ vô danh tiểu tốt như nguoi có thể tùy ý làm bậy.

Trần Duyên bình thản mỉm cười chấp tay nói:

- Ta tên Trần Duyên là đại sư huynh ở đây, từ giờ tất cả mọi thứ sẽ y theo lệnh ta chấp hành.

Lời hắn nói làm chúng đệ tử thật sự giật chấn động không nhỏ, kẻ thì im lặng đứng xem màn kịch, kẻ nóng nảy đã đỏ mặt tía tai.

- Nguoi nghĩ rằng có thực lực để chúng ta nghe lời nguoi sao?

Một thiếu niên đeo sau lưng một thanh kiếm khổng lồ cao hơn chính bản thân hắn bước ra nói. Trần Duyên biết tên này, Tiểu Kiếm đệ tử đắc ý của Đại Trưởng Lão.

- Thì ra là Tiểu sư đệ hân hạnh hân hạnh, chẳng hay sư đệ tới nơi chiến trường này có điều gì chỉ bảo?

Mặc dù lời nói khách sáo nhưng Tiểu Kiếm nghe được Trần Duyên gọi là sư đệ chứng tỏ hắn vẫn chưa đủ lọt vào trong mắt Trần Duyên.

Tiểu Kiếm nổi giận, sát khí bốc lên. Đi theo sư phụ bao năm nay đây là lần đầu tiên có kẻ không khách sáo với hắn như vậy nhất là kẻ đó chỉ là đệ tử Luyện Khí kì tăng chín.

Uy áp từ Tiểu Kiếm tan mát ra làm chúng đệ tử xung quanh chỉ mỉm cười, ở đây có kẻ nào không phải là thiên tài được tông môn bồi dưỡng, họ chỉ chờ con chim đầu đàn xuất hiện để kiểm nghiệm thực lực của Trần Duyên.

Trên chủ tọa nhìn xuống sát khí như ẩn như hiện của Tiểu Kiếm làm Trần Duyên phì cười nhẹ nói:

- Hahaha Tiểu sư đệ cần gì phải nóng nảy có gì từ từ nói, chẳng may ta lỡ tay phé đi nguoi thì đúng là khó ăn nói với Đại Trưởng Lão.

Câu nói của Trần Duyên đã thật sự làm hắn tức giận, đúng lúc vừa định ra tay thì phía trên Trần Duyên đã lấy ra Thanh Nguyệt Cung tay vận thần lực. Mặc dù chỉ kéo một phần ba dây cung nhưng mũi tên đã lao đi với tốc độ cực nhanh hướng trái tim hắn phóng tới.

Tiểu Kiếm sợ hãi vội vàng xoay người tránh né nhưng mũi tên vẫn xuyên qua tay trái của hắn. Nhìn vết thương trên cánh tay khiến Tiểu Kiếm không kiềm được mà run rẩy, không ngờ tên này mới khác trước vẫn còn cười nói vui vẻ lúc này đã muốn giết hắn.

Nhìn thấy hạ tràng của Tiểu Kiếm chúng đệ tử xung quanh đều biến sắc, không ngờ hắn lại là một tên điên. Mũi tên vừa rồi khẳng định là nhắm điểm trí mạng nhất mà phóng tới, nếu như có điều sai sót thì Tiểu Kiếm hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của chúng sư huynh đệ Trần Duyên lại lần nữa mở miệng.

- Lần này thú triều diễn ra phức tạp, số huynh đệ đã tử thương vô số. Chúng ta thân là đệ tử chân truyền không thể để tông môn mất mặt, cùng nhau quyết chiến bảo hộ tông môn.

- Cùng nhau quyết chiến bảo hộ tông môn.

Tiếng hét vang trời làm cho sĩ khí chúng đệ tử lên tới đỉnh điểm. Giờ đây bọn họ đã hiểu tại sao hắn lại được sư đệ gọi là Trần Huyết Ma, thiết huyết như hắn đúng là rất ít thấy trong hàng đệ tử Luyện Khí kì.

Mục đích Trần Duyên tới đây không phải để lãnh đạo những tên này, mục tiêu duy nhất của hắn là diệt sát càng nhiều yêu thú càng tốt. Sau khi lập uy dành lại quyền khống chế của Ma Phong Sơn, Trần Duyên lại một mình du tẩu trong rừng già.

Sau ba ngày đường cuối cùng hắn đã tới địa điểm chỉ dẫn trong nhiệm vụ, núi đá cao sừng sững hình thù xấu xí. Đây là Dị Thạch Sơn vốn là nơi khai thác khoáng thạch của tông môn nhưng nay đã bị Dạ Biên Bức (biên là con dơi nhé) yêu thú cấp một Đỉnh đẳng chiếm giữ.

Theo như tin tức do những đệ tử sống sót kể lại thì số lượng bọn chúng đã lên tới ngàn vạn, bên trong từng con Dạ Biên Bức nhỏ bằng nắm tay treo ngược người phủ kín trần hang.

- Có vẻ sau nhiệm vụ ở Bạch Lang Thôn sư phụ đã đề ý tới năng lực của ta cho nên người mới giao những nhiệm vụ như thế này.

Trần Duyên thờ dài nhìn vào tờ danh sách dài mà ngao ngán. Biết sao được, dù sao hẳn là đệ tử chân truyền duy nhất của Ma Phong Sơn trách nhiệm này đương nhiên hẳn phải gánh lấy.

- Dạ Biên Bức là loại hoạt động mạnh vào ban đêm, mặt trời đang đứng bóng là lúc tốt nhất để ta ra tay.

Trần Duyên hưng phấn nhưng hẳn không ngu ngốc tới mức để bản thân bước vào trong.

- Nếu như vậy thì ta sẽ khiến các người rời khỏi đó.

Lấy ra Thanh Nguyệt Cung tay cầm lấy Tinh Thiết Tiễn vận toàn lực kéo dây cung tạo thành một hình tròn. Mũi tên lao tới cắm sâu vào mặt đá gồ ghề khiến cho một phần đá tảng trong hang sập xuống.

Ngàn vạn Dạ Biên Bức bị tiếng động lớn làm cho thức tỉnh hoảng hốt bay khắp nơi. Như dự tính, Trần Duyên cùng một vạn Thực Huyết Trùng phục sẵn ở miệng hang, chỉ một mệnh lệnh duy nhất ‘giết’. Ngoại trừ Trần Duyên cùng Tiểu Mập Mập đứng bên ngoài dõi theo, bên trong là một trường hỗn loạn.

Ngoại trừ Tiểu Huyết thì đàn Thực Huyết Trùng nay đã có thêm gần trăm linh trùng Ất đẳng cùng cạnh tranh ngôi vị đứng đầu của nó. Nhưng kì lạ là bọn chúng lại không có linh trí cao như Tiểu Huyết, bản tính giết chóc vẫn không hề thay đổi.

“hăng suất” nhất thì phải nói tới cặp Lục Đường Lang kia, chúng phối hợp ăn ý chém giết Dạ Biên Bức dễ dàng như không.

Số lượng Dạ Biên Bức nhanh chóng suy giảm, lúc này từ sâu trong hang động một cái bóng màu trắng to lớn lướt qua. Không cần quan sát kĩ Trần Duyên cũng có thể đoán được đó là Biên Bức Vương. Nhìn thấy từ tốn bị chém giết bạch biên liền động nộ lướt tới cầu xé bầy linh trùng.

Trông thấy sự hiện diện của yêu thú kia đàn Dạ Biên Bức ngay lập tức bình tĩnh lại lấy Biên Bức Vương làm đầu xông vào nghênh chiến. Ngay khi tình thế sắp xoay chuyển khiến Biên Bức Vương kiêu hãnh rống lớn thì từ xa một mũi tên bay tới xoắn nát đầu lâu chết tới mức không thể chết lại nữa.

Phía xa kia tay cầm Thanh Nguyệt Cung Trần Duyên hừ lạnh.

Xác của Biên Bức Vương rơi xuống huyết nhục bắn ra khắp nơi kiến đàn Dạ Biên Bức càng trở nên hoảng loạn. Không có kẻ cầm đầu những con dơi thì nhau bỏ chạy tứ tán.

Nửa ngày trôi qua cuối cùng bầy Dạ Biên Bức cũng tan rã, chỉ còn không tới một thành tán mất trốn chạy. Mặc cho Thực Huyết Trùng thôn phệ huyết nhục xác của Biên Bức Vương kia đối với Trần Duyên cũng có chút giá trị. Cầm lấy tiểu chùy phân tách tài liệu lõi ra cặp vuốt màu trắng đây chính là thứ quý giá nhất trên người yêu thú này có khả năng chế tạo pháp khí.

Thấy mặt trời đã gần xuống núi Trần Duyên chỉ để lại ngũ trùng bên mình lập tức rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Hợp Hoang Môn

Bấm đốt ngón tay nhắm tính, đây đã là tháng thứ ba hẳn lưu lạc trong Ma Kiếm Lâm đồng thời cũng đã ba ngày trôi qua từ khi bản thân mắc kẹt trong cự thạch này.

Cả cơ thể không chỗ nào lành lặn, vết chém khủng bố vạch trước ngực dài hơn hai bàn tay. Trần Duyên thờ dài cả người đau đớn chỉ còn biết vận pháp quyết chữa trị thương thế.

Mọi chuyện phải nói tới mười ngày trước...

- Cuối cùng ta đã có thể quay về trả nhiệm vụ.

Trần Duyên mừng thầm, thời gian vừa qua số yêu thú bị hắn tiêu diệt đã không thể kể xiết nhưng linh trùng cũng đã tồn thất không ít.

Trong lúc đó tiếng động từ bụi cây làm hắn cảnh giác. Lấy ra Thanh Nguyệt Cung ánh mắt chờ đợi thì có tiếng gọi vọng lại.

- Khoan...khoan đã đạo hữu xin dừng tay.

Bước ra là một đoàn hơn mười người tất cả đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kì, nhưng điều đó cũng không khiến Trần Duyên quá để tâm. Nhưng kẻ cầm đầu lại đáp pháp khí đẳng không. Đó chính là tiêu chí rõ ràng nhất của tu sĩ Trúc Cơ kì.

Không dám mạnh động Trần Duyên thu lại pháp khí lễ độ chấp tay:

- Tiểu bối Trần Duyên ra mắt tiền bối.

Mi phụ nhân mặc dù khoát lên mình đạo bào, tóc búi cao nhưng lại có khí chất làm kẻ khác say mê. Mắt phượng mở to, nhìn thấy Trần Duyên độc hành du tẩu nơi đây làm nàng cũng bất ngờ.

- Hừ tiểu bối tông môn ở đâu mà lại xuất hiện ở đây.

Giọng nói oanh vàng nhưng không che được tia khinh miệt. Dù Trần Duyên thực lực cao cường tới đâu thì cũng chỉ là tiểu bối Luyện Khí kì. Trong giới tu sĩ có lưu truyền câu nói “không vào Trúc Cơ chưa phải tu tiên”. Câu nói này được đa số chúng tu sĩ ngầm đồng ý. Tu tiên chính là cầu trường sinh nhưng tu sĩ Luyện Khí kì thọ nguyên cũng không khác phàm nhân là mấy, nếu bảo dưỡng tốt thì chỉ sống hơn trăm năm. Nhưng khi đột phá Trúc Cơ liền có được năm trăm năm thọ nguyên dài đằng đẳng.

Đối với tu sĩ Trúc Cơ kì thì Luyện Khí kì không khác gì phàm nhân cỏ kiến.

Trần Duyên không dám động nộ chấp tay kính cẩn.

- Tiểu bối là đệ tử chân truyền của Tứ Trưởng Lão Ma Phong Chân Nhân của Ma Kiếm Tông. Nay được lệnh sư giao nhiệm vụ thanh tẩy yêu thú đang làm loạn.

Trần Duyên không ngại ngừng nói ra, dù sao hi vọng nữ nhân kia kiên đề thế lực Ma Kiếm Tông mà bỏ qua hắn. Đúng như dự tính, Ma Kiếm Tông là một trong Tứ Đại Ma Môn mà còn ở vị trí đứng đầu làm cho nàng phải cau mày.

- Không ngờ tiểu tử này lại là đệ tử duy nhất của lão ma kia, trên người hắn là có thứ gì đó. Nếu như ta giết hắn không may có bảo vật truyền tin thì cả môn phái sẽ bị dò sát.

- Nhưng hắn đã thấy ta ở đây ắt hẳn khi trở về sẽ báo lên Ma Kiếm Tông thì lúc đó kế hoạch Hợp Hoang Môn chờ đợi ngàn năm nay liền không thể hoàn thành.

Nàng cắn răng chỉ có thể cưỡng bức Trần Duyên đi theo. Thủ triều chính là lá chắn tốt nhất để nàng hành động, vì cơ duyên này các tiền bối trong bản phái đã phải hi sinh quá nhiều.

Không thể phản kháng Trần Duyên bắt đầu đi đánh phái cùng đồng hành. Nhìn thấy nam nhân chân khí thì phù phiếm, sắc mặt nhợt nhạt. Nữ nhân thì ăn mặc bạo lộ mặc dù chỉ vừa gặp mặt nhưng đã buồn lười lười kéo Trần Duyên liền dễ dàng nhận ra bọn chúng là đệ tử Hợp Hoang Môn.

Nhìn các nàng làm hắn nhớ tới tam nữ đang đợi chờ trong mật thất làm huyết khí dâng trào. Trần Duyên là nam nhân phương cương còn tu luyện thần thông song tu làm ham muốn nữ nhân của hắn rất lớn. Thời gian vừa qua trong rừng rậm thanh tịnh Trần Duyên còn có thể kiềm nén nhưng giờ đây ngoài tên trung niên sắc mặt nhợt nhạt thì chung quanh thiếu nữ, nữ phụ đều không thiếu đúng là làm hắn không thể kiềm chế.

Từ khi tu luyện thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô” từ người luôn ẩn hiện khí tức làm say mê nữ nhân, đó chính là một phần nguyên nhân tam nữ không muốn rời xa. Đám nữ nhân này cũng không ngoại lệ, từ Trần Duyên có gì đó khiến các nàng thật sự thoải mái khi đứng gần hắn không ngừng có ý tiến lại gần.

Trần Duyên khoai trá không ngần ngại đụng chạm vào cơ thể nữ nhân. Các nàng ai cũng xinh đẹp như hoa mị cốt tủy xương dù là trong Hợp Hoang Môn nữ tử như mây nhưng cũng là cực phẩm. Về tiêu xái của Trần Duyên khiến các nàng kinh hi, trở thành đạo lữ đệ tử chân truyền Ma Kiếm Tông địa vị cao hơn rất nhiều so với khi bản thân là thiên tài ở Hợp Hoang Môn. Lúc này Trần Duyên có thể nói là trái ô mai phải ập, chúng nữ không ngại ngừng dựa cơ thể ngạo nhân của mình vào hắn. Trần Duyên có thấy được thậm chí các thiếu nữ cũng không hề thẹn thùng có ý kéo áo y phục trẻ nãi khiến hắn chú mục.

Đi đầu trung niên tái nhợt hiện lên vẻ căm ghét, đã hơn hai tháng lên đường những đồng bọn kia lại không hề tìm tới hắn mà lại không e dè lôi kéo tiểu bạch kiếm này.

Sát khí từ hắn làm sao qua mắt Trần Duyên, từ những nữ nhân nũng nịu này biết được hắn tên là Lăng Hải, vốn là hậu nhân của một tiền bối Trúc Cơ trong tông môn nhưng tên tiền bối kia đã tọa hóa giờ đây Lăng Hải chỉ là chó nhà có tang. Thái độ khinh người của hắn trước đây khiến các nàng rất khinh thường ra mặt.

Cười nham hiểm hai tay khoát lên vai hai nữ phụ đẩy dả ngoại trừ hét to lên ta là phú nhị đại thì xung quanh không ai không biết. Vị nữ phụ tiền bối kia cũng làm như không thấy, Hợp Hoang Môn nếu không kể tới những nữ đệ tử tu luyện “Giả Long Thực Phượng Quyết” thì chúng đệ tử luôn muốn tìm nam nhân mạnh mẽ nương tựa tâm thần.

Nàng nữ danh Lương Tiểu Xuân vốn là Tam Trưởng Lão của Hợp Hoang Môn, lần này ngoài Lăng Hải ra thì chúng đệ tử chỉ biết môn phái cử đi thực hiện nhiệm vụ diệt trừ yêu thú. Bản thân nàng cũng không có hảo cảm với tên Lương Hải kia, nếu không phải bí mật cơ duyên này do tổ tiên hắn truyền lại thì nàng đã một tay chém giết hắn.

Cho dù bản thân là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ nhưng Lương Tiểu Xuân cũng không muốn mạo hiểm đi chuyển trong đêm tối. Cái gì là song thủ nan tự đích bản thân nàng hiểu rất rõ. Bỏ đi tên Lương Hải tử sắc quá độ đã hao hết tiềm năng kia thì những nữ đệ tử này đều là thiên tài được môn phái coi trọng.

Nàng lấy từ túi trữ vật bộ trện kì quái lạ phóng đi tứ phía, tuy không thấy hiện tượng gì xảy ra nhưng nhìn vẻ mặt yên tâm của nàng cũng đủ khiến Trần Duyên hiểu rằng âm mưu sử dụng truyền tin phù về tông môn của hắn đã bị ngầm nước.

Khuôn mặt chán trường chỉ còn cách chờ đợi thời cơ khác. Phóng người lên thân cô thụ gần đó, không phải là hắn không muốn lấy lễ vật như những đệ tử kia nhưng hắn không mang theo bên người. Độc hành trong rừng sâu ngập tràn yêu thú những thứ như lễ vật chỉ làm cản trở cảm nhận của hắn, nếu như phát hiện yêu thú tới gần cũng chỉ còn cách bỏ lại chúng tẩu thoát.

Sau khi mặt trời khuất dần, trước ngọn lửa pháp phùng tất cả đều tu hợp nói về hành trình ngày mai. Trong nhóm người lại có phân chia lãnh địa rõ ràng, ngoại trừ Lương Tiểu Xuân tu sĩ Trúc Cơ kì khiến chúng đệ tử e ngại thì tên mặt trắng kia lại được chúng nữ xa lánh không thể rõ ràng hơn. Lăng Hải nghiêng răng nghiêng lợi ánh mắt căm thù không hề che dấu hướng về phía tên tiểu bạch kiếm đang trái ôm phải ập bên kia.

Hơn mười nữ nhân nũng nịu bao quanh lấy Trần Duyên luôn miệng nói ra lời đường mật dụ dỗ, ngay cả nữ phụ trưởng lão vốn lạnh lùng ngồi bên kia cũng không kiềm được thâm nghĩ:

- Quái lạ, dù tiểu tử kia là đệ tử chân truyền nhưng không thể nào có chuyện tất cả a đầu kia cùng say mê hắn như vậy.

Nàng trầm tư suy nghĩ, bản thân là tu sĩ Trúc Cơ kì đương nhiên là miễn nhiễm với khí chất yếu ớt của hắn. Nhưng chờ tới lúc Trần Duyên đột phá thì đó đã là chuyện khác.

Mặt cho ánh nhìn đầy nghi vấn của nữ phụ hay ánh mắt thù hận của tên Lăng Hải kia, Trần Duyên vẫn ngồi hưởng thụ cảm giác mềm mại này. Bất chợt nữ phụ lên tiếng hỏi:

- Trần Duyên tiểu huynh đệ, ngày mai chúng ta sẽ vượt qua Hà Linh Sơn không biết bản thân ngươi có cao kiến gì?

Đang hưởng thụ trong vòng vây nữ nhân thì bị câu nói của nữ phụ làm hắn chợt tỉnh, lấy lại phong phạm đỉnh đạc thường ngày chấp tay nói:

- Hà Linh Sơn là sơn phong rất kì lạ, đỉnh núi không cao nhưng sườn núi dài như vô tận, địa hình như trường giang uốn lượn khắp nơi đều là đồng cỏ trống trải là lãnh địa của đàn Bình Thảo Lang hiếu chiến. Mặc dù chúng chỉ là yêu thú cấp một Giáp đẳng nhưng lại có tính bầy đàn rất mạnh mẽ, thậm chí có lời đồn đãi rằng Lang Vương thật sự tồn tại. Nếu như tiền bối độc hành đương nhiên sẽ không sợ hãi bọn chúng nhưng đưa chúng đệ tử đi theo e rằng không dễ dàng.

Lời hắn nói khiến nữ phụ cùng chúng nữ cau mày. Lúc này giọng nói âm trầm lại thốt ra:

- Hừ Tam Trưởng Lão muốn người nói ra ý kiến chứ không phải dùng lời nặng nề hạ thấp chiến ý chúng ta. Thảo Bình Lang hay là Lang Vương thì sao chứ, chúng ta không phải kẻ hèn nhát như ngươi. Chỉ cần có Tam Trưởng Lão bảo hộ thì việc vượt qua Hà Linh Sơn này chỉ là việc trong tầm tay.

Lăng Hải vẻ mặt ngạo nghễ giọng nói hùng hồn như bậc chính nhân quân tử không sợ trời sợ đất. Hắn muốn trước mặt chúng nữ lệ và mặt hèn nhát của Trần Duyên đồng thời vô mông ngựa nữ phụ kia khôi phục phần nào hình tượng của hắn với các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Song sinh nữ tử 18+ (e hèm trước khi đọc ta muốn đính chính bản đạo không phải lolicon)

Ngay lúc đó Lăng Hải cảm nhận được mọi người xung quanh dùng ánh mắt kì lạ liếc nhìn hắn, ngồi bên kia Lương Tiểu Xuân sắc mặt trở nên khó coi. Trần Duyên thì phì cười thầm nghĩ:

- Lăng Hải ơi là Lăng Hải, ta không biết phải nói người là ngây thơ, ngu ngốc hay tự cao tự đại nữa.
- Thật sự không có cách nào tát cả chúng ta đều bình an vượt qua sao, Ma Kiếm Tông ngàn vạn năm khai tông lập phái hẳn là nắm giữ lãnh địa này như lòng bàn tay sao.

Nàng quyết định không nói lí với tên ngu ngốc kia nữa, bản thân ý vào bậc tiền bối ham chơi hưởng lạc hầu như không ra ngoài lịch luyện lại còn lẻo mép khiến nàng thật sự khó chịu. Nhưng có Trần Duyên ở đây phải giữ thể diện cho môn phái nên nàng mới không ra tay.

Nhìn thấy chúng nữ không ngó ngang gì đến, bên kia Tam Trường Lão mặt lạnh như tờ khiến Lăng Hải như muốn nổi điên. Nhưng không dám bộc phát, con tức giận làm hàm răng cắn chặt ánh mắt càng trở nên điên cuồng.

Trông thấy vẻ mặt Lương Hải, Trần Duyên đã viết tên hắn vào danh sách những kẻ phải giết. Không lí nào hắn lại để một kẻ căm thù mình lại yên ổn tồn tại.

- Nếu như tiền bối đã mở lời thì tiểu tử cũng không tiện từ chối, thật sự là có cách để dễ dàng vượt qua Hà Linh Sơn.

- Thật sự sao?

Về vui mừng hiềm thấy trên mặt nàng.

- Nhưng chỉ là dễ dàng hơn khi đem so với đường chính thôi.

- Không sao, chỉ cần như vậy là được.

Chúng nữ cũng trở nên vui vẻ liền tiếp cảm tạ hắn, có nàng liền can đảm hôn lên mặt Trần Duyên trước bao ánh nhìn. Nhìn thấy không khí hòa hợp chung quanh càng làm Lương Hải nghiến răng, kiềm nén phần nộ trong lòng hắn xoay người bước về lầu trại của mình trong góc khuất yên tĩnh kia.

Tiếng cười đùa cuối cùng cũng dừng nhường lại vẻ tĩnh lặng cho bóng đêm. Ngay khi Trần Duyên muốn quay lại thân cây thì có hai thiếu nữ gương mặt ngây thơ đơn thuần nhìn như hai giọt nước nhẹ nhàng từ đằng sau nắm lấy tay áo bảo nhẹ nhàng lôi kéo. Nhìn hai nàng về mặt từng đó thẹn thùng cuối gằm xuống Trần Duyên liền hiểu chuyện gì xảy ra, hắn cười ha hả ôm nhị nữ vào lòng cùng hai nàng tiến vào lầu trước vẻ mặt vui sướng của chúng nữ.

Bên trong chiếc lầu rộng rãi, hai nàng vốn là song bào thai từ nhỏ luôn ở bên nhau nên cố ý chọn lầu thật lớn, không ngờ lại đủ chỗ cho năm người. Thấy hai thiếu nữ xinh đẹp thân thể hơi run Trần Duyên liền chủ động mở lời:

- Tâm ý của hai nàng ta đã rõ nhưng không phải mọi chuyện sẽ tốt hơn nếu như ta chỉ chọn một trong hai sao?
- Không không, từ khi còn là tiểu nữ tử bọn thiếp đã thề rằng sau này hai ti muội chỉ hầu hạ cùng một vị thượng phu để mãi mãi được ở bên nhau.

Nghe thấy ti muội tình thâm khiến Trần Duyên cũng ngậm ngùi, hắn đưa bàn tay vuốt ve khuôn mặt còn chút vương vấn vẻ thuần khiết làm nhị nữ càng run rẩy.

- Ta còn chưa biết nữ danh của hai nàng.
- Thiếp là Lệ Lệ còn đây là muội của thiếp nàng là Liễu Liễu.

Nhìn vẻ sợ hãi của các nàng Trần duyên đã đoán ra hai ti muội đều là nữ nhân thuần khiết. Ý nghĩ bản thân sắp được hưởng thụ hai tiểu la lỵ khiến Trần Duyên hưng phấn không thôi.

Sau khi dùng lời lẽ ngon ngọt dỗ dành Trần Duyên nhẹ nhàng liền để nhị nữ nằm xuống, y phục mỏng manh không hề có dự cản trở trượt ra khỏi làn da bạch ngọc. Nhị nữ rùng rợn cắn chặt đôi tay hắn trượt dài trên cơ thể trần truồng khiến kẻ khác muốn phạm tội kia.

- Tuy hơi nhỏ nhưng chỉ cần ta tận tình chăm sóc thì ngày nào đó chúng cũng sẽ nhanh chóng nảy nở.

Trần Duyên ý nghĩ xấu xa đôi tay không ngừng xoa nhẹ hai cặp búp măng mới nhú kia. Lưỡi hắn tham lam du tẩu trên chúng, hương vị thanh tân của tiểu hải nữ làm Trần Duyên mê mẩn.

Cảm giác ẩm áp Trần Duyên mang lại khiến nhị nữ không kiềm được sung sướng, từ miệng những âm thanh rên rỉ lớn dần, nếu Trần Duyên không đặt trước kết giới hẳn đêm nay sẽ là đêm khó ngủ.

Trước đây song tu “Giả Long Thực Phượng Quyết” hai nàng chỉ vụng về trao cho nhau từng chút một nhưng giờ đây dưới bàn tay điều luyện của hắn hai nàng liền tiết thân. Nhìn thấy tiểu cô nương cắn đầy trắng hồng bên dưới đã trở nên ẩm ướt Trần Duyên lấy ra cự long trước vẻ mặt sợ hãi của nhị nữ, hắn đưa cự long chà xát hạ thân đã lấy lại nụ cười xấu xa nói:

- Lệ Lệ, Liễu Liễu hai nàng ai muốn tương công hảo hảo thương yêu trước đây?

Biết ý của hắn là gì Lệ Lệ thẹn thùng mang theo đó là chút sợ hãi nhưng muội muội của nàng thì không. Liễu Liễu lấy hết dũng khí hai tay nắm lấy thứ kinh khủng kia, hơi ẩm từ vật tương rùng rợn xối ướt khiến nàng như điên cuồng. Không còn vẻ ngại ngùng lúc ban đầu tiểu la lỵ cầm lấy cự long chà xát hai mép tiểu bánh bao ánh mắt mơ màng âm thanh dâm dăng:

- Cầu xin chàng hãy cho thiếp, để thiếp trở thành nữ nhân của chàng mãi mãi.

Nằm bên cạnh Lệ Lệ cũng không ngờ tiểu muội thường ngày bên lên ít nói mà giờ đây trở nên điên cuồng như vậy.

Không để tiểu la lỵ thất vọng, cự long đã dính đầy mật dịch của nàng từ từ tiến vào tiểu điền loa chưa hề bị khai phá kia. Nước mắt rơi xuống cùng tiếng la thảm thiết, nhìn thấy tia huyết men theo cự long chảy ra Liễu Liễu đã biết sự trong trắng của mình không còn, cảm giác hụt hẫng vừa vui mừng đan xen khiến nàng bản thân.

Trần Duyên không hề động đậy, dù sao đây cũng là lần đầu của nàng hắn không muốn tiểu la lỵ để lại ám ảnh sau này. Một lúc sau cảm thấy tiểu điền loa nhỏ bé của nàng dần thích nghi

với cự long Trần Duyên liền nhẹ nhàng đẩy hông, thanh thép dai nóng bóng kia hôn vào hoa tâm làm Liễu Liễu bất giác rên lên sung sướng.

Từng nhịp từng nhịp khiến nữ hài lần đầu như nàng không hề có sức phản kháng, chỉ còn biết cố sức rên rỉ sau từng cú nhấp hấn gây ra. Bên kia Lệ Lệ cũng không thoát được khỏi bàn tay ma quỷ của hắn, sau từng cái nhấp hông vào hạ thể của Liễu Liễu là từng cái ra vào của ngón tay hắn trong hạ thể của nàng.

Hai nữ nhân như muốn tranh tài ai mới thật sự là người rên rỉ lớn hơn. Cuối cùng Liễu Liễu cũng không thể nào chịu được dằn vặt của Trần Duyên cũng đành tiết ra. Đương nhiên là Trần Duyên không thể nào gục ngã, cự long từ từ được rút ra khỏi hạ thể của nàng, từng cọng gân cạ vào thành âm đ*o khiến nàng run rẩy không thôi. Trần Duyên bước lại gần Lệ Lệ đưa dương v*t lên miệng nàng bá đạo nói:

- Nhanh liếm sạch sẽ để ta còn thao nàng.

Về bá đạo của Trần Duyên khiến Lệ Lệ khuất phục, đây không phải lần đầu tiên nàng ném thứ nước kia nhưng lần này lại là trên dương v*t của nam nhân khiến nàng hồi hộp. Chặt vật một hồi Lệ Lệ mới khó khăn liếm sạch mặt dịch của tiểu muội, ánh mắt khuất phục của nàng khiến Trần Duyên đắm tính trời dấy.

Mặc cho sự thèm khát của nàng Trần Duyên liền nằm ngửa ra cự long như cột đình dựng thẳng như muốn thị uy. Hắn bắt buộc nàng phải ngồi lên dùng tiểu điền loa phục vụ hắn.

Lệ Lệ không thể chối từ, nàng dùng hai tay banh mép tiểu màn thầu ngay trên đỉnh cự long cắn chặt răng lấy hết dũng khí ngồi xuống. Con đau khiến nàng run rẩy nhưng vẫn cắn chặt môi không hề hé ra một lời. Không dám cử động, nàng chờ tới khi cơn đau trôi qua thì mới bắt đầu nhấp từng chút một. Ban đầu còn một chút cơn đau xen kẽ nhưng càng lúc cơn đau càng tan biến thay vào đó là từng cơn khoái cảm khiến cho mái tóc dài mềm mượt cũng trở nên rối bời. Nàng nhấp liên hồi nhưng cũng không được bao lâu cũng phải xuất. Nhìn hai tiểu la lệ hạ thể đã đỏ ửng làm Trần Duyên không nỡ hành hạ, hắn liền chỉ cách cho hai nàng dùng cơ thể mình phục vụ mình.

Nhìn thấy nhị nữ khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ giống nhau như hai giọt nước người thì vuốt ve kẻ thì liếm mút dương v*t to lớn đồng thời dùng ánh mắt đôn thuận như muốn khoe khoang khả năng của mình khiến Trần Duyên thỏa mãn không thôi. Cuối cùng Trần Duyên cũng phóng xuất, tinh hoa đặc sệt bắn lên ngực lên miệng của Lệ Lệ khiến tiểu muội nàng ghen tị. Trần Duyên có nói hắn thích nhất là nữ nhân thèm muốn tinh hoa của hắn, không hề gì thì chiếm lấy tiên cơ Liễu Liễu cố gắng liếm lấy những giọt tinh hoa dính trên ngực, cuối cùng lại cùng ti ti chia sẻ tinh hoa trên miệng nàng.

Cảnh hai tiểu la lệ hôn môi trao nhau tinh hoa của hắn làm Trần Duyên thật sự hưng phấn, hắn ra lệnh cho hai nàng tiếp tục trao đổi cho nhau nhưng không được nuốt xuống. Hồi lâu sau dưới ánh nhìn van nài của nhị nữ Trần Duyên mới thật sự buông tha. Thỏa mãn, hắn ôm lấy hai tiểu la lệ lăn da mềm mại chìm vào giấc ngủ.

(tồn máu quá rồi chu...mì.a)

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bình Thảo Lang 16+

Mặt trời đã lên cao, chúng nữ nhân xung quanh nhìn thấy Trần Duyên bước ra lều cùng nhị nữ liền biết chuyện gì xảy ra. Các nàng mang vẻ mặt tức giận khi nhìn thấy dáng đi kì lạ của hai ti muội liền trêu chọc.

Từ đằng xa Lăng Hải sắc mặt âm trầm, hắn không ngờ Trần Duyên lại dám nhúng trâm vào lãnh địa của hắn.

Nhìn thấy dáng đi buồn cười của nhị nữ Trần Duyên liền đoán được các nàng không thể dễ dàng tiếp tục cùng đồng hành. Từ túi linh thú Kim Thiết Nghĩ cao hơn người thường sẽ sẽ hiện ra trước vẻ kinh nghi của các nàng.

Trần Duyên mỉm cười ôm nhị nữ vào lòng nhảy lên để hai tiểu la lệ ngồi trên thân thể Kim Thiết Nghĩ dưới ánh mắt ghen tị của nữ nhân xung quanh. Mặc dù gương mặt ngưng nhưng ti muội nàng lại không thể làm trái ý Trần Duyên chỉ có thể chịu những lời trêu đùa từ các sư tỉ.

Trần Duyên nhảy xuống tay xoa đầu Kim Thiết Nghĩ.

- Lần này phải nhờ vào Tiểu Kim người rồi.

Kim Thiết Nghĩ quay đầu không để ý tới hắn nhưng cũng không hề chối từ.

Mỹ phụ Lương Tiểu Xuân nhìn thấy dáng vẻ chịu đựng chăm sóc nữ nhân của hắn đối với nhị nữ cũng khiến nàng an tâm phần nào. Đem qua những gì diễn ra bên trong làm sao tránh khỏi thân thức của tu sĩ Trúc Cơ kì. Tối giờ nàng nhớ lại tú nhan liền hơi phớt hồng, không ngờ tiền vốn của hắn lại ngao nhân tới vậy. Cả đêm không chỉ nhị nữ bị hắn dẫn dắt mà chính nàng cũng không thể nào yên giấc. Cái thứ to lớn dữ tợn kia cứ hiện ra rõ mồn một trong tâm trí mỹ phụ, cảm giác lên lút quan sát nhị nữ phủ phục dưới chân hắn khiến tim nàng đập nhanh. Ngay khi hai tiểu la lệ quy phục hắn thì chính nàng cũng tiết thân, bàn tay dính đầy mặt dịch được nàng liếm mút hưởng thụ, giờ đây không còn đạo bào kín cổng cao tường nữa mà thay vào đó là váy dài phớt hồng để lộ cái cổ trắng hồng khiến cả nữ nhân cũng phải ghen tị.

Nhìn thấy mỹ phụ Trần Duyên tặc lưỡi không thôi, dáng người ngao nhân của nàng làm hắn suýt chút nữa thất thố. Nếu như Trần Duyên biết được mỹ phụ đoan trang kia cả đêm lên lút nhìn hắn thao nữ nhân rồi tự an ủi thì không biết phản kích dường nào.

Y theo kế hoạch đoàn người xuất hành vượt qua Hà Linh Sơn, nhị nữ ngồi trên Tiểu Kim khiến chúng đệ tử xung quanh hướng ánh nhìn ao ước, ánh mắt nhìn hướng Trần Duyên lại càng thèm khát nồng đậm. Nam nhân nhẹ nhàng chăm sóc nữ nhân của mình thì đối với các nàng không có gì thỏa mãn bằng.

Chúng nữ càng mãnh liệt hơn, thân thể nũng nịu càng lúc dán sát vào hắn. Trong đó làm Trần Duyên để ý nhiều nhất là mỹ phụ tên là Kim Liên, ngoài trừ dáng vẻ ngao nhân cùng ánh nhìn không hề che giấu vẻ thèm khát mong muốn được thỏa mãn của nàng hắn còn cảm nhận được một linh khí nồng đậm từ đằng phụ này.

Vừa đồng hành hắn vừa xoa nắn thân thể của nàng, cặp thỏ ngọc tròn mạp kia được Trần Duyên đặc biệt chiều chuộng. Bàn tay hắn tàn bạo xoa bóp lại khiến nữ nhân rên lên từng tiếng rất nhỏ, nhưng làm sao có thể che giấu được chúng nữ xung quanh. Tên Lăng Hải gần như tách đàn kia thì không nói nhưng mỹ phụ đi đầu cũng đã chú ý tới. Chúng nữ nhìn về ao ước, rốt cuộc một nữ nhân đã không thể nào kiềm nén dục vọng, nàng cố ý kéo nhẹ váy hồng phần để hạ thân phơi bày trước mắt Trần Duyên. Nàng là Kim Nhu ngay cả hắn cũng không ngờ nữ nhân sắc mặt lạnh lùng như nàng lại làm ra như vậy.

Về mặt nàng vẫn còn vẻ lạnh lùng như không có gì xảy ra, Trần Duyên cảm thấy rất hứng thú tay heo mò xuống tiểu cô nương bên dưới. Nàng không thể nào khép chân đi như bình thường, mặc cho Trần Duyên chơi đùa Kim Nhu vẫn cố giữ vẻ mặt băng sơn ngăn cản không để như không muốn cho chúng ti muội thấy vẻ đắm đuối của mình.

Mặt trời đã lên tới đỉnh, đồng cỏ bát ngát làm cho không khí xung quanh nức nộ, đoàn người Trần Duyên thì không phải nói, quan cảnh ướt át thật khiến nam nhân phải hăm mộ.

Phía đằng xa xuất hiện một cây cổ thụ mọc trơ trọi giữa đồng cỏ hoang vắng, đó chính là dấu hiệu cần tới. Thấy mọi chuyện có vẻ suôn sẻ như lời Trần Duyên nữ phụ rất hài lòng. Nàng quyết định cho đoàn người nghỉ lại dưới gốc cây chờ khi trời dịu mát hơn, đương nhiên điều này được sự ủng hộ của chúng nữ.

Thân cây cổ thụ cao lớn mười người ôm không hết, bóng cây tàn mát rợp bóng suốt hai dặm xung quanh. Không khí dịu mát làm Trần Duyên cảm thấy nhẹ nhõm, hai tay một nữ phụ nũng nịu một thiếu nữ băng thanh lệ khiết hẳn tìm một chỗ băng phẳng ngồi xuống.

Có kẻ đi đầu đương nhiên liền có người tiếp bước, một tiểu cô nương dùng hạ thể của mình cọ sát lên chân Trần Duyên không hề che dấu về rên rỉ. Hẳn thỏa mãn xoa nắn chúng nữ xung quanh, có thể nói bây giờ không có nữ nhân nào thoát khỏi tay hắn. Trong lúc Trần Duyên đang thoải mái hưởng thụ sự phục thị của Lệ Lệ, Liễu Liễu thì chợt nhìn về một hướng, bên kia nữ phụ cũng nhận ra điều gì về mặt cũng đề phòng.

Trần Duyên yêu cầu vũ đầu nhị nữ đang say mê chơi đùa cự long của hắn, nhìn thấy Trần Duyên muốn dừng lại liền dùng ánh mắt hờn giận.

- Tôi nay ta sẽ chờ được hai nàng phục thị nhưng giờ không phải lúc.

Trần Duyên được chúng nữ chỉnh sửa y phục chỉnh tề, các nàng cố gắng thể hiện vẻ hiền thực trước mặt hắn. Trần Duyên cười tà bàn tay to lớn bóp chặt vào kiềng đồn nữ nhân khiến nàng giật mình vì bị hắn tập kích bất ngờ.

- Các nàng đều là bảo bối của ta, không cần cố làm cho ta thấy thuận mắt, chỉ cần cả đời này chỉ làm nữ nhân của Trần Duyên ta là đủ.

Câu nói của hắn làm chúng nữ rung động, nhưng đúng như hắn nói bây giờ không phải là thời điểm để phân tâm.

- Chúng đệ tử đệ phòng có yêu thú tấn công.

Nghe thấy mệnh lệnh của Lương Tiểu Xuân chúng nữ nhân như dâng phụ ban này đã hoàn toàn biến mất, tay cầm pháp khí từ người tỏa ra luồng sát khí cũng đủ hiểu ngay thường các nàng cũng không phải tiêu thư đài các gì.

Trần Duyên nhìn chúng nữ càng lúc càng thuận mắt, hắn không thích nữ nhân của mình chỉ như bình hoa để ngắm, chỉ có lịch luyện giết chóc mới mong bản thân có thể tiến xa trên con đường tu luyện.

Vũ tay vào túi trữ vật lấy ra Thanh Nguyệt Cung cầm trên tay, Tinh Thiết Tiễn cũng đã được gài sẵn. Từng làn khói mù từ đằng xa đang tiến lại gần, đúng như hắn dự đoán Bình Thảo Lang đã thật sự tìm đến, địa hình trống trải không có chỗ ẩn nấp chỉ có thể chiến đấu. Đứng nghỉ bỏ chạy, trên đồng cỏ này nếu người không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ có khả năng phi hành thì tốt nhất dẹp bỏ ý nghĩ đó. Trên Hà Linh Sơn này không có gì có thể trốn thoát khỏi chúng.

Đàn hồi lang to lớn thêm khát dùng ánh mắt điên cuồng nhìn tới, chúng nữ đồng loạt xông lên ngay cả Lương Hải sắc mặt trắng bệch kia cũng không thể khoanh tay đứng nhìn cảm lấy đại kiếm lao vào vòng vây.

Chúng nữ không độc thân tác chiến mà sử dụng trận thế kỳ lạ, các nàng như thể tiên nữ bay múa vừa chém giết vừa phòng thủ trước bày yêu thú. Nhưng số lượng hàng ngàn hồi lang cũng không thể giải quyết một sớm một chiều. Cuối cùng trận thế cũng để lộ nhược điểm một con hồi lang phóng tới mở miệng máu trực xé xác nữ đệ tử không đề phòng. Nhìn thấy bản thân đã không còn đường thoát thân nữ nhân đành nhắm mắt chờ đợi tử vong, nhưng khi tuyệt vọng bao chùm lấy nàng thì một mũi tên từ xa bay tới cắm vào miệng khiến Bình Thảo Lang đau đớn quằn quại. Không bỏ lỡ thời cơ nàng liền một kiếm chém giết.

Các nàng nhìn lại, từ xa là hình ảnh nam nhân tóc dài buông xòa ánh mắt sắc bén giương cung bắn vào những vị trí hiểm yếu của trận hình bảo vệ các nàng. Chúng nữ nhìn hướng Trần Duyên ánh mắt càng kiên định, chỉ có nam nhân như vậy mới khiến các nàng được cảm giác che chở. Lương Tiểu Xuân cũng gật đầu không thời:

- Thì ra tiểu tử này lại có một tay cung rất khá chẳng trách có thể một thân một mình sống sót trong Ma Kiếm Lâm.

Trần Duyên thần lực kinh người, “Nhất Tiễn Xuyên Tâm” cũng được hắn luyện ngày càng thuần thực. Từng mũi tên như từ thần đạo thoát mệnh, không hề có yêu thú nào tránh né.

Bên kia Lương Hải thì ngày càng trật vật, khắp người đầu đầu cũng là thương thế. Nhìn thấy Trần Duyên vẫn phong vân kinh đạm không chút tổn hao diệt sát yêu thú khiến hắn nghiêng rằng. Bỗng nhiên trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười xảo trá, hắn quay người không muốn tiếp tục giằng co để cho hơn mười con cự lang xông qua.

Cự lang to lớn hùng hổ xông tới, không hề bối rối hắn giương cung bắn chết ba đầu. Thấy bọn chúng không hề chùn bước Trần Duyên liền nhắc nhở chúng nữ lùi lại co cụm phòng thủ. Nhìn thấy trận thế đã ổn định về cười điên cuồng trên mặt hắn lại hiện ra.

Như mãnh thú khát máu Trần Duyên vận “Khô Mộc Tiểu Pháp” xông tới. Không lấy ra pháp khí bởi vì cơ thể hắn hiện nay đã cứng rắn hơn pháp khí Giáp裳, dưới ánh nhìn bất khả tư nghị của chúng nữ Trần Duyên tay không đâm tới. Năm đâm hơn vạn cân lực lượng đẩy lui một đầu Bình Thảo Lang.

Cự lang say sẩm, năm đâm có thể làm vỡ nát đá tảng kia không ngờ lại xuất phát từ thân thể vốn nhỏ yếu của nhân loại. Không bỏ lỡ thời cơ, Trần Duyên lấy tay làm đao chém xuống cự lang gần đó. Tuy bị tấn công bất ngờ nhưng cảm tính nhạy bén của yêu thú không hề mất, ngay khi cảm nhận được nguy hiểm cự lang liền liều mình phóng tới tránh khỏi vết chém trí mạng. Nhưng con đau nhói khiến nó gục xuống, thì ra mặc dù đã liều mạng tránh thoát nhưng một chỉ sau lại không may mắn được như vậy bị nhát đao ban này của Trần Duyên trầm dứt.

Mất một chỉ cự lang chỉ như cá trên thớt Trần Duyên không phải là kẻ thích chờ đợi kẻ thù, ngay lập tức ngón tay hắn như chùy thủ sắc nhọn để lại trên cổ cự lang một lỗ máu. Nhìn thấy thảm trạng của đồng bạn làm huyết tính trên người chúng trở dậy, năm con cự lang cùng xông tới vây công Trần Duyên.

Hắn không hề sợ hãi, vẻ điên cuồng trên mặt càng nồng đậm. Trong tình cảnh này tốt nhất là chủ động tấn công. Cự lang bị Trần Duyên một cước đá văng xa hai trượng, chớp lấy thời cơ những con cự lang khác liền xông tới. Những chiếc nanh sắc bén toan cắn ngập vào da thịt kẻ thù, nhưng điều chúng không ngờ đã tới, những gì để lại chỉ là những vết xước nhẹ.

Trần Duyên xoay người đâm ngón tay vào mắt cự lang rồi xoắn chặt, nhãn cầu lẫn não bộ bị phá hủy, chỉ còn kịp chu lên tiếng thảm thiết.

Những đầu Bình Thảo Lang còn lại huyết tính đại gầm, nỗi sợ lẫn át làm đàn cự lang tinh táo hơn. Trước mắt chúng bây giờ không còn là nhân loại mà là ác quỷ tràn đầy huyết tính. Sát khí từ người hắn tỏa ra khiến yêu thú phải kiêng dè, có lẽ Trần Duyên vẫn chưa thỏa mãn, hắn lại một lần nữa như bóng đen điên cuồng lao vào giữa bầy đàn.

Từng con cự lang ngã xuống thậm chí có những cái chết không toàn thây khiến huyết nhục xuất hiện khắp nơi. Mặt trời đã lặn chừng sau núi, ánh hoàng hôn phủ bóng khiến màu vàng buồn bã bao trùm lấy đồng cỏ tràn đầy huyết nhục. Đứng trước chúng nữ hiện giờ là thanh niên tóc đen xỏa dài được con gió mang theo mùi huyết tính tanh nồng tung bay. Trên người chiếc áo đã bị xé nát từ khi nào lộ ra cơ thể rắn chắc từng bắp thịt hiện lên rõ ràng, cả người không chỗ nào là không dính máu nhưng đôi mắt hắn lại không hề mất đi vẻ sắc bén ban đầu. Những vết thương do yêu thú để lại chỉ tăng thêm khí chất hoang dã trong con người hắn.

Dưới chân Trần Duyên bây giờ là hàng chục xác cự lang, chính hắn cũng không biết được số lượng của chúng.

- Hahaha.....

Bỗng nhiên hắn cười lớn, tiếng cười vang vọng hoà cùng sát khí khiến lũ Bình Thảo Lang không tự chủ lùi lại.

Từ đằng xa một tiếng hú dài làm bọn chúng chú ý, như đã nhận được mệnh lệnh nào đó đàn cự lang tự động tháo chạy. Khung cảnh Trần Duyên đứng giữa hàng trăm cự lang cuồng tiếu đã để in sâu trong lòng thiếu nữ.

Cuối cùng không khí đã yên tĩnh trở lại vừa đúng lúc màn đêm kéo tới. Trần Duyên rảo bước lại gần nụ cười tràn đầy vẻ yêu chiều của hắn làm các nàng òa khóc xông tới ôm lấy Trần Duyên. Tam Trường Lão bên kia cũng rung động không kém, hình ảnh oai hùng của hắn cũng làm tâm tư của nàng xáo trộn, nhìn thấy vết thương trên người hắn cũng chỉ là ngoại thương không có gì chú ý nàng liền thăm hỏi vài câu ném cho hắn đàn được chữa thương rồi cũng vội vàng rời đi.

Tuy thương thế không nặng nhưng cũng sẽ ảnh hưởng tới căn cơ sau này nếu không chữa trị kịp thời. Nhìn thấy chúng nữ xinh tươi như hoa Trần Duyên cũng không còn lo lắng thương thế nữa, hắn cùng hai tiểu la liệ đi vào trong lều.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Kim Liên mỹ phụ (18+)

Màn đêm buông xuống một dáng người thướt tha yếu diệu đi tới lều của hắn, trong lúc nàng còn đang bối rối không biết phải làm gì thì từ bên trong tiếng hắn vọng ra.

- Nàng đã tới còn không mau vào đây.

Mỹ phụ đó không ai khác chính là Kim Liên, nàng lấy hết dũng khí đi vào trong. Trước mắt nàng lúc này là hai tiểu la liệ Lê, Liễu dùng khăn ướt nhẹ nhàng tẩy rửa vết máu trên người hắn.

Cơ thể tiểu nữ hài mềm mại không xương làm Trần Duyên rất hưởng thụ, khi Lê Lê ngồi lên người hắn thì cảm giác được vật ở dưới đã trở nên cứng rắn liền lấy tay vuốt ve ánh mắt cầu xin.

Được Trần Duyên cho phép nàng cỡi quần dài của hắn lộ ra cự long cứng rắn trước sự ngỡ ngàng của Kim Liên. Nhị nữ vốn thiên tư sáng suốt chỉ cần Trần Duyên chỉ dạy một lần liền ghi nhớ rất kĩ, tay cầm lấy thanh sắc nóng hổi kia dùng lưỡi làm sạch tới tận gốc.

Tối qua hai nàng bị hắn hành hạ khiến thương thế còn chưa lành chỉ còn cách đứng đó phục thị trượng phu. Kim Liên đôi bàn tay vô cốt mịn màng tóm lấy hung khí của hắn như sợ có kẻ nào dành mất. Thấy Trần Duyên gật đầu mỹ phụ không ngần ngại thoát tất cả y phục, thân thể cân đối đầy đặn của nàng khiến hắn rất phấn khích. Hôm nay chém giết khiến hắn huyết tính không thôi, nặc dù đã cố ý đề xuống nhưng không thể nào áp chế được nữa. Nhìn thấy đấng phụ Kim Liên khiến Trần Duyên không thể nào áp chế trở thành dã thú nào tới.

Thấy vẻ thèm khát của hắn mỹ phụ dâm dăng hừ nhẹ cho qua thân thể mở rộng mời chào Trần Duyên. Từng nụ hôn sâu đậm, từng cái vuốt ve xoa nắn của hắn khiến bao tháng nay trống vắng nam nhân của nàng cũng được đền đáp. Khi hạ thể đã trở nên ướt đầm, mỹ phụ bạo gan đẩy ngã hắn nhắm ngay cự long mà ra vào.

Cự long to lớn ra vào hạ thể đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được một thứ to lớn như vậy trong người khiến cho đấng phụ chỉ còn biết rên rĩ. Từng cú lên xuống làm cho hai đại bạch thỏ của nàng không thể đứng yên làm Trần Duyên như được rửa mắt.

- Kim sư tỉ, cự long của tướng công có làm cho ti sung sướng hơn so với tên trượng phu đang mong chờ ở môn phái không?

Đấng phụ đang trong cơn dục vọng nghe Lê Lê nhắc tới tên tướng công như gà chết kia khiến trong tâm trí nàng gọi lên khoái cảm lạ kì.

- Ah...ah chi...chỉ cần chàng thiếp không quan tâm bất cứ thứ gì nữa, mạnh nữa...nữa...

Kim Liên điên cuồng nhún nhảy, ánh mắt nàng dại ra không còn chút lí trí. Đây là lần đầu tiên nàng cảm giác hạnh phúc khi là nữ nhân.

- Thiếp không...không chịu được nữa, thiếp...thiếp muốn phóng xuất...

Sau tiếng hét lên khoái cảm, đấng phụ điên cuồng đã gục xuống trên bụng Trần Duyên hơi thở nặng nề. Bàn tay to lớn của hắn vuốt ve trong lúc nàng đang hân hưởng cảm giác cao trào khiến tâm trí nàng rung động. Đây là lần đầu nàng được nam nhân nhẹ nhàng xoa nắn thương tiếc, đây là lần đầu nàng thật sự kiệt sức vì sung sướng. Trong cảm giác sung sướng mê mị thì Kim Liên mới nhận ra vật chí ái kia vẫn còn cứng rắn bên trong hạ thể khiến nàng hoảng sợ không thôi.

Từ nhỏ Kim Liên tình cờ được nữ nhân lạ mặt cho phục dục một linh quả kì lạ, thứ đó không chỉ khiến thiên tư tăng vọt đồng thời dục vọng của bản thân cũng khó lòng kiềm chế. Nhưng hạ thể của nàng lại rất kì lạ, là báu vật của nam nhân. Chỉ cần xâm nhập vào hạ thể của nàng hắn sẽ như lạc vào mê cung khoái cảm không tìm thấy lí trí. Nhưng đó cũng là nỗi bi ai của đấng phụ, nhiều năm qua chưa từng có nam nhân nào thật sự thỏa mãn dâm tính của nàng. Giờ đây nam nhân trước mắt không ngờ lại khuất phục thân thể nhiều năm khổ hạn khiến nàng lần đầu được tưới tắm.

Nhìn thấy mỹ phụ muốn liều mạng ra vào Trần Duyên liền nhanh tay ngăn cản nàng, ra hiệu nhị nữ đã đứng chờ sẵn ở đó. Hai tiểu la liệ hiểu ý mỉm cười tiến lại gần, cầm lấy cự long vẫn còn đang giãn dãn kia mà xoa dịu.

Đấng phụ thấy Trần Duyên kêu gọi nhị nữ thì nghĩ rằng hắn chán ghét thân thể đã bị vấy bẩn của mình thì cả người bắt chợt run rẩy lao vào lòng hắn òa khóc.

- Xin chàng đừng bỏ thiếp, chỉ cần chàng muốn điều gì thì đấng phụ này nhất định đều làm cho chàng.

Mỹ phụ bỗng nhiên òa khóc như nữ hài tử khiến Trần Duyên phì cười pha chút thương tiếc. Hắn nâng gương mặt kiều diễm đã thấm đẫm nước mắt của nàng nhẹ giọng nói:

- Sao ta lại bỏ nàng, hạ thể của nàng khiến Trần Duyên ta lần đầu cảm nhận khoái cảm to lớn tới vậy. Dù đấng phụ nàng muốn bỏ trốn cũng đừng mong chạy thoát.

Điều hắn nói không sai, hạ thể Kim Liên rất đặc biệt, nếu không phải tâm trí kiên định thì đã bị nữ nhân này đắm chìm trong dục vọng không thể nào thoát ra được.

Biết được Trần Duyên không hề ghét bỏ mình, mỹ phụ vui sướng cố gắng đứng lên đi tới chỗ cự long, nhị nữ hiểu chuyện liền tách ra nhường nàng vào giữa, mỹ phụ cùng hai tiểu la liệ dâm dăng phục thị hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Trần Duyên từ biệt

Mặt trời đã đứng bóng, trước mắt Trần Duyên lúc này là một cự thạch khổng lồ chu vi hàng trăm dặm.

- Không ngờ trong Ma Kiếm Lâm lại có thứ to lớn như thế này, càng kì lạ hơn là lại được tiểu phái như Hợp Hoang Môn tìm thấy được.

Hắn liếc ánh nhìn đầy hứng thú sang Lương Tiểu Xuân. Mĩ phụ này một đường đi tới nơi đây khẳng định là đã mưu tính điều này từ lâu.

- Chúng đệ tử nghe lệnh, nơi đây khí chất thần bí ắt hẳn là điều chẳng lành. Các người lập trại cách đây trăm dặm không được lại gần.

Ngoài trừ mĩ phụ cùng Lương Hải các nàng cùng Trần Duyên đều lùi lại, nhìn thấy hắn thập phần hiểu lí lẽ cũng làm nàng yên tâm phần nào.

- Chu lão, Chu lão có nghe ta gọi không?

Trần Duyên thăm hỏi.

- Hừ tiểu tử người đứng là tốt phúc, đoạn đường đều là hương điểm. Giờ đây mới nhớ tới lão già ta sao?

Nghe giọng đều không được thân thiện của Chu lão Trần Duyên biết lão cố ý trách móc hắn phong bế não hải, biết sao được trên hành trình đầy “xôi thịt” này Trần Duyên không muốn kẻ khác nhìn lên hắn. Nhưng mĩ phụ mĩ miêu kia là ngoại lệ.

- Lần này có vẻ như bảo vật đã xuất hiện trước mắt chúng ta rồi.

Trần Duyên gượng cười suy đoán.

- Tiểu tử người nói không sai.

- Thật vậy sao, bên trong viên cự thạch kia thật sự có bảo vật?

Thấy Trần Duyên hưng phấn lão hừ nhẹ.

- Đương nhiên là có bảo vật, nhưng không nằm bên trong. Bảo vật lớn nhất là chính bản thân viên cự thạch kia.

Trần Duyên khó hiểu muốn đặt ra nghi vấn thì:

- Hừ tu vi tiểu tử người còn quá nhỏ yếu, tốt nhất là không cần mơ tưởng tới thứ kia. Dù sao nếu không phải kẻ có pháp lực cao thâm thì rất khó nhận ra.

Hiểu rõ con người Chu lão hắn quyết định không nghĩ tới nữa, quay lại bên chúng mĩ phụ nói lời từ biệt.

- Chẳng thật sự phải đi sao, chúng thiếp muốn được cùng chàng rời khỏi.

Chúng nữ trăm lời như một, thời gian vừa qua tuy chỉ có tam nữ thật sự cùng hắn ân ái nhưng các nàng đều cùng hắn ướt át đồng hành chưa bao giờ nghĩ tới việc phải rời xa Trần Duyên.

Thấy chúng nữ cầu xin cũng khiến Trần Duyên không nỡ, nhưng hắn không thể nào mang các nàng cùng đi. Không giống như hai mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp, nếu Trần Duyên làm như vậy hắn không thể nào qua mắt được mấy lão bất tử kia. Dù cho có là đệ tử chân truyền Trần Duyên không tin tông môn sẽ vì hắn mà xuất quân tiêu diệt Hợp Hoang Môn.

- Các nàng đều không phải là đệ tử chân truyền đúng chứ.

Thập nữ gật đầu, các nàng tuy là đệ tử thiên tài của môn phái nhưng chưa hề được báỉ sư. Lần rèn luyện này cũng chính là thử thách mà môn phái đề ra.

- Ở đây ai tu luyện “Giả Long Thực Phượng Quyết”?

Liên có năm nữ nhân bước ra đương nhiên là bao gồm hai tiểu la lệ, bên kia đương nhiên là đã cùng nam nhân khác song tu. Các nàng như rơi vào hố bẫy, chúng nữ đều hiểu thời đại bây giờ nam nhân đòi hỏi cao nhất phải là trinh tiết, không tên nào lại chấp nhận nữ nhân đã qua tay nam nhân khác.

Trần Duyên đoán được suy nghĩ của các nàng liền bước tới ôm năm mĩ phụ vào lòng. Cảm nhận hơi thở nam nhân mãnh liệt từ hắn chúng nữ liền òa khóc. Hành động của Trần Duyên như đã nói hắn không hề ghét bỏ các nàng.

- Ngoan nào nghe lời tướng công nói.

Nghe thấy Trần Duyên xưng tướng công khiến chúng nữ mỉm cười vui sướng, dùng ánh mắt ướt đẫm nhìn hắn.

- Vị tam sư thúc kia chủ tu công pháp gì?

- Tam sư thúc trước kia cũng cùng nam nhân khác song tu nhưng không biết lí do lại chuyển tu “Giả Long Thực Phượng Quyết”.

Kim Liên thân thể không xương dựa vào người hắn nũng nịu nói.

Trần Duyên cười ha hả vuốt ve đáng phụ về mặt mừng thầm, hắn đã tìm được cách vẹn cả đôi đường.

- Các nàng có yêu ta không?

- Đương nhiên chúng thiếp đòi này chỉ tương tự mỗi chàng.

Kim Liên nhẹ giọng thổi vào tai Trần Duyên, bên kia chúng nữ cũng gật đầu đồng tình.

- Nếu đã như vậy thì các nàng hãy bái kiến xin làm đệ tử của Tam Trường Lão đồng thời đều chuyển tu “Giả Long Thực Phượng Quyết” đi.

Chúng nữ hiểu ý hần nhưng chuyển đổi pháp quyết tu luyện cũng chính là khiến tu vi suy giảm, đây là điều không ai muốn. Nhưng ngũ nữ lại không hề do dự, cắn răng gật đầu. Nhìn thấy vẻ quyết tuyệt của các nàng làm Trần Duyên rất hài lòng, lấy ra túi trữ vật đưa tới.

Chúng nữ khó hiểu nhưng vẫn tiếp nhận, bên trong đều là tài nguyên tu luyện sợ rằng dù có cả trăm năm với thực lực bây giờ cũng không thể nào gom góp được. Trước vẻ mặt khiếp sợ của các nàng Trần Duyên chỉ mỉm cười gật đầu.

Chúng nữ phụ đã quyết tuyệt theo hần thì không thể nào để nữ nhân của mình phải chịu thiệt thòi được, số tài nguyên tu luyện này tuy chỉ là chuyện nhỏ so với hần nhưng lại giúp các nàng nhanh chóng lấy lại thực lực sau khi chuyển tu pháp quyết.

Cuối cùng Trần Duyên cũng thỏa mãn đứng lên, nhìn thập nữ ánh mắt không nỡ làm Trần Duyên cũng không muốn rời xa các nàng.

Như bóng đen lao vào rừng rậm, Trần Duyên biến mất hút trong sự mong chờ của chúng nữ. Hần lao đi nhanh như tên bắn, trực chỉ viên cự thạch kia.

Nhìn thấy dấu vết do nữ phụ cùng tên Lăng Hải kia để lại Trần Duyên càng khẳng định suy đoán của mình.

- Không sai, hai kẻ kia khẳng định là đã biết trước sự tồn tại của viên cự thạch kia từ trước, lần này nhằm sự hỗn loạn của thú triều muốn che mắt Ma Kiếm Tông ta.

Lần theo dấu vết để lại, Trần Duyên từ từ bám theo. Dù sao nữ phụ kia cũng là tu sĩ Trúc Cơ kì đã sinh ra thần thức, hần không muốn bản thân vì vội vàng mà để nàng phát hiện. Nửa canh giờ trôi qua, Trần Duyên phát hiện miệng hang trên cự thạch.

- Cây cỏ xung quanh đây đều nằm rạp xuống đất, khẳng định là nơi hai tu sĩ kia vừa đi vào.

Nhìn bên trong tối đen như mực, không khí ẩm thấp làm hần cảm giác điều gì đó không lành, cắn chặt răng Trần Duyên quyết tâm tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cương thi lãnh địa

Sự u tối cùng ẩm thấp ở đây khiến Trần Duyên khó chịu, cảm giác ngột ngạt làm cảm nhận không còn tinh tường.

Như biết được điều đó Chu lão hiện lên vuốt râu về mặt dăm chiêu:

- Không ngờ nơi đây âm khí lại dày đặc như vậy.

- Âm khí?

Trần Duyên nghi vấn.

- Hay, với tu vi thấp kém của tiểu tử ngươi không cảm nhận được cũng là điều dễ hiểu.

Mặc dù lão an ủi nhưng lại không khiến Trần Duyên cảm giác tốt hơn.

- Bản thân ngươi là nam nhân khí huyết phương cương đồng thời tu luyện thần thông song tu dương khí mạnh mẽ đương nhiên là khó có thể thích ứng không khí nơi đây.

- Chu lão cho ta hỏi tại sao nơi đây lại ngập tràn âm khí?

Lão cười nghiêng ngả:

- Nơi đây khẳng định là tập trung số lượng không tưởng thi thể nhân loại lẫn yêu thú trải qua trăm ngàn năm bên trong cự thạch khiến nơi đây trở thành bảo địa tu luyện của tu sĩ tà tu.

Trần Duyên gật gù hiểu chuyện, tu sĩ tà tu mặc dù không nhiều nhưng cũng không phải là đã tuyệt tích. Khôi Lỗi Tông một trong tứ đại tà tông nổi danh là hang ổ của đám tu sĩ quái gở chuyên yêu thích thi thể này.

Trần Duyên liền trở nên đề phòng, nơi đây được phong bế lâu như vậy rất có thể sinh ra những tồn tại nguy hiểm, cương thi, oan hồn không phải là chưa từng xuất hiện.

Giữ tốc độ bình thản, Trần Duyên tiến lên theo chỉ dẫn của Chu lão. Đi được nửa đường trước mắt hần là một ngã ba, trong lúc không biết phải chọn bên nào Chu lão lại cho cao kiến.

- Bên trái ta cảm nhận được luồng âm khí mạnh mẽ, còn bên phải chính đường là hai kẻ kia đã đi.

- Khoan đã tiểu tử ngươi mau dừng lại.

Thấy Trần Duyên đi về phía lối đi dày đặc âm khí kia Chu lão liền hét:

- Không phải lão phu đã nói bên đó âm khí dày rất dày đặc sao.

- Đương nhiên là ta nghe lời lão nhân gia ngài nhưng mà mục đích ta tới đây là để tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình chứ không phải là cạnh tranh báu vật với tu sĩ Trúc Cơ kì.

Trần Duyên không hề ngu ngốc, thời gian đồng hành vừa qua nữ phụ không đụng tới hần là do có tông môn phía sau. Giờ đây đứng trước báu vật khiến Hợp Hoang Môn phải liều lĩnh

lén lút phía sau Ma Kiếm Tông khẳng định không phải thứ tầm thường. Nếu như nàng biết Trần Duyên phát hiện ra bí mật này ắt hẳn sẽ bị nàng tiêu diệt.

Thấy Trần Duyên tinh táo khiến lão rất hài lòng, mỉm cười lơ lửng bay theo.

- Một, hai, ba,... nơi này đúng là kì quái, đây là lần đầu ta thấy cảnh tượng này.

Phía bên dưới là một vùng rộng lớn từng chiếc quan tài được xếp ngay hàng thẳng lối, số lượng có thể lên tới hàng vạn. Từng chiếc quan tài độc mộc lớn có nhỏ có được xếp dài không thấy điểm tận cùng.

Về thần bí cùng không khí nặng nề nơi đây không thể khiến Trần Duyên trùng bước, hẳn nhệ nhàng tiến tới cố ý né tránh những chiếc quan tài thần bí kia. Đi chưa được bao lâu tiếng cọt kẹt mặt dù rất nhỏ nhưng không thể nào thoát khỏi tai hắn.

- Không phải chứ?

Trần Duyên cười khò nhìn bốn phía, điều hắn lo ngại nhất đã tới. Những tử thi nơi đây đã thật sự trở thành cương thi kinh tởm. Từng nắp quan tài từ từ chuyển động, những bàn tay lớn nhỏ đầy lông lá vươn lên như muốn níu kéo chút hơi ấm sau bao năm giá rét.

Từng thi thể bắt đầu bò ra khỏi quan tài, nhìn những con cương thi hình người da thịt đã không còn nguyên vẹn, trên người mọc ra từng mảng lông xanh khó hiểu. Cảnh tượng bị hàng ngàn cương thi (là zombie đó) vây quanh khiến Trần Duyên cũng không biết nên làm gì tiếp theo.

- Chà chà có vẻ tiểu tử ngươi gặp rắc rối lớn rồi.

Chu lão hiện ra vẻ mặt tươi cười trên nỗi đau của người khác. Thấy vẻ hưng phấn của lão ngoan đồng này Trần Duyên liền nhận ra.

- Có phải Chu lão có ý cho ta đi vào đây đúng không?

- Ai nói, rõ ràng là ngươi tự nguyện đi vào nhờ chứ.

Lúc phát hiện ra mồ chôn tập thể này hẳn khẳng định Chu lão đã thấy được điều gì đó nhưng không hề can thiệp. Nghiến răng biết bản thân không thể nào làm được gì lão hồ li này Trần Duyên chỉ còn cách tập trung đối phó những phiền toái kia.

- Tiểu tử ngươi nên thận trọng, cương thi này chỉ có thực lực của tu sĩ Luyện Khí kì nhưng lại không hề biết sợ hãi như yêu thú. Đặc biệt là chúng thích nhất là sinh vật sống, nhất là nam nhân huyết khí phương cương như ngươi.

- À quên nếu ngươi bị chúng gây ra thương tích sẽ có khả năng nơi đây lại có thêm một thành viên mới.

Chu lão nhàn nhả lơ lửng trên không trung, tuy mở lời nhắc nhở nhưng không hề che dấu vẻ chăm chọc trước cái nhìn căm tức của hắn.

- Không được chạm vào nhưng lại có thể tiêu diệt chúng không phải là năng lực mạnh nhất của ta sao.

Một lần nữa hắn vỗ túi linh thú, thời gian vừa qua đồng hành cùng chúng đệ tử Hợp Hoang Môn khiến Trần Duyên không hề bộc lộ thực lực của mình. Đoàn lĩnh trùng trùng nhiều ngày không được thôn phệ huyết nhục giờ đây càng điên cuồng. Hàng vạn cặp mắt đỏ như huyết nhìn chăm chăm vào đàn cương thi đầy lông lá kia.

Không cần chờ đợi lâu, Trần duyên liền tung ra toàn lực. Đây không phải là nơi ở lâu dài, hắn cảm nhận được từng khắc trời qua âm khí nồng đậm càng xâm nhập sâu vào trong thể nội.

Mở đầu không ai khác là Tiểu Kim, như một chiếc chiến xa dừng mãi cả cơ thể đầy kim quang lao tới húc bay hai đầu cương thi gần nhất. Đó như là tín hiệu bắt đầu cuộc chiến, Tiểu Huyết dẫn đầu phía sau là hàng vạn Thực Huyết Trùng đói khát xông tới.

Khung cảnh hỗn loạn lại diễn ra, Trần Duyên đã quá quen thuộc với điều này hắn lấy ra Thanh Nguyệt Cung từ xa đặc biệt chiếu cố tới những đầu cương thi to lớn bất thường đằng xa. Những đầu cương thi này quá hung tàn, cơ thể không chỉ như pháp khí hình người mà huyết dịch màu xanh lục của chúng chính là thi độc. Nếu dính quá nhiều nhân loại có khả năng trở thành cương thi, đây cũng chính là lí do hắn không xông lên huyết chiến như thường ngày.

Từng tinh thiết tiễn được Trần Duyên bắn tới xuyên qua thân thể chúng. Đúng như hắn dự đoán, những đầu cương thi này tuy lực lượng mạnh mẽ, da dày thịt béo nhưng tốc độ lại quá chậm chạp chúng chỉ biết liều mạng tấn công những sinh mạng gần đó.

Trong lúc mải mê gạt hái từng chiếc đầu lâu kinh tởm kia thì lại xuất hiện sự việc ngoài dự kiến của hắn. Đầu cương thi hình thể cao hơn hai mét kia chỉ bị tiễn pháp của hắn găm vào trong thân thể không hề xuyên qua. Như thể không biết đau đớn đầu đại hình cương thi tiếp tục cuồng sát xung quanh. Mặc dù tốc độ chậm chạp nhưng với số lượng đông đảo linh trùng thi chỉ một lần hất tay cũng đã lấy đi sinh mạng của chúng.

Trần Duyên đầu thể dễ yên, hắn liên tục phóng tiễn nhắm tới những bộ vị dễ tổn thương nhất. Cuối cùng sau hơn trăm mũi tên cắm sâu vào người đầu cương thi kia cuối cùng đã ngã xuống. Không đợi nó kịp trở mình Tiểu Mập Mập không chể lừ linh trùng gần đó tạm thời bỏ qua những cương thi khác mà lao vào xé xác đầu đại hình cương thi kia.

Đúng như Tiểu Mập Mập dự tính, mặc dù bị Thực Huyết Trùng thôn phệ đầu đại hình cương thi vẫn tiếp tục điên cuồng, những tiếng rít rào ghê rợn kì lạ. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi khiến Trần Duyên nổi cả gai ốc, đây là lần đầu hắn chứng kiến điều kì lạ như vậy, kể cả Thực Huyết Trùng cũng không thể nào kinh khủng bằng.

- Ngươi thấy sao, những cương thi này mới chỉ là bắt đầu. Chúng có thực lực cực kì yếu ớt nhưng lại không hề có sinh mạng, không sợ hãi, không đau đớn chúng chính là vũ khí mạnh mẽ nhất.

Trần Duyên không kiềm được mà gật đầu, Khôi Lỗi Tông nếu như không phải điều kiện thu đệ tử quá quái gở khiến cho tông đệ tử vô cùng thừa thớt thì không tới lượt Ma Kiếm Tông trở thành đệ nhất trong tứ đại ma môn.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Cương thi kì lạ

Trần Duyên thầm nghĩ tay của hắn không ngừng giương cung, may mắn là loại đại hình cung thi này không nhiều nên mọi chuyện vẫn còn trong tầm kiểm soát. Hàng ngàn lần kéo cung, hàng ngàn tinh thiết tiễn không ngừng phóng tới đoạt mạng những đầu cung thi kia.

Bỗng nhiên trong vô thức Tinh Thiết Tiễn như một mũi khoan nhanh chóng xuyên qua đầu lâu vốn vô cùng rắn chắc kia. Trần Duyên cũng vô cùng bất ngờ, hắn vốn không hề suy nghĩ chỉ kéo Thanh Nguyệt Cung theo tiềm thức.

Bên kia Chu lão cũng không kiềm được mà thì thầm:

- Đã tới lúc rồi sao, đúng như ta dự đoán tiểu tử này đúng là thiên tài sử dụng cung tiễn mà.

Nhưng lão cũng không nói gì, cứ để mặc Trần Duyên loay hoay luyện tập mũi tên vừa rồi.

Sau ba ngày số Tinh Thiết Tiễn hắn mang theo chỉ còn một nửa, đưa ánh mắt về phía đàn cung thi đang không ngừng tiến tới kia ánh mắt vô hồn. Từng mũi Tinh Thiết Tiễn xoay tít trên không trung hữu lực đâm xuyên qua thân thể đầu cung thi trước mắt thậm chí còn cắm thẳng vào đầu cung thi phía sau.

- Hahahahaha...

Bỗng nhiên hắn ngửa mặt cười điên cuồng.

- Cuối cùng Trần Duyên ta đã nắm giữ được ngươi. Giờ đây đã có thêm một con át chủ bài bảo mệnh, ta đặt tên cho ngươi là Loa Toàn Tiễn.

Trần Duyên hưng phấn, nhưng cũng không được lâu. Sau khi bắn được ba tiễn cả người hắn liền đau nhứt. Con thống khổ này tuy không dữ dội nhưng lại đặt áp lực lên cả tinh thần khiến hắn thập phần khó chịu.

- Có lẽ thứ gì cũng có giới hạn, với thân thể ta bây giờ chỉ có thể bắn ra tam tiễn. Nếu như liều mạng thì rất có khả năng tinh thần bị hao kiệt.

Trần Duyên đành tạm hài lòng với năng lực hiện tại, dù sao “Khô Mộc Tiểu Pháp” chỉ là khởi đầu. Tương lai tiềm lực luyện thể còn khả năng tiếp tục đào xới. Nỗi lo duy nhất lúc này là tinh thần lực, thứ khó tu luyện nhất đối với tu sĩ không đầu khác chính là não hải. Công pháp tu luyện không nói tới chuyện rất hiếm thấy thì nỗi thống khổ là thứ khiến cho chín trên mười kẻ đã phải đầu hàng. Con đầu tinh thần gấp trăm ngàn lần thể xác, chỉ có những kẻ tinh thần rắn rồi, đạo tâm vững chắc mới có thể nếm thử.

Trần Duyên đã nhiều lần muốn trao đổi công pháp tu luyện thần thức nhưng đó lại là thứ dành cho tu sĩ Trúc Cơ kì nên hắn không thể nào đụng tới.

Ở bên kia từ khi cặp Lục Đường Lang tham chiến thì cục diện đã nghiêng về một phía, từng nhát trăm chỉ mạng gặt hái đầu lâu khiến lũ cung thi ngã xuống không ngớt.

Đúng lúc này, trong đàn cung thi kia lại xuất hiện một đầu kì lạ. Cơ thể mặc dù nhỏ bé nhưng tốc độ lại không hề chậm, đồng thời cùng lực lượng mạnh mẽ một quyền đánh văng Tiểu Kim ra xa ba trượng.

Kim Thiết Nghị cơ thể kim khối lớn hơn năm mét đập mạnh làm những đầu cung thi gần đó bị dè bẹp. Trần Duyên nhũn mảy, không ai hiểu thực lực của Tiểu Kim bằng hắn. Cơ thể cứng hơn kim thiết cùng lực lượng khủng bố dù là yêu thú Giáp đẳng cũng khó đẩy lùi. Nhưng giờ thân thể lại bị một quyền làm bể cả lớp giáp rắn chắc đó đủ thấy thực lực không thua kém gì hắn.

Nắm chặt lấy Thanh Nguyệt Cung vận lực, từng sợi cơ như đại xà bò trường trên cánh tay hắn. Ánh mắt sắc nhọn khóa chặt lấy đầu cung thi kì lạ kia.

- Hayyyyyyyyyy.

Trần Duyên hét lớn. Loa Toàn Tiễn xoáy cực mạnh khoan xuyên qua không gian nhắm chặt lấy mục tiêu lao tới.

Đầu cung thi kì lạ kia như có lí trí, hốc mắt trống rỗng hướng về phía mũi tên điên cuồng kia. Việc tiếp theo khiến Trần Duyên không ngờ tới, cánh tay đầy lông lá kia giờ lên như muốn che chắn đầu lâu.

Như một tia sáng chói nhòa, Tinh Thiết Tiễn cắm chặt vào hữu thủ cứng cáp kia. Nhưng không dừng ở đó, Loa Toàn Tiễn tiếp tục xoáy tròn như muốn khoan sâu vào trong. Như thể là biết tinh mạng sắp chấm dứt cung thi há rộng miệng hô thối, răng trên đó cũng chiếc đực chiếc cái. Liều mạng đầu cung thi cắn chặt lấy, mặt cho Loa Toàn Tiễn cứ không ngừng xoáy khiến khoang miệng như muốn bị xé toạc ra.

Tương chừng chiếc đầu lâu kia sẽ bị xuyên thủng thì loa toàn tiễn đã bị chặn lại trước ánh mắt ngơ ngàng của Trần Duyên. Đầu lâu vốn đã dị dạng nay còn được đính thêm Tinh Thiết Tiễn, trên khuôn mặt vốn ngàn năm như thế không biến dạng giờ đây lại hiện lên vẻ căm thù.

Mặc dù biểu hiện đó chỉ thoáng qua nhưng làm sao có thể qua mắt khỏi Trần Duyên. Sát khí trong hắn lúc này càng lúc càng thịnh, cung thi là một thứ vũ khí hình người mạnh mẽ nhưng không được chúng tu sĩ ưa thích sử dụng. Có kẻ nói là sẽ làm tổn hại âm đức, thậm chí khiến cho tâm chí kẻ sử dụng trở nên điên cuồng khiến nhiều kẻ lo sợ.

Nhưng đó chỉ là lời nguy biện, chỉ cần là vũ khí mạnh mẽ thì đám tu sĩ tham lam ngoài kia kẻ nào dám vỗ ngực ta đây không cần chứ. Lí do lớn nhất chính là cung thi chỉ có bản tính hiếu sát, không thể nào khống chế một cách dễ dàng chứ chưa nói tới điều kiện khiến từ thi trở thành cung thi cũng không phải dễ dàng. Thay vì đem theo một con rối hiếu sát thì một pháp bảo bản thân có thể tùy nghi sử dụng thì thuận tiện hơn nhiều.

Khiếm khuyết lớn nhất của đám lông lá này là không hề có lí trí, nhưng điều đó đủ để khiến đệ tử của Khôi Lỗi Tông gần như bất bại với các đối thủ cùng cấp. Nay Trần Duyên lại cảm nhận được sự căm thù, điều đó cũng đủ nói lên rằng đầu cung thi kia đã xuất hiện linh trí mặc dù chỉ là một tia le lói.

Cảm nhận được sát khí dày đặc từ đầu cung thi kì lạ kia quay đầu bỏ chạy, điều này càng khiến quyết tâm của Trần Duyên càng lúc càng mãnh liệt hơn. Cắn chặt răng, đôi tay như như gọng kiềng xiết chặt lấy Thanh Nguyệt Cung đôi mắt nhắm về một hướng.

Từ khóa môi máu đã tràn ra, cơ thể Trần Duyên đã bị nội thương. Đây đã là mũi Loa Toàn Tiễn thứ năm hắn dùng trong ngày. Trần Duyên là kẻ hiểu rõ điều đó hơn ai khác nhưng không thể dừng lại. Bị một cung thi bí ẩn xuất hiện lí trí ghi hận không phải là điều hắn mong muốn.

- Hừ chút nội thương này có là gì, sức sinh người phải chết.

Trần Duyên gần từng chữ, Thanh Nguyệt Cung được kéo căng hơn bao giờ hết. Dây cung càng kéo căng cơ thể của hắn gần như bị căng cứng, từng tia máu xuất hiện trên cơ thể tưởng chừng như không thể nào phá hủy kia.

Nhìn thấy khí thế kinh khủng từ Trần Duyên đầu cung thi kia cảm thấy nguy hiểm tột độ. Biết tốc độ không thể nào chạy thoát liền lên vào trong đàn cung thi lẫn trốn.

- SÁT.

Trần Duyên hét lớn, Loa Toàn Tiền như con ốc xoáy xuyên qua đàn cương thi. Như một cối xay khổng lồ, nơi mũi tên đi qua chỉ để lại những mảnh cơ thể không đầy đủ.

Đầu cương thi kì lạ kia đứng như trời chồng, như chứng kiến khoảnh khắc cuối cùng. Bỗng nhiên tiếng gào thét khó nghe xuất hiện, hắc phong kiếm từ đằng xa chém tới. Như đường lười liềm cắt ngang hư không phá vỡ thế công của Loa Toàn Tiền.

Trần Duyên không tin vào mắt mình, đòn tấn công tổng lực vừa rồi đã chạm tới thực lực của tu sĩ Trúc Cơ kì nhưng không ngờ lại bị hóa giải một cách dễ dàng.

Trần Duyên cũng không thoát khỏi bóng đen rợn người kia. Một đường máu xuất hiện như thể cắt ngang cơ thể hắn khiến cho hộ giáp sư phụ ban tặng trở thành phế phẩm. Diễn biến quá nhanh Trần Duyên không thể nào phản ứng, cả người vô lực ngã xuống, thứ duy nhất còn sót lại là hình ảnh hắc bào sử dụng một dây thừng kì lạ cuốn lấy đầu cương thi kia mang đi.

Chứng kiến tình thế không ổn, Tiểu Mập Mập gần đó liền không ché tát cả linh trùng bao vây lấy Trần Duyên. Cặp Lục Đường Lang hiểu ý liền xông về phía hắc bào kia.

- Xoạt...

Hắc bào cắt thành bốn mảnh nhưng kẻ mặc nó đã thoát ra được. Bạch phát thanh niên về ngoài trắng nhợt nếu như không cảm nhận được hơi thở thì không khác gì một cương thi.

Ánh mắt lưỡng lự nhìn về phía Trần Duyên đã bất tỉnh rồi nhìn lại đàn linh trùng xung quanh đặc biệt là cặp Lục Đường Lang chực chờ đành thờ dài bất đắc dĩ quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nhất Tâm Đa Dụng bước đầu

Con đầu ập tới, cơ thể hắn như bị xé rời. Cố gắng chống đỡ cơ thể gần như đã kiệt sức trước mắt hắn lúc này là một hồ phẳng lặng, không hề có ngọn gió nào quét qua. Xung quanh là màu xanh của cây cỏ, những tiểu thú gần đó lấp ló sau ngọn cây.

Thấy Trần Duyên tỉnh lại Tiểu Mập Mập quá đổi mừng rỡ cổ sức trào lên vai hắn kêu chi... chi... không ngớt.

Tinh Thần Trùng vốn là bản mạng linh trùng của Trần Duyên sau hồi lâu câu thông tinh thần cuối cùng hắn cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Khi biết chuyện tên bạch phát thanh niên kia càng khiến Trần Duyên đau đầu, nguy cơ từ đầu cương thi lạ lùng kia chưa được trừ khử nay lại có thêm kẻ địch mới.

‘Kì lạ, tại sao hắn không nhân lúc ta bất tỉnh mà ra tay trừ khử. Tên này ra tay đánh lên khẳng định không phải là thiện nam tín nữ gì’. Trần Duyên nghi vấn.

‘Tiểu tử ngươi tưởng rằng hắn không muốn sao?’. Chu lão lại lần nữa hiện lên vẻ mặt như muốn nổi khí.

- Nếu như không phải kiên kì linh trùng xung quanh thì tiểu tử ngươi giờ đây đã thật sự xong rồi, không chỉ vậy mà còn suýt chút nữa kéo theo mạng gìa của ta.

Lão thật sự đã nổi khí quát lớn.

‘Nhưng chính ta cũng không ngờ phía sau lại có tiểu đầu chờ đợi cơ hội’. Hắn cố gắng chống chế trước mặt lão.

- Hừ ngươi có biết tên bạch phát tiểu tử kia đã chực sẵn ở đó tích súc chân khí hơn ba chung trà không? Tâm chí ngươi chỉ nghĩ tới chém giết đầu cương thi kia không hề có một chút đề phòng nào.

Nghe Chu lão chỉ ra điểm chí mạng của bản thân khiến Trần Duyên không thể phản bác lại. Để cho kẻ thù tích súc chân khí hơn ba chung trà mà bản thân lại không hề hay biết, nếu như không có ngũ trùng đã hình thành linh trí thì mạng của hắn thật sự đã bị hái xuống.

Thấy vẻ mặt lâm li nghiêm trọng của hắn Chu lão cũng không tiếp tục nặng giọng, từ tốn nói:

- Ngươi tu luyện “Khống Trùng Quyết” nhưng bản thân lại quên mất đi điều quan trọng nhất, đó chính là ‘nhất tâm đa dụng’.

- Nhất tâm đa dụng.

Trần Duyên lẩm bẩm như thể hắn đã ngộ ra điều gì.

- Đúng là nhất tâm đa dụng, tiền thuật của ngươi đúng là tiến bộ thần tốc, từng mũi tên đều tập trung chính xác điểm chí mạng của kẻ thù nhưng đó lại là điểm chí mạng của ngươi.

Chu lão nói ra, ánh mắt thông dong liếc nhìn hắn.

Thấy Chu lão im lặng hắn vốn đã quen cách nói mập mờ của lão cũng không hề tức giận mà nói ra chủ ý của mình.

- Ý Chu lão là do bản thân ta quá chú tâm tới một mục tiêu mà bỏ qua các mục tiêu khác.

Lão gật đầu đạo.

- Tiểu tử ngươi nói không sai nhưng lại chưa đủ, thứ ngươi cần phân tâm nhiều nhất chính là bản thân ngươi. Mặc dù được linh trùng bao quanh có thể nói là từ phía không lọt nhưng rơi vào tầm ngắm của những tồn tại nguy hiểm hơn thì cũng không thể nào thoát được việc phải ngã xuống.

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của hắn Chu lão khả khả cười lớn.

- Ngươi không cần phải làm vẻ nghiêm trọng, nếu như lão phu nói ra điều này hẳn phải có cách giúp tiểu tử ngươi giải quyết nỗi âu lo này.

Nghe tới đây hai mắt Trần Duyên sáng lên, theo thói quen hắn lại giờ trò nịnh nọt lão.

- Hi hi tiểu tử biết người có tu vi thông thiên như Chu lão tiền bối ngồi nhất định có cách. Nếu Chu lão thật sự ra tay trên đời này chuyện gì cũng có chỉ là việc trong tầm tay.

‘Hừ người không cần phải vỗ mông ngựa ta’. Lão hừ lạnh.

Tuy vẻ mặt tức giận nhưng Trần Duyên vẫn nghe được vẻ khoái chí trong lời nói của lão, giữ bộ mặt đệ tử ngoan hiền ngồi ngay ngắn chờ đợi thụ giáo.

Thấy vẻ mong chờ của hần Chu lão lại cười gian xảo.

- Có phải tiểu tử người đang âm mưu khiến lão phu đưa ra vài loại công pháp đúng không?

- Không, không hề. Tiểu tử chưa hề mang suy nghĩ đó.

Như mèo bị đập đuôi Trần Duyên không ngờ bị Chu lão nhìn thấu âm mưu nhưng thà chết không nhận. Đây là cơ hội hiếm có móc đồ từ lão keo kiệt này Trần Duyên không thể để lão phát ý được.

Trần Duyên dù gian xảo tới đâu làm sao qua được lão già đã mấy ngàn năm hít thở khí trời này. Vẻ mặt trở lại thần thờ như cao nhân đắc đạo, dùng hai ngón tay trò vẽ trên mặt đất. Một bên hình tròn, bên còn lại hình vuông liền hừ lạnh.

- Tiểu tử người nếu như không làm được thì đường mơ tưởng tới công pháp của lão phu.

Trong lúc lão còn đang khoái trí muốn nhìn vẻ lóng ngóng của hần thì Trần Duyên lại lần nữa khiến lão thất vọng, một hình tròn cùng một hình vuông rõ ràng xuất hiện không thua kém gì lão, nhưng bị làm cho tức chết là tên tiểu tử này chỉ cần làm lần đầu là thành công.

Chu lão ngỡ ngàng.

- Có phải tiểu tử người trước đây từng chơi trò này?

- Không hề, đây là lần đầu ta điều kì lạ này. Chỉ là không hề khó như Chu lão ngài đã nói.

Thấy Trần Duyên thành thật lão cũng không tiếp tục truy cứu, chỉ có thể thở dài tên tiểu tử này có thiên bẩm đặc biệt.

Lần này lão cũng dùng hai ngón trò đặc xuống nền cát, hai chữ hiện ra trước vẻ mặt kinh ngạc của Trần Duyên. Lão thật sự đã cùng một lúc viết hai chữ khác nhau bằng cả hai tay cùng một lúc.

- Được rồi, tiểu tử người hiện nay đã bị thương khá nặng, từ giờ trở đi đến khi vết thương khỏi sắc không được rời khỏi nơi đây nữa bước. Chuyên tâm tập luyện bước đầu tiên của nhất tâm đa dụng, nhất tâm nhị dụng.

Nghe lời nói có bảy phần nghiêm túc của lão Trần Duyên biết đây không phải lúc hần phản bác, ngoan ngoãn ngồi xuống vận ‘Hóa Mộc Quyết’ khôi phục thương thế.

Kể từ đó, mỗi ngày Trần Duyên chỉ có thể dùng một canh giờ để khôi phục thương thế. Hần liên tục đắm chìm trong việc tu luyện, nhất tâm nhị dụng tuy chỉ là bước đầu tiên nhưng lại không hề dễ dàng. Đã ba tháng nay không những thương thế khỏi sắc chậm chạp làm hần thập phần mong nhớ tam nữ đang chờ đợi ở tông môn thì nhất tâm nhị dụng cũng không hề tiến triển. Những chữ xiêu vẹo lần lượt xuất hiện nếu như không cố gắng thì dù là trạng nguyên bút pháp tuyệt luân cũng khó nhận ra hần đang viết gì.

Một ngày Chu lão mang vẻ mặt ngái ngủ xuất hiện.

- Hà... đúng là sáng khoái, không bị tiểu tử kia làm phiền đúng thật là an nhàn.

Khẽ bấm đốt ngón tay miệng lẩm nhẩm.

- Đã một năm tròn từ lúc ta cho hần thử thách. Hi vọng tiểu tử kia không khiến cho lão phu phải đau mắt vì đọc chữ của hần.

Lão khoái trá thông dong bước tới, lúc này nhìn thấy Trần Duyên đang thoải mái nằm ngáy o o trong mật thất tự đào khiến lão tức giận. Bước vào trong chực ra tay dạy dỗ tên tiểu tử lười biếng kia thì đập vào mắt lão là hàng ngàn hàng vạn chữ được hần được hần lấp kín mật thất.

Điều làm lão bất ngờ là chúng không hề vô nghĩa, tất cả đều là những bài thi hay những án văn hàm chứa ý nghĩ bá đạo cùng nét chữ thẳng thớm khắc sâu vào vách đá.

Nghe thấy tiếng động Trần Duyên liền tỉnh dậy, nhìn thấy Chu lão đang ngồi ngay người đứng đó liền vội vàng đi tới.

- Chu lão, cả năm nay lão nhân gia...

Chu lão khoát tay làm hần không thể nào nói được, miệng không thể mở ra làm Trần Duyên khó chịu vùng vẫy.

- Tiểu tử, những chữ ở đây có phải thật sự chính người viết.

Về mặt kinh ngạc của lão khiến Trần Duyên càng tò mò hơn.

- Đương nhiên là ta chứ ai vào đây.

Tiến sát vách tường Trần Duyên dùng hai ngón tay thông dong khắc vào hai chữ khác nhau, từng nét đều cứng cáp không hề xiêu vẹo trước ánh nhìn bất khả tư nghị của Chu lão.

- Được rồi, coi như người miễn cưỡng thông qua.

Lão xoay người rồi đi. Trần Duyên bám theo rặng hỏi:

- Ta đã hoàn thành xong nhất tâm nhị dụng, lão nhân gia người mau nói tiếp theo cần phải làm gì.

Lão hừ lạnh cầm lấy cành cây gần đó gõ đầu hần.

- Tiểu tử người nên biết thế nào là đủ, với thực lực hiện giờ nếu như tiếp tục thì tu vi của người mau chóng bị những tên khác vượt xa. Tuy nhất tâm đa dụng rất hữu ích nhưng không thể nào vượt qua tu vi.

Hắn liền ngó ra đành cuối đầu theo lão rồi đi.

Đường càng lúc càng rộng rãi, lần trước khi bất tỉnh được Tiểu Kim mang vào khiến Trần Duyên không ngờ rằng nơi đây lại rộng lớn như vậy. Bước ra cửa động không khí quen thuộc từ Ma Kiếm Lâm ập tới khiến hắn thở dài, đã hơn một năm từ khi nhận nhiệm vụ từ sư phụ Phong Ma Chân Nhân.

- Đã tới lúc quay trở về.

Nghĩ thầm, ánh mắt liếc qua cự thạch vẫn sừng sững nơi đó Trần Duyên trực chỉ Bạch Lang Thôn.

- Tiểu tử ngươi không nên nói chuyện này với tông môn, viên cự thạch kia là bảo bối rất chân quý. Khi ngươi đã là tu sĩ Kim Đan kì thì hãy quay lại đây.

Trần Duyên chỉ khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trung Khổng Thiên Hạ (Khổng Trung Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Thú triều bất ngờ

Trong Bạch Lang Thôn lúc này không khí vẫn xâm nghiêm không gì thay đổi, thú triều mới diễn ra được vài năm không có dấu hiệu chấm dứt. Nhanh thì mười bữa nửa tháng, chậm thì nửa năm từng bảy thú cứ thay nhau kéo đến công phá. Dưới sự dẫn dắt của chư vị tiền bối Trúc Cơ kì những đệ tử không ngừng chiến đấu tích lũy điểm công hiến.

Thú triều vừa là tai họa nhưng lại là cơ hội bằng vàng, nguy hiểm luôn đi kèm lợi ích. Những nguyên liệu từ yêu thú phong phú khiến cho những tên đệ tử kia suốt ngày âu lo không đủ tài nguyên tu luyện giờ đây đã thờ phào nhẹ nhõm, thậm chí không ngừng hướng mắt lên trời cao ước nguyện yêu thú hãy mau mau tới đây.

Hôm nay, điều ước của chúng đã thành hiện thực. Hàng ngàn vạn Đoạn Linh Xà từ trong rừng rậm kéo tới.

- Mau... mau đánh chuông cảnh báo, xà... xà khắp nơi đều là xà đang kéo tới đây.

Những tên đệ tử canh gác gần đó tiến tới đỡ tên đệ tử quần áo xộc xệch trên người đầy vết thương đã thăm tìm đang gắng sức kêu gào trên mặt hiện lên vẻ khó tin.

- Không thể nào, không phải hôm qua đã có bảy Hối Thử ngàn vạn đầu đã tấn công rồi sao?

- Còn chần chờ gì nữa, mau đánh chuông báo hiệu nguy cấp mời các tiền bối Trúc Cơ kì ra trấn thủ.

Tên trung niên gần đó rất mau tinh táo lại hét lớn cảnh báo. Sự tỉnh người, tên đại hán vội vàng cầm lấy đại chùy không lồ đánh mạnh vào chuông đồng.

Tiếng chung đình tai nhức óc truyền xa trăm dặm khiến các đệ tử gần đó đều nghe thấy.

- Kì lạ, không phải cuộc chiến vừa kết thúc hôm qua sao?

Thanh niên về mặt thanh tú vuốt phẳng thanh bào đứng dậy, bước ra khỏi phòng. Khắp sân đã trở nên nhộn nhịp hơn, nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của hàng ngàn đệ tử cũng đủ khiến hắn biết không hỏi được gì. Lúc này trên tường thành một trung niên bạch bào về mặt bình thản, mặc dù không hề lên tiếng nhưng áp lực từ hắn khiến chư vị đệ tử bên dưới phải yên lặng.

Kẻ này không ai khác chính là Bạch Nhiên tên sư huynh lười biếng của Trần Duyên. Nhìn xuống bầu không khí trở nên tĩnh lặng khiến hắn hải lòng gật đầu đạo.

- Lần thú triều tiến công này đúng là ngoài dự kiến.

Nghe lời từ chính miệng hắn làm cho chúng đệ tử càng lúc càng hoang mang. Trận chiến sống còn vừa mới kết thúc hôm qua khiến cho nhiều vị sư huynh đệ trọng thương còn chưa kịp hồi phục số lượng đệ tử có thể chiến đấu không nhiều.

Biết được nỗi lo lắng của chúng đệ tử Bạch Nhiên mỉm cười tiếp tục đạo.

- Lần này do yêu thú tấn công bất ngờ khiến chúng ta không thể đề phòng ta truyền lệnh cho tất cả đệ tử chân truyền đều phải ra tay giảm nhẹ thương vong của tông môn.

Lời này khiến cho chúng đệ tử bất ngờ không thôi, đệ tử chân truyền vốn là lực lượng được tông môn toàn lực bồi dưỡng bình thường đều không thiếu tài nguyên tu luyện hầu như rất ít xuất hiện. Không ngờ lần này lại triệu hồi tất cả đệ tử chân truyền quanh đây trở về.

Lời vừa dứt hơn hai mươi bóng người xuất hiện xung quanh Bạch Nhiên, từng ánh mắt ngao ngễ nhìn xuống.

- Thành Lực sư huynh.

Thanh bào thanh niên khẽ gật đầu, từ trong đám đông phóng lên đứng cùng đội ngũ đệ tử chân truyền. Nhìn lướt qua hơn hai mươi gương mặt không thấy bóng dáng Trần Duyên khiến Thành Lực thở dài, hơn một năm nay hắn không có cơ hội nói lời tạ ơn với Trần Duyên. Ngoài trừ việc thanh trừ đám sư đệ gây rối kia thì Mãnh Ngưu thôn bị dọn sạch khẳng định là do Trần Duyên làm.

- Bạch Nhiên sư thúc, tiểu bối có lời này muốn nói ra kính xin sư thúc bỏ lỗi.

Thiếu niên gương mặt gầy gò, dáng người thấp lùn không có gì đặc biệt. Nhưng không ai muốn gây chuyện tới hắn. Thanh Viễn đệ tử chân truyền của Thất Trưởng Lão, một thân độc công không tệ.

- Thì ra là Thanh tiểu chất, có gì cứ nói ra không cần phải khách sáo.

- Không có gì chỉ là tiểu bối tới đây hơn nửa năm mà chưa được diện kiến Trần Duyên sư huynh đệ tử chân truyền duy nhất của quý sơn nên chỉ hơi nghi vấn.

Lời nói của hắn không hề kiên kì, Bạch Nhiên tuy là tu sĩ Trúc Cơ kì nhưng cũng chỉ là đệ tử quan môn của Tứ Trưởng Lão không thể vô duyên vô cớ giết hắn giữa chốn đông người.

Bạch Nhiên làm sao không nghe được ý tứ chăm chọc, hần bình thường vốn vô âu vô lo hơi sức đâu mà phải tranh khí với tiểu tử vất mũi chưa sạch này chỉ về mặt làm ngơ không đối hoài đến.

Thấy Bạch Nhiên kia lộ vẻ xem thường trước bao nhiêu đệ tử khiến Thanh Viễn đỏ mặt tía tai, đứng trước tu vi Trúc Cơ kì của Bạch Nhiên hần không tiện nói gì thêm nếu không đủ bị diệt sát thì sư phụ hần e rằng cũng không ra tay.

Những tên đệ tử chân truyền xung quanh thì không có kị cười lớn. Tên Thanh Viễn này tuy thực lực không cao nhưng thâm độc thì lại hiếm ai bằng, cộng thêm tính cách hèn nhát chỉ biết đứng sau sử dụng độc dược khiến cho danh tiếng của hần cũng không tốt đẹp gì.

Bị chúng sư huynh đệ không hề nề nã gì Thanh Viễn chỉ còn biết nghiêng răng dòn tất cả mối căm thù lên Trần Duyệt.

- Hừ tên Trần Duyệt khôn kiếp, không chỉ dùng lời đường mật dụ dỗ Hà sư muội còn khiến ta mất mặt trước bao nhiêu người. Nếu không giết ngươi làm sao ta có thể sống yên.

Những lời đó cũng chỉ có thể giấu trong lòng, âm mưu sát hại đồng môn nhất là đối với đệ tử chân truyền dù sao cũng là tử tội.

Mặc cho nghiêng răng nghiêng lợi, Bạch Nhiên dẫn đầu chúng đệ tử ra nghênh chiến. Đứng trước ngàn vạn Đoạn Linh Xà chen chúc nhau dày đặc tới mức không nhìn thấy được mặt đất khiến không ít kẻ chùn chân.

Nhìn chúng đệ tử sắc mặt trở nên khó coi Bạch Nhiên cũng không lấy làm lạ lắm, phần lớn trong số chúng đều chỉ là chim non rất ít khi ra ngoài lịch luyện.

- Các ngươi ai sẽ là kẻ đi đầu cố vũ chiến khí của chúng sư huynh đệ.

Bạch Nhiên ánh mắt chần nhíp làm chúng đệ tử chợt ngậy người. Không hổ danh đệ tử chân truyền, ngay lập tức hơn hai mươi bóng người không nao núng lao tới.

Đoạn Linh Xà tuy là yêu thú cấp một nhưng thực lực lại không đồng đều, từ Đỉnh đẳng tới Giáp đẳng đều không thiếu. Đại xà, tiểu xà giương nanh độc miệng không ngừng phát ra tiếng rít... chói tai như muốn ăn tươi nuốt sống nhân loại.

Lúc này sự khác biệt giữa đệ tử thông thường cùng đệ tử chân truyền càng được hiện rõ. Thành Lực tay không dễ dàng đâm bể nát nội tạng đại xà mà pháp khí bình thường khó có thể làm được. Hần sử dụng bộ pháp quái dị dễ dàng di chuyển giữa những đầu linh xà cứ như chúng chỉ là những cây dây leo vô hại.

Bốn phía những đệ tử chân truyền khác cũng không hề thua kém. Tiêu Kiếm từng ăn thiệt thòi từ tay Trần Duyệt cũng không phải là trái hồng mềm. Đại kiếm xích hóa không ngừng vạch ra từng đường hoa diễm thiêu đốt tất cả yêu thú tới gần.

Ngay cả tên Thanh Viễn luôn bị xem là kẻ có thực lực yếu nhót kia cũng không ngừng tán mát độc dược xung quanh. Tuy hần là kẻ nhát gan nhưng không thể phủ nhận tư chất trên độc công. Xung quanh trăm bước chân hần như đã trở thành tử địa dù là những tên lúc này không có kị cười lớn cũng không muốn đụng vào.

Có kẻ đi đầu ắt hẳn phải có người tiếp bước. Chứng kiến tràng diện khốc liệt làm khí huyết trong người chúng đệ tử như sục sôi. Không ai báo ai, tất cả như những con thiêu thân lao vào giữa vòng vây yêu thú.

Từ xa Bạch Nhiên đã không còn cô độc, xung quanh hần là ba thiếu niên thiếu nữ sắc mặt tỏ vẻ mong đợi nhìn vào chiến trường.

- Bạch sư đệ đoán thử sẽ có bao nhiêu đệ tử phải bỏ mạng tại đây.

Thiếu niên đôi mắt sắc bén trong giọng nói không hề lộ ra âm tình, như thể nhân mạng dưới đó chỉ là cỏ kiến không phải thứ hần cần suy xét tới.

- Ta nghĩ nếu như chúng ta không cứu viện kịp lúc thì ít nhất một nửa số đệ tử này phải ngã xuống tại đây.

Thiếu nữ cướp lời.

- Hừ các ngươi không cần phải ra tay, đối với Ma Kiếm Môn ta chỉ có đệ tử chân truyền cùng tu sĩ Trúc Cơ trở lên là đủ.

Câu nói của hần như đã phán xét án tử lên đầu của những đệ tử đang sôi trào khí huyết dưới kia.

- Đây là...

- Là ý chí của Đại Trưởng Lão.

Nghe tới đây tất cả chỉ đành thờ dài.

- Bạch Nhiên sư đệ, mọi chuyện ở đây ta giao cho đệ toàn quyền xử trí. Chỉ cần bắt tuân mệnh lệnh nếu không phải là đệ tử chân truyền thì chỉ cần diệt sát là được.

Nói rồi hần quay lưng rồi đi để lại ba người suy tư về quyết định kì lạ này.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trở lại Bạch Lang Thôn

Hơn nửa ngày trời qua, cuối cùng hỗn chiến đã chấm dứt. Tuy thành công giữ vững Bạch Lang Thôn nhưng cái giá phải trả không hề nhỏ, hơn ngàn đệ tử Luyện Khí kì đã bỏ mạng, xác người cùng xà lẫn lộn bốc lên mùi thối rửa. Huyết khí đã đi qua nhìn thấy đồng bạn ngã xuống thậm chí là phanh thây khiến cho không ít đệ tử tái mặt. Có kẻ không chịu được mà nôn thốc tại chỗ.

Bạch Nhiên vẫn lạnh lùng nhìn xuống trông thấy đệ tử sau khi được huyết nhục tẩy rửa khắp người đã thay đổi rất nhiều. Từ tiểu tử tới hài nữ đã bớt đi vẻ ngây ngô mà thay vào đó một chút ý chí sát phạt làm cho hần rất hài lòng.

- Tất cả dừng lại.

Tiếng hô của hắc khiển chúng đệ tử muốn truy cùng đuổi tận Đoạn Linh Xà dừng bước.

- Bạch sư thúc, chúng ta không truy đuổi chúng sao?

Thành Lực lúc này đã là huyết nhân nhưng không hề tỏ ra xuống sức gào to nghi vấn.

- Đoạn Linh xà đột ngột tấn công khẳng định có âm mưu đằng sau. Các người đã không còn ở trạng thái đỉnh phong nếu truy đuổi sẽ rất nguy hiểm. Nên nhớ rằng bảo vệ Bạch Lang Thôn mới chính là nhiệm vụ mà tông môn ban giao.

Mặc dù tiếc hận nhưng không ai dám chống lại, chỉ có thể nghiêng răng quay về. Bạch Nhiên nhướn miệng cười gằn, làm sao hắc có thể để bầy Đoạn Linh Xà rời khỏi, trước tới nay không kẻ nào diệt sát đệ tử Ma Kiếm Tông mà không trả giá dù đó là yêu thú. Từ túi trữ vật lấy ra truyền tin phù phóng đi.

Sâu bên trong Ma Kiếm Lâm truyền tin phù đáp xuống hữu thủ hắc bào thanh niên. Bóp nát linh phù nụ cười quen thuộc của hắc hiện lên, kẻ đó không ai khác chính là Trần Duyên. Không ngờ chỉ đưa truyền tin phù xem xét tình hình thủ triều lại nhận được tin tức Đoạn Linh Xà từ tay Bạch Nhiên.

Đương nhiên hắc vui vẻ tiếp nhận, đổi hướng trực chỉ vị trí bầy linh xà, Phệ Huyết Trùng đã lâu không được bồi dưỡng. Chỉ cần hai canh giờ bầy linh xà đã bị thôn phệ sạch sẽ, hắc quay lại Bạch Lang Thôn trước ánh mắt không ngờ của Bạch Nhiên.

- Sư đệ không phải đã nói tiêu diệt hết lũ súc sinh kia tại sao lại quay về.

- Đương nhiên là ta đã hoàn thành nhiệm vụ, phải quay lại lấy thù lao không phải sao?

Bạch Nhiên quả quyết không tin, đích thân hắc đáp kiểm phóng tới nơi Trần Duyên đã nói. Khắp nơi ngoài trừ dấu vết hỗn chiến để lại trên mặt đất thì không hề có dấu vết yêu thú đã đi qua, thậm chí cả mặt đất gần như bị xói tung lên hoàn toàn.

Xác nhận không hề có khí tức Đoạn Linh Xà xung quanh Bạch Nhiên chỉ còn biết quay về. Nhìn thấy vẻ mặt hắc của Trần Duyên không còn cách nào đành phải lấy một bụi linh thảo cấp hai ném tới. Mặc dù chỉ là Bính đẳng nhưng đã tốn của hắc không ít công sức mới hối đoái được từ tông môn.

- Sư phụ có cần dặn nếu người quay trở lại liền tới gặp người.

Bạch Nhiên xua tay nói.

Thu lại vẻ cao hứng Trần Duyên từ biệt một đường đi thẳng.

- Người đã quay trở lại rồi sao?

Lão nhân bất động nhìn xuống.

- Đệ tử ra mắt sư phụ.

Trần Duyên như thường lệ cúi người hành lễ.

- Đây là yêu cầu của tông môn giao cho đệ tử đã hoàn thành.

Phong Ma Chân Nhân vẻ mặt bất biến gạt đầu từ tay áo lấy ra Lục Tin Phù ném tới.

- Sư phụ đây là...

- Là nhiệm vụ mới tông môn giao cho người.

Không ngờ vừa cứu tử nhất sinh trở về lại bị những lão gia hỏa kia tiếp tục vắt kiệt. Bất đắc dĩ thân là đệ tử chân truyền duy nhất của Phong Ma Sơn hắc chỉ có thể gánh lấy một mình. Tương chừng bản thân sẽ được thả lỏng, Trần Duyên mấy ngày nay trong đầu luôn tưởng niệm tới tam nữ đang chờ đợi làm hắc hăng hái không thôi.

Bản tính nhát việc của hắc làm sao qua mắt được vị sư phụ hơn ngàn năm đạo hạnh kia. Lại một túi trữ vật khác bay tới chỗ hắc.

- Đây là phần thưởng tông môn ban tặng, ta đã đổi hết thành linh thảo cấp hai cho người.

- Đệ tử tạ ơn sư phụ.

Lo nghĩ của sư phụ làm sao hắc không thể không biết, lão nhân gia ngày thường mặt lạnh như tiền nhưng đường đi nước bước của hắc khẳng định không qua mắt được lão.

- Được rồi người mau quay về tông môn, ta đoán nhiệm vụ kia cũng sắp bắt đầu.

Tuy chưa biết thông tin trong Lục Tin Phù là gì Trần Duyên đành hành lễ cáo lui.

- Sư đệ.

Bạch Nhiên cố ý dợi sẵn từ trước.

- Không ngờ sư huynh cũng có nhã hứng ở đây nhìn ngắm phong thủy.

- Hừ ta không phải là loại người chán ngắt kia.

Bạch Nhiên ngay lập tức hừ lạnh. Không muốn dây dưa quá lâu với tên sư đệ xảo trá này hắc lập tức mở lời.

- Sư huynh đây có vấn đề cần thỉnh an sư đệ đây.

Đột ngột thái độ thay đổi khiến Trần Duyên không kịp trở tay.

- Tên Bạch Nhiên này ngày thường nếu không có sự kiện quan trọng thì đừng mong thấy mặt hắn mà lần này lại cố ý chò sẵn rào trước đón sau khẳng định có vấn đề.

Nghĩ thầm ngay lập tức lấy lại vẻ tươi cười thường ngày chấp tay nói.

- Sao sư huynh lại nói những lời đó, đệ chỉ là tiểu bối sinh sau đẻ muộn làm sao có thể.

- Không không ta thật sự có việc quan trọng cần nhờ tới sư đệ.

- Thật đáng tiếc sư huynh tới không đúng lúc, đệ vừa được nhiệm vụ tông môn giao phó cần phải nhanh chóng rời đi.

Trần Duyên thờ dài khéo léo từ chối.

- Ha ha sư đệ không cần phải đa nghi, việc này tuy là quan trọng với ta nhưng đệ khẳng định là dễ dàng làm được, thậm chí là liên quan tới nhiệm vụ được tông môn giao phó.

Bạch Nhiên ha hả cười.

- Sư huynh biết ta được giao nhiệm vụ gì sao?

Hắn nghi vấn, dù sao chính bản thân còn chưa hề mở ra Lục Tin Phù xem xét tin tức bên trong.

- Việc này cũng không có gì khó đoán, nếu ta không sai thì tông môn tuyển trạch mười năm một lần đã cận kề, khẳng định sư phụ muốn đệ trở về giám sát quá trình thu nhận đệ tử.

Lấy ra Lục Tin Phù đưa lên trán, quả thật không sai. Đại lễ thu nhận đệ tử của Ma Kiếm Tông mười năm một lần đã gần kề, nhưng lần này lại rất khác biệt. Số đệ tử thu nhận đông hơn gấp mười khiến cho tình hình vô cùng hỗn loạn, mặc dù đại lễ chưa được khai mạc nhưng hàng vạn tu sĩ long xà lẫn lộn đã xông xáo kéo tới bất chấp thú triều đang diễn ra.

- Lời sư huynh nói không sai, nhưng thân là tu sĩ Trúc Cơ kì ta không tin sư huynh lại để tâm tới những việc này.

Xưa nay tu sĩ Trúc Cơ kì trong tông môn hầu như chỉ bé quan tu luyện hay ra ngoài tìm kiếm cơ duyên không ai có nhã hứng quan tâm tới đại lễ này ngoại trừ...

- Ta biết sư đệ đã đoán ra, lần này sư huynh muốn thu nhận đệ tử.

- Hắn ắt hẳn phải là thiên tài hiếm gặp nếu không sư huynh đã không tới đây đúng chứ.

Biết không thể nào che giấu Bạch Nhiên đành nói ra.

- Đúng như lời sư đệ, hắn không chỉ tư chất hơn người mà tâm tính lại rất khá, nếu như rơi vào tay các sư huynh đệ khác thì không biết tới khi nào ta mới kiếm được một tên đệ tử hợp ý.

Trong Phong Ma Sơn không chỉ riêng Bạch Nhiên có tu vi Trúc Cơ, khẳng định còn nhiều vị tiền bối khác đều ẩn cư tu luyện. Chuyện tranh giành đệ tử thường xuyên xảy ra, thậm chí không ít trường hợp sức đấu mề trán. Nếu không đi cửa sau Bạch Nhiên khẳng định không thể tranh giành lại những lão quái vật tiềm tu hơn trăm năm kia.

- Ấy da việc này thì...

Trần Duyên tỏ ra khó xử, nhưng làm sao Bạch Nhiên không hiểu. Ý của tên sư đệ này quá rõ ràng, nếu như muốn đi cửa sau thì phải lấy ra chút lòng thành.

- Ha ha ta biết sư đệ lần này là bắt đắc dĩ đương nhiên là đệ không đi tay không rồi.

Bạch Nhiên lên lút lấy ra một bụi linh thảo nhỏ như nắm tay đưa tới.

- Chẳng lẽ đây là Mộc Hà Thảo.

Trần Duyên bắt ngờ lắp bắp.

- Sư đệ đúng là tuệ nhãn, đây chính là linh thảo cấp hai Át đẳng Mộc Hà Thảo rất hiếm thấy. Nếu như không phải vì tên đệ tử kia thì ta thật sự không nỡ lấy ra.

Bạch Nhiên trong giọng nói không giấu được vẻ nuôi tiếc, ánh mắt nhìn về phía Trần Duyên híp mắt cười.

- Ấy da chúng ta là sư huynh đệ đồng môn không cần khách khí, chỉ cần sư huynh ra lệnh làm sao đệ dám không theo.

Tuy miệng nói nhân nghĩa nhưng hắn đã nhanh tay bắt lấy Mộc Hà Thảo từ tay Bạch Nhiên nhanh chóng cho vào túi trữ vật.

Bạch Nhiên kinh hãi, dù Mộc Hà Thảo có trân quý nhưng tên sư đệ cả ngày khắp nơi thu mua linh thảo giá cao kia khẳng định cất chứa không ít, hắn không dám khẳng định lần này lại dễ dàng thành công.

- Lần này thật sự nhờ vào sư đệ rồi.

- Ta chắc chắn sẽ làm hết khả năng.

Cả hai cùng cười lớn, sau một hồi hàn huyên cuối cùng cũng từ biệt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tam nữ nhớ nhung 18+

Đi ngang qua Dạ Thành, không khí ở đây Trần Duyên lần đầu trông thấy. Đại thành lớn nhất do Phong Ma Sơn chủng khổng luôn tấp nập người giờ đây lại đông hơn gấp trăm lần. Tin

tức trong Lục Tin Phù khẳng định đã lỗi thời, từ phương xa người ngựa không ngừng kéo tới.

Rất nhiều đệ tử đã được rút từ chiến trường với yêu thú trở về nhằm khống chế tình hình hỗn loạn ở đây. Không dễ tâm những chuyện phiền phức này, Trần Duyên phóng thẳng Phong Ma Sơn mới là nơi hẳn thi hành nhiệm vụ.

Trong tín phù có nhắc tới đại lễ đã gần kề nhưng thật ra còn hơn mười ngày nữa tông môn mới mở đại môn tuyển nhận đệ tử, hẳn nhân nhả trở về động phủ. Lần này ra ngoài lịch luyện xông vào hiểm cảnh nhưng thu hoạch cũng không ít, Trần Duyên cảm giác chân khí trong cơ thể đang rất xung mãn, đây là dấu hiệu tu vi của hắn đã đạt tới đỉnh phong có thể dễ dàng đột phá.

Đằng sau vách núi thẳng đứng Trần Duyên phóng người xuống đứng trước cửa động, hắn phát tay mở ra hộ pháp đại trận nhẹ nhàng tiến vào. Không có hình ảnh tam nữ chờ đón, Trần Duyên có ý không muốn cho các nàng phát hiện hắn che dấu khí tức từ từ tiến vào bên trong.

Đứng trước mật thất tu luyện, từng tiếng nữ nhân rên rỉ theo con gió nhẹ nhàng truyền vào tai. Đoán trước điều gì Trần Duyên nham hiểm cười lên lút đi vào bên trong. Không khí đậm loạn bao trùm bởi hai mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp, hai cơ thể chín mộng không ngừng cọ xát.

Song thủ không ngừng vuốt ve an ủi đối phương, tiểu khẩu không ngừng rên lên, từng nhịp thờ dứt đoạn.

- Hờ... nữa Trần Duyên cho thiếp nữa đi.

- Thi ra là hai nữ nhân vừa an ủi lẫn nhau lại còn tưởng nhớ tới ta.

Trần Duyên mừng thầm, ngay khi hắn chực xông tới thỏa mãn nỗi nhớ mong của hai nàng thì chợt cảm giác có kẻ tiếng tới, không ai khác chính là bóng dáng của tiểu nữ nô Hạ Thảo.

Mỹ phụ thông dong đi tới mật thất tu luyện, bỗng từ sau một bóng đen lao tới chộp lấy chiếc eo thon dài hắc thủ hữu lực che đi tiểu khẩu. Nàng không ngờ bên trong động phủ ngoại bất nhập nội bất xuất này lại có kẻ tiến vào, nữ nhân cố gắng vùng vẫy hồng trôn thoát.

Nhưng mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, cùng cảm giác cả đời này mỹ phụ không thể quên chợt ào về làm nàng bất giác buông bỏ giây gựa mà òa khóc. Do Trần Duyên đã che miệng khiến âm thanh nức nở kia không thể nào thoát ra được, hắn biết tiểu nô đã nhận ra cũng không đành lòng tiếp tục trêu đùa.

Đi ra phía trước lấy tấm vải đen phủ kín mặt xuống nhẹ nhàng lau đi dòng lệ đã lăn dài. Nhận ra hắn Hạ Thảo vẻ hạnh phúc không hề che dấu lao tới ôm thật chặt như thể sợ rằng hắn lại đi mất lần nữa.

Nam nữ đứng như trời chồng không tách rời, một hồi sau khi nàng đã lấy lại bình tĩnh Trần Duyên mới nhẹ nhàng hôn lên đôi má ửng đỏ song thủ nhẹ nhàng vuốt ve như trước kia đã từng làm.

Hạ Thảo làm sao không hiểu ý hắn, cầm lấy tay Trần Duyên bước tới mật thất. Bên trong không khí nóng bỏng vẫn chưa hề hạ xuống, Trần Duyên vừa bước vào nhị nữ vừa kinh hãi vừa ngại ngùng lập tức tách ra, khuôn mặt đỏ chót vội vàng lấy chăn che chắn cơ thể.

Đưa tay ra ý khoan hãy rời khỏi, hắn ôm Hạ Thảo vào lòng bước lại giường đá nơi hai mẫu nữ đang ngượng chín mặt. Để tiểu nữ nô ngồi xuống Trần Duyên lại gần ôm lấy hai thân thể đầy đặn kia.

Lâu ngày không được hắn chạm vào làm cho cơ thể hai nàng như tê dại đi, cả người vô lực không còn sức chống trả. Từng nụ hôn cất chứa bao tình cảm, bao nhớ thương được hắn lần lượt trao cho ba nàng. Hạ Thảo không quên nhiệm vụ của mình, nàng nhẹ nhàng giúp hắn cỡi dạo bảo. Cơ thể dửng mãnh rắn chắc được rèn luyện qua biết bao cuộc chiến sinh tử giờ đây như được thả lỏng, tam nữ thân thể như rắn nước không ngừng trơn trượt trên cơ thể hắn.

Trần Duyên cao hứng không thôi, bắt nữ nhân của mình chống song thủ đỡ lấy cơ thể dễ kiều đồn nhô cao về phía mình. Nhìn thấy mỹ cảnh trước mắt cự long vốn đã cứng như huyết cộn giờ đây lại càng khó chịu, chỉ có một cách duy nhất khiến thứ kinh khủng ấy dịu lại. Các nàng đương nhiên biết điều đó, trong người nồn nao khi cảm giác trống rỗng hai năm nay sắp được điền đầy.

Tam nữ dùng ánh mắt khát khao quay lại nhìn vào Trần Duyên trong khi cự long của hắn chỉ chà xát mép của tiểu cô nương bên dưới khiến các nàng không ngừng rên rỉ cầu xin.

Biết tam nữ đã không thể nào chịu được nữa cự long dữ tợn xông tới, tiểu diên loa vốn trống trải của Hạ Thảo ngay tức khắc nuốt trọn lấy làm nàng kinh hãi, không ngờ chỉ ra vào lần đầu đã khiến mỹ phụ phun xuất.

- Tiểu nô thật sự không ngờ lại... lại...

Thấy đang phụ về mặt bản thân thất vọng, hắn đưa cự long lại gần tiểu khẩu xinh xinh của nàng. Biết chủ nhân không hề giận dữ mà còn muốn bản thân tiếp tục chăm sóc hắn khiến nàng vô cùng mừng rỡ càng ra sức liếm mát, vuốt ve cự cón cứng chắc của hắn.

Không buông tha, cự long lại mạnh mẽ tiến vào tiểu diên loa của Linh Diệu khiến cho đại mỹ phụ không kiềm được mà rên rỉ. Không muốn bước vào vết xe đổ của hảo tỉ muội nàng cắn chặt răng ngà kiềm nén từng tia khoái cảm hắn mang tới.

Thấy mẫu thân muốn thất thủ Linh Diệp liều mạng xông tới, thân hình như xà nữ của nàng không ngừng quán quyết bên hắn, chiếc lưỡi đỉnh hương như vô lực tùy ý cho nam nhân dày xéo.

Vừa hưởng thụ đại mỹ phụ lại được tiểu dams nữ không ngừng kích thích làm cho hắn hưng phấn không thôi.

- Hừ dams nữ không ngờ lại muốn cùng mẫu thân nàng hạ gục ta sao?

Không để hai mẫu nữ âm mưu được thực hiện, hắn đẩy Linh Diệp xuống bên cạnh mẫu thân nàng. Cự long sau khi đầy vào tận hoa tâm khiến đang phụ tâm trí trống rỗng lại được kéo ra. Về mặt hắn hưng ác đầy mạnh hồng khiến cự long tiến nhanh vào tiểu cô nương của Linh Diệp làm nàng vừa đau đớn vừa thỏa mãn. Bên kia Linh Diệu bị cảm giác trống rỗng truyền tới làm nàng thất vọng, chưa kịp liếc ánh mắt đầy ưu uất thì...

- Đừng... ah ah...

Một lần nữa hoa tâm của nàng rung động. Cứ như vậy mẫu nữ nàng lần lượt bị hắn ra vào khiến cả hai cứ rên rỉ không thôi. Nhìn qua nữ nhi tóc tai rối bời, trên khuôn mặt ngây thơ ngày nào giờ đây chỉ còn nhục dục, nàng đã không kiềm chế được bản thân dòng linh tuyến từ miệng cứ chảy ra không dứt. Bị cơn khoái cảm xâm chiếm tâm trí, tiểu khẩu tham lam tiến lại gần liếm lấy từng dòng linh tuyến kia.

Cảnh tượng hai mẫu nữ dùng chiếc lưỡi đỉnh hương liếm láp lẫn nhau trông thật ma mị. phía trên Trần Duyên cũng không hề rảnh rỗi, Hạ Thảo nghĩ ngợi đã hồi phục thể trạng, nàng liền nhanh chóng lao vào dòng chiến.

Tiểu cô nương được hắc dùng lưới tận tình chăm sóc làm cho ngọc cước của nàng run rẩy nếu như không có song thủ của hắc ôm lấy kiều đồn căng tròn kia khẳng định Hạ Thảo đã khuất phục.

Cuối cùng tam nữ đã như quân bại trận, thấy nam nhân mà các nàng một mực yêu thương vẫn chưa hề phóng xuất liền cố gượng dậy. Tam đang phụ đồng thời bắt lấy cự long mà vuốt ve, ánh mắt không che dấu được nổi nhớ nhưng nhìn hắc không ngớt.

Tinh hoa hắc cất trữ thời gian qua cuối cùng cũng đã được giải thoát, từng dòng dinh đầy trên mặt, miệng cùng những quả đào tiên vốn triều nặng kia.

Lại một lần nữa cảnh tượng hương diễm lại diễn ra trước mắt Trần Duyên, há hề nhìn xuống tam nữ đang giúp nhau nuốt sạch tinh hoa của mình, Linh Diệp ngưng ngừng khi bị ti ti cùng mẫu thân thay nhau liếm lấy khuôn mặt, bầu núi đồi của mình. Hạ Thảo cùng Linh Diệp thì đã quá quen, nhị nữ còn cố ý bạo lộ đường cong trên thân thể, không ngừng ném ánh mắt câu hồn về phía hắc.

Một lúc sau không khí đã trở nên diệu bót, hai tay ôm lấy hai mẫu nữ vào lòng còn Hạ Thảo vẫn không ngừng phục thị mệnh căn. Nhìn thấy tam nữ ngoan ngoãn chờ đợi Trần Duyên thở dài thư sướng cùng các nàng hàn huyên.

(các đạo hữu cho ta hỏi “tổ ong” tiếng hán-việt là gì vậy???????)

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đột phá Luyện Khí kì viên mãn, niềm vui ngoài ý muốn

Dòng người kéo tới Ma Kiếm Tông cứ kéo dài mà không hề có dấu hiệu ngừng lại, các đệ tử ngoại môn tay chân không ngừng nghỉ ngược xuôi lo liệu chờ ngày đại lễ diễn ra.

Tùng căn nhà tạm được dựng lên cho các tu sĩ từ khắp nơi kéo tới, đồng thời phải tổ chức canh phòng, bóng dáng của tu sĩ Trúc Cơ kì cũng thỉnh thoảng xuất hiện đã cho thấy điều này trọng yếu với tông môn ra sao.

Ngược với quang cảnh tấp nập ngoài kia thì bên trong mật thất, Trần Duyên lại vô cùng an nhàn. Xung quanh hắc đương nhiên là không thể thiếu tam nữ đang bỏ công hầu hạ.

Đã năm ngày trôi qua từ khi hắc quay về tông môn, đúng như dự đoán Trần Duyên đã dễ dàng đột phá. Giờ đây hắc đã là tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn, mặc dù đã bước qua tuổi hai mươi nhưng nên nhớ rằng hắc chỉ tiêu tốn bốn năm để đột phá tám tầng tu vi. Với tốc độ hiện giờ, không bao lâu nữa hắc tự tin sẽ đập phá cánh cửa Trúc Cơ đột phá thọ nguyên năm trăm năm.

Đôi mắt sắc bén mở ra, đột phá tu vi viên mãn khiến hắc cảm nhận được linh khí rõ ràng hơn. Bàn tay nhẹ nhàng xoa mái tóc dài bồng bềnh của Linh Diệp, nàng đang ra sức chăm sóc thứ khiến nàng hạnh phúc không ngớt kia. Nhận thấy lang quân tinh dậy nàng liền nhả ra tiểu mệnh căn ngọc thể uyển chuyển đứng bên cạnh như thể chờ đợi mệnh lệnh hoàng đế của nàng. Hai bên Linh Diệp cùng Hạ Thảo cũng nhắc lên cơ thể mềm mại không xương cùng tí muội chờ đợi.

- Đây... đây là...

Bỗng nhiên tất cả mọi thứ xung quanh hắc như bị nhìn thấu, từng dòng linh khí mãnh liệt vốn như vô hình chỉ có thể cảm nhận kia giờ đây lại rõ ràng trong mắt hắc. Thậm chí không cần quay người những thứ ở phía sau đều không thể thoát khỏi hắc dò xét.

Khi ánh mắt dừng lại trên người chúng nữ các nàng dường như cũng cảm nhận được điều gì.

- Thiếp cảm thấy từng góc ngách trên cơ thể đều không qua được mắt của chủ nhân chàng.

Hạ Thảo ngưng ngừng.

- Nàng nói không sai, tất cả mọi thứ xung quanh mười bước chân đều không thể thoát được mắt ta.

- Hahaha đây chính là thần thức sao? Thứ chỉ có ở tu sĩ Trúc Cơ kì.

Trần Duyên mừng như điên, đây là thứ hắc mong chờ bấy lâu nay.

- Các nàng mau rời đi.

Hắc phát tay. Tam nữ không hề tỏ vẻ bất bình, chỉ cần là lời nói của hắc nàng nhất quyết làm theo.

- Chu lão có nghe ta nói không. Chu lão...

- Được rồi tiểu tử, muốn điếc chết lão phu à có rắm mau thả.

Lão khuôn mặt ngái ngủ không hề che dấu vẻ bức dọc hằm hực quát.

- Mời Chu lão chứng kiến.

Nói rồi một luồng sức mạnh vô hình từ người hắc tỏa ra xung quanh bán kính gần mười bước chân.

Lúc này vẻ ngái ngủ đã không còn nữa, thay vào đó là khuôn mặt kinh ngạc đứng như trời trồng.

- Không thể nào, chuyện này không thể xảy ra.

- Chỉ khi đột phá Trúc Cơ kì nào hải mớ rộng mới đủ khả năng xuất hiện thần thức, tiểu tử ngươi dù là thiên tài vạn năm có một thì chuyện này cũng không thể nào...

Tới đây lão chợt im bặt miệng lẩm nhẩm:

- Chẳng lẽ...

- Chu lão đã biết được đáp án.

Lão nhìn qua Trần Duyên nhưng rồi cũng nói ra.

- Không phải là không có cách, thế gian này vạn vật sinh sôi còn rất nhiều thứ lão phu đây cũng không thể nào biết hết được. Rất có thể là người phục dụng thiên tài địa bảo nào đó.

Nói tới đây Trần Duyên liền lắc đầu đảo thái, gần đây hắn chưa hề ném thử thứ kì lạ gì. Hắn không có thói quen đem bản thân ra đánh cược.

- Thứ hai là do thần thông tu luyện, tuy điều ta nói rất khó tin nhưng mỗi thần thông giống nhau nhưng được trăm kẻ khác nhau tu luyện thì sẽ có trăm loại công dụng không hề giống nhau, như khi người kết hợp màu vàng và màu đỏ chúng ta sẽ có màu cam. Thế chất nhân loại không ai giống ai nếu có xảy ra hiện tượng khác ngoài dự đoán thì cũng không phải là điều lạ.

Đây cũng là lí do tạm chấp nhận, hắn đã tu luyện hai thần thông một là “Thần Không Vạn Trùng” còn lại là “Thiên Hạ Hồng Lô”. Có trời mới biết khi kết hợp lại chúng sẽ gây ra tác dụng gì với hắn.

Tới đây Chu lão hơi vẻ ngập ngừng nhưng lão quyết định im lặng, lắc người biến mất giữa không trung. Chu lão hĩ nộ thất thường khiến Trần Duyên cũng không thấy điều gì lạ, hắn chỉ cần biết đây chính là thiên đại cơ duyên đủ thấy thiên phú của hắn trên con đường tu luyện thần thức.

Tâm trí đã được khai thông Trần Duyên tất nhiên là lại cùng nữ nhân của mình hưởng thụ khoảng thời gian yên bình hiếm có này.

Ngọc thể của tam nữ khiến Trần Duyên cực kì hài lòng, từ khi trở về động phủ hắn cùng các nàng chưa hề rời xa dù chỉ một bước. Y phục đối với các nàng giờ đây đã là thứ thừa thãi nhất, chỉ cần Trần Duyên muốn là hắn có thể cùng nữ nhân của mình giao hoan bất kì đâu, từ giường đá, tới mộc thụ... không chỗ nào bỏ sót.

Đêm đêm tầm hoan dù tam nữ đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kì nhưng vẫn không tránh khỏi kiệt sức. Trần Duyên ham muốn càng lúc càng mãnh liệt, trước đây các nàng hợp sức lại còn thỏa mãn được hắn nhưng giờ đây nhìn thấy nam nhân của mình không được tận hưởng ai lại không có chút thất vọng, tam nữ không còn cách nào chỉ liều mạng cố gắng, dù cơ thể đã mỏi nhừ nhưng cũng gồng mình phục thị.

Thấy hạ thể của tam nữ đã xum đỏ lên khiến Trần Duyên đau lòng. Việc làm của các nàng làm sao Trần Duyên không hay biết.

Đưa tay ra hiệu lại gần, ôm lấy ngọc thể mềm mại kia “Thiên Hạ Hồng Lô” lại được hắn vận chuyển nhưng lần lại không phải song tu. Từng tia linh khí tinh thuần tiến nhập mang theo công hiệu chữa thương cực lớn đang len lỏi vào từng thớ da thịt.

- Máy ngày nay ta lại khiến các tiểu bảo bối khổ sở rồi.

Khiến một kẻ bình thường ít khi nổi ra những lời lẽ hoa mỹ như hắn lại nhí nhệ an ủi làm cho tam nữ ấm lòng.

Bên dưới bàn tay của hắn không ngừng nhẹ nhàng xoa nắn, vuốt ve hạ thể khiến cơ thể mềm mại, vô cốt run rẩy không thôi.

- Chỉ... chỉ cần chủ nhân ra lệnh thì dù có chết thiếp... thiếp cũng cam lòng.

- Thật là sướng ah... ha.

- Đúng... đúng chỉ cần có chàng chúng thiếp không cần bất cứ điều gì.

Tam nữ hưởng thụ được hắn vuốt ve, các nàng không ngừng nói ra những lời tận sâu trong thâm tâm. Cảm giác bình yên trong tay hắn có lẽ là thứ duy nhất mà các nàng khao khát.

Nhiệt độ xung quanh không ngừng nóng lên, chuyện gì tới cũng sẽ tới, sau khi thương thể lãnh lặn cuối cùng tam nữ lại đổ gục dưới hạ thể của hắn.

Sung sướng đã qua nhắm tính ngày mai chính là ngày đại lễ diễn ra. Trần Duyên bước vào tiểu hồ, được tam nữ đồng thời tẩy uế cơ thể. Dưới sự hầu hạ của Hạ Thảo, Trần Duyên mang trên người hắc đạo y, đầu đội ngọc quang, con ngươi sắc bén toát lên vẻ oai phong凛冽.

Nhìn thấy tam nữ đang say mê ngắm nhìn làm Trần Duyên phì cười, hắn lại gần đánh vào kiều đồn các nàng. Không một mảnh vải che thân bàn tay ấm áp của hắn chạm vào da thịt khiến chúng nữ bất thình lình nhẽ rên. Nhẹ nhàng đặt lên trán các nàng nụ hôn từ biệt, Trần Duyên một đường bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 68: Tông môn đại diện

Bước ra động phủ, con đường thường ngày vốn heo hút không thấy một bóng người mà giờ đây đã tấp nập kẻ đi người chạy. Men theo dòng người cuối cùng hắn đã tới đại thạch môn dưới chân Phong Ma Sơn nơi diễn ra đại diện thu nhận đệ tử.

Không hổ danh là đệ nhất ma môn, chỉ là một trong Thập Nhất Chấn Sơn Tông của Ma Kiếm Tông mà không khí đã hoành tráng, uy nghiêm khó tả. Dưới kia là dòng người nối đuôi nhau dài không thấy điểm cuối mà không ai mở một lời. Ngoài tiếng gió rì rào cùng bước chân của đoàn người không khí tĩnh lặng một cách kì lạ.

Như hạc lạc giữa đàn gà khí chất từ Trần Duyên khiến kẻ khác phải kinh ngạc, chúng đệ tử tông môn cũng không tin vào mắt mình. Khí thế không gian tự uy, ánh mắt sắc bén như nhìn về phía con mồi làm cho những tu sĩ bên dưới không dám chính diện đối mặt cùng hắn.

Áo mão chỉnh tề, phong thái của đại sư huynh kẻ đứng đầu chư vị đệ tử của Phong Ma Sơn không khỏi khiến kẻ khác phải nể sợ.

- Ta Trần Duyên là đại đệ tử của Phong Ma Sơn tuyên bố đại lễ thu nhận đệ tử “BẮT ĐẦU”.....

Giọng nói trầm thấp hữu lực vang xa hơn mười dặm khiến cho những tán tu bên dưới tinh thần sục sôi. Có kẻ đã nghiêng răng ken kết, hữu thủ siết chặt, cả đời người cơ hội chỉ tới một

lần. Đây có lẽ là lần tham gia cuối cùng của bọn hắn.

Bên trong một thanh niên đáng người mảnh khảnh bước ra đứng sau Trần Duyên cuối đầu không dám ngẩng mặt.

- Sư đệ là người được tiền bối trong tông môn giao phó?

- Đại sư huynh, chính là ta.

- Được rồi làm công việc của người đi.

Trần Duyên quay lưng ngồi xuống một tọa gần đó quan sát tràng cảnh sôi nổi này.

Nhìn xuống hàng người còn chưa có dấu hiệu chấm dứt khiến Trần Duyên nghi hoặc không thôi.

- Kì lạ ta nhớ lần tuyển chọn đệ tử mười năm trước số lượng còn chưa bằng một nửa bây giờ.

Trong lúc hắn đang suy tư thì đại điển đã diễn ra.

- Ta là Hữu Khí vinh dự được chur vị tiền bối trong tông môn tin tưởng giao trọng trách chủ sự cho đại điển lần này, hi vọng các vị đạo hữu xuất hết bản lĩnh biết đâu lọt vào mắt xanh của vị tiền bối nào đó một bước lên mây.

- Thử thách đầu tiên là trắc thí cốt cách, kẻ nào đã hơn hai mươi tuổi tự động rời khỏi.

Tin tức này khiến nhiều người không khỏi kinh hi, không ngờ những năm trước chỉ lựa chọn hải tử dưới mười lăm không ngờ lần này lại thả lỏng nhiều như vậy. Từng người đặt tay lên thủy tinh cầu, từng màu sắc hiện lên.

- Dương Bảo niên kì mười lăm hợp cách.

- Trùng Tấn niên kì... hai mươi hợp cách.

Tiếng nói của đệ tử kiểm chứng gần đó khiến cho thanh niên cuồng hi, mười năm trước thất bại gia nhập Ma Kiếm Tông cứ tưởng rằng hắn sẽ an phận cả đời làm tán tu nhưng đúng là trời cao có mắt.

- Người đã niên kì đã vượt qua hai mươi, dám lừa gạt Ma Kiếm Tông sao?

- Không... không ta còn chưa tới sinh thành ta vẫn chỉ hai mươi tuổi.

Thanh niên gào lên tuyệt vọng, không đợi lâu từ trên cao lưới kiếm lao xuống xuyên qua đầu lâu của hắn. Cảnh tượng trên khiến không ít người ôm suy nghĩ cầu may cảm thấy sợ hãi, từ trong hàng người không ít kẻ lén lút rời khỏi.

- Hừ chỉ là tán tu thấp hèn mà dám múa rìu qua mắt thợ.

Từng tia sáng bắn tới như mưa, những tên mang ý nghĩ bỏ trốn kia lần lượt bỏ mạng. Nhìn những thi thể mi tâm bị hắc châm xuyên thủng khiến Trần Duyên lắc đầu không thôi.

- Có lẽ vị tiền bối Trúc Cơ kì nào đó trong bóng tối đã động nộ thật rồi.

Không biết hữu tình hay cố ý Trần Duyên cảm thấy sức mạnh vô hình tiến lại gần. Ngay lập tức theo phản xạ hắn quay người nhìn tới góc khuất phía sau đại trụ.

- Có kẻ dùng thần thức dò xét ta sao?

Trần Duyên lăm bằm

- Không ngờ tên Trần Duyên này lại phát hiện ra ta, rất khá. Lần này Phong Ma Sơn có cơ hội nở mày nở mặt rồi.

Trung niên đáng người cao to chấp tay sau lưng nghiêng ngẫm

- Giờ tị đã tới, cửa ải đầu tiên kết thúc.

- Lần này Phong Ma Sơn có một vạn tu sĩ vượt qua cửa ải thứ nhất. Những kẻ thất bại... à mà thôi dù sao các ngươi cũng đã không có cơ hội rời khỏi đây.

Hữu Khí ánh mắt sắc lạnh nhìn xuống số thi thể chất cao như núi kia.

Những tên tu sĩ may mắn vượt qua không khỏi rung mình, bây giờ bọn chúng đã biết được thế nào thiết huyết của ma môn.

- Cửa ải thứ hai bắt kiểm tra thiên phú bắt đầu.

Từng người bước lên phía trước kẻ đầu tiên là một bàn tử, thân hình như quả bóng tròn dù nhìn ở bất kì hướng nào. Thân thể hơn ba trăm cân của hắn khiến cho nhiều người khó chịu đó chính là lí do khiến hắn trở thành chim đầu đàn.

Tiểu bàn tử khuôn mặt ngây thơ không giấu được vẻ lo lắng, tay hắn run run đặt lên phiến đá. Một vầng sáng vàng yếu ớt hiện lên.

- Thổ hệ tu sĩ thiên phú Bình đẳng không hợp cách.

Ba chữ không hợp cách như mũi dao đâm vào tim khiến thân thể béo tròn không đứng vững ngã quỵ xuống đất. Hai vị đại hán đi tới xách lấy hơn ba trăm cân thịt kéo đi trước ánh mắt hả hê của nhiều người.

Trong lúc tuyệt vọng nghĩ rằng số phận của mình đã chấm dứt thì...

- Khoan đã.

Giọng nói quen thuộc làm cho hắn vạn con người chú mục, kẻ đó không ai khác chính là Trần Duyên.

- Đại sư huynh có gì xin giao phó.

Hữu Khí mặc dù nghi vấn nhưng cũng không dám xằng bậy.

- Người tên là gì, niên kỉ bao nhiêu, từ đâu tới?

Trần Duyên chỉ tay tới tên bàn tử như tiểu trư bị lôi đi kia.

Nghe thấy hần tra hỏi tiểu bàn tử vội vàng quỳ xuống thành khẩn thưa.

- Trần... đại tiên thảo dân họ Bàn tên Thổ, năm nay vừa tròn mười tuổi người vùng Đại Cú.

Tiểu Bàn Tử rung giọng nói.

- Được rồi, rất tốt. Từ nay người sẽ là đệ tử của Ma Kiếm Tông ta.

Lời nói của hần không chỉ khiến những kẻ dưới kia bất ngờ ngay cả Hữu Khí cũng kinh nghi không dứt. Biết đây không phải là việc mình có thể làm chủ hần liền bước lại gần khom người nói.

- Đại sư huynh, mặc dù huynh là người giám sát đại lễ nhưng không được nhúng tay vào quyết định của tông môn.

Cứ nghi đem tông môn ra đủ để ép sĩ khí của Trần Duyên nhưng ngay lập tức cả người hần cứng đờ. Sát khí từ người Trần Duyên đã bao trùm đại điện, những kẻ bên dưới tu vi nhỏ yếu đã không thể nào đứng vững sắc mặt trắng toát ngồi bệt xuống.

Hữu Khí lúc này mới biết được bản thân quả thật đã quá nhiều, dù gì hần cũng đã là tu sĩ Luyện Khí kì tầng chín nhưng bản thân lại không đủ dũng khí chống lại. Hai tay nắm chặt rí ra từng tia máu, hần đang muốn dùng cơn đau để thoát khỏi nỗi sợ hãi do Trần Duyên mang lại.

Thấy mọi chuyện đã đi quá xa cuối cùng từ sau bên trong trung niên cao to lúc nãy xuất hiện, hần phất tay đánh tan sát khí xung quanh làm mọi người thờ phào nhẹ nhõm. Hữu Khí cũng tự động cáo lui.

- Thi ra là Mục sư thúc, không ngờ đại lễ lần này lại phải kinh động tới người đức cao vọng trọng như vậy.

Trần Duyên chấp tay kính cẩn nói. Dù sao trung niên này không phải là tu sĩ thông thường, hần đã có tu vi Trúc Cơ viên mãn là một trong những người có cơ hội đột phá nhất trong Ma Kiếm Tông.

- Ha ha ha Trần sư đệ thực lực quả là không tầm thường, ta nghĩ trong số đệ tử chân truyền trong Ma Kiếm Tông ta kẻ có thể đấu pháp cùng tiểu chất đã không thể vượt qua một bàn tay.

Trần Duyên cũng không có ý kiến về nhận xét của hần, chấp tay cảm tạ.

- Đa tạ Mục sư thúc khen tặng, người xuất hiện ở đây phải chăng là không đồng tình với lời nói của tiểu chất.

- Đúng như người nói, dù là đệ tử chân truyền cũng không thể thay đổi luật lệ của tông môn trăm vạn năm qua.

Trung niên lời nói không chút nhân nhượng khẳng định.

- Vậy nếu như quyết định này là do một tu sĩ Trúc Cơ kì nói ra thì ta nghĩ tông môn sẽ chấp nhận đúng chứ.

- Tu sĩ Trúc Cơ kì? Chẳng lẽ hần muốn...

Trần Duyên gật đầu ngầm đồng ý. Trung niên nhìn kĩ tên bàn tử đang ngậy người quỳ dưới kia hồi lâu sau cũng đành lắc đầu cười khổ quay người biến mất.

Thấy sự việc đã dịu xuống Hữu Khí tiếp tục để chúng tu sĩ tiếp tục trắc thí. Người vui đương nhiên là có kẻ buồn, những tên thiên phú quá kém cỏi cuối cùng đành phải rời đi, có kẻ dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Trần Duyên hi vọng phép lạ xảy ra nhưng sự thật đã làm chúng thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tông môn đại điển (tt)

Thái dương đã ngã màu vàng nghệ dòng người trắc thí cũng đã gần dần. từ một vạn tu sĩ giờ đây chưa tới hai ngàn người lọt qua cánh cửa thứ hai trắc thí thiên phú.

Kẻ thành công thì kinh hỉ ra mặt không ngừng khấn vái mộ tổ tiên bốc khói xanh. Còn người thất bại thì vẻ mặt bản thân thậm chí còn cố gắng van xin được ở lại làm đệ tử thí luyện thấp kém.

- Cánh cửa trắc thí thứ hai kết thúc, mời 2565 đạo hữu thành công thông qua quay lại nghỉ ngơi. Những kẻ thất bại hãy mau chóng rời khỏi nếu không giết không tha.

Không ai dám nghi ngờ lời nói của Ma Kiếm Tông những kẻ thất bại kéo nhau nhanh chóng rời đi.

- Đại sư huynh trắc thí thứ ngày mai mới bắt đầu, xin mời đại sư huynh quay về nghỉ ngơi.

Hữu Khí thận trọng.

Trần Duyên gật đầu rồi khỏi.

- Ngày mai rất đáng để mong chờ đây.

Hắn thì thầm, ánh mắt vô tình liếc qua những nơi có người ẩn nấp. Trần Duyên vốn trời sinh nhạy bén hơn người này trùng hợp xuất hiện thần thức mặc dù hắn không sử dụng nhưng lại có thể cảm giác được có kẻ hiện diện gần đó. Dù sao những tu sĩ Trúc Cơ kì kia cũng không phải cố ý che dấu bản thân chỉ là những tên kìa tu vi quá thấp kém không thể nào phát hiện.

Đi tới căn phòng tối tăm mà tông môn dựng lên cho tán tu ở lại, hắn gõ cửa.

- Rồi rồi ta không có điếc đặc.

Giọng nói ồm ồm phát ra, không ai khác chính là Tiểu Bàn Tử mà hắn chính tay tuyển chọn vào tông môn.

Vừa mở cửa, nhìn thấy Trần Duyên tên Bàn Tử kia chột cả người run lên quỳ rạp xuống đất.

- Là... là Trần đại tiên đã tới thảo dân không không...

Miệng hắn lắp bắp nói không nên lời.

- Người mau ngẩng đầu lên.

Cầm lấy phong thư ném tới trước mặt hắn.

- Sự phụ của người không ở tại tông môn, thử thách đầu tiên là tìm tới chỗ hắn. Thất bại đồng nghĩa với cái chết.

Hắn quay lưng rồi đi để mặc cho Tiểu Bàn Tử quỳ lạy.

Hoàn thành việc Bạch Nhiên nhờ vả Trần Duyên quay lại động phủ chờ bình minh lên.

- Hôm nay chính là ngày cuối cùng của đại điển thu nhận đệ tử mười năm một lần của Ma Kiếm Tông. Chư vị đạo hữu đã không quãng ngại đường xa, giữa thú triều đang diễn ra tới được đây đủ chứng minh năng lực cùng vận khí không tầm thường.

- Trắc thí lần này sẽ kiểm chứng cả hai điều đó, chính là song đấu. từng người lên bốc thăm trên mười vũ đài, không phân chia thực lực, niên kỉ chỉ đơn thuần là bốc thăm song đấu.

- Ma Phong Sơn lần này tuyển chọn năm trăm danh đệ tử đứng đầu, hi vọng chư vị sẽ thể hiện toàn bộ bản lĩnh của mình biết đâu lọt vào mắt xanh của một vị tiền bối nào đó không chừng.

Chúng đệ tử chia ra mười vũ đài, thời gian rút thăm mau chóng trôi qua.

- Vũ đài thứ nhất mời đạo hữu thứ 142 và 546 thượng đài.

- Mời đạo hữu 231 và 798 thượng đài...

Đa số chúng tu sĩ chỉ là tán tu thực lực nhỏ yếu không khiến hắn chú ý, nhưng lại có một vài ngoại lệ.

- Trận đấu thứ mười tám mời đạo hữu số 621 cùng 147 thượng đài.

Nữ nhân thân hình mảnh mai, y phục đơn giản đôi chân dài miên man, làn da trắng ngần cùng vẻ mặt lạnh lùng băng giá khiến nhiều nam nhân gần đó phải đứng ngồi không yên. Tính cách kiêu kì toát ra đủ thấy nữ nhân này khinh thường tất cả đàn ông gần đó, thậm chí khi thượng đài cũng dùng tiểu phiến che đi sợ rằng tên nam nhân kia làm ô uế ánh mắt của mình.

- Hữu Khí.

- Đại sư huynh.

- Nữ nhân kia là ai.

Thấy Trần Duyên có hứng thú với nàng làm hắn cũng không có gì kì lạ.

- Nàng là Trương Lệ, trưởng nữ Trương gia một gia tộc tu tiên có thực lực rất khá trong lãnh thổ do tông môn quản hạt.

- Năm nay niên kỉ chỉ có 17 nhưng đã là tu sĩ Luyện Khí kì tầng sáu, nếu như được tông môn bồi dưỡng rất có khả năng sẽ là một tiểu thiên tài.

Trong lúc Hữu Khí giảng giải bên dưới trận đấu đã bắt đầu.

Thấy nữ nhân khinh miệt không hề che giấu khiến tráng hán động nộ, rút thanh đại đao trên lưng hùng hổ xông tới. Bỗng nhiên lưỡi đao phân làm ba trực chỉ Trương Lệ trầm xuống.

- Phân ảnh đao sao, mặc dù chỉ là công pháp Bình đẳng nhưng hòa hạo rất khá.

Chỉ cần liếc sơ qua cũng đủ để hắn nhìn thấu, hiểu kĩ của Trần Duyên bây giờ là nữ nhân vẻ mặt lãnh tĩnh kia. Lưỡi đao to lớn như người trưởng thành đang tới gần nhưng nàng không hề muốn né tránh.

- Không phải là quá sợ hãi nên không động đậy được chứ?

Rất nhiều nam nhân cùng suy nghĩ, tuy nàng cao ngạo nhưng không nam nhân nào lại đành lòng nhìn thấy nữ nhân như hoa như ngọc chết thảm.

- Kinh Cúc Gai.

Nàng thì thầm. Từ tay áo những cây dây gai kì lạ thô dày phóng tới quấn chặt lấy tráng hán. Lưỡi đao đã dừng lại cách đỉnh đầu nàng không quá một phân. Không ngờ hắn lại bị những sợi dây leo tưởng chừng như yếu ớt kia trói chặt không thể di chuyển.

Trương Lệ ánh mắt lạnh băng đưa nhất chỉ về phía hắn. Vẻ mặt hoảng sợ lo lắng cùng cái nhìn cầu xin không khiến nàng mềm lòng. Ngay tức khắc tráng hán ngã xuống, giữa mi tâm xuất hiện lỗ máu rợn người.

- Hahaha nữ nhân này không tệ, sát nhân không một cái nhíu mày tương lai khẳng định khó lường.

Trần Duyên không kiểm được mà khen ngợi, bên cạnh Hữu Khí cũng gật đầu hài lòng. Nếu như chỉ có thực lực cao cường cũng chỉ khiến hắn có chút coi trọng như giờ đây tâm tính của nữ nhân này vô cùng vững chắc là một viên đá quý cần gọt giũa.

Ngoài nàng ra Ma Phong Sơn còn thu hoạch thêm được ba tiểu thiên tài khác đều có niên kỉ không quá mười lăm đặc biệt là Lôi Lâm kẻ có Lôi mạch hiếm có. Đây đã là đại thu hoạch lớn nhất trong năm lần đại điển gần đây khiến mấy lão trong bóng tối kia cười to không ngớt.

Sau nửa ngày cuối cùng đã tìm ra năm kẻ đứng đầu, được sự chú mục của hàng ngàn ánh nhìn bọn hắn như những vì sao sáng chói nhất trên bầu trời.

- Ha ha ha hôm nay đúng là ngày vui của Ma Kiếm Tông ta. Ngoài trừ năm trăm vị sư huynh đệ vượt qua tuyển chọn thì những đạo hữu còn lại cũng không nên quá thất vọng. Tông môn biết trong các đạo hữu có người không vượt qua được chỉ do vận khí chưa tới nên chư vị tiền bối đã đề ra thử thách chỉ cần hoàn thành ngay tức khắc trở thành đệ tử Ma Kiếm Tông ta.

Tiếng hoan hô ngợp trời vang lên.

- Ma Kiếm Tông không hổ là ma môn đại phái, ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội cuối cùng này, ta phải là nam nhân đội trời đạp đất.

Từng tiếng ca ngợi vang lên không dứt mãi một lúc sau Hữu Khí mới có thể tiếp tục nhiệm vụ của mình.

- Ta xin mời năm vị siêu tân tinh lần này Lôi Lâm.

Tiểu hài tử khuôn mặt khôi ngô nhưng hàng lông mày lại sắc lẹm như lưỡi dao không hề run sợ như thể đây không phải là lần đầu hắn chịu sự chú mục của nhiều người.

Cảm giác thấy rụt rịt Trần Duyên cao giọng nói.

- Chư vị tiền bối, ta biết lòng ham mê đệ tử không ai không có nhưng lúc này không phải ý hay. Chỉ bằng đề đại điển kết thúc chính tay ta sẽ dẫn chúng tới đại điện lúc đó tùy vào bản lĩnh mỗi người rồi.

Lão già đang định chuyển thân bỗng nhưng không tin vào tai mình, không chỉ có lão hơn mười bóng đen ẩn núp gần đó cũng bất ngờ không kém. Nhưng không ai nói gì, đứng như lờ Trần Duyên đây không phải là thời điểm thích hợp để tranh giành.

- Vị thứ hai là Trương Lệ.

Chân dài miên man cùng đôi mắt phượng không hề làm giảm lòng nhiệt thành của chúng nam nhân mặc dù nàng luôn mang lớp màng mỏng che đi khuôn mặt.

- Vị thứ ba là Như Phong.

Thanh niên y phục rách rưới không khác gì thất cái cống trên lưng đại kiếm tay cầm bầu rượu đáng đi xiêu vẹo có thể té ngã bất kì lúc nào. Nhưng không ai dám coi thường hắn, trải qua hơn mười trận đấu chưa ai ép hắn rút đại kiếm ra để chống trả.

- Vị thứ tư là Bạch Long.

Lại một nữ tử hoa nhường nguyệt thẹn, mang trên người đạo bào trắng như tuyết, suối tóc suôn dài khiến kẻ khác phải ngất ngay. Chỉ tiếc hận là nữ nhân này cũng sử dụng màn che mặt khiến nhiều kẻ phải tiếc hận. Lai lịch của nàng cũng là điều bí ẩn, chỉ biết một vị tiền bối nào đó trong lúc lịch luyện nhân gian đã mang về tông môn tu luyện.

- Vị cuối cùng là Giang Kiêu.

Thiếu niên vẻ mặt tái nhợt thâm trầm khiến người khác không muốn lại gần.

- Xin chúc mừng năm vị trở thành ngũ đại tân tinh mới nhất của Ma Phong Sơn ta. Giờ đây sẽ là trận đấu để tìm ra ai mới thật sự là kẻ mạnh nhất.

- Mời đại sư huynh chủ trì trận quyết đấu cuối cùng này.

Trần Duyên đứng lên bình tĩnh bước về phía trước.

- Ta tuyên bố...

- Khoan đã.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ma Huyết Tông đệ tử

Đúng lúc trận đấu quyết định chuẩn bị diễn ra thì từ đằng xa một nhóm người mang trên mình huyết bào chậm rãi bước tới.

- Bọn chúng chính là Huyết Ma Tông!

Ngay lập tức Trần Duyên nhận ra được, huyết bào chính là đặc điểm dễ nhận ra nhất của tu sĩ Huyết Ma Tông.

Huyết Ma Tông cùng Ma Kiếm Tông là hai trong số tứ đại ma tông, chỉ có điều nếu như Ma Kiếm Tông có thực lực mạnh nhất thì Huyết Ma Tông luôn xếp cuối bảng.

Làm kẻ theo đuôi suốt vạn năm sao có thể cam lòng, tu sĩ Huyết Ma Tông luôn nổi tiếng tàn bạo thiết huyết nhất là hầu hết công pháp tu luyện đều liên quan tới huyết dịch khiến kẻ khác kinh hoàng.

Không chỉ đối với môn phái chính đạo, tà đạo cũng không ưa nổi bọn người khát máu này. Nhiều tòa đại thành mấy trăm vạn dân trở thành thây khô không phải là điều hiếm gặp. Đồ sát một thành là cảm kị rất lớn dù là tu sĩ ma môn nhưng ở Huyết Ma Tông không phải là đại tội gì.

Hơn mười tu sĩ có nam nhân, nữ nhân không nề nang bất kì ai một đường đi tới. Nhìn sơ qua chỉ là tu vi Luyện Khí kì những lão tiền bối kia bắt động xem xét tình hình. Giữa các tông môn có giao ước ngầm các tiền bối không được ra tay với đệ tử Luyện Khí kì nếu không chính đệ tử của môn phái đó sẽ bị tất cả môn phái khác vây công.

Bọn chúng xuất hiện ngay lúc này đủ thấy lại không có thiện chí nhưng hôm nay lại là đại điển đã chiêu đãi chúng tu sĩ từ khắp nơi không thể từ chối bọn chúng. Bất đắc dĩ đệ tử gác công phải để những vị khách không mời mà tới này đi qua.

- Hahaha thật là không ngờ, chỉ là đại điển chiêu thu đệ tử của Ma Phong Sơn nhỏ nhỏ này lại được chư vị Huyết Ma Môn chiếu cố hữu hạnh hữu hạnh.

Trần Duyên hào khí tươi cười như bằng hữu nhiều năm không gặp.

- Không dám, không dám mặc dù thập đại sơn đều có đại điển nhưng chúng ta lại được chư vị tiền bối căn dặn phải tới đây để mở rộng tầm mắt.

- Huynh đệ đây ắt hẳn là Trần Duyên đại đệ tử của Phong Ma Sơn.

- Không dám huynh đệ là...

Trần Duyên khách khí.

- Ta là Huyết Nha nhị đệ tử của Nhị Trưởng Lão, hôm nay được lệnh gia sư tới đây cốt là để trung vui cùng quý tông.

Huyết Nha cũng tươi cười đáp lễ.

- Trần tiểu tử tên Nhị Trưởng Lão của Huyết Ma Tông kia trước đây ăn không ít thiệt thòi từ tay Tứ Trưởng Lão.

Mấy lão trong bóng tối truyền âm cho hắn.

- Thì ra là vậy, khẳng định bọn chúng tới đây không phải chuyện tốt lành gì.

Trần Duyên thăm nhữ.

- Thì ra đây chính là các tân đệ tử của Ma Kiếm Tông sao, đúng là khí chất hơn người khẳng định sẽ là rường cột của tông môn.

- Hahaha chư vị quá lời rồi.

Trần Duyên cười lớn.

- Nhưng đó là chuyện tương lai, không biết rường cột lúc này đủ vững trãi hay không.

Tiếng cười im bật, chúng đệ tử làm sao không nghe ra được lời hắn nói là gì chứ.

- Có lẽ Huyết Nha huynh đệ ngày hôm nay tới đây không phải là để chung vui cùng bản tông.

Nụ cười trên miệng hắn vẫn còn đó nhưng không khí lại trở nên nặng nề.

Thấy mục đích đã đạt được Huyết Nha không hề cố kị nói.

- Đúng như ngươi nói, ta tới đây cốt là để cho thiên hạ thấy đại đệ tử chân truyền duy nhất của Phong Ma Sơn chỉ là hữu danh vô thực.

Lời nói của hắn khiến không ít kẻ tái mặt, đại điển lần này không chỉ có tán tu mà thậm chí là tu sĩ của những môn phái, gia tộc tu tiên trong địa bàn quản hạt của Ma Kiếm Tông tới đây chứng kiến. Những lời này không khác gì bôi nhọ danh dự của Ma Phong Sơn trước các thế lực khác.

- Hahaha nói rất hay, lời của nhị sư huynh đúng là không có gì thiếu sót. Không hổ là thiên tài trăm năm hiếm gặp.

Những tên đệ tử theo sau không ngừng reo hò thị uy.

- Tốt, nói rất hay. Chư vị đã không quăng ngại đường xa vạn dặm tới Ma Kiếm Tông ta không thể cứ thế mà quay về.

Ánh mắt Trần Duyên trở nên sắc lẹm, giọng gằn từng chữ:

- Ít nhất cũng phải để lại vài người nếu không Phong Ma Sơn làm sao có thể còn chỗ đứng trong Thập Nhất Chấn Sơn Tông chứ.

Hơn hai trăm đệ tử từ vi hậu kì gần đó xông tới vây công. Bọn họ đã kiềm nén rất lâu, chỉ cần Trần Duyên đưa ra hiệu lệnh ắt hẳn hơn mười đệ tử Ma Huyết Tông này sẽ bỏ mạng.

- Lão nhị chưa tới lúc ngươi phải nhúng tay, đây là chuyện của tiểu bối. Nếu như chúng không giải quyết được sau này làm sao gánh vác trọng trách của tông môn.

Lão giả thấy sự việc không ổn liền muốn ra tay nhưng lại bị kiềm chế không thể cử động.

- Các ngươi dám tới đây phá rối đại điển mười năm một lần của Phong Ma Sơn tốt nhất là để mạng lại.

Chúng đệ tử xung quanh hô hào.

- Đại điển này không phải như quý tông nói mời chào chư vị tu sĩ trong thiên hạ sao?

- Chẳng lẽ vậy công là cách các ngươi mời chào chúng ta.

Trần Duyên bình thản bước lại gần, hắn phát tay.

- Các người mau lùi lại.

- Tuân lệnh đại sư huynh.

Hữu Khí dẫn đầu lui về phía sau, chúng đệ tử ở đây không ai ngoài hắn hiểu rõ áp lực Trần Duyên mang tới. Hữu Khí trong tông môn có danh khí không nhỏ, không phải không có lý do các tiền bối lại chọn hắn chủ trì đại điển. Hơn trăm đệ tử lùi lại trăm bước chân để lại khoảng sân trống bên trong chỉ còn Trần Duyên cùng thập đệ tử Ma Huyết Tông.

- Đại sư huynh không phải muốn độc thân độc đại chống lại mười tên tu sĩ gia chứ?

Ý nghĩ khó tin này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu các tên đệ tử, tiếng rì rầm của hơn vạn người đã không phải tiếng rì rầm nữa. Những đệ tử đứng gần đó cũng bất chợt có cảm giác không đúng nhưng không dám ra tay ngăn cản, dù sao hắn cũng là đại sư huynh không thể trái lời.

- Hahaha các sư đệ của ta đã làm các vị phải hốt hoảng rồi. Đại điển của Ma Kiếm Tông đương nhiên là luôn chào đón bằng hữu tứ phương.

- Đúng là kẻ hiểu biết dễ nói chuyện, ta tới đây không có ý hạ thấp quý tông chỉ đơn thuần là muốn giao thủ một hai.

Lời hắn nói khiến chúng đệ tử nghiêng răng ken két.

- Ta đương nhiên hoan nghênh nhưng cái gì cũng phải trả giá. Các người đã tới đây ngay thời khắc quyết định này đã thật sự khiến ta phần nộ.

Trần Duyên gằn từng chữ, sát khí trên người hắn lần nữa không thể kiểm soát. Con người hắn quá bá đạo, tới mức trong mắt không hề có kẻ hở cho những tên không vừa ý. Bọn chúng tới đây rõ ràng là muốn hạ thấp uy danh của hắn giữa chốn đông người.

Sát khí lan tràn, chúng đệ tử Ma Huyết Tông trở thành những kẻ đứng mũi chịu sào. Chỉ có Huyết Nha cùng hai vị sư đệ phía sau có khả năng chống trả.

- Hắn sao lại có sát khí lớn tới nhường này, không phải tin tức truyền về đệ tử của Phong Ma Chân Nhân chỉ là hạn giá áo túi cơm sao?

Huyết Nha không ngừng nghi vấn, đây là lần đầu tiên hắn thấy một tu sĩ Luyện Khí kì lại có sát khí khủng khiếp như vậy, đủ khiến cho nhiều tiền bối Trúc Cơ phải hổ thẹn.

Chúng đệ tử đứng quanh đó trăm bước chân cũng bất giác lùi lại, bọn người đó đã hiểu khoảng cách thật sự lớn tới mức nào.

- Tại sao cùng là tu sĩ Luyện Khí kì ta lại không có dũng khí tới gần hắn.

Về tuyệt vọng của chúng đệ tử gần đó làm sao thoát khỏi mắt của những lão già kia.

- Sinh ra cùng thế hệ với tên Trần Duyên kia cũng là nỗi bi ai cho chúng.

- Nhưng ít nhất thì chúng ta đã kiếm được nhiều thứ đáng giá.

Mục sư thúc ném cái nhìn về phía Ngũ Tân Tinh kia, trong mắt chúng chỉ có chiến ý không hề run sợ.

- Các người đang sợ hãi sao?

Trần Duyên nhìn lại chúng đệ tử.

- Hãy khắc ghi trong thâm tâm đệ tử Ma Kiếm Tông ta không có kẻ hèn nhát. Ngẩng mặt lên

Trần Duyên hét lớn khiến bọn chúng bất giác nhìn lại, đúng như lời hắn nói, kẻ lẽ ra phải run sợ chính là mười tên đệ tử Ma Huyết Tông kia. Lấy lại dũng khí gần vạn đệ tử ánh mắt sùng bái nhìn tới hắc bào thanh niên đang chấp tay đối diện là mười kẻ ngông cuồng kia lúc này không khác gì tiểu thiềm thừ trông thấy đại mãng xà, cả người bất động.

- Đại sư huynh vô địch thiên hạ, đại sư huynh chí cao vô lượng.

- Đại sư huynh vô địch thiên hạ, đại sư huynh chí cao vô lượng.

- Đại sư huynh vô địch thiên hạ, đại sư huynh chí cao vô lượng.

Tiếng hô vang như sấm rền làm cả ma Phong Sơn như run lên, âm thanh vang xa tới những ngọn đại sơn khác. Trên bầu trời từng bóng người lần lượt xuất hiện, không thể tránh được, động tĩnh quá lớn đã khiến các tu sĩ gần đó động tâm muốn biết thực hư.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Hiển lộ một phần thực lực

Trên đấu trường, xung quanh đã lấp kín bởi hàng hà tu sĩ bị kích động. Tin tức tu sĩ Ma Huyết Tông khiêu chiến đại đệ tử của Phong Ma Sơn đã lan truyền khắp Ma Kiếm Tông làm kinh động không ít tiền bối tiềm tu gần đó.

- Ngũ sư đệ ta không ngờ chỉ là tiền bối giao thủ lại kinh động tới người.

Lão già râu tóc bạc trắng đang đờng không bay tới.

- Thì ra là Nhị sư huynh thật là hết cách, dù sao Bình Địa Sơn của ta cũng là nơi gần Phong Ma Sơn nhất. Phong thanh lớn như vậy ta chắc rằng cả Ma Kiếm Tông không ai không biết.

- Nhưng không ngờ rằng lại kinh động tới nhị sư huynh.

Một già một trung niên lơ lửng giữa không trung kia không ai khác chính là Nhị Trưởng Lão cùng Ngũ Trưởng Lão.

- Hahaha ta đang đánh cò cùng lão đại thì được nghe chúng đệ tử kể lại khiến hai lão già như ta tò mò không thôi. Lão đại ngại mặt mũi nên ta phải xách thân già này đi xem xét tình hình.

Lời vừa dứt thì cả hai đã tới nơi. Trên không trung có không ít tu sĩ chân đạp pháp khí đằng không trông thấy hai vị trưởng lão muốn hành lễ thì...

- Không cần, chúng ta tới đây chỉ muốn góp vui thôi.

Ngũ Trường Lão phát tay nói.

Thấy khắp nơi đều số lượng tu sĩ đã lên tới hàng vạn, trên bầu trời những chấm nhỏ li ti kia không cần nghĩ cũng biết là gì. Huyết Nha đã thấy tình hình đã vượt quá tầm kiểm soát. Ban đầu hẳn tới đây cốt là để bớp trái hồng mềm Trần Duyên kia nhằm hạ bệ thanh danh của Phong lão ma không ngờ...

Lúc này có đánh chết hẳn cũng không tin kẻ tràn ngập sát khí kia lại là phế vật. Trong tình huống tiến thoái lưỡng nan nếu như tự động buông bỏ kháng định sẽ bị tông môn trừng phạt, tiến lên hẳn không nắm chắc phần thắng rất có khả năng sẽ phải ngã xuống tại đây.

Trong lúc Huyết Nha đang tuyệt vọng thì Trần Duyên lại thấp cho hẳn một tia hi vọng.

- Người không phải muốn ti thí cùng ta sao, hay là đã suy nghĩ lại. Đừng nói là ta chủ nhà lại gây bất lợi cho khách nhân, tất cả các người cùng xông lên đi. Nếu như chiến thắng ta đảm bảo người cùng mười vị đệ tử phía sau sẽ bình yên rồi khỏi.

- Lời người nói là thật.

Hắn nghi kị dò hỏi.

- Đương nhiên ta thân là đại đệ tử Phong Ma Sơn sao có thể nói hai lời.

- Chỉ có điều nếu người thất bại thì phải để lại thứ gì đó.

Trần Duyên cười gượng.

- Không cần nhiều lời, ta không tin mười đệ tử chân truyền chúng ta lại không thể khắc chế được người.

- Các sư đệ sư muội mau dàn trận.

Đồng thời mười tên đệ tử Ma Huyết Tông không hẹn mà cùng lùi lại, lấy ra huyết phù kì lạ dán trên mi tâm.

- Huyết Tế Trận.

Huyết khí thẩm thấu qua da trôi lơ lửng trên không trung khiến chúng đệ tử kinh ngạc. Trần Duyên cũng không ngoại lệ, đây là lần đầu hắn cảnh tượng kì lạ này thâm nghĩ.

- Bọn chúng muốn dùng huyết khí tấn công ta sao?

- Tééééé.

Sau tiếng hét dài, huyết khí như đại hà chảy vào người Huyết Nha. Con người hắn đầy tơ máu, mắt, mũi miệng đâu đâu cũng là huyết dịch. Vẻ mặt trở nên điên cuồng nhưng không dấu được vẻ khốn khổ.

- Tiểu tử, người đã khiến ta ra nông nỗi này, người phải trả giá.

Thấy Huyết Nha trở nên cuồng loạn Trần Duyên cũng đoán được phần nào.

- Thì ra là tế trận, bọn Huyết Ma Tông này đúng là điên loạn. Không ngờ cả thứ để lại nhiều hậu quả này lại không nhiều mây thi triển.

Mặc dù Trần Duyên không biết tác dụng thật sự của trận hình nhưng cảm nhận được chân khí của Huyết Nha không ngừng tăng lên. Bên kia mười tên đệ tử giờ đây sắc mặt cũng đã tái nhợt, nhưng về đặc ý lại không hề che giấu.

- Các người có phải rất đặc ý vào tế trận này?

- Tiểu tử vô tri người ta xem thử người có gì để chống cự.

Huyết Nha cả người đã thẩm thấu huyết dịch, từng mạch máu trong cơ thể đã căn phòng như tiểu xà ẩn hiện dưới da. Song thủ bất quyết.

- Huyết Nhân Phân Thân.

Từ người hắn máu huyết như có sinh mạng chuyển động không ngừng dần hình thành huyết nhân.

Hơn trăm tên huyết nhân không kể cả người từ huyết dịch thì giống như trăm tên Huyết Nha như đúc.

- Tiểu tử, không phải người rất ngông cuồng sao, người muốn độc đấu chúng ta sao, lão tử giúp người được như ý nguyện.

Lúc này ngay cả những lão nhân kia cũng bắt đầu động dung.

- Sư huynh đây là...

- Ừm là Huyết Nhân Phân Thân, công pháp cấp hai nổi danh của Ma Huyết Tông. Chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên mới có thể luyện thành, không ngờ tiểu tử này có thể lợi dụng tế trận cường ép thi triển. Xem như là một tiểu thiên tài trăm năm hiếm gặp.

Nhị Trường Lão thờ dài.

- Sư huynh hay là đệ diệt sát hắn, tiểu tử này rất có khả năng là mối nguy hại cho tông môn ta sau này.

- Tùy ngươi nhưng không phải lúc này.

Lão cũng đã động dung, thiên tài này không thể dễ hấn trường thành.

- Hahaha một mình ta thì không chắc đánh bại ngươi nhưng một trăm thì lại khác, tiểu tử còn không mau dập đầu tạ tội, ta từ bi sẽ không lấy mạng chó của ngươi nhưng phải để lại thứ gì đó.

Huyết Nha cuồng tiếu nhái lại những lời vừa rồi của Trần Duyệt.

Chúng đệ tử xung quang sắc mặt cũng không khá hơn, nếu như chỉ một chọi một Trần Duyệt chắc thắng không nghi ngờ nhưng đây lại là...

- Một, hai, ba, bốn... một trăm, một trăm linh một.

Lời cuối cùng chỉ tay vào Huyết Nha thực thể. Đứng trước trăm tên đệ tử chân truyền hấn binh chân như vại, tiếng đếm của hấn như đánh vào không khí trầm lặng.

- Một con kiến cùng một trăm linh một con kiến đối với ta cũng không có gì khác biệt.

Giọng hấn trầm thấp từng chữ truyền vào tai khiến chúng đệ tử ngây người.

- Hahaha ngươi nói không sai, một con kiến cùng một trăm linh một con kiến cũng chỉ là kiến thôi.

Nhị Trường Lão cười lớn nhìn qua Ngũ Trường Lão.

- Chúng ta đi thôi.

Mặc dù trong đầu đầy nghi vấn nhưng Ngũ Trường Lão cũng không trái lời quay người cùng rời đi. Những tu sĩ Trúc Cơ kì gần đó cũng về mặt ngơ ngác nhìn nhau.

- Sư huynh, đệ không cần phải ra ta diệt sát hấn sao?

Ngũ Trường Lão không kiềm được hỏi.

- Hahaha chúng ta đã có mảnh hồ cần gì lo ngại bọn chúng sinh ra bầy chuột chứ.

Bên kia đấu trường Huyết Nha về mặt ngẩn ngơ rồi chuyển qua giận dữ.

- Tiểu tử ngông cuồng đã vậy đừng trách ta phế tử chi của ngươi.

Trăm huyết nhân cùng xông tới, áp lực từ chúng không hề yếu hơn Huyết Nhân tạo nên một trường kinh thiên.

- Hòiiiiii.

- Nếu Huyết Nha huynh đệ đã muốn phế bỏ tử chi ta thì thân chủ nhà không thể không đáp lễ.

Vỗ túi trừ vật hàng vạn bóng đen lớn hơn nắm tay bay ra tạo thành hắc vân lơ lửng giữa không trung khiến cho “trường kinh thiên” vừa rồi kia không khác gì tiếng khóc của hải nhi.

- Ngươi... ngươi...

Lần này tới lần khác Trần Duyệt luôn khiến các đồng môn phải kinh nghi, thấy đội quân hùng hậu kia làm không kẻ nào dám tưởng tượng có tu sĩ cùng cấp nào khả năng chống lại hấn.

- Ngươi muốn chống lại ta, gấp trăm lần cũng chưa đủ.

Lời vừa dứt trùng vân từ trên không trung đổ nhào xuống, máu huyết của tu sĩ Luyện Khí hậu kì có sức hấp dẫn trí mạng với chúng. Đứng trước cảnh tượng khủng bố đó Huyết Nha chỉ còn biết tuyệt vọng giương đôi mắt thất thần.

- Không, ta không thể nào thất bại dưới tay hấn.

Huyết Nha cắn chặt răng, dưới sự vây công của hàng vạn Phệ Huyết Trùng hấn không chế bách huyết nhân lùi lại che chắn thực thể.

- Ta liều với ngươi.

Tiếng hét chói tai, Huyết Nha dùng những huyết nhân kia trở thành tấm chắn che chở từ phía nhằm chậm trễ Phệ Huyết Trùng đang điên cuồng thôn phệ kia. Hấn làm một chuyện mà bất cứ kẻ nào khi tranh đấu với khổng trùng tu sĩ, tấn công kẻ khổng chế chúng.

Mặc dù đàn linh trùng đông đúc hơn gấp ngàn lần nhưng mỗi huyết nhân là một tu sĩ hậu kì tuy không có linh trí thi pháp nhưng thực lực của chúng không phải là thứ mà một linh trùng Đình đẳng có thể chống lại.

Đúng như hấn dự kiến, Phệ Huyết Trùng nhất thời không thể đột phá tấm huyết khiên kia. Dưới sự che chở của huyết nhân, như mãnh thú Huyết Nha điên cuồng lao tới.

Trận chiến của đàn linh trùng cùng huyết nhân vô cùng thảm liệt, đấu vô trường như vừa phải hứng chịu sự phẫn nộ của thiên nhiên. Sa thạch vốn vô cùng cứng rắn ngày thường dù chúng đệ tử có cố ý tàn phá nhưng lực bất tòng tâm giờ đây lại như mảnh ruộng mới được nông dân cày xới.

Từng gã huyết nhân ngã xuống là lời theo số lượng linh trùng không kể xiết làm đậm lung. Huyết Nha thậm chí không ngần ngại để chúng lao vào giữa vòng vây Phệ Huyết Trùng mà tự bạo làm cho Trần Duyệt hao binh tổn tướng không ít.

- Hahaha tên chuột nhất hèn nhất kia cuối cùng ta đã tìm được ngươi.

Ông trời không phụ lòng người đúng lúc tên huyết nhân cuối cùng ngã xuống hấn đã tìm được tới Trần Duyệt đang lẫn trốn phía sau đàn linh trùng.

- Huyết Kiếm Trùng Thiên.

Chương 72: Đắm máu kết cục

Giữa chiến trường hỗn loạn đàn linh trùng hòa cùng huyết đồ vurun vãi khắp nơi. Trong trường hỗn loạn đó một kẻ điên cuồng lao ra bắt chấp đàn linh trùng đối khát xung quanh.

Như mãnh hổ săn mồi trong mắt hắn bây giờ chỉ có kẻ thù không đội trời chung Trần Duyên cuối cùng đã lộ diện.

- Huyết Kiếm Trùng Thiên.

Đại kiếm làm từ huyết dịch xuyên không nhắm chặt Trần Duyên phóng tới.

- Chết đi tiểu tử.

Mặc cho nguy hiểm trước mắt hắn chấp tay sau lưng ánh mắt hững hờ. Huyết kiếm cắm vào cơ thể hắn trước vẻ kinh nghi của chúng đệ tử.

- Đại sư huynh.

- Hahaha cuối cùng ngươi đã trả giá vì dám khinh địch.

Tiếng cười của hắn bỗng nhiên im bật, nơi huyết kiếm xuyên qua không hề lưu lại vết máu. Vẻ mặt Trần Duyên vẫn hững hờ không một chút cảm xúc.

- Không... không thể được tiểu tử ngươi ở đâu mau ra đây mặt đối mặt với lão tử, ần núp chỉ là hành động của kẻ hèn hạ.

Huyết Nha điên cuồng, thân là đệ tử chân truyền hấp thu biết bao nhiêu lịch luyện từ các đời tiền bối mà đệ tử khác không thể tiếp cận làm sao hắn không nhận ra kẻ đứng trước mặt kia không phải là thực thể.

- Ngươi muốn gặp ta sao.

Vẻ điên cuồng bỗng nhiên không còn, cả người chợt run rẩy. Từ phía sau không biết từ lúc này nhất thủ đã bóp chặt lấy yết hầu. Xung quanh chợt tĩnh lặng, đàn Phệ Huyết Trùng được Trần Duyên thu vào túi linh thú.

Đứng giữa đấu võ trường Trần Duyên tay không bóp chặt yết hầu khiến Huyết Nha không dám cử động.

- Đại sư huynh vô địch, đại sư huynh vạn tuế.

- Đại sư huynh vô địch, đại sư huynh vạn tuế.

- Đại sư huynh vô địch, đại sư huynh vạn tuế.

Chứng kiến cảnh tượng oai hùng làm cho chúng đệ tử trở nên điên cuồng. Nam nhân điên cuồng la hét, còn nữ nhân không khỏi nhìn hắn bằng đôi mắt ước ao.

- Không phải ngươi muốn phệ tử chi ta sao.

Dứt lời lấy thủ làm đao tay trái của Huyết Nha bị hắn trầm xuống khiến huyết dịch bay khắp nơi.

- Ah... Trần Duyên ngươi dám...

Xoạt... cánh tay còn lại cũng đã không còn. Giờ đây Huyết Nha mới biết linh đội đi tới đây chính là sai lầm không thể nào cứu vãn.

- Ta... ta van xin ngươi... đau... đau... ah...

Không đợi hắn mở miệng cầu xin hai chân cũng đã bị Trần Duyên khiến lìa khỏi cơ thể. Tiếng hét gào cùng máu tươi làm cho khung cảnh vốn chiều tà lại trở nên rét lạnh. Giờ đây Huyết Nha chính thực là nhân còn (là người không có tay chân đó ^-^) đã bất động nằm đó. Hắn đã cố thực lực cực hạn Luyện Khí kì sức sống rất mạnh mẽ chưa thể chết được.

- Người đầu mang bọn chúng giải tới Hành Pháp Sơn.

Tiếng nói trầm thấp làm cho chúng đệ tử xung quanh bất giác giật mình. Cảnh tượng đắm máu vừa rồi khiến không ít kẻ ngây người hoảng sợ. Sau khi đấu trường đã được thu dọn sạch sẽ Huyết Nha cùng mười tên sư huynh đệ kia bị Chấp Pháp Đội mang đi, Hữu Khí lại một lần nữa đứng ra giải quyết những việc còn lại.

- Hahaha trận ti thí vừa rồi chỉ là giúp chư vị đồng môn bớt căng thẳng khi chứng kiến những trận đấu vô tiền khoáng hậu của tân đệ tử kì này. Ta tuyên bố trận đấu phân năm vị trí đứng đầu của Ngũ Đại Tân Tinh bắt đầu.

- Chúng ta sẽ bốc thăm chọn cặp đấu, ai vận khí sâu dày sẽ bốc được phiếu trắng thì nghiêm nhiên hắn đã trong top ba, vận khí cũng là một phần thực lực.

Năm tên ba nam hai nữ phóng người lên võ trường nhưng ánh mắt vẫn không bỏ qua được nam nhân đang sắc mặt bất biến trên cao nhìn xuống.

- Khoan đã.

Trần Duyên cất giọng ngăn cản, Hữu Khí tay cầm mộc hòm đưa tới từng người, bỗng nhiên nghe thấy Trần Duyên lại cười khò không thôi.

- Đại sư huynh có chuyện gì cần dặn.

Hắn cuối người thật sâu, trận ti thí à không huyết chiến vừa rồi hình tượng thiết huyết của Trần Duyên đã khắc sâu vào tâm trí không chỉ của hắn mà còn những kẻ chứng kiến.

- Không cần phải ti thí nữa.

- Tiểu tử ngươi lại muốn giỡn trò.

Mục sư thúc lúc này cũng phải hiện thân Trần Duyên bây giờ không còn là tên đệ tử chân truyền hữu danh vô thực nữa, sợ rằng trong tông môn chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì mới có thể ngăn cản hẳn. Khả năng Ma Kiếm Tông sẽ sinh ra một tên tu sĩ Kim Đan kì đã gần như khẳng định, trước đó không thể để hắn quá cao ngạo mà ảnh hưởng tới con đường tu luyện.

- Mục sư thúc lại nghĩ oan cho ta rồi, ta chỉ muốn rèn luyện các sư đệ, sư muội mà thôi.

- Ta biết bốc thăm ti thí đã làm rất nhiều năm, lần này đích thân ta sẽ ra thử thách cho các ngươi.

- Ngươi...

Hắn không ngờ Trần Duyên lại là một kẻ cố chấp, lời đã nói ra trung niên chỉ còn cách sai người đưa tới một tọa ngồi xuống ánh mắt không rời Trần Duyên.

- Điều kiện rất đơn giản, chỗ này cách các ngươi đang đứng đúng mười bước chân. Kẻ nào tới đây nhanh nhất chính là người đứng đầu của đại điển tuyển chọn đệ tử lần này.

Chúng đệ tử miệng mở to kinh ngạc, không ngờ thử thách quyết định lại dễ dàng như vậy.

- Đại sư huynh chuyện này không...

- Không cần phải nhiều lời bắt đầu đi.

Vừa dứt lời áp lực từ người hắn mang theo sát khí mãnh liệt lan tràn. Ngũ Đại Tân Tinh lần đầu chính diện chịu áp lực khiến bọn chúng không thể đứng vững phải khụy xuống.

- Ngươi... ngươi đã sử dụng thủ đoạn gì khiến ta không thể cử động.

Lôi Lâm không giấu được biểu hiện hết hoảng, dữ tợn hết lớn.

- Hừ.

- Ah...

Sát khí như đổ ập vào người khiến đầu hắn như muốn vỡ tung.

- Trần Duyên ngươi...

Trung niên đành phải lên tiếng, thiên tài trăm năm khó gặp của tông môn lúc này không khác gì kẻ tâm thần nằm lăn lộn dưới đất.

- Ngươi chỉ là một trong nhiều thiên tài của tông môn, nơi đây ngươi có thể là kẻ có thiên phú đứng đầu nhưng so với toàn bộ Ma Kiếm Tông thì vẫn chưa là gì.

Trần Duyên trầm giọng.

- Lôi Lâm đã bất tỉnh, cửa ải cuối cùng chỉ còn bốn người tranh tài.

Hữu Khí cao giọng quát, kẻ không thức thời chỉ có thất bại. Điều này hẳn rõ hơn ai hết, chỉ cần Trần Duyên không giết những tên Tân Tinh kia hẳn sẽ không ngăn cản.

Bốn người nhìn nhau thấy kết cục đã định, trong lúc những kẻ khác còn bận tâm suy nghĩ thì Tường Lệ đã xông lên phía trước.

Chỉ mười bước chân nhưng lại không hề dễ dàng. Áp lực tinh thần đè nặng, nếu để bản tâm thất thủ có khả năng đây sẽ là tâm ma cả đời của nàng. Cẩn chặt rằng Tường Lệ đã cao ngạo từ khi chào đời, người hầu trong nhà kể lại khi được bà mẹ bế trên tay nàng không hề khóc khiến toàn gia một phen hoảng sợ. Một tuổi biết nói, hai tuổi biết viết các đệ muội trong nhà luôn nhìn nàng bằng ánh mắt sợ hãi, ngay cả phụ thân cũng đối chút e dè khi nhìn nàng.

- Hi hi Tường muội không ngờ lại nhanh chân đi trước.

Bạch Long âm thanh trong trẻo cũng đã bám theo.

- Ngươi không muốn bị nữ nhân qua mặt chứ.

Như Phong đáng vẻ nhếch nhếch tiến về phía trước.

Giang Kiều tròn mắt liếc nhìn hắn không giấu được vẻ giận dữ phát tay đi tới.

Lúc này kẻ dẫn đầu không ai khác là Tường Lệ, nàng đã đi được năm bước những giọt mồ hôi đã ướt đẫm khiến y phục dán chặt vào thân thể của nàng không khỏi khiến những tên nam nhân dưới kia cứ nuốt nước bọt liên tục.

- Ta không thể dừng lại tại đây, ta phải trở thành cường giả. Chỉ có điều đó vận mệnh của ta không bị nam nhân nắm giữ. Không được thất bại, không được...

Tường Lệ phấn quyền nắm chặt, trong đầu không ngừng đấu tranh chống lại luồng sức mạnh đen tối kia không ngừng thấm tẩm tâm trí.

Bên kia hai kẻ khác cũng không ngoại lệ, từng bước chập vật như thể đã cống vạ cân lên người. Từng bước là những dấu chân ướt đẫm xuống nền đất.

Điều khiến mọi người lo nghĩ là Giang Kiều giờ đây gương mặt đã vụn vỡ, hỉ nộ thất thường. Trên không trung lão già đáp pháp khí lao xuống bắt lấy hắn.

Mục sư thúc thở dài, lão sao hắn không nhận ra tên Giang Kiều kia tâm trí đã sụp đổ hoàn toàn bị sát khí của Trần Duyên nuốt nửa phá vỡ bản tâm. Nếu lão không lao tới hẳn cũng sẽ ra tay.

- Mục sư thúc thất vọng sao?

Trần Duyên mỉm cười quay lại.

- Tiểu chất nghĩ sư thúc nên kinh hãi mới phải. Lần này Ma Phong Sơn chúng ta có thu hoạch không nhỏ.

Hắn nhìn xuống bên dưới, ba người đã vượt qua nửa đoạn đường. Mặc dù hắn chưa hề tung hết sức nhưng không phải là thứ mà tu sĩ thông thường có thể chịu đựng.

Cuối cùng Trương Lệ là người đầu tiên về đích, mặc dù tinh thần đã bị đè nén như muốn nổ tung nhưng nàng cắn răng chịu đựng ánh mắt cao ngạo không hề thay đổi. Nữ nhân này càng lúc càng khiến Trần Duyên hài lòng, hắn nhất quyết không để kẻ nào nhúng tay.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Đại điển kết thúc

Kết cuộc đã được định đoạt, người đầu tiên tới nơi là Trương Lệ, xếp thứ hai là Như Phong cuối cùng là nữ nhân Bạch Long thần bí kia.

Dù nàng bị Như Phong bỏ lại phía sau nhưng không hề đơn giản, hai kẻ dẫn đầu không ai không chặt vật nhưng nàng vẫn bình tĩnh không có dấu hiệu kiệt lực chống trả lại sát khí của hắn.

- Nữ nhân này tâm trí quá kiên định.

Trần Duyên than thở không thôi.

- Hahaha cuối cùng chúng ta đã tìm thấy chủ nhân của vị trí đệ nhất tân đệ tử. Sư muội Trương Lệ.

- Xin mời Ngũ Đại Tân Tinh nhận lấy tông môn ban thưởng.

Mục sư thúc phi thân nhảy xuống đầu võ trường. Sự xuất hiện của hắn khiến không ít kẻ chú mục, tu sĩ Trúc Cơ kì thường ngày rất ít khi xuất hiện. Đây là lực lượng nòng cốt của mỗi tông môn thậm chí có bao nhiêu tiền bối Trúc Cơ đang ẩn cư trong Ma Kiếm Tông ngay cả Trần Duyên đệ tử chân truyền cũng không thể nào biết tường tận.

Chứng kiến ba tân đệ tử khiến hắn không khỏi kinh hãi, dù người có thiên phú ngất trời hay chỗ dựa vững chắc nhưng không có tâm trí kiên định không thể trở thành cường giả. Không ngờ Trần Duyên lại xuất lực giúp tông môn tìm ra ba viên ngọc quý này.

- Hahaha Trần Duyên sự diệt lần này kẻ làm sư thúc ta không thể phản nản điều gì, ta sẽ đề xuất tông môn ghi nhận công lao lớn lần này.

Hắn hài lòng quay lại cười lớn.

- Mục sư thúc quá lời, thân là đệ tử Ma Kiếm Tông bỏ chút sức lực vì tông môn là điều ta nên làm.

Trần Duyên khiêm tốn đáp.

- Các ngươi quả thật không sai, đây là phần thưởng của Ma Phong Sơn đưa tới.

Hắn ném túi trữ vật về phía ba người.

- Đệ tam ban thưởng một túi trữ vật, một pháp khí Đinh đằng, một công pháp Đinh đằng.

- Đệ Nhị ban thưởng một túi trữ vật, một pháp khí Át đằng, một công pháp Át đằng.

- Đệ Nhất ban thưởng một túi trữ vật, một pháp khí Giáp đằng, một công pháp Giáp đằng, một linh dược Giáp đằng.

- Đồng thời ba tân đệ tử đầu được phép lập động phủ trong Ma Phong Sơn.

Dứt lời trung niên cho người đưa tới trận kì phòng hộ, thứ này giá trị cũng không nhỏ.

Ba người nhận lấy phần thưởng trước ánh mắt ước ao của chúng tân đệ tử. Dù là Đinh đằng pháp khí một đệ tử bình thường cũng là vài năm tích góp mới có thể đổi được từ tông môn. Điều đó cũng đủ thấy không phải ai cũng có bản lĩnh kiếm linh thạch như tên Trần Duyên biến thái kia.

- Đệ nhất tân đệ tử lần này bước lên phía trước.

Trên đỉnh đài giọng nói quen thuộc lại cất lên.

Ngoài dự kiến, tên sư diệt này luôn khiến hắn không thể nào lường trước được. Nhưng bản thân Trần Duyên vừa lập đại công cho tông môn hắn không có lí do ngăn cản chỉ có thể để phòng tên xảo trá này.

Lấy ra từ túi trữ vật ném lên, đó chính là Tù Không Phủ đã khiến hắn tiêu tốn không biết bao nhiêu linh thạch. Thứ này không chỉ ngăn chặn mắt người thậm chí có khả năng ngăn chặn thần thức của Trúc Cơ kì tu sĩ.

Nhìn thấy không gian xung quanh bị phong kín Trương Lệ lấy tiểu phiến, thủ thế đề phòng.

- Thứ này khẳng định không đơn giản.

- Sư muội không cần phải quá bận tâm, bản thân ta muốn ra tay với người dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng không có khẳng định ngăn cản.

Trần Duyên tự tin tràn đầy cao giọng đầy khí phách.

Nàng đánh chết cũng không tin lời hắn nói nhưng lòng đề phòng không hề giảm bớt. Biết không thể nào khiến nữ nhân này tin tưởng hắn cũng không có gượng ép.

- Lời ta muốn nói rất thẳng thắn, ta muốn sư muội trở thành ta đạo lữ.

Tướng Lệ thật sự kinh nghi, mắt phượng vốn lạnh lùng cũng đã xuất hiện tia lúng túng. Nàng không ngờ tên sư huynh này lại quá trực tiếp, không có lời lẽ ngọt ngào, không thể non nhen biến chỉ đơn giản là đề nghị nàng.

Là nữ nhân cao ngạo khiến những tên nam nhân khác chỉ biết đứng từ xa thèm thuồng nhìn lại. Bọn chúng không đủ dũng khí đối diện nữ nhân lạnh lẽo như hàn băng.

Lần đầu bị kẹt trong hoàn cảnh này lại khiến nàng ngập ngừng khó nói. Cảm thấy bầu không khí có chút trầm lắng hẳn biết chuyện này không dễ dàng cũng không cố gắng gượng ép.

- Thời gian còn rất nhiều, ta tin sư muội sẽ tìm ra lời giải đáp. Đây là phần thưởng ta dành riêng cho kẻ chiếm được đệ nhất.

Hắn lấy lý do thiên kinh địa nghĩa khiến nàng không thể chối từ.

Chứng kiến nàng nhận lấy Trần Duyên mỉm cười hài lòng.

- Vừa rồi không cần tiết lộ với kẻ thứ ba.

Cắt lời Trần Duyên thì thầm thu lại Từ Không Phù rời khỏi.

Cảm lấy túi trữ vật Tướng Lệ ngo ngắc lùi lại, thấy ánh mắt của nàng không đúng trung niên phóng thần thức kiểm tra sợ rằng Trần Duyên đã dùng thủ đoạn khống chế nàng. Không tìm thấy điều gì bất thường hẳn cũng không truy hỏi mỗi người đều có con đường đi cho riêng mình quá chăm chú sẽ vô tình khiến chúng mất đi tiềm năng vốn có.

- Ta Mục Thanh Thư thay mặc tông môn da tạ chư vị đạo hữu đã không quản đường xa trắc trở tham dự đại điển mười năm một lần của Ma Kiếm Tông.

- Nay đại điển kết thúc đã tới lúc tiễn biệt, ta cầu chúc chư vị đạo hữu tu vi nhanh chóng đột phá, tiến xa trên con đường đại đạo.

- Cáo từ.

- Cáo từ...

Từng người đồng thời đứng dậy chấp tay đáp lễ. Không nói tới hậu đài Ma Kiếm Tông khùng bố sau lưng, bản thân thực lực trung niên đã tiếp cận Kim Đan kì bọn người đó không dám không nể mặt.

Ở đây cũng đã kết thúc Trần Duyên đứng lên rời khỏi. Ngày hôm nay có quá nhiều rắc rối tới với hắn, trở về động phủ là cách hiệu quả nhất hiện nay chờ cho mọi chuyện lắng xuống. Rất có khả năng những lão tiền bối kia lại sắp tra hỏi hắn.

Sau khi tinh tu suốt ba tháng không hề có thêm nhiệm vụ đưa tới khiến Trần Duyên thờ phào nhẹ nhõm. Gối đầu trên chân ngọc của Hạ Thảo hẳn hương thụ không biết chán, bỗng nhiên nhìn gương mặt đang mỉm cười hạnh phúc của nàng khiến hắn nhớ ra một thứ.

- Tiểu nô, chủ nhân muốn ra ngoài.

Nụ cười của bất giác ngưng lại nàng cũng đã quen phải rời khỏi hắn cũng không còn xúc động như ban đầu nhưng không giấu nổi vẻ buồn bã. Mẫu nữ Diệu, Diệp gần đó nét mặt cũng đã thay đổi.

- Hahaha lần này ta sẽ mạng theo các nàng.

- Lời chủ nhân là thật sao?

Tam nữ cuồng hĩ ôm chặt lấy hắn.

- Nhưng chúng ta bên người sợ rằng sẽ khiến chàng thêm vương bận.

Linh Diệu nuôi tiếc, dù nàng rất muốn cùng hắn chu du trở thành uyên ương quyền lữ nhưng nàng lại không muốn hại hắn.

- Ta đã quyết, nàng quên thủ đoạn ta đưa nàng tới đây sao.

Hạ Thảo nhớ tới không gian kì lạ kia liền cuồng hĩ cuối xuống trao hắn nụ hôn thật sâu. Nhị nữ không hiểu lời hắn nói nhưng thấy Hạ Thảo làm nàng yên tâm quên mình lao vào cuộc chiến.

Tam nữ bị Trần Duyên khiến cho không còn sức hoàn thủ, mặc lại y phục các nàng được Trần Duyên thu vào Tiểu Phương Thế Giới. Hắn đã có thần thức giờ đây có thể dễ dàng không chế thứ này thu phóng tùy ý.

Bước ra khỏi động phủ, nhanh chóng chọn lấy Xích Lân Mã vừa ý phóng đi trong màn đêm. Lúc này trong chu vi trăm dặm quanh đây hẳn đã là người có chút tiếng tăm, không muốn kẻ khác ngày đêm mong nhớ hẳn đánh bí mật rời khỏi.

- Hahaha Hắc Lâm rừng rậm, cuối cùng ta cũng đã tới được đây.

Đứng trước lối mòn quen thuộc Trần Duyên cảm khái không thôi, lần đầu tới đây chỉ là một tên hữu danh vô thực, chỉ biết tồn tại dưới cái bóng của sư phụ. Giờ đây số phận đã thay đổi nghiêng trời lật đất, Trần Duyên hẳn đã trở thành nhân vật phong vân trong chúng đệ tử nhưng thứ duy nhất không đổi thay là vẻ thần bí của Hắc Lâm rừng rậm này.

“Đi lại trong Hắc Lâm rừng rậm lúc đêm tối là hành vi ngu xuẩn nhất mà người có thể làm”. Đó là câu nói quen thuộc của những tiên sư, kẻ dù thuộc lâu đường đi nước bước trong Hắc Lâm rừng rậm hay truyền tai nhau.

Nơi đây dù là tiểu thú, cỏ hoang cũng có thể bất giác lấy mạng kẻ khác. Nhưng Trần Duyên thì bất đồng, hắn đã có thần thức thứ vốn là tiêu chí của tu sĩ Trúc Cơ kì khiến từng lá cây ngọn cỏ quanh đó mười bước đều rõ mồn một.

Mục tiêu Trần Duyên lần này không gì khác hơn là những con linh trùng. Việc hắn là khổng trùng tu sĩ bị bại lộ khiến con át chủ bài đã không còn là bí mật. Khả năng những kẻ ý đồ với hắn đã tìm ra cách khắc chế linh trùng, Trần Duyên phải nhanh chóng khiến linh trùng của mình đột phá đồng thời bổ sung thêm nhiều linh trùng mới.

(Công cuộc tàn sát lại bắt đầu^-^)

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Xuyên Tâm Chỉ

Giờ ngo đã qua, thái dương đã lên tới đỉnh điểm. Bên dưới tán lá dày đặc là bầu không khí âm u không hề có một tia nắng dù yếu ớt xuyên qua. Ngồi bên bếp lửa Trần Duyên dùng thủ đao trầm phá tán lá phía trên hòng lấy được một chút hơi ấm từ mặt trời.

Gác trên bếp lửa một con chim, không phải là đại điều khổng lồ. Đó là thành khi hẩn mai phục ba ngày ba đêm, cuối cùng Đại Thanh Điều yêu thú cấp một Ất đẳng đã lọt bẫy.

Xé một cái chân gà còn lớn hơn bàn thân Trần Duyên không kiềm được ham muốn mà cắn ngập răng. Chất thịt non mềm, hương thơm ngào ngạt khiến hẩn điên cuồng cắn nuốt.

- Hahaha quả là mỹ vị, Đại Thanh Điều này không hổ danh là đệ nhất mỹ thực tại Kim Sơn Lâu.

Thì ra đây chính là lí do Trần Duyên ở đây phục kích, giữa chốn hoang sơ cùng cốc không có làng mạc này thì một chút mỹ vị cũng là một thứ hưởng thụ không tệ.

- Các ngươi cũng thích đúng không.

Trần Duyên mỉm cười nhìn qua, cặp Lục Đường Lang không ngừng phát ra những âm thanh đồng tình, thứ thịt này hơn hẳn huyết nhục thường ngày khiến chúng phấn khích không thôi. Gần đó Tiểu Huyết cùng Tiểu Kim một bên phàm ăn bên kia thì lãnh tính chỉ cặm cùi ngấu ghien hơn trăm cân thịt không để ý tới tên chủ nhân về mặt hực hẩn kia.

Tiểu Mập Mập cũng không thèm ngó ngang, thứ duy nhất khiến con sâu mập này có hứng thú là chân khí của Trần Duyên. Từ ngày “Hóa Mộc Quyết” tăng thứ nhất viên mẫn khiến chân khí tinh thuần thêm năm thành Tiểu Mập Mập rõ ràng mập ra một vòng khiến hẩn lo lắng không thôi.

- Hồi... lúc trước ta còn nhận ra ngươi là một tiểu trùng, bây giờ sợ rằng qua một thời gian nữa Tiểu Mập Mập ngươi ngay cả di chuyển cũng không được nữa.

Trần Duyên không quên chọc tức, búng tay khiến Tiểu Mập Mập đang hưởng thụ trên vai hẩn không ngừng hấp thu chân khí như tiểu cầu lăn xuống đất. Bị làm phiền Tinh Thần Trùng ra về nộ khí xung thiên không ngừng dùng cơ thể lăn tới tấn công hẩn.

- Tiểu tử, mục đích của ngươi không đơn giản là tàn sát lũ yêu thú nhỏ yếu này chứ?

Chu lão cảm lấy Tiểu Mập Mập vượt vẻ cung chiêu, trong Hắc Lâm rừng rậm đã hơn mười ngày tên Trần Duyên kia chỉ vòng quanh khu vực trăm dặm làm lão buồn chán.

- Không phải ta không muốn tiến thêm nhưng Chu lão chắc đã rõ, ra khỏi nơi đây đã là địa phận yêu thú cấp hai, thực lực của ta dù không cần phải quá lưu tâm nhưng nếu bị vây công khẳng định sẽ bỏ mạng tại nơi đây.

Hẩn không hề mong muốn ở lại nơi này, bên kia là thiên đường thật sự của tu sĩ. Thiên tài địa bảo phần lớn được phát hiện sâu bên trong Hắc Lâm rừng rậm, nơi hẩn đứng chỉ là vòng ngoài hầu hết đã bị kẻ khác tìm kiếm qua mấy lượt không còn gì sót lại.

Thời gian qua ngoại trừ tiểu thú cùng yêu thú cấp một Trần Duyên hầu như không thu hoạch được gì. Nhìn bên trong túi linh thú đàn Phệ Huyết Trùng cũng chỉ hơn ngàn con Ất đẳng càng khiến hẩn thờ dài. Yêu thú, linh trùng là những tên ăn hàng không có đối thủ, dù đã thôn phệ ngàn vạn yêu thú nhưng thực lực bọn chúng không hề suy yếu.

Nhìn thấy vẻ ngán ngẫm của hẩn làm lão phì cười.

- Tiểu tử, thực lực của ngươi lão phu khẳng định dù có đối chiến cùng yêu thú cấp hai cũng không gặp quá nhiều nguy hiểm chỉ là ngươi không đủ sức gây sát thương lên người chúng.

Lão nói không sai, dù nhục thể cùng chân khí không thua kém gì yêu thú cấp hai nhưng không thể gây được thương tích lên chúng khác nào dấn thân nơi miệng hổ. Nhưng công pháp cấp hai trở lên đều được canh phòng cẩn mật, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì trở lên mới có thể dùng cái giá trên trời đổi lấy.

- Công pháp, công pháp không sai là công pháp.

Trần Duyên hét lớn, dùng đôi mắt nóng bỏng nhìn tới Chu lão cứ như lão là tuyệt sắc mỹ nhân. Không ngờ hẩn lại bỏ quên lão tiền bối này, tàng thư các di động như lão khẳng định không thiếu. Huống chi mấy năm trước lão còn nợ hẩn một môn Xuyên Xuyên gì đó.

- Chu lão, không phải đã tới lúc rồi sao.

Trần Duyên nhẹ giọng lấy lòng.

- Lúc gì ngươi nói gì lão phu không hiểu.

- Không phải Chu Lão đã từng nói khi ta tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp đại thành lão nhân gia người sẽ đưa cho ta công pháp thích hợp sao.

Hẩn nhất quyết không khoan nhượng, mấy năm nay Trần Duyên chưa thể khiến lão già keo kiệt này nỡ ra thứ gì.

- Hừ tiểu tử ngươi đúng là quý nghèo mả.

Chu lão hừ nhẹ chỉ tay lên trán Trần Duyên, một đoạn tin tức nhanh chóng đưa vào não hải. Chỉ có hơn trăm chữ nhưng cũng đủ khiến hẩn tổn mất ba ngày suy diễn.

Xuyên Tâm Chỉ đúng như lời Chu Lão đây không phải là công pháp dành cho tu sĩ Luyện Khí kì, không chỉ nhục thể cường hoành đồng thời chân khí phải tinh thuần hơn người mới có thể phát huy hết uy lực của tuyệt kĩ này.

Tập trung chân khí tinh thuần ở đầu ngón tay, áp xúc tới khi chân khí cô đặc rồi đẩy ra ngoài cơ thể tạo thành tiểu kiếm. Càng tinh thuần, cô đặc kiếm khí uy lực càng mạnh mẽ. Đây chính là công pháp phù hợp với hẩn do chính Chu Lão cân nhắc sau khi biết hẩn tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp cùng Hóa Mộc Quyết.

Chân khí của hẩn đã được áp xúc từ đan điền nên không mất nhiều thời gian chuẩn bị nhưng đó không phải là khó khăn duy nhất. Việc khống chế luồng chân khí trong cơ thể không phải là điều dễ dàng, tập trung tất cả ở đầu ngón tay bé nhỏ lại càng khó khăn.

Biết không thể một sớm một chiều thành thực Xuyên Tâm Chi Trần Duyên cũng không hề gượng ép. Đại đạo không phải thứ chỉ mưu cầu là nắm trong tay, đôi khi có nhiều thứ tùy duyên mà tới. Trần Duyên thong thả tiến bước không nôn nóng từ từ luyện cách khống chế chân khí.

- Tiểu tử ngươi quá kém cỏi rồi, đã hơn hai tháng không hề tiến triển.

Trong Hắc Lâm rừng rậm một già một trẻ đứng bên cự thạch khổng lồ. Nhìn thấy lỗ nhỏ trên cự thạch sâu không quá hai đốt tay thiếu niên thờ dài ngoằn ngoắn. Đã hơn hai tháng nay Chu Lão quyết định dừng bước nơi đây hẳn rèn luyện Xuyên Tâm Chi, bởi vì trăm dặm phía trước đã là lãnh địa yêu thú cấp hai, nếu không luyện công pháp này có chút thành tựu thì khẳng định hẳn khó có thể sống sót rồi khỏi.

- Tiểu tử ngươi còn không mau dẹp bỏ tạp niệm chuyên tâm tu luyện. Lại đây chống đẩy một ngàn lần cho lão phu.

Hơn hai tháng điên cuồng rèn luyện Trần Duyên đã không chế được chân khí trong người tuy chưa được thuần thực. Nhưng khi tập trung chân khí thì lại có rắc rối khác xảy ra, ngón tay hẳn không thể nào chịu nổi khi quá nhiều chân khí tập trung lại. Làm hẳn không thể khống chế chân khí tùy tâm khiến uy lực giảm mạnh.

- Nhanh nữa lên ngươi không được lười biếng.

Chu Lão hét lớn, mỗi khi hẳn hạ người chạm đất lão cầm lấy thanh củi đánh tới tấp. Nhưng điều hẳn nghi vấn là nhục thể được trui rèn trở nên cứng cáp như pháp khí Giáp đẳng lại cảm thấy cực kì đau đớn, dù có ý gắng hỏi lão chỉ xảo trá cười làm ngơ.

- Chu Lão, ngón tay ta sắp bị phế rồi.

- Hừ tiểu tử ngươi không cần phải viện lí do muốn qua mắt lão phu sao, phạt ngươi dùng ngón tay chống đẩy một ngàn lần nữa.

Trong Hắc Lâm lại vang lên tiếng gào thét ai oán.

- Tiểu tử ngươi còn non lắm muốn qua mặt ta sao.

Chu lão gian xảo nghĩ thầm, ánh mắt hí hửng của lão liếc qua cự thạch không giấu được vẻ hài lòng.

Tầng cự thạch vô cùng bình thường tới mức không thể bình thường hơn kia thật ra là một quảng Hắc Thiết vô cùng cứng rắn. Rất nhiều tu sĩ luyện khí dùng thứ này trong lúc đã luyện nhằm tăng sự cứng rắn cho pháp khí. Lão quyết định chọn nơi này để dừng chân tất cả đều là do có thứ này.

- Hahaha tiểu tử đúng là không tệ, hơn hai tháng đã có thể xuyên thủng quảng Hắc Thiết này nhưng còn chưa đủ.

Mọi tính toán đã nằm trong đầu lão từ trước chỉ đáng thương cho Trần Duyên đang ra sức tu luyện kia trên lưng lúc này đã có thêm cự thạch ngàn cân khiến kẻ ưa thích an nhàn như hẳn ăn không biết bao nhiêu khổ cực.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Yêu thú cấp 2

- Súc sinh còn không mau nằm xuống.

Thiếu niên mắt sáng như kiếm trên thân hắc bào không ngừng cùng đại thủ điên cuồng đối chiến.

Chi~~~~~tiếng gào thét chói tai khi đại thủ không thể nào chạm được vào người tên nhân loại tron tuột kia. Đúng lúc này hẳn bỗng nhiên xoay người lại, không bỏ lỡ thời cơ cặp nanh to lớn như lưỡi cuốc từ trên trời đánh xuống tạo trên mặt đất một lỗ lớn.

- Hahaha súc sinh linh trí không tệ.

- Xuyên Tâm Chi.

Thiếu niên từ trong khói bụi dùng ngón trỏ quét qua người, không một tiếng động đại thủ thân làm hai mảnh. Trước khi ngã xuống mắt vẫn mở to như thể chưa biết sinh mạng của mình đã chấm dứt.

- Thứ công pháp này quả thật rất thuận tiện.

- Hừ tiểu tử ngươi còn không mau thu dọn rồi nhanh chóng rời khỏi.

Thiếu niên không ai khác chính là Trần Duyên, nửa năm trôi qua cuối cùng Xuyên Tâm Chi cũng đã có chút hóa hầu. Đại Thủ kì lạ kia chính là mục tiêu thực chiến của hẳn.

- Ngươi đừng quá cao hứng, dù đại thủ kia đã tiếp cận cực hạn yêu thú cấp hai nhưng chưa thật sự đột phá, thực lực có khoảng cách không nhỏ.

Hôm nay Trần Duyên quyết định tiến sâu vào trong Hắc Lâm rừng rậm, nơi yêu thú cấp hai hoành hành. Không như lúc trước hẳn không ngần ngại đi lại mà cẩn trọng từng nhát cử nhất động, thần thức đẩy lên mức giới hạn.

Trong giới tu sĩ hay nói “thả lỏng đề phòng dù chỉ một khắc khi xâm nhập sâu vào trong rừng rậm đó có thể chính là tử kì của ngươi”. Bụi cỏ mọc hoang hay chỉ là tiểu trùng vô hại cũng là chí mạng đối với những kẻ khinh địch.

Sâu bên trong đáng ngạc nhiên là ở đây không hề u tối, tuy Hắc Mộc vẫn nhiều không kể xiết nhưng tán lá không bao trùm đủ để những tia nắng ban ngày thấp lên một chút ánh sáng cho cảnh vật u buồn nơi đây.

Nửa ngày đi đường Trần Duyên không hề phát hiện tiểu thú hay đường mòn nào, tất cả đều bị một màu xanh của cây cỏ khiến hẳn phải không ngừng phát hoang tạo lối đi.

Trên những thân cây cỏ thụ không thể nào đoán được niên kỉ kia là những dây leo xù xì thô hơn cả cánh tay người, những thực vật kì lạ muôn màu vạn trạng trước nay chưa thấy bao giờ.

Tuy rất hiếu kì nhưng Trần Duyên lại không dám lại gần, có lần chắn trước mặt hắn là bụi gai to lớn qua đầu người, cho rằng cũng chỉ như cây cỏ không thể bình thường hơn. Một đường kiếm chém qua thì hàng ngàn gai nhỏ bắn tới, tốc độ ít ai theo kịp không ngờ lại cắm vào da thịt hắn. Nhục thể sánh ngang pháp khí Giáp đẳng không ngờ lại bị gai nhỏ đâm phải khiến hắn kinh nghi.

- Hahaha tiểu tử ngươi thấy sao hả? Đây chính là tử địa dành cho kẻ không có thực lực, đồng thời cũng là nơi khiến bao nhiêu kẻ dù phải liều mạng đều muốn tiến vào.

Nhìn thấy hắn ăn phải thiệt thòi Chu Lão cười ha hả khoái chí.

- Nguy hiểm cùng cơ duyên song hành, kẻ có đảm lược mới dành lấy những thứ tốt nhất cho mình.

Trần Duyên răng cắn chặt, chân khí sôi trào trong cơ thể. Từng chiếc gai nhỏ được chân khí của hắn đẩy ra khỏi người, nhục thể gân gờ đây đã quá cứng rắn không thể dùng kiếm vạch phá đồng thời thứ gai sắc nhọn kia hắn cũng không muốn chạm vào.

- Tiểu tử ngươi rất chí khí, có lẽ lão thiên cũng muốn xem thử đảm lược của ngươi tới đâu.

Chu Lão không giấu được vẻ hả hê, lão phi lên đại thụ ánh mắt nhìn về phía trước. Từ hướng đó tiếng bước chân tiến lại gần, đi ra từ bụi gai là yêu thú hình thể kì lạ, thân như đại thụ, mũi như vòi vòi chi cao ngang thân hắn.

Yêu thú có vẻ rất giận dữ, có lẽ tiếng động hắn gây ra không hề nhỏ. Âm thanh do những chiếc gai phóng ra đã làm phiền giấc ngủ của nó.

- Ừm Thôn Nghĩ Thú sao? Yêu thú này chỉ là Bính đẳng cấp hai rất thích hợp với ngươi.

Chu lão có dáng nằm không thể thanh thoi hơn, chân bắt ngang tay cầm bình rượu mà lão thó được trong người hắn mở miệng nhắc nhở.

Không chế linh trùng vây quanh, Trần Duyên mặc dù tự tin thực lực bản thân nhưng không ngồng cuồng tới mức tự thân chống lại một yêu thú cấp hai dù đó là yêu thú thực lực thấp nhất.

Linh trùng như mây đen bao phủ lấy Thôn Nghĩ Thú, đối mặt yêu thú cấp hai dù là Phệ Huyết Trùng thường ngày lớn lối ngồng cuồng cũng đành điệu xuống, Trần Duyên chưa khổng chế chúng không dám hung hang càng quấy. Cấp bậc trong yêu thú rất xâm nghiêm, chúng không dám tự tiện tấn công tồn tại hơn bản thân một đẳng cấp lớn.

Không phải là kẻ thích chờ đợi đối thủ, “tiền hạ thủ vi cường” đàn Phệ Huyết Trùng tiếng đập cánh vang trời khí thế hùng dũng lao tới vây công.

Trông thấy bản thân bị bao vây Thôn Nghĩ Thú không hề nao núng cả người co rút lại như quả cầu lộn ra lớp da xù xì trên lưng.

Lần đầu thấy cảnh tượng này khiến Trần Duyên không thoát khỏi nghi vấn. Nhưng đây không phải lúc do dự hắn ẩn nấp trong đàn linh trùng hòng tránh khỏi tầm mắt Thôn Nghĩ Thú. Từ phía sau thiết kiếm nhắm ngay cột sống, nơi mà đa số sát thủ đều yêu thích nhắm vào.

Mũi kiếm đâm vào vị trí hiểm yếu nhưng vẫn không thể khiến hắn yên lòng, yêu thú cấp hai không thể nào bị hạ gục nhanh chóng như vậy. Trần Duyên dồn sức muốn lưỡi kiếm ngập sâu hơn trong lớp vảy giáp xù xì kia.

Bỗng nhiên tiểu cầu xoáy nhanh với tốc độ chóng mặt làm bụi mù bay tứ tung. Thiết kiếm trong tay gãy làm hai, nhận ra tình thế không ổn Trần Duyên chân đạp Tam Trọng Phân Thân quay người lùi lại. Sự việc xảy ra tiếp theo đủ cho thấy hắn phòng xa quả thật không sai, phân thân gần nhất cách Trần Duyên không quá hai gan tay bị thứ gì đó như hắc đạn xuyên qua tan biến. Không dừng lại, hắc đạn tiếp tục bay đi đung nát một phần tiểu son trước mặt.

Khói bụi tan đi làm lộ ra Thôn Nghĩ Thú đang lắc mình khiến cát bụi rớt xuống. Tiếng ré tức giận không ngừng vang vọng, không ngờ nó lại đánh không trúng nhân loại kia.

Trần Duyên nhận ra cách công kích của yêu thú này, ném đi chuỗi thiết kiếm trong tay hắn đưa ngón trỏ về phía trước.

Mặc dù không rõ hành động kia của nhân loại Thôn Nghĩ Thú không dừng lại, lần này như gòi trong xương tiểu cầu liên tục tấn công không ngừng nghỉ. Thân hình vừa chạm vào thân cây, không như lần trước cỏ thụ không ngừng gãy đổ mà tiểu cầu bật lại tiếp tục tấn công.

Xung quanh linh trùng tồn tại đã không ít, không hổ danh là yêu thú cấp hai Phệ Huyết Trùng không thể chống lại dù chỉ là một đàn. Biết không thể nào tránh né Trần Duyên chỉ có thể đứng yên chịu trận. Cả người liên tục hứng chịu những va đập khủng khiếp, nếu như là người thường khẳng định nội tạng bị đập nát, nhục thể không còn nguyên vẹn.

Đã lâu lắm rồi Thôn Nghĩ Thú không được xuất toàn lực hành hạ con mồi khiến huyết khí sôi trào. Hương thụ cảm giác da thịt non mềm bị thiết giáp đập nát khiến huyết dịch lên lạng làm nó không còn đề phòng như trước kia.

Nhưng cuối cùng Thôn Nghĩ Thú lại nhận ra có gì đó khác biệt ở nhân loại này, hắn không hề rên rỉ đau đớn thậm chí đã gần nữa canh giờ trôi qua bản thân đã thấm mệt nhưng nhân loại kia chưa hề ngã xuống.

Không tin có quỷ, thân hình như đại thụ bám chặt lấy vách đá. Từng sợi gân như tiểu xà len lỏi trên tứ chi vách đá không ngừng vang lên tiếng nứt vỡ. Thôn Nghĩ Thú quyết định dồn hết toàn lực cho lần này, vốn là yêu thú nhạy cảm nó đã cảm giác được nguy hiểm từ nhân loại này.

Lại một lần nữa hắc đạn xe không lao tới, nhưng lần này Thôn Nghĩ Thú vươn ra bốn vuốt như lưỡi dao hồng xé nát hắn.

- Hahaha súc sinh, chịu chết đi.

Không ngờ Trần Duyên chỉ biết đứng yên lãnh đòn lại bất ngờ hét lớn. từ trong vòng vây linh trùng nhất chỉ hướng Thôn Nghĩ Thú đâm tới, nhưng so với móng vuốt thì ngón tay không thể nào với tới được, không chừng trước khi kịp chạm tới thì cơ thể đã bị xé toạc.

Nhưng những gì diễn ra lại không hợp lẽ thường, từ ngón tay hắn luồn ánh sáng màu diệp lục bỗng nhiên bắn ra dài hơn một xích đâm xuyên qua thân thể, yêu thú dừng lại đột ngột, Phệ Huyết Trùng như tấm khiên chắn phía trước làm chậm lại tốc độ khủng khiếp kia nhưng dù vậy chỉ cách một li nữa bốn vuốt như đã muốn cắm vào đầu lâu của hắn.

Bị xỏ xuyên giữa không trung Thôn Nghĩ Thú đau đớn gào hét, yêu thú cấp sức sống rất dai dẳng dù bị Trần Duyên nhất chỉ xuyên thủng nhưng không hề có dấu hiệu đi đời.

Nhận thấy Thôn Nghĩ Thú muốn điên cuồng vùng vẫy Trần Duyên ném đầu yêu thú lên không trung. Chưa kịp kinh hãi từ phía dưới cặp Lục Đường Lang chi lớn hơn tiểu hài tử nhanh chóng lao tới, song đao nhắm ngay lớp da mềm nhũn dưới bụng trảm tới.

Thi thể như bị tứ mã phanh thây huyết nhục tứ tung rơi xuống. Không cần hấn ra lệnh, ngũ trùng lao ra đứng trước thi thể yêu thú cấp hai ngoài trừ tiểu mập mạp thì bọn chúng không gấu được về thêm khát. Được Trần Duyên cho phép tứ trùng xông tới không ngần ngại thôn phệ.

- Đúng là không uống công ta chờ đợi, ngươi nên vinh hạnh vì là yêu thú cấp hai đầu tiên chết trong tay ta.

Trần Duyên cả người đầy thương tích. Không còn cách nào khác yêu thú này di chuyển quá nhanh lại da dày thịt béo khiến hấn không có thời cơ ra tay.

- Thứ này không tệ, khẳng định giá trị rất cao.

Cầm lấy lớp giáp xù xì mà tứ trùng không thể nào cắn xé Trần Duyên nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Nữ nhân buu hấn

- Hahaha tiểu tử ngươi thấy yêu thú cấp hai ra sao hả?

- Quả thật không tồi.

Trần Duyên kháp người đầy thương thế, khoe miệng đã rỉ máu cho thấy hấn đã nội thương không nhẹ sắc mặt tái nhợt nén đau đón ngồi trên lưng Tiểu Kim theo sau Chu Lão.

- Được rồi từ giờ ngươi cứ ngoan ngoãn ở nơi đây trị thương.

- Ngươi đã rất không tồi, lần đầu vượt cấp chiến đấu tuy chỉ là yêu thú cấp hai yếu nhất nhưng đã rất không dễ dàng.

Lão hiếm hoi mở miệng tán dương.

Không nói lời khách sáo, bước chân đi vào mặt thất rộng lớn được linh trùng đào xới Trần Duyên ngồi xuống tĩnh tọa. Ngũ Trùng cũng được hấn đem ra trấn giữ xung quanh một thân đi sâu vào trong.

Lấy ra Tiểu Phương Thế Giới đeo trong ngực áo, Trần Duyên dùng thần thức đưa tam nữ rời đi. Thương thế của hấn không hề nhẹ, nếu như tự mình vận công trị thương thì không biết tới ngày tháng nào.

Không ngoài dự đoán, thương thế trên người hấn dùng tốc độ mắt người có thể trông thấy từ từ khép lại. Mặc dù nội thương còn không nhẹ nhưng đủ để khiến hấn kinh hi không thôi.

Hơn mười ngày trái ôm phải ấp (có gì tự hiểu nha hihihi) Trần Duyên đã gần như bình phục. Kiểm kê đàn linh trùng, lần này quả thật tổn thất không hề nhỏ đủ khiến hấn phải đau ruột. Nhưng ông trời quả thật không tuyệt đường sống của của người, lần này thu hoạch quả thật không tệ.

Tiểu Huyết vốn là linh trùng cấp một Át đẳng đỉnh phong bao lâu nay không hề suy chuyển giờ đây bỗng nhiên đột phá trở thành linh trùng Giáp đẳng khiến hấn kinh hi không thôi.

Không chỉ có vậy, tam trùng còn lại Tiểu Kim cùng cặp Lục Đường Lang vốn là linh trùng Giáp đẳng cùng đã mạnh hơn không ít.

- Huyết nhục yêu thú cấp hai đúng là đại bổ.

Kết quả này khiến hấn không thể không vui mừng, nỗi thất vọng khi nãy chợt tan biến không còn.

Cùng ngũ trùng Trần Duyên chuyển hướng ngược lại quả quyết rời khỏi. Hấn tới đây chủ yếu là vì lòng hiếu kì muốn kiểm chứng thực lực bản thân, nhưng giờ đây dù chỉ là yêu thú có thực lực yếu nhất cũng chút nữa lấy đi tính mạng khiến hấn không muốn ngu ngốc tiếp tục xông xáo.

- ÀMMMMMMMMMM.....

Tiếng nổ lớn đình tai nhức óc kèm theo đó là ánh sáng chói nhòa.

Đang trên đường rời đi thì Trần Duyên không khỏi giật mình, trong ánh sáng chói nhòa đại kiếm phi thẳng lên không trung như đâm thủng tầng mây.

- Đây không phải là tín hiệu cầu cứu của tông môn sao.

Hấn không khỏi kinh nghi, kẻ du hành nơi đây chín thành đã là tu sĩ Trúc Cơ kì thực lực khó lường không ngờ lại sử dụng thứ tín hiệu hại người này để cầu cứu.

Đại Kiếm Phù là tín hiệu đặc trưng của đệ tử Ma Kiếm Tông nhưng hầu như không ai sử dụng. Chỉ khi lâm vào tình trạng thập phần nguy hiểm mới có thể lấy ra, mặc dù tín hiệu này lan đi không dưới trăm dặm xung quanh đủ để đồng môn kịp thời nhận ra nhưng cũng lại là con dao hai lưỡi. Nếu như gần đó là kẻ dụng tâm xấu xa hay là yêu thú thì xin chúc mừng người đã bị bọn chúng phát hiện.

Lộ ra vị trí của bản thân là điều tối kị nhất là nơi cực kì thích hợp để làm những chuyện mờ ám này.

Sau một lúc chần chờ Trần Duyên đành cắn răng chuyển hướng nơi phát ra tiếng động lao đi. Mặc dù nội tâm rất không động tĩnh nhưng không hiểu sao cơ thể hấn không thuận theo suy nghĩ mà nhanh chóng rời khỏi.

Càng tiếng lại gần hấn cảm nhận được mặt đất rung chuyển càng lúc càng dữ dội, từng âm thanh do đất đá vỡ vụn, cỏ thụ bị đánh gãy càng rõ ràng. Cố gắng che giấu bản thân Trần Duyên lên lời qua những đại thụ do chấn động khiến rễ cây như đại xà bật lên mặt đất.

Cuối cùng hấn cũng đã tới nơi, nhưng cũng chỉ đứng cách xa nơi dữ dội kia một dặm. Trên thân cây Trần Duyên che giấu khí tức như đại thạch bất động quan sát trận chiến đằng xa.

Mặt đất như bị kẻ nào xới lên mấy lần, xung quanh không hề có sinh vật tồn tại thậm chí thực vật cũng không thoát khỏi kết cục bị giày xéo. Trên không trung một người một điều không ngừng ngự không chiến đấu.

Nữ nhân chiến bão bạo lộ tay cầm chùy thủ chặt vật chống chũa. Nhưng nàng làm gì còn tâm trí lo nghĩ tới chuyện đó, sắc mặt tái nhợt cho thấy nữ nhân này đã thương thế không nhẹ. Đối diện là hắc ung kì lạ, miệng không ngừng phát ra âm thanh chói tai.

- Không phải ta chỉ lấy đi vài quả trứng nhỏ thôi sao mà sức sinh nguoi nhất quyết không buông tha.

Mặc dù trong tình thế bất lợi nàng cũng không khỏi bá đạo hết lớn.

- Nữ nhân này đúng là cực phẩm mà.

Từ chỗ ẩn nấp Trần Duyên không khỏi bất đắc dĩ, hần nghi ngờ lựa chọn tới nơi đây là sai lầm.

Trận chiến ngày càng khốc liệt, những chiêu thức như vũ bão lần lượt được thi triển. Nhìn thấy sức phá hoại đã dần tiến về phía mình khiến Trần Duyên không thể nào kiên nhẫn. Bên kia chiến bão nữ nhân bị đại ung dồn ép phải liên tục lùi về phía hần.

Biết bản thân đã không còn đường lui, yêu thú cấp hai lại là điều yêu đặc thù tốc độ dù là tu sĩ Trúc Cơ cũng không nắm chắc tẩu thoát. Dù hần có nhanh tới đâu ắt hần cũng không toàn mạng, yêu thú rất hận khi có sinh vật khác xâm nhập lãnh địa của nó.

Chiến bão nữ nhân chịu phải nhiều thiệt thòi, chiến bão vốn là pháp khí cấp hai bình thường cũng chống chịu được ba phần sức mạnh của nàng giờ đây đã không toàn vẹn. Cặp cự nhũ nâu mật khỏe khoắn bị bạo lộ trước gió.

Không để tâm tới chuyện đó, nàng hoành chũy trước ngực liều mạng chống đỡ cặp vuốt dễ dàng xuyên thủng sắc thép kia.

- Kengggggg...

Tiếng vang chói tai nàng như đạn lạc đâm xuống tạo cho nền đất một lỗ to lớn.

Như thể ông trời sắp đặt từ trước, nơi nữ nhân này rơi xuống chỉ cách hần mấy bước chân. Biết thời cơ đã tới, Trần Duyên răng cắn chặt võ túi linh thú.

Trên không trung đại điều lúc này đã thấm mệt. Nữ nhân kia rõ ràng tu vi không quá vượt trội nhưng thực lực không phải tầm thường khiến nó phải tung ra toàn bộ thực lực. Nhận thấy nàng đã không còn sức hoàn thủ đại điều kêu lên từng tiếng hung phấn, là yêu thú cấp hai khẳng định đã không còn ngu ngốc như những tiểu thú kia. Sắp được nhắm nháp huyết nhục non mềm của nàng khiến nó không còn đề phòng.

Bên dưới hố đất nữ nhân thân thể trọng thương không thể cử động. Cố gắng di chuyển nhưng cơ thể như không thuộc về nàng, đôi mắt tuyệt vọng nhắm chặt. Dù thường ngày nàng mạnh mẽ, bá đạo nhưng dù sao cũng là nữ nhân. Mà nữ nhân nào lại không chú trọng vẻ ngoài, chỉ nghĩ tới thì thể sắp bị yêu thú thôn phệ khiến nàng không còn dũng khí đối diện cái chết.

Ngay lúc đại điều muốn sà xuống tận hưởng con mồi trời cho này bỗng nhiên xung quanh lại tối đen như mực. Hắc vân kì lạ kèm theo thiếng động khó hiểu bao lấy xung quanh.

Mấy trăm năm tồn tại đã rèn luyện cho đại điều bản tính đa nghi. Lần đầu nhìn thấy thứ kì lạ này nó không muốn phải mạo hiểm chạm tới. Để sinh tồn nơi hiểm nguy luôn cận kề này nếu như không đề phòng thì nó đã không mạnh mẽ như bây giờ.

Chỉ là mấy khắc nghỉ ngơi cũng đủ để Trần Duyên từ trong nơi bí ẩn lao ra. Hần nhanh chóng lại gần cự hổ nơi nữ nhân trọng thương không thể di chuyển. Thân là tu sĩ Trúc Cơ kì làm sao nàng không nhận thấy có kẻ đang tiến lại gần. Vừa rồi do tập trung tinh thần ứng phó yêu thú hần mới thoát khỏi cảm nhận của nàng nhưng giờ đây khi sắp sửa đối diện từ vong khiến tâm trí trở nên căng thẳng, dù là lá cây ngọn cỏ cũng không thể nào thoát khỏi thần thức của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Liều mình cứu mĩ nhân 16+

Phía sau hắc vân kì dị bóng dáng nhân loại dần tiến lại gần. Nam nhân mày sắc như lưỡi kiếm, đôi mắt đã tràn ngập tơ máu đi tới không hề gây ra dù chỉ là một tiếng động nhỏ nhất.

Trần Duyên đưa tay nhẹ nhàng bế nàng lên, nằm trong vòng tay nam nhân khiến nàng có cảm giác khác lạ chưa từng có trước đây. Cảm nhận tu vi của hần nàng cũng hiểu tại sao nam nhân này lại trở nên căng thẳng, không ngờ chỉ có tu vi Luyện Khí kì lại có dũng khí tới nơi đây thậm chí là cướp con mồi trước mắt yêu thú cấp hai, chỉ bấy nhiêu cũng đủ hiểu nam nhân này là kẻ điên cuồng.

Người khác dù là kẻ nhất gan hay đạo tâm vững chắc cũng sẽ quá quyết tử bỏ chứ chưa nói tới hần cùng nàng không có bất kì quan hệ gì.

Kì lạ là nàng không hề thấy khó chịu cảm giác này. Lần đầu được nam nhân che chở lại khiến trái tim nữ nhân đập mạnh, mặt ngọc vốn tái nhợt lại ửng hồng, cả người nóng ran.

Nhưng Trần Duyên không hề có tâm trí để ý điều đó, tinh thần hần lúc này đã căng hết mức, cặp mắt tràn ngập tia máu hận ông trời không cho hần thêm vài đôi chân, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi.

Trên không trung, đại điều cảm nhận thấy điều khác thường. Đàn linh trùng này xuất hiện quá đúng lúc, chợt nhận ra không ổn liền nổi giận. Đại vĩ vũ mạnh khiến từng cơn gió xoáy xuất hiện diệt sát toàn bộ Phệ Huyết Trùng.

Hắc vân vừa tan nhìn xuống cự hổ đã trống rỗng đại điều càng điên cuồng. Từng cơn gió dữ dội cuốn theo từng thân cây đại thụ bị kéo tước rễ bay lên trời. Nó như muốn cây nất khu rừng này tìm ra kẻ cướp đi con mồi phải khó khăn lắm mới tìm được.

Cảm nhận được con thịnh nộ của đại điều Trần Duyên không dám quay đầu, siết chặt nữ nhân trong lòng hần điên cuồng bỏ chạy không ngừng bước.

Hai canh giờ trôi qua, mặc dù không cam lòng nhưng cơn điên cuồng đã dịu lại, đại điều nhận ra đây đã là giới hạn lãnh địa của nó.

Nữ nhân đã suy nghĩ tới điều này cho nên mới có ý vừa đánh vừa lui nhằm thoát ra khỏi lãnh địa của nó. Yêu thú có tính chiếm lĩnh rất mạnh đồng thời không hề muốn tự tiện xâm nhập lãnh địa kẻ khác tránh mang họa vào thân. Nhưng nàng đã không chờ đợi được, thực lực cách biệt khiến nàng trọng thương trước khi rời đi.

Một hồi lưỡng lự đại điều quả quyết từ bỏ, mặc dù không cam tâm nhưng không thể vì một miếng mồi ngon mà súc phạm tới tồn tại mạnh mẽ khác.

Phía sau đã yên tĩnh khiến tinh thần thả lỏng. Hấn không hề có ý định quay về thu lại số linh trùng kia. Đàn Phệ Huyết Trùng khẳng định lành ít dữ nhiều dù hấn muốn nhưng lực bất tòng tâm.

Đi tới nơi vắng vẻ, nhấc lên cự thạch. Đây là mật thất trước kia hấn dưỡng thương, trước khi rời đi đã cẩn thận che dấu.

Đặt nữ nhân lên thạch giường, lúc này Trần Duyên mới thật sự kĩ lưỡng chiêm ngưỡng nữ nhân này.

Thân người thon dài có đôi chút rắn chắc của kẻ luyện thể, năng cao gần hai thước (2m đó), làn da nâu đồng khiến đã tính của nàng càng mãnh liệt. Hấn không tài nào rời mắt khỏi cơ thể quyến rũ kia.

Mắt phượng khép chặt, lần đầu gần gũi nam nhân đồng thời bị hấn chăm chăm nhìn ngắm làm nàng ngượng ngùng không thôi.

Không thể để nữ nhân thương thể nặng nề bất tỉnh nằm đó, Trần Duyên nhanh tay cời hắc giáp đã phế bỏ kia (ta nghĩ thì ai cũng làm vậy thôi~^). Cặp đại nhũ như được giải thoát bật tung thiếp thân áo yếm bên trong đứng sừng sững trước ánh mắt ngỡ ngàng của hấn.

Chúng to lớn như hai đại màn thầu, săn chắc như thể không có gì có khả năng đè ép. Cố gắng đè nén dục vọng, Trần Duyên dùng tay nhẹ nhàng đưa chân khí vào cơ thể nàng.

Nữ nhân cả người run rẩy, ngọc thể không mảnh vải che thân lại còn bị hấn không chỉ nhìn chăm chăm mà tay heo đã vuốt ve dọc khắp cơ thể. Dù là mượn cơ chữa thương nhưng không phải là chuyện dễ dàng đặc biệt là đối với nữ nhân như nàng.

Hơn hai canh giờ trôi qua, Một chân khí không hổ danh là đệ nhất hồi phục trong các hệ khác. Đặc biệt là chân khí của hấn càng không bình thường, những vết thương tổn trên làn da trơn tuột kia đã biến mất không để lại vết tích.

Dù ngoại thương đã không còn, nội thương mười phần chưa được một nhưng chỉ cần bấy nhiêu cũng đủ để nàng trở mình diệt sát hấn vì dám không ngần ngại xâm lược ngọc thể của mình. Kì lạ là nữ nhân lại không ra tay, đại thủ của Trần Duyên không ngừng nhẹ nhàng du lãng, từng tia chân khí không ngừng xâm nhập nội thể tiêu trừ phần nào thương thể.

Xúc cảm hấn mang lại khiến nàng thoải mái không khỏi rên rỉ, Trần Duyên làm sao không nghe thấy, nhưng đầu nghĩ rằng đó là thỏa mãn do hấn mang lại. Định ninh là trong tiềm thức nữ nhân đang không ngừng đau đớn, khi bàn tay tới nơi khiến tiếng động phát ra là hấn không ngừng chiếu cố nơi đó. (e hèm chỉ là hiểu lầm thôi).

Canh ba đã qua Trần Duyên chợt tỉnh giấc, ban ngày đã tổn hao quá nhiều chân khí để trị thương cho nàng. Khi chân khí đã hao kiệt hấn lấy y phục của Hạ Thảo cho nữ nhân này mặc tạm, thân thể cao hai thước của nàng khiến y phục vốn không hề kín đáo lúc này lại khiến xuân quang càng lộ rõ.

Bước tới thạch giường đáng người cao lớn uyển chuyển nữ nhân tóc đen tuyền chỉ dài tới cổ, gương mặt thanh tú mạnh mẽ, mắt phượng chớp động đang ngồi đó phức tạp nhìn hấn.

Trần Duyên cũng ngây người, cả hai bốn mắt nhìn nhau hồi lâu cuối cùng Trần Duyên cũng lên tiếng xua tan bầu không khí lạ lẫm này.

- Tiểu diệt Trần Duyên ra mắt sư cô.

Dù sao nữ nhân này mười phần là tu sĩ Trúc Cơ kì, hấn không dám quá tự phụ. Trận giao chiến ngày trước dù nàng thảm bại nhưng không có nghĩa thực lực yếu kém. Trần Duyên cảm nhận được dù trong tình trạng thương thể này hấn cũng có thể bị nàng diệt sát.

Trầm ngâm hồi lâu tiểu khẩu cuối cùng cũng nhẹ mở.

- Người là ai, tại sao ta không hề hay biết là trong tông môn xuất hiện đệ tử Luyện Khí kì lại có thực lực đạo chơi nơi này?

Giọng nói mạnh mẽ chất vấn như vẽ bề ngoài của nàng.

- Sư cô quá lời rồi, tiểu chất là Trần Duyên đệ tử chân truyền của Phong Ma Sơn. Chỉ là tiểu trùng liễu mạng nhỏ tới chỗ nguy hiểm này hòng tìm kiếm chút tài nguyên tu luyện.

Trần Duyên vội vàng khiêm tốn nói.

- Thì ra là vậy sao?

Nàng nghiền ngẫm, mắt phượng bỗng nhiên sắc lạnh nhìn tới. Như thể áp lực nặng ngàn cân đang đè lấy, nàng không còn là nữ nhân trọng thương tới mức không thể cử động như hôm qua nữa, giờ đây đứng trước mặt hấn là đại tu sĩ Trúc Cơ kì mười phần không thể giả.

- Sư cô, xin nhớ tới ta đã không màng tính mạng cứu người từ chỗ chết mà tha cho tiểu chất một mạng, tiểu chất ngay lập tức rời đi sẽ không làm người vương mắt.

Trần Duyên đỏ mặt hồi lạnh, đứng dưới áp lực của nàng mặc dù không quá nặng nề nhưng hấn lại không dám làm điều ngu ngốc. Nếu như nàng là nữ nhân máu lạnh thì khẳng định sẽ không lưu tâm tới ơn cứu mạng vừa rồi mà ra tay diệt sát, chuyện “lấy oán báo ân” này cũng không quá hiếm hoi trong tu tiên giới.

Dù hấn mở miệng cầu xin nhưng nàng không hề lưu tâm, áp lực càng lúc càng nặng nề. Nhưng lần này lại khiến nàng không khỏi kinh ngạc, dù đã dùng áp lực lớn nhất đè ép, nền đá dưới chân xuất hiện không ít dấu vết nứt nẻ như mạng nhện nhưng Trần Duyên sắc mặt không hề thay đổi. Như thể dù cả trời đất sập xuống hấn cũng kiên định đứng đó không hề suy chuyển.

Giấu đi ánh mắt kì lạ, áp lực dần tiêu tán. Nàng như thể không có điều gì khác thường.

- Ta là Kiều Nguyệt Nguyệt, trước đây vốn là đệ tử Bình Địa Sơn trăm năm trước đột phá Trúc Cơ kì liền ra ngoài lập mật thất tiềm tu.

- Người đã là đệ tử chân truyền, bước chân vào Trúc Cơ là mười phần khẳng định, không cần quá câu nệ cứ gọi ta là sư ti là đủ.

Tính cách nàng bỗng nhiên biến đổi làm hấn không kịp trở tay, ngẩn đầu nhìn nữ nhân cao lớn, như thể không chú tâm quá nhiều nàng không hề cố gắng che giấu mà thoải mái dựa lưng vào vách đá mặc cho y phục không thể che lấp đi xuân quang trên người.

Trần Duyên không khỏi nuốt nước bọt dù cho cổ họng đã nóng rang, không ngờ nàng lại tiếc lộ nhũ danh của mình. Đứng trước tình cảnh xấu hổ, trong lúc hấn không biết phải nói điều gì thì...

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Trị thương trá hình (suyết 18+)

- Nội thương của ti không nhẹ, sau này đành phải làm phiền sư đệ rồi.

Nàng bá đạo không lưu tâm tới hấn.

Trần Duyên cũng không khỏi ngỡ ngàng, thì ra tất cả những gì hấn làm đều không qua mắt được nữ nhân này. Nhưng càng không ngờ là nàng không hề nổi giận ra tay mà còn muốn hấn tiếp tục trị thương cho mình.

Nửa tin nửa ngờ Trần Duyên về mặt không khỏi đề phòng từ từ tiến lại gần. Nguyệt Nguyệt thấy đáng vẻ nghiêm trọng của hấn liền cười nhẹ, gương mặt thanh tú làm cho hấn lần nữa không khỏi ngẩn ngơ.

Chưa đợi Trần Duyên lại gần nàng đã vươn mình về một mối, nằm sấp xuống thạch giường mắt phượng khẽ nhắm. Gọi là y phục nhưng lại không khác gì một tấm lụa mảnh mai không che đậy được ngọc thể lồ lộ của nàng. Kiểu đồn nhỏ cao khiến mảnh lụa kia muốn căng đứt như thể khiêu khích Trần Duyên.

Nhìn đáng vẻ mời gọi của nàng Trần Duyên không hề khách sáo, nhanh chóng lại gần. Vận chân khí, bàn tay to lớn của hấn lại một lần nữa du ngoạn trên thân thể hoàn mỹ của nàng nhưng lần này lại cách một lớp đạo bào khiến hấn không ngừng tiếc nuối. Có lần bạo gan tay heo xoa nắn kiểu đồn cứ không ngừng khiêu khích.

Bị tập kích bất ngờ Nguyệt Nguyệt giật nảy mình, quay đầu mắt phượng liếc nhìn khiến Trần Duyên ầu lo, nhưng nàng cũng ồm ồm cho qua. Lại lần nữa Trần Duyên bóp nắn nhưng nữ nhân lại không nói gì làm hấn kinh hãi, từ đó mỗi ngày đây là nơi được tận tình chăm sóc nhất, chỉ hai canh giờ chữa thương nhưng cả hai đã mờ hoi nhễ nhại.

Từng ngày phục vụ hương diễm khiến hấn vô cùng kích thích nhưng đồng thời lại là một loại tra tấn tàn độc (là gì thì chắc các đạo hữu cũng đã biết hehehe).

Lấy lý do chưa đột phá Trúc Cơ kì Trần Duyên đào thêm cho bản thân mật thất gần đó, phóng Tù Không Phủ ngăn chặn thần thức dò xét, gọi ra tam nữ. Ban ngày sống trong hương diễm nhưng cũng không khác gì cực hình, tiêu đệ bên dưới luôn khán nghị làm hấn phải than khổ không thôi. Chỉ tội nghiệp tam nữ đáng thương phải nhiều ngày không ngừng giúp hấn hạ hỏa.

Một ngày như mọi ngày Trần Duyên bắt đầu công việc khó khăn nhưng đáng mong đợi. Bỗng nhiên hấn chợt nhận ra nữ nhân này trên người chỉ còn lại đạo bào mỏng manh, thân người cao lớn của nàng khi nằm xuống chỉ đủ để che đi một phần kiểu đồn nếu như cặp ngọc thổ dài miên man kia không khép lại khẳng định rằng hạ thể của nàng đã phơi bày trước mắt hấn.

Nuốt một ngụm nuốt bọt tay heo run run bắt đầu xoa nắn cặp ngọc thổ thon dài tuyệt đẹp kia. Năng lực xoa bóp của hấn không ngừng tăng lên từng ngày làm Nguyệt Nguyệt kinh hãi hường thụ, nhưng khi tay hấn từ từ tiến lên thì cả người nàng chợt căng thẳng.

Trần Duyên cũng không bỏ qua biểu hiện của nàng sợ rằng sẽ chọc giận nữ nhân mãnh liệt này. Ngoài những lần nhẹ rung khi bàn tay hấn mon chón thì không có gì khác lạ thường ngày khiến hấn vững tin làm liều.

Lần đầu cùng kiểu đồn nàng tiếp xúc da thịt, làm hấn mê mẩn không rời tay. Làn da màu đồng quyền rũ cũng kiểu đồn căng tròn khiến Trần Duyên không ngừng chơi đùa nhào nắn.

Nguyệt Nguyệt vừa hưởng thụ cảm giác tê rần cùng tia ấm áp do hấn mang lại đồng thời ngượng ngùng cố gắng che giấu khuôn mặt vốn đỏ chót phía sau tay áo.

Nhưng nàng lại cảm nhận có điều gì không đúng, bàn tay của hấn không ngừng tiến lùi về hạ thể của mình. Hoảng hốt nàng nhanh chóng bắt lấy tay hấn lườm mắt nhìn rồi lại lắc đầu.

Biết đã tới giới hạn của nàng Trần Duyên cũng không gượng ép liền đổi hướng luôn tay vào trong đạo bào dọc theo lưng ong mà mon chón. Đổi bỏ vai hơi mảnh khảnh được hấn nhẹ nhàng xoa bóp, nữ nhân không ngần ngại mà rên lên từng cơn. Thời gian trôi qua nàng đã không còn ngượng ngùng trước mặt hấn mà kiềm nén, những lần sung sướng tới mức nhẹ vận người hay không nề nang rên rĩ đã không còn xa lạ.

Đang hưởng thụ những gì Trần Duyên mang lại, hấn nhẹ nhàng ní non vào tai nàng.

- Nguyệt Nguyệt nàng mau quay lại để ta giúp nàng trị thương.

Cách hấn gọi nàng cũng đã thay đổi, có lần trêu đùa gọi nữ danh của nàng nhưng nữ nhân này lại không hề khó chịu chỉ là có một điều kiện. Chỉ khi có hấn cùng nàng Trần Duyên mới được gọi như vậy, đương nhiên hấn kinh hãi nhận lời.

Vừa rồi nàng đã từ chối Trần Duyên lần này cũng không muốn khiến hấn thất vọng, như tiểu miêu lười biếng Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng ngồi dậy. Đạo bào quá chật chội không thể nào che được xuân quang phía trước, hai tiểu đậu hồng phấn dính trên cặp đại nhũ căng tròn lấp ló sau y phục, hạ thể được phô bày trước mắt hấn khiến nữ nhân ngại ngùng ngọc thổ khép chặt.

Không kịp chờ đợi Trần Duyên không đợi nàng nằm xuống nhanh chóng đi tới đằng sau luồn tay heo lên phía trước mà xoa nắn.

- Nàng cứ ngồi yên, để ta giúp nàng trị thương.

Nguyệt Nguyệt ngượng ngùng gật đầu, dù bản tính nàng bá đạo không sợ trời sợ đất nhưng cùng nam nhân ngồi tư thế nhạy cảm này làm nữ nhân nàng cũng không khỏi xấu hổ.

Thân thể vốn cao hai trượng lại ngồi trong lòng hấn, chỉ tính riêng cự nhũ đã cao ngang mặt. Tiểu phúc (bụng nhỏ) thon thả lại ẩn hiện những múi cơ nhưng không hề làm mất đi vẻ quyền rũ của nàng mà còn khiến dã tính của nữ nhân này được phát ra hết mức.

Thấy Trần Duyên không hề câu nệ vuốt ve tiểu phúc khiến nàng mừng thầm nhưng cũng ngần ngại nghi vấn.

- Tiểu phúc của ta không khiến sư đệ thất vọng sao?

Thì ra nữ nhân này lo lắng tiểu phúc của nàng làm hấn mất hứng, làm nữ nhân thân thể không những mềm mại vô cốt, tiểu phúc cũng phải phẳng lì thon thả chứ không hề có cơ bắp như nàng, thảo nào mấy tháng nay Nguyệt Nguyệt nhất quyết chỉ nằm sấp xuống để hấn trị thương.

Hiểu ra vấn đề Trần Duyên nhẹ cười hân vào cổ nàng, tay heo mạnh bạo tiếp tục ve vuốt.

- Đương nhiên là không rồi, tiểu phúc của nàng không hề xấu xí. Ta rất say mê nữ nhân ngập tràn dã tính như nàng.

Lời hắn nói là sự thật, không hề giả dối. Nhìn nàng vẻ ngoài thật sự là nữ binh sĩ ngập tràn dã tính đồng thời giáp khái cũng không sao che chắn được cơ thể ngập tràn xuân sắc.

Lời hắn nói làm Nguyệt Nguyệt càng kinh hãi, vốn lo sợ ban nãy đã không còn, cả thân thể dựa sát vào người hắn. Ngọc thể không xương đè ép càng khiến Trần Duyên mừng rỡ, hết xoa nắn eo thon rồi lại lên trêu đùa cợt nhả.

Tiểu đầu được hắn không ngừng dùng ngón tay chà xát, ngọc thể run lên bần bật, tiếng thở bắt đầu nặng nhọc, gương mặt nàng đỏ bừng quay lại nhìn Trần Duyên.

Tiểu khẩu vừa hé liền được Trần Duyên bắt lấy, bất ngờ bị hắn tập kích Nguyệt Nguyệt vùng vẫy muốn thoát ra nhưng thần thông tu sĩ Trúc Cơ như thể tan biến, chỉ như nữ nhân gần đời bị tình lang cợt tình chơi xấu. Chỉ vậy vùng hồi lâu cuối cùng nàng cũng bỏ cuộc mờ ra tiểu khẩu để lưỡi hắn tiến vào cắn nuốt.

Trị thương lần này đặc biệt kéo dài, mặt trời dần xuống núi thì cũng đã hoàn tất. Như thể vừa trải qua một trận đại chiến hai người mồ hôi đã ướt đầm. Nhìn thấy nữ nhân đạo bào mỡm mạnh đã dán sát vào người, không nỡ để nàng trong tình cảnh này hắn mạnh vải sạch tiến lại gần (chỉ là tội nghiệp thôi), giúp nàng cởi đạo bào. Nguyệt Nguyệt lúc này không khác gì tiểu cừu bị lão sói rình rập.

Cầm lấy miếng vải lau đi những giọt mồ hôi trên người, nữ nhân ngoài lòm Trần Duyên mỗi khi hắn “vô tình” chạm nhẹ hạ thể nhưng cũng không hề ngăn cản.

Một tháng, hai tháng... rồi nửa năm cũng trôi qua, cuối cùng thương tích trên người nàng đã hồi phục chín phần. Nguyệt Nguyệt dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

- Tiểu sư đệ, ngươi muốn quay về tông môn sao?

Nhìn dáng vẻ mong chờ của nàng khiến hắn không nỡ rời đi.

- Đương nhiên là không, ta tới đây cốt là để tìm kiếm thiên tài địa bảo nhằm đột phá, không thể tay không trở về.

- Thì ra là vậy.

Tuy chỉ nhẹ nhàng nói ra nhưng không thể nào che giấu được tia kinh hãi, thời gian qua không khác gì tình nhân chung sống cùng hắn khiến nàng không muốn rời bỏ.

Trần Duyên thật sự không muốn quay về, một phần vì tông môn không hề kêu gọi, phần khác là vì hắn không muốn quay lại. Trước đây Trần Duyên muốn rời khỏi đây là vì thực lực non kém, giờ đây có Nguyệt Nguyệt bên mình, nàng đã lấn lộn ở đây gần trăm năm khẳng định hành trình lần này của hắn an toàn hơn không ít.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Xuyên Sơn Giáp

Khi biết tin Trần Duyên muốn ra ngoài lịch luyện, Nguyệt Nguyệt liền đứng dậy không ngần ngại thoát đạo bào. Từ trong túi trữ vật lấy ra võ phục cùng hộ giáp, mặc dù đẳng cấp rõ ràng không thể so sánh cùng hắc giáp trước kia nhưng cũng không tệ.

- Thì ra nàng có rất nhiều y phục, sao không nói ra từ đầu.

- Ta chỉ... chỉ là muốn sư đệ thuận tiện cho việc trị thương thôi.

Có đánh chết hắn cũng không tin, không đợi Trần Duyên nhiều lời Nguyệt Nguyệt tóm lấy hắn phóng ra ngoài. Võ túi trữ vật, nàng phóng đại kiểm lên không trung.

Trong lúc Trần Duyên còn ngỡ ngàng ngọc thủ tóm chặt lấy vai hắn phóng lên đại kiểm. Chân đạp pháp khí, lần đầu đứng trên pháp khí phi hành quả thật không dễ dàng, như thể đứng trên nhánh cây trời nổi bất định giữa đại hà, hắn không ngừng nghiêng ngã.

Đứng gần đó nữ nhân không e dè mà buông miệng cười lớn. Không biết là vô tình hay hữu ý nàng đã đứng sát bên, như kẻ sắp đuối nước bắt được thân cây, Trần Duyên ôm chặt Nguyệt Nguyệt vào lòng cùng nàng đạp pháp kiểm phi hành như đôi thần tiên quyến lữ.

Phi hành hơn nửa ngày, bên dưới là một vùng cỏn cối, khắp nơi chỉ toàn là sỏi đá. Nhìn qua tên tiểu tử bám như sam kia tay heo không hề khách sao chiếm tiện nghi của mình, nữ nhân hờn dỗi.

- Sư đệ ôm ta đủ lâu rồi chứ?

Nghe tiếng nàng chất vấn Trần Duyên không hề nể mặt tay heo càng siết chặt.

Nàng cũng không lạ gì tính cách vô sĩ của hắn, không hề cảnh báo một chi điểm ngay mi tâm. Trần Duyên đáng thương đang mê say trong hương điểm không ngờ lại rơi ra khỏi pháp kiểm, từ độ cao trăm thước rơi thẳng xuống mặt đất.

Nơi hắn rơi xuống đã nhẹ nhàng tạo trên mặt đất hố sâu hơn hai trượng, do tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp nhục thân được trui rèn không gây ra thương tích gì quá nghiêm trọng nhưng không hẳn là không đau đớn.

Từ hố sâu Trần Duyên vươn người bước ra, phui đi lớp đất đá bám trên người nét mặt nghi vấn nhìn nữ nhân không hề che giấu vẻ hả hê nhìn xuống.

- Tiểu sư đệ, không phải đệ nói rằng muốn lịch luyện sao? Kê làm sư ti như ta sao có thể khiến đệ thất vọng.

- Bên trong ngọn đại sơn kia có một tiểu hang động của Xuyên Sơn Giáp, dù chỉ là yêu thú Bính đẳng nhưng da dày thịt béo không dễ dàng triệt hạ.

Nàng ngọc thủ chỉ tới đại sơn đá nhọn lởm chởm.

- Ta không ngờ nàng là kẻ tàn nhẫn, không chừng ta liền ngã xuống trong miệng yêu thú.

- Nếu như sư đệ ngã xuống thì tỉ danh phải tìm nam nhân khác giúp ta xoa bóp trị thương thôi.

Đe dọa, đây đúng là trần trụi đe dọa. Trần Duyên nghiêng răng nghiêng lợi phóng người rời đi.

Nhìn thấy bóng người đã khuất dần sau khe núi Nguyệt Nguyệt mắt phượng nhấp nháy, ngón tay gõ từng nhịp.

- Tiểu sư đệ à, muốn trở thành nam nhân của ta đệ còn phải mạnh hơn nữa.

Nàng nở nụ cười tình quái không chế pháp khí từ xa bám theo.

Bên dưới găng núi hàng ngàn mũi đá lơ lửng như thạch giáo hướng thẳng trời cao. Khác với vẻ tĩnh lặng thường ngày, một người một thú đang không ngừng giao chiến khiến một vùng vốn tràn ngập thạch giáo đột nhiên bị san phẳng.

Sau ba ngày ba đêm cuối cùng Trần Duyên đã thành công dồn Xuyên Sơn Giáp vào chân tường. Không còn cách nào khác, yêu thú hình dạng nửa giống đại thụ nửa giống tê tê này không có bản lĩnh gì khác ngoài đào mạng. Ba ngày qua không biết hắn đã xuyết bị tập kích bao nhiêu lần, nếu không có Tiểu Mập Mập cảm nhận miễn tiếp biết nơi yêu thú này chôn giấu cơ thể dưới lòng đất thì không chừng mạng hắn đã ô hô ai tai.

Nhìn yêu thú to lớn không khác đại ngư bị Phệ Huyết Trùng bao vây Trần Duyên không khỏi hưng phấn, sau ba ngày như muốn lật ngọn đại sơn này mấy lần cuối cùng Xuyên Sơn Giáp mới không còn chỗ ẩn nấp. Nhưng niềm vui sướng chưa được bao lâu thì rắc rối mới đã tới, dù là Lục Đường Lang đại đao có khả năng chém gãy pháp khí cấp 1 Giáp đẳng một cách dễ dàng không ngờ lại không hề để lại một chút vết xước nhỏ trên lớp vảy chồng chất kia.

- Còn không mau nhắm vào đốt xương sườn thứ ba của Xuyên Sơn Giáp.

Trong lúc còn đang lay hoay tiếng hét quen thuộc lại vang lên trong não hải. Không cần nghĩ cũng biết là lão gia hỏa biệt tâm suốt thời gian qua.

Trong đầu đã có chủ ý, Trần Duyên ngừng tay lùi bước dần biến mất giữa trùng vân dày đặc. Hắn không khác gì lão tăng tọa thiền, không một tiếng động mặc cho hàng vạn Phệ Huyết Trùng vô cánh xung quanh.

Tiểu Mập Mập hiểu ý, đây là lúc bản lĩnh thật sự của Tinh Thần Trùng hiện hữu rõ ràng nhất. Phóng ra thần thức, sau khi vận Thần Không Vạn Trùng hắn cùng Tiểu Mập Mập tinh thần đã đồng nhất, không chế Phệ Huyết Trùng liền dễ như trở bàn tay.

Xuyên Giáp Thú đang điên loạn diệt sát linh trùng, hơn ba ngày ba đêm bị kẻ lạ mặt làm phiền, ngay cả nơi cư trú cũng vì hắn mà bị đào lên vài lần dù là kẻ từ bi bác ái cũng khó lòng nhẫn nhịn.

Nhưng yêu thú đáng thương kia sao biết được mặc dù đang điên cuồng tàn sát thì bản thân bắt giác tiến lại gần nơi mà tử thần lặng thầm chờ đợi. Tiểu Mập Mập cố ý không chế trường giết chóc di chuyển tới nơi đây, điều gì tiếp theo thì ai cũng có thể đoán được.

Mặc cho Xuyên Sơn Giáp điên cuồng giết chóc càng lúc càng gần, Trần Duyên vẫn không hề động dung. Hắn hiểu rất rõ cơ hội chỉ có một lần duy nhất, nếu thất bại yêu thú liền trở nên cảnh giác hơn, việc đánh bại hắn không dễ dàng.

Chỉ còn cách hai bước chân, Trần Duyên mắt kiếm mở rộng, từ sau hắc vân trùng mũi kiếm dài gần một thước bất ngờ suất hiện. Nhanh như chớp, chuẩn xác nhắm thẳng xương sườn đâm tới.

Đang vò lấy linh trùng Xuyên Sơn Giáp làm sao có kịp thời trở mình, mũi kiếm mỏng manh đã xiên từ lồng ngực lên thẳng đầu lâu. Ngay tức khắc sinh mạng vốn cuộn cuộn không dứt liền kết thúc.

- Hừ người làm ta quá hao binh tổn tướng rồi.

Hắn hừ lạnh nhìn tới đàn Phệ Huyết Trùng vốn tổn hao nay càng hao tổn trầm trọng, đã hơn một năm từ khi Trần Duyên rời khỏi tông môn. Số lượng linh trùng không còn nhiều, đã không còn đủ để sử dụng tiêu hao chiến như trước.

Sau khi xử lí thì thể yêu thú Trần Duyên nhìn lên không trung, Nguyệt Nguyệt mỉm cười quyền rũ không chế pháp kiếm hạ xuống.

- Hi hi sư tỉ có thể khẳng định sư đệ là một trong những kẻ có thực lực khủng bố nhất trong số đệ tử Luyện Khí kì từ trước tới nay của Ma Kiếm Tông.

- Thậm chí nếu số linh trùng kia đồng thời đột phá Át đẳng có khả năng giúp đệ ngang bằng tu sĩ Trúc Cơ sơ kì.

Nàng không tiếc lời khen tặng nhưng điều đó cũng không phải là nói quá, tu sĩ Luyện Khí kì diệt sát yêu thú cấp hai hơn ngàn năm qua chưa hề có trong tông môn.

Được nữ nhân khen ngợi cũng là một sự hưởng thụ không nhỏ, nhưng Trần Duyên đâu phải dễ dàng bỏ qua chuyện ban nãy. Nữ nhân này dám lấy nam nhân khác trêu đùa hắn, không phải là kẻ dễ giải, mắt heo không ngừng nhìn ngắm thân thể mỹ cảm của nàng không nói không rằng phóng người lên pháp kiếm ôm lấy nữ nhân vào lòng.

Bị hắn đột nhiên tập kích Nguyệt Nguyệt không hề phản cảm, gần gũi hắn đã là thói quen thường ngày khiến nàng không cảm thấy quá kì quặc. Mặc cho hắn không ngừng ve vuốt, nàng không chế pháp kiếm quay trở về.

Những ngày sau đó Trần Duyên quyết định đào một mật thất cực kì rộng lớn hòng phục hồi đàn Phệ Huyết Trùng đang thiếu hụt nhanh chóng kia. Nhưng kì lạ là số trứng sinh ra thấp tới mức khó hiểu, thường ngày mỗi linh trùng đều sinh ra hàng trăm trứng sức sống mãnh liệt nhưng giờ đây mười không được một. Thậm chí chúng không thèm giao phối càng khiến hắn đau đầu.

- Phệ Huyết Trùng ơi là Phệ Huyết Trùng, chủ nhân của các người là soái ca tình trường không nữ nhân nào có thể chống cự. Các người là ta linh trùng sao không có chút khí khái nam nhân.

Trần Duyên không ngừng khuyến nhủ, Phệ Huyết Trùng có thể nói là một nửa thực lực nếu không có chúng không biết hắn đã phải nằm xuống bao nhiêu lần.

Cầm lấy thi thể đại thỏ (thỏ là thỏ đúng không??) ném tới, ngay lập tức một chút căn bản đều không còn. Khẩu vị của chúng ngày càng lợi hại, dường như chỉ yêu thú cấp hai mới khiến linh trùng của Trần Duyên cảm thấy hứng thú. Điều đó khiến hàng ngàn thi thể hắn cho vào túi trữ vật lần trước trở thành phế thải, bản cũng không đủ lọt vào mắt hắn, để lại cũng chỉ chiếm diện tích túi trữ vật.

Đã ba tháng từ khi chiến đấu cùng Xuyên Sơn Giáp, hắn chỉ hạ thêm hai yêu thú cấp hai Bính đẳng. Đường nhiên tất cả chiến lợi phẩm đều rơi vào những tiểu khẩu không đáy dưới kia, Tứ Trùng cũng góp công không ít trong việc giúp hắn trắng tay rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Loa Trùng Ốc

Cuối cùng một ngày kinh hi cũng đã tới, linh trùng đáng đã nở, Phệ Huyết Trùng mới trào đời không ngờ đã là linh trùng Đỉnh đẳng. Chính Trần Duyên cũng không ngờ, chỉ có thể li giải rằng phụ mẫu của chúng đều là linh trùng Ất đẳng ngày ngày thôn phệ huyết nhục yêu thú cấp hai.

Nhìn bấy Phệ Huyết Trùng chưa kịp mở mắt thậm chí xuất hiện cá biệt sắp đột phá Ất đẳng khiến hần không ngấm được miệng. Dù số lượng không bằng năm thành trước kia nhưng chỉ nhìn vào thực lực thì đã mạnh hơn không ít.

Trong lúc hần không ngừng nâng niu chúng linh trùng Chu Lão lại đột ngột hiện ra.

- Gần đây sao ta không thấy Chu Lão nhân gia người, có phải vấn đề gì sao?

Lão dùng cặp mắt khinh thường nhìn hần như thể muốn nói:

- Hừ tiểu tử ngươi chỉ biết du hí cùng nữ nhân giờ đây cũng biết lo nghĩ cho ta.

Dù khinh thường ra mặt nhưng lão cũng nhàm chán la mắng tên tiểu tử vô liêm sỉ này.

- Tiểu tử ngươi không phải luôn ao ước có pháp bảo sao? Mộc Tâm nguyên tố kia bên trong người ngươi đã mọc rêu lên rồi.

Lời nói của lão khiến hần ngỡ ngàng, pháp bảo là thứ mà không ai không thèm khát. Hần cũng không ngoại lệ, nhưng điều kiện làm ra pháp bảo quá khắt khe. Không nói tới tài liệu hiếm có thì mỗi pháp bảo đều có phương pháp chế tác riêng không phải dễ dàng có được.

- Những thứ đó tiểu tử ngươi không cần lo nghĩ, điều bạn tâm lúc này là ngươi đã có chủ ý sử dụng pháp bảo nào.

Chu lão điểm đúng mối lo âu của Trần Duyên, hần ngoài nhục thể mạnh mẽ ra thì cũng chỉ có khổng trùng thuật mạnh mẽ. Ban đầu Trần Duyên còn ôm ý nghĩ sẽ rèn ra một bộ khải giáp nhưng hần ngay lập tức dẹp bỏ.

Mộc hệ pháp khí rất đặc biệt, nếu hóa giáp đốt cháy kẻ thù tăng cường huyết chí, kim giáp sắc bén tốc độ khó ai bì kịp, thổ giáp trầm trọng vô kiên bất toại thì thủy giáp cùng mộc giáp chỉ mang tính phụ trợ hay trị thương, thứ mà hần không cần tới nhất.

Thấy vẻ mặt chằm tur của hần Chu lão liền kiến nghị.

- Lão phu có một thứ vô cùng thích hợp với ngươi nhưng chỉ có điều...

Nghe tới đây Trần Duyên liền nhìn chăm chăm về phía Chu lão, thân là tu sĩ Nguyên Anh kì lão khẳng định có cách nhìn hết sức tinh tường.

Thấy hần vẻ chăm chú lão tiếp tục.

- Chỉ có điều đây là pháp bảo phụ trợ, bản thân không hề có lực công kích.

Trần Duyên không nén được tia thất vọng, hần từ bỏ Mộc giáp cũng vì điều này. Không phải hần khinh thường khả năng phụ trợ, nhưng mộc hệ hữu ích nhất là trị thương thứ mà nhục thể hần không cần nhiều.

- Lão phu không hề nói thần thông của pháp bảo là trị thương mà chính là chúng.

Lão nhẹ hướng đàn Phệ Huyết Trùng chỉ tay.

Trần Duyên hứng thú nhìn lão.

- Pháp bảo này tên là Loa Trùng Ốc, pháp bảo trấn môn của Tuyệt Độc Môn. Chỉ có môn chủ mới biết được bí mật rèn đúc nên nó.

Giữa hư không lần khơi mờ ảo tạo thành hình tòa tiểu thành chớp nhẹn, hình xoắn ốc, xung quanh là hàng ngàn hàng vạn lỗ nhỏ có quy luật.

- Tuyệt Độc Môn?

Trần Duyên không khỏi nghi vấn, trước đây hần chưa hề nghe qua.

- Hừ tiểu tử ngươi không hay biết cũng là chuyện thường tình, dù sao Tuyệt Độc Môn cũng chỉ là tiểu môn phái thời thượng cổ.

- Lẽ ra có thể lách qua khe hẹp mà tồn tại, nhưng môn chủ đời thứ mười của bọn chúng lại tìm được một thứ phòng tay.

Lão liếc nhìn loa thành mà không khỏi cảm khái.

- Chính là thứ này đã khiến Tuyệt Độc Môn rơi vào tuyệt cảnh.

Trần Duyên không khỏi kinh nghi, thượng cổ chính là thời kì hưng thịnh nhất của tu sĩ. Đó là lúc lục địa này vừa bị chia tách từ đại lục, không nguy hiểm rình rập, thiên tài địa bảo còn phong phú. Vật khiến chúng tu sĩ không ngại đổ máu giành giật khẳng định không đơn giản.

- Thứ này ta cũng chỉ vô tình tìm thấy trong tàn tích rất xa xưa không rõ cụ thể. Chỉ biết Tuyệt Độc Môn vốn là tông môn dùng cổ độc, đây là thứ bọn tu sĩ kia nuôi dưỡng chúng.

Thi ra cả Chu Lão cũng không tường tận thứ này, điều đó cũng khiến Trần Duyên không khỏi chần chừ. Kẻ nào cũng biết rằng pháp bảo tốt nhất chỉ cần rèn đúc một lần, cần rất nhiều

thời gian bồi dưỡng mới khiến chúng phát huy mười thành uy lực.

Tài liệu rèn đúc pháp bảo đều rất hiếm thấy, nhất là Mộc Tâm nguyên tố trong tay hấn lại là cực phẩm trong cực phẩm, nếu như mất đi khó lòng kiếm lại được.

Làm sao Chu lão không rõ ý định trong đầu của hấn, lão không nhiều lời, những gì cần nói đều đã nói ra, còn lại chỉ đành phụ thuộc nơi hấn.

Sau hồi lâu đắn đo suy nghĩ Trần Duyệt cũng đã quyết tâm

- Chu lão, ta muốn pháp bảo kia.

Hấn quả quyết, không chút nào hối hận. Muốn những thứ kẻ khác không có thì phải làm những thứ kẻ khác không dám làm. Có pháp bảo càng sớm đồng nghĩa thực lực càng sớm tăng trưởng, đồng thời đây dù sao cũng là pháp bảo có từ thời thượng cổ khiến không ít kẻ phải đổ máu.

- Hahaha tiểu tử ngươi quả thật là kẻ điên, dám lấy bảo vật Mộc Tâm ra đánh cược.

- Rất hợp ý ta, khẳng định thứ khiến ta cùng hơn năm tên tu sĩ Nguyên Anh kì phải tổn hao không ít tâm huyết tìm thấy này không dễ ngươi thất vọng.

Lão cực kì cao hứng, từ khi tìm được thứ này bản thân lão mặc dù rất hiểu kì nhưng không hề muốn lấy bản thân thử nghiệm, dù sao pháp bảo bản mạng theo vài ngàn năm khiến lão không nỡ từ bỏ.

Hữu thủ đẩy nhẹ, chương ấn kì lạ mang theo nguồn tin tức khổng lồ xâm nhập Trần Duyệt não hải. Một tòa thành to lớn, hấn không khác gì ruồi muỗi khi đứng trước vẻ hùng vĩ của tòa đại thành này. Xung quanh là hàng vạn linh trùng lớn nhỏ không thể nào đếm xuê, cổng trên lưng là những kẻ y phục quái dị không ngừng trực chỉ đại thành bay đi.

Choáng ngợp trước khung cảnh khủng bố này, nhưng thứ càng làm Trần Duyệt kinh ngạc không dứt là kẻ đang ngồi trên kim tọa. Đại thành hình xoắn ốc nhô thẳng lên bầu trời mà nam nhân lại ngồi trên đỉnh đại thành. Những kẻ phía dưới gào thét thứ ngôn ngữ kì lạ như thể triều bá.

Đột nhiên khung cảnh trước mặt hấn biến mất, nhận ra xung quanh đã trở lại như ban đầu Trần Duyệt mới kịp hoàn hồn.

- Cảnh tượng kì lạ kia chẳng lẽ chỉ là ảo giác.

Ngay lập tức Trần Duyệt bác bỏ ý nghĩ vừa rồi, cảnh tượng chân thực tới mức hấn có thể ngửi được hương vị cây cỏ, nghe được tiếng gió thổi, cảm nhận được không khí hào hùng khàn trương nơi đây.

Những thứ không nghĩ ra thì cũng không suy nghĩ nhiều, để lại truyền tin phù cho Nguyệt Nguyệt, Trần Duyệt phong bế mật thất.

Viên đá lớn hơn nắm tay này cũng đủ làm ra nhẵn trư vật khiến hấn không khỏi kinh hãi.

Ngồi xuống bô đoàn, hữu thủ đặt trên đan điền hồi lâu Mộc Tâm vốn nằm yên trong người hấn bấy lâu nay hiện ra. Nhận thấy khí tức của bản thân cùng Mộc Tâm đã gần như tương đồng khiến hấn không khỏi hài lòng. Thời gian qua dùng chân khí tinh thuần không ngừng xâm nhập cuối cùng thời điểm này cũng đã tới.

Song thủ như thể múa may quay cuồng, hồi lâu sau nhiều lần thất bại, cuối cùng thủ ấn cũng đã thành công. Ấn chú mà hình thái Loa Trùng Ốc xâm nhập Mộc Tâm, không bỏ qua cơ hội. Vạn Hóa Mộc Quyết nhục thân mộc nguyên khí tăng mức ra khắp mật thất rồi từ từ tiến vào Mộc Tâm.

Ngày nối ngày, tháng nối tháng, gần một năm tròn cuối cùng hấn đã bước đầu thành công. Tòa tiểu ốc lớn hơn nắm tay trôi lơ lửng trước mặt, giống như Tiểu Mập Mập, Trần Duyệt cảm nhận được như thể giữa hấn và tòa tiểu ốc kia có mối liên hệ huyết nhục.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Ngưng luyện Loa Trùng Ốc

Không thể nhìn vẻ bề ngoài mà coi thường, Trần Duyệt cảm nhận được không gian bên trong quả thật không nhỏ, dù chứa gấp mười lần số Phệ Huyết Trùng cũng không hề hấn gì. Hấn cảm nhận như thể bản thân là chúa tể không gian này, bên trong tất cả đều bị hấn chi phối.

- Cuối cùng ta cũng đã hiểu tại sao những tên kia lại thêm khát thứ này như vậy, chỉ cần tu sĩ có thần thức cùng thiên tài địa bảo cũng đủ tạo ra một tiểu không gian riêng cho mình. Nhưng không gian này còn có thể lớn hơn nếu như ta tập trung bồi dưỡng.

Khi hấn còn trong kinh hi Chu lão lại gọi lên một gáo nước lạnh.

- Hử tiểu tử ngươi không nên quá vội mừng, không gian này tuy hữu dụng nhưng lại có nhược điểm chí mạng, đây là không gian vừa mới hình thành vốn không ổn định, nếu như ngươi để vào quá nhiều linh trùng, không những đẩy chúng vào chỗ chết đồng thời pháp bảo bản mệnh có khả năng nát tan, nhẹ nhất cũng là trọng thương khó lành.

Nghe tới đây sắc mặt hấn đen lại.

- Như vậy không phải ta đang phạm không gian bên trong này sao?

Làm sao Trần Duyệt có thể không gấp rút, Loa Trùng Ốc giờ đây đã là pháp bảo bản mạng. Nếu như pháp bảo này không thể toàn lực sử dụng khác nào thực lực của hấn bị kiềm hãm.

- Tiểu tử ngươi không cần quá bận tâm, không phải là không có cách giải quyết.

- Chỉ cần để trong người dùng chân khí không ngừng săn sóc sau một thời gian không gian bên trong sẽ dần ổn định lại.

Nghe tới đây hấn liền thờ phào.

- Chu lão nói ta cũng tạm an tâm, thứ này cần thời gian bao lâu để ổn định trở lại.

- Chắc khoảng vài vạn năm gì đó.

Trần Duyên lúc này thật sự muốn nổi giận, chính hắn cũng không tin vào tai mình.

- Vài vạn năm, lão nhân gia người nghĩ ta sống được vài vạn năm chỉ để chờ đợi thứ này sao?

Thấy hắn thật sự nổi khi khiến lão thật sự hả hê.

- Chỉ là mấy vạn năm không phải sao? Có lực đại nào không mất vạn vạn năm mới dần ổn định, người chỉ mất mấy vạn năm đã lời to rồi.

Nghe vẻ cười đùa bân quơ quen thuộc của lão làm hắn chợt nhớ ra.

- Chẳng lẽ Chu lão ngài có cách.

- Đương nhiên, khi xưa lão phu có không ít hảo hữu là Luyện Khí Sư, dù không đi theo con đường chú tạo nhưng những thứ này đối với ta quá dễ dàng. Chỉ cần có Không Gian Thạch là được, càng nhiều càng tốt.

Lão không hề giấu vẻ đắc ý.

- Hi hi ta biết là có thể trong cây người mà.

Nhìn vẻ vuốt mông ngựa của hắn khiến lão không khỏi càng đắc ý.

Nhưng lúc này Trần Duyên vừa chợt nhận ra hắn thiếu một thứ rất quan trọng. Không Gian Thạch. Tài liệu không thể thiếu khi làm ra nhẫn hay túi trữ vật. Liền đem nghi vấn ra hỏi ý kiến Chu Lão, dù sao thứ này cũng không dễ dàng kiếm được, Không Gian Thạch là một trong những thứ tông môn kiểm soát rất chặt chẽ chỉ sao linh thạch.

- Hừ không phải ở Dạ Thành ta đã bảo người mua một viên Hắc Thiết Thạch sao, còn không mau lấy ra.

Lúc này Trần Duyên mới chợt nhận ra hắn gần như đã quên sự tồn tại của viên đá tầm thường kia. Lấy ra Hắc Thiết Thạch vốn bị phủ bụi đã lâu, Chu lão phát tay lộp đẹn bám bên ngoài liền bay mất chỉ còn lại Không Gian Thạch có màu huyền ảo đặc trưng.

- Như vậy đã đủ sao?

Trần Duyên nghi vấn.

- Hừ chỉ vừa đủ nhét kẻ răng, tương lai người tốt nhất là chuẩn bị càng nhiều hơn nữa, ta nói trước thứ này không phải dễ tìm.

Nghe tới đây lại một lần nữa khiến Trần Duyên đau đầu. Xung quanh hắn toàn là thứ ngón tinh thạch, từ Hóa Mộc Quyết tới bọn linh trùng tham ăn giờ đây lại có thêm pháp bảo bản mạng càng khiến hắn lo âu.

Cầm Không Gian Thạch đưa tới, Chu Lão đón lấy ném lên không trung. Đột nhiên tiểu thạch vốn chỉ nhỏ như nắm tay như một viên hàn băng gặp nhiệt độ cao dần tan chảy. Từng dòng ánh sáng lạ lùng theo tay lão dần dạt dần xâm nhập Loa Trùng Ốc.

Qua nửa canh giờ cuối cùng Chu Lão cũng dừng tay.

- Tiểu tử người nhìn rõ chứ?

Lão liếc qua Trần Duyên gần đó.

- Nếu như đã rõ thì sau này những chuyện như vậy đừng làm phiền tới lão phu.

Chưa kịp nghi vấn thì Chu Lão ném một quyển hắc thư dày cộp tới rồi xoay người biến mất.

- Hừ, sơ cấp Luyện Khí Sư.

Cầm quyển hắc thư trong tay không khỏi khiến Trần Duyên nghi ngờ, ngoài trừ việc thứ này xuất từ tay của lão quái Kim Đan kì tu sĩ ra thì không khác gì những cuốn công pháp đơm bày bán đầy ngoài đường. Nhất là dòng chữ được viết như thể sợ kẻ khác không nhận ra “đảm bảo trong một tháng sẽ xuất sư”.

Nhìn tới đây Trần Duyên đã không đủ kiên nhẫn tiếp tục, hắn ném vào trong túi trữ vật, lấy ra Loa Trùng Ốc ngắm nghía.

Nóng lòng thử nghiệm, nhưng không thể mạo hiểm, hắn không chế mười Phệ Huyết Trùng tiến tới. Kì diệu là bản thân linh trùng đã to lớn hơn Loa Trùng Ốc nhưng khi bay lại gần thì bỗng nhiên thu nhỏ lại chui lọt vào bên trong.

Chia ra mười lối vào, không gian bên trong ban đầu vốn loạn lưu, khắp nơi đều là những vết nứt không gian kì bí lúc này đã được Chu Lão gia cố dần dần ổn định trở lại.

Đúng lúc này Trần Duyên cảm nhận được Phệ Linh Trùng trở nên hưng phấn như thể lạc vào chốn thần tiên. Tiếng rít rào vui sướng, song vì khôn ngừng vỗ mạnh, hưng phấn không thể đứng yên.

- Kì lạ, trước đây chúng chỉ như vậy khi gặp huyết nhục yêu thích, rõ ràng bên trong ta chưa hề để bất cứ thứ gì.

Chưa khẳng định được điều gì, Trần Duyên quyết định yên lặng kiên nhẫn xem diễn biến. Sau ba ngày Phệ Huyết Trùng đã dần bình ổn, chúng yên lặng không chút cử động hấp thu từng dòng không khí kì lạ vào cơ thể.

- Không ngờ lũ linh trùng thường ngày khó mà yên ổn này lại có thể không chút cử động như vậy.

Hắn cũng có chút bất ngờ, nhưng cũng đành suy đoán ắt hẳn là do công dụng của của tòa tiểu ốc này. Nhận thấy không có bất kì nguy hiểm Trần Duyên quyết định để đàn Phệ Huyết Trùng đôi nơi trú ngụ.

Bước ra khỏi mật thất, Trần Duyên không thể chờ đợi gặp lại nữ nhân cao lớn nhưng đầy nóng bỏng kia. Nhưng sự thật lại khiến hắn thất vọng, nhận được truyền tin phù từ ngoài bay vào.

- Sư tì phải đi trước, với thực lực của sư đệ nếu như không tiến vào quá sâu ắt hẳn sẽ không nguy hiểm tới tính mạng.

- Mười năm nữa hẹn gặp lại ở Ma Kiếm Tông, hi vọng lúc đó sư đệ đừng để ta bỏ lại quá xa.

Nhìn thấy mười năm không khỏi làm Trần Duyên thất vọng, hẳn rất nóng lòng cùng nàng du sơn ngoạn thủy, nhưng mười năm ước hẹn càng khiến Trần Duyên không khỏi mong chờ.

- Mười năm sau ta sẽ khiến nàng trở thành ta nữ nhân.

Hắn siết chặt tay. Bước ra hang động, Trần Duyên nhận thấy bản thân đã ở nơi đây đủ lâu. Còn mục đích ban đầu khiến hắn rời đi vẫn chưa thực hiện.

Lao người qua những rừng cây, Trần Duyên rời đi khỏi địa phận yêu thú cấp hai, trở lại ngoài rìa Hắc Lâm rừng rậm. Cố gắng len lỏi qua những khe đá nhỏ hẹp, nếu tình ý ai cũng sẽ nhận ra đây chính là nơi đầu tiên hắn gặp gỡ tiểu nô bảo bối Hạ Thảo.

Nàng lúc này đã là nữ nhân của Trần Duyên, hẳn không thể nào làm ngơ trước huyết thù của tiểu đăng phụ. Lực lợi trong kí ức, trước đây hắn đã từng tra hỏi tên thư sinh Ninh Hạ kia. Sau nhiều ngày lực lợi trong phạm vi ba mươi dặm xung quanh cuối cùng hắn cũng đã tìm được điều mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Thâm nhập Độc Long Trại

Trong một vùng rộng lớn, năm ngọn đồi tương đối đều nhau tạo thành một hình thù như một bàn tay. Dù là trong lục địa to lớn này đây cũng là điều hiếm thấy.

Được bốn bề rừng núi che chở, lộ ra bên trong là tiểu sơn trại quy mô hơn trăm người. Bên trên đại môn còn sơn son thiếp vàng ghi rõ Ngũ Linh Sơn, bên dưới là hàng chục tên tu sĩ không ngừng la hét, cầm lấy bầu rượu không ngừng đổ vào miệng.

- Hahaha các người đúng là gà chết, không có được phong phạm của thiết huyết nam nhân như ta. Chỉ mới hai bầu rượu đã không kẻ nào đứng nổi.

Đại hán cao lớn, tóc tai rối bời, mặt đã đỏ lên, ném bình rượu xuống đất vỡ tan ngược mặt lên cười lớn không ngớt. Trong lúc cao hứng hắn bỗng nhiên phát hiện thứ gì đó không ổn, đồng bạn khi nãy đột nhiên ngã xuống mà hắn cho là từ lượng kém cỏi từ người chúng lại có máu chảy ra.

Không tin vào mắt mình, cổ xoa đôi mắt vốn đã nhòa dần vì cơn say thì trước mặt xuất hiện nam nhân hắc bào mỉm cười đứng đó. Không kịp hét lớn báo hiệu thiếu niên kia đã xông tới hữu thủ nhắm ngay ngực trái trực chỉ đâm tới.

- Người muốn báo động sao?

Trần Duyên nhếch môi, ban đầu vốn định để lại tên này mới lấy thông tin tên Độc Nhân Long kia nhưng không ngờ hắn lại không biết điều khiến Trần Duyên phải ra tay triệt hạ.

Nhìn trên mặt đất hơn hai mươi tên chỉ là tu sĩ Luyện Khí kì tầng hai, tầng ba đã không còn hơi thở, máu tràn lê láng như thể dự báo thảm cảnh sắp tới của nơi đây.

Bỏ qua dự tính tra hỏi, triệu ra Loa Trùng Ốc. Tiểu ốc trôi nổi trên đỉnh đầu Trần Duyên khổng lồ chế Phệ Huyết Trùng không ngừng tràn ra.

Sơn trại hơn trăm người nhưng hơn nửa trong số đó là thường dân, nhìn những nữ nhân yếu đuối kia không cần phải nghĩ hẳn cũng đoán được số phận các nàng không khác gì Hạ Thảo trước kia.

Tiểu mĩ phụ xuất hiện, bỗng nhiên nhận ra nơi quen thuộc khiến nàng hốt hoảng. Trần Duyên ôm lấy tiểu nô đang lo sợ thì thầm.

- Tiểu nô của ta không cần phải sợ, chủ nhân của nàng không phải đã tới đây trả thù cho nàng sao.

Không ngờ Trần Duyên còn nhớ tới lời cầu xin trước kia của mình, Hạ Thảo không kiềm được vui mừng ôm chặt lấy hắn.

- Thiếp đội ơn chủ nhân, tiểu nô không ngờ chàng còn...

- Hahaha nàng đã là người của ta, huyết thù của nàng phải do ta gánh lấy.

Hắn cười lớn. Hữu thủ rắn chắc ôm chiếc eo mềm mại như rắn nước của đăng phụ, cùng nàng như thể đôi lứa tình nồng dạo chơi. Nhưng khác biệt là con đường lúc này đã trải đầy máu.

- Các người là... Người không phải là đệ nhất phu nhân của trại chủ sao, con tiện tì này không ngờ người lại...

Phía trước hơn mười tu sĩ chắn trước mặt, động tĩnh quá lớn. Bọn chúng không ngờ có kẻ tìm thấy nơi ẩn giấu vô cùng kín mật này, thậm chí còn lách qua được những cạm bẫy đầy đặc xung quanh.

Bọn chúng nghĩ không sai, Ngũ Linh Sơn vốn trời sinh thần bí. Còn được Hắc Lâm rừng rậm vây kín nếu không phải những tên trước khi chết sợ hãi tiết lộ Trần Duyên cũng không dễ dàng tìm được nơi đây.

Tên đạo sĩ già nua kia chưa dứt câu thì một Phệ Linh Trùng nhanh như chớp lao xuống cắt lấy đầu lâu của lão lên không trung. Cảnh tượng linh trùng nhắm nháp đầu người khiến những tên đằng sau run người sợ hãi.

- Hừ kẻ dám nhục mạ nữ nhân của ta. “CHẾT”.

Lời hắn nói như thể kim ngôn ngọc khẩu không kẻ nào dám phản bác.

- Các người dám sát hại toàn gia của nàng, giết không tha.

- Không không ta chỉ mới gia nhập, ta không có không có.

Đứng trước lời tuyên tử tội của hắn, không ít kẻ hét lớn. Đứng trước tử vong bọn chúng cuối cùng đã bộc lộ bản chất, không ngừng kẻ tội đồng bạn, chỉ đích danh những kẻ gây ra huyết án năm xưa.

- Tiểu nô của ta, nàng muốn xử tội đám người kia ra sao?

Nhìn thấy vẻ yếu đuối của hắn dành cho nữ nhân này bọn chúng cũng đủ hiểu mạng sống của bản thân tùy vào chủ ý của nàng.

- Cầu xin phụ... không cô nương tha chúng tiểu nhân một con đường sống, chúng ta ở nhà còn mẹ già con thơ không ai nương tựa. Chúng tiểu nhân liền dâng lên tích trữ bao lâu nay, chỉ cần giữ được tính mạng.

Chúng tu sĩ quý xuồng van nài không dứt. Nhưng nữ phụ kia không hề để trong mắt, nàng chỉ chủ ý chà sát thân thể mềm mại của mình vào lòng chủ nhân.

Ngọc thể phi mỹ khiến hắn hưởng thụ không ngớt, nhận thấy nữ phụ không quá dễ tâm Trần Duyên không nói không gặng tiếp tục xờ nắn.

- Ta không có thói quen để kẻ khác trong thấy bản nhân cùng nữ nhân của mình thân mật. Các người đều đã thấy thì không cần thiết phải rời khỏi đây.

Dứt lời hàng trăm Phệ Huyết Trùng lao tới, nhầy nhụa trong biển máu, những kẻ chưa chết hẳn đau đớn kêu gào thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Độc Long Nhân

Bên trong mật thất sâu trong lòng đất, trung niên huyết bào mắt nhắm chặt tinh tọa. Hắn nửa thân ngâm mình trong huyết ao đặc sệt, mùi tanh của máu nồng nặc xông lên mũi không khiến kẻ khác cảm giác nôn mửa.

- Trại chủ, trại chủ không hay rồi.

Từ bên ngoài tiếng hét thảm thiết vọng lại.

- Hộc...

Nam nhân bỗng nhiên thổ búng máu, vẻ mặt nhợt nhạt. Thần sắc giận dữ, hắn trong lúc tinh tu chỉ cần nửa ngày là đại công cáo thành không ngờ lại có kẻ quấy phá khiến bản thân phải chịu phản phệ, nội thương không nhỏ.

- Là kẻ nào dám to gan cản trở lão phu, là kẻ nàooooooooo.

Không kiềm được con thịnh nộ, trung niên lật tung mật thất. Nhìn thấy tên tu sĩ thân cận vốn là kẻ thường ngày được hắn tin cậy giao nhiệm vụ canh giữ nơi đây. Lấy ra đại đao, không chờ tên kia lên tiếng một lời, thân thể bị chém dọc làm hai máu tươi leng lảng.

- Có kẻ nào ở đây không?

Trung niên hét lớn, nhưng đáp lại chỉ là im lặng tối đáng sợ. Mặc dù ngày thường với bản tính đa nghi rất ít kẻ được phép lại gần nơi này nhưng hôm nay rõ ràng không có bất kì ai.

Nhanh chóng phóng người qua ngoài, trong mắt hắn là quang cảnh hoang tàn. Khắp nơi chỉ toàn là máu, không hề có một tiếng động.

- Người là Độc Nhân Long không sai chứ?

Giọng nói thì thảm phá tan đi sự tĩnh lặng, một nam một nữ chậm chậm bước tới. Độc Nhân Long không tin vào mắt mình, sánh bước cùng thiếu niên không ai khác chính là đệ nhất phu nhân của hắn.

Ánh mắt hắn càng lúc càng điên cuồng, nữ nhân của mình lại bị kẻ khác ôm ấp. Càng khiến hắn điên tiết lên là nữ phụ không hề tỏ vẻ khó chịu mà còn không ngừng dấn sát người hắn, như thể hận không thể cùng thiếu niên kia tại chỗ hoang dã.

- Tên tiểu tử kia, người to gan đụng vào nữ nhân của ta mau để mạng lại.

Độc Nhân Long hai tay xiết chặt đại đao găm hết.

- Vĩ Long Trảm.

Đại đao dài hơn thân người quét tới, không khí xung quanh như bị trảm làm đôi mạnh mẽ hướng Trần Duyên quét tới.

Hạ Tháo trong vòng tay Trần Duyên nhìn thấy đại đao chém tới, nàng hoảng sợ chỉ biết vùi đầu vào trong ngực hắn. Điều đó càng làm Độc Nhân Long điên cuồng, không quan tâm tới tổn thương của nữ phụ, hắn càng nắm chặt không chút ngần ngại.

Nhưng kết quả hắn mong chờ đã không diễn ra, không tin vào mắt mình thiếu niên kia dùng tay không bắt chặt lấy đại đao. Không giấu được vẻ kinh hoàng Độc Long Nhân vận lực toàn thân nhằm rút lấy đại đao.

Trần Duyên buông lỏng, đại đao đã hằn dấu tay của hắn khiến kẻ khác phải khiếp sợ. Không ngờ tiểu tử kia lại dám dùng nhục thân đón lấy một trảm của hắn.

- Tiểu... tiểu huynh đệ thật là người là ai, lão phu tự nhận chưa hề có bất kì thù oán nào với tiểu huynh đệ.

Biết bản thân không phải đối thủ Trần Duyên hắn chỉ còn cách hi vọng tiểu tử kia nhận một chút gì đó mà để hắn toàn mạng.

- Người không có thù oán gì với ta nhưng nữ nhân của ta thì lại khác.

Hạ Thảo không hề che giấu oán hận của nàng, kí ức chính tay hấn giết chết phụ mẫu của nàng vẫn còn như ngày hôm qua. Bao nhiêu ngày tháng nhủ nhục không lúc nào nàng không muốn báo thù rửa hận.

Làm sao hấn không biết lòng thù hận của nữ nhân kia đối với mình, trước kia cố ý kiềm chế tu vi của nàng, mỗi ngày hưởng thụ cảm giác kẻ thù phải phục tùng dưới hạ thể khiến hấn sáng khoái không thôi.

- Đó cũng chỉ là dâng phụ thấp hèn, tiểu huynh đệ thực lực hơn người con đường tu luyện rộng mở có sao để nữ nhân ti tiện này làm mờ mắt.

- Chuyện hôm nay ta kiến nghị chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, lão phu cũng không khiến tiểu huynh đệ không rời đi tay không. Mặc dù ta chỉ là tán tu nhưng gần trăm năm cất chứa cũng đủ khiến người hải lòng.

Lần này chính hấn lại khiến Trần Duyên không ngờ tới, Độc Nhân Long lấy từ trong ngực áo một cái nhẫn màu đen, lập tức một ý nghĩ xông thẳng đại não.

Độc Nhân Long không khỏi càng nói càng đắc ý, hấn không tin trước cảm dỗ cực lớn này dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng khó mà từ chối.

- Hừ người đừng hòng xảo trá qua mặt ta.

Hàng trăm Phệ Huyết Trùng lao xuống cắt xé huyết nhục mặc cho Độc Nhân Long đau đớn gào hét.

- Nhẫn trừ vật dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng khó có được, nhà người nghĩ rằng đem ra một chiếc nhẫn có vẻ thần bí liền khiến ta tin xái cổ sao.

Nhẫn trừ vật bề ngoài không có gì khác lạ, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kì sinh ra thần thức mới có thể nhận ra. Độc Nhân Long dù có đánh chết cũng không ngờ tên tiểu tử Luyện Khí kì lại có thể phát hiện.

- Người... người...

Chính vẻ mặt đã đã bán đứng âm mưu của hấn, có kẻ nào bấm búng dâng ra trần tâu mà không hề có chút tiếc nuối, thậm chí hấn còn vui vẻ ra mặt.

- Không, tiểu huynh đệ đã hiểu lầm. Đây chính thực là...

Đau khổ do thể xác bị dần vật khiến hấn không còn cứng miệng, biết không lung lay được thiếu niên lạnh nhạt kia Độc Nhân Long ném đi mặt mũi quý rap xuống cầu xin Hạ Thảo đang ngồi trong lòng Trần Duyên.

- Hạ... Hạ Thảo ta cầu xin nàng hãy tha... cho ta một mạng.

- Hừ Hạ Thảo là tên dê hạ nhân như người gọi sao?

- Không không là phu nhân đại nhân đại lượng cho tiểu nhân một con đường sống...

Dáng vẻ không thể nào thê thảm hơn của Độc Nhân Long không những không hề khiến nàng nổi lên một chút xót thương mà gặp lại hấn còn làm lòng căm thù trong tim càng mãnh liệt.

Hơn năm mươi nhân mạng, nam nhân trực tiếp giết bỏ, nữ nhân bị bọn chúng đem ra giờ hết mọi trò cầm thú. Mẫu thân bị hấn làm nhục trước mặt phụ thân khiến ông phải cắn lưỡi tự sát, cuối cùng mẫu thân nàng cũng tự sát theo phu quân. Hình ảnh thảm thiết đó đã in sâu trong tâm trí nữ hải suốt bao nhiêu năm nay không thể bị xóa nhòa.

Cảm nhận nữ nhân nắm tay xiết chặt, lòng thù hận khiến cả người gồng chặt, nỉm mục giận dữ. Điều này không khỏi khiến Trần Duyên cảm thấy lo lắng, sợ rằng nàng không làm chủ được tâm trí, hình ảnh kẻ thù dần khắc sâu khiến để lại tâm ma hậu họa khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Độc Nhân Long bị ai (18+)

Trong lúc vắt óc suy nghĩ Trần Duyên nhìn xuống thấy bầu ngực vốn vĩ đại của nàng đang phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở mạnh. Nhìn qua Độc Nhân Long trừng con người căm thù về phía mình làm hấn nghĩ ra diệu kế.

Độc Nhân Long đã bị Phệ Huyết Trùng giày vò gần nửa canh giờ nhưng hấn không ngã xuống, tuy sức sống của tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn vốn mãnh liệt điều đó không cũng không đủ, chủ yếu là do Trần Duyên không muốn hấn chết. Từng con Phệ Huyết Trùng từ từ gặm nhấm từng chút một trên người hấn tránh đi những bộ vị yếu hại.

Làm sao Độc Nhân Long không biết đây là chủ ý của tên tiểu tử kia, trong lúc gào thét sau mỗi miếng thịt bị xé ra ngoài cơ thể. Mất hấn căng ra cả người cứng nhắc, bên kia Trần Duyên không ngờ trước mặt hấn chơi đùa nữ nhân. Nhưng điều đáng nói là trước kia nàng lại là nữ nhân mà hấn sùng bái nhất.

Hạ Thảo đang chìm ngập trong cơn thù hận bỗng nhiên chực ngăn người, thì ra bàn tay nam nhân phía sau không yên vị mà đã du hành trên ngọc thể trơn trượt.

Từ ngày được Trần Duyên mang về thiếp thân áo yếm hay nội khó đã là vật quá thừa thãi với nàng. Thường ngày dù có gần gũi Trần Duyên hay không thì chỉ luôn khoác trên người ngoại bào mỏng tầng lam tú bông vải nhẹ nhàng như thể nhìn xuyên thấu, chỉ hữu ý che đi những bộ vị nhạy cảm.

Chiếc tơ bào vốn mỏng manh lại xé đến tận rốn khiến cặp đại thò hơn nửa đã đón gió xuân. Nếu không phải nàng cố tình dựa sát không rời Trần Duyên quyết không để bất kì nam nhân nào ngoài hấn hưởng thụ những nam tu đại loạn nơi đây hấn không phải là vì hấn mà do ngọc thể căng tràn nhựa sống của nàng.

Tơ bào rộng rãi khiến bàn tay dễ dàng tiếp cận nơi khiến hấn phải luôn nhớ mong. Hai “quả cầu” to lớn sấn chĩa trước ngực bị hấn không ngừng chơi đùa thành đủ mọi hình dáng.

Đây là lần đầu nàng được Trần Duyên hân hưởng bên ngoài, nếu như thường ngày nữ phụ chắc chắn sẽ hân hoan đón nhận nhưng trong hoàn cảnh đặc thù này lại khiến nàng hoảng sợ.

Mặc dù không mở miệng ngăn cản nhưng ngọc thủ vô tình che chắn cũng đủ để Trần Duyên biết được. Nhận thấy vẻ hoảng loạn cùng lo âu của nàng không khỏi khiến hấn phải thương

tiếc. Nhưng không vì vậy mà Trần Duyên từ bỏ, tay hấn không ngừng xâm chiếm ngọc thể của nàng.

Cuối cùng nữ nhân cũng phản kháng lại, nàng như muốn thoát ra khỏi vòng tay hấn. Đôi mắt đôi lúc thù hận cùng tình táo đan xen, bên trong tâm trí bán tâm của nàng đang không ngừng giằng xé. Làm sao Hạ Thảo có thể vùng thoát, siết chặt nữ nhân vào lòng. Hồi thờ quen thuộc khiến nàng dần ngừng chống trả nhưng khoảng cách tâm trí hồi phục còn rất xa.

Hấn ni non vào tai Hạ Thảo.

- Tiểu nô của ta, nàng không nghĩ để hấn chứng kiến chủ nhân khiến nàng lên đỉnh vu sơn cũng là một loại khoái lạc sao?

Thân thể của nàng chợt rung nhẹ, hạ thể bắt đầu ẩm ướt. Hấn đã thành công trong việc đánh thức dâm tính của nàng.

Ngọc thể không xương mềm nhũn, hữu thủ của Trần Duyên tiếp tục len lỏi mọi góc ngách. Vừa trêu chọc Hạ Thảo hấn không quên ném ánh nhìn khiêu khích tới trung niên đang không ngừng đau đốn đằng kia.

Tận mắt trông thấy nữ nhân của mình bị kẻ khác liên tục sờ nắn khiến hấn như thể quên đi đau đớn. Nếu như nàng có chút phản kháng cũng khiến hấn có một chút gì đó để bám víu nhưng không, nữ phụ không ngờ lại dâm đảng đón tiếp.

Ban đầu còn chút ngập ngừng nhưng không đầy hai hơi thở đằng phụ đã há miệng ngọc chủ động đón tiếp ngón tay của Trần Duyên. Say sưa liếm mát khiến dâm tính không thể kiềm chế, nàng nắm lấy tay còn lại của hấn chà xát dưới hạ thể, cánh mũi phập phồng, những tiếng thở nặng nhọc không ngừng phát ra.

Tơ bào như cánh hồng nhẹ nhàng trượt trên làn da mịn màng, ngọc thể đã lửa lò trước mắt hấn.

Bên kia Độc Nhân Long trong mắt đã ngập tràn tơ máu, tu vi của nàng giờ đây đã là Luyện Khí hậu kỳ đồng thời còn nhờ Trần Duyên hết lòng vun bón khiến ngọc thể vốn đã đầy đặn hiếm ai bị kịp lại càng mỹ diệu hơn. Bờ mông căng tròn, bộ ngực lại càng cao vút kết hợp với eo thon uyển chuyển, gương mặt tràn đầy khát khao của nàng càng khiến hấn trở nên điên tiết.

- Tiểu nô của ta, trượng phu trước kia của nàng có lẽ đã không chịu được bao lâu nữa.

Ngồi trên mộc tọa đối diện Độc Long Nhân, Trần Duyên muốn hấn tận mắt thấy nữ nhân của hấn phải đổ gục trước hạ thể của mình. Vỗ nhẹ đầu Hạ Thảo, Trần Duyên không hề che giấu vẻ cưng chiều.

Quỳ dưới chân hấn Hạ Thảo hạnh phúc khi mỗi lần hấn đều vỗ về khen ngợi, đó cũng là lí do khiến nàng quyết tâm trở thành đảng phụ mà Trần Duyên yêu thích nhất.

- Chủ nhân, nô tì thật sự không thể chịu được lâu hơn được nữa.

Nàng thở thê rên rĩ, tay không ngừng trêu đùa hạ thể tay kia không ngừng vuốt ve dừng quần của hấn mặc cho tên kia ngũ quan đều là huyết dịch không ngừng chảy ra. Nhưng hấn còn chưa chết, nói đúng hơn là Trần Duyên chưa muốn hấn chết, thân là tu sĩ Mộc hệ kéo dài chút hơi tàn cũng không phải quá khó khăn.

- Ahhaha nàng rất biết cách khiến ta hài lòng, mau nhận lấy phần thưởng của mình, còn phải cho tên trượng phu kia biết được bản tính thật sự của nàng chứ.

- Nhưng trước hết ta không muốn kẻ khác chứng kiến bản thân cùng nữ nhân hân hoan.

Trần Duyên búng tay, tiểu thạch bắn tới xuyên qua nhãn cầu còn lại khiến Độc Nhân Long chính thức trở thành Vô Nhân Long.

- Gaaaaaaaaa...

Độc nhân Long không khỏi gào lớn.

Mặc kệ hấn kêu gào, được Trần Duyên cho phép nữ phụ nhanh chóng giúp hấn cởi lấy nội khổ, cự long vốn đã căn cứng giờ đây được giải thoát ngấn đầu bật dậy chạm vào mặt nàng. Cầm lấy mệnh căn Hạ Thảo làm vẻ giận dữ.

- Tiểu nô chỉ có một nam nhân duy nhất là chủ nhân, hấn chỉ khiến thiếp muốn xé xác ném cho chó ăn.

Giọng nói tui nùng nịu như thể từ giận dữ phụ quân lại lần nữa được nghe từ chính miệng nàng khiến Độc Long Nhân như có nhát dao đâm vào tim hấn.

Nam nhân là như vậy, dù có căm ghét như thế nào nhưng từng là nữ nhân của mình lại bị kẻ khác chinh phục cũng không thoát nổi ghen ghét.

Cự long hùng dũng giữa trời, dù có Hạ Thảo hết lòng phục vụ cũng không hề có dấu hiệu yếu đi.

Ôm lấy nữ phụ mềm mại bé nàng đặt lên đùi, đối diện trung niên thâm thương đằng kia. Hấn muốn nàng phải vừa cùng hấn song tu đồng thời phải nhìn thấy vẻ thâm nhát của kẻ thù.

Hạ Thảo làm sao không biết chủ ý của Trần Duyên, lúc đầu nàng còn chút kháng cự nhưng sau khi cự long tiếng vào tiểu điền loa, chỉ sau vài cú nhấp những luân lý thông thường đã bị từng cơn khoái cảm chôn vùi. Nữ nhân dâm đảng không ngừng nhip hông, miệng cứ dâm đảng không ngừng phát ra tiếng rên rĩ.

- Đảng phụ, nàng cùng nam nhân khác làm chuyện tốt trước mặt phụ quân của mình không phải rất kích thích sao?

- Ah... ah sướng... sướng lắm, rất kích thích. Chủ nhân làm thiếp tiết thân nữa rồi...

Lúc này Độc Nhân Long không còn gào thét, có lẽ tâm trí hấn lúc này là tổn thương hơn cả. Hình ảnh hấn điên cuồng cưỡng hiếp nữ phụ trước mặt phụ thân của Hạ Thảo lại hiện lên, nhưng khác biệt là kẻ phải bất lực nằm đó lại là hấn.

Còn bên Hạ Thảo, sau những lần nhấp hồng những hình ảnh trong kí ức kia dần bị xóa mờ. Trong đầu nàng chỉ còn dục vọng, chỉ còn Trần Duyên, những gì hấn đem tới cho nàng quá lớn để có thể đủ chỗ cho những thứ khác.

Trông thấy Độc Nhân Long dù đã trở thành kẻ mù nhưng khôn ngừng hướng về mình nghe ngóng càng khiến nàng hưng phấn, không cần Trần Duyên hỗ trợ, đảng phụ không ngừng nhấp nhô lên xuống.

Nửa ngày trời qua, sau nhiều tư thế khác nhau cuối cùng Hạ Thảo cũng đã sức cùng lực kiệt. Dù muốn mạo hiểm làm hấn tiết thân nhưng lại càng không thể, chỉ thầm trách tu vi của bản thân vẫn còn quá nhỏ yếu.

Lúc này nàng đang hoàn thành trách nhiệm nữ nô của mình khiến hấn thỏa mãn. Trong khi Trần Duyên hưởng thụ hương diễm do nữ phụ mang lại thì Độc Nhân Long đã không còn chút

sinh khí.

Hắn chết không phải do Phệ Huyết Trùng gặm nhấm cơ thể, Trần Duyệt phóng thần thức dò xét từng kinh mạch, nội tạng trong cơ thể tự động đứt lìa đau đớn ngã xuống.

- Hết cách, ta khiến ngươi sống được nửa ngày đã là lực bất tòng tâm.

Hắn cười khoái trá xoa đầu nữ phụ, cuối cùng cũng tiết thân. Phóng hết tình hoa của mình trước đáng về chờ mong của nàng, Trần Duyệt quyết định rời đi.

Nơi đây không có gì khiến Trần Duyệt phải chú tâm, tuy nhiên lần này cũng không phải tay không quay về. Nhìn nữ nhân nũng nịu trong lòng Trần Duyệt biết được tâm ma của nàng đã triệt để biến mất, thậm chí hắn còn cảm nhận được đạo tâm của nàng không khỏi càng vững chắc.

- Tiểu nô của ta có phải đã nghĩ thông điều gì?

- Thiếp không nói cho chủ nhân biết đâu.

Hạ Thảo không hề che giấu vẻ lẳng lơ từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Vô đề

BUỒN QUÁ NÊN TROLL CHÚT THUI (^-^)

CÁC ĐẠO HỮU THẤY CHUYỆN HAY THÌ ỦNG HỘ TA NHIỀU THÊM NỮA NHÉ (để có động lực làm tiếp hehehehe)

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Không trùng trận pháp

Đưa nữ nhân nũng nịu vào trong tiểu phương thế giới, Trần Duyệt nhanh chóng rời đi từ địa này.

Sau nhiều ngày đường cuối cùng cũng đã trở lại Phong Ma Sơn. Hơn một năm lưu lạc cũng khiến tích trữ trong người không ít, nhưng đó lại khiến hắn đau đầu.

Thứ trong người Trần Duyệt lúc này chính là tài liệu của yêu thú cấp hai, nếu như đưa ra tông môn đòi lấy điểm công hiến khác nào gián tiếp hiển lộ thực lực bản thân. Một tu sĩ Luyện Khí kì có thực lực diệt sát yêu thú cấp hai khẳng định sẽ gây ra chấn động không nhỏ, thậm chí còn kinh động các môn phái khác. Hắn không muốn chết trẻ, do đó chỉ còn nước chôn giấu mà thôi.

Đại môn trở lại vẻ yên ắng thường ngày, đại diện tông môn đã qua lão đệ tử thì trực tiếp gia nhập chiến trường, tân đệ tử thì sốt sắng tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Lần thay máu này đủ để Phong Ma Sơn trở nên bớt u buồn, sinh khí dần hồi phục.

Hai đoàn đệ tử canh gác trước đại môn trông thấy kẻ đi tới liền tiến lại gần. Nhận ra không phải y bảo của tông môn hắn vừa định lên tiếng buồm lời dọa nạt thì thanh niên ngẩng mặt lên. Những lời định nói ra ngay lập tức bị hắn nuốt ngược trở lại.

- Đại...bái kiến đại sư huynh.

Hắn đệ tử hết lớn, cúi người thật sâu.

- Bái kiến đại sư huynh.

Chúng đệ tử phía sau đồng thanh, Trần Duyệt lúc này nhân khí đã lên tới đỉnh điểm. Trận chiến lần trước ở đại diện tông môn đã để lại phong thanh không nhỏ.

Trừ Ma Kiếm Sơn của tông chủ, chín đại sơn còn lại hầu như không ai dám phản bác Trần Duyệt chính là kẻ mạnh nhất trong số các đệ tử chân truyền thậm chí bọn chúng còn truyền tai nhau “nếu tiền bối Trúc Cơ kì không ra mặt thì khó có ai ngăn chặn được hắn”. Điều đó vô hình trung biến hắn trở thành tôn tại tương đối đặc thù trong Ma Kiếm Tông.

- Sư đệ, trong lúc ta rời đi tình hình thú triều có diễn biến đặc biệt nào không?

Trần Duyệt thờ ơ không hề có chút hứng thú với những thứ danh lợi này. Nếu không phải vì mặt mũi sư phụ hắn còn định nhắm mắt cho qua rồi mới âm thầm diệt sát bọn đệ tử Ma Huyết Tông nhốn nháo kia.

- Bẩm đại sư huynh, nhờ công các tiền bối hiện nay thú triều đã được kiểm soát. Mặc dù không biết khi nào kết thúc nhưng không còn tổn thất nhân mạng thảm thiết như trước nữa.

Trần Duyệt gật đầu, thảo nào hơn một năm qua không có bất kì tín hiệu từ tông môn thì ra tu sĩ Trúc Cơ kì đã xuất động. Đối với đệ tử Luyện Khí kì là tin vui nhưng lại chẳng hay ho gì đối với tông môn, kinh động tới nhiều tiền bối tới như vậy rõ ràng là yêu thú cấp hai đã xuất hiện.

Trước ánh mắt không giấu được vẻ sùng bái, Trần Duyệt đạm bạc gật đầu bước qua đại môn. Hiện giờ dù có thể tiêu diệt yêu thú cấp hai nhưng hắn không hề tình nguyện làm mục tiêu cho càn khôn kẻ chú ý.

Bên trong mật thất tu luyện, Chu Lão phiêu phù trên không trung. Lão nhìn xuống Trần Duyệt đang về nghĩ vấn.

- Tiểu tử, đã tới lúc ngươi thật sự trở thành kẻ chơi tròng thật sự.
- Trước tới nay ngươi không cảm thấy lũ linh trùng tấn công rất hoảng loạn sao.

Lời Chu Lão đã khiến Trần Duyên ngờ ra, mỗi lần vây công kẻ thù lũ Phệ Huyết Trùng chỉ biết điên cuồng lao tới khiến hắn tổn thất không hề nhỏ. Nhớ lại Trận chiến cùng Huyết Nha lần trước, dù phải đối đầu với kẻ thù thực lực thấp kém nhưng số lượng không ít Phệ Huyết Trùng bị giết.

Trước đây chúng sinh sản quá nhiều không kể xiết nên Trần Duyên không mấy để tâm nhưng giờ đã khác xưa, Phệ Huyết Trùng đã là linh trùng Át đẳng số lượng trùng đã giảm đi đáng kể, chưa nói tới sau này nếu chúng tiếp tục mạnh lên. Nhìn thấy đàn linh trùng đã phí không ít công sức bồi dưỡng ngày càng thưa dần khiến hắn không khỏi đau lòng.

- Ngươi có được thần thức sớm hơn lão phu dự kiến, tới sớm cũng tốt. Ngày hôm nay lão phu sẽ cho tiểu tử ngươi chứng mục thực lực thật sự của khổng trùng tu sĩ.

Chu Lão chỉ tay lên giữa không trung, những làn khói phiêu phù dần hợp lại phỏng theo Phệ Huyết Trùng. Nhưng điều khác lạ là chúng như có linh trí mặc dù nhìn như bay tán loạn mà lại có trật tự kì lạ.

Bên dưới Chu Lão hai tay không ngừng vũ động, thần thức bao trùm về lên không trung đồ án hình thù kì quái.

- PHÁ.

Lão hét lớn. Như hai tia chớp cặp Phệ Huyết Trùng hai màu trắng đen lưỡng cực lao tới đánh lên người khiến Trần Duyên không kịp trở tay. Tưởng rằng bản thân bị trúng chiêu nhưng sự thật lại khác biệt. Sở ngực áo, nếu như bọn chúng không phải sương khói khẳng định hắn đã lãnh ít đỡ nhiều.

Không ngờ chỉ hai đầu Phệ Huyết Trùng nhưng lực phá hoại đã khó mà tin nổi, ít nhất cũng ngang với một đám toàn lực của hắn. Nên nhớ rằng Trần Duyên đã có thực lực Luyện Khí viên mãn mà chỉ hai đầu linh trùng Át đẳng mà đã...

- Hahaha tiểu tử ngươi không cần phỏng đoán, lão phu đã không mô phỏng đúng theo Phệ Huyết Trùng. Chỉ có điều uy lực còn phải tùy theo kẻ khống chế.
- Chu Lão, những thứ vừa không lẽ là trận pháp.

Trần Duyên không kiềm được hỏi, ở Ma Kiếm Tông hắn đã thấy rất nhiều trận pháp nhưng chủ yếu chỉ là phù trợ như ở Bình Địa Sơn hoặc phòng thủ trận pháp như độc trận của Thiên Độc Sơn. Đây là lần đầu hắn chứng kiến thứ trận pháp khống chế linh trùng huyền diệu này.

- Chào mừng tiểu tử ngươi bước chân vào đại môn luyện trùng.

Chu Lão mỉm cười, nhất chỉ phóng ra luồng sáng kì lạ trực chỉ não hải Trần Duyên. Thái Cực Lưỡng Nghi trận, trận pháp biến ảo khôn lường, dùng hai thực thể tương đồng làm chủ thể, đồng thời đem âm dương chân khí được dẫn dắt từ pháp trận thâm nhập thực thể uy lực khó lường.

Từng từng dòng thông tin được hắn không ngừng tiêu hóa.

- Thái Cực Lưỡng Nghi trận.

Song thủ nhẹ nhàng về lên không trung bát quái đồ, dù có thông thạo Nhất Tâm Nhị Dụng nhưng pháp trận này quả không dễ dàng. Ngày qua ngày, hắn như thiền sư nhập tịch. Trừ tu luyện (song tu mà nói như thiền sư) Trần Duyên không ngại tốn hao công sức khống chế pháp trận. Dùng chân khí làm mực, thần thức làm bút không chế cả hai phải thật cân bằng nếu không tất cả công lao đều tan thành bọt nước.

Cuối cùng hắn cũng đã thành công hoàn thành trận pháp đầu tiên trong đời, mặc dù có chút xiêu vẹo nhưng đây đã là công sức suốt nhiều tháng qua. Không kiềm được hưng phấn, Trần Duyên kêu gọi cặp Lục Đường Lang.

Hắn đã cân nhắc rất nhiều, chỉ có song đường lang này là thích hợp nhất. Bọn chúng không chỉ có nhiều điểm tương đồng mà đặc biệt là được hắn bồi dưỡng từ trong trứng nên rất ăn ý trong chiến đấu.

Vận chân khí hướng pháp trận đánh tới, hai tia hắc bạch lưỡng khí dù yếu ớt nhưng cũng đủ để Trần Duyên nhận ra. Bên kia Song Đường Lang cũng cảm nhận điều khác thường, trong người tràn đầy sức lực.

Dưới không chế của Trần Duyên ngay tức khắc cự thạch trước mặt liền bị dày xéo. Nhất chém nhanh tới mức hắn không kịp nhìn thấy, bề mặt phiến đá sáng bóng như gương đủ để biết uy lực của công kích vừa rồi.

Không giấu được vẻ cuồng hí, Trần Duyên ngồi bệt xuống đất.

- Quá hao tổn chân khí, ngay cả thần thức của ta cũng bị suy kiệt.

Trần Duyên lồm bồm rồi thiếp đi.

- Tiểu tử chỗ này ngươi dùng quá nhiều chân khí rồi, đằng kia thì lại không đủ. Ngươi không có mắt sao, chỗ mập nơi ốm thế này làm sao trận pháp phát huy hết uy lực.

Một ngày như mọi ngày, Chu Lão phiêu phù xung quanh không khỏi gào hét. Đã một năm từ khi hắn hạ thành công Thái Cực Lưỡng Nghi Trận, nhưng điều đó không làm Chu Lão hài lòng. Hàng trăm, hàng vạn lần chính Trần Duyên cũng không khỏi nhớ hết, dù ngũ quan bị che đi hắn cũng dễ dàng hạ ra được.

- Hừ coi như tiểu tử ngươi đã bước đầu nắm vững pháp trận căn bản này, còn phải rèn luyện nhiều.
- Mới chỉ bước đầu.

Trần Duyên không khỏi gào hét không tin trên đời này tồn tại kẻ hạ sống động hơn hắn.

- Đương nhiên, Hạ Trận Sư không chỉ là hạ có đẹp mắt hay không mà ngươi phải hiểu rõ bản chất thật sự của trận pháp.
- Hiểu rõ???

Hắn không khỏi nghi vấn.

- Nói đúng hơn là Hồn Trận. Nhưng mà đối với tiểu tử ngươi vẫn còn quá sớm, không có trăm năm lăn lộn thì không cần phải mơ tưởng.

Lại một lần nữa Chu Lão hừ lạnh quay lưng bỏ đi.

Bất đắc dĩ Trần Duyên chỉ còn cách không ngừng họa trận pháp hi vọng sớm ngày tìm ra thứ Hồn Trận mà Chu Lão nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 87: 18+

Sau mấy ngày đêm cuối cùng hấn cũng đành buông thả, hiện nay tu luyện đã bước tới giai đoạn thất cổ chai dù có cưỡng ép cũng không mang lại lợi ích gì. Ra ngoài lịch luyện biết đâu dựa vào chiến đấu mà cảm ngộ được tia chân ý mà đột phá.

Nghĩ là làm, vừa đứng lên trùng hợp là Trần Duyên cảm nhận được có người xâm nhập phòng hộ trận pháp. Nhưng kẻ này có vẻ như cố ý để hấn phát hiện, hiên ngang đi vào.

Mở ra thạch môn thu hồi ảo trận, hấn muốn tận mắt chứng kiến kẻ nào lại cả gan không ý tứ phạm vào điều kiện kị của tu sĩ này.

Trong làn sương thân hình nữ uyển chuyển bước từng bước nhẹ nhàng tới gần. Mĩ mục lạnh băng không chút cảm xúc, thanh bào thướt tha ôm chặt lấy đôi ngọc thể dài miên man đủ làm nam nhân phải ngày đêm mong nhớ.

- Bái kiến đại sư huynh.

Thiếu nữ mảnh khảnh hơi nghiêng người.

- Thì ra là Tướng sư muội. Chẳng lẽ sư muội lại dùng kế sách này vì chỉ muốn gặp mặt ta sao.

Nữ nhân kia không ai ngoài Tướng Lệ, kẻ đứng đầu trong kì tuyển nhận đệ tử lần trước, cũng chính là nữ nhân mà hấn nhắm tới.

Không để tên sư huynh vô sĩ này tiếp tục mơ tưởng, nàng cất giọng lạnh như băng.

- Đã nhiều tháng qua tông môn đã gửi đi ba lần truyền tin phù nhưng không thấy Trần sư huynh hồi đáp, sợ rằng người gặp chuyện chẳng lành muội được tông môn bàn giao tới đây.

- Nhưng có vẻ Trần sư huynh không hề có điều gì bất ổn.

Nghe tới đây không khỏi khiến Trần Duyên chột dạ, gần đây động phủ gần như phong bế. Hấn muốn toàn tâm toàn ý họa pháp trận không muốn kẻ khác làm phiền.

Nhìn bên ngoài cửa động đứng là có ba tấm truyền tin phù dán chặt bên ngoài, thì ra tông môn muốn hấn “đi sứ”. Điều này cũng không có gì bất ngờ, giữa các tông môn luôn có mối quan hệ vi diệu, lệ thuộc, giao hảo, đồng minh, kẻ thù... việc cử ra đệ tử giao lưu cũng chỉ là muốn thăm dò đối thủ hay thể hiện thiện chí.

Không ngờ lần này Trần Duyên lại được tông môn ban lệnh đồng hành cùng Tướng Lệ. Mục tiêu hướng tới không đâu khác chính là Hợp Hoang Môn. Nhắc tới đây kí ức với chúng nữ lại ào ạt tràn về nhất là cặp song sinh tỉ muội Lệ Lệ, Liễu Liễu không khỏi khiến hấn mong chờ.

- E hèm.

Mãi lo suy tư Trần Duyên quên đi sự tồn tại nữ nhân trước mặt khiến nàng không thể không khó chịu.

- Ahaa ta ạ Tướng sư muội đã tới báo tin. Giờ thìn ngày mai sẽ xuất hành. Từ đây tới Hợp Hoang Môn không xa chúng ta cứ thông thả mà lịch lãm.

Nàng không phản bác quay người rời đi.

- Hợp Hoang Môn sao.

Trần Duyên mỉm cười nghiền ngẫm, hấn không tin trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng này tông môn chỉ đơn thuần cử hấn giao hảo.

- Dù sao ta cũng nên nắm một chút tình hình.

Trở lại động phủ, ai biết rõ hang thỏ hơn thỏ nữa chứ. Ôm mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp vào lòng.

- Hai nàng mau nói cho tướng công biết tình hình của Hợp Hoang Môn giờ ra sao.

Được hấn chiều chuộng khiến Linh Diệp tâm tư thiếu nữ nổi dậy, nàng ôm thật chặt, hít thật sâu mùi hương từ người hấn như thể hương thụ. Mĩ phụ kế bên cũng nung nấu không rời dùng đôi gò bồng đảo cao vút đè ép tay hấn.

- Chúng thiếp không nói cho chàng biết đâu.

- Vậy hai nàng muốn ta làm gì đây?

Trần Duyên nở nụ cười đậm tà, hấn làm sao không biết ý nghĩ của hai nàng nhưng làm bộ ngây thơ hỏi ngược.

- Hay là để bản công tử khiến hai đẳng phụ của ta phải thành thật khai báo.

Dứt lời hấn như mãnh thú động tình lao vào bầy cừu đáng thương. Có điều diễn biến lại không đúng kịch bản, cừu non không những không hoảng sợ mà cao hứng lao vào vòng chiến.

- Ah...ah chàng còn không mau lại đây, bên trong mẹ con thiếp đang rất trống rỗng khó chịu.

Thiếu nữ như đồng tình, nàng không ngừng đưa ngón tay ra vào hạ thể của mẫu thân, tay còn lại cũng chỉ có thể tự an ủi mình, ánh mắt nhìn hấn không khỏi van nài.

- Hahaha Tiểu Diệp nương tử, nàng cũng cảm thấy khó chịu nữa sao?

- Tướng công thiếp muốn chàng, dù nằm mơ mẹ con thiếp cũng muốn được chàng ban ơn mưa móc.

Thiếu nữ đã nói không ra hơi, bên dưới hạ thể đã không ngừng ướt át. Nhưng Trần Duyên sao có thể cho hai dame nữ này được tội nguyên.

Hắn nở nụ cười xấu xa bước tới trước mắt Linh Diệp, cự long sừng sững không ngừng cạy mồi nàng.

- Đương phụ còn không nhanh giúp tướng công chăm sóc mệnh căn, nàng không thấy tiểu nữ của nàng đang sốt ruột chờ đợi sao?

Mĩ phụ gương mặt phớt hồng đánh mắt qua nhị nữ, Linh Diệp có vẻ như không thể nào thỏa mãn với một ngón tay, nàng không khỏi dùng ánh mắt tội nghiệp cổ vũ mẫu thân.

- Hahaha nàng nghe lời như vậy mới là đương phụ dâm đẳng nhất của Trần Duyên ta.

Linh Diệp được hấn cổ vũ càng không khỏi ra sức, miệng ngọc không ngừng chăm sóc cự long. Hương vị quen thuộc khiến nàng không kiềm được mà phúng xuất.

- Tiểu Diệp, mẫu thân hư của nàng dám không nghe tướng công mà sung sướng một mình, còn không nhanh trừng phạt.

Thiếu nữ phía sau đang không ngừng chơi đùa hạ thể mẫu thân thì bị nàng phúng xuất khắp người. Được Trần Duyên khích lệ nàng liền dùng chiếc lưỡi dính hương thay ngón tay mà không ngừng xâm nhập.

Phía trước có Trần Duyên, hạ thể thì bị nhị nữ không ngừng chơi đùa cuối cùng mỹ phụ cũng mở miệng van nài.

- Ah... tướng công, thiếp không thể chịu được nữa, thiếp muốn cự long của chàng lấp đầy tiểu... phúng xuất.

Chứng kiến đương phụ đã thấm dầm nước mắt Trần Duyên biết bản thân đã hơi quá đà mà không cảm nhận tâm tư của nàng. Rút ra cự long từ miệng nàng, hấn vỗ nhẹ đầu Linh Diệp, hiểu chuyện thiếu nữ lùi lại muốn nhường nam nhân cho mẫu thân thì chính nàng cũng không thể chạy thoát.

Một tay vỗ mạnh lên đồn bộ căng tròn khiến mỹ phụ không khỏi rên rỉ. Đờ hai chân ngọc của nàng lên vai cự long từ từ xâm nhập tiểu điền loa. Cảm giác bị hấn điền đầy khiến nàng ngay lập tức phóng xuất. Nhưng dục vọng bị Trần Duyên chầm ngòi lại không hề giảm, nàng điên cuồng đẩy hông khiến cự long đập mạnh vào hoa tâm liên hồi.

Tay kia Trần sắc lang cũng không hề rời rảnh, hấn ôm chặt eo thon Linh Diệp trao nàng nụ hôn thật sâu. Thiếu nữ đáng thương bị Trần Duyên nghiêm lệnh không được để bản thân ngừng an ủi hạ thể, nàng vừa cùng lưỡi của hấn chơi trò đuổi bắt, bên dưới tay ngọc không ngừng ra vào hạ thể chính mình, nếu không phải Trần Duyên ôm chặt lấy eo thì tiểu mỹ phụ đã không thể trụ vững.

- Ah... ah sướng... sướng quá, chàng chơi thiếp sướng muốn chết. Thiếp muốn phúng... phúng xuất.

Mĩ phụ gào hét điên cuồng, hạ thể bị Trần Duyên ra vào tới mức tê dại.

Biết nàng đã không thể tái chiến hấn liền đẩy ngã nữ nhân đang điên cuồng rên rỉ trong tay. Cơ thể mềm mại như rắn nước của thiếu nữ khiến Trần Duyên xoa nắn không muốn rời tay.

Nhìn thấy mỹ nhân hạ thân đã ướt dầm tự lúc nào Trần Duyên cũng không đánh lòng để nàng chịu dần vật. Ngay lập tức ngón tay mảnh khảnh kia được thay thế bằng cự long thô to khiến nàng không kịp phòng bị mà dâm đẳng rên rỉ.

Điều hấn không ngờ là nữ nhân ngày thường như cừu ngoan được hấn không ngừng dạy dỗ mà giờ đây dám chống lại. Nàng trở người chiếm thế chủ động, tiểu điền loa tham lam không ngừng phun ra nuốt vào cự long sau từng nhịp nhún nhảy.

Chuyện gì đến cũng phải đến. Cuối cùng cũng không bị “cháy” kịch bản, nhị nữ đều đổ gục. Thậm chí phải cầu cứu hảo ti muội Hạ Thảo mới mong chế ngự được ngựa giống như hấn. Tinh hoa cuối cùng cũng được Trần Duyên lần lượt phún xuất vào hạ thể ba nàng, hấn như vị chúa tể nhìn xuống nữ nhân của mình xích lửa van xin.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Hợp Hoang Môn tin tức

Xiết chặt hai nữ nhân da thịt non mềm vào trong lòng ngực, Trần Duyên khoái trá chiêm ngưỡng Linh Diệp nhảy múa. Những đường cong quyến rũ, chiếc eo mềm dẻo như tiểu xà kết hợp đồn bộ vền cao cùng cặp bạch thổ no tròn khiến hấn không thể rời mắt. Nhưng làm Trần Duyên không khỏi hưng phấn là mỹ nhân chỉ khoát lên người lớp vải mỏng manh dễ thấy được giữa hai chân của nàng tinh hoa của hấn bắn vào khi này đang rỉ ra.

Không quên chính sự Trần Duyên nhẹ nhàng xoa hạ thể đã sưng đỏ của Linh Diệp. Mỹ phụ con đau được xoa dịu không tự chủ mà rên nhẹ, nhận thấy hấn đang chăm chăm nhìn ngắm khiến nàng mừng rỡ xen kẽ chút ngượng ngùng.

- Đương phụ của ta, có phải tới lúc nàng khai toàn bộ sự thật phải không?

Bỗng nhiên hấn hơi mạnh tay khiến nàng không ngờ tới ánh mắt kiêu mị giận dữ.

- Hừ tướng công chỉ biết bắt nạt thiếp, thường ngày đương phụ này có bao giờ dám trái ý sắc lang chàng.

Đương phụ không khỏi dâm ý khơi hiện, dù thương thể chưa lành nhưng khiến hấn mê say là điều khiến nàng vui sướng nhất. Bị nữ nhân trên chọc cự long có dấu hiệu phục hồi sinh khí, Hạ Thảo trở người biết chủ nhân đang bàn chuyện hệ trọng liền ngoan ngoãn chăm sóc cự long làm Trần Duyên khoan khoái.

- Hiện nay Hợp Hoang Môn tuy bề... bề ngoài ngày càng lớn mạnh nhưng bên trong luôn đấu đá không... ngừng.

Nàng phải dùng hết sức lực mới nói hết câu, tất cả là do tên sắc lang Trần Duyên kia không muốn để yên cho nàng. Hấn vừa nghe mỹ phụ kể lại vừa không ngừng chơi đùa đại bạch thổ.

- Hừ là nội chiến sao?

- Không sai là nội chiến giữa thế lực ban chủ cùng Thái Thượng Trưởng Lão.

Trong môn phái kiên kị nhất là đồng môn tương tàn, nếu như không giải quyết thích hợp rất có khả năng môn phái tự động phân hóa thậm chí là tự thân hủy diệt.

- Mọi chuyện bắt đầu cách đây ngàn năm, khi tông chủ bấy giờ chỉ là một tiểu đệ tử. Lúc đó Hợp Hoang Môn chính là thiên đường cho nam tu, có khi một tên đồng thời chiếm giữ mười thậm chí còn nhiều hơn đỉnh lò nếu như hắn có thể. Công pháp lấy âm bổ dương đã sát hại không biết bao nhiêu vị tiền bối phải ngã xuống khi cơ thể bị chính nam nhân mình rút kiệt.

Kể tới đây nàng liền nghiêng răng đủ để hiểu trước kia Hợp Hoang Môn không phải thứ tốt lành gì.

- Nhưng mọi thứ đã thay đổi, môn chủ một lần thất lạc gặp được cơ duyên cực lớn.

- Chẳng lẽ là một thứ công pháp cực kì lợi hại??

Trần Duyên phỏng đoán, nếu như không phải hắn cũng không nghĩ ra thứ có thể làm cho nữ đệ tử trong Hợp Hoang Môn đủ sức đứng lên chống lại bọn nam tu t*ng trùng lên nào kia (ừ thì cũng chung một giuộc mà ^-^).

- Đúng như tướng công suy đoán, môn chủ tìm ra một thứ công pháp kì lạ, đó chính là Bách Hạc Châu Phụng Công. Là công pháp song tu chỉ dành cho nữ nhân. Với công pháp này hiện nay tất cả nữ tiền bối Trúc Cơ kì trở lên trong tông môn đều là đỉnh lò của môn chủ.

- Là thật sao?

Hắn không khỏi kinh hãi, dù Hợp Hoang Môn không thể so sánh cùng Ma Kiếm Tông nhưng ngàn năm bồi dưỡng tu sĩ Trúc Cơ khẳng định không hề ít.

- Chẳng lẽ những lão bất tử kia không ngăn cản nàng ta lại sao?

- Làm sao mấy lão bất tử đó không muốn, thậm chí là không khỏi thêm khát ngọc thể của nàng nhưng tới khi mấy lão nhận ra thì môn chủ đã đột phá trở thành một trong những tu sĩ Kim Đan hiếm hoi của môn phái suốt nhiều ngàn năm qua.

Mỉ phụ kể lại không giấu được vẻ tự đắc như thể kẻ đó chính là nàng.

Giờ đây Trần Duyên đã hiểu rõ, không phải tông môn muốn hắn đi giao hảo với Hợp Hoang Môn mà là tỏ rõ lập trường nâng đỡ một trong hai thế lực trở thành chủ nhân của môn phái thật sự.

Sáng ngày hôm sau Trần Duyên liền quyết định xuất hành, dù tam nữ muốn đi theo nhưng hắn lấy cớ là để các nàng ở lại bồi dưỡng linh thảo. Nhưng thật ra lần này đi vào lãnh địa của môn phái khác khẳng định không thể tùy ý làm bậy.

Dù hắn cố tình tới điểm hẹn từ rất sớm nhưng trước đại môn nữ nhân lạnh lùng đã ở đó từ bao giờ.

- Hahaha ta cho rằng bản thân đã xuất hành không trễ, không không ngờ Tường sư muội đã tới trước một bước.

- Không có gì chỉ là ta muốn đại sư huynh phái phí công chờ đợi thôi.

Giọng nói của nàng lạnh băng không lộ ra chút gì cảm xúc, biết tính cách của nữ nhân này khó lòng thay đổi một sớm một chiều Trần Duyên quyết định không nói lời nào mà nhanh chóng lên đường.

Từ Ma Kiếm Tông nếu nhanh chân thì cũng mất không mười ngày thì cũng nửa tháng mới tới được Hợp Hoang Môn. Cả hai tuy nói là đồng hành nhưng vô cùng kiêu ngạo, Tường Lệ chỉ nhất quyết theo phía sau hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Mĩ hồ, đại ngư

Ngày đi đêm nghỉ, cảnh vật xung quanh không khỏi khiến Trần Duyên phải tán thán.

- Đúng là non nước hữu tình, nơi đây khác xa so với Ma Kiếm Tông ta bốn bề bạt ngàn rừng rậm.

Trần Duyên ngã trên chiếc thuyền nhỏ đang lướt nhẹ trên mặt hồ, bên cạnh Tường Lệ dùng tay ngọc rẽ nước, đứng trước mĩ cảnh khiến nàng vô tình tán mất tia hương vị thiếu nữ.

Đã cùng đi hơn mười ngày đường dù xa lạ mấy cũng phải quen thuộc, nhưng Tường Lệ lại như không chút để tâm. Ngoài trừ những lúc cần thiết thì nữ nhân lạnh im như tờ.

Lúc đêm xuống nàng luôn cách xa hắn ít nhất ba trượng, thậm chí là lấy ra pháp trận bày bố xung quanh lều ngủ của mình, đồng thời không quên ném cho hắn ánh mắt không hề ân ý “đây là địa phận của ta không được bước tới dù chỉ một bước”.

- Hừ???

Thả hồn theo dòng nước, đột nhiên Trần Duyên phát hiện ra có thứ gì đó kì lạ đang lao tới. Mặc dù động tĩnh rất nhỏ gần như không thể nhận ra nhưng kẻ có thần thức như hắn liền dễ dàng cảm nhận được.

- Đi thôi.

Ngay tức khắc Trần Duyên chớp lấy vai Tường Lệ, phóng người lên cao. Trong lúc nàng không khỏi bàn hoàn một phần vì không hiểu chuyện gì xảy ra, một phần vì lần đầu có nam nhân chạm vào người mình thì bên dưới, một thuyền mà nàng cùng hắn đang thưởng nguyệt đã bị thứ gì đó đụng tan nát.

Đặt chân xuống mảnh vỡ vụn từ một thuyền, Tường Lệ sắc mặt có chút âm trầm. Hắc ngư to lớn đang không ngừng bơi vòng quanh như muốn chặn đường tẩu thoát của nàng.

- Đại sư huynh chúng ta đang ở trong địa phận của súc sinh này, rất khó trở mình. Không biết sư huynh có cao kiến gì?

Nàng thường ngày thờ ơ không có nghĩa là cao ngạo ngu ngốc. Cảm giác yếu thú trước mắt có thực lực không hề thua kém mà bản thân lại đang trong tình thế bất lợi, chỉ có thể cùng Trần Duyên liên thủ mới mong nhẹ nhàng rời khỏi nơi đây.

Nhưng hẳn lại lần nữa khiến nàng ngỡ ngàng.

- Uhm sư muội suy tính rất chu toàn, nhưng ta hiện tại không có hứng thú.

Nói rồi hẳn chỉ tay vào đại ngư.

- Trong vòng hai canh giờ ta muốn sư muội phải diệt sát súc sinh đó.

Tường Lệ mắt ngọc trừng lớn, dù nàng có là thiên tài, chỉ trong một năm được tông môn bồi dưỡng đã đột phá hai tiểu cấp trở thành tu sĩ Luyện Khí tầng sáu. Thậm chí là nửa bước tiến vào Luyện Khí hậu kỳ tu sĩ, nhưng đại ngư kia lại là yêu thú Giáp đẳng, thực lực không kém tu sĩ hậu kỳ hàng thật giá thật. Trong tình huống bất lợi này rất có khả năng bản thân liền trọng thương thậm chí là bỏ mạng.

- Sư muội nghĩ ta đang đùa giỡn sao?

- Chắc Tường sư muội cũng rõ ràng không phải tự nhiên một tân đệ tử như ngươi lại có thể cùng ta đồng hành rồi đi khỏi tông môn xa tới vậy.

Nàng làm sao không rõ ràng, chấp sự đã thông báo từ trước. Lần này xuất hành nhiệm vụ duy nhất chính là lịch lãm, chính nhờ thông tin Trần Duyên quay về mới khiến tông môn làm ra quyết định này. Nếu không khẳng định bản thân chỉ có thể lập đội xâm nhập Ma Kiếm Lâm.

Nhưng bản tính lạnh lùng cô độc không kiếm được một hảo hữu đồng thời nàng lại rất bài xích nơi đông người. Mỗi một tu sĩ Trúc Cơ kỳ xuất hành không khác gì lên trời, khi Trần Duyên quay về không khác gì cộng rom cứu mạng, chính nàng đã đề xuất cùng hắn đồng hành.

Cần mỗi đồ mọng, Tường Lệ không khỏi tức giận trừng mắt. Nhưng không thể khiến tên nam nhân vô sĩ kia thay đổi chủ ý, nàng chỉ còn cách xông lên quyết chiến.

Dây leo nhỏ nhắn từ tay áo đánh lên mặt nước, không ngờ chỉ một nhánh thô dài thế kia lại khiến mặt hồ như nổ tung. Từng gợn nước đánh vào bờ không khác gì sóng lớn.

Hơn mười căn dây leo không ngừng đánh tới tạo ra động tĩnh không nhỏ. Nhưng đại ngư không khác gì con lươn trơn trượt, trước khi nàng ra tay liền nhanh chóng lặn sâu dưới lòng hồ khiến những chiêu thức kia không còn tác dụng.

Đặt chân trên miếng gỗ, Tường Lệ đã mất dấu đại ngư nhưng nàng không tin súc sinh kia lại dễ dàng từ bỏ. Từ bên dưới cặp mắt đối kháng không ngừng nhìn lên chằm chằm khiến nàng rung người.

- Sát khí.

Thân là tu sĩ, cảm nhận của nàng không thể nào chậm lụt. Nhận thấy nguy hiểm Tường Lệ nhanh chóng phóng người lên cao, lập tức nơi nàng vừa đứng xuất hiện hàm răng trắng hoắt đập nát miếng gỗ không khỏi khiến kẻ khác phải lạnh người.

Liên tục là những lần nhanh chóng né đòn cùng phản công không hề có tác dụng, người ngoài nhìn lại hẳn nghĩ rằng đây là một cuộc chiến cân tài cân sức nhưng sự thật lại không phải vậy. Trên mặt hồ, từng miếng gỗ vụn đều lần lượt bị đại ngư phá nát. Nếu như trận chiến kéo dài nàng khẳng định phải bắt đầu đi cùng súc sinh kia đại chiến trong lòng hồ. Lúc đó thì không cần phải nghĩ, nữ nhân liền trở thành lương thực cho yêu thú.

Cách đó không xa Trần Duyên lạnh lùng đứng đó, hẳn không hề có ý niệm xuất lực trong đầu. Nếu nàng quyết định cùng hắn đồng hành thì phải chuẩn bị trước những hoàn cảnh nguy hiểm, chỉ là vừa mới bước chân ra khỏi địa phận Ma Kiếm Tông. Phía trước còn những thứ gì chính hắn cũng không thể lường trước, Trần Duyên không hề muốn đem theo gánh nặng bên người.

Lại một lần nữa, đại ngư phá nát nơi nàng vừa đặt chân. Trên mặt hồ lúc này chỉ còn lại một mảnh gỗ vừa đủ một chân đứng vững. Tường Lệ lúc này trên người đã không ít thương thế, mặc dù nàng đã nhanh chân né tránh nhưng không thể hoàn toàn bình yên vô sự. Những chiếc răng trắng hoắc kia sắc bén không hề thua kém pháp kiếm Giáp đẳng.

Nhận thấy nữ nhân không còn đường lui, đại ngư thừa thế xông lên. Phóng người khỏi mặt nước lên cao mấy chục trượng. Há cái miệng to lớn, đen ngòm đủ nuốt chửng một thân người lao xuống chục muốn xé xác nữ nhân.

Tường Lệ biết bản thân đã cùng đường, sắc mặt nàng trở nên quyết tuyệt. Như đồng thời nàng nhảy lên cao hướng đại ngư lao tới.

Ngay khi ngọc thể sắp chạm vào hàm răng sắc bén kia đại ngư đã không chờ được nữa, bên trong cái miệng như hố đen kia lại xuất hiện một bóng đen kì lạ lao ra.

- Không ngờ súc sinh này còn che giấu hậu chiêu.

Hàm răng nhỏ hơn từ bên trong khoan miệng phóng ra với tốc độ khó tin (nếu đạo hữu nào không hiểu thì search “lươn biển” trên google nha). Những chiếc răng nhỏ li ti cắn ngập vào da thịt, kéo nàng vào bên trong bộ hàm to lớn.

Trông thấy nữ nhân đã bị yêu thú nuốt gọn, Trần Duyên cau mày. Thân thể có chút động tĩnh chực muốn ra tay. Nhưng ngay lúc đó, đại ngư còn chưa kịp há miệng sau khi tóm gọn con mồi thì bỗng nhiên con đau như như hàng ngàn hàng vạn con kiến đang không ngừng gặm nhấm cơ thể.

Đại ngư đau đớn quằn quại thân hình to lớn không ngừng lao xuống mặt nước, bờ hồ, thân cây, cự thạch tất cả đều bị lần lượt xô đổ. Tất cả chỉ là vô nghĩa, con đau không ngừng trở nên dữ dội, tính mạng càng lúc càng trôi qua. Cuối cùng đại ngư bắt đầu chậm dần lại, nửa ngày quằn quại không khác gì địa ngục trần gian.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Đàn đại ngư (lại dụ được một em)

Thi thể nổi lềnh bềnh trên mặt nước, bên trong cơ thể lưỡi dao bén ngọt xuyên qua rạch một đường thông thoáng. Nữ nhân đáng về mặt mũi cố gắng chèo chống thân thể thoát ra khỏi những đống nội tạng tanh tưởi. Vốn là người thích sạch sẽ, nàng không khỏi ghê tởm nơi đây.

Yêu thú này quả không tầm thường, không ngờ nội tạng còn một chút thoi thóp, mặc dù rất khó nhận ra nhưng nàng cảm nhận được chúng còn đang không ngừng co bóp.

Tướng Lệ không kịp chờ đợi mà đưa thân ngọc nhảy xuống mặt hồ nhằm tẩy đi những ô uế khó chịu này.

- Sư muội, nếu là ta sẽ ngay lập tức rời khỏi đây.

Trần Duyên ở phía xa một tay chấp sau lưng, một tay cầm một tấm gỗ ném tới.

Tướng Lệ về mặt không khỏi phẫn nộ tên Trần Duyên này không hề có phong phạm nam nhân. Vừa rồi nếu không phải bất đắc dĩ lấy ra bảo vật gia truyền làm bảo mệnh thì... nhưng tên đại sư huynh khắp người thân bí kia lại không hề ra tay như muốn nàng bỏ mạng trong bụng yêu thú.

Nàng gần đối quyết tâm bỏ ngoài tai lời hấn nói tiếp tục đắm mình trong dòng nước mát.

Bốn bề rung động dữ dội, nước xung quanh nàng không ngừng chuyển động thành từng dòng mạnh mẽ. Mĩ nhân cảm thấy có chuyện không ổn liền quay người muốn nhanh chóng bơi vào bờ.

Từng ánh mắt đói khát không ngừng dõi theo lần nữa khiến nàng sợ hãi, cảm giác số lượng đồng dao của chúng khiến Tướng Lệ không khỏi nghĩ thầm.

- Không lẽ đại ngư kia không đi một mình.

Chính nàng cũng không muốn tin vào điều này, vừa rồi tuy thương thế không quá nặng là do pháp khí Giáp đẳng mà nàng nhận được trong đại điển là nội giáp nhưng chân khí dùng để thôi động pháp khí đã không còn.

Từng gợn sóng nhẹ nhàng tạo thành vòng tròn xung quanh Tướng Lệ, ngọc thạch vô tình chạm tới thân thể xù xì như là vẩy cá làm nàng gần như đã chứng thực giả định của mình.

Mĩ nhân không khỏi tuyệt vọng, ngoi lên mặt nước, nhìn thấy trường cánh mười trượng xung quanh là hàng trăm chiếc vây cá nhô lên không ngừng rẽ nước bơi vòng quanh.

- Không lẽ ta phải ngã xuống tại đây sao?

Tướng Lệ nghĩ thầm, nàng sinh ra đã chịu sự kì thị của gia tộc. Nếu không phải bản thân có thiên phú cao nhất trong trăm dặm thì phụ thân đã mang nàng đi làm sính lễ hay giao hảo với một thế lực nào đó nhằm không ngừng khiến gia tộc lớn mạnh.

Ngày thường luôn miệng sẽ toàn tâm phụng sự gia tộc nhưng trong thâm tâm nàng đã chán ngán khuôn mặt của những lão già chỉ biết tự vun vén cho bản thân.

Ngày qua ngày Tướng Lệ không lúc nào không nghĩ tới là phải thoát li nơi này. Cuối cùng cơ hội đó cũng đã tới, đại điển thu nhận đệ tử của Ma Kiếm Tông không khác nào đưa than trong ngày đông lạnh giá.

Hay tin nàng muốn tham gia chiêu thu đại điển các trưởng lão trong gia tộc không khỏi mừng thầm. Đây nàng đi không khác gì có cơ hội ôm chân tông phái lớn đồng thời khiến nữ nhân này không còn tranh giành tài nguyên với con cháu của mấy lão.

Tướng Lệ danh chính ngôn thuận lạng lẽ rời khỏi gia tộc mà không hề có bất kì kẻ nào đưa tiễn. Gia nhập tông môn chưa được bao lâu không ngờ đại nạn của nàng lại nhanh chóng ập tới.

Nghĩ tới ngọc thể sẽ bị đấm sục sinh này thay nhau cào xé làm nàng không còn đủ dung khí tiếp tục tưởng tượng. Ngay lúc nàng chực cắn lưỡi muốn tự mình nhanh chóng kết thúc sinh mạng không được ông trời chiếu cố này thì hình bóng nam nhân lại xuất hiện ngay trước mắt.

Trần Duyên thân mặc hắc bào đứng trên tấm gỗ dùng chân khí thôi động nhân nhả lướt đi mặc cho dưới chân đầu đầu cũng là yêu thú đói khát.

Tướng Lệ ngây người, nàng không nghĩ tên sư huynh lạnh nhạt kia không hề bỏ trốn mà lại tới nơi đây. Chẳng lẽ hắn không thấy những con đại ngư đang điên cuồng gào hét mỗi khi hắn lướt qua sao.

Nữ nhân không hề di chuyển, mãi tới khi hắn tới gần nàng không thể rời mắt khỏi hắn.

- Sư muội, ngươi lại không nghe lời ta rồi.

Trần Duyên tới trước mặt nàng, nở nụ cười, đưa tay xuống nhẹ nói ra lời trách móc. Tướng Lệ giật người, biết bản thân trong lúc vô tình mà thất thố không khỏi khiến gương mặt băng lạnh của nàng xuất hiện tia thẹn thùng.

Cả người như thể không tự khống chế, ngọc thủ nhẹ nhàng đặt lên tay hắn. Nắm chặt lấy bàn tay non mềm, trắng trẻo Trần Duyên nhẹ nhàng bế phốc nàng lên.

Roi vào lòng nam nhân Tướng Lệ càng trở nên bất đắc dĩ, trong thâm tâm không ngừng tự trách tại sao bản thân lại quá dễ giải làm theo lời hắn.

Dù tình cảnh xấu hổ kia cũng không thể che giấu hiện thực, nhìn xuống hàng trăm yêu thú không hề có chút gì là từ bỏ kia, nhưng lúc này nàng lại có chút nhẹ lòng.

- Có lẽ trước khi ngã xuống ông trời muốn trả lại cho ta chút gì đó.

Tướng Lệ nhẹ nhàng tháo xuống màng mỏng lộ ra nhân diện thật sự, điều mà nhiều năm qua dù trong gia tộc đã rất lâu rồi không ai biết được.

Trần Duyên không khỏi kinh ngạc, không ngờ nàng lại cho hắn thấy gương mặt thật của mình lúc này. Hắn không khỏi thảm thán.

- Nếu như nàng không che đi nhân diện thật thì khẳng định trong đám tiêu tử kia thật sự sẽ nổi sóng lớn.

Mắt phượng kiêu kì không chút ngần ngại nhìn hắn chăm chú, nàng như thể nuôi tiếc từng khoảng khắc muốn nhớ lấy hình ảnh hắn từng chút một, hai tay nhẹ nhàng quàng cổ dán sát vào ngực hắn.

Nhìn thấy sắc đẹp coi thường chúng sinh của Tường Lệ làm hắn không khỏi hưng phấn, hai tay ôm chặt lấy ngọc thể vào người, nhẹ giọng thò thè.

- Nàng có chấp nhận làm đạo lữ của ta không?

- Thiếp tình nguyện.

Tường Lệ nhẹ giọng đáp lại, lần này nàng không cần gì phải đắn đo. Trước khi ngã xuống còn có người luôn nhớ thương làm nàng không khỏi nở nụ cười mãn nguyện.

- Hahaha Tường Lệ, Trần Duyên ta sẽ chứng minh cho nàng biết quyết định ngày hôm nay là sáng suốt biết dường nào.

Trần Duyên không kiềm được kinh hãi cười lớn.

Trước mắt Tường Lệ là nam nhân không hề lộ ra dù chỉ là một chút lo lắng. Nàng không thể nghĩ ra đứng trước tình cảnh ngặt nghèo này dù là tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng chưa chắc có thể lạnh lặn thoát ra nhưng từ người hắn lại toát ra sự tự tin không thể ngăn cản.

Loa Trùng Ốc tản mát ra một nguyên khí mạnh mẽ, từng tia sáng xanh một không ngừng phản chiếu trên mặt hồ. Tường Lệ vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên trong đời nàng trông thấy một thứ có hình dạng kì lạ này. Không những vậy, một nguyên khí xung quanh như không ngừng cuộn cuộn kéo tới.

Đúng như nàng dự đoán, Loa Trùng Ốc đang không ngừng hấp thụ nguyên khí xung quanh cùng Trần Duyên tương thông.

- PHÁT.

Trần Duyên hét lớn. Hàng vạn linh trùng gào thét lao ra.

Chỉ sau nửa ngày mặt hồ đã bị nhuộm đỏ bởi huyết dịch, những mảnh thi thể không còn toàn diện trôi nổi trên mặt nước khiến khung cảnh nên thơ của bờ hồ chiều thu trở nên lạnh lẽo.

- Chúng ta đi thôi.

Chờ Phệ Huyết Trùng dọn sạch chiến trường, nhìn qua nữ nhân lãnh diễm. Tường Lệ đã trở lại vẻ lạnh lùng như lúc trước, nhưng lại có vẻ gì đó khác trước. Cầm lấy tay ngọc, Trần Duyên không ngừng hít lấy mùi hương nữ nhân từ nàng.

Tường Lệ không hề chống cự, nhẹ nhàng đi sát bên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Đệ tử Hợp Hoang Môn, nữ nhân kiêu diễm

Bên cạnh bìa rừng, thân ảnh nữ nhân dáng người ngao nhân mang trên người thanh bào nhẹ nhàng là lướt điểm chân ngọc trên thân đại thụ. Nàng như thể chiếc lông vũ thanh cao dù đang không ngừng giao chiến cùng hắc tinh tinh dữ tợn.

Một ngày như mọi ngày, Trần Duyên cùng nữ tử cùng đồng hành, hôm nay đi ngang qua một thôn nhỏ. Bá tánh ở nơi đây bị yêu thú không ngừng quấy phá.

Dù Trần Duyên không phải là kẻ thiện lương gì nhưng đúng lúc Tường Lệ cần nhiều lần thực chiến khiến hắn nảy ra ý tưởng không tồi.

Bắt lấy cự ngu, Trần Duyên mang tới bìa rừng nơi yêu thú thường hay lui tới. Một trăm chẻ đôi cự ngu, hắn cố tình để mùi máu tanh tươi không ngừng lan rộng.

Nửa ngày trôi qua cuối cùng yêu thú cũng tự động mò tới, bị máu huyết tanh nồng không ngừng dẫn dụ cuối cùng Hắc Tinh Tinh cũng đã lộ mặt.

- Đây là yêu thú cấp một Giáp đẳng Hắc Tinh Tinh, trí lực không tệ. Rất xứng đáng làm đối thủ của nàng.

Trần Duyên ngấm ngầm không ngừng gật đầu đánh giá.

Mĩ nhân lạnh nhạt gật đầu, thân ảnh nhẹ nhàng xông lên.

Trần Duyên phía sau mắt không ngừng chăm chú nàng, hắn biết Tường Lệ không phải là nữ nhân chịu an vị, nàng muốn thực lực đã vậy hắn sẽ không ngăn cản thậm chí là không ngừng ủng hộ.

- Được rồi, hôm nay dừng lại ở đây thôi.

Không thoát khỏi dự kiến, Tường Lệ không phải là đối thủ của yêu thú kia. Nàng liên tục rơi vào hiểm cảnh, tuy thân pháp nhanh nhẹn nhiều lần tránh thoát những đòn trí mạng nhưng cuối cùng một khắc sơ sẩy nắm tay như thép nguội từ trên trời giáng xuống.

Ngay khi nữ tử sắp ngã xuống trên tay yêu thú thì Trần Duyên đã lao vào giữa hai bên, một tay không ngần ngại che chắn cho nàng.

Hắc Tinh Tinh không ngừng gào hét, nó không tin bản thân lại bị nhân loại bé nhỏ kia dễ dàng khắc chế. Những khối cơ như đá tảng trên người mà nó luôn tự hào giờ đây không khác gì là dễ trang trí. Dù cố gắng sức tới đâu đi chăng nữa cũng không thể rút tay ra khỏi người tên nhân loại kia.

- Súc sinh, loài linh trưởng các ngươi trí lực hẳn không tệ. Dám bỏ qua lời nói của ta sao.

Hắn trầm giọng, bàn tay nhỏ bé không ngờ lại siết gãy cánh tay to lớn gần bằng thân người của Hắc Tinh Tinh khiến nó không ngừng gãy gục. Không đợi yêu thú trở nên điên cuồng, một chỉ móng vuốt xuyên qua đầu lâu, không khí xung quanh liền trở lại như những gì nó vốn có “tĩnh lặng”.

- Nàng không bị thương chứ?

Nhìn lại Tường Lệ, hắn nhẹ nhàng dìu nàng đứng dậy.

Nữ nhân chỉ thắm gật đầu. Dù trước giờ mỗi câu nàng nói ra quý hiếm như vàng nhưng Trần Duyên lại không hề thiếu kiên nhẫn. Từ lần đó tới nay Tường Lệ chưa bao giờ trái ý hẳn dù chỉ nửa lời. Nàng chỉ là nữ nhân trong nóng ngoài lạnh, điều đó càng khiến hẳn hứng thú.

Trở lại thôn nhỏ, gần như toàn bộ người trong thôn đều đứng trước cổng nhỏ khiến Trần Duyên cảm thấy kì lạ.

Không đợi hẳn hỏi thăm thì lão già trưởng thôn đã vội vã đi tới kinh cần nói.

- Tiểu nhân kính chào tiên sư. Họp Hoang Môn đã cho một vị tiên sư tới đây trừ yêu diệt ma, hiện đang chờ bên trong muốn diện kiến.

- Được rồi.

Trần Duyên lạnh nhạt đáp. Từ nơi đây tới Họp Hoang Môn đã không còn xa, thôn nhỏ này nằm trong lãnh địa Họp Hoang Môn cũng không khiến hẳn lấy làm kinh ngạc.

- Không ngờ lại trùng hợp như vậy, ta không tin thôn nhỏ chưa tới trăm nhân khẩu này lại khiến môn phái các ngươi chú ý tới.

Cười thắm hẳn tiến thẳng vào tiểu thôn.

Bước qua vài ngôi nhà lụp xụp, trời gần sang đông những cơn gió se se lạnh khiến cho từng mái nhà tranh không ngừng vang lên từng tiếng rào rạt. Hai bên đường già trẻ lão ấu núp sau cửa nhà dùng ánh mắt sợ hãi khe khẽ ngược nhìn.

Đi tới gian nhà lớn nhất, những cột đình tuy được cẩn thận lau dọn nhưng cũng không tránh được vết tích do thời gian tàn phá, đây có lẽ là nơi kang trang nhất trong tiểu thôn này.

Trần Duyên vừa bước chân đi vào thì bên trong vọng ra tiếng cười nói sang sảng.

- Hahaha Trần đạo hữu đã nghe danh từ lâu, nay gặp rồi đúng là tam sinh hữu hạnh.

Thiếu niên đáng người gầy gò thậm chí là có chút xanh xao vội vàng bước ra, Trần Duyên không khỏi nghi ngờ nếu gió lớn một chút tên này hẳn đứng không vững.

- Đạo hữu là...

- Ah ta quá vội vàng rồi, mong đạo hữu thứ lỗi. Ta là Tàn Mạn đệ tử của Ngũ Trường Lão, khi nghe được tin quý tông cử đạo hữu tới đây ta liền nhanh chóng lên đường không ngờ lại chậm một bước.

Thanh niên cực kì khách sáo, mỗi câu nói đều tỏ vẻ nhún nhường còn không quên nụ cười lấy lòng trên mặt, điều đó càng khiến hẳn không có nổi một tia hảo cảm với tên eo lá này.

Chưa kịp đáp lời thì đằng sau đã truyền tới tiếng nữ nhân nũng nịu.

- Hi hi, Tàn sư đệ không đứng rồi, tiểu nữ mới là kẻ tới đây chậm một bước.

Mỉ nữ thanh bào nhan sắc kiều mị, theo sau đó là hai nữ đệ tử dù bị nàng nhân diện có chút không bằng nhưng cũng thuộc hạng ngàn dặm khó tìm.

- Thì ra là Lan sư tỉ.

Thiếu niên có chút kì quặc, từ ánh mắt hẳn không khó nhìn ra được một chút kiên kì.

- Tiểu nữ là Lan Anh đại đệ tử của Họp Hoang Môn, đón tiếp anh kiệt quý tông phải để kẻ như tiểu nữ đứng ra mới không khỏi thất lễ.

Lời nàng nhẹ nhàng tuy nghe có vẻ hợp lí nhưng Trần Duyên làm sao không hiểu ý nàng muốn nói tên thiếu niên kia không đủ tư cách đứng đây.

- Lan Anh người...

Tàn Mạn nghiêng rặng, ngày thường ở môn phái thân là đệ tử chân truyền biết bao kẻ kính ngưỡng không ngờ nơi đây lại bị nàng hạ thấp tới mức không thể ngóc đầu.

Chưa kịp nói ra ngọc thủ mềm mại không xương liền vụt nhẹ, đầu tay đỏ chót in lên mặt trước sự ngỡ ngàng của Trần Duyên. Tàn Mạn lúc này trên mặt sợ rằng còn nóng đỏ hơn đầu tay kia.

Tu luyện tới Luyện Khí hậu kì dù không cố ý bỏ công luyện thể nhưng nhục thể không thể nào tệ hại, thứ hẳn cảm nhận lúc này không phải là đau đớn. Huyết khí xung thiên, thiếu niên vừa định ra tay giành lại mặt mũi thì nữ nhân mắt phượng không hề nhiều lấy một cái, nhẹ nhàng tặng hẳn thêm một bên.

- Hi hi hi, ta biết sư đệ là kẻ cầu toàn. Một bên có lẽ không cân xứng ta liền giúp sư đệ hoàn thành ý nguyện.

Thiếu niên đứng như trời trồng, hẳn tu sĩ Luyện khí kì chín tầng là hi vọng tương lai của nam nhân trong Họp Hoang Môn nhưng lại không thể tiếp được một cú phẩy tay nhẹ nhàng của nàng. Tàn Mạn thật sự sụp đổ, lùi thui quay người rồi đi thậm chí không kịp để lại một câu cáo từ.

- Thật thất lễ, Tàn sư đệ ngày thường được trưởng lão trong môn phái nuông chiều khiến đạo hữu phải thấy những điều không hay.

- Hahaha đạo hữu quá khách khí rồi.

Mặc dù nàng nói lời tạ lỗi nhưng hẳn không nhìn thấy dù chỉ một chút vẻ hối hận, thậm chí còn pha chút hả hê.

- Có lẽ màn tranh giành quyền lực đã không còn giới hạn ở cao tầng nữa rồi.

Trần Duyên nghĩ thầm.

- Ta cùng Tường sư muội được tông môn giao phó tới đây thính an, không ngờ quý phái lại nhiệt tình đến vậy. Tiếc thể ta đây đành không biết xấu hổ mời tam vị cô nương dẫn đường có được hay không?

- Đó là vinh hạnh của tiểu nữ. Mời đạo hữu.

- Mời.

Tam nữ nhoẹn miệng cười yếu điệu cất bước.

Lan Anh mỗi bước đi đều khiến nam nhân không thể kiềm được ham muốn của bản thân, đồn bộ căng tròn không khỏi đưa qua đưa lại được che phủ bởi đạo bào sau mỗi bước chân của nàng.

- Hồi quả không hổ danh là đại đệ tử Hợp Hoang Tông.

Trần Duyên theo phía sau không khỏi được rửa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Bước chân vào Hợp Hoang Môn

Trông thấy hấn dán mắt vào đồn bộ nữ nhân Tường Lệ không tránh khỏi khó chịu, nàng cố ý nhanh chân bước tới trước mặt hấn nhằm lấy thân mình che đi ánh mắt xấu xa của nam nhân kia.

Trần Duyên không khỏi phì cười, hấn nhanh chóng lại gần nàng vỗ nhẹ vào đồn bộ vốn cũng vênh cao không kém kia.

Bị bất ngờ tập kích Tường Lệ quay lại nhìn hấn, đằng sau lớp màng che khuôn mặt nàng đã ửng hồng. Ném cho hấn cái liếc mắt kiêu mị nàng quyết định không ngó ngang đến hấn.

Sau ba ngày đồng hành, Trần Duyên cũng từ miệng Lan Anh biết được thì ra tin tức hấn lên đường đã được đưa tới Hợp Hoang Môn cách đây vài ngày ai ngờ tên Tàn Mạn kia liền tới đây đón tiếp.

Dù không trực tiếp hỏi về hoàn cảnh Hợp Hoang Môn nhưng Trần Duyên cũng tinh mắt nhận ra từ trong lời nói của nàng cũng nghe được tình hình đã trở nên căng thẳng.

Mặt trời đã lên tới đỉnh điểm, từng căn lầu ngói đỏ dần hiện ra. Núp sau từng rặng cây um tùm là những mái nhà san sát, tất cả đều được chủ nhân của chúng hết sức chăm sóc quét dọn.

- Không ngờ đây lại là nơi lập tông của một môn phái tu tiên.

Trần Duyên không khỏi buột miệng thốt lên.

- Nơi đây đương nhiên là không thể so sánh cùng Ma Kiếm Vực từng lấy một thời của quý tông.

- Đầu đầu, ta chắc hẳn vùng này hẳn phải có điều gì khó lường mới khiến chư vị lão tổ quý phái chọn vùng đồng bằng quanh năm ôn hòa này làm nơi khai tông lập phái.

Nghe những lời phát ta từ miệng hấn Lan Anh không khỏi nở nụ cười. Nàng nhanh chân bước tới hai tên gác cổng, sau khi đưa lên lệnh bài màu hồng phấn hấn liền dễ dàng bước chân vào Hợp Hoang Môn.

- Nơi đây có rất nhiều phòng ốc, đạo hữu nếu chưa có chủ ý hay là để tiểu nữ chọn giúp một căn phòng ưng ý.

- Đa tạ đạo hữu, ta cùng sư muội quan hệ vốn trong sáng làm phiền chư vị tìm cho chúng ta hai phòng là được.

Hấn mặc dầy đáp. Chúng nữ xung quanh không nghĩ ngợi mà ném cho Trần Duyên cái nhìn đầy khinh bỉ. Những ngày qua việc hấn làm với Tường Lệ làm sao có thể giấu diếm, các nàng có chết cũng không tin tên thiếu niên này là người đang hoàng.

Trần Duyên đương nhiên không phải là kẻ dễ dàng như vậy, hấn biết Lan Anh không ai khác chính là đệ tử của Tam Trường Lão. Mĩ phụ Lương Tiểu Xuân trước kia đã từng gặp mặt trong Ma Kiếm Lâm để lại cho hấn ấn tượng không tẻ. Nhưng chủ ý trọng yếu nhất của hấn không đâu khác chính là... (tới đây ta hiểu các đạo hữu cũng biết rồi _ hí hí hí).

- Đây chính là một trong những tiểu viện tốt nhất của tu sĩ Luyện Khí kì, hi vọng hai vị đạo hữu vừa ý.

- Đa tạ Lan đạo hữu, ba vị chắc cũng có sự việc bên thân, ta cũng không làm phiền nữa.

Nghe thấy hấn khéo léo tiễn khách nàng chỉ mỉm cười cáo từ.

- Thê tử của ta, có cần trợ giúp nàng ủ ấm giường không?

Thấy vẻ thanh cao của hấn ngay lập tức trở nên vô cùng bí ối, Tường Lệ không kiềm được mà cười hiếp mắt. Nàng nhanh chóng quay lưng rồi đi.

Bóng dáng của nàng đã khuất sau màn đêm, Trần Duyên cũng lui thủ đi vào phòng. Trời còn khá sớm hấn bước tới bờ đoàn ngồi xuống đã tọa, gần một tháng đi đường tuy không tốn hao quá nhiều chân khí nhưng hấn muốn bản thân lúc nào phải ở trong tình thế sẵn sàng, đó đã là thói quen được trui rèn trong rừng rậm.

- Hừ Tiểu Mập Mập người đêm nào cũng hấp thu chân khí của ta không biết chán sao?

Ngồi đã tọa chưa được bao lâu con sâu nhỏ trong ngực áo liền bò ra nằm trề trệ trên vai hấn không ngừng cắn nuốt chân khí.

Giờ đây không chỉ mang trên mình con heo tham ăn này, hấn còn phải nuôi thêm Loa Trùng Ốc cùng đàn Phệ Huyết Trùng. Nhắc tới đây càng khiến hấn tức tới học máu, gần đây chúng linh trùng của hấn không ngừng học theo Tiểu Mập Mập này không ngừng kêu gào đòi chân khí khiến hấn không khác gì là con trâu cày ruộng cho chúng.

Những lúc không ở trong tông môn cũng chúng nữ mới thật sự là ác mộng đến với hấn, không thể cung cấp chân khí khiến Trần Duyên không còn là tên tài chủ mới nổi chỉ tay năm ngón như trước. Kẻ khiến hấn phải lặn lội đến mức này không ai khác chính là Tiểu Mập Mập, chính tên này đã xách động lũ linh trùng đình công với khẩu hiệu “ăn chưa no, dầy chưa lo được việc” làm Trần Duyên bất đắc dĩ từ chỗ hào rớt xuống thành kẻ phải tiếc kiếm từng tia chân khí một.

Sau hàng loạt thỏa thuận, bất lợi đủ đường cuối cùng Trần Duyên cũng phải nhượng bộ.

- Ta tuyên bố đường lần này Tiểu Mập Mập toàn thắng.

Chu lão không ngừng cầm cây gậy gỗ cộp cộp xuống đất làm theo mấy tên quan lại vỗ án.

Thấy vẻ mặt há hê của con sâu mập kia cùng đạo mạo của Chu alox càng khiến Trần Duyên ngứa gan. Làm sao hắn không biết được lão già kia cùng con tiểu trùng này câu kết với nhau hòng hạ bệ hắn. Nhưng càng khiến Trần Duyên không nói nên lời là “nhân chứng” cũng chỉ là lũ linh trùng. Kết quả cũng đã quá rõ ràng, “một cánh bướm không thể làm nên mùa xuân” hẳn thất bại toàn diện. Thậm chí là kí kết số nợ không biết từ đâu ra kia.

Bực tức không thể tìm chỗ phát tiết Trần Duyên liền bắt lấy Tiểu Mập Mập tung hứng như tiểu cầu.

- Hừ đây không phải tông môn, con heo nguoi còn phạm ăn như vậy. Đây chỉ là một chút trừng phạt.

Bị tên Trần Duyên không lương tâm hành hạ, Tinh Thần Trùng liên tục cầu xin nhưng không ích gì. Mãi tới khi thân trùng đã mềm nhũn thì bên ngoài có tiếng nhẹ gõ cửa Tiểu Mập Mập mới tạm thời thoát nạn.

- Lần này số nguoi quả không tồi.

Ném Tiểu Mập Mập vào trong nảo hải liền đóng chặt, hắn biết ai đứng ngoài đó đương nhiên là không thể cho tiểu tử này lên nhìn (tới đây thì...)

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Bí ẩn dưới án văn, 18+

Chỉnh chàng lại y phục Trần Duyên nhẹ giọng.

- Cửa không khóa, mời vào.

Đẩy nhẹ cửa, gương mặt không giấu được vẻ mong đợi vội vàng bước vào. Vừa trông thấy Trần Duyên hai nàng không kiềm được nước mắt lao vào lòng hắn. Nhị nữ không ai khác chính là cặp song sinh tí muội Lệ Lệ, Liễu Liễu.

- Tại sao lâu nay chàng không tới đây đón chúng thiếp.

Lệ Lệ mau nước mắt không ngừng trách móc.

- Không phải bây giờ ta đã tới đây với các nàng rồi sao.

Trần Duyên thật sự mũi lòng, hắn cảm nhận được tình cảm chân thành của hai nàng đối với hắn.

Ôm nhị nữ vào lòng, tiểu la lệ ngày nào giờ đây đã có chút trưởng thành. Thấy hắn không ngừng nắn tiểu đậu của muội muội Lệ Lệ có chút tự hào nói.

- Thiếp biết chàng thích nữ nhân nãi to, chúng thiếp thường ngày đều đặc biệt chăm sóc chúng giờ đây mới được chút thành tựu.

Vừa nói tiểu la lệ vừa áp ngực vào người hắn, sờ thấy cặp bạch thỏ tuy không quá lớn nhưng so với những đứa trẻ cùng tuổi đã rất hiếm thấy. Trần Duyên hết sức vừa lòng mà biến chúng đủ mọi hình dạng.

- Ah... ah phu quân chàng từ từ thôi, ngày thường thiếp bị tí ti hành hạ đã rất khổ, không ngờ... ah ngay cả chàng cũng không buông tha cho thiếp.

Liễu Liễu cũng không kiềm được sung sướng thoải mái rên rỉ.

- Tiểu Lệ, nàng rất giỏi, phu quân rất vừa ý. Để ta tưởng thưởng hậu hĩnh cho nàng.

Hai tay ôm hai tí muội, hắn hận tại sao ông trời không cho thêm vài cánh tay để dễ dàng động thủ. Hết cách Trần Duyên không khác gì thú hoang dùng răng xé toạc y phục của hai nàng.

Thân thể bé nhỏ dễ dàng bị chiếc lưới xấu xa của hắn càn quét. Hai tiểu la lệ lâu ngày không được tưới tắm giờ đây được Trần Duyên không ngừng “săn sóc” đã thật sự không thể kiềm được mà rên lên từng tiếng.

Cao trào sắp tới bỗng nhiên Trần Duyên phát hiện có người tiến tới gần, thần thức nhận ra người quen thuộc làm hắn nở nụ cười xấu xa. Bàn tay nhanh chóng ra vào hạ thể khiến nhị nữ không ngừng phóng xuất.

Dọn sạch hiện trường nhẹ nhàng bế hai tiểu la lệ thân thể đã mềm nhũn tới cạnh án văn gần đó, đặt hai nàng xuống dưới bàn dùng khăn che phủ. Ngồi xuống một tọa lấy ra cự long khủng bố vỗ nhẹ lên mặt Lệ Lệ.

Chưa kịp hoàn hồn thì Liễu Liễu đã nhanh tay hơn tí ti liền bắt lấy cự long mà vỗ về. Nhận ra bản thân bị nâng tay trên nàng liền giành lại cự long đưa vào miệng ngọc như thể xác định chủ quyền.

Thấy Liễu Liễu phồng má giận dữ Trần Duyên xoa đầu nhỏ để nàng dùng chiếc lưới đỉnh hương chăm sóc phần còn lại, dù sao tí ti nàng cũng không thể cho hết cự long vào miệng ngọc.

- Cộc...cộc...

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, nhị nữ hoảng sợ vội vàng muốn thả ra thì bị Trần Duyên ngăn cản. Bắt lấy đầu Lệ Lệ kéo về hướng mình khiến cho cự long vào sâu đột ngột, Liễu Liễu quý bên cạnh không tin vào mắt mình nhưng thấy hắn ánh mắt yên tâm khiến nàng bình tĩnh trở lại. Thân thể trần truồng ôm lấy tí ti an ủi.

Lệ Lệ cũng đã thoát khỏi hoảng sợ, theo ý trượng phu không ngừng giúp mệnh căn của hắn cọ rửa.

Thấy nhị nữ đã an ổn, Trần Duyên không khỏi lấy lại vẻ thành thoi thường ngày nhẹ giọng mời khách.

- Tường Lệ sao, còn không mau vào đây.

Nữ nhân lạnh lùng đứng trước đại môn, nàng có chút lúng túng. Đêm đã khuya lại tới phòng nam nhân khiến nàng không muốn gõ cửa.

Giọng nói Trần Duyên từ bên trong vọng ra khi nàng đang mãi lo suy nghĩ liền làm con tim chợt nhảy lên như con nai nhỏ ngượng ngùng mở cửa bước vào.

Bên trong Trần Duyên tay cầm quyển sách, thân mặc thường phục rộng rãi, tóc đen xỏa dài, lộ rõ nét đẹp của trí tuệ. Ánh mắt sáng quắt kết hợp cùng chân mày góc cạnh không khỏi khiến nàng có chút ngán ngạo.

Trần Duyên giờ đây không còn vẻ bá đạo khi đứng trước hàng vạn đệ tử Ma Kiếm Tông, không chút ngă ngón khi vui đùa cùng nàng, không chút lãnh khốc khi diệt sát kẻ khác mà khi chất tiêu sái từ hần chính là sức hút chí mạng đối với nữ nhân.

Bước gần tới thư án. Bên dưới tiếng bước chân càng gần nhị nữ càng hồi hộp, đó không phải chỉ đơn thuần là hoảng sợ mà còn kèm theo chút gì đó dục vọng. Khát khao muốn ăn mình cùng suy nghĩ bản thân bị bại lộ hòa quyền khiến hai tiểu la lệ cảm thấy một khoái cảm kì lạ dâng lên đại não.

- Giữa đêm nàng tới gặp ta chẳng lẽ có chuyện không tiện nói.

Trần Duyên tin ý nhận ra, từ khi gặp đệ tử Hợp Hoang Môn nàng đã thấy nghi vấn.

- Chẳng không nhận ra thái độ kì lạ của ba nữ nhân kia sao?

Bản thân nàng không tin dù Trần Duyên là đệ tử chân truyền nhưng cũng không đủ để những lão tiền bối Trúc Cơ kia phải tranh nhau sai đệ tử tiếp đón ngoài trăm dặm. Trên đường đi có mặt tam nữ khiến nàng không tiện nói ra, giờ đây màn đêm yên tĩnh Tường Lệ muốn cùng hần thương thảo chuyện này.

- Hahaha cuối cùng nàng cũng đã nhận ra.

Trần Duyên tiêu sái cười lớn, dựa người trên mộc tọa tay kia không ngừng vỗ về nhị nữ bên dưới. Nếu không có án thư che chắn sợ rằng Tường Lệ cũng không tin vào mắt mình.

- Có phải chàng đã biết điều gì?

Tường Lệ không giấu được vẻ tò mò.

Thấy nữ nhân vội vàng Trần Duyên cười gian xảo gật đầu ra vẻ suy tư nhưng thật ra tên sắc lang này không ngừng hưởng thụ. Lúc này bên dưới án thư mệnh căn của hần đã được thay lượt, Liễu Liễu thay thế tí ti không ngừng cho cự long ra vào miệng ngọc, còn Lệ Lệ dùng chiếc lưới đình hương liếm lấy song cước đồng thời dùng ánh mắt nịnh nọt không ngừng ném từng tia khuất phục.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Trên quot;sungquot; dưới quot;sướngquot; 18+

Trần Duyên càng làm quan trọng càng khiến Tường Lệ lo lắng, nàng đã gấp không chịu được.

- Chàng còn không mau nói ra, chẳng lẽ có việc gì muốn giấu luôn cả thiếp.

Tường Lệ không còn vẻ băng lãnh thường ngày, từ lúc thấy Trần Duyên không ngừng nhìn chăm chăm tam nữ suốt dọc đường thật sự khiến nàng không vui. Dù cả hai chưa hề làm chuyện mà cặp phu thê nào cũng làm (các đạo hữu chắc cũng biết rồi ta không nói thêm nữa) nhưng trong thâm tâm nàng đã coi hần là đạo lữ. Như bao nữ nhân khác, nàng không muốn trượng phu lừa dối mình.

- Nếu như nàng đã nỡ nóng tới vậy thì ta cũng không làm khó nàng. Chi cần nàng hôn ta một cái tất cả những điều trượng phu biết đều không một chút gì giữ lại.

Nghe thấy điều kiện của hần khiến nàng có chút chần chờ, trước đây rất nhiều lần hần cùng nàng đụng chạm nhưng tất cả đều do Trần Duyên tập kích bất ngờ, nhưng lần này lại chính nàng chủ động không khỏi lo lắng.

Bước tới gần, mắt nhắm chặt để mặt Trần Duyên tùy ý làm bậy.

Ôm chặt lấy nữ nhân kiều diễm, Trần Duyên hôn nàng thật sâu. Chiếc lưới xấu xa không ngừng càn quét miệng ngọc.

Bên dưới thư án, hai tiểu la lệ trông thấy cảnh tượng trên không khỏi ý dâm đại động. Càng mạnh tay với tiểu mệnh căn của hần. Vừa hôn mĩ nhân băng tuyết đồng thời được nhị nữ chăm sóc khiến hần không thể kiềm chế mà phóng xuất tinh hoa lên người hai tiểu la lệ.

Buông ra nữ nhân mắt còn nhắm nghiền Trần Duyên không khỏi khoái trá ngồi xuống, nhận thấy Trần Duyên đã sớm ngừng lại Tường Lệ có chút thất vọng, lấy cho bản thân mộc tọa ngồi xuống.

Sau khi biết được từ hần nữ nhân không khỏi trầm tư.

- Chàng đã quyết định chống đỡ bên phe nào?

- Nàng nghĩ sao?

Hần nhìn nàng chăm chú mỉm cười, lời nói như muốn cho Tường Lệ đồng thời hai tiểu la lệ bên dưới.

Đang ân cần giúp hần làm sạch tiểu mệnh căn cũng ngẩn đầu chăm chú nghe quyết định của hần.

- Hahaha đương nhiên là ta sẽ không nâng đỡ đám nam nhân eo lả kia rồi.

Tới đây cũng không ngoài dự đoán của nàng, tuy Tường Lệ không thích hẳn chăm chú những cô nương kia nhưng thân là nữ nhân nàng cũng đồng tình với chủ ý của hắn.

- Tiểu thê tử chẳng lẽ nàng không muốn ở lại một đêm cùng trượng phu sao?

Tường Lệ sau một hồi hàn huyên cũng muốn cáo lui, nhưng nghe lời mời gọi của hắn cũng khiến nàng có chút chần chừ nhưng liền nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng Trần Duyên không khỏi cười khoái trá. Phất tay, cửa tự động khép chặt, bên dưới án thư thật sự là cảnh tượng ướt át. Hai tiểu la lị đã thật sự không thể kiềm chế được dục vọng, không ngừng an ủi cho nhau.

- Hai nàng đảm vui về mà không có ta sao.

Trần Duyên mạnh tay đánh vào đồn bộ Lệ Lệ, đang trong lúc hứng tình còn đau bất ngờ ập tới khiến nàng hét lớn. Ba...ba...ba từng tiếng vỗ lớn khiến kiều đồn no tròn đỏ ửng, tiểu la lị không ngừng kêu rên. Nhưng nàng lại không hề từ chối, thậm chí là cố gắng nâng cao kiều đồn để Trần Duyên dễ dàng hành hạ.

Chứng kiến ti ti trên mặt thống khổ xen giữa là tia khoái cảm khiến Liễu Liễu cũng có chút ước ao. Nàng chủ động chống hai tay xuống đất như tiểu cầu, đẩy cao kiều đồn trên miệng không khỏi phát ra âm ngữ.

- Phu quân, tiểu đảng phụ của chàng cũng muốn bản thân bị trừng phạt. Cầu xin chàng hãy hành hạ dâm phụ này đi.

- Hahaha đêm nay ta sẽ cho hai đảng phụ nàng được dục tiên dục tử.

Cự long giận dữ xâm nhập tiểu điền loa Liễu Liễu, từng cú nhấp hồng kết hợp cùng những cái đánh mạnh khiến nàng đắm chìm trong dục vọng.

Sau một hồi đại chiến, như thường lệ nhị nữ lại phải lên tiếng cầu xin. Nhưng hắn làm sao để nữ nhân dễ dàng bỏ chạy, những lời van xin càng khiến Trần Duyên trở nên điên cuồng.

- Ah... dừng lại, tí muội chúng thiếp thật sự không thể nào chịu thêm được nữa...

- Nhẹ... nhẹ...

Cuối cùng sau nhiều lần van nài hắn cũng đã phóng xuất tinh hoa vào trong hạ thể nhị nữ, hương thụ ấm áp do hắn mang lại hai tiểu la lị ngất đi trong vòng tay ôm ấp của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tranh phong cùng Trúc Cơ tu sĩ

Mặt trời đã lên, từng tia nắng ban mai xuyên qua khe cửa đậu trên ngọc thể nữ nhân. Trên giường hai tiểu la lị ngủ li bì nhưng lại ôm hắn cứng ngắc quyết không chịu rời bỏ.

- Đại sư huynh, Lan Anh đạo hữu đã tới.

Bên ngoài, tiếng gõ cửa của Tường Lệ làm Trần Duyên tỉnh giấc. Nhanh chóng đánh thức hai sâu ngủ này, hắn lớn tiếng nói vọng ra.

- Sư muội mau mời Lan Anh đạo hữu tới phòng khách, ta chuẩn bị một chút liền đi ra đón tiếp.

Kiểm cố đuổi khéo nàng Trần Duyên vỗ về nhị nữ.

- Hai tiểu thê tử của ta, trượng phu các nàng việc gấp trên thân không thể ở lại thêm nữa.

Lệ Lệ cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, đêm qua nàng thật sự quá điên cuồng, giờ đây cả người đều rã rời. Nhưng Liễu Liễu thì đã tỉnh giấc từ bao giờ, luôn tay xuống dưới chân bắt lấy thanh thiết nóng ngậy thơ mím cười.

- Chàng thật sự muốn ra ngoài đó với hung khí này sao?

Trần Duyên thật sự bất đắc dĩ, đó chỉ là điều hiển nhiên ở nam nhân. Buổi sáng sinh lực tràn trề lại được nằm trong vòng tay của hai mỹ nhân đầy xuân sắc không khỏi mắc trường hợp “trên bảo dưới không nghe”. Cuối cùng hai tiểu la lị đành phải giúp hắn khiến cự long hạ hỏa.

Giúp Trần Duyên khoát lấy đạo bào, Lệ Lệ, Liễu Liễu bí mật theo cửa sau rời khỏi biệt viện.

Lấy lại tinh thần sáng khoái hắn nhanh chân đi tới chính sảnh, nơi đó Tường Lệ cùng Lan Anh an vị trên mộc tọa lặng im như tờ. Chưa bước chân vào cửa hắn liền cảm nhận được không khí lạnh lẽo bên trong.

- Không lẽ bên trong có việc chẳng lành.

Hắn đoán không sai, Tường Lệ ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lan Anh không khác gì kẻ địch. Còn mỹ nhân kiều diễm kia thì chi điều đà, thân ngọc lười biếng không xương nằm trên bàn nhỏ như nưon chọc giận băng hàn mỹ nữ.

- Ah Trần đạo hữu không ngờ lại để tiểu nữ chờ đợi lâu tới vậy.

Trông thấy Trần Duyên bước vào Lan Anh kinh hi, đôi gò bồng đảo nhấp nhô khi nàng đứng bật dậy.

- Hà hà mong đạo hữu thứ lỗi, ta còn sự việc trên thân không thể không làm.

- Không lẽ đạo hữu không thể bớt chút thời gian cho tiểu nữ sao?

Lan Anh không khác gì nữ nhân đứng trước nam nhân trong mộng của mình. Về uy khuất của nàng khẳng định sẽ khiến không ít kẻ phải cúi đầu chào thua.

- Lần này ta mang trọng trách của tông môn giao phó không thể chậm trễ.

Nhưng hẳn là ai chứ, Trần Duyên gặp không ít nữ nhân tuyệt sắc, đơn thuần, kiều ngạo, lẳng lơ dù nàng có tung chiêu chí mạng cũng không khiến hắn lung lay.

Bên kia Tường Lệ liền nở nụ cười hiểm thấy. Nàng cũng không nghĩ rằng khi Trần Duyên chối từ Lan Anh bản thân lại vô ý thờ phào nhẹ nhõm.

- Nếu như đạo hữu thân mang trọng trách tiểu nữ cũng không làm phiền. Hay là để tiểu nữ dẫn đường, thân là thổ địa nơi đây làm sao lại để khách quý từ xa tới mảy mò đường đi nước bước được.

Chính nàng cũng khá kinh ngạc, theo lời sư phụ tên Trần Duyên này chính là một gã sắc lang thật sự. Chỉ cần là nữ tử hẳn sẽ không ngần ngại buông lời đường mật dụ dỗ thậm chí là dụng châm những thiếu nữ chưa hề quen biết nhưng giờ đây sao lại... .

- Chẳng lẽ hôm nay hắn ăn chay.

Trần Duyên biết Tam Trưởng Lão cùng Lan Anh có suy nghĩ về hắn như vậy chắc chắn liền đánh trống kê oan. “chính đệ tử của ngài dụ dỗ ta có được không?”.

Theo chân nữ nhân, hẳn cùng Tường Lệ dạo chơi trên con phố hoa rộng lớn. Hợp Hoang Môn có lẽ là môn phái khác lạ nhất hắn từng biết. Không phải là nơi sắc mùi tiên khí, không phải nơi hẻo lánh, hoang vu, cấm tiệt người ngoài. Con phố này không khác gì một con đường phồn hoa nơi phàm nhân sinh sống.

- Hai vị đạo hữu lần đầu tới đi hẳn rất kinh ngạc.

- Không sai, ta không ngờ đây lại là nơi dành cho tu sĩ tu luyện.

Trần Duyên nhìn qua có rất nhiều gian hàng, thứ gì cũng có. Từ những thứ vật dùng thường ngày của phàm nhân tới linh đơn diệu dược tất cả đều được bày bán hỗn tạp.

- Chúng đệ tử nơi đây tất cả đều là song tu tu sĩ, cốt lấy hoang hợp chống đỡ tu vi. Sống trong chốn “hoa thơm cỏ ngọt” này lợi ích hơn rất nhiều khi so với tiềm tu buồn chán.

- Đạo hữu nói không sai.

Trần Duyên gật đầu nghiêng ngẫm.

- Hay là đạo hữu ở lại nơi đây cùng chúng đệ tử như lan như ngọc ngày ngày hoan ca. Tiểu nữ khẳng định các nàng không mấy ai có khả năng chống lại mị lực của đạo hữu.

Nàng là lời mời gọi trong khi Tường Lệ phía sau đã thật sự nổi khí.

- Hahaha cảm tạ hảo ý của đạo hữu nhưng ta thật sự không có phúc phần đón nhận.

Trần Duyên thật sự rất muốn ở lại một thời gian, để làm gì thì không cần nhất thiết phải nói ra. Nhưng hủ dấm chua phía sau luôn dùng ánh mắt đề phòng nhìn Lan Anh, thậm chí thỉnh thoảng cũng ném cho hắn cái nhìn uy hiếp khiến Trần Duyên không khác gì chính nhân quân tử, mắt không dám tự tiện nhìn quanh.

Cuối con đường, sừng sững nơi đây là biệt phủ to lớn. Bên ngoài nếu tinh mắt đều thấy có rất nhiều kẻ lảng lảng theo dõi, kẻ sống trong đây hẳn không phải tầm thường.

- Nơi đây là biệt phủ của Tam Trưởng Lão, sư phụ của tiểu nữ.

Từng hàng cây nối dài bao phủ xung quanh ôm ấp lấy khối kiến trúc bên trong. Thân là tu sĩ mặc hệ chi cần đứng ngoài đây Trần Duyên liền cảm nhận được một linh khí nồng nặc, bên trong hẳn có không ít kì hoa dị thảo.

- Mời vào.

Nàng đưa tay ý mời Trần Duyên.

- Lan sư muội, đã lâu không gặp mặt.

Từ bên trong biệt viện, thiếu niên trực khoảng hơn hai mươi, đôi mắt tinh mục cùng khuôn mặt góc cạnh dễ dàng thu hút ánh nhìn. Hắn cố tình lại gần không ngừng tươi cười bắt chuyện cùng nàng.

- Lan Anh báii kiến Thanh sư thúc.

- Kìa kìa không cần phải cứng nhắc như vậy, sư huynh chỉ mới vừa đột phá Trúc Cơ. Ta khẳng định sư muội không lâu nữa cũng sẽ bước thêm một bước trở thành Trúc Cơ tu sĩ.

Thanh Thiên chính là thiên tài mới nổi trong Hợp Hoang Môn, trước đây hắn chỉ là kẻ không có gì nổi bật. Nhưng gần đây đột nhiên tốc độ tu luyện tăng vọt, không đầy ba mươi đã đột phá Trúc Cơ thành công. Trở thành tiền lệ mấy ngàn năm qua của môn phái.

- Tên này là...

Hắn dùng ánh mắt bất thiện nhìn qua Trần Duyên, thật ra ba người đã lọt vào trong thần thức của hắn từ sớm. Nhưng muốn làm ra vẻ tình cờ Thanh Thiên đợi cho bọn họ đi vào bản thân mới vội bước ra hồng gặp mặt.

- Tiểu tử Trần Duyên ra mắt Thanh tiền bối.

- Hừ, ta giờ đây đã là trưởng lão Hợp Hoang Môn, người gọi phải gọi ta là Bát Trưởng Lão mới phải đạo.

Đứt lời áp lực từ người hắn đè nặng Trần Duyên cùng Tường Lệ.

- Ahhhhhh.

Nàng không thể nào chịu được áp lực từ tu sĩ Trúc Cơ mang tới, ngọc thể ngay tức khắc ngã quỵ xuống đất, trên mạng che mặt đã xuất hiện những tia máu thấm đẫm.

- Bát Trường lão, hai vị đạo hữu này không phải là đệ tử của Hợp Hoang Môn ta nên...

Lan Anh thấy sự việc đã đi quá xa liền vội vàng ngăn cản, nếu như hai kẻ này có mệnh hệ nào thì mạng của một tên tu sĩ Trúc Cơ kì cũng không thể nào bù đắp. Nhưng nữ nhân mỹ lệ bỗng nhiên im bặt, không phải nàng khiếp sợ trước thực lực của Thanh Thiên mà là của thanh niên phía trước.

Ngay tức khắc áp lực liền bị đập tan, Trần Duyên sắc mặt tĩnh lặng như mặt hồ. Người ngoài nhìn vào không thể nào nhìn ra nóng lạnh. Nhưng sự yên tĩnh chính là báo hiệu rõ ràng nhất của cơn bão khủng khiếp sắp ập tới.

Xung quanh hàng trăm tu sĩ không khỏi chú ý, Thanh Thiên lúc đầu cao ngạo cũng dần thu lại. Hắn biết được kẻ nào đã ngăn chặn áp lực của bản thân, không ai khác chính là tiểu tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Đột phá tu sĩ bi ai

Tình trạng của Tường Lệ làm sao có thể qua khỏi mắt Trần Duyên, trong chớp mắt không gian trăm dặm xung quanh liền bị áp lực bao phủ. Nhưng lần này kẻ ra tay lại là Trần Duyên.

Hàng trăm tu sĩ xung quanh cùng nhau nằm rạp xuống mặt đất, thảm trạng không khác gì Tường Lệ nhưng lại thê thảm gấp nhiều lần. Áp lực xen kẻ cùng sát khí nồng đậm như thể không cho bất kì sinh vật sống nào được tồn tại bên trong không gian nó chiếm giữ.

Tiểu thư, cậu, miêu thậm chí là phạm nhân... tất cả đều không thể sống sót. Hàng cây bao xung quanh biệt viện lần lượt bị đổ rạp tro cả rễ.

Thanh Thiên tuy chỉ bị sát khí khiến đại não có chút khó chịu nhưng cái hắn thật sự kinh nghi lúc này là tên tu sĩ Luyện Khí kì kia. Bản thân vừa đột phá Trúc Cơ kì thì lòng tin liền bành trướng, như bao kẻ khác trong mắt hắn tu sĩ Luyện Khí kì trong mắt không khác gì cỏ rác tùy ý nhàu xé.

- Người... người...

Hắn lắp bắp nói không nên lời, sát khí quá dày đặc, tới mức chính hắn cũng không đủ dũng khí bay tới áp chế thiếu niên kia.

- Kẻ thương tổn tới nữ nhân ta phải CHẾT...

Từng chữ sắc bén không khác gì lưỡi đao xoắn lấy trái tim.

- Kẻ bên dưới còn không mau dừng tay.

Trên không trung, nữ phụ chân đạp pháp kiếm nhẹ nhàng phát tay. Tất cả sát khí của hắn liền bị tàn sát không để lại chút dấu vết.

- Lương tiền bối, nếu như hôm nay ta không có được câu trả lời thỏa đáng thì Hợp Hoang Môn chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của Ma Kiếm Tông đi.

Từng câu từng chữ hữu lực đi vào trong tai Thanh Thiên, khiến hắn phải ngây dại.

- Hắn...hắn là người của Ma Kiếm Tông.

- Hìhìhi Lương Tiểu Xuân ta không dám nhận hai chủ tiền bối từ Trần Duyên người.

Nàng nữ nộ cười kinh diễm, nhìn qua hoang cảnh tàn lụi nơi đây không khỏi oan thán.

- Không lẽ Trần đạo hữu thật sự muốn đồ diệt toàn thành sao?

- Lương tiền bối muốn dồn ta vào trọng tội đồ thành không nghĩ là quá đáng sao?

Mĩ phụ này không tốn một chút hơi sức liền phá vỡ sát khí của hắn, khiến Trần Duyên không nghĩ bản thân có khả năng đào mạng dưới tay ả.

- Dù sao đây cũng là lãnh địa của nữ nhân, nam nhân như ngươi nên có một chút khí khái chứ.

Có nàng ta ở đây Trần Duyên biết bản thân đã không còn cơ hội ra tay, liền nhanh quay người. Ôm lấy Tường Lệ vào lòng hắn quay lại phòng, những kẻ xung quanh không khỏi bước ra nhường đường.

- Chuyện hôm nay nếu các người không có câu trả lời vừa ý thì ta sẽ đích thân thỉnh sư phụ tới đây.

- Tiểu tử ngông cuồng, ngươi nghĩ ngươi có bản lĩnh khiến Ma Kiếm Tông phải vì ngươi xuất đầu sao?

Thanh Thiên phá lên cười, dùng nói là hắn có giết mười tên đệ tử Luyện Khí kì thì chỉ cần chịu bỏ ra một cái giá lớn Ma Kiếm Tông khẳng định sẽ nhắm mắt cho qua.

- Cái tên ngu xuẩn này.

Lương Tiểu Xuân không khỏi nôn nóng. Lý lẽ của hắn không sai nhưng phải nghĩ trước mắt là kẻ nào. Tên Trần Duyên kia tuy chưa tự thân thừa nhận nhưng tình báo đưa về đã khẳng định hắn chính là tu sĩ Luyện Khí kì mạnh nhất tông môn. Đó là còn chưa nói tới sư phụ hắn Phong Ma Chân Nhân, nếu như lão ma đó mà sinh khí thì đừng nói là một, thậm chí hai, ba Hợp Hoang Môn cũng sẽ bị đồ diệt hoàn toàn.

- Đây chính là chủ ý của Hợp Hoang Môn các người.

Thiếu niên dừng bước, tuy chỉ nhẹ nhàng nhếch miệng nhưng chủ ý đe dọa đã không thể rõ ràng hơn.

- Phải thì sao, tiểu tử còn không mau... ahhhhhhhh.....

Thanh Thiên hưng phấn hét lớn. Đây chính là điều hắn mong chờ, tên tiểu tử không biết trời cao đất dày kia thật sự mở miệng khinh nhờn tiền bối. Hắn liền có cơ ra tay chấn áp, tuy không thể ra tay hạ sát nhưng muốn tên tiểu tử sắt káo kia sống không bằng chết lại càng dễ dàng.

- Bịch.

Cánh tay đột ngột rơi xuống, nơi nhất chém sáng loáng như gương. Chính Thanh Thiên cũng không tin vào mắt mình. Quay đầu lại mĩ phụ phía trên nhìn hắn với con mắt lạnh lùng.

- Đẳng phụ kia nguoi dám sát hại đồng môn, lão tử...

- Hừ tiểu tử nguoi tốt nhất là biết giữ mồm giữ miệng. Chỉ là một kẻ vừa đột phá Trúc Cơ nếu như đem cân đo đong đếm thì giá trị của nguoi chưa bằng một cọng tóc của Trần đạo hữu.

Nàng thật sự đã quyết tuyệt, nếu như chỉ cần tên này chịu một chút thiệt thòi khiến chuyện này dễ dàng cho qua thì không gì thuận lợi bằng. Điều nàng đáng đo nhất là cách biệt thực lực của hai phái.

Hợp Hoang Môn nhiều ngàn năm kinh doanh cũng chỉ có hơn mười tên tu sĩ Trúc Cơ kì, còn môn chủ đột phá cũng là ngoài dự kiến. Sự thật trong năm ngàn năm nay cũng chỉ có môn chủ trở thành tu sĩ Kim Đan kì khiến Hợp Hoang Môn vốn chỉ là tiểu phái có cơ hội được Ma Kiếm Tông chú ý. Nếu như sai sót xảy ra thì chỉ cần Ma Phong Sơn ra tay cũng đủ khiến nơi này trở thành bình địa.

- Môn chủ phán quyết, Thanh Thiên ý tự thân tu vi vừa đột phá đã coi trời bằng vung, vô pháp vô thiên. Nay nhận hình phạt biệt giam trăm năm, phế truất trường lão của y.

Giọng nữ nhàn trong trẻo từ xa vọng về, Trần Duyên ngơ ngàng, chúng nữ nhàn xung quanh khiếp sợ, riêng Thanh Thiên sắc mặt trắng bệch, cắt không còn giọt máu.

Tưởng rằng sau khi đột phá còn đường tu luyện liền rộng mở, hi vọng lấy lại quyền không chế từ tay đám nữ nhân kia không ngờ...

- Hìhìhi việc này đã được môn chủ định đoạt, ta bảo chứng rằng chuyện lần này không thể xảy ra lần nữa.

- Mời Trần đạo hữu cùng Tưởng cô nương quay về tỉnh dưỡng, ta sẽ cho đệ tử mang tới linh đan diệu dược giúp Tưởng cô nương mau chóng bình phục.

Mĩ phụ nói xong liền nhanh chóng mang Thanh Thiên rời đi.

Mọi chuyện đã được định đoạt, biết bản thân không có khả năng làm khác được Trần Duyên đành quay đi. Hắn làm sao không hiểu chính mĩ phụ kia chém xuống tay hắn cốt để lưu lại tính mạng. Buông lời đe dọa chân truyền đệ tử cũng đủ khiến hắn chết trăm lần.

Có điều chính Trần Duyên cũng không ngờ rằng mọi chuyện trước mắt hắn cũng chỉ là vở kịch nhỏ nhoi.

- Môn chủ, mọi chuyện tiến hành vô cùng thuận lợi.

Giọng nói trong trẻo lại lần nữa cất lên, nhưng lại không phải hướng tới những người kia mà lại nữ nhân che mặt ngồi trên đại tọa.

- Rất tốt, nguoi cử nguoi mang một chút thiên tài địa bảo tới xoa dịu tên tiểu tử kia.

- Đệ tử tuân lệnh.

Không gian xung quanh lại lần nữa tĩnh lặng, nữ nhân thần bí khép lại mĩ mục.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Gặp lại Kim Liên(18+)

Đưa nàng về lại thư phòng, Trần Duyên diệu dàng đặt nữ nhân nằm nghỉ. Từ trong túi trữ vật lấy ra lọ nhỏ, đồ lên tay một viên linh đan màu lục lớn như long nhãn.

Từ luồng mộc hệ linh khí mãnh liệt tản mát xung quanh. Đờ nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng đưa viên linh đan trước mặt nàng.

- Không được, thiếp chỉ bị thương nhẹ thứ này...

Mặc dù đây là lần đầu tiên nàng trông thấy, nhưng cảm nhận luồng linh khí dào dạt cũng đủ để mừng tượng ra được thứ này không phải vật phẩm.

Tưởng Lệ suy đoán không sai, viên linh đan kia khiến hắn tổn hao không ít gia sản. Dù là tu sĩ Trúc Cơ kì cũng phải luyến tiếc khi phục dụng, Mộc Thương Đan linh đan cấp hai Đỉnh đẳng chuyên trị nội thương cực kì hiệu quả.

- Còn không mau phục dụng, không lẽ chưa trở thành đạo lữ của ta đã không chịu nghe lời.

Trần Duyên nghiêm mặt già đồ giận dữ.

- Ừm

Nàng có chút đỏ mặt gắt đầu, ngoan ngoãn mở ngọc miệng tiếp nhận Trần Duyên đưa vào linh đan. Tiếp nhận đan dược từ tay hắn Tưởng Lệ liền phát hiện tên vô sĩ này không chỉ đơn thuần giúp nàng phục dụng.

Đan dược vào miệng ngay lập tức liền tan ra thành chất lỏng lưu hương nhẹ nhàng tan vào cơ thể. Chưa kịp hưởng thụ do đan dược mang lại thì chiếc lưỡi dính hương của nàng đã bị hắn chơi đùa.

Mất ngọc kiều mị liếc nhìn, Trần Duyên không hề cảm thấy tội lỗi, nở nụ cười xấu xa càng ra sức chơi đùa. Bên trong miệng không ngừng bị ngón tay hắn thăm dò, ban đầu còn có chút

khó chịu nhưng dần nằng trở nên không bài trừ cảm giác kì lạ này.

- Nương tử rất ngoan, rất biết nghe lời tướng công.

Hắn hết sức hài lòng. Tướng Lệ dù chưa hết thái độ lãnh cảm nhưng chưa hề trái ý hắn bao giờ.

- Nàng mau tỉnh dưỡng thật tốt để còn hầu hạ tướng công nữa chứ.

Tặng nàng một nụ hôn thật sâu Trần Duyên nhanh chóng rời khỏi.

Tướng Lệ đắp chăn qua đầu, nằng cố gắng chìm vào giấc ngủ nhưng không thể. Hương vị nam nhân xâm lấn tâm trí khiến nằng không thể ngừng nghĩ về hắn.

Trở lại gian phòng Trần Duyên nhận ra điều khác thường, trước khi rời khỏi hắn đã cố ý đặt một viên đá nhỏ trước cửa. Giờ đây viên đá đã bị dời ra xa, chắc chắn cánh cửa này đã bị mở ra sau khi hắn đi khỏi.

- Hử?

- Không ngờ tên này dám ở lại đây chờ ta quay về.

Tiếng động nhỏ vọng ra.

Tia thần thức lảng lảng truyền vào phòng, đương nhiên đúng như hắn dự đoán, bên trong có người. Tuy nhiên hắn không cô độc, có nhiều hơn một kẻ đã phục sẵn trong chốn chỉ chờ đợi Trần Duyên bước vào.(nói tới đây chắc đủ hiểu rồi)

Nhận ra kẻ ẩn nấp Trần Duyên không khỏi kinh hãi, hắn bình thân mở cửa vờ như chưa biết chuyện gì xảy ra. Bước nhanh tới giường, vén lên bức màn mỏng, hai tiểu la lệ đã chờ sẵn nơi đó nhào tới ôm chặt lấy thân thể nam nhân.

- Hai tiểu thể tử đáng yêu của ta, có phải các nàng đã thật sự gặp không chịu được phải không?

- Đáng ghét, thiếp đâu phải là nữ nhân như vậy.

- Tì ti nói đúng, chúng thiếp chỉ là đáng phụ của chàng khi lên giường thôi.

Nhị nữ không khỏi nhõng nhẽo, dù có bao nhiêu phong tạo khi cùng hắn xung trận nhưng trước mặt người khác các nàng cũng chỉ là nữ hài thuần khiết.

- Ta biết ta biết hai nàng chính là tiểu bảo bối của ta.

- Lần này có phải mang tới cho tướng công điều bất ngờ không phải sao?

An ủi tiểu nữ hài, mắt tặc của hắn không quên nhìn xuống thứ bị lớp chăn dày che bên dưới.

- Đúng vậy, hôm nay tì muội thiếp muốn cho tướng công điều bất ngờ. Nhưng mà chàng không được lật ra xem.

- Có điều ta phải được phép sờ thử chứ.

Hai tì muội dùng ánh mắt ngơ ngác nhìn nhau một hồi, làm ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ cuối cùng cũng gật đầu chấp nhận lời kiến nghị của hắn.

- Ừm để ta sờ thử xem.

Tay heo không ngần ngại mà luồn vào bên trong. Xúc cảm mềm mại làm hắn có cảm giác lâng lâng, từng tiếng thở mệt nhọc bên ngoài có thể dễ dàng nghe thấy. Nhị nữ thì lại không ngừng hồi hộp muốn biết hắn có thật sự tìm ra đáp án.

- Cái này là gì nhỉ?

- Ah ta biết rồi có phải các nàng tặng ta màn thầu?

Bàn tay nắm chặt thứ to lớn non mềm không ngừng xoa nắn làm Trần Duyên đột ngột nói ra ý nghĩ của mình. Nhìn thấy nhị nữ lắc đầu phủ định, lại lần nữa hắn tiếp tục tìm kiếm.

- Không lẽ là một trái banh?

- Thiên tài địa bảo?

- Cái gì cũng không phải, chẳng lẽ các nàng tặng ta súng vật chăng?

Nhị nữ liên tục lắc đầu miệng không ngớt cười, chỉ tội cho người nằm bên trong thật sự muốn khóc. Bị hắn không ngừng xâm lược mà chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

- Ta biết bên trong này là gì rồi.

- Là cái gì chàng mau nói đi.

Hắn cười gian xảo chỉ tay xuống đũng quần.

- Nhưng hai nàng làm ta khó chịu đứng ngồi không yên, không thể tập trung nhớ ra được thứ bên trong là gì.

- Chàng không được lừa gạt chúng ta nha.

Nhị nữ không hề đắn đo tiến lại gần, đặt tay lên hạ thể nhưng không quên một câu nhắc nhở.

- Đương nhiên, tướng công của nàng già trẻ chưa lừa gạt ai.

Có lời xác nhận từ trượng phu nhị nữ không nghỉ ngơi mà chăm sóc hắn tiểu mệnh căn.

- Hahaha đúng các nàng kì nghệ càng lúc càng tiến bộ.

Cự long lọt vào nơi ôn duẩn nhưng tay hấn cũng không yên. Nữ nhân bên trong không ngừng bị hấn đùa nghịch hạ thân khiến tấm chăn phủ bên trên không ngừng rung động.

- Ahahahah...

Cuối cùng nàng đã không thể nhẫn nại được nữa, lật tung chiếc chăn, ngọc thể ẩm ướt. Bên dưới hạ thể, đã bị Trần Duyệt chơi đùa thành một mảnh lầy lội.

- Ah thì ra là Kim Liên, không ngờ kẻ nấp trong đó lại là nàng.

Hấn vô sỉ, giả mặt ngu ngơ như thể gặp bất ngờ. Bàn tính dâm phụ tiềm tàng trong người được hấn kích phát. Đấng phụ như thể thú hoang vồ lấy Trần Duyệt như thể muốn xé xác hấn.

- Hừ đấng phụ, nàng muốn ta lộng nàng sao?

Dù Kim Liên có mãnh liệt bao nhiêu cũng không có khả năng chống lại hấn. Một tay bắt lấy nàng đè xuống giường, nữ nhân điên cuồng gẩy dựa, cặp mắt nàng đã trắng dã, thần trí không còn tỉnh táo.

- Tướng công, xin chàng hãy nương tay với sư ti.

- Ti ấy vì lời thề lần trước đã mấy năm nay quyết không để nam nhân đụng vào người, tìm lấy nơi hẻo lánh mà ẩn cư.

Biết được đấng phụ không ngờ lại một lòng si mê khiến Trần Duyệt thương tiếc. Nhưng nhìn thấy tình cảnh của nàng càng làm hấn khó hiểu.

- Sư ti trời sinh vốn là Dâm Thê, tối thích hợp cho công pháp song tu. Nhưng không biết tại sao nhiều năm về trước dâm tính trong người bộc phát, khiến cho thần trí không còn tỉnh táo. Nếu không có nam nhân giao hợp liên sẽ chịu nỗi đau gãy vỡ sống không bằng chết.

Chính hấn cũng không tưởng tượng được những năm này Kim Liên phải sống ra sao. Bị dâm độc dày vò mỗi đêm nhưng vẫn cắn răng chịu đựng chờ đợi, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến hấn phải xiêu lòng.

- Kim Liên thời gian này ta đã phải bắt nàng chịu khổ rồi.

Thả lỏng tay, Kim Liên thừa cơ thoát ra. Mị mạo đồ ửng, từng hơi thở nặng nhọc, nàng điên cuồng lao vào người hấn. Đẩy ngã Trần Duyệt nữ phụ như mãnh thú khát mỗi lần mò tới cự long.

Phía trên dù rất thèm muốn cùng hấn giao hoang nhưng dục vọng khiến nàng không còn khống chế thân thể. Nhìn thấy đấng phụ không thể đưa hấn mệnh căn vào tiểu điền loa của nàng Trần Duyệt chủ động đẩy mạnh eo cạp.

- Ahhhhhhhhhhh.

Tiếng rú thâm thiết kéo dài.

- Hờ... hờ... hờ...

Kim Liên điên cuồng nhún nhảy, tiểu cô nương của nàng không ngừng phun ra nuốt vào cự long khủng bố.

Trần Duyệt vốn không phải chỉ là ngựa giống, hấn không ngần ngại mà thường thức nữ thể phồn thịnh này. Ngực to lớn lại cực kì săn chắc như hai đại cầu không ngừng lên xuống theo từng nhịp nhún nhảy. Mông phì gọi cảm, chúng như thể vật đàn hồi bật lên bật xuống giữa hai chân hấn.

Giao hoang càng lâu Trần Duyệt cảm nhận được ý thức của nàng dần quay lại. Đôi chân rã rời khiến nữ phụ không thể chèo chống với tần suất cao độ như trước mà thường xuyên phải dùng hai tay chống đỡ ngọc thể. Nhưng tên xấu xa kia làm sao có thể dễ dàng buông tha. Mỗi lần nàng kiệt sức hấn lại đẩy mạnh khiến cự long đánh mạnh vào hoa tâm, mỗi lần như vậy đều khiến nàng cuồng khiếu.

- Hahaha nữa... nhanh cho thiếp... ah mạnh hơn...

- Đấng phụ, nàng muốn ta tiếp tục lộng nàng nữa sao?

Thật sự Trần Duyệt đã nghiền tiểu điền loa của nữ nhân này. Cự long của hấn sau khi tiến vào như thể bên trong có hàng vạn xúc tu liên tục cọ xát khiến hấn phải mừng rỡ không thôi. Dâm lực từ người nàng lại mãnh liệt phát ra hòa cùng Thiên Hạ Hồng Lô mang lại cho hấn cảm giác kì lạ khó tả.

- Nam nhân khác chắc hấn không chịu được nàng đúng không?

- Chàng nói không sai. Tên tướng công kia của thiếp chỉ biết nhún người vài cái liền phún xuất khiến cho bao năm qua thiếp chưa một lần được thỏa mãn.

Đấng phụ lại lần nữa lâm vào mê mẩn, thứ duy nhất nàng biết được chính là tầm hoang.

- Phu nhân, trọng phu của sư ti chính là Bát Trường Lão.

Lệ Lệ bên cạnh giúp hấn bóp vai liên tiện miệng nói ra.

- Cái gì là tên súc sinh đó sao?

- Hahaha Thanh Thiên ơi là Thanh Thiên cánh tay của ngươi, quyền lực của ngươi vì ta mà phế. Giờ đây cả nữ nhân của ngươi cũng bị ta nắm giữ. Không nghĩ khi ngươi biết được sự thật này liền sẽ ra sao.

Hấn không khỏi khoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Vô đề

- Đấng phụ của ta, sao nàng lại trầm mặc. Không phải lúc này nàng trình diễn rất đẹp mắt sao?

Ngồi trên mộc tọa, Trần Duyên ôm lấy Kim Liên không ngừng trêu đùa.

- Hừ chàng chỉ biết trêu ghẹo thiếp. Chàng không thấy sao, tiểu cô nương bên dưới bị chàng lộng hư rồi, làm sao thiếp có thể đi ra ngoài gặp người đây.

Kim Liên không hề ngượng ngùng mà nũng nịu. Trần Duyên cưng chiều an ủi, nhẹ xoa hạ thể của nàng. Mĩ phụ nói không sai tiểu cô nương bên dưới đã xưng to như tiểu mãn thầu, mỗi khi hấn lỗ tay đều khiến nàng nhũ mảy.

- Vậy thì để tướng công giúp nàng trị thương.

Luồn chân khí từ Thiên Hạ Hồng Lô không ngừng xâm nhập, sự tươi mát thấm vào từng lớp da thịt làm cho thương thể của nàng dần hồi phục.

- Thương thể của nàng sẽ nhanh chóng lành lại thôi. Để ta còn nhanh chóng lộng nàng nữa.

- Chàng còn muốn hành hạ thiếp sao.

Nghe được âm ngữ của hấn Kim Liên dậm dậm đáp trả. Tay ngọc sờ lấy mặt hấn, hôn vào cổ, thì thầm vào tai.

- Chỉ cần chàng muốn bất cứ lúc nào thiếp cũng sẽ trở thành đấng phụ cho mình chàng.

Trong lúc hấn cùng nàng tình chàng ý thiếp thì...

- Trần Duyên đạo hữu, tiểu nữ đây để đưa đan dược để Tướng cô nương trị thương.

Bị kẻ khác làm phiền Kim Liên phồng má giận dữ, nàng ôm chặt lấy hấn không muốn rời xa.

- Ngoan nào nàng tạm lánh mặt vào bên trong đi.

Đỗ dành nữ phụ diễm lệ, hấn nhanh chóng đi ra mở cửa.

- Đa tạ Lan Anh đạo hữu.

Nhận lấy túi trữ vật hấn muốn nhanh chóng đi vào thì bị nàng chặn lại.

- Không lẽ đạo hữu còn để bụng chuyện ban nãy sao?

Nàng rung rung nước mắt như gặp chuyện ủy khuất.

- Đạo hữu không nên hiểu lầm, chỉ là...

- Sư phụ tiểu nữ muốn lần nữa mời đạo hữu quá bộ tới tề xá, người có chuyện lời lại rằng có việc quan trọng muốn bàn tính.

Mĩ nữ nở nụ cười thần bí, ẩn khúc trong chuyện này bản thân nàng đã biết ít nhiều, ban đầu nàng không tin Ma Kiếm Tông lại muốn một tên đệ tử Luyện Khí kì như hấn tới đây thương thảo chuyện hệ trọng này quang cảnh vừa rồi cũng đủ để khẳng định mục đích của hấn.

- Nếu như Lương tiền bối đã mở lời thì ta đây không tiện từ chối.

Khép chặt cửa, Trần Duyên theo nàng theo đường cũ đồng hành.

- Đã tới nơi rồi, mời công tử.

Biệt viện xung quanh vẫn còn rất hoang tàn. Cũng không thể nào trách được, mọi chuyện mới trôi qua một ngày, do hấn quá nóng giận mà không kiểm soát khiến sát khí lan tràn.

- Lan đạo hữu không cùng tại hạ đi vào trong sao?

- Đây là sự việc trọng đại, tiểu nữ còn chưa đủ tư cách nhúng tay vào.

Mĩ nữ không khỏi cười khò.

Bên trong biệt viện, mộc linh khí càng lúc càng nồng đậm. Những kì hoa, dị thảo mọc lổm chổm không khác gì cỏ hoang kia lại có sức sống kinh người. không khí nơi đây làm cho một tu sĩ Mộc hệ như Trần Duyên như lạc vào thiên cung.

Bước tới đình viện hấn chấp tay đạo.

- Trần Duyên xin được gặp mặt Lương tiền bối.

Giọng nói của hấn vang vọng khắp khu vườn.

- Trần đạo hữu mời vào trong.

Được sự cho phép của nàng hấn chậm rãi tiến tới, mở ra đại môn. Mĩ phụ một thân bạch y rộng rãi, tóc dài xòa ngang vai, khuôn mặt nữ lệ mà treo trên đó là nụ cười làm cho kẻ chứng kiến cảm giác ấm áp trong lòng.

- Trần đạo hữu không khỏi quá khách sáo rồi, với thực lực đạo hữu bày ra hôm qua cũng đủ để cùng tu sĩ Trúc Cơ kì bình khởi bình tọa.

- Lương tiền bồi lại quá lời, Trần Duyên sinh sao để mượn làm sao dám cũng các bậc tiền bồi đánh đồng.

Trần Duyên không phải vì diệt sát vài con yêu thú cấp hai Bính đẳng mà trở nên tự phụ. Sinh thời yêu thú nhục thể luôn vượt trội so với nhân loại nhưng thực lực thật sự của yêu thú thường không thể sánh bằng tu sĩ cùng cấp.

Thanh Thiên chỉ là một kẻ vừa đột phá không thể khống chế chân khí thành thực nên Trần Duyên mới có thể tạm thời áp chế. Nếu như trận chiến thật sự xảy ra khẳng định phải xuất toàn lực mới có cơ may diệt sát hắn.

Biết tên Trần Duyên này vốn không đơn giản năng cũng không muốn cùng hắn phí thời gian đôi co, sau vài lời khách sáo mĩ phụ liền nói ra ý định.

- Lần này Trần Duyên tiểu hữu tới đây chắc không đơn thuần chỉ là thăm thú mĩ cảnh?

Sự việc càng hệ trọng Lương Tiểu Xuân càng không thể vội vàng, trước khi nói ra mục đích thật sự nàng muốn thăm dò một chút, nếu hắn chỉ là một tên đầu óc đơn giản thì tốt nhất là không nên để hắn lúng vào quá sâu. Dù sao Ma Kiếm Tông ắt hẳn chưa hề nói gì khi giao nhiệm vụ tương chừng đơn giản này.

- Lương tiền bồi quả là người thận trọng, tuy nhiên tranh chấp giữa các vị cùng lão già gần đất xa trời kia khó có thể giữ bí mật mãi mãi.

- Hìhìhi chỉ là thân làm trưởng lão, ta không thể không cẩn trọng. Nếu như tiểu hữu đã tường tận thì việc có mặt ở đây ắt hẳn không để ta thất vọng.

Mĩ phụ không khỏi mong chờ, dù bản thân biết Trần Duyên có không ít hảo cảm với những nữ đệ tử trong môn phái nhưng không thể phủ nhận rằng phần lớn thiên tài địa bảo lại trong tay lão già kia. Đứng trước ích lợi to lớn như vậy hiếm ai khó có thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Lục đại trưởng lão

Trong khi đó tại Ma Kiếm Tông trên Hành Pháp Sơn, một trong những nơi thâm nghiêm nhất. Nếu như kẻ nào tới gần nội trong ngàn bước chỉ có một kết cục duy nhất, giết không tha.

Hôm nay trong mật thất, xung quanh thập đại mộc tọa sáu kẻ thần khí bức người. Những đệ tử canh phòng gần đó cũng trở nên cẩn thận hơn ngày thường, bọn chúng không dám nhúc nhích dù chỉ là một đầu ngón tay bởi vì bên trong đó chính là sáu trong Thập Đại Trưởng Lão.

- Đại sư huynh, chẳng hay có chuyện gì hệ trọng mà phải truyền tin cho chúng ta.

- Lão ngũ nói không sai, không lẽ chiến trường ngoài kia đã thật sự nằm ngoài tầm kiểm soát.

Ngũ Trưởng Lão cùng Nhị Trưởng Lão không kiềm được nghi vấn.

- Nơi tiền tuyến đưa về tin tức, chiến trường phía Đông đã có tu sĩ Trúc Cơ kì tử trận.

Đây quả thật không đơn giản, chỉ mới ba năm trôi qua ắt hẳn chưa tới lúc kịch liệt mà tu sĩ cấp cao tăng liên ngã xuống không chừng báo hiệu điều không hay.

- Một tên tu sĩ Trúc Cơ ngã xuống đúng là chuyện không vui về gì nhưng không tới mức đại sư huynh phải triệu tập tất cả chúng ta ở đây chứ?

Người vừa lên tiếng chính là Tam Trưởng Lão, kẻ ẩn tu trên đỉnh Linh Dược Sơn. Trong Ma Kiếm Tông nói về tạo nghệ luyện đan thì lão đứng thứ hai không ai dám tranh là kẻ đứng nhất. Vốn là kẻ nổi tiếng không bao giờ bước chân ra khỏi động phủ nhưng Đại Trưởng Lão đã lên tiếng thì lão không thể không nể mặt.

- đương nhiên ta sẽ không làm phiền các vị sự đệ những chuyện nhỏ nhặt này nhưng đây là thứ tìm thấy trên thi thể của hắn.

- Thi thể?

Trung niên Thập Trưởng Lão lúc đầu lộ rõ vẻ không hề có hứng thú nhưng theo lời lão đại khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

- Không sai.

Đại Trưởng Lão ném tới một tiểu kiếm còn tanh mùi huyết nhục, trung niên tiếp lấy không khỏi nghiến ngấm. Bên trong thú triều, hàng ngàn vạn yêu thú ngoài kia làm sao không thèm khát huyết nhục tu sĩ, nhất là tu sĩ Trúc Cơ kì tràn ngập linh khí. Đứng trước hấp dẫn trí mạng yêu thú không thể bỏ qua dù chỉ là một chút, từ trước tới nay nếu như không phải ngã xuống gần đồng bạn thì khó có thể chết toàn thây.

- Nhị sư huynh, thứ này không phải quá rõ ràng rồi sao?

Trung niên ném thanh tiểu kiếm qua chỗ Nhị Trưởng Lão.

- Thập sư đệ nói không sai, tiểu kiếm này dùng huyết nuôi dưỡng. Là thứ mà đám huyết nhân kia cực kì thích sử dụng.

Đám huyết nhân lão nói tới không đầu xa lạ, chính là Ma Huyết Môn. Giữa thú triều xâm lấn, không ngờ có kẻ đứng sau đám một dao khiến Ma Kiếm Tông thật sự động nộ.

- Bọn chúng muốn cầu kết cùng yêu thú sao?

- Ta nghĩ bọn huyết nhân này không ngu ngốc làm chuyện hạ sách này. Bọn chúng cũng là nhân loại không thể nào có chuyện khiến lòng người phẫn nộ này. Ất hẳn Huyết Ma Môn muốn thừa cơ hội này khiến Ma Kiếm Tông ta tổn thất nặng nề.

Tam Trưởng Lão nói ra suy đoán.

- Ta không cần biết mục đích thật sự của chúng là gì nhưng dám nhắm tới Ma Kiếm Tông chính là từ tội.

Đại Trưởng Lão sát khí bức người, đứng ngoài ngàn bước chân cũng không khỏi khiếp sợ.

- Không biết các sư đệ ai sẽ đem đầu bọn chúng về đây?

Năm kẻ còn lại không khỏi cười gằn, ngồi ở đây không ai không từng giết người như ngài. Bọn họ chỉ thật sự không ra tay vì thân là trưởng lão không thể nào đích thân hành động vì ngại mặt mũi nhưng chính tông môn truyền lệnh xuống lại khác.

- Lão đại, gần trăm năm tiềm tu khiến ta thật sự có chút ngứa tay. Hay là để chuyện này do hỏa kiếm ta diệt sát.

Bát Trưởng Lão mặt đỏ như kẻ say hăng hái tự đề cử chính mình.

- Ta nghĩ lão bát người tốt nhất là ở lại tông môn thôi, những chuyện âm thầm này không nên để kẻ nóng nảy như người xen vào.

Nhị Trưởng Lão hồ hững nhẹ giọng.

- Nhị sư huynh, không ngờ người là kẻ hẹp hòi không bỏ qua chuyện cũ.

Bát Trưởng Lão nóng nảy hét lớn. Bỗng nhiên nhận ra bản thân đã bị khích tướng làm hấn càng nóng giận quay lại một tọa.

- Hahaha Bát sư đệ đúng là bát sư đệ, ngàn năm không đổi.

- Đại sư huynh, ta cũng muốn góp một chút công sức. Lò đan mới cần một chút tài liệu, bọn tu sĩ này ắt hẳn đều là Trúc Cơ kì trở lên rất thích hợp cho ta sử dụng.

Tam trưởng lão không khỏi cười lớn.

- Lão tam người lại luyện nhân đan sao, thứ tổn hại nhân quả này tốt nhất là không nên nhúng vào quá sâu.

Đại Trưởng Lão chân tâm nhắc nhở.

- Lão Thập thì sao, chẳng lẽ sư đệ không muốn vận động chân tay một chút sao?

- Đại sư huynh, ta cũng rất muốn ra tay nhưng thương thế thì...

Trung niên nhìn xuống bên tay áo, tuy không còn trống rỗng như trước nhưng khẳng định tổn không ít thời gian để hồi phục.

- Được rồi lão bát không cần phải nóng giận, lần này đành phải làm phiền người rồi.

Bát Trưởng Lão vẻ mặt có chút ngại ngại còn những lão còn lại không khỏi có chút thất vọng.

- Nhưng có một điều kiện.

- Đại sư huynh không ngại cứ việc nói ra.

Hắn hào hùng nói.

- Lão bát người không đơn độc, chuyến đi này có một kẻ cùng người truy bắt bọn chúng.

- Không biết là kẻ nào để đại sư huynh phải đích thân lên tiếng.

Bát Trưởng Lão nổi lên một chút hứng thú.

- Hahaha là kẻ không hề xa lạ, chính là tiểu tử Trần Duyên.

- Hử?

Ngoài trừ Tam Trưởng Lão vẻ mặt ngu ngơ, những kẻ còn lại không ai không bất ngờ.

- Đại sư huynh chuyện này...

Nhị Trưởng Lão cũng không khỏi gấp gáp.

- Hahaha lão nhị đệ không cần phải quá bận tâm, trọng yếu là lão bát. Lão bát, đệ còn gì ý kiến không?

Nhìn qua Bát Trưởng Lão, hấn ánh mắt không nóng không lạnh khiến người khác khó có thể dò xét tâm tư.

- Dù sao hắn cũng là đệ tử chân truyền của tứ sư huynh, việc này tốt nhất là để hắn tự mình khẳng định sẽ thích hợp hơn.

- Không cần, chính lão tứ đã nói ra việc này, lão bát người cứ y lệnh mà làm.

Đại Trưởng Lão chắc như đinh.

- Thôi được, nếu như cả tứ sư huynh cũng tán thành ta cũng không tiện từ chối.

- Nhưng bản thân không dám đảm bảo tên tiểu tử kia không bị trầy da xước vẩy.

Đáng để khiến những lão già kia kinh ngạc hơn là Bát Trưởng Lão quá dễ dàng chấp nhận. Cách đây không lâu chính hắn đã châm ngòi khiến cho Thập Trưởng Lão một bên tay bị trầm xuống.

- Chỉ cần lão bát người không quá tay là được, dù sao hắn cũng là đại đệ tử một trong Nhất Thập Chấn Sơn Tông không thể quá nuông chiều.

Cuối cùng mọi việc cũng được định đoạt, chờ khi bốn kẻ kia trở về Nhị Trưởng Lão đã không thể nhẫn nại.

- Đại sư huynh không lẽ ngại còn không rõ tính khí của lão bát, hẳn là kẻ có thù tất báo. Tiểu tử Trần Duyệt kia cùng hắn đồng hành hẳn lành ít dữ nhiều.

Sư phụ của Trần Duyệt, Phong Ma Chân Nhân cùng lão vốn là sư huynh đệ đồng sinh cộng tử, chính hắn đã trao tận tay công pháp kì bí kia cho Trần Duyệt. Chứng kiến tên tiểu tử có thực lực đậm đương tương lai của tông môn đi vào tử địa khiến lão thật sự có chút đau lòng.

- Hahaha nhị sư đệ quá đa cảm rồi, tên tiểu tử kia tuy rằng về ngoài thành thực hơn so với niên ki nhưng làm người lại quá thận trọng, quá âm trầm.

- Những kẻ như vậy nếu như không gặp cơ duyên từ trên trời rơi xuống thì chỉ biết sợ sệt chứng kiến thời cơ trước mắt bị lãng phí. Lão bát tuy tính tình có chút nóng nảy nhưng lòng trung thành đối với tông môn là không cần phải bàn cãi, ta nghĩ hẳn biết phân nặng nhẹ.

Xác thực lời báo đảm của Đại Trưởng Lão khiến lão cũng không nghĩ ra được ý định phản bác. Nếu như cả sư phụ hắn cũng tán thành thì chỉ có thể tùy theo cơ duyên mà định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Mĩ phụ gặp mặt

Bên trong đình viện tại Hợp Hoang Môn, Trần Duyệt đã tọa bình thần đối mặt với nữ phụ Lương Tiểu Xuân sắc mục không ngừng đánh giá năng.

- Trần Duyệt tiểu hữu đối với chốn phồn hoa này khẳng định không khỏi có chút lạ lẫm.

Nàng mở đầu dạo.

- Ban đầu ta cũng nghĩ không ra nhưng cuối cùng cũng được đệ tử của quý môn Lan Anh cô nương giải thích tường tận.

Hắn gật đầu đồng tình.

- Về phồn hoa yên bình này thật ra chỉ là để che giấu tranh chấp đẫm máu đằng sau nó.

Mĩ phụ giọng điệu nghiêm túc hẳn lên.

- Mấy trăm năm qua vì không ngừng tranh giành quyền lực mà không biết bao nhiêu đệ tử phải nằm xuống.

- Nếu như lời tiên bói không sai thì chỉ cần một trong hai bên nắm giữ ưu thế tuyệt đối thì cuộc nội đấu này liền chấm dứt.

Trần Duyệt nhạy bén nắm được cội nguồn vấn đề.

- Trần Duyệt đạo hữu quả tính tường, ta cầu mong quý tông sẽ ủng hộ môn chủ lên nắm quyền Hợp Hoang Môn.

Mĩ phụ hơi có chút điệu giọng, nàng biết rõ tuy môn chủ bề ngoài là tu sĩ Kim Đan kì có vẻ rất lợi hại nhưng sợ rằng không thể kiến Ma Kiếm Tông động lòng.

Bản thân chỉ vừa mới đột phá ngàn năm tích trữ khẳng định không thể nào bằng phe phái của Thái Thượng Trưởng Lão vốn thừa hưởng bảo khổ truyền đời của các lịch tiền bối. Thứ mà tông môn luôn khát khao nhất không đâu khác chính là thiên tài địa bảo, một tu sĩ Kim Đan kì ngoại lai không đủ để Ma Kiếm Tông nổi lên hứng thú.

Ngay khi nghe tin Trần Duyệt chính là sử giả được đưa tới Hợp Hoang Môn liền khiến nàng không khỏi động tâm, dù sao trong Ma Kiếm Lâm hắn khiến nàng có cảm tình không tệ, thậm chí xuất hiện quan hệ mập mờ với cặp song sinh ti muội kia. Ngay lập tức nàng ánh lên hi vọng tiểu tử kia sẽ vì vậy mà cân nhắc lại ý định.

- Không phải môn chủ quý phái là tu sĩ Kim Đan kì sao? Chỉ cần tiền bối ra tay thì những kẻ đối lập tức khác liền câm như hến.

Hắn cũng có chút khó hiểu.

- Hời... Trần Duyệt tiểu hữu không sai, nhưng môn chủ đã hạ độc thệ là bản thân sẽ không tự tay xuất thủ, lí do đằng sau chuyện này thì chính ta đây cũng không biết được.

Nàng thờ dài ngao ngán, nếu như không phải vì lời thề độc địa kia thì Hợp Hoang Môn liền nhanh chóng rơi vào tay các nàng không cần phải làm việc chứa đầy ắp ân oán như cầu cứu Ma Kiếm Tông.

- Chỉ cần Trần Duyệt tiểu hữu nhận lời thì ta sẵn sàng dâng tặng cặp ti muội Lệ, Liễu trở thành tiểu hữu đạo hữu.

- Hahaha Lương tiền bối quá coi thường Trần Duyệt rồi.

Hắn cuồng tiếu.

- Chắc tiền bối cũng là người rõ ràng nhất nếu như ta chấp thuận Thái Thượng Trưởng Lão của quý môn thì lợi ích ta nhận được khẳng định không chỉ có vậy.

Lương Tiểu Xuân cũng đã dự tính được tình huống này, nàng cắn răng nói.

- Ta chắc hẳn tích trữ của tu sĩ Trúc Cơ kì khẳng định sẽ khiến tiểu hữu phải động lòng.

- Tiền bối quả không sai nhưng ta đó không phải thứ ta mong muốn.

Hắn ngay lập tức bác bỏ, tuy là tu sĩ Trúc Cơ nhưng tích trữ của tu sĩ Hợp Hoang Môn không làm hắn nảy lên một chút hứng thú. Trần Duyệt nắm rất rõ, nội trong ba năm hắn liền đột phá Trúc Cơ, lúc đó với thực lực một tay che trời của Ma Kiếm Tông thì những thứ này không là gì.

- Thứ ta muốn chỉ có một, nữ nhân.

Trần Duyên không hề che dấu nói ra ý định của bản thân.

- Không phải ta đã đưa đạo hữu song bào tì muội kia rồi sao?

- Trong chuyến hành trình đó không chỉ hai nàng là nữ nhân.

Nhìn thấy ánh mắt xâm lược của hắc nữ phụ chợt rùng mình, chính nàng không ngờ tiểu tử này lại lớn mật như vậy, dám có chủ ý với tú sĩ Trúc Cơ viên mãn như nàng.

Nhưng nàng không hề nổi khí, nói đúng hơn là không thể nổi khí. Số phận của các tì muội có thể nói đều phụ thuộc tiểu tử này.

- Tiểu hữu thấy đệ tử ta Lan Anh có hợp nhãn hay không?

Nàng cắn răng bán đi đệ tử chân truyền của mình.

- Lan Anh cô nương đúng là nữ nhân tuyệt sắc, trí võ song toàn nhưng ta chưa bao giờ có ý định với nàng ta.

- Chẳng lẽ tiểu hữu nhất quyết không thay đổi ý định.

Thấy nàng có chút trầm giọng khiến Trần Duyên không khỏi có chút kì lạ, chẳng lẽ mười vị nữ nhân kia thật sự quan trọng đối với nàng như vậy. Khiến nữ nhân này thà hi sinh đệ tử của mình quyết không đồng ý.

Nhưng nhớ tới nỗi đau điên dại của Kim Liên, nhớ mong của song bào tì muội, lời hứa nam nhân nơi rừng sâu khiến hắc không thể nào lùi bước quyết tuyệt gạt đầu.

- Không sai, nếu như tiền bối không thể nào đáp ứng ta e rằng những sư bá, sư thúc đều rất mong chờ cùng Thái Thượng Trưởng Lão của quý phái hợp tác.

Mĩ phụ răng cắn chặt, không khí xung quanh trở nên nặng nề. Trần Duyên bỗng dừng toàn thân không thể cử động.

- Tiền bối ngươi...

Miệng hắc cứng đờ không thể phát ra tiếng.

Lương Tiểu Xuân động thân rồi đi bỏ đoàn, trên mặt không biết nóng lạnh. Nàng phát tay kết giới liền bộc phát bao trùm lấy xung quanh khiến tiểu đình tối đen như mực.

- Không lẽ muốn giết người diệt khẩu? Không, không thể nào, cảm tình của nữ nhân này đối với Hợp Hoang Môn rất sâu sắc không thể nào làm ra chuyện ngu ngốc này.

Mặc dù toàn thân không thể động đậy nhưng tâm trí còn rất tỉnh táo, không rối loạn hắc cố sức sử dụng não bộ nghĩ cách thoát thân. Nhưng tất cả đều vô ích mỹ phụ đã bước nửa chân vào Kim Đan kì ngay cả não hải cũng bị khóa chặt khiến hắc không thể nào cầu cứu Chu lão cũng Tiểu Mập Mập.

Trong lúc hắc đang cố vùng vẫy thì bàn tay trơn mềm đã chạm vào người di chuyển lên cổ. Trần Duyên thật sự đã tuyệt vọng, hắc nhắm chặt hai mắt chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời thì...

(các đạo hữu muốn chuyện gì xảy ra tiếp theo để lại comment đi ^-^).

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Cùng mỹ phụ.. (18+)

Bàn tay non mềm chạm lấy cổ nhưng không hề đau đớn nhưng hắc tưởng tượng, cảm giác mát mẻ do y phục lần lượt bị trút xuống khiến hắc không thể hiểu nổi.

- Không lẽ nữ nhân này muốn phi tang chứng cứ?

Chính hắc cũng không tin điều này, chỉ cần một búng tay của nàng hắc liền trở thành tro bụi không cần phải phiền phức.

Trong lúc hắc còn đang mong lung thì cả người bỗng nhiên đón nhận cảm giác non mềm quen thuộc. Đây chính là cảm giác do nữ nhân mang lại mà hắc đã hân hưởng không biết bao nhiêu lần.

- Cái gì nữ nhân này muốn...

Mặc dù hắc không muốn tin nhưng hương thơm thanh nhã quen thuộc từ nàng xộc vào mũi, mái tóc xoàng dài bao phủ lấy khuôn mặt. Mặc dù hắc không thấy gì nhưng vẫn tưởng tượng ra được hình thể mỹ nhân trần truồng đang nằm lên người.

(sorry trời tối quá ta không thể diễn tả được chư vị đạo hữu dành tưởng tượng vậy ^-^).

Từng tấc da thịt trên người không ngừng bị thứ mềm mềm cạo sát. Từ trên khuôn mặt, lồng ngực, đan điền, cuối cùng chính là tiểujj phía dưới. Có điều ông trời quả biết cách chơi người, nhục thể không thể nào cử động riêng tiểu mệnh căn giờ đây chẳng khác gì cột chống trời.

(“ta đã tính hết rồi các con ạ” Trời cao said:)

Lương Tiểu Xuân không tin vào mắt mình, hai tay ngọc tóm lấy cự long hung hắc trên mặt còn chút thẹn thùng. Song thủ cũng không thể nào cầm hết được thứ quái dị kia khiến nàng vừa mừng vừa lo.

- Trần Duyên tiểu hữu, mặc dù ta không thể trở thành người đạo lữ nhưng trăm năm qua chỉ có Trần Duyên người là nam nhân duy nhất được động vào ta. Bản nhân chỉ cầu mong người cho chúng ta một chút hi vọng biến nơi đây trở thành thiên đường cho nữ nhân.

Lúc này Trần Duyên mới hiểu thì ra nữ phụ đã hiểu sai ý của hắn. Nhưng tất cả đều đã quá muộn màng, cự long đã được nàng dùng hai tay bắt lấy mãi không buông, từ từ nhắm ngay hạ thể liền ngồi xuống.

Một luồng điện kì lạ chạy dọc thân thể hai người, cảm giác trống rỗng bỗng nhiên bị lấp đầy khiến nàng không kịp trở tay mà gục xuống trên ngực hắn.

Tiền vốn của Trần Duyên quá kinh khủng khiến nữ phụ không thể thích ứng ngay được mà chỉ có thể chậm chậm cọ xát.

- Hờ... hờ...

Nàng thở dốc cổ không phát ra tiếng rên rỉ.

Sau một hồi tốc độ cũng tăng nhịp. Từ đau đớn lúc ban đầu từng tia khoái cảm dần xâm chiếm. Nàng hưng phấn từng nhịp lên xuống trong đầu thâm cầu cho Trần Duyên không phải ra quá sớm để nàng không phải sớm kết thúc cảm giác khoái lạc này.

Chỉ có điều diễn biến tiếp theo lại khiến nàng biết bản thân lại quá lo xa. Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ... nửa ngày trôi qua nàng đã ba lần lên đỉnh nhưng cự long vẫn cứ cứng rắn như cũ không hề có một chút dấu hiệu phún xuất.

Lương Tiểu Xuân hưng phấn, tu luyện công pháp song tu khiến nhu cầu của nàng rất lớn, tu vi càng cao càng khó có thể thỏa mãn. Tuy từ lâu đã cãi tu Giả Long Thực Phượng Quyết được chính tay môn chủ bồi dưỡng nhưng cảm giác khoái lạc được nam nhân mang tới lại khiến nàng không thể quên.

Lần trước tuy bị tiểu tử này kích phát ham muốn nhưng nàng cũng chỉ nghĩ rằng đó là tình cờ, chỉ biết ghen tị cùng các nàng đầu nghĩ rằng giờ đây chính bản thân lại cùng hắn giao hoan.

- Hahaha nữa nữa... tiểu hữu quả không hổ danh là đại đệ tử Ma Kiếm Tông “thực lực” quả không ai sánh kịp.

Nàng điên cuồng nhấp hồng lên xuống, không ngờ dưới áp lực vất kiệt của tu sĩ Trúc Cơ Trần Duyên lại không hề xuy xuyên.

Đột nhiên cơ thể hắn lấy lại tự do, chính nữ phụ cũng không ngờ rằng nàng cùng hắn tiêu dao hơn nửa ngày mà không hề có dấu hiệu dừng lại. Chính vì lẽ đó cấm chế trên người hắn liền không còn tác dụng (hết hạn sử dụng).

Ngay khi được tự do việc đầu tiên hắn làm là chòm người dậy, ôm chặt lấy nữ phụ trong con điên cuồng mà hét lớn.

Đừng nghĩ chỉ có nàng mới sung sướng, ngay từ khi cự long bị thử ẩm ướt non mềm kia bám chặt Trần Duyên liền lạc trong dục nhục. Thực lực của Lương Tiểu Xuân sâu không lường, hợp hoan công của nàng đã luyện tới viên mãn. Hạ thể không ngừng co bóp liên hồi, nếu hắn không có thần thông Thiên Hạ Hồng Lô thì nội trong ba hô hấp liền bị nữ nhân này hấp khô.

Cảm nhận thấy Trần Duyên nàng cũng giật mình đoán ra được cấm chế trên người hắn đã sớm không còn tác dụng, nhưng khi cùng hắn phối hợp thì từng tia điện cực mạnh phóng lên đại não khiến nàng không thể kiểm hãm mà ôm chặt lấy hắn tiếp tục tầm hoang.

- Hahaha Lương Tiểu Xuân ta gọi nàng như vậy được không?

Trần Duyên hưng phấn, nhưng không hề nhận được lời đáp lại khiến hắn đẩy hồng càng mạnh.

- Sao hả, nàng thấy ta có thật sự khiến nàng thỏa mãn không?

Dâm ngữ lần lượt chui vào tai nàng như muốn đánh đổ bản tâm.

Từng tia chân khí từ Thiên Hạ Hồng Lô không ngừng giao lưu qua lại hạ thể của hắn cùng nàng. Trần Duyên rõ ràng cảm nhận được tia chân khí này càng lúc càng thô rộng, tốc độ lưu chuyển càng lúc càng nhanh khiến hắn không thể nào chú ý tới mà chỉ chú tâm tuần phục nữ nhân mạnh mẽ này.

Bỗng nhiên thân thể Trần Duyên phát ra ánh xanh quen thuộc, đây rõ ràng là tia chân khí vốn nhỏ như cây kim của Thiên Hạ Hồng Lô nhưng giờ đây đã nhạt dần nhưng lại thô như que củi.

- Chẳng lẽ thần thông đột phá.

Ý nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu hắn. Thần Thông vốn được nhiều kẻ săn đón vì chúng không hề có đẳng cấp mà phát triển theo thực lực của chủ nhân. Song hi lâm môn, vừa được cưới nữ phụ thực lực siêu cường, công pháp lại đột phá khiến hắn càng lúc càng hưng phấn.

- Ah... Trần Duyên tiểu hữu ta... ta...

Lúc này Lương Tiểu Xuân lại một lần nữa phún xuất, nàng không ngờ có ngày lại hưởng thụ niềm vui thú của nữ nhân này, không ngừng mở miệng tầm hoan.

- Hừ ai là Trần Duyên tiểu hữu của nàng.

Bỗng nhiên hắn lập tức ngừng lại.

- Đứng... đứng dừng lại. Mau mau cho ta...

Hắn dừng lại khiến cảm giác khoái cảm tiêu tan. Lương Tiểu Xuân khóc lóc nài nỉ, nữ môn không ngừng vịn vẹo ra vào nhằm muốn níu giữ chút khoái cảm.

- Nàng gọi ta là gì?

- Là Trần Duyên, chàng mau nhanh cho thiếp.

Nữ phụ điên cuồng cầu xin.

- Gọi ta là tướng công.

Nàng cắn chặt răng không phát ra một lời, đối với nàng hai chữ tướng công trọng lượng rất nặng, dù cho trước kia cùng song tu đạo lữ chính nàng cũng chưa một lần gọi hắn.

Nữ nhân càng quật cường càng khiến Trần Duyên nổi lên hứng thú, hắn từ từ thật chậm kéo cự long ra ngoài.

Cảm giác hạ thể vốn bị lấp đầy liền từ từ trống rỗng đã đập tan hoàn toàn ý chí của nàng.

- Đùng... đùng mà tướng công, tướng công...

Trên mặt nàng đã thấm đẫm nước mắt.

- Phu nhân của ta quả là biết nghe lời, nàng muốn thứ gì thì phải nói ra để tướng công cho nàng.

Hắn càng lúc càng hứng thú trêu đùa nàng.

- Thiếp... thiếp muốn cự long của chàng tiến sâu vào trong tiểu điền loa của thiếp.

Lương Tiểu Xuân đã không thể nào ngăn cản được dục vọng, nàng điên cuồng làm theo ý muốn của hắn. Ba ngày ba đêm trôi qua cuối cùng mỹ phụ cũng đã không thể nào tiêu hóa nổi đành phải cầu xin hắn tha thứ.

Trần Duyên cũng đã cùng nàng không biết bao nhiêu lần phóng xuất, cũng đã rất lâu rồi mới có nữ nhân cùng hắn tác chiến lâu như vậy khiến hắn có chút không nề rời bỏ nàng. Ngay khi muốn rút hung khí ra khỏi hạ thể của nàng thì từ trong đan điền một luồng chân khí mãnh liệt chợt tung trào.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Bất ngờ đột phá Trúc Cơ

Từ đan điền một luồng chân khí mãnh liệt đánh mạnh vào từng ngõ ngách trong cơ thể, ngay tức khắc cơ thể hắn chợt bị hút khô. Biết tình thế không ổn hắn liền vỗ mạnh vào kiều đồn khiến mỹ phụ như sắp ngã đi chaoáng tỉnh.

Bị hành hạ ba ngày ba đêm khiến nàng mệt lã người, tưởng rằng hắn muốn cùng nàng tiếp tục, mỹ phụ liền muốn cho tên tiểu tử này một chút dạy dỗ thì phát hiện có gì đó không ổn.

- Trần Duyên, người...

- Lương Tiểu Xuân, nàng mau cùng ta thu nạp chân khí mau...

Từng tiếng khản đặc phát ra, Trần Duyên lúc này không khác thầy khô là mấy cả người sức sống không ngừng cạn kiệt. Đây chính là tác hại của Hóa Mộc Quyết, nếu như hắn không nhanh chóng đồ đầy chân khí liên bị mộc tính trong cơ thể biến cả người thành mộc nhân ngã xuống.

Mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nhìn thấy hắn đau đớn lại khiến nàng có chút gì đó khó chịu, không kịp suy nghĩ ngay lập tức dưới sự thôi phát của tu sĩ Trúc Cơ viên mãn nguyên khí khắp nơi liền tề tụ về thân thể nàng.

Ngay tức khắc Thiên Hạ Hồng Lô vận chuyển, hạ thể của nàng cùng hắn vốn chưa hề tách rời. Từng tia chân khí không ngừng lưu chuyển, Trần Duyên sắc mặt đã khởi sắc. Nhìn thấy điều đó mỹ phụ không khỏi kinh hãi càng ra sức thu thập nguyên khí.

Sau mười ngày, vườn thiên tài địa bảo mà nàng cố công vun xới đều đã chết khô. Phạm vi hơn mười dặm xung quanh đã hầu như cạn kiệt nguyên khí, sợ rằng nếu như không mất vài năm hắn không thể phục hồi. Nhưng tất cả điều đó đã không còn quá lo ngại, vì tất cả tâm trí của nàng đều đặt trên người nam nhân kia.

Hắn đã ngồi bất động hơn mười ngày, tới ngày thứ năm đã triệt để dừng việc hấp thu chân khí. Ngay lúc nàng không biết phải làm gì thì từng tia lục quang từ người hắn tàn mát ra.

Cùng hắn tiếp xúc da thịt Lương Tiểu Xuân cũng hiểu, Trần Duyên đột phá. Hắn vốn là tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn, lần này đột phá chính là một bước lên mây trở thành tu sĩ Trúc Cơ kì hàng thật giá thật.

- Nàng không phải đã ngắm nhìn ta quá lâu sao?

Đột nhiên Trần Duyên cất giọng, nét mặt hiền hòa không hề che giấu vẻ yêu thương. Mặc dù đau đớn sống không bằng chết nhưng hắn làm sao có thể không biết chính mỹ phụ nàng đã khổ cực cùng hắn hấp thu chân khí. Nhiều lần suýt trở thành thầy khô chính nàng đã liều mạng để Trần Duyên hấp thu toàn bộ chân khí của mình, nếu không phải phục dụng đan dược thì lúc này sợ rằng hắn đã cùng nàng ngã xuống.

- Đau, đau có, người lại suy nghĩ viển vông rồi.

Mỹ phụ đỏ mặt, Trần Duyên đột phá khiến khí chất trong người hắn thay đổi chóng mặt, nhất là thần thông Thiên Hạ Hồng Lô đột phá khiến từ người hắn bắt giáng lộ ra khí chất mê hồn.

Trần Duyên khẽ cười đánh nhẹ vào kiều đồn, mỹ phụ bất ngờ nhận ra chỗ đó của hai người hơn mười ngày qua đều dích chặt không rời. Nàng sợ rằng sẽ động tới hắn nên chỉ còn có thể cắn răng chịu đựng. Ngượng chín mặt mỹ phụ muốn đứng lên, nhưng được giữa chừng Trần Duyên lại kéo nàng xuống khiến cự long đánh mạnh vào hoa tâm làm nàng bất giác lớn tiếng rên rĩ.

- Trần Duyên tiểu hữu không thấy bản thân đã quá đáng rồi sao? Ta cùng người chỉ là trao đổi qua lại, giờ đây người cũng đã đột phá liền có thể buông tha tấm thân già này.

- Không nàng không già chút nào, thậm chí xuân sắc khiến cho những nữ nhân kia phải ghen tị. Ta đúng là phước đức ba đời mới có mỹ nhân như nàng cùng đồng hành.

Trần Duyên mặt dày không buông tay.

- Ai muốn cùng người đồng hành chứ.

Mỹ phụ đỏ mặt từ chối.

Trần Duyên không cam tâm ngay lập tức cùng nàng diễn lại xuân cung đồ. Mỹ phụ cũng chỉ dùng miệng chửi bới nhưng thể xác lại không hề kháng cự.

- Mau gọi ta là tướng công, mau lên.

Trần Duyên không ngừng cùng nàng lên xuống, mỗi lần phun xuất hẳn lại bắt nàng gọi hẳn là tướng công khiến mỹ phụ chỉ còn biết nghe lời.

- Ah... tướng công... tướng công...

Mãn xuân sắc lại kéo dài, hẳn đã ở cùng nàng hơn một tuần trăng không biết bao nhiêu ý tưởng đen tối trong đầu vốn không thể thực hiện với các nàng giờ đây Lương Tiểu Xuân chính là nơi tốt nhất để hẳn thể nghiệm. Cuối cùng tới khi hạ thể của nàng đã tràn ngập tinh hoa, Trần Duyên mới chịu buông tay nhưng với điều kiện nàng không thể cùng nam nhân nào khác gần gũi.

Đương nhiên là mỹ phụ ngay tức khắc nhận lời, nàng sợ rằng từ đây hạ thể đã không thể thỏa mãn cùng những nữ nhân khác sờ mó hay những tên nam nhân kia, chỉ cần nghĩ tới “con giun” của bọn hẳn đã khiến nàng chán ghét.

- Người sẽ quay lại đây chứ?

Lương Tiểu Xuân dùng chân móng che đi ngọc thể ngạo nhân ánh mắt có chút mong chờ nhìn qua thiếu niên.

Trần Duyên dang tay ôm kéo mỹ phụ lại gần, bàn tay lướt nhẹ trên lưng ong xuống tới đồn bộ.

- Không phải ta đã căn dặn nàng phải gọi là tướng công sao?

Hắn gằng giọng, tay đánh lên kiều đồn căng tròn đàn hồi.

Mỹ phụ ngượng ngùng, sau khi cùng hẳn trong lúc “bão bùng” cưỡng ép nói ra những điều chính nàng lúc này nhớ lại cũng không thể nào tin nổi. Như là tiểu tình nhân bị bắt nạt, nàng im lặng quyết không mở lời dù tên sắc lang kia giờ hết trò vui về trên ngọc thể của mình.

- Nàng có muốn ta cùng ta rời đi không?

Mỹ phụ bị hẳn hỏi ngược, chính nàng cũng không thể nào biết suy nghĩ của bản thân khi đối với hẳn đặt ra nghi vấn. Chính nàng cũng không muốn cùng Trần Duyên phải tách rời, cùng hẳn hơn một tuần trăng (1 tháng) “điên loạn đảo phượng” Lương Tiểu Xuân hiểu rằng bản thân đã không thể sống thiếu hẳn.

Nàng bị gằng co bởi gánh nặng môn phái cùng hạnh phúc khiến bản thân cũng không thể nào tìm ra lối thoát. Về đẹp tuyệt sắc lại xuất hiện một chút suy tư Trần Duyên cũng không cần nàng phải lập tức nói ra đáp án, hẳn hôn nàng thật sâu thỏ thẻ.

- Nương tử của ta, nàng không cần phải khiến bản thân nhiều tâm sự như vậy. Chỉ cần thực lực của tướng công hùng mạnh thì dù nàng có muốn vùng thoát cũng là điều không thể.

Hắn mang niềm tin mãnh liệt nhìn vào mỹ mục của nàng. Ngay tức khắc trái tim của Lương Tiểu Xuân đập mạnh, ngọc thể run lên. Nàng không ngờ nam nhân này lại là một kẻ bá đạo, nhưng cảm giác bị nam nhân này nắm trong tay lại không khiến mỹ phụ cảm thấy bài trừ mà lại có một chút mong đợi.

Chính nàng cũng thật sự mong chờ được cùng hẳn một chỗ, mỹ phụ nhỏ giọng.

- Được, tiếp chờ chàng.

Trần Duyên cuồng hí cười lớn.

Sau một hồi an ủi Trần Duyên mặc lại y phục hôn mỹ phụ thật sâu, nàng lúc này đã không thể cử động đành phải để Trần Duyên tự mình rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Linh trùng khó đoán

- Tướng đạo hữu mau dừng lại, nơi đây là cấm địa của trường lão ngoại nhân không được phép xâm nhập.

Bước ra khỏi tiểu đình, Trần Duyên đã nghe thấy tiếng động huyền ảo. Tiếng nữ nhân không ngừng ngăn cản, hẳn nhận ra đây là tiếng của Lan Anh. Còn Tướng cô nương kia không cần phải nghĩ cũng biết là Trường Lệ.

Hết cách hẳn đã tới đây hơn một tuần trăng, người ngoài nhìn vào sợ rằng cũng nghĩ hẳn đã lãnh ít dữ nhiều.

- Các người còn không mau tránh ra, Trần sư huynh đã một tuần trăng không đi ra. Nếu như huynh ấy có mệnh hệ gì ta... ta...

Nàng gào khản cả giọng, chính nàng cũng không nhớ rõ bản thân xông vào bao nhiêu lần. Nhưng thực lực hữu hạn chỉ có thể bị những nữ đệ tử nơi đây đẩy ra thậm chí xuýt trọng thương.

Trần Duyên đã lâu ngày không đi ra khiến nàng càng lúc càng thấp thòm, hôm nay nàng dự định sẽ liều mạng xông vào. Chỉ cần nghĩ tới Trần Duyên đã không còn nữa thì nữ nhân bằng hân như nàng liền không kiềm được hai dòng lệ tuông trào.

Nhưng thân ảnh mà nam nhân mà nàng mong chờ ngày đêm bỗng dung xuất hiện, không còn giữ được vẻ lạnh lùng thường ngày, nàng dùng tốc độ nhanh nhất liều mạng xông tới. Những nữ nhân vốn căn trở nơi đó không ai bảo ai đều dừng lại cho nàng lướt qua.

Ôm chầm lấy Trần Duyên, Tướng Lệ khóc ròng. Nàng như tiểu nữ hải không quan tâm tới xung quanh chỉ biết gào lên khóc lớn trước ánh nhìn của nhiều người. Không ngờ nữ nhân điên cuồng lãnh khốc lại có lúc lại như vậy.

Trần Duyên làm sao không hiểu Trường Lệ lại có cảm xúc mãnh liệt như vậy. Ôm chặt lấy nữ nhân, để nàng trút hết nỗi nhớ mong. Nữ nhân thút thít dùng ánh mắt còn chút đỏ nhìn hẳn.

- Thế tử ngoan, không phải trọng phụ của nàng đã quay trở lại rồi sao? Nếu như nàng khóc nhiều thì mỹ mục sẽ sưng lên xấu xí lắm biết chưa.

Hắn điệu dàng an ủi, từ trong túi trữ vật lấy ra pháp kiếm. Bể Tường Lệ nhảy lên, chân đạp pháp kiếm đằng không trước sự ngỡ ngàng của Lan Anh.

- Chẳng đạp pháp khí đằng không, chẳng lẽ chàng...

Từ trên cao nhìn xuống, Tường Lệ hoảng hốt không tin vào mắt mình.

- Hahaha đương nhiên là phu quân nàng đã trở thành tu sĩ Trúc Cơ kì hàng thật giá thật.

Tường Lệ khiếp sợ, cuối cùng nàng cũng đã hiểu tại sao Trần Duyên lại ở trong đó lâu tới như vậy. Mĩ nữ dựa vào lồng ngực hắn mỉm cười hạnh phúc.

Không phải kẻ nào vừa đột phá đã có thể phi hành, nếu như không ở cùng Nguyệt Nguyệt trong Hắc Lâm rừng rậm thì đừng mơ tưởng làm được như hắn.

Lan Anh còn chút ngần ngại thì chợt tỉnh, nàng nhanh chóng bước tới đình viện.

- Thưa sư phụ đồ nhi Lan Anh xin diện kiến.

- Anh nhi ngươi có gì cứ nói.

Mĩ phụ thân thể đã mệt mỏi, không thể để hạ thể trần ngập tinh hoa của hắn đi gặp người chỉ có thể nói vọng ra.

- Trần Duyên hắn...

Lan Anh không một chút nghỉ ngơi.

- Từ giờ ngươi nên thêm hai chữ tiền bối trước mặt hắn.

Chính tai nghe thấy sư phụ xác nhận nàng có chút hụt hẫng, quay đầu cáo từ.

Đưa Tường Lệ về phòng Trần Duyên lập tức rời đi, hắn dự định ngày sáng mai sẽ xuất hành trở về Ma Kiếm Tông. Còn về phòng của hắn, nơi đây liền trở nên nhộn nhịp.

Biết tin Trần Duyên mất tích cả tuần trắng chúng nữ ngay lập tức chia nhau tìm kiếm. Hơn mười nữ nhân theo ước hẹn từ trước đều bái vào dưới trướng Tam trưởng lão chờ hắn. Chưa kịp gặp mặt tin tức hắn mất tích liền khiến các nàng lo âu. Vừa gặp mặt Trần Duyên thập nữ liền nhảy bổ vào người hắn khóc lớn.

- Hahaha nữ nhân của ta đúng là không tệ, các nàng có nhớ ta không?

Hắn ngã người vào các nàng, từng hương thơm sộc vào mũi khoan khoái. Tay heo lại loạn động, thần thông Thiên Hạ Hồng Lô đột phá khiến nhu cầu của hắn lại gia tăng, vừa nhìn thấy thập nữ như hoa như ngọc Trần Duyên không hề có sức đề kháng mà lao vào.

Chỉ có một đêm Trần Duyên không thể nào cùng thập nữ tận hưởng, mặc dù có chút luyến tiếc nhưng hắn không thể không thu các nàng vào trong tiểu thế giới.

Tới bây giờ Trần Duyên mới có thể bình tĩnh xem xét lại tu vi của bản thân. “Đột phá Trúc Cơ một bước lên mây từ phạm hóa thần”. Tuy câu nói này có chút quá đáng nhưng cũng không sai biệt, Trần Duyên đã có thọ nguyên ngàn năm, điều mà tu sĩ dưới Trúc Cơ không thể nào đạt tới.

- Hừ tiểu tử ngươi đột phá Trúc Cơ mà không hề cho lão phu biết, sợ rằng ta biết được bí mật nhỏ của ngươi sao?

Não hải khai thông Chu lão ngay lập tức hiện ra, điều đầu tiên tất nhiên là lão một phen quát mắng khiến hắn to đầu.

- Hahaha chỉ là do ta quá hưng phấn nên không để ý, phải rồi Tiểu Mập Mập tại sao không cùng Chu lão ra đây?

Trần Duyên cố ý chuyển chủ đề.

- Hải tử kia tạm thời không thể nào ra đây được.

- Há chẳng lẽ Tiểu Mập Mập nội thương tái phát.

Trần Duyên hốt hoảng nhìn vào bên trong, nơi Tinh Thần Trùng giờ đây xuất hiện một cái kén tơ trắng muốt.

Nhìn thấy vẻ lo lắng của hắn Chu lão có chút hài lòng nhẹ giọng.

- Tiểu tử ngươi đã đột phá Trúc Cơ đương nhiên linh trùng bốn mạng cũng theo đó mà phát triển. Nhờ hải tử này biến đổi lão phu mới biết được ngươi đã đột phá.

- Thì ra là vậy.

Trần Duyên thờ phào nhẹ nhõm, hắn có thể cảm nhận được hơi thở của Tiểu Mập Mập mới triệt để an tâm.

Đột phá Trúc Cơ khiến cảm nhận của Trần Duyên tinh mẫn gấp trăm lần trước kia, chỉ cần một chút lay động dù nhỏ nhất trong phạm vi trăm bước chân cũng không thể nào qua khỏi mắt hắn.

Lượng chân khí mãnh liệt chạy trong cơ thể khiến hắn cảm thấy tinh lực dồi dào.

- Tiểu tử ngươi còn chưa thể nào quen thuộc với tu vi hiện tại, tốt nhất nên ngoan ngoãn tĩnh tu một thời gian.

Chu lão nhắc nhở.

Nhân lúc Chu lão còn tại đây Trần Duyên ngay lập tức thỉnh giáo mối lo âu luôn khiến hắn phải đau đầu suy nghĩ.

- Hừ ý ngươi là đám linh trùng kia nhàm chán không muốn giao phối sao?

- Người bị ngu à, chúng không làm thì ép chúng làm.

Lão viết ra một mảnh giấy nhỏ ghi tên một loại thuốc kì lạ ném cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Kê xuân được

Kế hoạch lập tức quay về của hắc đàn ông phải dừng lại. Đúng như lời Chu lão, Trần Duyên vừa đột phá không vững chắc nếu như xuất hiện ngoài ý muốn thậm chí tu vi của hắn bị đánh rớt xuống Luyện Khí kì lúc đó thật sự là khóc không ra nước mắt.

- Trần Duyên tiền bối tiểu nữ Lan Anh xin diện kiến.

- Lan Anh đạo hữu mời vào.

Hắn sau khi nhận được được phương của lão thì đành bỏ tay, những thứ bên trong hoàn toàn xa lạ. Cuối cùng đành lĩnh giáo Lan Anh hi vọng nàng cung cấp một chút tin tức.

- Hahaha thật sự làm phiền đạo hữu.

Trần Duyên ngượng ngùng cười, hắn không hề biết nơi cư ngụ của nàng đàn ông phải phóng ra truyền tin phù.

- Được Trần tiền bối kêu gọi cũng chính là niềm vinh hạnh của tiểu nữ.

Mĩ nữ cuối đầu duyên dáng nói. Hiện giờ khoảng cách giữa hắn và nàng đã dần rộng lớn trong giới tu tiên cấp bậc là thứ xâm nghiêm không thể nào xâm phạm, điều đó cũng khiến nàng không dám tùy tiện cùng hắn chuyện trò như trước đây.

Dù có chút không quen tai nhưng đây là trong môn phái, một chút lễ nghĩa không thể làm trái, Trần Duyên cũng không biết bắt ép nàng. Lấy ra được phương đem tới trước mặt nữ tử.

- Lan Anh đạo hữu chẳng hay biết những linh dược ghi trong đây?

Nàng thận trọng tiếp nhận, nhìn vào được phương ghi hơn mười loại khác nhau ngay lập tức nữ tử trở nên đỏ hồng, mắt phượng có một chút khó tin nhìn về phía hắn.

- Chẳng lẽ những thứ này đạo hữu cũng chưa từng nghe nói tới?

Trần Duyên cũng không quá bất ngờ.

- Không phải, những linh dược được ghi trong đây tất cả tiểu nữ đều đã biết qua.

Lan Anh nhỏ giọng đáp lại, gương mặt cuối xuống không dám ngẩng lên.

- Thật tốt quá, lần này quả thật phải đa tạ đạo hữu.

Hắn hưng phấn quá độ không hề để ý đến tâm tình nữ nhân.

- Những dược liệu này hắn rất trân quý, không biết đạo hữu có thể nói cho ta biết có thể kiếm chúng ở nơi nào?

- Tiền bối hiểu lầm, những thứ này cũng chỉ là linh dược cấp một thấp kém. Trong Hợp Hoang Môn lại nhiều không kể xiết, nội trong ngày hôm nay tiểu nữ sẽ cho người mang tới đây đủ.

Lan Anh vội vàng lắc đầu. Chưa kịp đợi hắn nói vài câu khách sáo nàng liền cáo từ nhanh chóng rời đi.

Mặc dù có một chút nghi vấn nhưng Trần Duyên vốn không phải là kẻ thích lo chuyện bao đồng, hắn cũng không buồn hỏi. Đúng như đã hẹn, chiều hôm đó một nữ đệ tử xinh như hoa đem tới trao cho hắn túi trữ vật. Kì lạ là nữ nhân này cũng dùng ánh mắt kì quái nhìn chằm chằm khiến Trần Duyên cũng có chút khó hiểu.

- Vị đạo hữu này không lẽ trộm mặt tại hạ có dính gì sao?

- Không, không có. Cáo từ.

Thấy vẻ hoảng hốt của nàng đầu của Trần Duyên thật sự to bằng cái thố.

Gác bỏ mọi chuyện đầu đầu ra phía sau hắn kiểm tra túi trữ vật, thấy số lượng bên trong không hề ít Trần Duyên vô cùng hài lòng.

- Có vẻ Lan Anh đạo hữu phí không ít công sức đây.

Hắn té ra Loa Trùng Ốc, bên trong Phệ Huyết Trùng lúc này không khác gì Tiểu Mập Mạp chỉ biết nằm ý một chỗ thu nạp nguyên khí xung quanh. Nhìn qua ổ trứng lác đác vài quả Trần Duyên lại thờ dài, không biết với tốc độ hiện nay phải mất bao lâu nữa hắn mới có thể gây dựng lại đội quân đông đảo như trước kia chứ nói chi là gia tăng số lượng.

Theo lời Chu lão, hắn lấy mỗi loại mười phần trực tiếp ném vào bên trong. Chỉ sau ba canh giờ thì...(18+)

Trần Duyên không khỏi kinh hãi, hắn không ngờ những thứ linh dược đẳng cấp thấp này lại có tác dụng mạnh như vậy.

- Hừm, dược lực rất mạnh. Tiểu tử ngươi làm không tệ.

Chu lão cũng tỏ vẻ hài lòng.

- Không ngờ chỉ dùng mười phần linh dược mà lại có tác dụng.

- Hahaha đương nhiên, ta đã kê xuân được thì không phải nhiều lời.

Lão không khỏi vô sỉ cười lớn.

- Cái gì xuân được.

Lần này tới lượt Trần Duyên lộ ra vẻ mặt quái dị.

- Có gì không đúng sao? Nếu không phải xuân được thì người nghĩ làm sao bọn chúng có thể sung mãn như vậy chứ.

Lão biểu mô.

- Tại sao lão nhân gia ngài không nói cho ta biết trước?

- Tiểu tử người có hỏi sao?

- Ta kháo.

Trần Duyên ngả ngửa, cuối cùng cũng hiểu lí do mà Lan Anh cùng nữ đệ tử ban nãy nhìn hấn bằng ánh mắt cảnh giác. Sợ rằng tin Trần Duyên hấn lòng mua xuân được đã truyền tai không ít người, sau này bước ra khỏi cửa lớn cũng phải che mặt đi.

Đám Phệ Huyết Trùng đang hi hục “cày cây” (tự hiểu nha ^-^) cũng khiến gánh nặng trong lòng bấy lâu nay cũng nhẹ hẫ. Trần Duyên đã tọa lại bắt đầu thôi diễn trận pháp nhảm chán.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Yến tiệc tẩy trần

Trần Duyên song mục khép hờ, hấn đang không ngừng thôi diễn trận pháp trong đại não.

- Hử?

Từ bên ngoài, truyền tin phù xuyên qua khe cửa bay tới trước mắt hấn. Bất lấy truyền tin phù, Trần Duyên tức khắc liền nhận ra kẻ đã truyền tin tới đây.

- Cuối cùng bọn người đó cũng không còn kiên nhẫn được nữa.

Phóng ra pháp kiếm, Trần Duyên chẳng hướng tới đại điện, nơi tập trung hầu hết cao thủ của Hợp Hoang Môn.

Từ trên cao, phía dưới những chấm đen nho li ti kia chính là những tu sĩ Luyện Khí kì. Hợp Hoang Môn chỉ là tiểu phái nên không thể nào cùng lúc bồi dưỡng hàng chục vạn đệ tử như Ma Kiếm Tông. Nhưng số lượng cũng hơn cả ngàn người, nếu như một thành trong số những kẻ bên dưới đột phá Trúc Cơ cũng đủ khiến Hợp Hoang Môn phải bái lạy phần mộ tổ tiên bốc khói xanh.

Trần Duyên đáp xuống trước thạch môn, điều đó cũng gây không ít náo nhiệt. Chúng đệ tử Hợp Hoang Môn chứng kiến hấn từ trên không đáp xuống cũng đủ để biết đối phương là tiền bối Trúc Cơ. Nhưng với số lượng Trúc Cơ kì mà đếm cũng chưa hết hai bàn tay trong môn phái thì Trần Duyên hấn chính là kẻ xa lạ khiến khắp nơi phải bàn tán.

Trong lúc chứng đệ tử hoảng loạn cuối cùng thân ảnh quen thuộc cũng vội vàng đi ra.

- Mong Trần Duyên tiền bối lượng thứ cho sự chậm trễ của tiểu nữ.

Lan Anh từ trong đám đông bước ra, nàng đứng chón đông người không khác gì “hạc giữa bầy gà”, thân thể uyển chuyển bước tới trước mặt chấp tay nghiêm cung lễ phép.

Nhìn xuống cặp đào tiên trắng hồng căng tràn sức sống lấp ló sau lớp đạo bào mỏng tầng Trần Duyên không khỏi thích thú. Nhưng đây không phải là nơi thích hợp để làm liều chỉ có thể tiếc nuối theo phía sau mũi nữ đi vào trong đại điện.

- Hahaha Trần Duyên đạo hữu mời vào trong.

Hấn chưa kịp đặt chân vào thì bên trong đã xuất hiện tiếng mời gọi vọng ra.

Bảy kẻ sắc mặt đều có vẻ nhàn nhã không ngừng hướng tới Trần Duyên nở nụ cười. Trần Duyên nhanh chóng nhận ra mũi phụ Lương Tiểu Xuân diện thanh bào, ánh mắt có một chút né tránh.

Không cần phải nghĩ, hấn liền đoán được bảy kẻ nơi đây chính là trưởng lão đức cao vọng trọng trong Hợp Hoang Môn. Chỉ nhìn tới đây thôi cũng đủ nhận ra khác biệt cực lớn giữa nơi đây cũng Ma Kiếm Tông.

- Trần Duyên đạo hữu, lão là Hàn Viên Thái Thượng Trưởng Lão của Hợp Hoang Môn. Nghe tin đạo hữu một bước hóa rồng trở thành tu sĩ Trúc Cơ liền nôn nóng gấp mặt, nhưng sợ làm kinh động tới đạo hữu nên phải đợi tới hôm nay mới có dịp diện kiến.

Lão giả da dẻ nhăn nheo đưa song thủ khô gầy làm dấu hiệu mời an tọa.

- Trần Duyên xấu hổ không dám nhận thịnh tình của chư vị.

Hấn cũng khách sáo chấp tay đáp lễ.

Động thân đi tới một tọa gần Lương Tiểu Xuân nhàn nhã ngồi xuống.

Bên trong đại điện trừ những nữ đệ tử xinh như hoa thì cũng chỉ có bảy kẻ, trừ Lương Tiểu Xuân thì chỉ còn hai nam nhân cùng bốn nữ nhân nhan sắc cũng có chút xuất thần.

Cuối cùng Trần Duyên cũng hiểu tại sao đám nam nhân kia lại gấp gáp tới vậy. Không tính tới nữ nhân Kim Đan kì kia thì cao tăng trong môn phái chiếm số đông đều là nữ tu sĩ, còn bọn hán chỉ có lão già gần đất xa trời kia cùng trung niên miệng chỉ cắm như hến. Tên “độc thủ đại hiệp” kia sợ rằng cũng không qua khả quang bao nhiêu.

- Ngày hôm nay lão phu đại diện Hợp Hoang Môn mở yến tiệc tẩy trần cung hỉ Trần Duyên đạo hữu đột phá Trúc Cơ.

Đại yến kéo dài suốt nửa ngày nhưng tuyệt nhiên lão già kia không hề nhắc tới điều mà Trần Duyên hán dự tính từ trước.

- Không lẽ bọn chúng thật sự buông xuôi, để quyền lực rơi vào tay kẻ khác.

Trần Duyên không ngừng nâng chung, luôn miệng chung vui nhưng tâm trí hán lại có chút không hiểu.

- Hừ ta cũng rất muốn xem thử tính nhẫn nại của các ngươi ra sao.

Trần Duyên nghĩ thầm

Hán liền hướng Lương Tiểu Xuân nâng chung.

- Lương đạo hữu, ta đột phá Trúc Cơ nếu không có đạo hữu hộ pháp thì ta cũng không thể nào thuận lợi vượt qua. Li rượu này coi như là thay lời đa tạ của ta, nếu như Lương Đạo hữu có yêu cầu gì không quá đáng ta liền có thể thay mặt tông môn xem xét.

Hán hùng hồn, dứt lời liền nốc mạnh chung rượu. Liệt tửu nóng rang chảy vào cổ họng làm Trần Duyên hưng phấn.

Mỉ phụ nghe tới hai chữ “hộ pháp” liền đỏ mặt, hon tuấn trắng “hộ pháp” cho hán khiến nàng đi lại cũng có chút ngượng ngùng. Nhưng Trần Duyên lại không hề để ý tới, thứ hán để tâm bây giờ là sắc mặt của lão già cùng trung niên kia.

- Hahaha Lương Trường Lão trùng hợp trở thành hộ pháp cho Trần đạo hữu chính là may mắn của nàng cũng chính là may mắn của chúng ta.

Lão cười lớn, ý của lão cũng đã quá rõ ràng. Hộ pháp kia chỉ là chuyện không đáng nhắc tới, điều đó cũng đủ khiến Trần Duyên khẳng định lão hồ li này không phải là không để tâm.

- Chẳng lẽ bọn chúng tìm ra kẻ có thể bỏ qua cái nhìn của Ma Kiếm Tông.

Một suy nghĩ tày đình bỗng chốc hiện ra trong đầu, mặc dù đó là chuyện khó mà tin được nhưng Trần Duyên quyết không bỏ qua dù đó chỉ là một phần triệu. Để một thế lực tồn tại tu sĩ Kim Đan rơi vào tay kẻ thù cũng đủ khiến tông môn đau đầu.

- Hàn Viên đạo hữu quá khách khí rồi, Ma Kiếm Tông ta ngàn vạn năm qua có tôn chỉ là không bao giờ bỏ rơi bằng hữu, còn đối với kẻ thù thì dù chỉ một ngọn cỏ cũng nhất quyết không để lại.

Trần Duyên gặng từng chữ, bên kia Lương Tiểu Xuân cùng năm nữ nhân trò chuyện cũng chợt yên lặng khó hiểu.

- Hahaha đương nhiên là Hợp Hoang Môn cùng chúng ta là đồng bạn không phải sao?

Hán cười ha hả sử dụng ánh nhìn đầy ẩn ý hướng tới lão.

- Không sai, Hợp Hoang Môn chính là đồng minh thân cận của Ma Kiếm Tông.

Hàn Viên đứng dậy cầm chung rượu hướng tới hán trầm giọng khẳng định. Đùng như hán dự đoán, lão Hàn Viên lại bình thản như không nhưng trung niên kia lại không có công phi bất biến như lão. Sắc mặt hán trở nên âm trầm, tuy song mục khép chặt nhưng tâm trạng liền trở nên nặng nề.

Dạ yến đã quá nửa đêm, Trần Duyên bộ dáng say khướt mặt mày đỏ gay có chút đứng không vững lấp bắp.

- Ha... tại... tại hạ cảm tạ chư vị đạo hữu, ta thật sự HÚC... không thể nào tiếp tục cùng các vị HÚC... chung vui. Chúng ta cáo... cáo từ tại đây.

- Trần đạo hữu quá khách khí rồi, ta còn mấy thứ coi như là một chút lễ vật nhưng có lẽ đành phải cho người mang tới sau.

- Cáo từ.

- Cáo từ.

Trần Duyên rời đi khiến cho những người khác cũng không còn hứng thú nán lại, từng câu cáo từ lần lượt vang lên. Hán cười rạn rở như trời đất quay cuồng đập pháp kiếm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Hợp Hoang Môn nội chiến

Rời đi hơn mười dặm, Trần Duyên về mặt tình như không. Liệt tửu cực mạnh sợ rằng dễ dàng đốn ngã tu sĩ vừa Trúc Cơ, tình trạng say khướt mà hán vừa tỏ vẻ cũng không làm bày người kia quá nghi ngờ.

Dạ yến kéo dài mười ngày mười đêm đối với tu sĩ Trúc Cơ cũng chỉ là thứ không đáng nhắc tới, nhưng Trần Duyên lại phải đóng kịch nhanh chóng rời đi. Đơn giản là vì hán cảm giác bất an.

Dù cho hai kẻ một già một trẻ kia không hề để hán phát hiện ra điểm đáng nghi nhưng có một thứ đã khiến hán không thể không đề phòng. Trên đường phi hành tới đây không hề có bóng dáng của nam đệ tử Hợp Hoang Môn. Nếu có thì cũng chỉ là những tên thường dân hay một vài tên tu sĩ Luyện Khí sơ kì thấp kém.

- Những nữ nhân kia mặc dù đang chiếm tiên cơ nhưng cũng chỉ là vài trăm năm gần đây. Ta không tin đám lão già kia lụng bại nhanh chóng tới vậy.

Trần Duyên nghĩ thầm

Ngay lập tức hấn ném ra truyền tin phù nhưng có lẽ mọi chuyện đều đã trễ, đúng lúc đó một tia sáng bắn lên không trung khiến cho một vùng rộng lớn trong phút chốc trở nên sáng lóa. Kèm theo đó là những tiếng la hét thảm thiết.

Với thị giác siêu cường Trần Duyên liền phát hiện những bóng đen không ngừng lao ra từ mọi hướng. Chúng thành thực đường đi nước bước dễ dàng phá đi trận pháp bảo động nhanh chóng len vào bên trong.

Từng căn phòng bị vỡ tan, chúng nữ đệ tử kẻ tử thương, người bị bắt giữ. Không ngờ diễn biến lại quá trơn tru như vậy, dù Hợp Hoang Môn chỉ là tiểu phái nhưng chính hấn cũng không thể nào xâm nhập chứ đừng nói chỉ ngán tên như một, không một chút sơ hở len vào.

- Không lẽ...

Trần Duyên cười gằng, có lẽ trước mắt hấn đã phần nào không sai. Lão già Hàn Viên kia quả đúng là càng già càng cay, cuối cùng cũng cắn răng ra tay với chính đồng môn của mình.

Không muốn bỏ qua cuộc vui Trần Duyên đẩy nhanh tốc độ, phóng người hướng tới ngọn lửa khổng lồ đang sáng rực.

- Phó sư huynh đừng mà...

- Tàn sư đệ ngươi dám sát hại đồng môn không lẽ muốn tạo phản?

Lan Anh khó khăn một mình chống đỡ ba tên cùng cấp, trong đó có một kẻ nàng quen thuộc. Mặt dù đã che đi khuôn mặt nhưng thân thủ không thể nào khác đi được, hấn chính là Tàn Mạn tên đệ tử trước đây từng đón tiếp Trần Duyên.

- Hahaha Lan Anh, không ngờ nàng lại nhanh chóng phát hiện ra thân phận của ta.

Tàn Mạn biết bản thân đã bị bại lị không cần che giấu, hấn tháo đi lớp vải đen. Gương mặt xanh xao quen thuộc vẫn còn đó nhưng khác biệt lại một tia thâm độc bất chợt lộ ra.

- Lan Anh là tên đệ cho người gọi hay sao?

Nàng phẫn nộ.

- Vậy thì ai mới có thể gọi nàng như vậy, chẳng lẽ là tên Trần Duyên kia?

Hấn khinh miệt cười, nhưng khi thấy chính nàng lại không hề hề miệng phản đối. Tàn Mạn hừ lạnh.

- Hừ. Sau khi lấy lại Hợp Hoang Môn ta liền thỉnh cầu sư phụ ban nàng cho ta. Tới lúc đó thì...

Về hèn mọn của hấn cũng đủ khiến nàng mừng tượng phần nào tương lai của bản thân. Đứng trước vòng vây của ba tên tu sĩ cùng cấp Lan Anh không thể nào hạ sát hấn.

Một kẻ háo sắc như Trần Duyên đâu thể trơ mắt đứng nhìn những nữ nhân tuyệt sắc này lần lượt ngã xuống. Trước lời van nài của chúng nữ nhân của mình hấn lại càng không thể khoan tay làm ngơ.

Vội vàng trở lại gian phòng, không nói không gặng bắt lấy Tường Lệ còn đang say ngủ trên giường. Trần Duyên biết với tu vi của nàng đây chính là nơi lịch luyện rất khó tìm được.

Hấn chân đạp pháp kiếm lao vút giữa trời đêm. Đúng như dự tính từ trước, Lan Anh vẫn còn ngoan cường chống cự. Trông thấy nam nhân đằng không đáp xuống Tàn Mạn cùng hai kẻ còn lại nhanh chóng ngừng tay.

- Tiểu bối Tàn Mạn xin ra mắt tiền bối. Chẳng hay chúng tiểu bối vô ý khiến tiền bối phiền lòng liền xin lượng thứ.

Hấn kính cẩn gập sâu người không dám ngẩng mặt.

- Các người đương nhiên là chưa hề chọc giận ta.

Nghe tới đây bọn chúng liền thả lỏng.

- Nhưng bản nhân liền ngó các người thật ngứa mắt.

Ba kẻ như bị vạn tấn áp đỉnh, ngã quỵ xuống đất không ngừng dập đầu.

- Cầu xin tiền bối tha tội, chúng tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa cho tiền bối.

Do Trần Duyên cố ý thay đổi dung nhan cùng giọng nói khiến Lan Anh cùng Tàn Mạn không hề nhận ra. Nhưng khi phát hiện ra Tường Lệ đứng phía sau Lan Anh tức khắc ngẫm đoán được. Nàng mừng thầm, dù sao quan hệ giữa hấn và nàng trước giờ khá yên ổn.

Có lẽ Lan Anh đã quá vội kinh hãi.

- Ta sẽ cho các người cơ hội toàn mạng rồi đi.

- Nhưng phải có một điều kiện, chính là diệt sát hai nữ nhân này.

Dứt lời Trần Duyên mau chóng tan biến trong màn đêm.

Tường Lệ cùng Lan Anh liền ngăn người, cả hai khó hiểu nhìn nhau nhưng nhận thấy vẻ tối tăm trên nét mặt đối phương liền dứt khoát không nhiều lời. Bên kia từng câu từng chữ như in vào đại não, Tàn Mạn ánh mắt có chút nuôi tiếc nhìn về phía Lan Anh nữ nhân nhan sắc như hoa kia. Nhưng đứng trước tính mạng, dù biết bản thân lúc này chỉ là con cờ trong tay kẻ khác hấn cũng chỉ có thể đánh liều. Đào mạng trong tay tu sĩ Trúc Cơ quả thật là nói dễ hơn làm.

Hấn cùng hai kẻ bên cạnh gật đầu như đã ám hiệu từ trước, cả ba cùng xông tới ánh gương sáng chói nhắm ngay vị trí hiểm yếu đâm tới.

Nhị nữ cũng không phải là kẻ hèn nhát liền phát công chống trả. Từng nhánh dây leo thô dài được Tường Lệ thành thực không chế không khác gì đại xà có trí tuệ từ bốn phương tám hướng hợp cùng đường kém sắc bén của Lan Anh một trói chân một tiến công khiến bọn người Tàn Mạn gặp không ít khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Tinh Thần Trùng bản lĩnh

Trận đánh ngày càng kịch liệt, hai nam ba nữ không ngừng sử dụng sát chiêu muốn kết liễu tính mạng của kẻ thù.

Trên ngọn cây gần đó, Trần Duyên không ngừng chăm chú quan sát xung quanh. Cuối cùng hắn chấp tay triệu ra Loa Trùng Ốc, hàng ngàn hàng vạn Phệ Huyết Trùng từ bên trong căn tiểu ốc nhỏ từ nắm tay ồ ạt thoát ra như động không đáy.

- Hừ con sâu mập nguoi còn muốn ngủ tới bao giờ.

Trần Duyên hừ nhẹ ném Tiểu Mập Mập ngủ say từ trong não hải, Tinh Thần Trùng đã lột xác thành công hơn mười ngày trước ngoài trừ mập ra thêm một vòng thi sức ăn rõ ràng tiến bộ hơn lúc trước. Chỉ cần nghĩ tới đây Trần Duyên liền nổi khí nắm lấy chớp đuôi gần như tiêu biến chỉ vì cơ thể sắp biến thành hình tròn mà xoay trên không trung.

- Cái gì mà “lột xác hóa bướm”, đột phá thực lực. Ta thật sự không biết bản mạng linh trùng của mình thật sự là thần trùng hay chỉ là giun đất.

Bình thường Tiểu Mập Mập khi bị Trần Duyên đùa giỡn chỉ còn biết buông xuôi chịu trôi “tùy quân xâm lược” nhưng lần này nghe tới hay chữ giun đất thì lại nổi khí, có lẽ Trần Duyên đã thật sự chạm tới lòng tự ái của nó.

Nhanh chóng trở người thoát ra dưới sự kinh ngạc của hắn, Tiểu Mập Mập liền ưỡn chiếc bụng căng tròn, nói thật ra chính Trần Duyên cũng không thể nào nhận ra đâu là phần bụng của nó nữa.

- Cái gì tiểu tử nguoi muốn lãnh binh dẹp loạn sao?

Tiểu Mập Mập gật đầu lia lịa, nó muốn Trần Duyên biết được thần trùng không thể nào cùng giun đất có thể đồng hàng xem xét.

- Hừ không cần nguoi phải tự nguyện để cử bản thân, ta không tin Tiểu Huyết lại thua kém.

Trần Duyên cười khẩy hất cằm nhìn qua Tiểu Huyết bây giờ hình thể đã lớn gấp đôi so với số Phệ Huyết Trùng kia.

Tiểu Huyết cũng không khiến hắn thất vọng, hai chiếc nanh sắc bén như lưỡi dao bên trong miệng máu vuron ra cùng tiếng hét chói tai khẳng định thực lực bản thân.

Trông thấy Trần Duyên không khỏi hài lòng trước biểu hiện của Tiểu Huyết, Tinh Thần Trùng không cam lòng để vị trí đệ nhất bị đe dọa. Hình thể tiểu cầu bọt nảy lên liên tục trước mặt hắn như muốn nhắc.

- Còn có ta ở đây nữa.

Nhưng tiếc là không hề được hắn để mắt tới.

Tưởng rằng vị trí được sủng ái nhất lại bị rơi vào tay của Tiểu Huyết thì...

- Trần Duyên tiểu tử.

Trông thấy vị cứu tinh đã tới Tiểu Mập Mập mừng rỡ khóc lóc với lão, kẻ biết bao uẩn khúc phải hứng chịu.

Không ngoài suy nghĩ của Trần Duyên, cuối cùng Chu lão cũng mở lời bên vực “cục cưng” của lão.

- Tiểu tử, lão phu thiết nghĩ nguoi nên cho hài tử này một cơ hội thử sức, chẳng lẽ nguoi không muốn biết thực lực của Tinh Thần Trùng sau khi thoát kén sao?

Lời nói lão tuy nhẹ nhàng nhưng lại đánh trúng vào chủ ý của Trần Duyên, quả thật hắn cũng thật sự tò mò không biết bản lĩnh mới của Tiểu Mập Mập là gì. Khi còn là linh trùng cấp một đã khiến hắn sinh ra thần thức nghịch thiên, nếu như đột phá khẳng định sẽ mang tới lợi ích to lớn vô cùng.

Nhưng hắn không thể tỏ ra quá hứng thú, với bản tính nhìn đâu cũng thấy lợi ích như Tiểu Mập Mập này khẳng định bản thân sẽ bị rút khô. Nay may mắn được Chu lão nhắc cho bậc thang bước xuống làm sao Trần Duyên có thể bất kính bỏ qua. (đúng là chủ nào tớ đó mà >-<)

- Chu lão đã mở lời thì tiểu bối chỉ có thể tuân theo.

Hắn làm ra vẻ bất đắc dĩ liếc nhìn Tinh Thần Trùng đáng thương.

- Bản đại gia chỉ cho nguoi một lần cơ hội, nếu như thành công ta liền bỏ qua. Thất bại thì nguoi cùng Tiểu Huyết đối khẩu phản nguyên khí cho nhau.

Nghe tới đây Tiểu Mập Mập liền lo sợ, Tiểu Huyết thường ngày sức ăn chưa bằng một nửa bản thân. Nếu như trao đổi thì không lẽ mỗi ngày phải chịu đói sao. Quyết tâm không để Tiểu Huyết có thể lật bản thành công Tiểu Mập Mập cắn răng gật đầu.

Từ trong miệng, Tiểu Mập Mập phóng ra từng sợi tơ trắng sương.

- Đây chẳng lẽ là bản lĩnh nguoi mới lĩnh hội được.

Trần Duyên biểu môi nói. Nhưng hắn chưa đắc ý được bao lâu thì từng sợi tơ từ kết thành những hình thù kì lạ mà lại có chút quen thuộc.

- Những đồ án này không lẽ là...

Trần Duyên khiếp sợ, tuy bản thân chưa bao giờ thấy hình thù kì lạ này nhưng hắn cũng đã được Chu lão truyền dạy Thái Cực Lưỡng Nghi Trận. Trận hình này thậm chí còn phức tạp hơn rất nhiều.

- Đó chính là Thập Diện Mai Phục Trận do chính tay lão phu truyền dạy cho tiểu hài tử này.

Nhìn thấy vẻ thất thần của hán lão không khỏi tự đắc.

Không quan tâm tới lão ngoan đồng kia, Trần Duyên mãi mê chăm chú trận đồ đang dần hình thành.

Từ bên trong đàn linh trùng khổng lồ, Tiểu Huyết dần dần mang theo chín đầu Phệ Huyết Trùng Giáp đẳng bay tới trận hình nơi Tiểu Mập Mập làm trung tâm. Thập đại linh trùng gào thét, như những tia sáng trong màn đêm. Từng tia sáng trắng toát nhanh như chớp hái lấy từng đầu lâu của những kẻ mặt y phục đen kịt. Sự việc nhanh tới nỗi trăm tên ngã xuống mà đồng bọn của bọn chúng không hề hay biết gì.

- Trận hình này tên như ý nghĩa, vốn là thần bí mai phục kẻ địch chờ cho chúng sợ ý liền nhanh như cắt đoạt mạng. Nhưng đối với đám tôm tép này tuy có chút không đúng công dụng nhưng cũng coi như là tạm chấp nhận.

Lão chấp tay tự hào đạo.

Trông thấy Tiểu Mập Mập đã thật sự làm chủ thế trận, Trần Duyên cũng phần nào an tâm. Hán quay qua nhìn xuống trận đánh còn đang dờ dỗi bên dưới, ba nam hai nữ vẫn đang không ngừng giành giật từng tia sống còn.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Bị Trúc Cơ tu sĩ lần đầu vây công

Nhị vị nữ tử trên người đã không ít thương thế. Mặc dù hai nàng luôn là kẻ chiếm ưu thế nhưng ba tên nam nhân kia lại điên cuồng khát máu. Mặc cho những vết thương chồng chất sâu tới tận xương nhưng quyết không dừng lại, bọn chúng biết làm theo mệnh lệnh của Trần Duyên mới là con đường sống duy nhất.

- Hahaha lão phu không ngờ người lại là nam nhân vô tình tới vậy, để hai nữ nhân phải vết thương chồng chất mà không một chút chớp mắt.

Chu lão cũng phát hiện ra hán đang chú ý bên dưới liền mở miệng trêu chọc.

- Nàng ấy muốn trở thành cường giả ta liền giúp nàng thực hiện bằng được, không trải qua sinh tử giao chiến làm sao có thể đạp lên kẻ khác mà đi.

Ánh mắt hán kiên định không một chút buông lơi.

Rốt cuộc không phụ kì vọng của Trần Duyên, ngay điểm tấn công cuối cùng tưởng rằng mũi kiếm đã cắm vào tử mục, Tường Lệ không chút tránh né mà nghiêng người nghênh tiếp.

Trông thấy mũi kiếm còn cách nữ nhân không quá hai li Tần Mạn vui sướng, hán hứng chí phóng người càng nhanh. Bỗng nhiên cảnh tượng huyết dịch tuôn trào trong tưởng tượng không hề xảy ra, dưới chân liền bị thứ gì đó bám chặt lấy.

Tần Mạn cảm giác bất ổn, hán nhìn xuống thì thấy những nhánh dây gai quen thuộc mà bản thân đã không ngừng giao chiến đã cuốn lấy chân phải đồng thời không ngừng tiến lên phía trên mà quấn lấy.

Hán sợ hãi không ngừng chém đi chúng nhưng những sợi dây gai thô dày mỗi lần bị chặt đi liền nhanh chóng mọc ra trở lại. Chỉ sau vài hơi thở cả người hán đã bị hằng hà những nhánh dây gai bao phủ. Chỉ còn mỗi đầu vẫn còn cố sức ngoi lên.

- Đạo hữu đại nhân đại nghĩa tha cho ta một mạng, ta là đệ tử chân truyền của Ngũ Trưởng Lão. Ta khẳng định lão nhân gia ngài sẽ dày công báo đáp.

- Rồi để người cầu xin sư phụ đem ta về làm tiểu thiếp đúng chứ?

Bị nàng nói trúng tim đen Tần Mạn xám xịt, hán chưa kịp múa lời thì từng sợi dây leo thô to cuối cùng cũng bao phủ cả người. Từng tiếng la hét thảm thiết cầu xin nhưng Tường Lệ không hề dừng lại. Hai kẻ đồng bọn đứng như trời chồng nhìn thấy từng sợi dây gai từ từ siết chặt, từng dòng huyết dịch đỏ tươi rỉ ra từ bên trong.

Lợi dụng sự khiếp sợ khi nhìn thấy thảm cảnh của đồng bạn, Lan Anh lười kiếm nhanh như chớp hái xuống đầu lâu của bọn chúng.

Trông thấy hai tên kia rốt cuộc cũng ngã xuống Tường Lệ thờ dốc lau đi vết máu trên mặt mắt phượng hướng về phía hán. Lan Anh cũng không hề ngoại lệ, nàng nóng lòng muốn biết được chủ đích của nam nhân kia là gì.

- Bản nhân nhất quyết không nhúng tay, hai người đừng chông chờ.

- Tường Lệ, mọi người phải sống sót rời khỏi đây. Đây chính là thử thách ta đặt ra.

Dứt lời Trần Duyên dứt khoát rời đi, để lại nhị nữ lọt thỏm giữa cảnh hoảng loạn.

Tường Lệ ánh mắt dần quyết tuyệt, nàng hiểu hán. Nữ nhân thân sắc băng hàn phóng người lao tới đám đông đang chém giết gần đó. Lan Anh cũng chỉ còn biết thờ dài, nhưng quyết tâm của nàng không hề vì chuyện đó mà lung lay. Những tí mọi người ngoài kia đang ngã xuống như không ngừng thôi thúc, Lan Anh xiết chặt tiểu kiếm trong tay cùng Tường Lệ hai nàng lao vào vòng chém giết.

Trần Duyên lúc này cũng đã không hề để tâm tới nhị nữ, nói đúng hơn là hán không thể phân tâm. Đạp pháp kiếm hán đứng giữa không trung, ánh mắt như si như mê ngắm nhìn trăng tròn.

- Hahaha tiểu tử người đứng là không may, có cần lão phu chỉ điểm một số chỗ không đúng không?

Chu lão dùng giọng điệu hết sức gọi đòn chăm chọc.

- Ý của Chu lão là ta đang bị kẻ khác dõi theo?

Hắn cảm giác được bản thân dường như bị kẻ khác dòm ngó nhưng kẻ đó thực lực không hề thấp, dù đã cố cảm nhận nhưng Trần Duyên không thể nào phát hiện ra vị trí ẩn nấp của kẻ kia.

- Người đoán không sai, nhưng mà còn chưa đủ.

- Chưa đủ?

Hắn nghi vấn.

- Nói đúng hơn là người liền bị vây công.

Lão phì cười.

Đúng như lời Chu lão, trong làn đêm dày đặc hai bóng đen dần lộ diện. Dưới ánh sáng đêm rằm nhân dạng của chúng liền lộ rõ.

- Không biết nhị vị đạo hữu tại sao lại xuất hiện nơi đây, không lẽ lại có nhã hứng cùng ta thưởng nguyệt. Nhưng bản nhân trước giờ chỉ có hứng thú cùng mỹ nhân hàn huyên chứ không phải là loại đồng tính luyến ái.

Thanh niên cùng trung nhân lại thật sự ngỡ ngàng, không ngờ trong tình huống lọt vào thế gọng kềm này mà thiếu niên kia lại còn buồn lời đùa cợt.

- Hahaha Trần Duyên người đúng là bản tính không đổi, chẳng lẽ đột phá Trúc Cơ lại khiến người lòng tin bành trướng.

Thiếu niên cười gượng.

- Hừ tên tàn phế như người còn không biết giữ mồm giữ miệng, lần trước chỉ mất nhất thủ nhưng lần này không chừng liền ngay cả mạng cũng không giữ nổi.

Kẻ hắn đang chăm chọc không ai khác chính là Thanh Thiên, tên trưởng lão vừa bị trầm xuống nhất thủ. Hắn không hề che giấu sát cơ trong mắt, khi nhìn thấy vẻ ngạo mạn của Trần Duyên hắn càng không thể kiềm nén bản thân liền rút kiếm xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Bạch Hạc Kiếm hiển uy

Trung niên khoanh tay sắc mặt vẫn âm trầm đứng kia, hắn chính là Tàn Khung ngũ trưởng lão của Hợp Hoang Môn. Đồng thời là sư phụ của Tàn Mạn kẻ vừa bị Tường Lệ thẩm sát.

Hắn bình chân như vại không hề có ý định muốn tham gia, không hẳn là vì xem thường tiểu bối nhưng chính Thanh Thiên đã đề nghị muốn cùng Trần Duyên độc đấu. Mọi ân tình này Trần Khung không hề muốn bỏ lỡ.

- Hahaha ta muốn chứng thực thực lực của thiên tài Ma Kiếm Tông có phải là có thật sự như lời đồn.

Bạch kiếm kia được hắn triệu hồi từ trong thân thể rõ ràng đó chính là hắc pháp bảo.

- Hoành Phong Trảm.

Thanh Thiên hét lớn.

Mũi kiếm nhẹ nhàng lay động trong không khí tạo thành hình bán nguyệt trong suốt lao về phía trước.

Trần Duyên không hoảng loạn vận Xuyên Tâm Chỉ, dồn nén chân khí trong cơ thể. Lục kiếm dài ngang cánh tay người phóng ra nghênh tiếp.

- RẦM.....

Lần đầu giao phong tạo ra tiếng nổ vang trời tạo ra hố sâu hơn mười trượng khiến thú hoang gần đó bùng tình vội vàng lánh xa.

Từ khi đột phá Trúc Cơ đây là lần đầu tiên hắn tranh đấu cùng kẻ khác, nhìn thấy hố to bên dưới chính là tác phẩm do lần đụng độ tạo ra khiến Trần Duyên không khỏi thờ dài.

- Quả là so với trước đây khác xa một trời một vực.

- Không ngờ chỉ tiện tay xuất lực mà thanh thể đã khác xa so với trước kia, thảo nào đối với tu sĩ Trúc Cơ thì Luyện Khí không khác gì cỏ kiến.

Không đợi hắn cảm khái Thanh Thiên lại lần nữa tiến công không ngừng nghỉ.

- Thanh Thiên ta liền cho người tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Bạch Hạc Kiếm.

Hắn hét lớn. Cùng lúc đó bạch kiếm trên tay đâm xuyên qua không khí tạo ra tiếng thanh minh như tiếng kêu của loài chim hạc. Trần Duyên tưởng rằng bản thân liền bị hoa mắt, Thanh Thiên tay nắm bạch kiếm tấn công lại khiến hắn như thể tận mắt trông thấy bạch hạc không lồ.

Nhiều đòn tấn công dồn dập không ngừng, dù Trần Duyên đã cố gắng chống đỡ nhưng từng đường kiếm hiểm hóc lại dễ dàng lách qua Xuyên Tâm Chỉ lướt qua da thịt hắn.

Trông thấy Trần Duyên thân thể chật vật không chịu được, Thanh Thiên trầm sắc ý.

- Pháp bảo Bạch Hạc Kiếm này vốn được luyện từ trái tim cùng lông vũ của Bạch Hạc yêu thú cấp hai Giáp đẳng, cùng với Thiên Hạc Công bí truyền tạo nên một sự cộng hưởng huyền diệu. Làm sao một kẻ miệng còn hôi sữa như người có thể tránh thoát.

Pháp bảo này chính là niềm kiêu ngạo của hắn, hơn trăm năm trước Thái Thượng Trưởng Lão trong lúc ngao du liền phát hiện Bạch Hạc bị trọng thương đang ẩn mình sâu trong hẻm núi. Lão liền biết vận may của mình đã tới, Bạch Hạc vốn có tiếng là tọa kỵ của thần tiên. Chúng có tốc độ khó ai bì kịp, đặc biệt là vô cùng tự ngao, thà chết chứ không để bất kì kẻ nào đứng trên đầu mình. Điều đó cũng khiến biết bao nhiêu cường giả phải tắc lưỡi.

Lão liền âm thầm lần mò đi vào, sau nhiều ngày hạ độc cuối cùng ông trời cũng không phụ người có lòng cuối cùng Hàn Viên cũng đã đạt thành mục đích.

Nhưng mọi chuyện lại không theo ý lão, mấy chục năm gắng bó cũng không khiến Bạch Hạc mất đi dã tính vốn có. Cuối cùng điều gì tới cũng đã tới, ngay trước ngày đại điều muốn rời đi Hàn Viên liền lại một lần nữa hạ độc. Lần này là sát độc thật sự, lão lấy thân xác luyện Trường Thọ Đan khiến bản thân đột phá thọ nguyên ngàn năm của Trúc Cơ tu sĩ. Còn trái tim cùng lồng vũ liền cất giữ lại, thứ mà sau này truyền lại cho thiên tài hiếm gặp của Hợp Hoang Môn, kẻ có cơ may đột phá Kim Đan nhất Thanh Thiên.

Hắn cũng không hề khiến lão thất vọng, đột phá Trúc Cơ trước tuổi ba mươi điều mà ở Hợp Hoang Môn còn khó hơn lên trời. Thậm chí để có thể khiến Bạch Hạc Kiểm trở thành một phần thân thể hắn đã phí không ít công sức quan sát những loài chim hạc từ năm này qua năm khác, dù không tận mắt chứng kiến Bạch Hạc cực hiếm kia nhưng đã đạt không ít thành quả.

Trên không trung, Thanh Thiên cùng Bạch Hạc Kiểm tâm linh tương thông khiến hắn như thể thật sự bay lượn làm kẻ phải đạp pháp khí đằng không như Trần Duyên không khác gì hình hình rom mặc người chà đạp.

Cả người hắn rách nát tả tơi, huyết dịch không ngừng thấm đẫm qua y phục nhỏ giọt xuống đất. Thân thể càng lúc chậm lụt dần, có vẻ thương thế đã biến chuyển nặng nề hơn. Hắn không còn nhanh nhẹn chống đỡ như lúc đầu, gần như mỗi lần ra chiêu là một lần để lại trên thân thể một vết tích sâu đến tận xương.

Trần Duyên lúc này thật sự ở trong tình thế bị động hoàn toàn. Hắn không có công pháp Trúc Cơ không thể chống trả, tốc độ lại quá chậm chạp. Đối phương là hiện thân Bạch Hạc là cao thủ thân pháp trong cùng cấp khiến suy nghĩ bỏ chạy chỉ có thể vứt ra sau đầu.

Trông thấy Trần Duyên đã không thể nào chống trả Thanh Thiên liền cảm thấy nhàm chán, hắn đã không còn thấy hứng thú trong trận đấu một chiều này. Ngay tức khắc thân ảnh Bạch Hạc xuất hiện bao trùm lấy hắn phi thân lên cao, trên độ cao ngàn thước Thanh Thiên nhếch miệng, hắn dùng tốc độ khó tin mà lao thẳng xuống.

Được bao bọc bởi thân ảnh Bạch Hạc trong suốt Bạch Hạc Kiểm chực chỉ mị tâm Trần Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Một hồi kí ức

Khoảng khắc mà Trần Duyên như đã bước một chân vào Ngộ Môn Quan, không ai nghĩ hắn có thể thoát khỏi một kiếp này. Chính Thanh Thiên cũng vô cùng khẳng định, hắn đã từng hạ sát một yêu thú cấp hai Đỉnh đẳng với chiêu thức này.

Hắn không tin Trần Duyên lại có bản lĩnh cao cường hơn yêu thú Đỉnh đẳng. Nhưng lại có một kẻ không cam tâm, kẻ đó chính là Trần Duyên. Hắn đã cố nhẫn nhịn chính là đợi giây phút này. Trong sát na từ thân âm thầm mới gọi thì những kí ức cũ lại hện mà lũ lượt kéo về.

Bên trong đấu thú trường, một tiểu hài tử không vượt quá tám tuổi tay cầm chủy thủ khắp người đều là máu. Trước mắt nó chính là lão hồ to hơn trung niên trưởng thành, dù sức sinh kia chỉ là dã thú nhưng lại có thể dễ dàng ăn thịt cả người lớn.

- Đây lão Tứ, trận này ngươi lại đặt cho tên tiểu tử miệng còn hôi sữa dưới kia sao?

Một lão già bụng bự vẻ ngoài hào nhoáng không ngừng vung tiền, lão quay qua hỏi chuyện người bạn già đã kiếm được không ít lợi lộc trên người tên tiểu tử kia.

- Hừ ngươi nghĩ ta bị ngu sao? Đại hồ dưới kia đã xé xác trên trăm nhân mạng, lão bản của đấu thú trường này mất không ít công sức mới giảng bày bắt được. Đừng nói một, thậm chí mười kẻ như hắn cũng không thể làm gì được.

Lão già râu dê nổi khi đáp.

- Ha ha, nghĩ được như vậy chứng tỏ ngươi không phải là kẻ ngốc.

Cả hai lão cùng cười lớn.

Đó cũng là suy nghĩ chung của tất cả những kẻ cờ bạc ngồi nơi đây. Thời điểm đặt cược vừa bắt đầu, chỉ là mười chung một nhưng số người bắt đại hồ đã nhiều không đếm xuể, điều đó cũng được lão bản dự tính trước.

- Hahaha tiểu cô nương cũng muốn kiếm chút bạc mua kẹo đường sao?

Lão bản tình cờ nhìn thấy tách biệt khỏi đám người chen chúc đến nỗi đỏ cả mắt kia là một tiểu nữ hài tóc cột hai chòm đang nhảy chân sáo tiến lại gần bàn đặt cược. Nàng tỏ vẻ hưng phấn tìm tới tên tiểu hài tử kia.

- Thúc thúc ta muốn áp cho sư huynh của ta.

Lão bản phì cười.

- Hừ ngươi muốn đặt cược cho hài tử kia, đừng nói ta không nhắc trước, tiểu tử kia mười phần là nằm gọn trong bụng lão hồ, tuyệt không có khả năng lật ngược tình thế.

Nàng phòng má, chân đạp thành thạch xuống đất giận dữ.

- Ai nói với thúc thúc là sư huynh ta sẽ bại? Hắn sẽ thắng, không những vậy mà là đại thắng.

- Thôi thôi hắn thắng được chưa, vậy tiểu cô nương áp bao nhiêu?

Lão thật sự chịu thua tiểu hài nữ đơn thuần đáng yêu này.

- Đây là tất cả gia sản của ta.

Tiểu nữ hài lấy ra miếng vải nhỏ được gói ghém kĩ lưỡng.

- Hahaha được rồi người cứ lên trên đó tiếp tục quan sát, nếu lần này tiểu tử kia thắng lợi ta sẽ trả gấp mười lần.

Lão bán vuốt râu nhận lấy năm hào cười ha ha.

Tiểu hài nữ có chút nghỉ ngơi nhưng vẫn quyết định rời đi, dù sao đó chính là tiền sư phụ đã cho nàng mua hồ lô ngạo đường, nếu như mất đi khẳng định chỉ có thể thêm thường nhện xuống.

Bên kia đấu trường, hàng trăm hàng nghìn con bạc không ngừng đổ mắt hết gào. Lòng sắc được khai mở, đại hồ từng bước oai phong lẫm lẫm bước ra. Nó không hề sợ hãi mà chỉ dùng ánh mắt tò mò quan sát xung quanh.

Cuối cùng ánh mắt liền dừng lại trên người tiểu hài tử trước mặt, con đối ẩm ỉ suốt nhiều ngày khiến nó biết đây chính là thứ khóa lấp cái bụng trống rỗng.

Tứ chi thô to không chút do dự nhanh như chớp vỗ lấy con mồi, ngay lúc đó trận đấu tức khắc được diễn ra. Mặc cho từng tiếng gào hét chửi rủa của bọn người kia hài tử không hề bị phân tâm, hần dùng ánh mắt trong trẻo không hề vẫn đục một chút sợ hãi nào chăm chăm quan sát.

Như một con thỏ nhanh nhẹn, hài tử cuộn mình lần nhiều vòng qua một bên để lại dấu tích của những chiếc vuốt sắc nhọn cắm ngập sâu trên mặt đất.

Lão hồ rống lớn giận dữ, không ngờ con kiến bé nhỏ kia lại dễ dàng tránh né khỏi đại vuốt sắc nhọn. Đaih trào điên cuồng vung lên, khắp nơi trên đấu trường giờ đây không khác gì mảnh ruộng vừa được cày bừa.

Tiểu hài tử dù sao đi nữa cũng chỉ là tiểu hài tử, mặc dù phản ứng không chậm nhưng né tránh toàn bộ mà không chút tổn thương nào là chuyện bất khả thi. Móng vuốt sáng loáng, sắc như dao cạo nhẹ nhàng quơ qua để lại một vết máu dài trên khuôn mặt non nớt.

Máu đã bắt đầu đỏ, lão hồ ngửi được mùi tinh huyết càng hưng phấn tấn công càng dồn dập. Bất khả tư nghị là đám con bạc đổ mắt trên kia thậm chí chính là những kẻ hưng phấn nhất. Đây chính là điều mà bọn chúng chờ đợi, mặc dù cuộc mười ăn một nhưng nếu chiến thắng thì đó chính là ngàn lượng, thứ mà không có bất kì kẻ nào chê nhiều.

Nữ hài tóc buộc hai bím cũng gấp gáp, gương mặt bầu bình đáng yêu xuất hiện một tia bất an. Tiểu thủ siết chặt gấu váy, dùng đôi mắt có chút đỏ hoe nhìn chăm chăm diễn biến bên dưới.

Bên trong lồng sắc, hài tử vậy mà không hề lộ ra một chút nào gọi là hoảng loạn. Vết cào trên má nhẹ tựa hư không, chưa đủ để khiến hần phải lo nghĩ.

Hoành tiểu thủ trước ngực, đôi mắt sắc lẹm tựa như mãnh thú săn mồi, thân thể hạ xuống thấp gần mặt đất.

- Không lẽ tiểu tử kia muốn phản công.

Nhìn thấy tư thế kì lạ kia không ít kẻ nghĩ thầm.

Không đợi bọn chúng suy đoán quá lâu, như tiểu miêu rình mồi. Thân thể nhỏ nhắn gầy yếu nhanh như chớp áp sát thân hình vĩ đại kia. Tiểu thủ sắc lẹm rạch một đường trên chi trước của đại hồ.

Nhưng hiện thực lại luôn phù phàng, với sức lực của hần thì tiểu trụ cũng không thể nào cắt sâu vào da thịt.

Thừa cơ hội, đại hồ một trảo đánh thẳng vào phía sau. Gần như nhận toàn lực đòn tấn công vừa rồi, tiểu hài tử bị đánh văng vào tường. Con đau do xương thịt bị nứt vỡ mang lại khiến hần không thể nào giữ được vẻ lãnh tĩnh mà đau đớn gào hét.

Đây chính là thứ mà nó đã chờ đợi bấy lâu nay, con mồi hoảng sợ gào hét. Súc sinh vui sướng tung đòn quyết định để thỏa mãn con đói hành hạ bao nhiêu ngày nay.

Lão hồ gầm lên vang vọng, hình thể to lớn vỗ lấy. Cặp răng nanh dài hơn mười phân sắc quắc chỉ chờ cắm phập vào chất thịt non mềm.

Đúng lúc này Trần Duyên bỗng nhiên đôi mắt sáng rực, kí ức trong tíc tắc chợt ập về khiến hần trong khoảng khắc như kẻ lạc vào mê cung không lối thoát bỗng chợt nhìn thấy một tia sáng le lói.

Hần cười quỷ dị, hành động tiếp theo khiến Thanh Thiên cùng Tàn Khung phải trở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Đấu lực cùng Trúc Cơ trung kì tu sĩ

Tả hữu thon dài đột nhiên đưa về phía trước.

- Tiểu tử người...

Thanh Thiên thật sự bất ngờ, nhưng ngay tức khắc hần lại phản nộ.

- Người dám không để ta vào trong mắt sao?

Hần chăm chú quan sát, đó chỉ là cánh tay thông thường tới mức không thể thông thường hơn.

- Nếu người đã muốn chết thì...

Thanh Thiên điên cuồng siết chặt chuỗi kiếm.

Đúng như hần dự đoán, pháp bảo Bạch Hạc Kiếm không chút trở ngại nhẹ nhàng đâm xuyên qua tả hữu như cắt vào trong mặt nước để lại một vết máu dài. Không dừng lại ở đó, mũi kiếm hướng mũi tâm đâm tới.

Trong khoảng khắc tương chừng Bạch Hạc Kiếm sẽ xuyên qua đầu lâu của Trần Duyên thì Tần Khung đứng cách đó không sai liền cảm thấy bất an. Hần liền không chút chần chờ phóng người lướt qua.

Nhưng mọi chuyện đều đã muộn màng, cảnh tượng dịch não trắng nõn hòa cùng huyết dịch đỏ tươi không hề xuất hiện trong mắt Thanh Thiên mà lại phản chiếu từ chính con ngươi của thanh niên quý dị trước mặt. Trong đó một tia kiếm khí xanh lục từ ngón tay của Trần Duyên xuyên qua đầu lâu của hần.

Đó cũng chính là hình ảnh cuối cùng của hần, ngay tức khắc Thanh Thiên mang theo vẻ mặt không cam lòng ngã xuống.

Nhìn xuống hần thân người xụi lơ từ không trung rơi xuống, trong đầu Trần Duyên không chút để tâm tới, vì tâm trí lúc này lại chợt nhớ ra hình ảnh một tiểu hài tử bàn tay như búp măng bị một chiếc nanh hổ xuyên qua đang dùng hết sức bình sinh cầm trùy thủ xuyên qua cổ đại hồ. Hần hững hờ ánh mắt nhìn xa xăm.

Xuyên Tâm Chi dài hơn một thước được Trần Duyên thu lại, từ khi đột phá Trúc Cơ với nguyên khí dồi dào gấp bội khiến hần thoái mái vận dụng. Từ lúc đầu chính hần đã cố ý giới hạn khoảng cách của Xuyên Tâm chi khiến Thanh Thiên lầm tưởng rằng tiêu kiếm khí này chỉ dài ngang một cánh tay.

Không ngờ chính trò trẻ con này lại lỗi hần xuống địa ngục.

- Ngươi... ngươi...

Tần Khung phần nộ miệng lắp bắp, không ngờ chỉ trong sát na đồng môn sư đệ liền bị sát hại khiến hần không kịp trở tay.

Làm sao Trần Duyên có thể bỏ qua một tu sĩ Trúc Cơ Trung kì đỉnh phong, Tiểu Mập Mạp đang chôn mình gần đó liền nhận thấy thời cơ đã đến. Trên mặt đất ngay dưới chân hần, đồ án không lồ bán kính hơn mười trượng phản chiếu ánh trăng

Tần Khung bất khả tư nghị, tinh thần hần toàn bộ tập trung vào Trần Duyên khiến bản thân không hay biết mà bước chân vào giữa trận pháp.

- Tần đạo hữu không lẽ muốn đích thân ra tay sao?

Trần Duyên nhìn qua.

Trận pháp dần sáng rực, mười nhánh xung quanh xuất hiện những đám mây màu đen nhìn bên ngoài có vẻ không một chút quy tắc nhưng hần lại không nhận ra nơi đó có chút xảo trộn gì.

- Không lẽ ngươi có tình dẫn dụ chúng ta tới đây?

Tần Khung bỗng nhiên nhớ lại, hần cùng Thanh Thiên đã bí mật bám theo Trần Duyên từ khi rời khỏi đại điện. Tên tiểu tử này đi loạn khắp nơi, từ ôm ấp tình nhân tới việc dạo chơi nơi bọn tiểu bối tranh đấu. Cuối cùng bản thân cũng đã không còn kiên nhẫn, chính Thái Thượng Trưởng Lão đã ra sắc lệnh phải giết Trần Duyên trước khi trời sáng. Không ngờ bọn hần lại đi theo hần tới nơi đây.

- Ngươi đã tốn không ít công sức bày ra trận pháp lớn này từ trước tại sao không ngay lập tức sử dụng mà phải chờ tới lúc này???

- Đương nhiên thứ này là ta đã bỏ tâm tư dành cho đạo hữu.

Trần Duyên ngây ngô mỉm cười.

- Không lẽ ngươi muốn giữ ta lại đây. Hừ nếu như trời sáng mà chúng ta không quay trở về phục mệnh thì ngươi đừng mong thoát khỏi sự truy sát của Thái Thượng Trưởng Lão.

Tần Khung cười khẩy không tin trận pháp này lại có khả năng giữ chân hần tại đây.

- Đạo hữu không thấy bất ngờ bản thân tại hạ không chút hề hần gì.

Trần Duyên nói ra điều mà hần cũng thấy không đúng, Nhục Dục Tán không mùi không vị dễ dàng qua mắt tu sĩ Trúc Cơ do chính tay Thái Thượng Trưởng Lão bào chế không ngờ lại vô dụng với hần.

- Hừ ngươi thân là đệ tử tông môn khẳng định được sư phụ ban cho không ít bảo vật.

Trong lời hần nói không hề che giấu ghen ghét, trong Hợp Hoang Môn hầu như khi bọn chúng đột phá Trúc Cơ thì môn phái đã không còn khả năng tiếp tục bồi dưỡng, chỉ còn cánh tự thân lưu lạc tìm kiếm cơ duyên. Còn ở Ma Kiếm Tông dù ngươi đã là tu sĩ Kim Đan thì cũng còn không ít thứ giúp ngươi gia tăng tu vi. Điều đó cũng đủ thấy sự khác nhau một trời một vực.

- Hahaha Tần đạo hữu quả thông tuệ, lời ngươi không sai. Nhưng nếu như tại hạ nói năm vị trưởng lão kia cũng không hề trúng độc??

Lời hần nói ra khiến Tần Khung thất sắc.

- Là ngươi, chính ngươi phá hòng mưu kế của chúng ta.

Tần Khung điên loạn rít gào.

Hần chưa kịp động thủ thì bên dưới Tiểu Mập Mạp đã khổng chế trận pháp. Hơn trăm ngàn Phệ Huyết Trùng Giáp đang vây công.

Thân là tu sĩ Trúc Cơ trung kì Tần Khung làm sao có thể ngay lập tức đại bại trước linh trùng cấp 1, hần nhanh chóng triệu hồi ra pháp bảo hình dạng đại trùy đen nhánh. Hai tay gồng sức quơ mạnh liên hồi vào từng đám mây đen rào rạt.

Tiết thay số lượng linh trùng đông đảo lại chính là khắc tinh lớn nhất với đại trùy kia. Một Phệ Huyết Trùng bị đập nát ra bã thì hàng trăm, hàng ngàn con khác liền lấp kín không ngừng nhào xé nguyên khí hộ thể của hần.

“Nước chảy đá mòn”, dù cho bản thân thực lực cao cường tới mấy cũng không thể nào thoát khỏi kết cục. Tận mắt trông thấy nguyên khí trong cơ thể không ngừng bị hao mòn Tần

Khung cũng không thể nào kiềm chế. Trước mắt từ vong đang tới gần hấn gào hét dữ dội, hai mắt huyết hồng điên cuồng huy động đại trụ.

- Tiểu tử chính ngươi đã ép ta.

Tần Khung quyết tuyệt, cả người hấn bỗng dựng đứng lên. Kèm theo đó là nguyên khí trong cơ thể cũng theo đó mà tăng lên.

- Địa Tượng Chấn.

Thân ảnh đại tượng bao trùm lấy hấn. Trên song thủ, từng cọng gân nổi hấn lên da như đại xà len lỏi.

Tần Khung xoay nhanh đại chùy trên không trung, dùng hết sức bình sinh đập mạnh xuống đất.

Chấn động khiến đại địa nứt toát từng mảng lớn, hấn không phải điên cuồng nghĩ loạn. Lập tức Thập Diện Mai Phục Trận bị đứt gãy, từng tia đồ án bị lệch đi không còn kết nối như trước.

Nhìn thấy trận pháp rắc rối kia bị vô hiệu hóa Tần Khung thở phào, hấn nắm chặt đại chùy hướng Trần Duyên.

- Tiểu tử ngươi quả không tệ, được chết dưới Vạn Tượng Chùy của ta chính là phúc báo của ngươi.

Tần Khung điên cuồng mất đồ như máu.

- Ngươi lấy Huyết Tế Trận nơi nào?

Trần Duyên gắng từng chữ, đây không phải lần đầu hấn tận mục kiến thứ trận pháp kinh khủng này. Tuy chỉ mình Tần Khung thiêu đốt máu huyết nhưng mười tên tu sĩ Luyện Khí cũng không thể nào cùng tu sĩ Trúc Cơ đánh đồng.

- Hừ kè sắp chết như ngươi không cần phải biết quá nhiều.

Hấn hừ lạnh.

- Uhm, ngươi nói không sai.

Trần Duyên vỗ túi trữ vật, lấy ra hồng huyết phù trên mặt không giấu được vẻ nuôi tiếc.

Thứ hấn cầm trên tay chính Địa Lực Phù lừng danh, thứ mà La Thành đệ tử của Hành Pháp Sơn luôn giữ bên người làm bảo vật hộ thân. Chính Trần Duyên cũng không ngoại lệ, Địa Lực Phù này chứa đựng một kích toàn lực của sư phụ hấn Phong Ma Chân Nhân tu sĩ Kim Đan hậu kỳ viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Địa Lực Phù

Đứng trước đối thủ mà hấn không có chút khả năng đào thoát, Trần Duyên không còn cách nào khác mà bắt buộc phải dụng tới.

- Ngươi... ngươi...

Có lẽ Tần Khung cũng nhận ra nguy cơ, hấn không một chút do dự quay người tháo chạy.

- Đạo hữu nghĩ bản thân có khả năng trốn thoát sao?

Trần Duyên cười gằn, xiết chặt Địa Lực Phù trong tay. Trên không trung, từ hư vô bỗng dựng xuất hiện con gió xoáy cao hơn trăm trượng như muốn đánh tan màn đêm.

Thân là người thi triển Trần Duyên kinh hoàng không kém, uy lực một kích của tu sĩ Kim Đan đầy cũng chính là lần đầu hấn chú mục.

Con lốc xoáy như lỗ đen không đáy tham lam nuốt chửng tất cả sinh linh trên đường đi của nó.

- Ah...ah...ah...

Tần Khung lúc này không còn là kẻ hét ra lửa, khạc ra khói. Hấn cố gắng niều chặt, đôi song thủ vững chắc bám sâu xuống mặt đất.

Nhưng cuối cùng hấn cũng không thể nào trốn thoát, cả vùng gần trăm dặm liền bị cày nát. Tầng nham thạch khổng lồ không hề thua kém ngọn đại sơn bị con gió kéo lên không trung cuốn theo Tần Khung về mặt tuyệt vọng.

Chỉ trong nháy mắt, nguyên khí hộ thân liền vỡ nát. Từng tia phong hệ chân khí như hàng ngàn hàng vạn mũi kim châm đâm xuyên qua nhục thể. Con đau đớn xuyên thấu tim gan khiến hấn cả người co quắp lại.

Tưởng rằng giờ chết đã điểm thì bỗng chốc con gió xoáy khổng lồ biến mất không để lại một chút tâm hơi. Tần Khung không khác gì mảnh vải rách mướp từ độ cao hơn trăm trượng rơi thẳng xuống mặt đất.

Mặc dù chỉ bị cuốn trong con bão chỉ trong một chớp mắt nhưng Tần Khung lại cảm nhận thời gian trôi qua như kéo dài cả trăm năm. Dù nhục thể không chút che chắn rơi thẳng xuống tạo trên nền đất một cái hố không nhỏ nhưng hấn lại không hề cảm nhận một chút đau đớn nào, nói đúng hơn là ngoài thần trí còn chút tỉnh táo thì thân thể cùng tứ chi đều đã tàn phế không cách nào cứu chữa.

- Sao...sao ngươi không để cho ta được chết??

Hấn chỉ còn một hơi tàn, thứ duy nhất có thể làm lúc này là gắng sức truyền âm cho thiếu niên đứng gần đó.

Trần Duyên chấp tay dậm mực.

- Không sai, chính ta đã thu lại phù chú. Nhưng không phải là tha chết cho nhà ngươi, vì đối với ta lúc này người còn sống hay đã chết đều không trọng yếu. Quan trọng là nhục thể của ngươi không thể bỏ phí.

Dứt lời, ngoài trừ Tiểu Mập Mập không còn tia hơi sức đang nằm thờ đốc trên vai hẳn thì tất cả linh trùng đều được Trần Duyên phóng thích lao vào cắn xé thân thể Thanh Thiên cùng Tần Khung.

- Ga...ga...ga Trần Duyên dù có làm quỷ hồn ta cũng không buông tha cho ngươi.

Dù cho đã là phế nhân chỉ có thể bảo tồn một toa hơi thở nhưng tận mắt chứng kiến nhục thể bị găm nhắm hẳn phần nội khiến song mục ngập tràn huyết dịch dù chút hơi tàn mà nguyên rĩa. Chính Tần Mục cũng không ngờ rằng hẳn cùng sự đệ lại có ngày này, chết không toàn thây.

Trong màn đêm tĩnh lặng, Trần Duyên thờ ơ không hề để tâm tới những lời trần trối sau cùng của kẻ thảm bại. Số sinh linh đã ngã xuống trên tay hẳn dù có muốn đếm cũng không tài nào nhớ nổi, nếu như bọn chúng thật sự có thể thành ma ám quê thì bản thân đã không biết phải chết bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Linh trùng phân chia

Đúng lúc này, trận kịch chiến phân chia tài nguyên của đàn linh trùng cũng đã ngã ngũ. Thân xác của Thanh Thiên không ngoài dự đoán bị cặp Lục Đường Lang hưởng trọn, do không có Tiểu Kim ở tại khiến bọn chúng không khác gì Hắc Bạch Vô Thường cực kì hợp ý bất kì Phệ Huyết trùng nào dám lại gần đều bị trảm làm hai.

Còn bên Tần Khung tuy có chút hỗn tạp, e hèm không thể nói là có chút hỗn tạp. Trung niên đáng thương nằm giữa vòng vây của bọn linh trùng khát máu không thể nói là không thể thắm. Dù không như Lục Đường lang chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng Tiểu Huyết cũng không hề mất đi uy vọng. Tuy bản thân đã hưởng dụng gần hết huyết nhục nhưng vẫn không quên đề lại cho những tiểu tử phía sau.

Trần Duyên vô cùng hài lòng, Tiểu Huyết được hẳn không ngừng dùng thần thông Thần Không Vận Trùng bồi đắp khiến linh trí càng lúc tiến triển không ngừng hiển lộ thiên phú điều binh khiển tướng. Đồng thời nhìn lại tiểu tử đang ngon giấc say nồng trên vai lại khiến hẳn có chút bất đắc dĩ cười.

- Hừm??

- Tiểu Huyết, ngươi muốn đột phá.

Hắn kinh hãi cười lớn. Tiểu Huyết vốn là linh trùng cấp 1 viên mãn nhưng lại chưa hề gặp thời điểm thích hợp. Nay không ngờ lại hấp thu huyết dịch tu sĩ Trúc Cơ trung kì như tưới nước trong ngày khô hạn, một bước đạp tan cánh cửa ngăn cản bấy lâu.

Nhanh chóng triệu hồi Loa Trùng Ốc, Trần Duyên không chế toàn bộ Phệ Huyết Trùng khổng lồ chế mười dặm xung quanh. Lúc Tiểu Mập Mập đột phá cùng lúc với Trần Duyên cũng gây ra hiện tượng không nhỏ. Nhưng hiện tại không có tu sĩ Trúc Cơ đình phong tọa chấn, hẳn chỉ có thể tung mọi thủ đoạn chân giữ nơi đây.

Mau chóng đưa Tiểu Huyết quay về Loa Trùng Ốc, song thủ nhanh như chớp. Hóa Mộc Quyết được hẳn thôi động, không gian xung quanh mười bước chân liền ngập tràn sự sống.

Quang cảnh hoang tàn do trận chiến ban nãy giờ đây được màu xanh của cây cỏ che phủ. Loa Trùng Ốc xoa tít trên không trung cuốn theo từng tia chân khí đang không ngừng bị thu hút.

- Tiểu tử mau sử dụng Thần Không Vận Trùng.

Chu lão bên cạnh cũng có chút gấp gáp.

Trần Duyên tức khắc thông hiểu, dấu ấn linh trùng quen thuộc lần đầu xuất hiện trên mi tâm. Lúc này hẳn cảm nhận như bản thân cùng Tiểu Huyết hòa mình làm một.

Từng hình ảnh kí ức xa xôi từ khi chỉ là một tiểu trùng mới phá nở dần con mắt ngây dại e sợ quan sát cảnh vật xung quanh. Trải qua không biết bao nhiêu hiểm nguy đi tới một bước này, đạp phá cánh cửa xác phạm trở thành yêu thú thật sự.

Từ mi tâm của hẳn, những tiếng rít khó hiểu tạo thành âm vang không ngừng tàn mát. Tiểu Huyết bị bao bọc bên trong hưởng thụ cảm giác do tẩy lễ mang lại khiến từng khớp chân hư sướng không ngừng vung vẩy.

Chính Trần duyên cũng có chút bất ngờ, không ngờ Thần Không Vận Trùng lại có tác dụng kì lạ này.

- Hahaha tiểu tử, rồi ngươi sẽ thấy uy lực thật sự của Thần Không Vận Trùng. Phệ Huyết Trùng này tư chất quả không tệ, nếu như không có ngươi thì đời này kiếp này nếu không ngã xuống cũng có vài thành cơ hội đột phá Trúc Cơ.

- Nay được ngươi chú ý tới coi như là vận mệnh, hi vọng tiểu trùng này biết nắm giữ cơ duyên này.

Chu lão cười khà.

- Ah còn hai tiểu trùng các ngươi nữa, tương lai ắt hẳn không tệ.

Lão liếc mắt qua cặp Lục Đường Lang được Trần Duyên tin tưởng giao trọng trách chân giữ bên người hẳn.

Tiểu Lục cùng Đại Lục tâm trí còn non nớt vừa được lão khen tặng đã kinh hãi nhảy nhót cặp mắt nhìn qua Tiểu Huyết không che giấu vẻ ước ao.

Cuối cùng hơn hai canh giờ, linh trùng đồ án trên mi tâm cũng nhạt dần Trần Duyên cũng từ từ thu công. Nhìn vào trong Loa Trùng Ốc, Tiểu Huyết đã không còn trông thấy nữa mà thay vào đó lại là một cái kén to lớn bằng người trưởng thành mang màu huyết đỏ.

Đối với linh trùng khi đột phá trường ngại thường lãng phí rất nhiều thời gian, thường thì tạo kén tơ bao bọc lấy cơ thể chờ ngày “phá kén hóa蝶”. Còn trực tiếp hơn chính là lột xác, tuy không lãng phí quá nhiều thời gian nhưng lại đặc biệt ẩn chứa rất nhiều nguy cơ. Thời điểm lột xác cũng chính là lúc bản thân linh trùng suy yếu nhất, chính vì lẽ đó rất ít kẻ tận mục chứng kiến cảnh tượng hiếm gặp này.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Nhị nữ đồng tâm hiệp lực (1)

Bên trong lãnh địa Hợp Hoang Môn chiến sự cũng đã tới hồi gấp gáp, Trương Lệ rút tiểu kiếm ra khỏi thi thể của một tên đệ tử. Nàng liếc mắt phượng đánh giá xung quanh muốn tìm đối thủ mới.

- Hìhìhi Trương đạo hữu thực lực quả thâm bất khả trắc, không biết bao nhiêu nhân mạng đã ngã xuống trên tay đạo hữu rồi.

Lan Anh thanh bào giờ đây cũng đã nhuộm đỏ một màu huyết dịch, khẳng định cũng đã hạ sát không ít người.

- Bọn người này không phải đều là đệ tử Hợp Hoang Môn sao?

- Không ngờ Lan Anh đạo hữu lại là kẻ máu lạnh không chút run tay.

Nghe lời châm chọc của nàng, Lan Anh có chút nhú mày nhưng cũng bình thản đáp trả.

- Bọn chúng cũng chỉ là “đã từng”, dám nổi loạn phản bội môn phái chính là phản đồ. Chỉ có một kết cục duy nhất “giết”. Phái chính tay chúng ta phải chặt lấy thủ cấp của bọn chúng mới có thể an ủi những anh linh của các sư muội.

Quả không hổ là kẻ mang danh đại đệ tử, từng lời nói, cử chỉ đã dần toát ra áp bức vô hình.

Trương Lệ cũng cảm nhận thấy sự khác biệt, khiến nàng không còn hứng thú trêu chọc.

- Nhị vị nữ tử không ngờ còn chút hơi sức ở nơi đây trò chuyện, không biết đám nam nhân thô lỗ chúng ta có hay không cơ hội cùng hai vị hưởng nguyệt đêm nay.

Hơn mười tên hắc y bỗng nhiên tiến lại gần, bọn chúng ăn ý chia nhau ra bao vây lấy mọi đường tẩu thoát.

- Lan Anh đạo hữu có nhận ra bất kì kẻ nào trong số chúng là đệ tử quý phái.

Trương Lệ có đôi chút rung mình, mỗi kẻ trong số chúng tỏa ra áp lực không kém gì nàng cùng Lan Anh. Hợp Hoang Môn nhỏ nhỏ này không thể nào bồi dưỡng cùng lúc mười tên này.

- Không, ta không hề nhận ra bất kì kẻ nào trong số chúng.

Lan Anh ngay tức khắc khẳng định, lúc này nàng cũng hiểu ra nghi ngại của Trương Lệ. Trận bạo loạn lần này khẳng định không phải nội loạn, điều nghi kị nhất mà Trần Duyên không hề muốn thấy, lão cáo già Hân Viên khẳng định đã thông đồng cùng những kẻ khác nhằm giành lại Hợp Hoang Môn về tay.

- Các người thật ra là kẻ nào, đây chính là lãnh địa Hợp Hoang Môn kẻ bên ngoài tự ý xâm nhập liền chém giết không tha.

Dù đứng trước mười tên đều có khí chất vượt qua bản thân nhưng nàng chưa hề có ý định bỏ trốn. Nữ nhân sát khí bao trùm càng khiến trở nên diêm lệ.

Lan Anh lúc này không khác gì đóa hoa dùng sắc đẹp dụ dỗ khiến kẻ khác trầm mê rồi không một tiếng động liền hạ sát kẻ không may.

- Còn không mau thanh tỉnh.

Một tên trong số đó hét lớn, những kẻ còn lại liền có chút bản thân. Nét đẹp yêu mị của nàng khiến bọn chúng không hay biết mà trầm mê.

- Không ngờ trong khoảng khắc này mà...

Trương Lệ do lịch luyện còn yếu kém tuy không thể nào biết rõ nhưng cũng có thể thấy được sự biến chuyển nghiêng trời lệch đất của nàng.

- Không ngờ nhiệm vụ lần này lại có chút ngoài ý muốn. Nhưng mị thuật này không thể nào một lần nữa khiến chúng ta mắc bẫy.

Hắn nói không sai, trông một sát na nàng vô tình kích phát tiềm năng thiên phú mà chính nàng cũng không thể tưởng tượng. Bọn chúng giờ đây đã đề phòng khiến nàng chỉ có thể liều chết xông lên.

- Trương Lệ đạo hữu, ta chỉ có thể nội trong ba hô hấp cầm chân bọn người kia. Tới lúc đó đạo hữu liền...

- Lan đạo hữu không cần phải nhiều lời, ta tới đây là vâng theo lệnh đại sư huynh lịch luyện, nếu như quay đầu bỏ chạy khẳng định không còn mặt mũi nhìn gặp huynh ấy.

Trương Lệ cắt ngang lời nói chắc nịch.

Lan Anh liền xúc động, mặc kệ Trương Lệ có lí do gì nhưng đứng trước tình cảnh cứu tử nhất sinh mà không hề quay lưng bỏ chạy cũng đủ để nàng xem như đồng sinh cộng tử bằng hữu.

- Lan Anh đạo hữu mời lên trước, ta sẽ hỗ trợ phía sau.

- Được.

Tường Lệ rung tay ngọc, hàng trăm căn dây gai bắt ngờ trỗi lên từ lòng đất khiến phạm vi mười bước chân quanh nàng trở nên hỗn độn.

- Bọn chúng quá đông chúng ta chỉ có thể lợi dụng địa thế khiến bọn chúng không thể nào hợp lực.

Nàng phóng người bên cạnh Lan Anh, hai nàng không hẹn mà cùng nhắm tới tên hắc y đầu tiên thoát ra khỏi mị cảnh vừa rồi.

Từ bên trong làn khói bụi mù mịt hai thanh tiểu kiếm từ hai phía chuẩn xác xuyên qua đầu lâu. Mọi việc diễn ra quá nhanh, không những bọn người áo đen kia mà chính hai nàng cũng không ngờ rằng lại có thể mau chóng kết thúc tới vậy.

Thu lại tiểu kiếm Lan Anh bỗng nhiên xám mặt, nàng tức tốc bắt lấy tay ngọc của Tường Lệ cùng tẩu thoát.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Nhị nữ đồng tâm hiệp lực (2)

Trong lúc Tường Lệ còn nghi vấn, đáng lẽ lúc này chủ động công kích những tên còn lại chính là nắm giữ rất lớn lợi thế nhưng Lan Anh lại chủ động rời đi.

- Tường đạo hữu mau nhìn.

Nàng đưa tiểu kiếm ngang phía trước, Tường Lệ biến sắc nhận ra nhìn lại thanh kiếm của mình.

- Chúng không hề dính máu. Không thể nào, chính ta cảm giác được kiếm đã đâm sâu vào da thịt không sai.

Nàng thăm thì.

- Không sai, ta cũng cảm nhận như vậy. Nhưng bằng chứng không biết nói dối, trước mắt chúng ta không hề biết thực lực của chúng là gì chỉ có thể tạm thời rút lui.

Lan Anh cố gắng giữ tâm trí không hoảng loạn.

- Dừng lại.

Bỗng nhiên Tường Lệ hét lớn. Trước ánh nhìn đầy khó hiểu của nàng Tường Lệ ngập ngừng khẳng định.

- Lan Anh đạo hữu không thấy chỗ này có chút quen thuộc sao?

Lời nói của nàng khiến Lan Anh cũng chợt nhận ra. Tâm trí hoàn toàn nghĩ tới kế hoạch tác chiến khiến nàng không hề nhận ra bản thân hầu như không hề rời đi, đám bụi gai kia chính là tác phẩm của bản thân.

- Không lẽ chúng ta thật sự lọt vào cái bẫy của chúng.

Cấn môi mọng, Lan Anh bắt khả tư nghị đảo mắt nhìn xung quanh.

- Có lẽ đây chính là huyền trận của chúng.

Nàng có chút bất đắc dĩ nói ra, trước đây bản thân đã từng rơi vào huyền trận phòng hộ động phủ của Trần Duyên nàng biết sự lợi hại của thứ này. Nếu không tìm ra mắt trận người bị lạc bên trong chỉ như là kẻ mù cố gắng lần mò trong đêm tối.

- Hừ dám lấy huyền trận nhằm che mắt ta sao?

Nàng hừ lạnh, không giống Lan Anh, bên trong Ma Kiếm Tông tất cả các trí thức người đời dù có phí hao tâm huyết mà khó lòng nắm giữ thì cũng chỉ là những thứ sơ đẳng rộng mở cho chúng đệ tử.

- Tường đạo hữu người...

Lan Anh nghi hoặc nhìn thấy nàng chạm tay xuống mặt đất.

- Dám dùng thứ trận pháp hạ đẳng này người quá xem thường ta.

Mỉm cười khép chặt, nàng từng nhánh dây gai từ tay áo đâm xuyên xuống lòng đất.

- Hừ cũng chỉ là Luyện Khí kì tu sĩ không thể nào sử dụng trận pháp cao thâm. Đồng thời thời gian gấp rút thì đây khẳng định cũng chỉ là thứ huyền trận sơ đẳng nhất nhằm bẫy rập những kẻ tầm nhìn hạn hẹp.

Nàng nhanh chóng nhìn thấu vấn đề, từng căn dây mây không ngừng lúng lúng khắp nơi tìm ra mắt trận.

- Keng...keng...

- Tường Lệ đạo hữu người còn không nhanh rời đi.

Từ phía là những hắc châm liên tục phóng tới.

- Lan Anh đạo hữu còn cầm cự được bao lâu?

- Tối đa chỉ nội trong năm hơi thở.

Nàng rút kiếm chặn lại hai căn phi châm hướng Tường Lệ lao tới.

- Năm hơi thở cũng đủ rồi.

Nàng nhắm nghiền hai mắt tiếp tục dò tìm, bên cạnh Lan Anh liều mạng chống đỡ.

- Chính là nơi đây.

Cảm nhận luồng chân khí mãnh liệt phát ra Tường Lệ kinh hãi, hàng trăm căn dây gai nhanh chóng bao bọc lấy mắt trận, xiết nát đồ án họa trên đó.

- Chúng ta đã thoát khỏi huyền trận chưa?

Nàng ngẩn mặt quan sát xung quanh.

- Lăng Kì người đứng là vô dụng, chỉ có hai nữ nhân mà không thể thu phục tổng môn tôn hao tài nguyên cho người đứng là uống phí.

Màn đêm dần tan, mười tên hắc y nhân đều đứng chỗ đó. Nhị nữ liền phát hiện bản thân đã bị chúng đem ra làm trò cười.

Lan Anh tái mặt, nàng liền nhận thấy chênh lệch giữa hai bên. Chỉ đối phó một tên mà xem chút nữa liền thất thủ, nếu như không có Tường Lệ nhanh trí hóa giải thì...

- Đệ... đệ không ngờ nơi hoang sơn cùng cốc này lại có kẻ nhận ra huyền trận có chút khinh địch.

- Hừ người đừng có ngụy biện, khi trở về ta sẽ đệ chuyện này lên để sư phụ xử trí.

Hắn bắt đầu dĩ chỉ có thể im lặng.

- Chúng ta đã tổn không ít thời gian, mau chóng giải quyết xong chuyện nơi đây. Nhất là nữ nhân mới dùng mị thuật vừa rồi, hẳn các tiền bối liền rất có hứng thú.

Bọn người hắc y có vẻ không đủ kiên nhẫn muốn nhanh chóng kết thúc.

- Tránh ra.

Tường Lệ nhanh như chớp hoành kiếm che chắn cho nàng cùng Lan Anh.

Tên hắc y nhân vừa rồi chỉ trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách hơn mười bước chân áp sát. Hắc quyền đâm tới khiến tiểu kiếm Giáp đẳng trở thành sắt vụn, nàng không thể chống đỡ chỉ đành hứng chịu tổn thương bay về sau.

- Tường đạo hữu.

Lan Anh hốt hoảng vội vàng lao tới bắt được nàng. Nhìn thấy thương thế trầm trọng Lan Anh thất thần không ngờ tên kia chỉ một quyền liền khiến Tường Lệ thất thủ.

- Chỉ cần ta đi theo các người là được đúng không?

Nàng cắn răng quyết tuyệt.

- Hahaha nữ nhân nếu nàng sáng suốt sớm hơn cũng đâu phải chịu nỗi đau thể xác.

Hắc y lớn tiếng cuồng khiêu.

- Nhưng ta có một điều kiện...

- Không cần nhiều lời, nữ nhân đã biết sự tồn tại của chúng ta, để nàng rời khỏi đây chính là một đại nguy cơ.

Hắn ngay tức khắc đoán ra liên thắng từng từ chối không có chút thương lượng.

- Các người...

- Không lẽ chúng ta thật sự không thể thoát khỏi tay bọn chúng.

Nàng thật sự tuyệt vọng, tuy thực lực bản thân có chút vượt qua Tường Lệ nhưng khẳng định cũng chung một kết cục không thể nào chống đỡ dưới một quyền của nam nhân kia.

- Có thứ gì đó đang tiến lại gần.

Hắc y bỗng nhiên cảnh giác nhìn về một hướng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Vàng kim linh trùng

Chấn động càng lúc càng lớn, Lan Anh bỗng dưng nổi lên tia hi vọng. Tuy không biết thứ gì đang tiến lại gần nhưng khẳng định sẽ khiến cục diện bế tắc này có chút biến chuyển.

Từng căn nhà trên đường đi của thứ kì lạ kia không khác gì những tảng bột không chút cứng rắn cứ lần lượt bị đánh đổ. Những vết chân kì lạ hằn sâu xuống nền đất.

- Tất cả mau đề phòng, súc sinh này mang tới cho ta áp lực không nhỏ, khẳng định không phải thứ dễ dàng đối phó.

Hắn hét lớn.

Đi xuyên qua tòa nhà đổ nát là thân thể vàng kim hiếm thấy. Đây là lần đầu hắn chứng kiến thứ quái đản như vậy, thân thể to lớn như đại thạch lại phát ra kim quang chói mắt.

- Là...linh trùng?

Hắn ngay tức khắc nhận ra, thân thể giáp cứng cùng sáu chân cao lớn trên đầu là cặp càng còn dài hơn chính hắn.

- Không được mạnh động, súc sinh này rất có thể chỉ là yêu thú bị động tĩnh nơi đây gây chú ý. Chúng ta chỉ cần không ra tay thì chín phần bình yên vô sự.

Hắn tinh táo trấn định đồng bạn, kinh nghiệm qua vô số lần vào sinh ra tử khiến hắc y nhân biết rõ. Yêu thú không hẳn ngu ngốc, chúng rất sợ bị thương. Lăn lộn trong rừng sâu thực lực bị hao tổn không khác gì bước một chân vào tử địa.

Nếu như không phải bị dồn đến bước đường cùng hay tranh dành thiên tài địa bảo thì phần lớn yêu thú đều lựa chọn tránh xa những tồn tại đáng ngờ.

Chín tên kia liền thả lỏng, uy vọng của nam nhân kia quả không nhỏ bọn chúng đều nhất nhất tuân theo không một chút nghi ngờ.

- Chẳng lẽ ông trời thật sự muốn diệt chúng ta sao?

Lan Anh trầm trầm. Chính nàng cũng không thể phản bác lời nói của hắn, lịch luyện của hắc y kia so với nàng rõ ràng nhiều hơn bội phần. Nhận ra điều đó càng khiến hi vọng bản thân đào thoát càng mong manh.

- Học...học... bọn chúng đúng là chết tới nơi mà còn không biết.

Trong lòng Lan Anh nằng ho sặc sụa, gương mặt tím tái rõ ràng đã bị nội thương không hề nhẹ.

- Tương Lệ đạo hữu đã tỉnh dậy.

Lan Anh có chút kinh hãi.

- Chúng ta sắp thoát ra khỏi đây rồi.

Tương Lệ mỉm cười.

- Bằng cách nào? Chẳng lẽ là do linh trùng kia.

Lan Anh miễn cưỡng nhìn về phía linh trùng to lớn mang đầy vẻ hoài nghi.

Mọi việc diễn ra càng lúc càng khiến hắn lo lắng, linh trùng kì lạ kia rõ ràng đang từng bước nặng chịch lại gần. Khi còn cách mười bước chân hắc y thanh niên đã không còn dám vẻ tự tin ngạo nghễ như lúc đầu mà quay mặt lại hết lớn.

- Có biến, tất cả nhanh chóng lui lại.

Chưa kịp dứt lời thì thân thể to lớn như tòa tiểu sơn bỗng nhiên nhanh như chớp lao tới. Trong sát na hai tên ở gần đó liền bị đè thành thịt vụn. Tất cả đều ngây người, linh trùng nặng nề chậm chạp không ngờ lại bộc phá tốc độ khó tin, ngay cả bọn chúng cũng không thể nào theo kịp.

- Súc sinh nguoi dám...

Hắc y phần nộ hết lớn.

Nhưng linh trùng lại không bị hắn đe dọa, đôi chân sau thô to lại lần nữa đẩy cơ thể nặng nề tiến về phía trước.

- Không.....

Đây chính là lời sau cùng mà Lăng Kỳ, kẻ sử dụng huyền trận ban nãy kịp thốt lên. Chứng kiến đầu linh trùng không khác gì ác ma trong thế không gì cản nổi lao tới hắn đã biết kết cục của mình liền đi theo hai đồng bạn chỉ còn có thể tuyệt vọng kêu lớn.

- Ành...

Nhục thể nhân loại không thể nào đem cùng yêu thú so sánh, tất cả những gì còn lại chỉ là huyết nhục bê bết nếu như không có y phục còn vương lại chắc hẳn không ai có thể nghĩ thứ gớm ghê kia đã từng là nhân loại.

- Lăng sư đệ.

- Lăng Kỳ sư đệ...

Bọn chúng thảm thiết kêu lớn.

- Đại sư huynh đừng cản ta, ta phải trả thù cho ba vị sư huynh đệ.

Một kẻ cố gắng vùn vẩy muốn thoát ra bàn tay hắc y thanh niên đặt trên vai hắn.

- Thanh sư đệ nguoi không được đi.

- Đại sư huynh tại sao nguoi lại cản ta, không lẽ để mất ba vị sư huynh đệ phải chết thảm sao?

Hắn hai mắt đỏ ngầu.

- Đồng môn bị sát hại chúng ta đương nhiên phải trả mối thù này, nhưng không phải là một mình sư đệ. Đon độc xông lên cũng chỉ là nộp mạng uống phí.

Hắc y thanh niên lí trí nói.

- Đại sư huynh không sai, Thanh sư huynh chúng ta phải đồng lòng mới mong giết được súc sinh kia trả thù cho huynh đệ.

Hắn dần thanh tỉnh, ánh mắt “sát trùng” tràn ngập căm thù nhìn tới.

Bên kia Lan Anh thở phào nhẹ nhõm, khi linh trùng kia càng tới gần thì niềm hi vọng lại lần nữa thấp sáng trong lòng nhưng lại có chút e ngại. Tới khi tận mắt trông thấy kẻ thù bị diệt sát thì nữ mới thật sự yên lòng, nàng ôm chặt lấy Tường Lệ chờ đợi cơ hội thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: La Từ thủ đoạn

Chứng kiến năng lực bộc phát của linh trùng kì lạ, hắc y thanh niên đã không còn nắm chắc đơn độc xuất thủ. Hắn phóng người lên phía trước hết lớn.

- Hành Vân Kiểm Trận.

Sáu kẻ còn lại liền y lệnh làm theo.

Bộ pháp phiêu miểu như vân, bảy người áp sát. Trường kiếm bóng bảy phản chiếu ánh sáng từ trắng rằm làm cho kẻ thù phải rối mắt.

Không hẹn mà gặp, bảy thanh trường kiếm trong sát na không hề hay biết đột ngột cùng một lúc đâm tới.

- Keng...

Tiếng thiết kiếm va chạm cùng thân thể rắn chắc kim loại của linh trùng tạo nên tiếng rít điếc tai.

- Không thể nào, pháp kiếm Giáp đẳng chém sắc như chém bùn chỉ có thể để lại một chút dấu vết trên người súc sinh này.

Nhìn thấy mũi kiếm chỉ đâm vào chưa tới một phân trên lớp giáp một kẻ không kiếm được lớn tiếng.

Bọn chúng đã quá coi thường, kim thiết linh trùng sức bậc quá kinh khủng khiến hắc y thanh niên lầm tưởng đó chính là bản lĩnh thật sự. Nhưng sự thật lại tàn nhẫn hơn nhiều, kẻ vừa lớn tiếng đã làm ra một chuyện quá ngu xuẩn. Hắn đứng ngay phía sau đôi chân to lớn như thân người dính trên đó là hàng trăm ngàn gai nhọn.

Thứ sức lực khiến thân thể hàng vạn cân có thể dùng tốc độ khó ai bắt kịp áp sát cũng đủ để hiểu khủng khiếp cỡ nào.

Linh trùng hừ lạnh, bình thân bùng chân về phía sau. Một nửa nhục thân liền tan mất hút, chỉ còn lại một nửa thân thể cùng phần nửa khuôn mặt trên đó là độc nhãn còn giữ lại cái nhìn khó tin.

- Rút lui.

Hắc y thanh niên kinh hoàng, đây là lần đầu trong đời hắn tận mắt trông thấy linh trùng khủng khiếp như thế này. Trong đầu không còn gì khác là phải tháo chạy, bỏ mặc sư huynh đệ phía sau đang không ngừng gào hét. Hắn biết mình phải là kẻ nhanh nhất, chỉ có như vậy mới khiến bản thân là kẻ sống sót sau cùng.

Từng người, từng người hết thản ngã xuống. Từng tiếng la hét, van xin phía sau đập vào tai không hề khiến hắn chùn bước mà như là lời thúc dục khiến bước chân càng lúc càng điên cuồng.

Cuối cùng chân khí cạn kiệt, nhục thể đã thấm một phía sau tiếng hét thán cũng im bặt. Hắn dừng lại nhìn về, mười tên đệ tử chân truyền là tinh anh trong tinh anh giờ đây chỉ còn lại hai. Kẻ duy nhất có thể theo kịp bước chân hắn cũng chính là Thanh sư đệ kẻ có thực lực gần hắn nhất.

- Đại... đại sư huynh chúng ta... mau trở về tông môn báo lại cho sư phụ để lão nhân gia người nhanh chóng tiêu diệt bọn người man rợ này.

Hắn lúc này tình trạng còn tồi tệ hơn, lúc này trong lúc hoảng loạn liền bộc phát hết khả năng tẩu thoát. Giờ đây trong người không còn một chút sức lực, sợ rằng so với phạm nhân còn yếu hơn một bậc.

Nghe tới sư phụ hắc y thanh niên hai mắt sáng lên, hắn quay qua dùng ánh mắt kì lạ nhìn tới tên kia.

- Thanh sư đệ có phải người luôn tuân theo lời ta mà hành động.

Tên kia cảm thấy có gì khác lạ nhưng vừa vượt qua tử lộ có chút thay đổi cũng là điều dễ hiểu liền không chút nghi ngờ đáp lại.

- Đương nhiên, từ trước tới nay chỉ cần đại sư huynh nói một là một, chỉ đi hướng Bắc ta không dám chọn hướng Nam.

Hắn chắc nịch đáp.

Hắc y thanh niên hài lòng mỉm cười.

- Hahaha tốt, rất tốt.

- Vậy người vì ta mà... chết đi.

Hắn ngậy người, nhưng chưa kịp hồi đáp thì trường kiếm đã đâm xuyên qua ngực, nhắm nơi trái tim cắm vào.

- La Từ người...

Nắm chặt lấy trường kiếm, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn tới thanh niên sắc mặt lạnh lùng, kẻ mà hắn đã trung thành kính cẩn suốt bao năm qua.

- Hừ.

Thanh niên hừ lạnh, trở tay khiến trường kiếm xoắn nát trái tim.

- Thanh Biên người đừng trách ta, kẻ không vì mình trời chu đất diệt. Người đã thấy ta bỏ mặc đồng môn bỏ chạy lấy mạng, chỉ điều đó cũng đủ khiến ta phải giết người.

- Chỉ có điều được theo dưới chướng kẻ trong tương lai sẽ trở thành Kim Đan tu sĩ như ta đã là đủ phúc cho kiếp này của người rồi Ha...ha...ha.

Hắn cười điên loạn, thuận thực ném xác tên sư đệ xấu số vào giữa đàn chó hoang, sau khi xem xét kĩ càng xung quanh liền lẩn vào màn đêm mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Vào sinh ra tử tử muội

Trở lại Hợp Hoang Môn, những tên hắc y không kịp đào tẩu chỉ có thể chung một kết cục bị đôi càn dài hơn hai sai tay như gong kiếm kẹp đứt nửa thân người.

Sau khi nhắm nháp hương vị huyết nhục kim thiết linh trùng bước lại gần hai thiếu nữ.

Lan Anh tái mặt, mọi chuyện diễn biến quá nhanh khiến nàng không kịp tẩu thoát. Nhìn cảnh tượng huyết tính vừa xảy ra nữ bắt an cho số phận của mình.

- Người... người có phải là do đại sư huynh phái tới.

Tường Lệ thanh tỉnh hồi, nàng đã hai lần chứng kiến Trần Duyên không chế linh trùng đại sát tứ phương. Nay lại thấy linh trùng kì lạ liền bất giác nghĩ tới hắn.

Linh trùng kia không phải ai xa lạ chính là Tiểu Kim. Trước khi dẫn dụ hai tên lên lút kia rồi đi hắn đã bí mật triệu hồi Tiểu Kim từ túi linh thú, âm thầm căn dặn chỉ khi nàng thật sự gặp chỉ mạng hiểm nguy mới có thể ra tay.

Lan Anh bất ngờ, nàng thật sự không tin Trần Duyên chỉ vừa đột phá Trúc Cơ không lâu nhưng lại có thực lực thu phục linh trùng này.

Nhưng chứng kiến thân thể khổng lồ vậy mà cơ linh gạt đầu tán thành thì nữ nhân thật sự chấn kinh. Chính nàng đã từng không ít lần nghi vấn thực lực của Trần Duyên, nếu hắn thật sự thu thập linh trùng này khi còn là Luyện Khí tu sĩ thì quả thật bất khả tư nghị.

- Có phải đại sư huynh muốn người tới đây đón ta?

Trong lúc Lan Anh còn đang chấn kinh thì nàng đột nhiên nghi vấn.

Sau khi nhận thấy cái gạt đầu xác nhận, Tường Lệ gắng sức kéo tấp tễnh bước đi lại gần. Tiểu Kim cũng không quá lạnh lùng cố ý đưa một chân nâng bổng nàng đặt lên lưng.

- Tường Lệ đạo hữu người muốn rời đi sao?

Lan Anh thất vọng, cùng nhau vào sinh ra tử chưa lâu thì đã phải xa cách.

- Anh ti, từ giờ ti cứ gọi muội là Lệ Lệ là được. Có dịp muội khẳng định sẽ quay lại đây.

Nàng nở nụ cười hiếm thấy.

Lan Anh ngậy người nhìn bóng đen to lớn đi xa, cuối cùng nàng cũng hết lớn.

- Lệ Lệ, ti sẽ chờ muội.

Mĩ nữ thật sự xúc động, đây là lần đầu nàng có một bằng hữu thật sự.

Lau đi hàng lệ, Tường Lệ được Tiểu Kim đưa đi càng lúc càng xa khỏi Hợp Hoang Môn. Bước ra khỏi rừng rậm, trước mắt nàng là nam nhân đang ngồi tọa thiền dưới ánh trăng. Xung quanh hắn cây cỏ phát triển xanh tốt lạ thường.

Rời khỏi lưng Tiểu Kim nàng nhẹ nhàng bước lại gần.

- Nàng có suy nghĩ gì về cuộc chiến lần này.

Động tĩnh của Tường Lệ làm sao thoát khỏi mắt hắn, tinh mục sáng tỏ, hắn nhìn nàng mang theo nụ cười nhẹ.

- Thiếp...thiếp đã thất bại, phải động tới linh trùng của chàng ra tay mới có thể thoát được một kiếp.

Mĩ nữ hồ thẹn không dám ngẩng đầu.

- Ý nàng nói là Tiểu Kim.

- Là Tiểu Kim sao?

Nàng nhìn sang hình thể vàng kim to lớn.

- Tiểu Kim người đứng là không làm ta thất vọng.

Tiểu Kim như tòa kim sơn bất động, không giống như những linh trùng khác của Trần Duyên, nó luôn làm vẻ thờ ơ dù cho được chủ nhân ngợi khen.

- Kẻ gây ra thương tích cho nàng là ai?

Hắn nhẹ nhàng bắt lấy tiểu thủ của nàng, rõ ràng là nội thương không hề nhẹ. Kẻ này khẳng định thực lực không hề yếu kém, ít nhất cũng ngang cơ với đệ tử chân truyền của Ma Kiếm Tông. Hắn không tin nơi khi ho cò gáy này lại có thể bồi dưỡng ra một tiểu thiên tài như vậy.

- Thiếp không nhận ra hành tung của hắn, kẻ này chắc giấu rất cao mình. Thủ đoạn cao nhất hắn thi triển ra cũng chỉ là Hành Vân Kiếm Trận.

Đầu sở dĩ đã trốn thoát, những kẻ biết được chuyện này thì đã nằm gọn trong bụng Tiểu Kim. Tất cả những gì hắn có được chỉ là Hành Vân Kiếm Trận.

Hành Vân Kiếm Trận chính là kiếm trận Giáp đẳng cấp 1 uy lực không tệ, ngay trong chính Ma Kiếm Tông thứ này cũng rất được chú ý từ sản đốn. Chính thứ kiếm trận không khó kiếm này càng khiến tung tích của chúng mơ hồ.

Trần Duyên không muốn nhiều lời, Tiểu Kim bản tính luôn cẩn mật, trầm ổn chính vì vậy hắn mới yên lòng các cử ngấm ngầm đi theo bên cạnh Tường Lệ. Nếu như tên kia có khả năng trốn thoát dưới tay Tiểu Kim khẳng định tâm tính cùng thủ đoạn không tồi.

Thờ ra một ngụm trọc khí, cuối cùng nguyên khí tiêu hao lại một lần nữa lấp đầy.

- Đây không phải nơi chúng ta có thể ở lâu, nhanh mau chóng rời khỏi đây.

Trần Duyên vừa hạ sát hai tên trưởng lão của Hợp Hoang Môn, hắn không muốn bản thân liên liên là mục tiêu cho đám người kia chăm chăm nhắm tới. Lương Tiểu Xuân nàng khẳng định không có ý định ra tay nhưng những kẻ còn lại không hẳn liền cho qua. Đặc biệt là lão Hàn Viên gần đất xa trời kia nếu như truy sát ắt hẳn là lành ít dữ nhiều.

- Mau ra đây.

Loa Toàn Ốc trời ra từ trong ngực áo trời nổi trước mặt, từ bên trong hơn mười Phệ Huyết Trùng bay ra. Trần Duyên xé đi y phục trên người đưa cho bọn chúng, ngay tức khắc mười đầu linh trùng theo mười hướng khác nhau tản ra.

Sau khi an bài xong mọi chuyện hắn cùng Tường Lệ ngồi trên lưng Tiểu Kim nhắm một hướng bất kì mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cao tầng Hợp Hoang Môn tranh đấu

Bên trong đại điện, tổng đầu dà của Hợp Hoang Môn không khí cũng trở nên nặng nề. Trên chủ tọa, Hàn Viên sắc mặt âm trầm nhìn xuống bốn vị mỹ nhân như hoa như ngọc.

- Hìhìhì Thái Thượng Trưởng Lão có chút không thích hợp, đây chỉ là một chút rèn luyện cho chúng đệ tử không ngờ lão nhân người lại tổn không ít tâm tư.

Lương Tiểu Xuân điểm sắc tươi cười.

- Tam Trưởng Lão lại quá lời, ta thọ nguyên cũng đã sắp tận, con đường tu luyện đã bước tới ngõ cụt chỉ có thể đặt tâm tư vào thế hệ tiếp nối. Có dòn một chút tâm tư cũng là chuyện dễ hiểu.

Lão cáo già làm sao không nhận ra hai chữ “tâm tư” của nàng, mặt không đổi sắc nhanh chóng bẻ đi từng chữ trở thành một lão già không còn bất kì tham vọng, chỉ biết gửi gắm tâm nguyện cho chúng đệ tử.

- Quả không hổ danh là Thái Thượng Trưởng Lão tâm tư luôn đặt môn phái hàng đầu.

- A tiểu nữ có chút vô tâm, không biết ngũ sư đệ cùng bát sư đệ tại sao không tới nơi đây, chẳng phải chúng ta đã hẹn ước từ trước đó sao?

Nàng tỏ vẻ ngây ngô.

- Tam sư đệ cùng ngũ sư đệ được ta sai đi hoàn thành trọng trách nặng nề, tạm thời không thể có mặt nơi đây.

Lão vẻ ngoài bình thản nhưng nội tâm lại rối như tơ vò. Rõ ràng chính tay lão đã bỏ độc vào trong rượu, thậm chí còn suy tính cẩn mật tới mức bỏ độc vào trong rượu của bản thân. Chỉ cần giải độc kịp thời thì không phải chịu tác dụng quá nặng.

Có điều lão không ngờ rằng các nàng lại không hề trúng độc, thậm chí so với kẻ đã phục dụng thuốc giải như lão tình trạng còn khả quan hơn. Cố nén cơn đau đớn do tác dụng phụ mang lại, Hàn Viên nghiêng răng chờ đợi tin vui từ hai kẻ đã ngấm ngầm đuổi theo tên tu sĩ Ma Kiếm Tông kia.

Chúng nữ không thể hiểu hết mưu đồ của lão, nhưng sau khi được Lương Tiểu Xuân giải độc các nàng trở nên đề phòng trước lão đồng thời nhân khí của mỹ phụ cũng lớn hơn trước.

Hai canh giờ, ba canh giờ... cuối cùng thái dương cũng dần hiện lên, từng tia sáng ban mai chiếu rõ lên khuôn mặt già nua của lão. Mặt trời đã qua ba sào, hai kẻ hắn phái đi vẫn không một chút tin tức.

- Người vào đây đi.

Lời nói của nàng khiến lão bừng tỉnh.

Lan Anh vẻ mặt không giấu được hưng phấn bước vào. Chúng nữ nhân liền nhận ra không khỏi hài lòng.

- Những kẻ phân loạn đã bị diệt sát gần như toàn bộ, chỉ còn một số ít đã buông vũ lực đầu hàng.

Nghe thấy lực chứng thực từ miệng Lan Anh lão già thực sự không tin vào tai mình.

- Không thể có chuyện này được, bọn chúng không có khả năng đánh bại mười tên đệ tử chân truyền kia.

Hàn Viên nghĩ thầm, chính tay lão đã tận mục chứng kiến thực lực của bọn chúng. Ngay cả Tần Mạn một trong những đệ tử mạnh nhất Hợp Hoang Môn cũng không có khả năng tiếp một quyền của hắn.

- Lan Anh lời người nói không sai chứ?

Giọng nói già nua của lão vẫn không lấn áp về uy nghiêm khiến nàng không khỏi có chút lo sợ.

- Lời đệ tử của tiểu nữ chẳng lẽ không đáng tin.

Lương Tiểu Xuân bước ra che đi áp lực vô hình từ lão.

- Hahaha lão phu chỉ muốn xác thực rõ ràng.

- Nếu như kết cục đã định ta cũng chỉ có thể tuân theo ước định ban đầu. Từ lúc này ta Hàn Viên không còn là Thái Thượng Trưởng Lão của Hợp Hoang Môn, liền lui về ở ẩn chờ đợi đại kiếp sắp tới.

Lão chi thiên thời độc, ngay thời khắc ấy Hàn Viên trở nên già cỗi hơn. Lão biết rõ chân truyền từ các vị tiền bối bao đời nay của Hợp Hoang Môn đã bị cắt đứt trên tay lão.

- Chư vị trưởng lão, lão phu đã thực hiện ước định ban đầu. Cầu xin hãy nghĩ tới tình đồng môn mà tha chết cho Ngũ Trưởng Lão cùng Bát Trưởng Lão.

Hai kẻ này rất có khả năng có thể truyền thừa đạo thống cho đời sau dù chỉ là cơ hội mong manh lão vẫn không muốn buông xuôi.

- Hàn Viên tiền bối có nhầm lẫn phải không, không phải chính miệng tiền bối nói đã sai Ngũ sư đệ cùng Bát sư đệ thực thi nhiệm vụ rồi sao?

Nàng khó hiểu.

Lão cũng nhận ra nàng không hề giả dối, sắc mặt lão trở nên tím tái.

- Hàn lão không lẽ nhị vị sư đệ đã xảy ra chuyện chẳng lành.

Nàng nghi kị dò hỏi, mặc dù có nhiều chuyện khuất nấp nhưng cuối cùng nàng cũng đã là kẻ giành thắng lợi. Nếu môn phái thật sự tổn thất hai tên tu sĩ Trúc Cơ kì thì chính là tổn thương tới gân cốt.

- Lão phu đã sai hai đệ ấy đi lấy mạng Trần Duyên.

Lời lão nói ra đã thật sự chấn động.

- Hàn lão người...

Các nàng thật sự chấn động, không ngờ lão điên cuồng tới mức sai người đi giết tu sĩ Trúc Cơ của Ma Kiếm Tông.

Không phải khi không Ma Kiếm Tông nghiêm nhiên sừng sững tại vị trí độc tôn của ma môn hơn trăm vạn năm nay. Dòng thời gian vô tình cứ như vậy tiếp nối, từ đời này qua đời khác bao nhiêu con người sinh ra, trưởng thành, già lão, chết đi nhưng Ma Kiếm Tông không kẻ nào có thể suy sụp.

Không ít môn phái, tông môn viễn cổ từng đắc tội với Ma Kiếm Tông bọn chúng chỉ có hai kết cục. Hoặc là toàn tông bị diệt sát chó gà không tha hoặc là trở thành con chó trung thành dưới trướng Ma Kiếm Tông để rồi vài ngàn năm sau cũng bị con quái vật này nuốt chửng, không một chút đạo thống truyền thừa.

- Chính ta đã sai hai đệ ấy tiêu diệt hắn trước khi trời sáng.

- Bây giờ đã quá trưa tại sao hai tên đó lại không trở về.

Mĩ phụ kiều nữ bước ra. Nàng chính là Lan Hương, Tứ Trưởng Lão Hợp Hoang Môn kẻ chuyên dùng kì hoa dị thảo mê hoặc nam nhân. Từng bước đi uyển chuyển của nàng càng khiến mùi hương ngào ngạt lan xa.

- Ta cũng không rõ ràng, chính lão phu đã nghiêm sắc lệnh phải quay về môn phái trước khi trời sáng nhằm khiến kẻ khác không thể nghi ngờ nhưng...

Hàn Viên liền cảm nhận được hậu họa lão gây ra lớn biết nhường nào.

- Đây không phải lúc để chúng ta ngồi đây bàn luận, Tứ sư muội mau chóng lần theo dấu vết của chúng.

Lương Tiểu Xuân lo ngại, bị hai tu sĩ Trúc Cơ truy sát thậm chí một trong số đó lại là tu sĩ Trúc Cơ trung kì đỉnh phong. Một kẻ vừa đột phá như Trần Duyên gần như không thể nào đào thoát.

Lan Hương vỗ túi linh thú, một tiểu cầu trắng như tuyết thập phần đáng yêu xuất hiện. Tiểu cầu kinh hỉ nhảy vào lòng ngực nàng, cọ má vào nên ôn nhu khiến cho bao nam nhân phải thề ước tại sao bản thân không phải là tiểu cầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Phía sau truy tung

- Hìhìhi Tuyết Tuyết đây không phải lúc để người đùa giỡn, mau chóng giúp tí tí truy tìm tung tích hai vị sư đệ.

Nàng nhột nhật rừng mình khiến cho đôi núi cao kia cũng run rẩy theo.

Tiểu cầu đầy cơ linh, tuy có một chút tùy khuất nhưng vẫn hướng nàng người người hai đồ vật có mùi của hai kẻ kia. Với khứu giác kinh người, chỉ cần hai hơi thở tiểu cầu đã tìm ra hướng đi của bọn chúng. Ngay tức khắc liền lộ ra tốc độ kinh người không hề thua kém yêu thú cấp hai lần mò trong rừng rậm lao đi.

Sau hơn nữa canh giờ vòng vo cuối cùng năm người một cầu đã tìm tới nơi giao chiến.

- Nơi đây khẳng định là đã diễn ra cuộc chiến ác liệt.

Hương Lan dẫn đầu dò xét.

- Chúng ta mau tản ra tìm kiếm xung quanh.

Tất cả đều tán thành.

Rốt cuộc ngoài những vết tích đồ nát thê thảm thì năm người đều trắng tay quay trở lại.

- Không thể nào, làm sao có thể một chút sơ hở cũng không có.

Hàn Viên đã gấp không chịu được, không biết kết cục của ba kẻ ra sao thì hắn cũng là kẻ chịu thiệt.

- Khoan đã.

- Sư muội đã tìm thấy manh mối gì sao?

Mọi người đều tập trung hướng nhìn vào Hương Lan.

- Không sai, Tuyết Tuyết đã tìm thấy mùi vị của kẻ sống sót để lại.

Nàng về mặt xám xịt.

- Là kẻ nào, Trần Duyên hay là hai kẻ kia?

Mĩ phụ Lương Tiểu Xuân hỏi thúc.

- Là mùi của tiểu tử Trần Duyên kia.

Lời nàng nói ra có chút khó nghe, chính bản thân nữ tử cũng không tin vào lời nói của mình.

- Cái gì tên Trần Duyên kia thật sự sống sót rồi khỏi, không thể nào. Có lẽ hai vị sư đệ đang truy sát hắn.

Hàn Viên không tin vào tai mình.

- Ta cũng nghĩ giống Hàn Viên ngươi nhưng không có một chút dấu vết gì của hai vị sư đệ.

Mọi người tâm trạng đều nặng nề chỉ riêng Lương Tiểu Xuân lại thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất tên tiểu tử kia cũng không ngã xuống, khiến nàng lại luôn lo nghĩ cho hắn.

- Tại sao ngươi còn không mau đuổi theo, tiểu tử kia mà về lại Ma Kiếm Tông thì Hợp Hoang Môn chúng ta liền chó gà cũng không thể vượt qua một kiếp.

Hàn Viên phản nộ rít rào.

- Làm sao ta không muốn bám theo, nhưng tiểu tử kia lại không ngờ lại rất ma mãnh. Ở tại nơi đây có hơn mười hướng khác nhau đều có mùi của hắn.

Nàng bất đắc dĩ lắc đầu.

Cuối cùng Hàn Viên cùng nữ tử chọn ba ngã khác nhau đều hướng về Ma Kiếm Tông truy đuổi.

Đợi khi những kẻ kia đều khuất bóng Hương Lan quay lại hướng nữ phụ chột nói.

- Tam sư ti truyền âm cho muội ở lại đây hắn là đã nhìn ra thứ gì đó mà không muốn tiết lộ cho ba người kia?

Nàng nữ mâu lại có chút đùa giỡn cười mà không cười đầy vẻ yêu mỉ.

- Hìhì không sai, không ngờ trong tình cảnh này Tứ sư muội lại không chút đắn đo quả là tâm trí bất phàm.

Mĩ phụ đầu còn về câu mây như ban nãy tươi cười đáp lễ.

- Trong Hợp Hoang Môn kẻ gần gũi hắn nhất không phải là người sao, ta không tin hắn có thể nhẫn tâm để vị tiền bối hoa nhường nguyệt thẹn như vậy phải đi vào chỗ chết.

Trong Hợp Hoang Môn cô nam quả nữ cùng nhau không tách rời suốt hơn tuần trăng mà không có bất kì chuyện gì thì chỉ có nước đi đầu xuống đất. Mà trọng yếu là nữ nhân thì kiêu mị động lòng người còn tu luyện song tu công pháp nói về câu dẫn nam nhân nàng nhận hai không ai dám tự xưng là kẻ đứng đầu.

Còn nam nhân thì lại nổi danh hảo sắc, tin tức Trần Duyên lừng mua xuân được với số lượng lớn còn chúng loại thì từ cổ chí kim cũng đã không thể che mắt người ngoài.

Mọi người biết chuyện cũng không dám chính diện bàn tán, chỉ có thể cúi đầu bái phục. Không ngờ tên tiểu gia hỏa kia chỉ là Luyện Khí kì tu sĩ đã có thể nhảy lên người tiền bối Trúc Cơ đỉnh phong mà tọa kị.

Lúc đầu đây chỉ là lời đồn thổi, những kẻ mơ tưởng đến nàng luôn gán cổ phanh bác cốt là để bảo vệ hình ảnh nữ phụ lãnh diễm trong lòng. Nhưng ngay khi tin tức Trần Duyên thành công đột phá Trúc Cơ thì mọi chuyện đã như đình đốn cột, cùng tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong song tu đột phá cũng không phải là chuyện hiếm gặp khiến cho những nam nhân ngoài kia không khỏi ao ước một lần được nếm trải “song hi lâm môn” như hắn.

- Hừm sư muội dám trêu chọc ta sao, cho ngươi chết.

Hai mỹ phụ vui đùa song thủ không ngừng sờ soạn lấy nhau khiến khung cảnh xung quanh bớt đi phần nào ưu ám.

- Có phải sư ti đã tìm thấy tung tích của tên tiểu tử kia.

Sau một hồi vui đùa nàng cũng đã chấp nhận lo đại sự.

Nàng cười mím gật đầu thò thẻ vào tai Hương Lan.

- Quả đúng như lời sư ti, có một hướng phát ra mùi hương khác lạ.

Nàng chỉ tay về phía Đông Bắc, hướng đi trái ngược hoàn toàn con đường trở về Ma Kiếm Tông.

- Hừm tên Trần Duyên này đúng là mưu ma tráo quỷ.

Nàng nũng nịu hừ lạnh phóng người lao đi.

- Tứ sư muội không cần phải bám theo sau, ti ti có thể một mình đảm đương việc này.

Nàng quay đầu liền thấy Hương Lan từ từ cười phi hành theo sau.

- Hi hi hi muội chỉ đi theo đề phòng hấn đột ngột đổi hướng liền kịp thời cảnh báo.

Nàng bắt đầu đi đánh đề sư muội cùng đồng hành.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Lại vào Ma Kiếm Lâm

Nhằm trốn tránh sự truy sát của Hợp Hoang Môn, Trần Duyên đành lựa chọn đi đường vòng, sâu bên trong Ma Kiếm Lâm bước chân vào lãnh địa yêu thú cấp hai.

Khác xa so với lần trước không khác gì tiểu thử chỉ biết trốn chui trốn nhủi, lúc nào cũng lựa chọn nơi âm u lẫn trốn. Quay trở lại đây hấn chứng thực đã là tu sĩ Trúc Cơ hàng thật giá thật, cô không ít cơ hội lẫn lộn tìm kiếm cơ duyên.

Đã từng lẫn lộn nơi yêu thú cấp hai Bính đẳng chiếm giữ Trần Duyên cũng không gặp quá nhiều trở ngại. Đồng hành cùng hấn chính là băng giá mỹ nữ Trương Lệ, lần đầu tận mắt chứng kiến kì hoa dị thảo nơi đây cũng khiến nàng ngỡ ngàng.

Cùng hấn ngồi trên lưng Tiểu Kim, hết cách nơi đây dù là dã thảo cũng có thể có năng lực giết người hấn không thể để nàng với tu vi Luyện Khí lục tăng tự mình đi đường.

Trần Duyên cũng không muốn thu nàng vào tiểu thế giới, Trương Lệ một lòng cầu đạo thêm khát thực lực, để chính mắt nàng chiêm ngưỡng sân khấu thật sự của tu tiên giới cũng là một loại mở mang tầm mắt.

Nỗi khổ tâm của hấn cũng không hề vô ích. Tận mục nhìn thấy Trần Duyên tranh đấu cùng yêu thú cấp hai dường như khiến lịch luyện của nàng đã bước sang một trang mới.

Rời đi lần này chính là vô tận lịch luyện, vô tận huyết tinh khiến cho hiểu biết nhân sinh từ trước tới nay của nàng đã hoàn toàn thay đổi.

Lần đầu tiên tràn ngập trong huyết tinh, những kẻ nàng đã giết trước đây cộng lại cũng không bằng một thành trận thăm sát đêm qua. “Giết tới đỏ mắt” đó chính là những gì nàng có thể nói ra khi nhớ lại.

Lần đầu có được một bằng hữu thật sự, hơn mười bảy năm nhân sinh cuối cùng nàng cũng tìm được bằng hữu vào sinh ra tử. Tuy rằng nàng cùng Lan Anh không phải đồng bào ti muội nhưng nhiều lần cùng nhau sinh tử chiến đấu cũng khiến cả hai nảy sinh mối liên kết kì lạ.

Trương Lệ chăm chú nhìn hấn, từ trước tới nay không ai ngoài trừ hấn khiến cho nàng cảm giác an toàn, không một chút phòng bị.

Trông thấy mỹ nữ băng khiết chăm chăm nhìn tới hấn liền mặt dày bắt lấy vai nàng ôm chặt vào lòng.

- Thẻ từ tuyệt sắc của ta, chẳng lẽ bị về soái ca của tướng công mê hoặc không thể rời mắt.

Hấn mặt dày mày dạn trêu chọc nàng, tay heo lại một lần nữa không an phận.

- Uhm nội thương quả không nhẹ, mau để tướng công xem xét.

- Tiểu phúc có vẻ bị thăm tím, phải mau chóng chữa trị nếu không sẽ để lại di chứng. Chỗ này, ah chỗ này nữa...

Trần Duyên liền lộ bản tính xấu xa sờ mó từng đường tơ kẻ tóc trên người nàng.

- Hờ...hờ...

Trương Lệ mặt nhợt nhạt ra. Băng hàn mỹ nữ mặt không đỏ sắc, vẫn lạnh lùng như hàn băng ngàn năm. Nàng không một chút kháng cự tùy ý để kẻ háo sắc làm bậy.

Nhan sắc kinh nhân cùng vẻ lạnh lùng của nàng càng khiến hấn yêu thích không rời. Tuy bề ngoài tỏ vẻ không thể đánh gục nhưng mỹ thể dần run rẩy, nhiệt lượng cũng dần nóng lên làm sao có thể qua mắt hấn.

- Bên trong lãnh địa nguy hiểm này có một mỹ nhân ôm ấp quả là điều không tệ.

Hắn đắc ý tận mây xanh.

Bỗng nhiên song thủ dừng lại, nét mặt hắn hiện rõ đám chiều.

Tướng Lệ cảm nhận có điều gì không đúng, mĩ thể được hắn ngày đêm âu yếm càng lúc càng mẫn cảm. Nàng hiểu rõ chỉ khi chạm chán phải rắc rối không nhỏ mới có thể khiến hắn tạm thời dừng tay.

- Đại sư huynh, chàng phát hiện điều gì không đúng sao?

Tướng Lệ dò hỏi.

Nàng nghĩ không sai, dừng lại tưởng hắn từng ngày chìm đắm trong sắc dục mà bỏ bê phòng bị. Xung quanh mỗi bước đi của hắn chính là hàng trăm Phệ Huyết Trùng thay nhau dò đường. Dựa vào phương án này mà hơn ba tháng nay hắn không ít lần thoát khỏi nguy cơ.

- Không có gì đáng lo ngại, chỉ là một chút cản trở trên đường. Nàng cứ an tâm ở đây chờ tướng công quay về.

Hắn bình thân vuốt ve gương mặt kiều diễm, nàng ngoan ngoãn khẽ gật đầu thì Trần Duyên đã không còn nhìn thấy.

Hắn không hề cố tình lừa dối khiến nàng yên tâm, bọn Phệ Huyết Trùng không hề biểu hiện hoảng hốt hay rối loạn, bọn chúng đang hưng phấn.

Đây cũng là lần đầu Trần Duyên trông thấy bọn chúng đứng ngồi không yên. Nhanh chóng triệu hồi Tiểu Huyết, không ngoài dự kiến hắn chưa kịp ban phát mệnh lệnh thì như một đả thú bị bỏ đói lâu năm Tiểu Huyết bỏ mặc hắn đang nghi vấn mà nhanh như chớp bay lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Hồng Điệp Trư

Lúc này Tiểu Huyết đã là yêu thú cấp hai hàng thật giá thật. Phệ Huyết Trùng thông thường ít nhất cũng bằng nắm tay. Tiểu Huyết lại là độc nhất vô nhị thân thể giáp cứng lớn hơn đầu người, nay đã đột phá cấp hai càng trở nên khủng bố. Màu đỏ huyết dịch càng trở nên nồng đậm, lực chi thì thô to như tay người, từng chiếc gai sắc nhọn hơn lưỡi dao đâm ra tứ phía.

Thân thể như thiết giáp đâm tới làm những cây to lớn chắn trước mặt lần lượt bị tông gãy đổ.

- Hừm Tiểu Huyết đã sinh ra linh trí không tệ, không ngờ đã tính lại thật sự kích phát.

Trần Duyên không nhận được liên tằng tốc bám theo.

- Rút... rút...

- Đây không phải là tiếng kêu khi xung trận của Phệ Huyết Trùng sao, chẳng lẽ bọn chúng liền không nhận được xông vào tranh giành.

Càng tiến lại gần, tiếng kêu quen thuộc lại dần rõ hơn.

- Thì ra là Hồng Điệp Trư.

Hắn không tốn một chút công sức liền nhận ra tiểu thú đang giằng co trước mắt. Hồng Điệp Trư yêu thú cấp hai Bính đẳng cực kì dễ nhận biết. Hình thể đứng ngang eo người mang trên mình màu hồng phấn nổi bật, nhưng thứ lại khiến chúng được đông đảo giới nữ tu yêu thích lại là đôi cánh bướm thay thế hai lỗ tai. Chúng chính là loại phấn hồng hạng nhất khiến các nàng tranh nhau sức dầu mỡ trần khi xuất hiện trên thị trường.

- Thật kì lạ, Hồng Điệp Trư lại giằng co cùng Tiểu Huyết.

Hắn nghi vấn cũng không phải điều khó hiểu, tiểu trư này vốn nổi tiếng là nhạy cảm đối với tiếng động xung quanh. Nếu chúng phát hiện có gì rụt rịt liền không chút chần chừ lẫn vào rừng sâu mặc cho đó là tồn tại mạnh mẽ hay yếu nhót.

- Tiểu tử khoan hãy lộ diện.

Trần Duyên đang muốn ra tay hỗ trợ thì Chu Lão lại hiện ra ngăn trở.

- Hồng Điệp Trư vốn là loài hiền hòa không sai có điều người thật sự nghĩ rằng có yêu thú cấp hai yếu kém sao?

Lời Chu lão liền đánh tình hắn. Trần Duyên thật sự bị vẻ ngoài vô hại đánh lừa, mỗi sinh linh trong trời đất này nếu muốn tồn tại đều che giấu thủ đoạn đặc thù, nhất là yêu thú cấp hai lại càng không đơn giản.

Nhìn tới sinh linh bé nhỏ dễ dàng đánh ngã bất kì nữ nhân nào Trần Duyên căng mắt hồng muốn tìm ra chỗ đáng ngờ.

- Không lẽ là đôi điệp sí kia.

Hắn có chút không khẳng định.

- Hừ lo nghĩ cũng không ít gì, ta muốn tận mục chứng kiến người thủ đoạn cao minh tới đâu.

Trần Duyên hừ lạnh, từ trong túi trữ vật hắn lấy ra Thanh Nguyệt Cung.

- Hà hà hà lão bằng hữu lâu nay mới có dịp dùng tới người.

Cầm đại cung trong tay khiến cảm giác thân thuộc ủa về. Tay phải cầm cung, tay trái kéo tên. Hơn một năm không được trui rèn khiến hắn có chút lạ lẫm, giữ tư thế hơn mười hơi thở

cuối cùng song mục khóa chặt mục tiêu.

- Nhất Tiễn Xuyên Tâm.

Hắn thấm hết.

Tinh Thiết Tiễn chuẩn xác lao tới, nhưng sự thật trước mắt lại khiến hắn không thể tin được. Điệp sí mòng manh như tấm lụa kia lại dễ dàng chặn đứng hắc tiễn.

Nơi trọng yếu bị kẻ khác ra tay tập kích khiến Hồng Điệp Trư thật sự phẫn nộ.

- Éccccc.

Đôi điệp sí võ mạnh trong không trung kèm theo đó là một lớp bụi phấn vô hình vô vị bao phủ lấy đàn Phệ Huyết Trùng.

Một hồi sau ngoài trừ Tiểu Huyết còn khả năng đứng vững thì tất hàng ngàn Phệ Huyết Trùng bị tê liệt không thể nhúc nhích dù chỉ một chi.

- Rít....

Trông thấy đồng bạn bị hạ gục Tiểu Huyết điên cuồng rít gào, đôi kiếm sắc bén trước miệng mở rộng hết cỡ kẹp tới.

Không hổ là yêu thú chuyên ăn núp Hồng Điệp Trư tứ chi ngắn cùn mang theo thân hình nục nịch thoăn thoắt né tránh khiến tất cả đòn đánh tới đều cắt vào hư không.

Nhìn thấy Tiểu Huyết chặt vật như vậy trong khi đối thủ chưa hề ra tay chống trả cũng đủ để hắn hiểu rõ kết cục này cũng không mấy tốt đẹp. Nhìn xuống Tinh Thiết Tiễn trong tay Trần Duyên lắc đầu bất đắc dĩ.

- Có lẽ mũi tên này cùng Thanh Nguyệt Cung đã không thể đáp ứng được thực lực của ta được nữa.

- Ra đây đi Nhất Lục, Nhị Lục.

Đây đúng là cơ hội quý bằng vàng để hắn kiểm nghiệm uy lực của trận pháp Thái Cực Lưỡng Nghi Trận lên tồn tại cấp hai yêu thú.

Hữu thủ bạch sắc, tả thủ hắc sắc hắn dùng song thủ của mình cùng lúc đánh ra những hình thái kì ảo. Mọi việc nhẹ nhàng tựa như nước chảy mây trôi, hơn hai năm qua Trần Duyên chưa một ngày từ bỏ nhất tâm nhị dụng tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Lục Đường Lang vs Hồng Điệp Trư

Quả nhiên ông trời không phụ lòng người, chỉ sau ba hô hấp Hắc Bạch Lưỡng Nghi Trận đồ án đã hình thành. Chính hắn cũng có phần kinh ngạc, nhớ tới một năm trước liền mất nửa ngày mới có thể tạo ra một hình thù xiêu vẹo tốc độ trưởng thành này thật sự khiến cả Chu lão chứng kiến cũng có phần khó tin.

- Tiểu tử này không lẽ là một thiên tài trận pháp.

Lão cũng không thể lí giải, từ trước đến nay thân là tu sĩ Nguyên Anh kì đã từng chứng kiến không biết bao nhiêu thiên tài vực dậy hay ngã xuống. Nhưng bọn chúng cũng không thể trong một năm lại có trưởng thành vượt bậc như hắn. Ban đầu Chu lão cứ đinh ninh rằng nếu muốn thành thực trận pháp này mất không ít hơn mười năm xương máu, còn hắn lại chỉ dùng vốn vẹn một năm để thành thực.

- Nhất Lục, Nhị Lục đã tới lúc để ta chứng kiến thành quả bấy lâu nay của chúng ta.

- Xoẹt...xoẹt...

Cặp Lục Đường Lang hiểu ý hắn cũng hưng phấn song đao múa loạn.

- Hắc Bạch Song Sát.

Từ bên trong đồ án kì dị, hai luồng chân khí không đồng nhất len lỏi qua từng thớ thịt xâm nhập vào trong nội thể.

- Nhất Lục, Nhị Lục cùng lúc cảm nhận được luồng sức mạnh kì lạ dâng lên đại não.

- Keng...keng...

Hai chi trước chính là hai đại đao khủng bố đã không thể nhẫn nại mà không ngừng chém vào nhau gây ra những tiếng đinh tai nhức óc.

- Hahaha nếu như các ngươi đã hưng phấn như vậy thì ta cũng không thể cản trở. Còn chờ gì nữa mà không tiến lên phanh thây súc sinh kia.

Nhờ Thần Khổng Vạn Trùng mà Trần Duyên cùng song Lục Đường Lang tinh thần hòa cùng một thể. Hắn cũng bị sự hưng phấn kích phát song mục đỏ ngầu tràn ngập sát khí.

Hắc bạch tia chớp đồng thời tạo thế gong kiếm khóa chặt mọi lối thoát. Tiểu Huyết đã được Trần Duyên truyền âm từ trước mặc dù rất không cam lòng, nó muốn tận tay trả thù cho đồng bạn nhưng không thể khiến Trần Duyên đổi ý đánh lùi lại phía sau trợ trận.

Sau lưng là núi đá trước mặt lại là khát máu linh trùng Hồng Điệp Trư đã bị khóa chặt không thể đào tẩu. Trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan yêu thú đã thể hiện bản chất mà đa số nhân loại đều không thể nắm giữ.

Dựa vào kí ức hàng vạn năm truyền thừa Hồng Điệp Trư giữa thời điểm chí mạng thiên phú vốn ngủ yên trong huyết mạch thức tỉnh. Đôi điệp sí tỏa ra hồng quang chói lòa dần dần biến lớn bao bọc lấy cơ thể.

Chúng kiến khối cầu kì dị kia Trần Duyệt được một phen trở mắt. Cặp Lục Đường Lang khát máu lại không hề có hứng thú với những thứ kì dị, chúng chỉ biết thực thi mệnh lệnh của hần “tàn sát”.

Đôi song đao hắc bạch hào quang tạo ra những tia chớp biến ảo, kẻ khác nhìn vào chỉ trong thấy chúng chứ không hề nhận ra đây chỉ là những cái bóng chưa hề tiêu tán còn thực thể đã chém xuống từ khi nào.

Tới khi thứ ánh sáng huyền ảo kia tắt dần, trên đất chỉ còn cặp Lục Đường Lang sức lực đã kiệt quệ. Bọn chúng đã dồn hết khí lực cho đòn tấn công vừa rồi khiến nhục thể gần như đã không thể đứng vững.

- Bọn chúng còn chưa đủ lịch luyện, không thể khống chế thứ sức mạnh kinh khủng kia làm quá nhiều nguyên khí bị thất thoát. Có điều lần đầu gây ra sát thương như vậy thì đã không tệ.

Chu lão ánh mắt sáng như gương không một chút ngưng ngừng chỉ rõ thiếu sót. Lão không hề che giấu nụ cười hài lòng nhìn tới.

Nơi bọn chúng giao đấu đã bị san phẳng, không chỉ Hồng Diệp Trư hơi thở bất định thì ngọn núi đã sau lưng cũng đã bị một đao trăm rớt.

- Khà...khà... tiểu tử nguoi quả tốt số, tiểu trư này đã thức tỉnh huyết mạch từ thượng cổ, tương lai trưởng thành khẳng định không tệ.

Lão vốn là Nguyên Anh tu sĩ, từ “không tệ” từ miệng cũng chính là để nói tới thực lực ít nhất cũng là Kim Đan trở lên.

Trần Duyệt về mặt không mặn không nhạt nhìn Hồng Diệp Trư hơi thở cực kì yếu ớt dưới chân.

- Nguoi nghĩ sao Tiểu Huyết?

Bên cạnh, Tiểu Huyết đôi cẳng nghiêng lại tạo ra tiếng rít khó nghe. Đột nhiên nghe Trần Duyệt hỏi tới đại trùng liền chần chờ hồi lâu nhưng cuối cùng cũng quyết tâm cắn răng lắc đầu.

- Hừ tiểu hải tử, nguoi còn tính tình trẻ con. Chỉ là một chút bất đồng nhỏ nhặt, nghe lời lão phu chỉ cần vài ngàn năm nguoi liền có một hảo thủ trong tay sai đâu đánh đó.

Chu lão khi mũi coi thường, yêu thú thức tỉnh huyết mạch dù chỉ là một con yêu thú cấp một Bỉnh đẳng nhỏ yếu nhất nếu như có được dư thừa cơ duyên cũng có khả năng đột phá yêu thú cấp ba hùng mạnh chứ đừng nói chỉ đây là là yêu thú cấp hai. Lão khẳng định dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng phải ngửa tay bắt cho bằng được.

Nghe lời Chu lão răn dạy Tiểu Huyết chỉ có thể nuốt uất ức vào trong nhẫn nhịn.

Trần Duyệt sau một hồi ngẫm nghĩ, lấy ra một túi linh thú khác thu Hồng Diệp Trư vào bên trong.

- Tiểu tử sao nguoi không nắm lấy thời cơ lập kế ước, chẳng lẽ nguoi không biết nếu như súc sinh này hồi phục thì công sức đều sẽ đổ sông đổ biển.

Chu lão nộ khí hết lớn.

- Ta là không trùng tu sĩ, những yêu thú này dù thực lực mạnh tới đâu cũng không thể khiến ta nổi lên một tia hứng thú.

Lời nói hần mạnh mẽ không thể suy suyễn.

Chu lão bản thân trong không khác nhưng rồi cũng mỉm cười hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Hồng Diệp Trư hang động

Trần Duyệt cũng thật sự bất ngờ không nghĩ Hồng Diệp Trư lại liều chết không lui. Hần huy động hàng ngàn Phệ Huyết Trùng lật tung bán kính trăm bước xung quanh một con kiến cũng không thể tẩu thoát.

Tiểu Huyết không nghi ngờ gì nữa chính là kẻ sát sấn nhất, biết được Trần Duyệt quả quyết không thu Hồng Diệp Trư khiến đại trùng kinh hãi bay xung quanh hần.

- Nguoi tìm thấy hang động của Hồng Diệp Trư sao?

Tiểu Huyết lia lịa gật đầu, nó vừa nhận tin tức do đồng bạn truyền về liền nhanh chóng báo tin cho hần.

Đứng trước cửa hang... à không nói đúng hơn chỉ là cái lỗ nhỏ lớn hơn đầu người. Trần Duyệt đương nhiên là không thể nào chui lọt, hần đầu phải là mãng xà trơn trượt.

Cuối cùng đành phải khống chế Phệ Huyết Trùng khai thông hang động.

Hần đi đến đầu hàng trăm linh trùng thay nhau dùng hai chi trước liên tục đập phá hăng hà những viên đá lớn khi thông đường mòn.

Chỉ gần nửa canh giờ đàn Phệ Huyết Trùng lại một lần nữa nổi loạn, nhưng có mặt Trần Duyệt ở đây làm sao bọn chúng có thể tùy ý làm bậy.

- Thần Khống Vận Trùng.

Hần vận thần thông, trên mi tâm đồ án linh trùng hiện rõ. Khẩu quyết từ miệng như luồng khí vô hình không ngừng xâm nhập, trấn an những tiểu tử song mục đã huyết hồng kia.

- Bên trong là thứ gì không ngờ lại khiến linh trùng của ta không thể kiềm nén huyết tính.

Khiến bọn chúng an tĩnh, Trần Duyệt liền đưa Tiểu Huyết cùng bảy đàn trở vào Loa Trùng Ốc. Thấy vẻ không cam tâm của Tiểu Huyết, Trần Duyệt cũng có thể phần nào đoán ra thứ được cất giấu bên trong hần là bảo vật đối với tiểu tử này.

Bất đắc dĩ dưới ánh nhìn van nài của Tiểu Huyết hần đành để tiểu tử này tự do bên ngoài.

- Tiểu Mập Mập tới lúc cần người rồi.

Trần Duyên lật tay tiểu trũng mũm mĩm đang ngáy khò khò trên tay hần. Nở nụ cười quái dị, hần búng tiểu tử lười biếng kia về phía Tiểu Huyết.

Đang yên giấc say nồng bỗng nhiên cảm thấy con gió lạnh đi ngang khiến Tinh Thần Trùng rung mình tỉnh giấc. Phát hiện bản thân không ngờ lại ở trên không trung Tiểu Mập Mập nhìn xuống.

Bên dưới không phải là não hải ẩm áp mà nó thường ngày say ngủ, cũng không phải vãi lụa lông nhung mà chính là miệng máu của Tiểu Huyết đang chực chờ nuốt gọn.

Tiểu Mập Mập kinh sợ liền trở người, một luồng tơ mỏng nhanh chóng phóng ra từ miệng bám chặt lấy thành hang động kéo cơ thể lên phía trên. Đúng lúc đó nơi Tiểu Mập Mập vừa treo lơ lửng ban nãy đã không còn nữa mà chỉ còn lại dấu răng khùng bố của Tiểu Huyết.

Tinh Thần Trùng hoảng sợ nhanh chóng phóng người lên vai Trần Duyên không ngừng truyền âm khóc lóc kể lể.

Trông thấy tên sâu mập kia đã đến bên Trần Duyên, Tiểu Huyết bản thân đã không còn cơ hội ra tay chỉ có thể liếc nhìn nuối tiếc. Con sâu mập như vậy nó liền chưa hề ném qua, quả thực phải cần một cái để thỏa lòng mong ước.

- Được rồi Tiểu Huyết đừng trêu chọc Tiểu Mập Mập nữa.

Nhìn thấy tiểu tử đồ mặt tía tai khiến hần cũng rất hả dạ.

- Tiểu Mập Mập nguoi mau cùng ta phóng thần thức xem xét xem bên trong kia là thứ gì.

Trần Duyên cùng Tinh Thần Trùng thần trí hòa làm một, thần thông Thần Khổng Vạn Trùng một lần nữa không khiến hần thất vọng. Thần thức của hần giờ đây đã trở nên mạnh mẽ hơn ít nhất là năm thành so với ban đầu.

Từng tia thần thức len lỏi qua những kè đá xâm nhập vào bên trong.

- Tiểu thụ?

Hần trông thấy một thân cây già cỗi, rễ dài đâm xuyên qua cự thạch. Trên thân cây dày đặc dấu vết của thời gian in hằn trên đó. Nhưng điều đáng buồn cười nhất là cỗ thụ này chỉ cao hơn hai gang tay người, đây là lần đầu hần trông thấy nghịch lý dở khóc dở cười này.

Khi biết được mục tiêu Tiểu Huyết càng trở nên hăng hái ra sức đào bới. từng tảng cự thạch không có một chút sức chống cự, chúng mềm mại như là da tiểu hải tử trước hai càn to lớn của Tiểu Huyết.

Tương chừng mọi chuyện sẽ đầu xuôi đuôi lọt thì...

- Keng...

Tiếng động chói tai.

Không ngờ thứ vũ khí mà Tiểu Huyết luôn tự hào dễ dàng nghiền nát vũ khí Giáp đẳng lại không thể cắt xuyên qua lớp nham thạch cuối cùng. Thứ đã đen ngòm tương chừng vô hại lại có thể ngăn chặn công kích của yêu thú cấp hai.

- Ta nghĩ nguoi nên từ bỏ ý định đấy đi. Thứ nham thạch này chính là Cương Lực Thạch, tài liệu xây dựng động phủ trọng yếu nhất. Với tu vị Trúc Cơ kì của nguoi thì dù có trăm năm nữa cũng đừng mong giải khai.

Chu lão liếc nhìn liền nhận ra.

- Cương Lực Thạch. Chẳng lẽ đây chính là Cương Lực Thạch mà ngay cả tu sĩ Kim Đan kì cũng không thể nào tùy tiện phá hủy.

Hần ngăn người.

Đây chính là tài liệu mà được rất nhiều tu sĩ săn đón, thử nghĩ xem có kẻ nào không muốn gia cố “chuồng chó” của mình thật kiên cố chứ. Thân là tu sĩ có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào không có kẻ nào muốn tích trữ của bản thân lại lọt vào tay kẻ khác mà đặc biệt lại là kẻ đã giết mình. Cũng vì lý do đó mà những lão quái Kim Đan kì luôn rất hào hứng khi tìm thấy Cương Lực Thạch, dù cho có bị kẻ thù truy sát cũng có nơi ẩn trốn chờ hồi phục để còn quay lại trả thù.

Nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ viễn vông, muốn khai thác Cương Lực Thạch không thể nào thiếu được chính là Cương Lực Phù. Phù chú chuyên gia cố nhục thể khiến kẻ sử dụng không khác gì cỗ chiến xa hình người không biết đau đớn cùng nhục thể vô kiên bất toại. Đương nhiên giá cả lại không hề dễ chịu, đồng thời cũng rất khó tìm kiếm sánh ngang với Cương Lực Thạch.

Thậm chí những kẻ trong người còn lơ mơ đoán ra những kẻ hội mua Cương Lực Phù hết chín phần trong tay nắm giữ Cương Lực Thạch quý hơn vàng. Nếu không đề phòng liền dễ dàng trở thành mục tiêu cho những kẻ giết người đoạt bảo.

Trần Duyên hiểu rõ bản thân đã lực bất tòng tâm chỉ có thể cắn răng tiếc nuối. Trước khi rời đi hần còn cẩn thận xóa sạch mọi dấu vết của việc đào xới, lấp miệng hang đồng thời làm kí hiệu ghi nhớ.

- Cương Lực Phù... nếu ta nhớ không sai Cửu Trường Lão từng không chỉ một lần rao bán thứ này, nhưng đó lại là vật phẩm của Kim Đan kì tu sĩ, không thể đụng tới.

Nghĩ tới đây lại càng khiến hần đau đầu.

Bên dưới tán cỏ thụ nữ tử tóc đen xuống dài như thác, dáng người uyển chuyển mỹ mầu không ngừng nhìn về một hướng. Tương Lệ đã không ngừng nhìn về phía tên sắc lang ấy rồi đi. Mặc dù biết hần bản lĩnh cao cường nhưng cũng chỉ là tu sĩ Trúc Cơ nhất tầng vừa đột phá. Tại nơi đâu đâu cũng là cấp hai yêu thú không thể nào khiến nàng yên lòng.

Bỗng nhiên từ phía sau song thủ rắn chắc ôm lấy nữ nhân dáng người mảnh khảnh vào lòng. Không cần nhìn nàng cũng biết tên sắc lang kia cuối cùng cũng đã quay trở lại, vẫn mặt dày bí mật từ phía sau ăn đậu hũ mềm của nàng.

Thở dài một hơi, cuối cùng tâm trí nặng trĩu cũng đã được buông bỏ. Tướng Lệ lưng ong ngoan ngoãn xuôi theo sức đẩy ngã vào người hắn.

- Thế tử ngoan, có lẽ chúng ta phải trở về thôi.

- Trở về?

Tướng Lệ bất giác bần thần.

- Đương nhiên là trở lại Ma Kiếm Tông.

Mĩ nữ ngây người, có lẽ thời gian qua bên cạnh hắn khiến nàng đã quên đi đệ tử Ma Kiếm tông của mình đồng thời còn có nhiệm vụ lịch luyện đầu tiên cần quay về hỏi báo tông môn.

Đột phá Trúc Cơ khiến hắn thọ nguyên đã đột phá ngàn năm, dù có rời đi mười năm, trăm năm cũng là chuyện thường tình. Có điều tiểu nữ nô Tú hạ Thảo cùng mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp không thể sống từng ấy năm đợi chờ hắn.

Nhớ đến giai nhân chờ đợi khiến Trần Duyên càng quyết tâm quay đầu. Dù cho nơi đây còn nhiều thứ khiến hắn phải luyến tiếc, chẳng trách Nguyệt Nguyệt lại không màng hiểm nguy nằng lại hơn trăm năm. Nơi đây quả nhiên là bảo địa dành cho tu sĩ.

Hắn biết phân biệt nặng nhẹ, trăm năm sau bản thân liền có đủ thực lực cùng nữ nhân của mình du sơn ngoạn thủy, tới lúc đó đập bằng nơi đây chỉ là việc cón con, tiếc chi chút gắng gượng để lại nuôi tiếc suốt đời.

Hắn ngồi trên Tiểu Kim nhanh chóng trực chỉ phương hướng Ma Kiếm Tông lao đi mà không biết rằng phía trước chính là phiền phức đang chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tiểu Mập Mập kí ức

Trần Duyên hắn đang khoái trá hưởng thụ mỹ nhân thì bên trong não hải giọng nói của Chu lão hét lớn khiến hắn ù cả mang tai.

- Tiểu ốc từ ngươi còn tâm trạng chơi đùa mỹ nữ sao, phía Đông lão phu cảm nhận được một tia áp lực đang nhắm ngươi hướng tới.

Chu lão ngày thường tính tình lão ngoan đồng nhưng khi hắn ở cùng nữ nhân lão liền lạng mắt tâm không thêm ngó ngang tới. Lần này lão phải phá lệ mà lên tiếng cảnh báo cũng đủ để Trần Duyên phải trịnh trọng suy xét.

- Ngươi không còn thời gian để lẩn trốn nữa, tên kia rõ ràng đã có chủ đích đuổi tới đây.

Lão khẳng định không thể nhầm lẫn.

- Tiểu Kim mau đổi hướng dùng hết tốc lực chạy đi không được quay đầu lại.

Hắn nhanh như chớp phóng người xuống đất quay người đối với Tiểu Kim hét lớn, gọi ra Tiểu Mập Mập cùng song Lục Đường Lang. Không chỉ vậy ngay cả Loa Trùng Ốc cũng được Trần Duyên triệu hồi.

Nhìn thấy tràng cảnh khủng bố này đây chính là lần đầu nàng trông thấy hắn sai sử thực lực kinh người như vậy Tướng Lệ cũng lơ mờ đoán được có tồn tại khủng bố tới gần.

Nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Kim đã mất hút, Trần Duyên phần nào nhẹ lòng dồn hết tâm trí vào chấm đen trên bầu trời đang bay tới. Kê đó mang trên người thực lực ghê gớm sợ rằng nếu như không tung ra hết mọi thủ đoạn hắn liền không thể toàn mạng rời đi. Chính vì lẽ đó mà Trần Duyên quyết tâm ở lại nhằm cầm chân hắn để Tướng Lệ còn một chút cơ may tẩu thoát.

- Tiểu Mập Mập.

Tinh Thần Trùng trên vai ngay lập tức hiểu ý. Từ miệng từng tia tơ linh khí bắn ra tràn ngập không gian xung quanh dần dần hình thành đồ án Thập Diện Mai Phục Trận. Tiểu Mập Mập nhanh chóng dẫn dắt hàng vạn Phệ Huyết Trùng tiến vào mắt trận lập nên một trận hình khủng bố bao phủ khắp trăm dặm.

- Được lắm.

Trần Duyên hồ hởi, từ trong chiếc nhẫn trữ vật của tên đệ tử thiên tài không may ngã xuống kia hàng vạn khối linh thạch hạ phẩm được hắn rút vào. Trận pháp giờ đây không phải là thứ mà Tiểu Mập Mập có thể tùy nghi không chế, với tu vi của cả hai cộng lại sợ rằng không thể chèo chống dù chỉ là trong chớp mắt.

San lấp mọi dấu vết để lại, Trần Duyên phi người vào trong mắt trận. Tiểu Mập Mập đã chờ nơi đó, chờ khi Trần Duyên tới gần Tinh Thần Trùng đột nhiên tỏa sáng. Cơ thể cuộn tròn lơ lửng trên không trung.

Trần Duyên hai mắt khép hờ thôi động Hóa Mộc Quyết. Từng tia nguyên khí xanh lục hướng theo từng tia kinh mạch không ngừng lấp đầy.

- Thần Khổng Vạn Trùng Duy Ta Vô Ngã.

Song thủ đập mạnh, nắm chặt vào nhau. Từng cọng gân hiện rõ trên khuôn mặt cực kì quái dị, đồ án linh trùng lại một lần nữa hiện thân. Có điều lần này thật sự khác biệt Tiểu Mập Mập không ngờ đang trôi lơ lửng trên không trung lại tiến dần về phía mí mắt hắn.

Tuy là bản mạng linh trùng của Trần Duyên, Tiểu Mập Mập thường ngày lại rất độc lập không thích vận động tay chân, không bị hắn áp đặt bất kì điều gì tất cả đều tuân theo số mệnh.

Giờ khắc này khi Thần Khổng Vạn Trùng được Trần Duyên đẩy lên tới giới hạn mà hắn có thể đạt tới, “nhất niệm nhị thân” vốn là lần đầu hắn thực hiện nhưng Tiểu Mập Mập dường như đã thông hiểu. Ngay tức khắc nhân – trùng nhập thể.

Trước giờ hắn cùng Tiểu Mập Mập cũng chỉ là tinh thần hợp nhất nhằm đẩy mạnh thần thức. Hôm nay khi đột phá Trúc Cơ cuối cùng Trần Duyên cũng vô tình chạm tới bước đầu của

thần thông kinh thiên động địa này.

- Đây...đây là...

Hắn ngơ ngắc ngắm nhìn khung cảnh bên trong não hải, một không gian dường như không có tận cùng. Một độ đen tuyệt đối, nếu như không có hàng tỉ ngôi sao cố gắng vuron mình le lói từng tia sáng nhỏ nhoi sợ rằng hắn đã thật sự lạc lối trong khoảng không vô tận này.

- Nơi người đang đứng chính là tinh thần thể giới, nơi mà ta sinh ra.

Từ phía sau một đóm sáng không ngờ lại bay lượn như có sự sống nhưng điều hắn không ngờ là đóm sáng ấy lại phát ra tiếng của nhân loại.

- Người thật sự là thứ gì, không lẽ là sinh linh nơi đây.

Trần Duyên ngờ ngàng, không cảm thấy một tia thù địch hướng tới cũng khiến hắn phần nào yên tâm.

- Hỡi, điều người nói không sai, nơi đây chính là nhà của ta... à đã từng là nhà của ta.

Đóm sáng kì lạ ngập ngừng buồn thảm.

Không hiểu sao chính Trần Duyên cũng cảm nhận nỗi ưu tư, nó thật tới mức như chính hắn đã trực tiếp trải qua. Ngay tại thời khắc đó hắn cũng nhận ra đóm sáng kia chính là Tiểu Mập Mập. Cả hai giờ đây linh hồn, thể xác đều đã làm một tất cả những gì Tinh Thần trùng cảm nhận từ sâu thẳm trong tâm hắn cũng thật sự thấm thía.

Hắn tận mắt trông thấy rất nhiều sinh vật kì lạ nữa giống nhân loại nữa kì quái vui đùa bên những gốc đại thụ khổng lồ. Không gian tràn ngập những thứ kì lạ mà hắn chưa bao giờ được biết thậm chí không hề được ghi lại trong những áng văn mà các bậc tiền bối truyền lại. “bữa tiệc nào cũng chóng tàn” tiếng cười vui cũng nhanh chóng thay thế bởi những tiếng la hét thảm thiết. Bầu trời trong xanh bỗng nhiên hóa thân thành hắc ám cuốn lấy mọi thứ tươi đẹp bên dưới mặt đất, nhà cửa, sinh linh, cỏ nhưỡng... tới đây kí ức bỗng nhiên chợt đứt đoạn.

Trần Duyên thấm thía nỗi đau đón đến cũng cực.

- Người không cần phải đau buồn nữa, bản thân tiểu tử người không còn cô đơn.

Hắn chỉ ngón tay lên trên gương mặt cương trực không né tránh.

- Trần Duyên ta thể với thượng thiên đời này kiếp này sẽ dẫm bằng bất kì kẻ nào dám cản trở ta thu lấy Tinh Thần Giới.

- Tiểu Mập Mập huynh đệ của ta, Trần Duyên này đảm bảo với người thời khắc mà người quay về nhà đời lại thứ cần tìm, giết đi kẻ cần giết không còn là viễn mộng

- Nếu đời này kiếp này ta không thể thực hiện lời thề sẽ bị thiên lôi oanh tạc nát tan hồn phách.

Ngay khi hắn dứt lời, trên trời cao, nơi khoảng không vô tận. Điều mà những kẻ dám sử dụng lời thề Thiên Chứng đã đến. Hàng ngàn vạn tia chớp chói lòa bất ngờ đồng thời giáng xuống đầu hắn.

- Ah...ah...ah...

Nhục thể bị cơn đau đón từ trước tới nay chưa từng thấy nhàu xé. Thiên Chứng không chỉ đơn giản là “chứng thực” mà còn là “kiểm chứng”. Kẻ liều mạng trên đời này không thiếu nhưng trong hàng hà sa số những kẻ đó lại không tới một người có thể thành công đi đến cuối còn đường bản thân nói ra. Phần lớn chúng đều đã tử nạn dưới cơn thịnh nộ của ông trời.

Kẻ dám chỉ tay thẳng lên trời thể thốt không khác gì hướng trời cao thách thức, chỉ có những người trí cao tột đỉnh, bản lĩnh ngất trời mới mong vượt qua cửa ải đầu tiên.

Lời thề càng nặng, càng khó thực hiện thì Thiên Chứng càng khó vượt qua. Không ngờ chỉ một lời nói của một tên tu sĩ Trúc Cơ cỏ rác lại khiến trời xanh nổi cơn thịnh nộ ra tay trừng phạt nặng nề.

- Ta...không phục. Trần Duyên này đầu đội trời chân đạp đất. Lời ta nói ra mãi mãi không rút lại.

- Ta làm được, Tiểu Mập Mập chờ ta, ngày mà ta mang người về nhà không còn xa nữa.

Bên trong thiên lôi thiêu đốt, huyết nhục của hắn hầu như không còn. Hải cốt không ngờ lại có thể vững vàng đứng đó, từng âm thanh yếu ớt do linh hồn phát ra. Trần Duyên giờ đây không còn bị những đau khổ do xác thịt trần thế gây ra mà chính là thiêu cháy hồn phách.

Bên ngoài Tiểu Mập Mập cùng hắn vốn là chung một thể liền cùng hắn cảm nhận nỗi thống khổ cùng trời cuối đất. Điều đáng ngạc nhiên là đóm sáng không vì vậy sớm tàn lụi mà còn càng lúc càng tỏa ra hào quang chói mắt.

- Tiểu Mập Mập.

Từ bên trong lôi điện, cốt thủ xộc ra hướng tới vàng sáng. Tinh Thần Trùng cũng chăm chạp lướt tới, khoảng khắc mà Trần Duyên hắn cùng Tiểu Mập Mập chạm vào nhau không gian xung quanh liền sụp đổ, chôn vùi tất cả, quang cảnh từ cổ chí kim hiếm thấy kia giờ đây cũng chỉ là một trong hằng hà sa số những kí ức trôi nổi trong không gian bất tận.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Kẻ thù tìm tới tận cửa

- Tiểu tử, tiểu tử...

Chu lão bất an thúc giục.

- Chu lão, ta đã nhập định bao lâu?

Cuối cùng hắn cũng có động tĩnh, lão cũng từng trải qua cùng linh trùng nhập thể hàng vạn lần nhưng đây là lần đầu xuất hiện khí chất kì lạ này.

- Người đã mất hết sinh cơ trong ba hô hấp.

- Ngàn năm trôi qua cũng chỉ là ba hô hấp.

Trần Duyên thờ dài, trong giọng nói hắn đượm vẻ tang thương của thời gian.

Kiểm mục dần mờ lớn.

- Tiểu tử, mắt người...

Chu lão nhanh chóng nhận ra sự khác biệt. Bên trong song mục đồng tử hắn không còn hình tròn như nhân loại vốn có mà đã trở thành hình vuông góc cạnh.

- Thế gian này không ngờ lại có quá nhiều thứ ta không biết.

Môi mắt chớp động, từng gốc cây ngọn cỏ tưởng chừng như thông thường nhưng trong mắt hắn bọn chúng đều tràn ngập linh khí. Từng ván gỗ không khác gì những đường kinh mạch len lỏi chung chuyển linh khí phù thấp thân cây.

- Thế gian vạn vật nơi nơi đều ngập tràn linh khí thế nhưng trời cao lại bất công, thứ là linh thảo cao quý biết bao kẻ phải ước ao, còn lại chỉ đành phải mang kiếp dã thảo khó khăn sống sót.

Ngàn năm chính là mấy kiếp người, trời nổi trong khoảng không vô tận đã khiến nhân sinh của hắn đã tiến một bước dài.

Hé nhìn bên trong y phục, đồ án Tinh Thần đã khắc trên ngực. Trần Duyên giờ đây thân mang trọng trách nặng nề chiếm về Tinh Thần Giới, đó chính là minh chứng rõ ràng nhất của “kẻ được chọn”, kẻ có thể vượt qua thiên chứng.

- Chu lão tên kia còn cách chúng ta bao xa?

- Nếu như hắn theo một đường tới đây hắn là khoảng độ một chung trà.

Lão vuốt chòm râu suy tư.

- Tiểu Mập Mập đã tới lúc chúng ta đón khách rồi.

Linh trùng đồ án trên mí mắt rực sáng, hàng vạn Phệ Huyết Trùng chia nhau mười hướng tạo thành những đám mây đỏ huyết bao quanh hắn.

- Lập trận.

Hữu thủ đập mạnh xuống mặt đất, Thập Diện Mai Phục Trận vốn lơ lửng trên không trung cùng Phệ Huyết Trùng dần chìm xuống lòng đất không để lại vết tích.

- Trần Duyên tiểu tử người...

Hắn khiến lão tử kinh ngạc này sang kinh ngạc khác. Sau khi hợp thể, Thập Diện Mai Phục Trận vốn được chân truyền cho Tiểu Mập Mập không ngờ Trần Duyên lại dễ dàng khống chế, thậm chí còn nhuần nhuyễn tới mức lô hỏa thuần thanh.

- Tiểu tử người cần trọng, nội trong ba hô hấp hắn liền tới đây.

Lão biết lúc này không phải là thời điểm thích hợp để tra hỏi, bởi vì trên bầu trời kia có một kẻ dùng tốc độ bất khả tư nghị lao tới.

Giữa không trung, một nam nhân thân mang huyết bào dùng song nhãn khinh thị chúng sinh nhìn xuống Trần Duyên không khác gì cỏ rác.

Hắn cao cao tại thượng không buồn mảy mòi, từ trên tay dần xuất hiện huyết chùy dài bằng ngón tay búng tới.

- Âm...

Chỉ một đòn tương như tiện tay đó đã lại tạo trên đất một hố lớn sâu hơn mười thước.

- Hừm

Chờ khi mây bụi tan đi điều mà hắn không nghĩ tới chính là con kiến nhỏ nhô kia lại không chút hề hấn. Trần Duyên đứng thẳng thân người đôi mắt nhắm nghiền mặc cho đạo bào bị áp lực thổi phồng.

Xung quanh hắn là một lá chắn năng lượng đặc thù đã ngăn chặn toàn bộ uy lực của một kích kia.

Trông thấy tiểu trùng vẫn khinh vân phong đậm mặt không đổi sắc cùng hắn đối đầu Huyết bào nam nhân liền nổi lên chút hứng thú.

- Không ngờ đứng trước ta người lại còn có thể bình tĩnh tiếp đón không một chút nao núng, quả là khác xa một trời một vực so với tên sư đệ Huyết Nha ngưng cuồng.

- Có điều người nghĩ có hai tâm Thuần Khí Phù kia liền bất khả xâm phạm, thứ linh phù Định đấng này đừng mơ tưởng có thể chống lại hai chiêu của ta.

Không cần phải tốn công chờ đợi hắn liền chứng thực lời nói của mình. Lại một thanh huyết chùy đâm tới, quả không sai hai tâm Thuần Khí Phù có khả năng chống lại một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ trung kì tiêu tốn hơn năm ngàn hạ phẩm linh thạch liền bị phế bỏ.

Huyết bào nam nhân chứng kiến vẻ mặt Trần Duyên không biến sắc càng khiến hắn nổi lên lòng hiếu kì.

- Hahaha tiểu tử người quả nhiên là tiểu trọc phú, thủ đoạn khẳng định không ít.

Tuy bên ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm lại nổi lên tia bất an. Hắn chỉ dám đứng cách đó trăm trượng, nếu như có thể tới gần Trần Duyên khẳng định đã bị một kích toàn lực diệt sát.

Những kẻ ngoại đạo có thể không hay biết nhưng hẳn lại quá rõ ràng, đệ tử chân truyền đều có khả năng rất lớn giữ trong người bảo vật phòng thân. Có kẻ được sư phụ ban cho nội giáp hay thậm chí là một loại thủ đoạn kinh người nào đó, đây cũng chính là lí do khiến đệ tử chân truyền của những tông môn không lồ trở thành cù khoai nóng phỏng tay. Bọn chúng không khác gì bảo tàng hình người nhưng không phải kẻ nào cũng có đảm lược ra tay.

Hắn không lo sợ bị Ma Kiếm Tông truy sát, Huyết Ma Tông dù sao cũng là một trong Tứ Đại Ma Môn khẳng định sẽ không giao nộp đệ tử cho kẻ thù.

Huyết bào nam nhân thật sự lo ngại chính là thủ đoạn bảo mệnh của Trần Duyên, một kích toàn lực của tu sĩ Kim Đan dù hắn có chết trăm lần cũng không đủ.

- Nếu như ngươi không dám tiếp chiến thì mau chóng lăn khỏi đây đừng làm phí thời gian của ta.

Đánh vỡ không khí trầm lặng là giọng nói hùng hồn của Trần Duyên.

Huyết bào thanh niên nội tâm chợt động, không ngờ hắn thường ngày ngạo mạng lại chùn bước trước Luyện Khí tu sĩ cỡ kiến.

- Tiểu tử là người chán sống đừng trách ta.

Một đường bén ngọt chém vào tả thủ, dịch huyết không ngừng tuôn trào như mưa máu rơi lã chã dưới nền đất.

Hắn quệt lấy máu tươi trong miệng lẩm nhẩm khẩu quyết.

- Lấy huyết dịch làm dẫn, thân ta khắp muôn nơi.

- Động huyết.

Chỉ trong khoảng khắc huyết bào nam nhân tựa như chưa hề xuất hiện, nơi hắn đang đứng không để lại một chút khí tức.

- Tiểu tử phía sau ngươi.

Chu lão nhanh chóng nhắc nhở.

Tích tắc bên dưới vệt máu mà hắn cố tính bắn ra khi nãy một huyết nhân xuất hiện tay cầm chùy thủ áp sát sau lưng.

- Khai.

Song mục vốn khép hờ liền mở lớn. Đôi đồng tử kì dị như thu hết mọi thân ảnh của huyết bào nam nhân không một chút bỏ sót.

Thập Diện Mai Phục Trận được hắn khởi động, huyết bào nam nhân chui thủ chí còn cách đầu lâu Trần Duyên không quá độ dày của một cây kim liền ngừng hẳn lại, nói đúng hơn là bị một thứ huyết đỏ cản trở.

- Ngươi... mắt của ngươi... không phải nhân loại.

Huyết trụ bị Phệ Huyết Trùng ngăn cản, từ từ phương tám hướng hàng vạn linh trùng nhanh chóng lao tới bao phủ hai thân thể nhỏ bé bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Trận pháp cực hạn, liều mình quyết chiến

Huyết bào nam nhân bị hàng vạn linh trùng kì lạ tấn công từ phía không để một chút thời gian vận pháp.

- Không thể nào, với thực lực của ngươi dù đã đột phá Trúc Cơ cũng không thể nào làm ra thanh thể lớn như vậy.

Hắn cùng Trần Duyên đối mặt, tới lúc này liền mau chóng nhận ra tiểu tử này đã đột phá trở thành tu sĩ Trúc Cơ. Quét qua trận pháp rộng hơn mười dặm với ánh mắt khó tin.

- Tất cả là do con mắt kia của ngươi. Tiểu tử mau nói ngươi thật ra là kẻ nàooooooooo...

Hắn gào thét, cảm giác bị song mục vô hồn nhìn chằm chằm khiến hắn như muốn phát điên.

Huyết bào nam nhân hai chân từ lâu đã bị trời chặt, tuy không thể xuyên thủng nguyên khí của tu sĩ Trúc Cơ trung kì bao phủ bên ngoài nhưng hàng trăm Phệ Huyết Trùng vẫn đủ sức kềm giữ khiến hắn chỉ có thể đứng yên chịu trận.

- Ngươi đúng là quá phận, đừng tưởng trận pháp của ta chỉ có thể cầm cố ngươi.

Bước lại gần mắt trận, từ trong nhãn trử vật hắn lấy ra mười viên linh thạch linh khí bức người.

- Là... trung phẩm linh thạch.

Huyết bào nam nhân nuốt một ngụm nước bọt, không như hạ phẩm linh thạch dễ dàng tìm thấy thì trung phẩm linh thạch cực kì hiếm gặp, trong hàng vạn viên mới may ra tìm được một.

- Tiểu tử ngươi không được quá khích, nếu như tiếp tục rót vào linh thạch thì thân hồn sẽ quá tải, thậm chí mất đi lí trí trở thành kẻ điên dại.

Chu lão lên tiếng ngăn cản.

- Ta không thể buông bỏ, nhục thể cùng Tiểu Mập Mập đã chạm tới giới hạn. Nội trong một chung trà chúng ta phải li khai nếu không sẽ bị nguyên khí bài ngoại bạo thể mà chết.

Hắn cắn răng, bản thân đi được tới đây vốn đã vượt qua cực hạn. Từng khắc trôi qua nhục thể cùng Tinh Thần Trùng thương thể càng nghiêm trọng còn kẻ tử thù nguyên khí vẫn còn

xung mẫn, Phệ Huyết Trùng chỉ có thể dùng tính mạng ngăn cản hắn. Nếu như không thể càng sớm kết liễu thì Trần Duyệt chính là kẻ đầu tiên ngã xuống.

Linh thạch vừa đổ vào trận pháp thanh thế càng ngút trời. Hàng vạn Phệ Huyết Trùng trở nên điên cuồng không thể nào kiểm soát.

- Không thể nào, kì quái linh trùng này rõ ràng chỉ phát ra khí chất của yêu thú cấp 1 tại sao lúc này đã có thể cùng cấp 2 yêu thú đánh đồng.

Ban đầu chui thủ trên tay hắn còn dễ dàng diệt sát những con thiêu thân cứ lao đầu vào chỗ chết kia nhưng bây giờ, mỗi lần cố ý đâm sâu vào lớp giáp cứng thì cánh tay lại tê rần thậm chí lực phản chấn còn khiến hắn có chút quá lực.

- Không ổn, bị hàng vạn tồn tại cấp hai yêu thú vây công dù là tu sĩ Trúc Cơ hậu kì thông thường nếu không cẩn thận cũng phải ngã xuống nơi đây.

Huyết bào nam tử nhanh chóng nhìn nhận hoàn cảnh bản thân, hắn không ngờ mình lại dễ dàng rơi vào bẫy rập. Tiêu tử kia rõ ràng có thể đơn giản không mất một chút công sức hóa giải hai chiêu vừa rồi nhưng lại tương kế tựu kế sử dụng phù lực khiến hắn không đề phòng áp sát.

Phệ Huyết Trùng càng đánh càng hay, nguồn chân khí không lồ từ ngàn vạn nhất phẩm linh thạch cùng mười viên trung phẩm linh thạch đã gượng ép chống đỡ thực lực vượt cấp tấn công.

- Trần Duyệt, lần này do ta quá nôn nóng trả thù cho Nha sư đệ mà rơi vào bẫy rập của ngươi. Ngày tháng còn đó, nếu ngươi có dũng khí thì trăm năm thiên tài thịnh hội ta Huyết Phong chờ ngươi...

Huyết Phong cuối cùng cũng đã công nhận thực lực của hắn, mặc dù có chút không quan mình chính đại đối đầu nhưng đừng quên đệ tử chân truyền kẻ nào không phải là thiên tài vượt cấp chinh chiến, Trần Duyệt khiến hắn không đạt được mục đích phải tay không rút lui cũng đã đủ chứng minh thực lực cùng hắn đồng khởi bình tọa.

- Huyết Phong ngươi muốn an ổn rồi đi?

Trần Duyệt thường ngày vốn không phải là kẻ thiện lương, thời khắc thiếu niên huyết bào lớn tiếng hẹn ước hắn không hề bỏ qua cơ hội. Tiểu Huyết từ trong xáo trộn không hay biết lao ra, song càng “chạm nhẹ” khiến Huyết Phong đầu lưỡi bị chẻ làm hai.

- Ah ah ah...

- Thân ta làm dẫn, huyết tể.

Từ chỉ giờ đây đã không thể cử động, cả người hắn nặng chịch chỉ có thể mặc cho đám linh trùng góm ghiec gặm nhấm nguyên khí.

Huyết Phong dùng ánh mắt căm thù nhìn hắn, máu chảy ra từ khóe miệng.

- Trần Duyệt ta sẽ sẽ chặt lấy ngươi thủ cấp.

Từ trong miệng huyết tương không ngừng chảy ra giọng nói lại ngọng nghịu.

Nhục thể lại lần nữa hóa thành huyết thủy len lỏi qua Phệ Linh Trùng trực chỉ hướng Tây biển mất.

- Tiểu tử Huyết Phong kia hiển tể lưỡi của chính bản thân để tẩu thoát, có chút thú vị hahaha...

Chu lão cách đó không xa tất cả diễn biến đã được lão thu vào trong mắt bản tính lão ngoan đồng không đổi, lão cực kì ưa thích bản tính lưu manh của Trần Duyệt. Rất tương đồng với lão khi còn trẻ, thù chết chứ không chịu nhận thiệt thòi về mình. Chiếc lưỡi bị huyết tể kia sợ rằng sẽ mang hình dạng lưỡi rắn suốt đời khó có thể chữa lành.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Bị âm

Quả cầu linh trùng không lồ không gì thay đổi, có khác biệt duy nhất là bên trong nhân đã rỗng không. Tên Huyết Phong đã liều mạng dùng Huyết Độn rồi đi.

- Khai.

Không chỉ Huyết Phong, chính Trần Duyệt cũng không thể nhận nhìn được nữa. Hắn vội vàng giải khai trận pháp.

- Gaaaaaa...

Hình ảnh kì dị xuất hiện, nhục thể dường như tách ra làm hai không cần phải nghĩ chính tiếng rên rỉ của hắn cũng đủ để biết quá trình này cảm thụ không hề dễ chịu.

- Hừm chỉ là ngươi cùng Tinh Thần Trùng chia cắt trở lại, lần đầu có lẽ có chút khó chịu sau vài lần thì sẽ quen thôi có khi ngươi lại nghiện cảm giác này.

Lão khoái trá trên nỗi đau của kẻ khác, chính lão đã không biết thương thức tư vị này biết bao nhiêu lần, giờ đây nhìn thấy tiểu bối cùng chung số phận liền cảm thấy bản thân có chút an ủi.

Tiểu Mập Mập đi ra từ trong mi tâm hắn, tiểu trùng mập này cũng không hề dễ chịu. Thân thể nó như bị dây vô chết đi sống lại.

- Tiểu hài tử ngươi lại quá sức rồi.

Chu lão nhanh như chớp đỡ lấy lộ về cung châu.

- Còn ngươi nữa tiểu tử ngươi chưa chết chứ?

Lão lấy chân đập đập người hắn như thể đang kiểm tra xác chết bên đường rõ ràng là bên trọng bên khinh trắng trợn.

Trần Duyên không còn để tâm tới lão, nói đúng hơn là ngoài trừ cơn đau đớn chạy khắp nhục thể thì tâm trí đã không còn gì. Khó khăn lấy ra đan dược đưa vào miệng, dược lực vừa cho vào cảm giác thanh mát xoa dịu đi phần nào. Không để lãng phí dược lực Trần Duyên nhanh chóng nhập định, song Lục Đường Lang cũng được hấn gọi ra hộ pháp.

- Hồi... thương thế của ta không thể trong thời gian ngắn liền bình phục. có lẽ phải trở về Ma Kiếm Tông một chuyến dù sao nhiệm vụ lần này xem như cũng đã hoàn thành.

Tĩa dược lực cuối cùng cũng đã được hấn hấp thụ, lần đầu thi triển bản lĩnh mới của Thần Khổng Vạn Trùng khiến não hải chịu thương tích không hề nhẹ, đồng thời nhục thể còn hứng chịu gánh nặng do hàng vạn linh thạch dồn nén nếu không có mười năm thì hấn đừng mong sinh long hoạt hổ như trước.

Tiểu Mập Mập cũng không thư sướng hơn được bao nhiêu, cơn sâu mập kia bên trong não hải hấn cứ rên hừ hừ khiến Chu lão phải sốt sắng an ủi.

- Đợi đã tiểu tử trên người của ngươi có mùi vị kì lạ.

Lão bắt ngò, phóng thần thức quét qua người hấn.

- Mau lên đây.

Chu lão dùng thần thức không vật, từ trong tay áo hấn lơ lửng một chấm đen cực nhỏ mà mắt người khó có thể quan sát.

- Tiểu tử ngươi bị âm một võ này thiệt thòi quá không nhỏ.

Lão cười trên nỗi đau của kẻ khác.

- Ta bị kẻ khác âm?

Trần Duyên ngu ngơ không hiểu ý lão.

- Thứ mắt người khó thấy này thật ra là một linh trùng hiếm gặp.

- Linh trùng?

Hấn ngây ngốc phóng ra thần thức tra xét.

- Không sai, đây chính là Vô Tung Trùng từ thời thượng cổ đã nổi danh là Tam Vô Trùng.

- Không nhìn thấy, không nghe thấy, không ngửi thấy.

- Số lượng của chúng cực ít, nếu không có kẻ cố tình sử dụng thần thức tìm tòi thì còn lâu thứ này mới bị phát hiện.

Lão trầm trồ đạo.

- Thứ linh trùng kì lạ này có liên quan gì tới việc ta bị âm?

Trần Duyên khó hiểu.

- Đây chính là thứ công cụ tuyệt đỉnh của cao thủ truy tung, chỉ cần để cơn mái trên người kẻ muốn theo dõi thì dù ngoài vạn dặm cơn trống cũng có thể tìm thấy.

- Cái gì?

Hấn hoảng hốt, vội vàng phóng thần thức dò xét nhục thể lần nữa. Sau khi chắc chắn không còn vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ngươi không cần quá cẩn thận, thứ linh trùng này không chỉ khó nhìn thấy mà số lượng lại cực ít bọn chúng sẽ không phạm lên một kẻ quá nhiều đâu.

- Hahaha không ngờ khổng trùng tu sĩ có ngày lại bị kẻ khác dùng linh trùng âm lại khiến suyết chút nữa bỏ mạng.

Chu lão rõ ràng rất khoái trá khi trông thấy hấn bị thiệt thòi.

- Có lẽ khi ngươi giao chiến, áp lực trên người đã vô tình áp chết linh trùng này mới khiến nó tỏa ra một chút mùi vị kì lạ, nếu không e rằng tiểu tử ngươi nữa bước khó đi.

Lão cười ha hả khiến Trần Duyên rùng mình, vô tận truy sát không phải là điều hấn ao ước đón nhận.

- Lần thực thi nhiệm vụ này ta đã cùng không ít kẻ tiếp xúc muốn truy ra thủ phạm sợ rằng còn khó hơn lên trời hái sao cũng rất có khả năng ta đã bị kẻ khác âm từ trước.

Từng dòng suy xét chạy loạn trong đầu dù Trần Duyên trí nhớ siêu phàm nhưng hấn thật sự không nghĩ ra ai đã cố tình gài bẫy.

Lắc đầu cảm khái, Trần Duyên cũng không muốn nói lí đến, tạm thời để Tinh Thần Trùng phục hồi. Hấn đã tiếp xúc không ít kẻ, không thể nào đoán ra ai đã chú tâm hãm hại chỉ có thể ném sau đầu nghĩ cách khác. Nén cơn đau đớn khẽ bắt ấn kết nối tinh thần kêu gọi Tiểu Kim quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Bí mật hồi tông 18+

Trên bầu trời nhị vị mỹ nữ thất thần nhìn xuống bên dưới nơi mà hấn cùng tên Huyết Phong kia giao chiến.

- Sur mọii có tìm thấy dấu vết Trần Duyên để lại không?

Lương Tiểu Xuân bất an nhìn qua nàng.

- Bên dưới đã bị huyết tinh tanh nồng bao phủ, rõ ràng kẻ đựng độ với hần là tu sĩ có bản lĩnh sử dụng huyết nhục công kích.

Hương Lan nhủ mảy. Nàng cùng sư ti theo mùi hương Trần Duyên để lại tới đây liền mất đi tung tích.

Mĩ phụ tái mặt, nhìn xuống tràng diện bên dưới rõ ràng đã có giao chiến diễn ra.

- Sư ti bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Hương Lan nhìn qua nàng.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ mỹ phụ lắc đầu đạo.

- Chúng ta quay về thôi.

- Sư ti muốn buông bỏ sao?

Hương Lan bất ngờ rằng hỏi.

- Hần vẫn bình an vô sự.

Nàng lãnh đạm quay lưng rồi đi trước sự sững sờ của Hương Lan. Nàng vốn được trời cao ưu ái từ khi chào đời linh tính mạch bảo hiểm khi sai lệch, lần này cũng không ngoại lệ thậm chí là có chút khẳng định trong thâm tâm mạch bảo hần vẫn vô sự.

- Tại sao ta lại lo lắng cho hần chứ?

Mĩ phụ ngưng ngưng đỏ mặt, cố ý tăng tốc để sư muội không trông thấy nàng xấu hổ.

Trần Duyên sau khi hợp mặt cùng Tường Lệ cũng nhanh chân men theo rìa ngoài Hắc Lâm rừng rậm bí mật rồi đi. Hần hiện giờ thương thế mặc dù đã áp chế xuống nhưng hiểm nguy vẫn còn đó, nếu không cẩn thận liên nội thương phát tác nhục thể vỡ toang.

Cuối cùng sau hơn ba ngày đường dưới tốc độ bộc phát toàn lực của Tiểu Kim cuối cùng hần cũng đã quay về Ma Kiếm Tông. Sợ rằng hình thể nổi bật của Tiểu Kim sẽ khiến người khác chú ý tới hần ôm lấy mỹ nữ nhảy xuống.

- Người làm rất tốt, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi.

Trần Duyên nhẹ cười xoa đầu linh trùng khổng lồ, hần mở túi linh thú thu lấy Tiểu Kim.

- Tường lệ, tướng công phải rồi đi, thương thế trên người ta sợ rằng phải phí không ít thời gian bình phục.

Băng lãnh mỹ nữ sắc mặt không đổi, chỉ có mỹ mục nhíu lại muốn cùng hần nói thứ gì nhưng lại không có dũng khí mở lời.

Hần cũng không lạ gì tính khí của nàng, Tường Lệ vốn lạnh lùng trời sinh. Từ nhỏ đã cô độc khiến nàng không biết phải nói gì phải đối diện với kẻ khác.

- Uhm. ....

Không khí có chút trầm lắng thì đột nhiên nàng bị hần giựt lấy màng che mặt, đôi môi hần chiếm lấy môi nàng. Bị bất ngờ tập kích Tường Lệ hoảng loạn liền muốn vùng thoát, phần quyền không ngừng đánh vào ngực hần.

- Ta sợ rằng năm năm tới chúng ta không thể tương phùng, đề tướng công khiến nàng không thể bảo quên được ta.

Nghe thấy phải rồi xa hần mỹ nữ lại chần chừ, phần quyền dừng lại ánh mắt long lanh ươn ướt.

Bên trong hần động phủ, nơi mật thất tu luyện mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp như thường lệ đều dùng công pháp Già Long Thực Phượng Quyết tu luyện. Hai thân thể trần trụi đẹp như mỹ ngọc không ngừng được hai nàng chăm sóc lẫn nhau.

- Diệp nhi, không có tướng công ở đây mẫu thân quả thật không thiết tu luyện, mỗi đêm chỉ có thể nhớ chàng mà an ủi bản thân.

Linh Diệu không thể nào cùng nữ nhi hòa hợp, cô nương nhỏ bên dưới được Linh Diệp liếm láp nhưng nàng lại không thể thỏa mãn, lúc nào cũng có cảm giác bên trong thiếu thốn thứ gì đó.

Thiếu nữ hoa nhường nguyệt thẹn đang mẩn mê hai mép hạ thể của mẫu thân cũng ngừng lại bất chợt thờ dài. Gần một năm qua dưới sự bồi đắp của thiên tài địa bảo mà Trần Duyên lưu lại hai mẹ con nàng tu vi tăng trưởng khó lường, đều đã là Luyện Khí kì viên mãn tu sĩ. Nhưng cảm giác thiếu thốn không màng tu luyện mà mãi tới nay vẫn chưa đập tan cánh cửa ngăn cách.

- Hạ Thảo tỉ, có phải mẹ con chúng ta khiến ti phải tỉnh giấc.

Bên kia giường đá, Hạ Thảo đáng người bạo mãn, đôi thỏ ngọc thậm chí còn săn chắc hơn trước. Khoát trên người đạo bào trắng tinh khôi mông như lụa làm những đường cong dụ người đều không thể che giấu. Nàng như thể tiên nữ giáng trần nằm nghiêng người, đôi chân ngọc khép lại làm mảnh rùng đen lấy ở giữa ẩn hiện đằng sau lớp vải mỏng tăng càng khiến không có nam nhân nào có thể chùng bước..

Mĩ nhân đang trong trạng thái nhập định, với thể chất Mộc Linh Thể nàng không cần phải tốn nhiều hơi sức linh khí xung quanh đều tự động tụ tập lại gần. Mĩ thể đang được từng tia linh khí rột rủa thì nàng mỹ mục mở to, khiến hai vị ti muội bất ngờ.

- Là chủ nhân, chàng đã trở về.

Một tia mừng rỡ hiếm thấy trên vẻ đẹp thánh khiết, nàng thân mang bạch bào chân đạp pháp kiếm dùng tốc độ nhanh nhất phóng ra cửa động.

- Mẫu thân có nghe Hạ Thảo tỉ nói không, tướng công đã về.

Hai mẹ con nàng cũng kinh hãi liền mặc vội chiếc yếm hân yêu thích nhất, nhanh chân bám theo.

Từ đằng xa trông thấy thân ảnh quen thuộc mà suốt hơn một năm ngày đêm mong nhớ mãi nữ nức nở.

- Chủ nhân... nô tì rất nhớ chàng.

Hạ Thảo từ trên pháp kiếm nhảy vào lòng hân, tay ôm nữ nữ Trần Duyên cũng khiếp sợ không thôi. Nàng không ngờ đã đột phá Trúc Cơ điều mà những tên đệ tử chân truyền ngoài kia luôn ao ước.

- Quả không hổ danh là Mộc Linh Thể, rõ ràng nàng cũng chỉ vừa đột phá chân khí không hề phù phiếm mà vô cùng vững chắc.

Trần Duyên cũng chỉ đành chờ đợi, nhưng xen vào đó hân thật sự mãn nguyện. Hân nữ nhân đã có thể bước chân vào đại đạo tìm kiếm trường sinh, nàng làm được thì tất cả nữ nhân còn lại của hân đều sẽ làm được.

Lúc này mẹ con Linh Diệu, Linh Diệp cũng đã chạy tới nhảy vào lòng hân, cả ba nữ nhân đều mau nước mắt nhất quyết không rời.

- Lần này quay về, ít nhất là nội trong năm năm sẽ không rời đi. Hãy để tướng công cùng các nàng bù đắp nỗi nhớ mong suốt một năm qua.

- Chàng không lừa dối chúng thiếp?

Linh Diệp càng ôm hân chặt hơn.

- Đương nhiên là sự thật, chúng ta mau trở lại mất thất tu luyện, đây không phải là nơi hân huyên.

Trần Duyên hạnh phúc cùng các nàng rảo bước.

- Ta có điều này muốn cho các nàng biết.

Từ bên trong Tiểu Phương Thế Giới, mười nữ nhân người người đều xinh tươi như một búp hoa chớm nở, la liệt, nữ phụ, thiếu nữ tinh thuần, băng cơ ngọc cốt... đều không thiếu.

- Chủ nhân... họ là...

- Đây chính là các ti muội của nàng.

Hân tươi cười vỗ nhẹ lên má ngọc.

- Diệu sư ti, Diệp sư muội.

- Hồng Liên sư muội...

Nhận ra sư ti muội đồng môn Linh Diệu cùng Linh Diệp xúc động tay bắt mặt mừng.

- Thi ra nhị vị sư muội cũng đã bị chàng bắt vào tay, không trách được bản môn dùng mọi thủ đoạn cũng không thể nào tìm thấy tung tích hai người.

Kim Liên lắng lo ném hân cái nhìn câu dẫn, chính nàng cũng không ngờ có ngày gặp lại, cao tăng Hợp Hoang Môn từng ban bố lệnh truy tìm tung tích hai người họ nhưng sau nhiều năm không thu được kết quả gì đành bất đắc dĩ phải tuyên bố cả hai đã ngã xuống.

- Hai vị thê tử mau dẫn các nàng ấy tìm chỗ nghỉ ngơi, ta phải tẩy đi những ô uế trên người. Tướng công mang thương thế trên người đành phải nhờ các nàng chữa trị.

Hân không hề giấu giếm, tay heo đã mò xuống nơi ngọn nguồn suối chảy. Trần Duyên từ lâu liền phát hiện nhị nữ trên thân chỉ mặc độc nhất yếm hồng, hạ thể bị phơi ra đã ướt đầm. Hân thật sự rất muốn đề hai nàng ra hành sự nhưng lại muốn ở một nơi thích hợp hơn.

Mẹ con nàng lập tức hiểu ý, không ngại ngần cố ý vén áo yếm trước mặt chúng ti muội đề tướng công dễ dàng hành sự.

- Chư vị thê tử, các nàng hãy đi theo Diệu nhi cùng Diệp nhi chọn cho mình một mật thất vừa ý sau đó hãy đi tới dự thất (là phòng tắm nha, mới tìm được trên mạng ^-^) cùng ta.

Hân đối diện cùng các nàng trong khi song thủ liên tục ra vào hạ thể nhị nữ, hai nàng không hề chống cự nước nôi càng ngày càng lên lóng đến mức hai chân run rẩy phải bám nhờ vào chúng ti muội.

Chúng nữ nhìn thấy cảnh tượng hoang điểm đập vào trong mắt cũng đã triệt để hiểu ra tình cảnh của bản thân sau này, có chút hồi hộp, có chút mong chờ khuôn mặt phớt hồng hạnh phúc của hai vị sư muội đồng môn khiến các nàng ướt ao.

Chúng nữ mau chóng đi vào trong, còn riêng hân bế ngọc nữ Hạ Thảo trên tay miệng cười khoái trá.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 130: Thập tam nữ hầu đại sắc lang 18+

Hồ nước rộng lớn được hân dùng chân khí đun nóng, Trần Duyên được nàng thoát y phục chậm rãi bước xuống. Thả người trên mặt nước mang nồng đậm hương thơm từ thân thể nữ nhân hân liền thở một hơi dài.

Dựa lưng vào tảng đá lớn, Hạ Thảo bước tới dùng bàn tay nhu nhuyễn không xương nhẹ nhàng xóa đi những cực nhọc mà hân chất chứa trong người.

- Đúng... phía trên một chút... nàng đứng là tiểu bảo bối rất hiểu ý ta.

Tuy không phải là lần đầu mỗi lần được hân khen ngợi tiểu mỹ phụ trong lòng liền hân hoan, cố gắng dùng mọi thủ đoạn để hân yêu thích mãi không thôi.

- Tướng công chúng thiếp đã tới.

Phía sau làn khói hơi nước mờ ảo, mười mấy thân ảnh bước lại gần. Những kẻ trông thấy sợ rằng bản thân đã lọt vào tiên cảnh. Thường ngày chỉ cần nhìn thấy một nàng đã là tam sinh hữu hạnh, nay hơn mười nữ nhân không một mảnh vải che thân làm lộ ra những chỗ thân bí nhất, mê người nhất khiến bao nam nhân nguyên lạc lối bên trong không muốn tìm đường thoát.

Mẫu nữ dẫn đầu bước chân xuống nước, trên mặt hồ mười hai tiên nữ hoa nhường nguyệt thẹn ngọc thể tron trượt nhẹ nhàng bơi lội. Chúng nữ không xuống hồ cùng một lúc nhưng lại có cùng mục tiêu, chính là nam nhân nhục thể rắn chắc cự long đã như cột chống trời đỡ tọng dưng lên hiển uy.

Trong các nàng, chỉ có mẫu nữ, song sinh ti muội cùng Kim Liên là được hân hân hưởng, bảy nữ nhân còn lại thậm chí là chưa từng được nam nhân chạm tới. Lần đầu trông thấy thứ dữ tợn kia khiến các nàng hoảng sợ, dưới nước tay ngọc không tự chủ mà sờ xuống hạ thể lo rằng tiểu cô nương bên dưới khó lòng mà đưa được thứ đó vào trong.

Chúng nữ tiến sát lại gần, song sinh ti muội Lệ Liễu nháy mắt với nhau, hai tiểu la lị nhanh chân lặn xuống bơi vì nữ dưới người hân ở dưới mặt nước.

Nhị nữ mừng rỡ chạm vào hân cự long theo thói quen nhẹ nhàng dùng cơ thể nhỏ nhắn của hai người ôm chặt lấy mệnh căn của hân, tiểu khẩu không ngừng hôn nhẹ.

Trần Duyên khoải trá, nằm ngửa cả người nổi trên mặt nước. Mẫu nữ cùng dâm phụ Kim Liên đi đầu làm gương dùng lưỡi thom giúp hân tẩy rửa cơ thể. Được sự dịu dặt của “bạc tiền bối” đi trước bảy thiếu nữ kia cũng lần lượt phục vụ hân.

Trần Duyên lúc này quả thật là sướng hơn lên trời, đầu gối trên đùi Hạ Thảo cùng nàng miệng lưỡi chơi đùa còn nhục thân lại được mười hai mỹ nữ hầu hạ không một tấc nào bỏ sót.

Cự long cuối cùng cũng đã đạt tới đỉnh phong, Trần Duyên trở người ôm Hạ Thảo xuống mặt hồ. Nước khiến đạo bảo dịch chất vào ngọc thể, biết hân không thể nhẫn nại được nữa chúng nữ nhìn nhau cười hi hi chia nhau. Song sinh ti muội có ý nâng hân cự long nóng như lửa chà sát vào tiểu cô nương Hạ Thảo khiến nàng thở dốc chúng nữ còn lại từ từ thoát đi bạch bào.

- Hạ Thảo ti ngày đêm đều mong nhớ chàng, về ngoài tình khiết không vướng phải một hạt bụi trần nhưng mỗi đêm đều tự mình an ủi miệng cứ gọi “chủ nhân, chủ nhân...”

Linh Diệp kiều mỹ đùa cợt.

- Diệp muội dám trêu chọc ti, cho muội chết, cho muội chết.

Nàng bị thân thiết ti muội dùng lời nói, dùng tay sờ loạn đến mức mặt ngọc đỏ hồng. Nhưng chưa kịp ra tay trừng phạt ngọc thể đã bị tên sắc lang kia chộp lấy.

Hạ Thảo lúc này chính là son dương chực chờ trước miệng sói.

- Tiểu nô của ta, để chủ nhân hầu hạ nàng.

Cự long một đường đâm thẳng vào bên trong khiến hai bên mép hạ thể như căng ra. Hơn một năm trống vắng đột nhiên bị điền đầy Hạ Thảo đau đớn hết lên.

- Ta tiếp tục được chứ?

- Thiếp không sao, mong chủ nhân tận tình hân hưởng tiểu nô.

Nàng quệt đi dòng nước mắt, đôi cự son bạo mãn theo từng nhịp hông của hân mà lên xuống khiến Trần Duyên vô cùng yêu thích. Hân cắn chặt vào thứ non mềm kia ra sức mút chúng tới biến dạng.

- Ah... ah chàng kiên thiếp sướng chết...sâu hơn nữa...ah... mạnh hơn...

Từng lời dâm ngữ phát ra, Hạ Thảo liền lạc vào nhục dục. Cự nhũ của nàng đã không được Trần Duyên chăm sóc mà chính là chúng ti muội xung quanh. Nhục thể của hai người không ngừng bị kích thích, Trần Duyên hai tay cũng không yên phận mà tìm đến hạ thể nữ nhân mà dò xét.

Con cuồng loạn cũng khiến hân không nhận ra ai là ai, chỉ thấy ngón tay được tiểu cô nương nhỏ hẹp siết chặt.

- Nhẹ...nhẹ ngón tay của chàng ah...

- Ha ha ha tiểu huyết của nàng nhỏ như vậy làm sao cự long của ta có thể ra vào. Đề tướng công khiến tiểu cô nương bên dưới nói rộng một chút.

Hân tà ác mỉm cười, một ngón tay, hai ngón tay khiến chúng nữ không biết tiết thân bao nhiêu lần.

Từ khi tấn cấp Trúc Cơ Hạ Thảo luôn hi vọng bản thân sẽ khiến hân thỏa mãn, khiến chủ nhân thật sự tiết vào bên trong của nàng. Nhưng sự thật lại khác một trời một vực, sau hơn nửa ngày chinh chiến Hạ Thảo chỉ còn cách giương cờ đầu hàng đành phải để các ti muội tham gia ứng cứu.

Bọn người hoang lạc lúc này đã không còn vui đùa bên trong dục phòng nữa, tên đại sắc lang đương nhiên không thể dễ dàng dùng lại (^_^) ôm lấy Hạ Thảo đã thắm một bước ra khỏi mặt hồ.

Trần Duyên ra lệnh cùng chúng nữ tiến vào mật thất tu luyện, chỉ có nơi đó mới khiến Thiên Hạ Hồng Lô được phát huy hết mức, đồng thời khiến những mỹ nhân này có thể cùng hân triển miên lâu dài.

- Tướng công không thể thiên vị a, Hạ Thảo ti đã bị chàng kiên gần năm canh giờ gần như thoát lực mà chúng thiếp chỉ mới được càn dùng nhất chỉ an ủi oa...oa...

Mỹ phụ Kim Liên dâm dăng không ai bằng, nàng trên người vậy mà không tự chủ tỏa ra mỹ sắc kì lạ, không chỉ riêng hân bị nàng thu hút mà những ti muội khác lại càng động dục.

- Hahaha đại dâm phụ, có phải nơi này rất ngứa?

Sắc lang xấu xa dùng ngón tay vuốt ve nàng tiểu cô nương nhưng nhất quyết không khiến nàng thỏa mãn, hân bỗng nhiên liền cảm thấy kinh ngạc. Dục tính từ dâm phụ này toát ra không ngờ lại khiến không những các nàng mà hân cũng trở nên phấn khích gấp trăm lần.

- Tướng công...

- Tướng công mau chóng yêu thương chúng thiếp đi...

Trần Duyên đương nhiên là cùng các nàng tình chàng ý thiếp, ngày nối ngày năm liền năm đắm chìm trong nhục dục không thể rời khỏi.

- Tướng công... tướng công... TUỐNG CÔNG.

Sắc lang trong hai năm qua không một phút giây nào mà không cùng chúng mỹ nhân chơi đùa tình ái. Trần Duyên quả nhiên là thiên tài, hẳn thường dụ dỗ các nàng các trò chơi kì lạ đến mức chúng nữ thẹn thùng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Trùng phạt dân nữ, Kì lạ vô sắc nguyên khí 18+

Có lần hẳn giả làm hái hoa đạo tặc thay phiên cưỡng hiếp, các nàng vừa thống khổ vừa thỏa mãn. Người có hứng thú nhất với ý tưởng lạ lùng này không ai khác ngoài Kim Liên, trong hình tượng một mỹ phụ không được trượng phu hằng ngày tưới tẩm gặp phải hái hoa tặc trên đường. Chỉ có điều sợ rằng những tên sắc lang ngoài kia cũng bị sự đói khát của nàng mà vật kiệt.

- Kim Nhu không phải lúc này nàng đã cầu xin tha mạng sao, không lẽ lại muốn tướng công hành hạ.

Mỹ nhân mang vẻ đẹp băng sương này chính là Kim Nhu, nàng vốn không muốn cùng hắn trước mặt chúng tỉ muội biểu diễn nhưng sau khi bị dâm lực từ Kim Liên mê hoặc khiến bao nhiêu ham muốn trong người bộc phát.

Thời gian vừa qua được tướng công đặc biệt tưới tẩm nhìn bên ngoài chính là nữ nhân cao quý nhưng khi nhìn thấy cự long của hắn hạ thể nàng lại một mảnh lây lị.

- Hừ tướng công đáng chết ý thiếp không phải như lời chàng, thời gian gần đây thiếp thấy tu vi trong người tăng mạnh không phải chàng nói song tu công pháp gì gì đó chỉ có tác dụng với Mộng hệ tu sĩ sao?

Kim Nhu đỏ mặt, nàng thật sự đầu hàng trước tên sắc lang này.

- Thật kì lạ, tại sao trong người nàng lại có một tia chân khí quen thuộc. Đó... đó không lẽ là vô sắc khí từ Thiên Hạ Hồng Lô.

Bắt mạch nơi cổ tay trắng ngần, Trần Duyên đưa chân khí vào người nàng ngay tức khắc nhận ra tia liên kết. Mặc dù nhỏ yếu nhưng khẳng định không thể sai được.

- Liên nhi nàng mau dừng lại để ta tra xét Nhu nhi.

Hắn xoa má hồng dâm phụ đang thỏa thích bên dưới.

- Ah... ah sắc lang người không thương tiếc ta mỹ phụ đã nhiều năm thiếu thốn...

- Hừ ta nói nàng tránh ra.

Kim Liên dâm dâng nhịp hông liên hồi nhưng khi biết hắn thật sự nổi khí nàng hoảng sợ thu lại về dâm dật. Đối với nàng Trần Duyên là trời, là tất cả mỹ phụ thật sự lo sợ một ngày nào đó hắn không còn cần nàng nữa.

- Thiếp... thiếp chỉ muốn cùng chàng hoang hĩ, thiếp thể... sẽ không dám trái ý tướng công chàng...

Nàng ngọc thể run rẩy ôm chặt lấy chân hắn khóc lóc cầu xin.

- Tướng công chàng hãy tha cho tỉ ấy đi.

- Phải đó tướng công...

- Tướng công...

Các nàng ngày đêm cùng hắn trên giường đã thân thiết như tỉ muội ruột thịt liền không nỡ nhìn thấy nàng thống khổ như vậy.

- Các nàng muốn van xin thay nàng ấy sao?

- Chúng thiếp...

Bao lâu nay nói về nuông chiều thể từ Trần Duyên đứng thứ hai sợ rằng không có kẻ dám xếp thứ nhất. Không phải lo nghĩ mỗi ngày cùng những kẻ khác đau đầu tìm đủ mọi cách tồn tại, nơi đây chân khí dày đặc, thiên tài địa bảo các nàng nhận được gấp mười lần trước kia. Yên bình trong vòng tay của hắn tu luyện, cùng hắn đạp chân trên con đường tiên đạo.

- Tướng công chàng đừng nóng giận hay là...

Hạ Thảo mắt phượng chớp động thù thi vào tai hắn.

- Ừm chủ ý này không sai.

Kim Liên lo sợ dùng ánh mắt cầu cứu nhìn qua Hạ Thảo.

- Ta cấm dục nàng nửa năm có phục hay không?

Mỹ phụ rừng mình nàng đã quen hằng đêm được hắn tưới tẩm, nhờ tác dụng thần kì của Thiên Hạ Hồng Lô khiến căn bệnh kì quái kia đã phần nào thuyên giảm. Nhưng cứ mỗi kì trăng

lên nằng lại thống khổ như tan xương nát thịt phải cùng Trần Duyên giao hợp để làm dịu con đau nhưng hấn lại...

- Thiếp... thiếp phục, đội ơn tướng công tha bổng.

Nằng như xác không hồn quỹ phục nơi đó chúng tí muối phải kéo tới nằng nằng rồi đi.

- Không phải chàng có chủ ý muốn cùng Nhu muội xác nhận điều gì sao?

Thấy tâm trạng hấn nặng nề, Hạ Thảo tâm tư thông minh cố ý đánh sang chuyện khác.

- Không sai, Nhu nhi nằng lại gần đây.

Thiếu nữ chần chờ, tuy đúng là đã nhiều lần hoang hi cùng hấn nhưng chúng đều là do bị Kim Liên xúi dục. Nay đã tỉnh táo trước ánh mắt nhiều người chăm chú nằng cảm thấy ngượng ngùng.

Bất lấy tay nằng, vận thần thông Thiên Hạ Hồng Lô.

- Quả nhiên là vô sắc nguyên khí.

Từ khi thần thông đột phá, từ lục nguyên khí lúc đầu Thiên Hạ Hồng Lô phai sắc từng ngày. Nhưng thấy tác dụng không hề thuyên giảm thậm chí còn mạnh mẽ hơn lúc trước nhiều lần khiến Trần Duyên cũng không có nhiều bận tâm. Nhưng lần này quả thật là kì bí, trong người Kim Nhu lại có khí tức của vô sắc nguyên khí thứ mà trước đây chỉ có ở những thể từ mang trên người Mộc hệ mới có thể tồn tại.

- Các nằng cũng lại gần ta.

Hấn lần lượt tra xét những nữ nhân không phải là Mộc hệ tu sĩ, đúng như dự kiến tất cả đều đã dần hình thành, chỉ là số lượng nhiều ít khác nhau.

- Không lẽ bản chất nguyên khí của ta cũng đã không còn như ban đầu mới khiến các nằng có thể hấp thu.

Hấn bộc phát ý nghĩ kì lạ.

- Không còn chưa thể khẳng định, nhưng đây lại là một tin tức cực tốt.

Trần Duyên không thể tùy ý suy diễn, nhưng hấn lại mỉm cười kì lạ. Liền sai Hạ Thảo hầu hạ mặc lại y phục nhanh chóng rồi đi động phủ.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Linh Thảo cấp 2 Giáp đẳng đến tay. Thu lấy một tên nô bộc

Cổng Hiến Điện nơi bàn trao đổi quen thuộc vẫn là đáng ngồi không thể nhầm lẫn với bất kì ai. Cao Hàn miệng ngáp ngấn ngáp dài dùng tay áo đúi đi mấy con ruồi đang bay qua bay lại làm phiền lão.

- Hừ thú triều chết tiệt, cứ diễn ra liên miên khiến thân già ta đây không sơ muối được gì, cả ngày cũng chỉ có lũ ruồi bầu bạn.

Hấn chán nản dựa lưng vào tường thờ dài ngoa ngắn.

- Hahaha Cao sư huynh đúng là mơ được ước thấy, Trần Duyên ta lần này mang tới cho ngươi không ít lợi lộc đây.

Cao Hàn rung mình vội vàng bật người dậy, hấn ngơ ngác nhìn quanh những tên chấp sự khác, bọn chúng vẫn buồn chán ngồi đấy.

- Chẳng lẽ chỉ có ta nghe thấy giọng nói vừa rồi?

- Cao huynh khí thế vẫn không hề thuyên giảm.

Trần Duyên bất ngờ từ hư không hiện thân khiến Cao Hàn bật ngửa.

- Hahaha lão Cao ngươi không lẽ ngồi một chỗ khiến xương cốt cũng mục cả rồi.

- Hừ xương cốt của ngươi mới mục.

Lão Cao nổi khí quay qua hét vào lũ đồng bạn.

- Hi hi hi Trần tiểu huynh đệ ngươi...ngươi tu vi của ngươi không lẽ...

Cao Hàn cười nịnh nọt bỗng nhiên nhận thấy tu vi của Trần Duyên đã sâu không lường. Hấn mấy chục năm tu vi đã là tu sĩ Luyện Khí kì viên mãn nhưng lại không thể nhìn thấu thực lực của đối phương đương nhiên kết quả chỉ có một. trước mắt hấn chính là tiền bối Trúc Cơ kì.

- Không...không dám Cao Hàn ra mắt Trần tiền bối.

Trong chốn tu sĩ cấp bậc là thứ thâm nghiêm không thể bị phá vỡ, Cao hàn vội vàng cúi lạy nếu như ở đây không có trưởng che sợ rằng cũng khiến cho những tên kia một phen hoảng hốt.

- Cao huynh không cần khách sáo, ta tới đây mục đích chỉ có một muốn làm phiền ngươi trao đổi một vài thứ.

Hấn lấy ra trong người hơn mười túi trữ vật ném tới.

- Đê...đê tiểu bối...Ngân Lang Nha, Hắc Điều Vũ, Thổ Ngưu Giác... những thứ này đều là tài liệu của yêu thú cấp hai.

Hàng trăm, hàng ngàn tài liệu đổ bày ra trước mắt. Cao Hàn trố mắt, sợ rằng mấy chục năm cộng lại cũng không thể nào bằng được số lượng ngày hôm nay chính mắt trông thấy.

- Còn thứ này...

Nhìn vào hai món Bảo Khí một kiếm, một trùy khí tức bức người.

- Những thứ tài liệu này giá trị quá cao đã vượt mức thẩm quyền của tiểu bối, xin Trần tiền bối chờ đợi trong phút chốc chấp sự nội môn sẽ nhanh chóng tới đây.

- Không cần, người đem những thứ này đi đi ta hi vọng sẽ có một cái giá hợp lí.

Trần Duyên phát tay, hắn còn chưa muốn lộ mặt. Đối với Trần Duyên lúc này hồi phục thương thế cùng giúp các nàng đột phá Trúc Cơ là điều khẩn thiết không thể chờ đợi.

Nửa ngày trôi qua, Cao Hàn đáng người hơn trăm cân thịt đáng về buồn cười hất hải chạy về.

- Trần tiền bối, tiểu bối đã không phụ lòng người đây chính là điểm cống hiến đã thành công quy đổi.

- 2056 tài liệu yêu thú cấp hai... quy đổi ra ba vạn... làm tròn thành bốn vạn điểm cống hiến.

- Bảo khí Vạn Trọng Chùy hai vạn điểm cống hiến.

- Bảo khí Bạch Hạc Kiếm năm vạn điểm cống hiến.

Lần đầu cảm trong tay số lượng điểm cống hiến mà sợ rằng cả đời cũng không thể mơ tới Cao Hàn run run đưa tới.

- Người làm không sai, tên chấp sự kia có biết sự hiện diện của ta?

Trần Duyên hài lòng nhưng cũng không quên nhắc nhở.

- Trần tiền bối an lòng, tiểu bối biết nhân gia người không muốn tiết lộ thân phận tên chấp sự nội môn cũng không phải là kẻ ngu muội.

Cao Hàn thông tuệ nhanh chóng hiểu ý tứ của hắn.

- Linh thảo cấp hai Giáp đẳng giá trị bao nhiêu điểm cống hiến?

Trần Duyên nặng nề hỏi.

- Kính thưa Trần tiền bối linh thảo cấp hai Giáp đẳng hiện nay trong kho còn tồn trữ nhiều nhất chính là Thanh Tâm Thảo.

Cao Hàn kính cẩn.

- Thanh Tâm Thảo chính là thứ linh thảo trợ giúp tu sĩ thanh tâm quả dục, tránh bị tâm ma quấy phá được các tiền bối mang về hơn trăm năm trước sao?

Trần Duyên đã nghe qua truyền thuyết này, hơn trăm năm trước có tin đồn truyền tai nhau rằng trong tông môn có một vị tiền bối Kim Đan muốn đột phá bình trưởng nhưng hấn sát nghiệp lại cực kì sâu dày sợ rằng sẽ không thể bình an qua khỏi kiếp nạn. Ngay tức khắc tông môn liền xuất lệnh khiến hàng trăm tu sĩ Trúc Cơ tìm kiếm linh thảo này suốt mười năm ròng cuối cùng vị tiền bối kia cũng thành công đột phá. Đây chính là giai thoại khiến cho chúng đệ tử nào loạn một thời gian dài.

- Thanh Tâm Thảo định giá một vạn điểm cống hiến một cây.

- Lấy cho ta mười cây Thanh Tâm Thảo.

Hắn chỉ còn hơn một vạn điểm cống hiến, chọn lấy một vài viên đan dược trợ giúp tu sĩ Luyện Khí đột phá.

- Cao Hàn người nhận ra thứ này?

Trần Duyên lấy trong người một lọ đan dược.

- Thứ này là Trúc Cơ đan hi hữu.

Cao Hàn run rẩy.

- Cao Hàn đời này kiếp này sẽ đi theo hầu hạ tiền bối.

Hắn đã qua tuổi tám mươi đời này đã chấp nhận số phận một kiếp bình phàm chết đi. Nếu như không nhận được bất kì đột biến nào thì đó chính là kết cục không thể nào thay đổi.

Nhưng cơ duyên của hắn đã tới Trúc Cơ đan thứ mà mỗi năm chỉ có ba viên do chính tay Tam Trưởng Lão luyện ra. Chính Tứ Trưởng Lão đã cầu xin tông môn một viên hiếm hoi cho đệ tử chân truyền duy nhất của lão.

Hắn cơ duyên không tệ trong lúc mập mờ (biết rồi đó ^-^) liền đột phá nên viên đan dược này rất cuộc đề không. Nay xảo hợp lại tìm thấy một kẻ tâm tư linh thông bỏ đi một thứ không cần thiết đem lại một tay sai đắc lực cũng đủ để hắn kính hi.

- Cao Hàn người không lẽ muốn dùng lời nói hòng qua mặt ta.

Cao hàn tái mét, đứng trước ham muốn ngàn năm thọ nguyên lão dù có lịch luyện sâu dày đến đâu cũng không thể nào chống lại.

- Cao Hàn đời này kiếp này chính là nô tài một lòng trung thành đi theo chủ nhân, nếu như một lần trái ý liền bị thiên lôi chặn đánh linh hồn không thể luân hồi.

Lão cắn răng chỉ tay lên trời thực hiện lời thề thiên đạo.

Bầu trời trong xanh bỗng nhiên xuất hiện một đạo tia sét từ hư không đánh xuống rồi cũng tự nhiên mà biến mất không để lại một dấu vết.

- Hồi không biết là một kẻ điên hay ngu ngốc đây.

Lão già râu tóc bạc phơ ngồi trên ghế mây mắt nhìn lên bầu trời nơi mà thiên đạo chứng giám.

- Rất tốt đây chính là phần thưởng cho ngươi.

- Nô tài đội ơn chủ nhân.

Cao Hàn kinh hĩ vội vàng bắt lấy.

- Sau này ngươi gọi ta công tử là được, chuyện này không thể lộ ra ngoài cứ an ổn mà làm chấp sự của ngươi. Khi nào ta cần đến sẽ tự động tới tìm ngươi.

Trần Duyên quay người rời đi.

- Cung tiễn công tử.

Cao Hàn quỳ rạp xuống đất, đợi tới khi lão ngẩng đầu thì Trần Duyên cũng đã khuất bóng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Hóa Mộc Quyết đột phá

Một vòng, hai vòng, ba vòng... Hóa Mộc Quyết như du long chạy khắp mọi ngõ ngách trong người hắn. Cuối cùng lại điên cuồng dồn nén tại đan điền. Mười cây cấp 2 Giáp đẳng linh dược đã tề tụ, đây chính là lúc thích hợp nhất để hắn pháp quyết đột phá.

Trần Duyên như thể cảm nhận thấy chân khí trong cơ thể đang cùng đan điền giằng co không ngừng. So với tầng một Hóa Mộc Quyết tầng hai mang lại thống khổ gấp trăm lần. Từng cọng gân, thớ thịt như bị phá đi đắp lại không thể nào đếm xuê, gương mặt hắn vận vẹo dữ tợn.

- THU.

- GAAAAAA... ..

Hai tay bắt quyết nguyên khí trong người đã đạt đến đỉnh phong. Ngay trong chốc lát tất cả luồng nguyên khí không lồ đó bị đan điền bao bọc, người ngoài nhìn vào sợ rằng cũng khó mà tin nổi, dưới bụng của hắn đang phình to như một con thằn lằn.

- Thân ta quy mộc, nguyên khí hội tụ.

Đan điền dần nhỏ lại, đây chính là lúc mà con thống khổ mới thật sự bộc lộ ra. Trong giới tu tiên nơi mà mỗi tu sĩ sợ hãi nhất không cần phải nghĩ đó chính là đan điền. Nơi mà tất cả nguyên khí tích tụ nếu như đan điền người gặp phải vấn đề thì kẻ đó không cần phải nhiều lời, đoạn đường tu đạo của người đã đứt đoạn. Dù có kinh mạch to lớn cỡ nào thì đó cũng chỉ là dùng rở tre mức nước cả đời đều hoang phí.

Hắn vừa liều mạng nhưng không thể làm mất đi ý chí, chỉ cần một khắc sơ hở nhẹ thì đan điền vỡ nát tàn phế suốt đời, nặng thì thân từ đạo tiêu trên đời này không còn một kẻ mang danh Trần Duyên tồn tại.

- Không được, đạo tâm của ta vững chắc như bàn thạch không thể nào phá vỡ. Nắm chắc thực lực, nắm chắc số mệnh Trần Duyên ta phải một chân đạp bằng vùng trời này.

Từng cơn đau đớn thấm nhuần vào tâm trí, Trần Duyên không hề điên loạn cũng không chối từ. Nhẫn nại nhắm nháp từng cơn thống khổ đang xâm lược như thể chúng là nữ thực, là trân quý không dễ dàng tìm được.

Từ dưới mặt đất, từng rễ cây thô to như măng xà chen nhau ngấn đầu cuốn lấy hắn nhục thể. Da dẻ cũng dần ngả màu khiến người khác cũng khó lòng phân biệt giữa hắn cùng những thân cây kia.

Hắn một mực không động đậy, hô hấp đã trở nên hòa nhập cùng linh thảo, cỏ thụ. Nhục thể bấy giờ như đã hóa thành một thân cây thật sự da dẻ nứt nẻ sần sùi không khác gì vỏ cây.

Đột nhiên song mục vốn khép chặt mở lớn.

- Đây chính là tầng 2 của Hóa Mộc Quyết sao?

- Cùng thảo mộc tâm ý hòa hợp ta có thể sai khiến chúng.

Hắn đã thành công tu luyện đến tầng 2 Hóa Mộc Quyết. Thân thể trần truồng từng mảng vỏ cây bong tróc ra để lộ làn da mượt mà không tí vết. Trần Duyên như là được hoán thai chuyển cốt, tất cả những dấu vết do yếu thủ hay kẻ thù mang lại đều đã không còn nữa, sự tái sinh cũng chỉ được như vậy mà thôi.

- Nguyên khí tinh thuần 6 thành, ta lúc này mới chính là Trúc Cơ tu sĩ thật sự.

Trần Duyên lăm bẫm, trước kia tu vi đã đột phá nhưng hắn vẫn chỉ có thể thi triển công pháp cùng pháp quyết khi còn là tu sĩ Luyện Khí kì. Nay pháp quyết đã hoàn thiện cũng chính là lúc thực lực của hắn thay đổi nghiêng trời lệch đất.

- Tướng công...

- Tướng công...

- Chẳng thật sự bình an, tạ ơn trời phật cuối cùng chàng cũng bình an vô sự.

Thần thông Thiên Hạ Hồng Lô quả nhiên không thể đo lường, các nàng không ngờ lại cảm nhận thấy con thống khổ cùng cực của hắn. Nhiều lần chúng ti muội muốn phá cửa xông vào nhưng Hạ Thảo lại nhanh tay ngăn cản. Nàng biết nếu như tiến vào sợ rằng không giúp được gì cho hắn thậm chí còn khiến phụ quân phản tâm thậm chí là tẩu hỏa nhập ma, nàng cũng chỉ còn biết cắn răng quỳ bên ngoài mặt thất cầu xin thần tiên giúp hắn bình an vượt qua kiếp nạn.

- Hahaha Trần Duyên ta quả thật là phúc đức 3 đời mới có thể cùng các nàng kết nghĩa phu thê. Nhìn xem không phải tướng công các nàng vẫn sinh long hoạt hổ sao.

Qua con hoạn nạn nhìn thấy các nàng sợ hãi, lo lắng thật lòng đau xót cho hắn khiến Trần Duyên xúc động. Mở rộng vòng tay ôm chúng thể thiếp vào lòng, hít thật sâu mùi hương thom ngát.

- Để tướng công khiến các nàng đột phá, ngàn năm thọ nguyên cũng chỉ là khởi đầu. Chúng ta phải là thần tiên quyền lực đời đời không thể lìa xa.

Lời nói thấm thía từ tâm can. Chúng nữ hiểu ý tứ của hắn, thẹn thùng đưa giong không muốn mình là người mờ đầu.

- Liên ti hay là ti.

Trong số 13 thể tử của hắn thì mỹ phụ Kim Liên đứng bên ngoài thất thần.

- Không... không được.

- Tướng công đã trừng phạt ta cấm dục 6 tuần trắng, chỉ mới 1 tuần trắng trôi qua ta phải nhẫn nại không để chàng phải một lần nữa thất vọng.

Nàng cắn môi không gì có thể lay chuyển.

- Liên muội ta tin chắc chàng sẽ không giận muội đâu, mau vào đây cùng chúng ta hầu hạ chàng.

Hạ Thảo điệu dàng kéo tay nàng.

- Không được, muội không thể lần này cũng chính là muội tự trừng phạt mình đời này kiếp này sẽ không trái ý tướng công một lần nào nữa.

Mỹ phụ giặt tay lại ánh mắt quyết tuyệt.

Biết không thể nào thay đổi được chủ ý Hạ Thảo chỉ có thể thở dài, trong đoàn quân lão bà này của hắn nàng chính là người có thực lực cao nhất (thực lực gì thì tự hiểu ^-^) nếu như không có nàng nơi đó sợ rằng tàn binh cũng khó lòng rời cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Cùng chàng đột phá, ý vui viên mãn

1 năm, 2 năm, 3 năm dần trôi, bên trong mật thất tu luyện lửa nóng vẫn không hề thuyên giảm. Trần Duyên vẫn cùng chúng nữ ngày đêm song tu không dứt. Tất cả gần như là một thứ tất yếu không thể nào thiếu đi. Chỉ có một điều khác lạ, các nàng lúc này khí chất đã khác xa một trời một vực, 13 vị thần tiên đang tụ họp cùng một chỗ yên lành xung quanh nam nhân duy nhất của họ.

Mỹ nữ vốn đã hoa nhường nguyệt thẹn nay lại càng tỏ thêm mỹ sắc. Trần Duyên mỗi ngày ân ái nhưng lại không hề có một tia buồn chán, thân thể các nàng như những cái động sâu không đáy mà hắn không thể nào khám phá hết được.

Hắn như tượng đá bất động, mỗi lần hô hấp như thể hòa hợp cùng cây cối xung quanh. Trong nội thể chân khí dần đạt đỉnh phong, từng tia kinh mạch căn phòng. Đan điền áp súc hầu như đã tới mức tận cùng, rồi đột nhiên chúng mạnh mẽ lưu chuyển khắp nhục thể đánh tan mọi bình chương.

Từ bên ngoài khí tức liền nhanh chóng tăng lên, động tĩnh nơi hắn đã làm cho các vị thần tiên giật mình.

- Hạ Thảo ti tướng công chàng...

- Không sai tướng công sắp đột phá.

Mỹ nhân mang dáng vẻ thanh tao nở nụ cười sung sướng nhìn hắn.

Ngay tức khắc, khí tức lại trở nên trầm ổn dường như những động tĩnh vừa rồi chưa hề xảy ra.

- Ta lại khiến các nàng tình giấc sao?

Song mục mở lớn, trước mặt hắn chính là những vị nữ nhân như hoa như ngọc không hề che giấu thâm tình nhìn tới.

- Không phải tại sắc lang chàng đêm qua đã khiến chúng thiếp ăn không tiêu đến ngất đi sao? Sau này sợ rằng các ti muội chúng thiếp đều bị chàng làm hư.

Mỹ phụ Linh Diệp giận dữ nhưng trong lời nói của nàng lại không hề có một tia oán trách.

- Là lỗi của ta không thể kiểm chế trước hương diễm từ nàng sao?

Quả nhiên nàng bên ngoài giận dữ nhưng lại không hề có ý định chống cự mặt cho Trần Duyên tùy ý. Chúng nữ trong những năm gần đây đều đột phá Trúc Cơ kì, mỗi lần phá tan một đại bình chương thì con người như được thoát thai hoán cốt. Bì bạch mịn màng, đồn bộ cao cao đầy đặn, nhan sắc vốn sinh đẹp trầm đậm khó tìm nay lại càng xuất thần hơn khiến sắc lang hắn dục hóa không thể nào dập tắt mà ngày đêm rong ruổi trên người các nàng.

Từ khi các vị thần tiên thể tử đột phá Trần Duyên đương nhiên là phải tìm pháp quyết mới, trước kia các nàng đã tu luyện từ trước nên cái tu lại là điều khó lòng thực hiện, nay vừa vận thời điểm thuận lợi đã tới.

Hắn đương nhiên không thể phí hoài Tàng Kinh Các di động bên người, tạm thời đuổi chúng nữ ra khỏi mật thất Trần Duyên hết lời mời mọc Chu lão. Mấy năm nay lão đã quyết định dọn ô sang Tiểu Phương Thế Giới, một phần là nói muốn tìm một nơi an hưởng tuổi già khác là muốn bồi dưỡng Tiểu Kim sớm ngày trở thành linh trùng cấp 2 sớm ngày khai thác tìm năng vô tận của loại linh trùng này.

Nhưng hắn thừa biết chủ ý của lão, sợ rằng bí mật của Tiểu Phương Thế Giới khiến lão ngoan đồng này ngày đêm thêm thường nếu không thì trước khốc lóc, ý ỏi của Tiểu Mập Mập lão cũng đành nhẫn tâm rồi đi.

- Hừ tiểu tử nguoi nữ nhân du hí rốt cuộc cũng nhớ tới thân già này sao?

Bên trong Tiểu Phương Thế Giới, Chu lão y phục không khác gì một tên nhà nông bần hàn cây cuốc dưới chân hộp một ấm nước thư thả nhìn qua thành quả mấy tháng nay cần cù cấy bừa.

- Tiểu bối đương nhiên lúc nào cũng một tâm trung kiên ngưỡng vọng lão nhân gia ngài.

Nghe mấy lời buồn nôn của hắn lão không cần phải bấm quẻ đòi mắt tinh mục thấu hiểu không sót gì.

- Tiểu tử nguoi muốn gì từ lão già này còn không nhanh nói ra, sắp tới giờ lão phải chop mắt.

- Ôi thân già đúng là bất đắc dĩ mà ngu cũng không thể an giấc.

Chu lão xảo trá ngáp một cái rồi lớn muốn quay lưng rồi đi khiến Trần Duyên cuồng cuồng.

- Ấy ấy lão tiền bối đương nhiên kẻ hèn này cần nhờ ngài ra chút công sức rồi.

Sau khi tường tận chủ ý của hắn Chu Lão ngẫm nghĩ một hồi.

- Tiểu tử nguoi nghĩ những nữ nhân kia thật sự muốn mãi mãi làm một bình hoa bên cạnh người sao?

Lão ngẫm nghĩ.

Trần Duyên cũng sững người, quả thật hắn chưa bao giờ hỏi đến mong ước của hắn nữ nhân. Các nàng một mảnh chân tình đối với hắn là không thể nghi ngờ nhưng xen vào đó mỗi người ắt hẳn đều phải có mục tiêu mà thâm tâm thật sự không thể từ bỏ.

- Nguoi giữ lấy.

Từ trong Tiểu Phương Thế Giới bay ra hai ngọc giản một trắng, một hồng phấn.

- Ngọc giản màu trắng là một môn song tu pháp quyết, tuyệt phối với trận pháp nằm trong ngọc giản màu hồng phấn kia.

- Tới khi tra xét rõ ràng nguoi liền thông hiểu những lời ta nói.

Âm thanh trầm thấp vọng ra rồi im bặt, Trần Duyên cũng không muốn tiếp tục làm phiền Chu lão đóng lại Tiểu Phương Thế Giới hắn động thân mở ra mật thất.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Hạt giống Hồn Khí

Đã hơn ba tháng Trần Duyên tĩnh tu nơi đây nhục thể không hề xê dịch, ngay cả song mục cũng không buồn nhẹ mở. Hữu thủ mở rộng nâng cao ngang ngực áo, từng đợt không khí dao động mắt người có thể trông thấy.

Từng tia linh khí huyền ảo dần biến chuyển thành nhiều hình thù lúc thì cái thuẫn, trường giáo, mũi tên, trường kiếm, đại phù... tất cả đều cực kì chân thực. Nếu không phải những thứ này vốn không hiện hữu, sợ rằng sẽ có người thật sự nhầm lẫn.

Hơn trăm lần biến ảo cuối cùng Trần Duyên cũng hít một hơi dài, hắn khẽ nắm chặt lấy hữu thủ dự định thu công thì lộ vẻ chán chừ. Một khắc do dự Trần Duyên liền mạnh mẽ một lần nữa đẩy chân khí lên cao, tuần mã, hư ảnh hư hư thực thực như muốn sống lại trên tay hắn.

Qua hàng vạn lần biến hóa, đối với Trần Duyên không khác nào hô hấp dù nhắm mắt hắn cũng không tốn một chút sức lực mọi chuyện nhẹ như nước chảy mây trôi.

- Hừm...

Hư ảnh chưa kịp hình thành đã trong một khoảng khắc tan biến. Trần Duyên cũng không vội thất vọng, hắn cũng đã dự tính từ trước. Những thứ vũ khí vô tri kia dù sống động không một chút tí vết nhưng nếu đem ra đánh đồng với với tồn tại sinh linh khác nào đem một trời cùng một vực ra xem xét.

- Tu vi đúng là chưa đủ.

Trần Duyên không muốn cưỡng cầu, trước mắt chính là thủ đoạn khó lường mà trong lúc vô tình hắn ngộ ra.

Lúc còn là một tên tiểu hài tử Trần Duyên hắn ưa thích dùng nước đường vẽ trên mặt đất khiến cho đàn kiến nhỏ nhỏ từ xa liền đánh hơi tìm thấy nhưng kì lạ thay bọn chúng lại không hề hỗn loạn như trước đây. Những con kiến này vây lại thành những hình thù trước đó hắn đã vẽ dù có kì quái đến đâu.

- Các nguoi đừng để cho ta thất vọng.

Trần Duyên vỗ nhẹ túi linh thú, hàng trăm linh trùng dưới sự khống chế của hắn dần thay hình đổi dạng. Đại thuẫn to lớn hình thành, dù chưa thể hoàn thiện như hắn kì vọng nhưng chỉ lần đầu ra tay mà thu được thành quả như vậy đã là không tệ.

- Chân...chân khí của ta...

Song thủ run run, đại thuẫn trên cao cũng không một chút dự báo liền tan rã. Có lẽ dự tính ban đầu của Trần Duyên liền không thuận buồm xuôi gió.

- Là do khí tức bị xung đột sao?

Hàng trăm Phệ Huyết Trùng chính là hàng trăm sinh linh khác biệt, dù bọn chúng là động loại nhưng khí tức lại không thể nào đồng nhất.

- Hồi... có lẽ tu vi của ta còn chưa đủ để sáng tạo công pháp mới chăng?

Qua ngàn vạn năm những bậc tiền bối thân cam tạo hóa chưa hề vắng bóng, dù chỉ là công pháp nhất cấp thấp kém cũng chính là tích tụ của hàng ngàn năm tu tập cùng linh ngộ của một tên tu sĩ Kim Đan. Với tu vi Trúc Cơ kì của hắn mà lại có tham vọng sáng tạo mới công pháp sợ rằng nói dễ hơn làm.

Hắn chán chường dù ban đầu vốn không hề ôm bất kì hi vọng chỉ có điều kết quả lại càng khiến hắn ảo não.

- Hahaha không hổ là kẻ kế thừa y bát của lão phu, tầm mắt cũng khác xa kẻ tầm thường.

- Chu...Chu lão.

Trần Duyên đột ngột phấn chấn tinh thần, hắn biết Chu lão thường ngày biệt tích mỗi khi lão chủ động hiện thân khẳng định sẽ mang tới tin tức không tầm thường.

- Hừ tiểu tử nguoi đứng là ếch ngồi đáy giếng, chỉ vừa đạt một chút thành tựu đã vội vọng tưởng một bước lên mây sao?

Chu lão nghiêm mặt răn dạy.

- Chu...lão ta...ta chỉ là trong vô thức mà suy diễn, chỉ là một chút nếm thử nếu thật sự không thể thì...thì đành từ bỏ.

Trần Duyên cắn răng, “từ bỏ” nói dễ hơn làm. Hắn từ lâu đã biết rõ công pháp do chính bản thân suy diễn khẳng định sẽ càng dễ dàng hòa hợp với chủ nhân. Nếu nguoi luyện công pháp của kẻ khác có thể hao phí trăm năm, ngàn năm cũng khó có thể thông hiểu toàn bộ uy lực.

Tu luyện của nguoi công pháp không những một bước đi một bước tiến thậm chí còn có cơ hội tiếp tục suy diễn khiến công pháp càng lúc càng mạnh mẽ. Khô Mộc Công chính là bằng chứng thép không thể thuyết phục hơn, từ nhất cấp liền từng bước, từng bước đi lên tam cấp công pháp siêu đẳng khiến nhiều kẻ phải hăm mộ, thềm thuồng.

- Lão phu không còn lạ gì, nếu bắt nguoi từ bỏ sợ rằng còn khó hơn lên trời, lão phu sẽ giúp nguoi thành toàn.

Trông thấy nét mặt không cam lòng của hắn lão phì cười.

- Thật...thật sự...

Trần Duyên kinh hãi sáng tạo một công pháp chính là viễn vông, nếu như hắn thật sự thành công thực lực khẳng định sẽ tiến một bước dài, không phải nói là hoàn toàn thay đổi nghiên trời lệch đất. Hắn không khác gì một tiểu hài tử mừng rỡ đòi mất mong chờ lão thúc cho kẹo đường.

Từ hữu thủ Chu Lão diễn luyện hình thành một tiểu đao nhỏ vừa lòng bàn tay, lão liếc mắt Trần Duyên ý muốn nói hắn làm theo. Trần Duyên cũng nhanh chóng diễn luyện tiểu đao giống hệt lão.

- Tiểu tử, nguoi thấy thanh đao của ta cùng nguoi điểm nào khác nhau.

Chu Lão cố ý đưa tiểu đao đến gần, lão hí hóp cười thâm.

Trần Duyên căn mắt nhìn qua nhìn lại, nhìn tới nhìn lui không một chút gì bỏ sót. Hơn nữa canh giờ cuối cùng hắn cũng phải bỏ cuộc, hai thành tiểu đao giống nhau như hai giọt nước.

- Ta không thể tìm ra bọn chúng nơi nào khác nhau.

Hắn thành thực khai.

- Bốp...

Đáp lại chính là một cục u trên đầu, Chu lão một lần nữa cho hắn nếm mùi đau khổ.

- Hừ lão phu không bảo nguoi nhìn bên ngoài, nhanh chóng nhắm mắt cảm nhận.

Lão hùng hổ răn dạy.

Trần Duyên khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm tịt hai mắt tắt cả tinh thần hoàn toàn tập trung hướng hai thanh tiểu đao.

Một ngày, hai ngày... Hắn nhắm mắt tĩnh tọa suốt ba ngày ba đêm, tất cả ngộ giác đã được in sâu vào tâm chí.

- Ta...rốt cuộc cũng nhận ra.

- Thoạt nhìn hai thanh đao này giống nhau như đúc nhưng từ sâu bên trong thanh đao của Chu lão ẩn nấp một áp lực khó mà diễn tả.

Trần Duyên nghiêm mặt.

- Tĩnh tâm ba ngày không ngờ lại khiến nguoi trở nên thông tuệ chút ít a.

Lão cười xòa, thanh đao trên tay bỗng nhiên bộc phát khí tức sát phạt khiến cho thanh đao trên tay Trần Duyên trở nên yếu ớt không hề kháng cự liền tan biến.

- Thứ nguoi không có chính là Hồn Khí.

- Hồn Khí?

Trần Duyên mù mịt.

- Khi người đạt được cảnh giới nhân khí hợp nhất thì tận sâu trong tâm trí sẽ tự động hình thành Hồn Khí. Vốn là thứ vừa hư vừa thực, rõ ràng là hư ảo nhưng điều Hồn Khí gây ra lại là sự thực.

Chu lão diễn giải.

- Không lẽ nếu ta muốn thật sự tu luyện công pháp điều tất yếu là nắm giữ hồn khí à?

Sắc mặt Trần Duyên xạm lại, thứ Hồn Khí này sợ rằng không phải dễ dàng đạt được.

- Chính là ý tứ này.

- Tiểu tử ngươi không cần phải tuyệt vọng, lão phu thấy ngươi vẫn còn cơ hội.

Chu lão vuốt vuốt râu đình đặc đạo.

- Cơ hội?

Trần Duyên mắt sáng quắc.

- Thật ra bên trong ngươi từ lâu đã dần hình thành Hồn Khí chỉ là ngươi còn lịch luyện quá thấp không thể nào cảm nhận.

Tin tức chấn động từ miệng Chu lão khiến Trần Duyên ngỡ ngàng.

- Là... là sự thật.

Hắn môi mấp máy.

- Không lẽ lão phu lại lừa dối tiểu bối.

- Bên trong ngươi nào hải đã hình thành hạt giống Hồn Khí, chỉ có điều Hồn Khí này không được chú trọng nuôi dưỡng nên chưa phát huy hết uy lực.

Chu lão một tay để trên trán Trần Duyên khí tức bá đạo bộc phát, hắn cảm nhận cả người như đứng trước một thanh đại đao khổng lồ, nặng nề ý chí sát phạt.

- Lão phu liền dùng hồn khí của bản thân kích phát của ngươi bước đầu tiểu hạt giống hồn khí.

- Là thành công hay thất bại đành phải nhờ vào số mạng của nhà ngươi. Khả... khả... khả...

Lão diễn cuồng cười lớn.

- Ah... ah...

Não hải bất ngờ bị trùng kích. Trần Duyên thần hồn như bị hàng ngàn hàng vạn đại đao thay nhau bổ xuống, thống khổ dày xéo khiến con người ungx trở nên điên dại.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Hồn khí thành hình, Tin tức cấm địa

Não hải rộng lớn êm đềm vốn dĩ là nơi Tiểu Mập Mập lười biếng ưa thích. Hôm nay cũng không khác thường ngày, con sâu mập còn chìm sâu vào giấc say nồng.

- Rầm...

Chấn động mãnh liệt khiến Tinh Thần Trùng bùng tỉnh. Về mặt ngây ngô vẫn còn chưa hiểu chuyện gì thì...

- Rầm...

Vết trảm mang tới uy lực kinh người đánh xuống gần đó, dư uy khiến Tiểu Mập Mập bị hất văng ra xa.

Tinh Thần Trùng ngờ ngạc bật dậy, song mục mở lớn kinh nghi chứng kiến tràng cảnh nơi đây. Thiên đường yên bình bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, ngay khi bản thân còn chưa kịp định thần, trên không trung lại xuất hiện hàng trăm cự đao nhắm vào thân thể to tròn tiến công.

Tiểu Mập Mập đáng thương không thể nào giữ được chấn định, hoảng hốt bỏ chạy để lại sau lưng là những vết nứt sâu hoắm.

- Trần Duyên ngươi có phải luôn nuôi ý định ám hại bốn đại gia?

Từ ngày có thể cùng Trần Duyên nhập thể Tiểu Mập Mập có được năng lực cùng hắn thần hồn đối thoại, dễ dàng trao đổi dù cho con sâu mập này vẫn chưa thể được như tam cấp yêu thú nói được ngôn ngữ nhân loại. Tiếc thay Trần Duyên lúc này tâm trí muiời phân tập trung vào hạt giống tinh thần mặc cho Tiểu Mập Mập thảm thiết gào khóc.

Cái giá “to lớn” mà Tiểu Mập Mập phải trả quả thật cũng không đáng tiếc. Tại nơi trung tâm não hải hạt giống hồn khí nhẹ nhàng lơ lửng, mặc dù hứng chịu vô số trùng kích nhưng hạt giống nhỏ bé không ngờ lại kiên cường đến mức khó thể tưởng tượng nổi. Đường như những chấn động đó khiến hạt giống Hồn Khí phát triển càng lúc càng trưởng thành.

Nguyên khí trên hữu thủ không ngừng tái tạo, hư ảnh mũi tên dần dần hình thành rồi lại tan biến. Mỗi lần trở lại vô hình tên kia đều có sự thay đổi khác thường. Không còn vô tri như trước xuyên suốt theo hình thể thuần dài dần dần hình thành khí tức yếu ớt.

- Hồn Khí thành.

Chu lão gần giọng, cùng lúc đó áp lực từ lão chậm rãi thu hồi.

- Tiểu tử, hạt giống Hồn Khí của ngươi đã đâm trời. Thực lực khẳng định sẽ như điều gặp gió, e rằng những tên tu sĩ cùng cấp đứng trước mặt ngươi cũng không khác gì cỏ kiến bên đường.

- Ha ha ha ha...

Lão khoái trá.

Dùng Hồn Khí của mình để kích động hạt giống Hồn Khí kẻ khác này mà thật sự cũng chỉ có kẻ điên mới dám ra tay. Não hải bị sức công phá từ Hồn Khí càn quét nhẹ thụ đại thương, nặng thì khiến hần điên điên khùng khùng. Lão tu vi thông thiên không chế Hồn Khí đã vượt qua lô hỏa thuần thanh nếu như Trần Duyên chỉ là hạng giả áo túi com thì lão cũng không dám làm liều.

- Chỉ có một chút đau đớn này làm sao có thể khiến ta chùn chân, nỗi thống khổ này so với Thiên Chứng cũng chỉ là dầu mũi đốt mà thôi.

Trần Duyên thì thầm. Não hải trở thành một chốn bừa bộn, từng luồng nguyên khí hỗn loạn phân tán tứ tung. Tiểu Mập Mập bị ai khóc không ra nước mắt tất bật thu dọn, dù sao đây cũng chính là hần nơi trú ngụ, gối đầu lên những đám mây chân khí đã trở thành thói quen khó bỏ.

Thu lại chân khí, Trần Duyên nhường mầy nhìn lại phía sau.

- Ngươi đã tới còn không nhanh bước ra.

Đằng sau vách đá thân hình béo tròn ục ịch quen thuộc chậm rãi bước tới, chấp tay cúi rạp người.

- Lão nô bái kiến công tử.

Bàn lão đáng đi kì quái, trên mặt luôn treo nụ cười thần tài kia không ai khác chính là Cao Hàn, nô tài của hần.

- Ngươi có thể đứng trước mặt ta ắt hẳn đã là Trúc Cơ tu sĩ a.

- Lão nô không dám, công tử như thể là phụ mẫu dưỡng dục, Cao Hàn đời này kiếp này đặc ân lớn nhất chính là vì công tử mà phụng sự.

Cao Hàn không dám ngẩng mặt ngược nhìn, càng tiến lại gần hần cảm nhận được trên người lạnh lẽu bỗng nhiên đau nhói. Hần như thể bại binh lạc lối tại chiến trường bị hàng loạt lạc mũi tên găm vào từng tác da thịt.

- Đứng lên hăng nói.

Thu liễm khí tức, Hồn Khí vừa mới hình thành khiến Trần Duyên không thể nào tùy nghi khống chế khiến Sát Tiễn Hồn Khí vô tình bạo phát.

- Tạ ơn công tử.

Đau đớn thể xác không còn nữa Cao Hàn rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Ngươi đi dò la tin tức được những gì?

- Lão nô lần này không làm công tử thất vọng, sau bao nhiêu ngày không ngại khó khăn, vận dụng mọi thủ đoạn...

Trần Duyên không nhẫn nại đưa tay ngăn cản.

- Nói vào trọng điểm.

Cao Hàn cười xoa vuốt vuốt cái đầu trọc lóc thành thật bảm báo.

- Đúng như công tử tiên đoán cấm địa Ma Kiếm Tông đã khai phong, mỗi sơn chi được đề cử ba vị đệ tử đi vào bên trong tu luyện.

- Cấm địa mở ra khi nào?

Trần Duyên cũng không quá bất ngờ.

- Cấm địa đúng là đã từng khai mở không chỉ một lần.

Lời nói của Cao Hàn khiến Trần Duyên chấn động. Cấm địa của Ma Kiếm Tông ở nơi nào ngay cả hần cũng không rõ, thậm chí khi nào khai mở hần cũng mù tịt.

- Khai mở cấm địa tiêu tốn ngàn vạn linh thạch thậm chí không ít thượng phẩm linh thạch ném vào ta không tin Thập Đại Trưởng Lão lại dễ dàng bỏ ra cái giá lớn nhường này.

- Bẩm công tử, tin tức này không thể giả tạo. Ba năm trước Tứ Trưởng Lão ban bố sắc lệnh tuyển ra ba vị đệ tử thiên tài đạt tới Luyện Khí cực hạn trước hai mươi tuổi.

Cao Hàn nghiêm mặt mười phần khẳng định.

- Đột phá Luyện Khí cực hạn trước hai mươi tuổi mà lại tuyển ba người, không lẽ Phong Ma Sơn đã cường thịnh tới mức này.

Trần Duyên khó tin, dù hần có thể đơn độc chống trả trăm người nhưng thiên phú lại không hề nổi bật tông môn đương nhiên không thể vì hần mà tổn hao một danh ngạch quý giá.

- Nhờ thượng thiên ban phúc Phong Ma Sơn từ vị thiên kiều không hẹn mà gặp cùng bước chân vào Luyện Khí cực hạn tin đồn đã lan rộng ra khắp các sơn phong khác.

Chính hần khi nghe đến tin tức này cũng nghi ngờ không thôi.

- Bọn chúng là những kẻ nào?

Trầm ngâm giây lát Trần Duyên quả thật cũng nổi tính tò mò.

- Bẩm công tử từ vị thiên tài thật trùng hợp lại là bốn kẻ trong Ngũ Đại Tân Tinh.

- Hắc Lôi Tử, Lôi Lâm.

- Tiểu Long Nữ, Bạch Long.

- Cự Kiếm Nhân, Như Phong.

- Cùng Hàn Mộc Tiên Tử, Tường Lệ.

Bốn cái tên này Trần Duyên cũng không hề xa lạ, chính hắn đã chủ trì đại điển chiêu thu bọn chúng.

- Bọn người đó ắt hẳn phải có một kẻ bị bỏ lại...

- Quả thật là phải như công tử dự kiến nhưng không ngờ tên Lôi Lâm lại làm ra tin tức kinh người.

Cao Hàn còn một chút khiếp sợ.

- Hắc Lôi Tử, Lôi Lâm không ngờ lại thiên phú siêu tuyệt cùng cấp đột phá Trúc Cơ một bước lên mây.

- Hừm. Nếu ta nhớ không lầm hẳn 4 năm trước tu vi cũng chỉ là Luyện Khí trung kỳ a.

Trần Duyên quả thật kinh ngạc, nếu lời Cao Hàn không sai thì tên tiểu tử kia chỉ mất 4 năm để đột phá 3 tiểu cảnh giới cùng một đại cảnh giới. Thiên phú này không thể nói là không kinh thiên.

- Tin tức Lôi Lâm đột phá đã làm cả Ma Kiếm Tông rung động, chỉ bởi vì hắn các vị trưởng lão đã chấp thuận không tiếc tổn hao một lần nữa mở ra cấm địa để một mình hắn bước vào.

Cao Hàn không giấu được vẻ hâm mộ.

- Còn các sơn phong khác, ta không tin cả Ma Kiếm Tông không kiếm được vài kẻ ra hồn.

Trần Duyên gật gù, tên Lôi Lâm kia có là thiên tài ngàn năm có một cũng không khiến hắn quá lưu tâm. Trọng yếu là Tường Lệ được tông môn trao cơ duyên sâu dày cũng đủ khiến thành tựu của mỹ nữ sau này cũng không quá tệ.

- Hành Pháp Sơn tuyển chọn ra ba vị...

- Bình Địa Sơn hai vị...

- Thiên Độc Sơn chỉ độc nhất một vị...

Cao Hàn say sưa báo cáo Trần Duyên liền ngăn cản.

- Đệ tử được Thiên Độc Sơn có phải là Hà Diệu sư muội.

- Công tử tuệ nhãn không sai, Hà Diệu đạo hữu không lâu trước kia cũng đã đột phá Trúc Cơ nhiều người còn đồn thổi rằng thiên phú còn mạnh hơn Lôi Lâm một phần.

Từ khi xuất quan, hắn đã nhiều lần điều tra tin tức của nàng nhưng đều bất thành. Lời đồn thổi về cấm địa vừa tới tai Trần Duyên đã ngờ vực chín thành Hà Diệu đã bị Thất Trưởng Lão đưa vào cấm địa tu luyện.

Trần Duyên hắn chỉ còn biết thờ dài, đành phải nhẫn nại đến lúc cấm địa lần nữa khai mở.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Ma Huyết Tông nhị trưởng lão

- Agh...Agh...Agh... giết ta đi...

- Cầu xin đại nhân hãy cho tiểu nhân được chết...

Nam nhân huyết bảo chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ (giống như bờ dê hai bên là đồng ruộng ấy ^-^) hai bên đường đều là huyết hồ. Cảnh tượng khủng bố khiến kẻ khác phải nôn mửa. Hàng ngàn hàng vạn phạm nhân ngập lặn thống khổ bên trong huyết dịch tanh tưởi của chính bọn họ, thi thể, nội tạng trôi lên bề mặt không khác gì địa ngục.

- Đại... đại sư huynh, sư phụ lần này triệu kiến chúng ta không lẽ có chuyện hệ trọng.

Tên sư đệ nhỏ tuổi theo sau lại không thể nào nghiêm nghị như hắn, đã bao nhiêu lần đi qua đây không lần nào tên tiểu tử này tránh khỏi cảm giác ghê tởm. Hắn như in lần đầu được diện kiến sư phụ lão nhân gia đang ngắm mình trong huyết hồ này, mặc cho huyết khí tanh tưởi xộc lên mũi bên kia những tên cốt đột không ngừng ném phạm nhân xuống bên dưới.

Đại sư huynh hắn gọi không ai khác chính là Huyết Phong đã đột phá Trúc Cơ trung kỳ, trước khi tên Huyết Nha ninh bọ kia xuất hiện vị đại sư huynh này chính là đệ tử lão đắc ý nhất.

Huyết Phong chỉ lẳng lặng lắc đầu, bước chân không hề ngừng nhịp cứ giữ nguyên tốc độ bước đi.

- Đệ tử Huyết Tu cùng đại sư huynh Huyết Phong xin cầu kiến.

Đến gần mặt thất, Huyết Tu lặng lẽ đứng chờ bên ngoài chỉ dám phong một truyền tin phù vào bên trong.

Chừng ba hô hấp thạch môn nặng nề khai mở để lộ phía sau là một thạch động nho nhỏ chỉ đủ để một người bước qua. Huyết Phong dẫn đầu bước vào bên trong. Đi hết một quãng dài, trước mắt dần dần lộ ra ánh sáng.

- Đệ tử Huyết Phong (Huyết Tu) bái kiến sư phụ.

Cả hai đồng thanh đầu cúi sát.

- Huyết Phong.

Giọng nói đầy tang thương, đây có lẽ đã gần như không phải tiếng người, âm thanh khan đặc đến mức khó có thể nghe ra.

- Có đệ tử.

- Nhiệm vụ ta giao cho người đã hoàn thành chưa?

Huyết Phong mở hơi thở dài run giọng:

- ệ tử ất ại in ự ị ội. (đệ tử đã thất bại xin sư phụ trị tội).

- Hừm.

Huyết Tu quỳ gối bên cạnh nhường mây kinh ngac.

- Là kẻ nào làm.

Phía sau rèm cửa Nhị Trưởng Lão làm sao không nghe được ra kết cục, phát hiện Huyết Phong lừa bị chế làm hai như măng xà lừa khiến lão nội trận lời đĩnh.

- Mọi hận này chính tay đệ tử sẽ tự lấy lại. (từ giờ Huyết Phong sẽ nói ngọng nha ae hehehe)

Huyết Phong mặt đỏ như máu nhớ lại nhục nhã khoảng khắc khiến hắn nghiêng răng cắn thù.

- Không lẽ Tam Vô Trùng bí mật cài cắm trên người tiểu súc sinh kia bất thành?

Lão cũng có chút kinh ngạc, tên đệ tử này thường ngày căn mặt khiến lão rất vừa lòng. Cứ nghĩ chuyến đi lần này mười thành nắm chắc khiến Trần Duyên phải ngã xuống nhưng không ngờ hắn lại thất bại trở về.

- Tam Vô Trùng đã bám trên người hắn chỉ là...

- Là gì?

Lão nghiêm giọng.

Huyết Phong bị uy áp từ lão đè nặng làm cho cả người run rẩy, hắn tin rằng dù chỉ một câu khiến lão không hài lòng lão liền không do dự giết hắn trừ hồn luyện pháp.

Bất đắc dĩ hắn đành khai báo toàn bộ sự thật, thân là đệ tử Huyết Phong biết bản lĩnh của lão cao cường biết nhường nào. Hàng ngàn năm thua thiệt trên tay Phong Lão Ma khiến lão gần như điên cuồng tìm mọi cách trả mối thù sâu nặng.

Từng lời hắn nói ra càng khiến huyết khí trên người lão trở nên nặng nề, huyết khí tanh tươi khiến người khác phải nôn thốc.

- Tiểu tử kia rất có khả năng là súc sinh hồn huyết.

Trên thế gian này quả thực có hàng vạn thứ lạ lùng, thiên ki bách biến lão chỉ có thể phỏng đoán. Con người khác thường của Trần Duyên không nhỏ có khả năng là huyết thống từ yêu thú.

Đệ tử chân truyền duy nhất của Từ Trưởng Lão Ma Kiếm Tông sợ rằng tin tức về thân thể của hắn các thể lực lớn đã sai người lật đi lật lại mấy tác đất. Có điều tất cả mọi nỗ lực điều dưỡng phí, một chút thông tin dù chỉ là nơi Trần Duyên ra đời đều bật vô âm tín điều đó càng dấy lên không ít tin đồn trong đó lời đồn đại hắn là hồn huyết của nhân loại cùng yêu thú thuyết phục hơn cả. Nhưng đứng trước uy danh của Ma Kiếm Tông đã không ít kẻ ba hoa bị truy diệt cửu tộc làm cho tin đồn dần bị trấn áp.

- Sư... huynh... hắn... đã chết chưa...?

Nơi huyết tinh nồng đậm nhất truyền ra thứ âm thanh khó nghe không kém, bên trong chính là một nhân loại tử chi ngân cùn... thật ra thì tử chi đã không còn lạnh lặn. Hắn thờ hồn hèn khó khăn cất tiếng.

- Nha nhi ngươi nên chú tâm hồi phục thương thể, súc sinh kia chỉ là tiểu kiến hôi dễ dàng chà đạp.

Lão nhẹ giọng.

Huyết Nha ba năm trước được Ma Huyết Tông dùng cái giá không tưởng đổi lấy 10 viên thượng phẩm linh thạch cùng vô số tài nguyên chân quý khác. Ma Huyết Tông trên dưới người đương nhiên không điên khùng chịu bỏ ra cái giá đó để chuộc về mười tên đệ tử bại trận. Nhưng Nhị Trưởng Lão lại lên tiếng chấp thuận khiến cho tông môn người trên kẻ dưới oán than không dứt. Kết cục cũng không hề thay đổi, tổn thất bao nhiêu thứ khiến mấy lão Kim Đan tu sĩ cũng phải nhíu mày khi đem về chỉ là một “nhân côn” không hơn không kém, hắn cũng chỉ còn lại một hơi thở cả đời cũng chỉ ăn chờ chết.

Điều này cũng khiến không chỉ những chi khác trong tông môn, ngay cả lão đệ tử cũng xuất hiện tia bất bình. Huyết Nha thiên phú quả thật không kém nhưng trong Ma Huyết Tông kẻ có thiên phú như hắn không mười thì cũng trăm vậy mà cái giá bỏ ra lại gấp mười lần một tên tu sĩ Trúc Cơ vừa đột phá.

Trong Ma Huyết Tông cái tên Huyết Nha giờ đây đã trở thành trò cười trong đám đệ tử còn hay truyền với nhau rằng “làm người phải được như Huyết Nha huynh đệ, sắp chết cũng khiến tông môn thờ ra không ít đưa hắn về”.

- Nhưng...ta...Ôc...

Huyết Nha tức giận đến thổ huyết ngất đi.

- Huyết Phong ngơoi lui ra.

Huyết Phong ghi hận nghiêng răng nhưng vẫn cáo lui để lại hấn sư đệ Huyết Tu.

- Sư phụ.

Huyết Tu thành khẩn bái lạy.

- Không cần phải quá nghiêm trọng đứng lên là được.

Lão nhẹ giọng khiến Huyết Tu rùng mình. Hấn còn nghĩ rằng mình nghe nhầm, đại sư huynh chưa bao giờ không hành lễ cùng sư phụ tiếp chuyện đặc ân này khiến hấn thụ sững nhược kinh.

- Huyết Tu ngơoi đã theo ta bao nhiêu năm?

- Đệ tử sư phụ ban cho được theo hầu tới nay đã hơn mười năm.

Huyết Tu kinh cẩn.

- Hahaha ngơoi còn nhớ được quả không uống công lão phu bồi dưỡng. Nay ta có điều này cần ngơoi bí mật hoàn thành ngơoi liệu đủ khả năng lãnh nhiệm trọng trách.

Lão hài lòng mỉm cười.

- Dù có lên núi đao xuống biển lửa đệ tử cũng không lùi bước.

Hấn vội vàng chứng tỏ lòng kiên trung.

- Ngơoi lại gần đây.

Bàn tay khô gầy xuất hiện sau màn che.

Huyết Tu sợ hãi nhưng hấn không dám không nghe lời thận trọng từng bước tiến tới. Không chút tiếng động, hữu thủ khô gầy bất ngờ bắt lấy hấn thủ cấp.

- Sư...sư phụ...

Thân thể bị chế ngự Huyết Tu cảm giác điều không lành.

- Nếu ngơoi đã một lòng trung thành thì hãy vì lão phu mà chết đi.

Lão lạnh lùng khóa chặt mọi cử động, không hề thương tiếc Huyết Tu bị ném về phía huyết hồ nơi Huyết Nha trị thương.

- Để ngơoi sống cũng không ích gì, ít nhất cái chết của ngơoi cũng khiến ta nhì tử thêm một phần hồi phục.

Huyết Tu thảm thương dần chìm sâu vào huyết dịch, ánh mắt hấn hiện rõ vẻ không cam tâm

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chuyên không động phủ

Hai vị thể từ đều không còn ở tại khiến Trần Duyệt đã không còn hứng thú ở lại Ma Kiếm Tông. Bản thân đã là tu sĩ Trúc Cơ hàng thật giá thật hấn liền đi đến quyết định tìm tới một nhiệm vụ lâu dài nào đó xuất hành lịch luyện tìm kiếm cơ duyên.

Trước khi rời đi Trần Duyệt đã nhanh tay chuyển dời hấn động phủ vào bên trong Tiểu Phương Thế Giới, Chu Lão hao phí mất vài năm truy xét cuối cùng cũng đã chào thua. Một phần vì tu vi của lão cũng khó có thể tra rõ ngọn nguồn nơi này, phần khác thì lão cũng chỉ là một tia thần hồn mấy năm rời xa Trần Duyệt nảo hái cũng đã là lão giới hạn. Nếu như còn tiếp tục cưỡng cầu e rằng hồn phi phách tán là điều không thể tránh khỏi.

Bên trong Tiểu Phương Thế Giới cực kì bình yên, bình yên đến mức khiến hấn cảm thấy kì lạ. Sinh linh sống dưới vòm trời này chỉ cần sống đủ lâu liền có cơ hội hấp thụ linh khí càng nhiều, từ đó cải biến thể chất một bước lên mây. Thậm chí có những tồn tại vài vạn năm bắt đầu hình thành linh trí bước vào con đường tu luyện.

Trần Duyệt cảm nhận rằng bên trong nơi này không khác gì một nhà tù giam giữ, những thứ có nguồn gốc ở nơi đây sau qua vạn năm sinh trưởng hấn không hề cảm nhận điều gì khác lạ, tất cả đều chỉ là những dã thảo thông thường. Thậm chí linh khí nơi đây cực kì yếu ớt, chỉ khi hấn đem thiên tài địa bảo, linh thạch, linh mộc... gieo trồng xuống nơi này mới dần khôi sắc.

- Tiểu Phương Thế Giới này chỉ như một lục địa hoang sơ, từng tia linh khí thậm chí còn chưa kịp hình thành.

Chu lão từng cảm thán.

Nhưng điều đó lại không hề khiến Trần Duyệt thất vọng, nếu như đây quả thật là một lục địa hoang sơ hấn liền có thể cải tạo mọi thứ thật hợp ý.

Nghĩ là làm, bên trong công hiến điện Cao Hàn mặt mày xám xịt khắp nơi thu mua nào là nông cụ, hạt giống, thậm chí là phân yêu thú khiến những kẻ quen biết hấn một phen cười sảng

khoái.

- Hahaha lão Cao không lẽ vừa đột phá Trúc Cơ khiến người vui mừng quá độ khiến đầu bị vỡ nước.

- Sao người lại nói vậy, biết đâu hán lại muốn làm một Linh Thảo Sư cao tay. Vài trăm năm nữa linh thảo chúng ta cầm trên tay còn phải qua tay hán.

Đồng bạn chăm chọc khiến Cao Hàn đỏ mặt.

- Công tử ngài sao không sai khiến kẻ dưới mà làm những chuyện mất mặt này, còn sai lão nô phải đi thu mua chúng làm mặt mo này quả thật không biết giấu đi đâu.

Cao Hàn kinh cẩn đưa túi trữ vật đã được nịt đầy những thứ lặt vặt trên mặt không khỏi ai oán.

- Người không phải là kẻ dưới sao?

Cao Hàn im bất lui ra.

Tiểu Phuong Thế Giới này dù cho chưa thể chính thức nhận chủ nhưng Trần Duyên từ lâu đã xem nơi này là vật trong túi. Hán đã nhiều lần đem linh thảo urom trồng, lần này cực kì khác biệt. Động phủ đều đã được chuyển không tới đây, các nàng cũng vô cùng yêu thích. Tuy tu sĩ cư ngụ trong động phủ đã là chuyện kinh thiên địa nghĩa vạn vạn năm nay. Không chỉ lợi thế bí mật không muốn kẻ khác biết còn thuận tiện mở rộng khi cần thiết.

Có điều đó là chuyện của rất lâu trước đây, nhân loại làm ra nhà cửa lộng lẫy, tiện nghi gấp vạn lần. Các nàng thân nữ nhi ưa thích sạch sẽ, tuy động phủ đã được các nàng chăm sóc “như lau như li” nhưng cảm giác từ từng tấc tường làm sao có thể thay thế nơi mặt đất tràn ngập sinh khí.

- Chủ nhân chúng thiếp giờ đây có thể từng giây từng khác bên cạnh chàng rồi.

Hạ Thảo hạnh phúc dựa vào hán lồng ngực, mỗi lần hán rời đi là mỗi lần nàng tâm can như thất lại. Nỗi nhớ mong không thể nào kể xiết, chỉ khi trông thấy Trần Duyên bình an trở về hòn đá tảng trong lòng nàng mới có thể buông lui.

Trần Duyên là kẻ biết rõ hơn ai hết, hán mỗi khi kề bên đều cảm nhận được tình yêu vô hạn từ tiên thiên mỹ nữ này, yêu chiều hết mực dành cho nàng khiến các nữ nhận hán cũng phải có chút ghen tị.

- Ha ha ha... sắc lang ta mà không có các nàng bên người thì khác nào “đại kì vô phong” chứ.

Trần Duyên bây giờ đã là đại thổ hào (nắm trong tay nguyên một Tiểu Phuong Thế Giới thì gọi thổ hào là còn nhẹ đó ^-^), bên trong nội viên xa hoa Cao Hàn tìm về hán đắc ý cười ha hả.

- Nhu nhi lời tướng công của nàng không sai chứ?

Bên dưới là Kim Nhu nhan sắc khuynh thành ngàn dặm khó gặp. Nàng sắc mặt lạnh lùng không dỗi giúp hán xoa bóp chân, được Trần Duyên nhẹ nhàng xoa đầu khiến mỹ nhân chột giật mình trên gương mặt xuất hiện một tia phấn hồng.

Trần Duyên đắc ý, hán từ lâu đã nghĩ tới việc tạo ra một thiên đường nơi mà hán cùng chúng thê tử có thể ngày ngày yên ương mộc dục, nơi mà linh khí tràn ngập để chúng nữ vô ưu vô lo một tâm cùng hán đạp tiên đạo.

Ý đồ của Trần Duyên đương nhiên được các nàng vô cùng ủng hộ, hán đem hết linh thảo trân quý trong đó có hơn mười cây Thanh Tâm Thảo cũng được mang ra. Chúng nữ cũng bắt tay gieo trồng những hạt giống linh thảo, khắp nơi tiếng cười giòn tan vang lên không dứt.

Chúng kiến hơn mười vị tuyệt sắc mỹ nữ vui đùa làm sao Trần Duyên có thể kiềm nén, hán cuối cùng cũng lao vào vòng vây. Dã chiến kinh hoàng cuối cùng cũng diễn ra, hán chơi đùa trên các nàng ngọc thể như lạc vào bể dục, tới khi tỉnh lại cũng đã là chuyện một tháng sau đó. (^_-)

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Nhận được tin dữ

- Sư đệ là...à thì ra là Trần Duyên sư đệ, không ngờ mấy năm im hơi lặng tiếng thì ra đã đột phá Trúc Cơ. Cung hi, cung hi.

Trần Duyên đến Công Hiến Điện nhận lấy nhiệm vụ mới, đương nhiên kẻ ngồi đó không thể nào là bọn tiểu bối Luyện Khí kì. Hán vừa lại gần bàn tiếp nhận liền bị chấp sự nhận ra, dừng tường chỉ mấy năm mất tích liền có thể qua mắt kẻ khác, mấy lão này đều có ngàn năm thọ nguyên, mấy năm vừa qua cũng chỉ như cái chớp mắt giữa trưa mà thôi.

- Không dám, không dám, nhờ ơn thượng thiên lần này sư đệ rút cuộc cũng có thể đột phá.

Khách sáo đáp lễ, Trần Duyên bên ngoài lạnh lùng nhưng hán không phải là kẻ khát máu lạnh tanh. Một vài câu trao đổi cùng sư huynh đệ đồng môn cũng là chuyện phải làm

- Sư đệ tới đây hán là muốn nhận lấy tài nguyên mà tông môn ban thưởng không sai chứ.

Tên chấp sự hiệp mắt cười. Trong Ma Kiếm Tông khi đệ tử đột phá một đại cảnh giới đều sẽ được tông môn ban thưởng.

- Sư huynh tuệ nhãn không sai a, sư đệ quả nhiên tới đây nhận lấy một chút tài nguyên tu luyện.

Trần Duyên cười xòa, một chút thiên tài địa bảo không phải không phải mục đích khiến hán tới đây nhưng món lợi từ trên trời rơi xuống nếu không nhặt quả là có lỗi với bản thân.

- Đây là của người phần thưởng.

- Đối với đệ tử đột phá Trúc Cơ trước 30 tuổi sẽ nhận lấy một túi trữ vật, một bình Hối Khí Đôn Đình đẳng, Một Hộ Thể Phù Đình đẳng, cùng một món Pháp Khí Đình đẳng đương nhiên tất cả những thứ này đều là nhị đẳng tài nguyên.

Lão thoăn thoắt kê khai từng thứ rồi đẩy túi trữ vật về phía trước.

Trần Duyên vui vẻ nhận lấy.

- Còn đây là của người nhiệm vụ.

- Nhiệm vụ?

Trần Duyên ngơ ngác, rõ ràng hắn chưa hề tiếp nhận bất kì nhiệm vụ nào tại sao lão lại hiểu ý tự mình trao ra nhiệm vụ chứ.

- Không lẽ sư đệ còn chưa rõ, người sau khi đột phá nhận lấy tài nguyên hằng năm đều không ít, tông môn đào đâu ra những thứ đó, chính là do đệ tử chúng ta phải kiếm đi về.

- Mỗi đệ tử sau khi đột phá Trúc Cơ đều phải lựa chọn một nhiệm vụ Nhị đẳng cấm không được phản kháng.

Lão nghiêm nét mặt.

- Lời sư huynh rất có lí lẽ không sai, chỉ có điều không phải ta có thể được chọn lựa nhiệm vụ cho riêng mình sao?

Ma Kiếm Tông đối với hắn không những là tông môn tu luyện mà còn là nơi nuôi dưỡng hơn 20 năm nay. Tiếp nhận nhiệm vụ mang lại lợi ích cho tông môn đương nhiên Trần Duyên khẳng định sẽ không chối từ, nhưng không có nghĩa là hắn dễ dàng bị kẻ khác dắt mũi.

Lão chấp sự đưa tới một linh phù quen thuộc.

- Truyền Tín Lục Phù!

Trần Duyên ngơ ngác. Lấy lại bình tĩnh, hắn nhẹ gật đầu nhận lấy.

- Hahaha sư đệ nếu đã mang trọng trách trên người thì sư huynh cũng không dám làm phiền.

Lão phát tay tiễn khách.

- Tiểu tử có lẽ người lại mang phiền phức vào người nữa rồi.

Chu lão nổi lên hứng thú. Tiểu Mập Mạp trên vai cũng gật đầu lia lịa.

- Có lẽ Chu lão nói đúng, ta không hề biết bên trong Đồi Bảo Các lại có chấp sự già như vậy.

Trần Duyên lắc đầu khó hiểu. Nhưng tất cả đều bị hắn bỏ đi sau đầu, hai mắt chú mục vào tờ Truyền Tín Lục Phù cầm trên tay.

- Ta đã không còn là đệ tử chân truyền mà Truyền Tín Lục Phù vẫn nhận đến tay, hẳn là nhiệm vụ này được phát ra sau khi ta tới Hợp Hoang Môn.

Nhanh chóng Trần Duyên hiểu ra phần nào nguyên nhân, hắn cơ duyên xảo hợp (mình cũng muốn đc như vậy ^_-) tại Hợp Hoang Môn đột phá Trúc Cơ khiến tin tức không thể ngay tức khắc đưa về Ma Kiếm Tông nên vẫn án theo quy cũ dùng Truyền Tín Lục Phù truyền ra mệnh lệnh.

Điều càng khiến hắn tò mò chính là tin tức hắn đã là tu sĩ Trúc Cơ kì hán là không thể nào che giấu được cao tăng tông môn nhưng nhiệm vụ này không hề bị rút lại, thậm chí còn trở thành nhiệm vụ buộc phải hoàn thành.

- Có điều gì không đúng sao?

Mở ra Truyền Tín Lục Phù, Trần Duyên chột cau mày. Bên cạnh Chu Lão càng hứng thú.

- Đây là nhiệm vụ do Nhị Trưởng Lão ban phát.

Trần Duyên hiểu rõ mức độ hệ trọng của nhiệm vụ lần này, trăm năm qua số lần nhiệm vụ do chính tay Nhị Trưởng Lão ban ra không quá một bàn tay, nhiệm vụ nào cũng gần như bất khả thi không nhiều kẻ tiếp nhận có thể hoàn thành.

- Truy sát... rất hợp ý lão phu.

Chu Lão cười lạnh, Trần Duyên nhiều lần phát hiện lão ngoan đồng này khi gặp huyết tính đều nổi lên hứng thú nồng đậm.

- Hời... lão nhân gia người...

Trần Duyên biết bản tính lão khó đối cũng chỉ biết thờ dài.

- Tiểu tử, rắc rối thật sự của người sắp đến rồi.

Dòng cuối cùng trên Truyền Tín Lục Phù càng khiến Trần Duyên rét lạnh.

“Cùng Bát Trưởng Lão thực thi nhiệm vụ.”

- Không... không thể nào chẳng lẽ mấy lão già kia muốn triệt hạ ta?

Bát Trưởng Lão không những cùng Trần Duyên sư phụ đối đầu mà còn một lần suýt chút nữa khiến hắn thân bại danh liệt. Cùng lão ấy xuống núi rồi đi tông môn không khác nào bán án tử hình dành cho Trần Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Vô đề

Tin tức như sấm động bên tai, Trần Duyệt không thể nào bị động nơi đây chờ lão ác ma kia tìm tới. Sự phụ nơi chiến trường không thể tiết lộ tin tức hần chỉ còn biết tự cứu lấy bản thân.

- Chạy, ở lại đây không khác nào đứng yên chờ chết.

Trần Duyệt không chút chần chừ, tất cả tích trữ vừa hay đều đã bị chuyển không vào Tiểu Phương Thế Giới.

- Khả khả khả, ngươi cũng biết sợ hãi sao.

Thấy vẻ mặt căng thẳng Chu Lão cười khẩy.

- Hừ, chỉ có kẻ ngốc mới không sợ chết.

Ai ngờ Trần Duyệt vô sĩ không thua kém gì lão đảng hoàng thừa nhận. Tiểu Mập Mập trên vai cũng gật gù tán thành.

Bên trong túi trữ vật phần thưởng, đúng như dự đoán pháp khí nhị cấp tông môn ban xuống không gì khác ngoài kiếm hình pháp khí. Chính Trần Duyệt cũng mười thành nắm chắc, trong Ma Kiếm Tông kiếm tu nhiều không kể siết, kiếm hình pháp khí cũng luôn được ưu tiên kiến tạo.

- Càng thuận tiện, nhị cấp pháp khí ít hần sẽ khiến tốc độ phi hành của ta được đề cao không ít.

Trần Duyệt mừng thầm, hần phóng người lên thân pháp khí. Hành Vân Kiếm pháp kiếm Nhị cấp Đỉnh đẳng ưu thế tốc độ vượt trội so với những pháp khí cùng cấp.

Kèm theo túi trữ vật chính là tờ giấy ghi chú rõ ràng tin tức phần thưởng. Trần Duyệt nhanh chóng thông hiểu, hần dường như không thể nhẫn nại vận nguyên khí cả người phi thẳng lên trời cao.

Bên trong mật thất Bát Trường Lão tọa thiền trên bồ đoàn, lão trầm tư trên tay cầm ba viên cầu đồ rực chói, nhiệt độ khiến người thường cách đó mười bước chân liền cảm thấy cả người như thất thoát, miệng lưỡi cháy khô.

- Ngươi đã đưa cho hần Truyền Tin Lục Phù?

- Đệ tử đã trao Truyền Tin Lục Phù cho Trần sư đệ, lúc này hần Trần sư đệ cũng đã thu dọn mọi thứ cùng sự phụ rời núi.

Lão chấp sự kính cẩn quỳ một chân cúi đầu, lão cũng không dám tiến lại quá gần. Ba viên Hóa Diễm Châu được lấy từ Hóa Diễm Sơn kia chính là tài liệu thượng đẳng chủ tạo hóa tính pháp bảo, chúng dễ dàng thiêu chết Trúc Cơ tu sĩ.

- Hahaha ta lại không nghĩ như vậy.

Bát Trường Lão khoái trá cười. Lão thừa sức đoán ra tên Trần Duyệt xảo quyết này còn lâu mới ở lại chờ lão tới. Có lẽ lúc này hần đã cao chạy xa bay.

- Sư...sự phụ không...không lẽ Trần sư đệ dám...

Lão chấp sự run rẩy, dám trái mệnh lệnh từ trường lão liền sẽ bị đưa lên Hành Pháp Sơn hứng chịu nổi thống khổ sống không bằng chết.

- Hần đã có Phong lão ma chống lưng, nếu như các trường lão không ra tay liệu kẻ nào dám đụng đến.

Bát Trường Lão hừ lạnh, ngày đó trên Hành Pháp Sơn tận mắt trông thấy thủ đoạn của Phong Ma Chân Nhân không một chút động tĩnh lấy đi hữu thủ của Thập Trường Lão thậm chí nhị vị tu sĩ Kim Đan hậu kỳ Đại Trường Lão cùng Nhị Trường Lão không kịp ra tay ngăn cản. Trần Duyệt hần giờ đây trong Ma Kiếm Tông không khác nào củ khoai bông tay, đụng đến hần khác nào cùng Tử Trường Lão thủ địch.

- Cứ để tiểu tử kia bỏ chạy, dù sao cũng chưa tới lúc cần hần.

Lão cười khẩy.

Chấp sự trong đầu nghi vấn không thôi, hần không thể đoán được lão sư phụ mưu tính điều gì.

- Nhiệm vụ sự phụ giao cho đã có tiến triển.

Bát Trường Lão dừng dừng.

- Lời sự phụ tiên đoán không sai, kẻ ra tay sát hại tông môn đệ tử chuyên nhằm vu oan giá họa cho Ma Huyết Tông.

Chấp sự nhanh chóng thuật lại.

- Là kẻ nào.

Lão trầm giọng.

- Theo như tình báo ghi lại, gần đây có người nhìn thấy đệ tử Khôi Lỗi Tông ngấm ngấm trà trộn vào lãnh địa tông môn.

- Ngươi cứ âm thầm bám theo lợi dụng cơ hội một mẻ hốt gọn. Không được để tên nào tẩu thoát.

Lão xưa nay tính tình nóng như hỏa, cái gì mà thể diện, cái gì mà tông môn khai chiến...cái lão mong muốn chính là dùng thiết huyết, bạo lực tuyệt đối chèn ép kẻ thù.

- Đệ tử tuân lệnh, không kẻ nào dám xâm nhập lãnh địa Ma Kiếm Tông ta quản lý mà bình yên rồi đi.

Gần ngàn năm theo hầu hạ, hần đã không còn xa lạ phong cách của sự phụ. Chính hần cũng không ngoại lệ, giết người cũng chỉ như ăn cơm uống nước thường ngày.

- Khả...khả...khả... từ sư huynh, kiếp này trời đã chủ định ta không bằng người nhưng người đừng đắc ý quá sớm, Thiên Nhân là kì tài ngút trời vạn dặm khó thấy. Trăm năm nữa khi mặt địa lại khai mở cũng chính là lúc Hóa Diễm Sơn chúng ta quật khởi.

Tam viên Hóa Diễm Châu cần bảy bảy bốn mươi chín ngày liên tục được luyện khí đại sư không ngừng chú tạo cũng khó mà thay hình đổi dạng không ngờ dần dần xuất hiện vết nứt trái dài, Bát Trùng Lão một tay xiết chặt khiến chúng tan thành thành bột cám.

- Lí Bá, người nhanh chóng thi hành. Từ trong miệng chúng bằng mọi cách phải tra hỏi bằng được tin tức.

Bát Trùng Lão mệnh lệnh hạ xuống.

- Đệ tử tuân lệnh.

Lí Bá nhanh chóng cáo lui, tâm ngọn Hóa Diễm Sơn dù là hỏa hệ tu sĩ như hắn cũng khó lòng mà nán lại. Bát Trùng Lão từ nhiều ngàn năm trước đã chuyển dời động phủ vào nơi đây, một lần tu luyện là mấy trăm năm không rời đi nữa bước khiến nhiều người phải lắc đầu gán ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Trần Duyệt không may

Bên trong Ma Kiếm Lâm, nơi mà không nhiều tu sĩ Trúc Cơ dám bén mẫn tới.

- Tiểu Mập Mập, người không thể đứng yên một lúc sao?

Trên tầng cỏ thụ, Trần Duyệt thu mình khẽ đẩy nhẹ lớp lá cây nhìn xuống. Một khoảng đất không lớn lắm nhưng điều khiến hắn đau đầu chính là bên dưới chính là một nhà Cường Lực Hùng yêu thú Nhị cấp, Át đẳng.

Một nhà tứ hùng không biết từ đâu, đêm qua bỗng nhiên xuất hiện khiến Trần Duyệt hoảng hốt. Hắn theo luồng tin tức thu thập được lần mò tới nơi tên đệ tử kia bị sát hại, lảng phí nửa tháng trời không tìm ra được một chút manh mối nào, thậm chí địa điểm nơi từ thi nằm xuống cũng đã bị yêu thú giày xéo.

- Đúng là họa vô đơn chí mà, bốn đầu súc sinh này khi không lại tới đây, đã vậy mà còn nán lại suốt ba ngày báo hại ta không thể rời đi.

Trần Duyệt đau đầu, Tiểu Mập Mập tâm tình lại cực tốt thân sâu to tròn phóng to lên là vô tâm chơi đùa thậm chí còn cố ý đùa cợt tên ngọc không may phải co rúm người không dám dịch chuyển dù chỉ một li.

- Khả khả khả đừng trách lão phu không cảnh báo, Cường Lực Hùng này trong hàng ngũ yêu thú Đỉnh đẳng cũng xếp vào loại tinh anh. Chỉ cần một đầu xông lên cũng đủ khiến người bạn rợn một phen chứ đừng nói một nhà bốn đầu trưởng thành này.

Chu lão không tìm không phối hùa theo Tiểu Mập Mập chăm chọc trên nỗi đau của hắn.

- Không lẽ ta thật sự phải chân chân nơi đây sao?

Trần Duyệt chán chường, một nhà tụ họp lũ hùng yêu hết ăn, lại chơi đùa mệt lại lăn ra ngủ say như chết. Trông thấy bọn chúng càng khiến hắn sắc mặt khó coi nghĩ thầm.

- Các vị tổ tông ơi là các vị tổ tông, ngoài kia của ngon vật lạ, tuổi mất trong lành có sao lại ở đây dọa đầy thân xác nhỏ bé này a.

Nhị cấp yêu thú giác quan vô cùng tinh mẫn, Trần Duyệt nếu không nhanh tay dùng được liệu tẩy đi hần mùi, che giấu đi hần khí tức thì có lẽ đã trở thành thực vật trong bụng chúng.

Nỗi lòng của Trần Duyệt như đã đánh động tới trời cao, giữa đêm trăng sáng từ đầu yêu hùng đang ngủ say bỗng nhiên tỉnh giấc, hắn cũng bị đánh động hai mắt liếc nhìn về một phía.

- Có kẻ đang tới, không có ít nhất ba luồng khí tức khác nhau, bọn chúng cùng đồng hành sao?

Trần Duyệt biết thời cơ đã đến, hắn bắt lấy Tiểu Mập Mập trên nhánh lá nguyên khí trong người chực sôi trào tất cả chỉ chờ thời cơ thuận lợi tung người tẩu thoát.

- Lam Linh, người không phải đã thể thốt nơi đây có yêu hùng lui tới sao, chúng ta đã rà soát hơn ba ngày ngày cả một chút lông mao cũng không tìm thấy.

Trung niên sắc mặt nhợt nhạt hết lớn, dù đã gồng cổ nói to nhưng thanh âm hắn phát ra cực kì âm hàn, kết hợp cùng dáng người gầy gò không khác gì một tên sắp bước chân xuống lỗ. Lời hắn nói ra cũng khiến đồng bạn đi theo cũng mất dần kiên nhẫn ném ánh mắt không hài lòng về phía nàng.

Nữ nhân đi đầu thập phần bất an, vì tuy tìm hùng yêu túi mật đã bỏ không biết bao nhiêu công sức. Hùng loại yêu thú thập phần khó tìm thấy, trên người dù tứ chi, túi mật hay đại não không gì là không dùng tới càng khiến chúng trở thành mặt hàng vô cùng giá trị khó có thể mua được.

Nàng tình cờ mua được một ít tin tức cực kì đáng tin nơi hùng yêu xuất hiện liền dốc gần hết gia sản mời tới hai tên đồng đạo này xông vào trong thú triều. Phải trả cái giá lớn như vậy nếu như chuyển đi này lại trắng tay ra về thì phụ liền kiệt quệ không biết ngày tháng nào mới có thể chèo chống trở lại.

- Hà đạo hữu, không phải chúng ta đã giao ước từ trước sao? Hai vị phải giúp ta tìm về hùng mật nếu không đừng mong mơ tưởng một nửa linh thạch kia.

Mỹ phụ một thân tu vi Trúc Cơ làm sao có thể là kẻ nhu nhược, nàng biết thế nào là “bóp quả hồng mềm” càng làm ra vẻ nhượng bộ bọn tu sĩ tham lam này càng lấn tới. Chính vì điều đó nàng đã cố ý mời hai kẻ xa lạ để tránh bọn chúng trong thời gian ngắn bắt tay hợp tác, tới lúc đó một chọi hai nữ nhân cũng không tự tin thực lực bản thân có thể chống trả.

- Lam Linh đạo hữu không cần phải quá nóng giận, chỉ là bản đạo nhiều ngày không lần ra manh mối có chút thất vọng vì bản thân bất tài nên có lời khó nghe. Bên trong thú triều này chúng ta cần phaoir đồng tâm hiệp lực mới có thể mong bình yên tồn tại.

Trung niên mở lời hời hợt, nhưng sắc mặt không khác gì thi thể của hắn không khiến nàng có chút bình tâm. Trung niên thấp lùn đi sau cùng phòng vệ thì luôn giữ vẻ trầm mặt, đã gần một tuần trăng đồng hành nhưng hắn không hề hề rằng nửa lời.

Nàng cũng không quá chú tâm, tu sĩ có rất nhiều kẻ kì quái trăm mặt ít nói cũng đã là chi là hạng thông thường, nữ phụ nhất quyết không để tâm tới, chỉ cần hấn không là kẻ ngáng đường cho dù là tên cầm đầu cũng có sao.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Yêu hùng công kích

Không khí hai bên đã dần hòa hoãn.

- Có tiếng động, mọi người nâng cao cảnh giác.

Mỹ phụ đi đầu là kẻ đầu tiên phát hiện ra động tĩnh, nàng lớn tiếng báo động đồng bạn. Riêng bản thân đã nhanh tay rút ra một sợi roi dài màu đen nhánh, siết roi da trước ngực phòng bị trước mọi diễn biến sắp tới.

Hai trung niên phía sau cũng không phải tay mơ, tên Hà tu sĩ lấy ra cho mình một thanh tiểu bạch kiếm kì lạ gác sau lưng. Còn tên âm trầm tu sĩ hai tay từ lúc nào đã nắm chặt song chủy sắc bén hạ người gần sát mặt đất.

- Hàn Âm Ngự Thành.

Tiểu bạch kiếm tỏa ra hàn khí rét lạnh, trung niên lăm lăm tay huy động kiếm pháp tạo ra một tường băng vững chắc bao bọc cả ba người vào bên trong.

- Nhị vị đạo hữu động tĩnh lớn như vậy ít nhất cũng hơn ba đầu Trung cấp yêu thú. Lúc này mà không sai sử ra thực lực thật sự thì chờ tới khi nào.

Hấn âm hàn hết lớn.

- Hung Xà Quá Giang.

Mỹ phụ đồng tình trên roi da tỏa ra hào quang nhàn nhạt, không gió tự lấy, bình khí của nàng lúc này không khác gì màu đầu măng xà tràn đầy sinh mạng.

- Khả khả khả thì ra là một môn đặc thù công pháp, Lam Linh đạo hữu quả nhiên khiến bản đạo mở rộng tầm mắt.

Chiếc roi da tràn đầy sinh mệnh đã kích động lòng tham trong lòng, trung niên ngay tức khắc định thần cười lớn lấp liếm đi về thất thổ vừa rồi.

Mỹ phụ đương nhiên là phát hiện ra, nhưng nàng đã sớm quen với ánh mắt tham lam của bọn chúng. Đặc thù công pháp chính là sự đồng điệu kì lạ giữa công pháp, pháp khí cùng chủ nhân của chúng. Hung Xà Quá Giang này chưa thật sự cùng nàng hòa hợp nhưng Hắc Độc Xà Tiên này lại vô cùng thích hợp khi cùng công pháp thi triển.

- Hà đạo hữu quả lợi, để có thể đạt tới uy lực thật sự của đặc thù công pháp còn khoảng cách rất xa.

Trung niên mỉm cười không ý kiến. Phía sau trầm lặng trung niên không một tiếng động biến mất. Hấn vốn hành nghề sát thủ đã lâu, bọn tu sĩ chuyên dùng sinh mạng người khác kiếm tiền này luôn khiến những kẻ đồng đạo phải kiêng dè.

- Lam Linh đạo hữu quả nhiên phúc vận cao dày, lần này không chỉ một mà có tới ba đầu hùng yêu lần đi săn này phải nói là một đại thu hoạch.

Trung niên cao hứng cũng khiến nàng nhẹ nhõm phần nào, cuối cùng bảo vật nàng mong chờ cũng tới. Không bỏ công mấy năm tìm kiếm, mật hùng này chính là tướng công nàng tính mạng.

- Bọn chúng tới gần mau tản ra.

Hùng yêu nổi danh lực lượng khủng bố, hùng trưởng giờ cao liền phá nát tường băng thanh mảnh vun. Hàng trăm khối băng lớn nhất đổ nát làm lộ ra nơi vừa nãy nhân loại ẩn nấp, nhưng chỉ còn thấy vùng đất trống không khiến hùng yêu phần nộ.

Mặt đất nơi bọn chúng đang đứng bỗng nhiên bị đóng băng hoàn toàn, tứ chi bị băng hàn giam giữ trong một khoảng khắc. Một khắc tương chừng ngăn ngại nhưng lại quá đủ để một tu sĩ ra tay. Nhân lúc Cường Lực Hùng kinh hoàng thân thể chỉ trệ, hắc ảnh từ bên dưới đột phá lớp băng nhắm ngay yêu thú đầu lâu đâm tới.

- Gáoooooo...

Cơn đau thấu xương khiến Cường Lực Hùng rống lớn, một bên mắt đã bị xuyên thủng, hắc ảnh thậm chí không muốn buông bỏ mà gắng sức khoan sâu vào yêu thú đầu lâu. Trông thấy đồng bạn cái chết cận kề, một đầu yêu hùng gần đó miệng máu mở rộng, cắn chặt đòi nanh sắc bén vào kẻ thù.

Hắc ảnh dường như thấy thời cơ đã không còn thuận lợi liền vội vàng uốn người thoát ra khỏi miệng hùng nhanh nhẹn tẩu thoát.

- Bọn yêu hùng này linh trí không ngờ lại cao như vậy, thậm chí còn có thể giải cứu đồng bạn.

Mỹ phụ thân người trên thân cây tay nâng niêu trường tiên đã tổn thương không ít. Nàng thật sự quá chú quang, cứ nghĩ chỉ cần âm thầm mai phục liền đơn giản triệt hạ, không ngờ bọn chúng linh trí đã không hề thấp thậm chí còn ra tay giải cứu đồng bạn.

- Không ổn, đầu hùng yêu này đã phát hiện ra ta.

Cường Lực Hùng khừu giác siêu cường đánh hơi thấy mùi kẻ thù trong không khí, thì ra trường tiên lưu lại vết máu đồng bạn khiến mỹ phụ dễ dàng bại lộ.

Mỹ phụ điên cuồng cùng hùng yêu quần đấu, nàng cắn răng thà chết không quay lưng bỏ chạy, nàng biết đây có thể là duy nhất cơ hội tìm về hùng mật nếu như bỏ qua lần này không biết phải chờ đợi tới năm tháng nào.

Sau hơn nửa canh giờ triển đấu, hai bên tương chừng lưỡng bại câu thương, người yêu cùng nhau đồng quy vô tận thì băng lãnh trường kiếm từ phía sau phóng tới, găm trúng yếu huyệt

khẩn Cường Lực Hùng vốn hô hấp yếu ớt tuyệt vọng ngã xuống.

- Lam Linh đạo hữu thứ lỗi bản đạo có chút chậm trễ, thương tích trên người đạo hữu...

- Không sao, nếu không nhờ Hà đạo hữu ra tay kịp thời đầu hùng yêu này sợ rằng đã tẩu thoát a.

Nàng trên người khắp nơi thương thế chằng chịt, đạo bào không còn toàn vẹn khiến xuân quan xạ tiết. Trung niên tu sĩ taatr cả đều được hấp thu hết vào mắt, nhìn nàng ý định tà dâm không kìm được mà bùng phát.

- Hay là để ta giúp đạo hữu chữa thương a, dù sao nơi đây rừng sâu nước độc nếu không kịp chữa trị thì sẽ ảnh hưởng tới đại cục.

Hắn hơi thờ nặng nề cả người bất giác run lên, hai tay nhào tới muốn ôm lấy nhục thể nóng bỏng vào người mà thỏa sức hành hạ. La Lan cũng không phải đèn cạn dầu, nàng những năm nay lăn lộn trong giới tu hành làm sao không nhận ra hắn ý đồ đen tối. Trường tiên tuy có chút hư hại nhưng uy lực vẫn còn đó, nàng bắt chợt nhắm hắn công tới.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Âm mưu âm mưu

Trường tiên lạnh lùng đánh tới, trung niên tu sĩ làm sao có thể dễ dàng để nàng ý đồ thực hiện. Hắn không một chút khó khăn tránh thoát, lùi lại mười bước chân cùng nàng giữ khoảng cách.

- Hà đạo hữu không phải ta cùng người đã thỏa thuận từ trước không lẽ ngươi muốn nuốt lời. Hà đạo hữu đừng quên còn Trương đạo hữu đang ẩn nấp gần đây, hắn biết ngươi trở mặt không chừng liền ra tay diệt sát.

Nàng muốn dùng tên sát thủ thấp lùn kia làm lá bài tẩy, dù sao hắn cũng mang danh sát thủ đỉnh cấp mỹ phụ không tin tên Hà tu sĩ này lại có thể không nổi lên bất kì nghi kị gì.

- Lam Linh đạo hữu ý ngươi muốn nhắc tới tên này a.

Trung niên tu sĩ khả khả cười, bên người hắn một thân ảnh nhỏ bé hiện ra, lúc này dung nhan không còn che kín. Mỹ phụ hoảng hốt tên âm trầm tu sĩ rõ ràng bên trong hốc mắt trống không, sắc mặt không hề có một tia sinh khí.

- Là... là ngươi giết hắn.

- Ha ha ha ta không hề giết hắn bởi vì từ lúc gặp nàng hắn đã là một tử thi.

Hà tu sĩ không ngần ngại nói ra.

- Đừng nghĩ rằng chỉ một chút tiểu thông minh đó là có thể vô ưu vô lo, ta còn đi trước nàng một bước. Tên này vốn là của ta thi sát, chỉ một chút đặc thù che giấu liền một chút tử khí cũng không hề lộ ra. Ah ha ha.

Lam Linh tuyệt vọng, thì ra nàng từ lâu đã là con cờ trong tay hắn, phí công trừu mưu tính kế bao lâu nay cũng trở thành cát bụi. Ngọc thể bỗng dung hóa đục dăng cao, mấy trăm năm chạy tịnh một lòng tìm kiếm kì được cốt để cứu lấy nàng trọng phụ tính mạng không ngờ lúc này mỹ phụ hạ thể đắm nước, ngọc thủ không ngờ sờ mó hạ thân.

- Chỉ cần ngươi cho ta mạng mặt hùng trở về thì... thì ta khẳng định sẽ bỏ ra một cái giá để ngươi hài lòng.

Trông thấy mỹ phụ đục hóa cùng tuyệt vọng đan xen trung niên càng trở nên điên cuồng, nhưng hắn tâm tính bệnh hoạn làm sao có thể co nàng toại nguyện.

- Khả khả ngoài nàng nóng bỏng ngọc thể còn thứ gì có thể khiến ta động tâm, Hà Thiên Dẫn ta trước nay chưa từng cùng kẻ khác thương lượng qua.

- Ngươi... ngươi... ừm... ừm...

Nàng không ngờ rằng bản thân trong lúc vô ý đã bị hắn hạ xuân được, Hóa Dục Tán dù là Kết Đan kì tu sĩ cũng khó mà phòng bị. Lam Linh mỹ sắc hoảng sợ khiến Thiên Dẫn thú tính càng trở dậy mạnh mẽ, chỉ cần nghĩ tới việc để nàng dưới hạ thể không ngừng ra vào tới khi bức tử, hắn liền biến nàng thành một kiểu điểm sát thi. Chỉ nghĩ tới đây trung niên bệnh hoạn bộ mặt không ngừng bày ra trước mắt.

Từng bước, từng bước tiến lại gần, khoảng khắc mà hắn kiên nhẫn chờ đợi ba tháng qua đã tới. Lam Linh nhục thể run rẩy, nàng sợ hãi khi nghĩ tới bản thân bị hắn làm nhục, sợ hãi phụ quân nan y bệnh hiểm đang chờ nàng quay về. Tất cả dường như sụp đổ khoảng khắc nàng tưởng chừng như mọi chuyện đã kết thúc thì...

- Rắc...

Thiên Dẫn cách hắn dục vọng chỉ còn một gang tay khoảng cách, tất cả tinh thần đã dồn vào những nơi xuân quang hiển lộ trên người nàng. Thi sát phía sau không bị Hà Thiên dẫn khống chế bỗng nhiên bị một đầu kì lạ trùng phanh thấy, tứ chi tan tác không còn gì nguyên vẹn.

- Ah... ah... ah súc sinh ngươi dám...

Hà Thiên Dẫn điên cuồng, trong người nguyên khí mười phần lưu chuyển. Hắn rút ra trường kiếm băng hàn nhưng chưa kịp xuất chiêu thì trên không trung càng nhiều linh trùng không biết từ đâu vây đánh.

Quả đúng như Trần Duyên suy tính, hắn thực lực mười phần đã suy giảm bảy, tám thành. Hà Thiên Dẫn một thân tạo nghệ đều dồn lên thi sát thủ đoạn, ngay tức khắc hắn liền ra chủ ý chính là phế đi sát thi kia dùng chiêu “rút cui dưới đáy nồi” quả nhiên trung niên lúc này trật vật không tà nổi.

- Là kẻ nào. Kẻ nào dám đánh lên ta...

- Ha ha ha các hạ phải chăng là Khôi Lỗi Tông người không sai a.

Huỳnh Tảo vốn không hề chủ định nhúng tay, nhưng khi hần vừa phát hiện tên tu sĩ thấp lùn kia lại là một thi sát liền không kiềm được mà ra tay. Tên Hà Thiên Dẫn này cùng thi sát cao mình tới mức khi nữ nhân kia không thể nào nhận ra đủ để biết hần tạo nghệ trên không thi cực kì cao cường. Trên đời này tám thành không thi tu sĩ đều xuất thân từ Khôi Lỗi Tông, bọn người quái gở này luôn xem thi sát như thể tính mạng thứ hai, gần như tất cả tài nguyên đều đổ dồn lên chúng.

- Biết rõ ta là Khôi Lỗi Tông tu sĩ mà còn dám ra tay không lẽ ngươi chán sống.

Hà Thiên Dẫn phần nộ cực độ, thi sát kia đã khiến hần hao phí không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, đắp lên một thân thực lực tu sĩ Trúc Cơ Trung kì. Thậm chí đã từng có tu sĩ Trúc Cơ Thượng kì đã phải bỏ chạy bán sống bán chết trước thực lực hợp kích của bọn chúng.

- Khôi Lỗi Tông? Ma Kiếm Tông ta trước nay chưa hề đem các ngươi để vào mắt.

- Ngưng Trùng Tiễn.

Trần Duyên hừ lạnh, hần đầu ngón tay Phệ Huyết Trùng bao quanh kết nối thành hình mũi tên. Phẩy nhẹ, trùng tiễn xé gió lao tới cắm thẳng vào Hà Thiên Dẫn đùi trái.

- A...a...

- Mục đích của ngươi tới đây làm gì.

Lại một mũi tên cắm thẳng vào đùi phải, trùng tiễn không đơn thuần là mũi tên thông thường. Ngay khi cắm chặt vào nhục thể, trùng tiễn bỗng nhiên tan rã hàng trăm đầu Phệ Huyết Trùng tràn ra đầu vết thương từng ngụm nhỏ xé toan huyết nhục kẻ xấu số.

Trong lúc Hà Thiên Dẫn vẫn còn cứng miệng, nỗi đau thể xác không thể khiến một kẻ mấy trăm năm lăn lộn nản trí thì dưới đất, nữ nhân cả người vô lực cục cựa. Nàng y phục đã bị chính tay nhàu xé khiến xuân quang khắp nơi hiển lộ, nữ phụ đau khổ bỏ tới ôm chân Trần Duyên.

- Đạo...hữu ta biết bọn hần tổng đàn ở nơi đâu, ta...sẽ nói cho ngươi biết. chỉ cần...ư...

- Chỉ cần làm sao?

Hần nhìn nàng đầy hứng thú, nàng mắt phượng cùng đôi lông mày sắc lẹm. Rõ ràng ngày thường nữ phụ này cũng thuộc hạng ma đầu giết người không gớm tay. Hần ân ân cảm nhận được nàng đầy đặc sắc khí, không ngờ một nữ ma đầu lại có ngày lưu lạc tới tình cảnh này.

Trần Duyên nắn bóp Lam Linh đồn bộ khiến nàng ớn người càng siết chặt lấy hần.

- Hà đạo hữu hay là ngươi nói ra Khôi Lỗi Tông âm mưu sau đó chúng ta đường ai nấy đi. Ta không nói ra cũng không ai biết ngươi là kẻ giờ trò, ngươi nhìn xem nữ nhân này cũng thật nhiều nước a, nàng ắt hẳn toàn thân đều ngứa không lẽ ngươi lại không muốn hành hạ nàng.

Chủ ý khó có thể cưỡng lại được, Hà Thiên Dẫn trên đời này hần đam mê chỉ có một chữ “sắc”. Không biết có bao nhiêu nữ nhân bị hần chà đạp, từ khi đột phá Trúc Cơ bản tính háo sắc không hề giảm thậm chí còn mãnh liệt hơn trước. Tình cờ bắt gặp Lam Linh tuyệt sắc nữ phụ hần trong lòng thú tính trở dậy nhưng biết bản thân thực lực khó có thể khiến nàng không chút xây xước khuất phục đành phải hao tổn không nhỏ mới có thể đi được tới bước này.

Hà Thiên Dẫn tâm ý đã quyết, hần không cần để tâm cái gì nhiệm vụ sư môn, chỉ cần bình yên rồi đi trong tay lại còn mang theo nữ tử đó đã là vạn phúc.

- Ngươi thật sự sẽ không ra tay?

- Hừ ngươi không có tư cách cùng ta nói đạo lý, nếu như không nói ra ta liền diệt sát ngươi tại đây sau đó lại theo lời nữ nhân này tìm ra tổng đài của các ngươi liền tiện bề giải quyết.

Trung niên bất đắc dĩ vì bản thân tính mạng không thể không nói ra. Nhưng kì lạ vừa muốn mở miệng thì lập tức hần khuôn mặt bỗng nhưng biến dạng. Miệng càng trở nên dị dạng không thể cục cựa.

- Cầm chế. Hần bị gieo cầm chế trên người.

Trần Duyên kì dị nhìn thấy Hà Thiên Dẫn đầu lâu như bị bóp nghẹn, ngũ quang xô lệch, hai mắt lồi cả ra ngoài vô cùng thể tham chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Nữ nhân khốn khổ

Nhục thể dần tan rã trở thành một vũng chất đen lờm bốc lên mùi cực kì khó ngửi. Ngoài trên người y phục cùng túi trữ vật, hần xương cốt cũng đã không còn tồn tại.

- Đây chính là kết cục của kẻ phản bội, Khôi Lỗi Tông quả nhiên không hổ danh là một trong Tứ Đại Ma Tông thủ đoạn thập phần tàn độc.

Nhìn xuống dấu vết còn sót lại kia Trần Duyên không khỏi lắc đầu nuối tiếc. Một tên tu sĩ Trúc Cơ có thể moi được không ít tin tức hữu ích, đặc biệt là tu sĩ Khôi Lỗi Tông, nơi đó đệ tử không nhiều, mỗi tên gần như đều là nội môn đệ tử nằm trong mình không ít bí mật.

- Đạo hữu...đạ tạ...

Lam Linh gần nữa canh giờ không ngờ lại có thể tự thân áp chế dâm độc, dù Trần Duyên cũng phải dùng ánh mắt khác nhìn nàng. Thứ Hóa Dục Tán này ngoài trừ mùi hương rất hăng khó lòng hạ độc thì khi không may dính phải thì chỉ có tu sĩ Kim Đan mới có thể nhẹ nhàng bài trừ.

- Nữ nhân này không ngờ chỉ dựa vào kiên định tâm niệm khiến dâm độc không thể bùng phát.

- Lam đạo hữu đạo tâm bất phạm khiến ta phải bội phục.

- Ngươi...ngươi đừng chạm vào ta.

Nàng dù mặt ngoài áp chế nhưng thực ra chỉ dùng kiên định ý chí nắm giữ lấy bản thân một chút tỉnh táo cuối cùng. Nếu như khí tức nam nhân tới quá gần chính nàng cũng khó lòng chống đỡ.

Trần Duyên thần sắc đương đương không có gì lộ ra về đám đảng bộ mặt. Hắn hữu thủ đặt nhẹ lên vai nữ phụ.

Nàng hốt hoảng bỗng thở phào nhẹ nhõm, dâm độc trong người đã tiêu trừ đi ba bốn phần. Hỏa nhiệt có thể đốt cháy tâm can kia cũng dần tiêu tán. Lam Linh ánh mắt đã giảm bớt đi vẻ phòng ngừa hẳn.

- Đạo hữu ắt hẳn phải là cao đồ của danh môn chính phái, từng hành động lời nói đều toát ra phong thái quang minh chính đại của bậc quân tử.

- Ta quang minh chính đại? ha...ha...ha...

Nam nhân như hắn là lần đầu trong đời nàng được diện kiến, mấy trăm năm nay đám nam nhân xoay quanh nàng không tên nào lại không có ý định xấu xa tiếp cận lại gần.

Nàng sinh ra về ngoài phi thường sinh đẹp, càng lớn vóc dáng càng nở nang khiến bao kẻ thêm muốn. Sợ rằng bản thân sẽ bị bọn chúng ăn không còn cọng xương nàng mới đành trao thân gả phận cho một tên tán tu Trúc Cơ kì. Hắn bề ngoài quân tử chính trực nhưng thân ôi, sau khi cùng hắn nên nghĩa phu thê thì bộ mặt vốn che giấu bấy lâu mới lộ diện.

Gã nam nhân tâm tính thấp hèn không ít lần dùng quỷ kế vây giết bằng hữu chiếm lấy tài nguyên. Thậm chí có lần hắn còn dụ dỗ nàng cùng lên giường với một tên nòng cốt đệ tử để hắn có thể tiện đường thoát khỏi kiếp tán tu. May thay lúc đó nàng cũng đột phá Trúc Cơ nên thắng thừng từ chối khiến hắn chỉ có thể nuốt con phần nợ mà từ bỏ.

Cuối cùng ngày đó cũng tới, một lần cùng những tên đạo hữu dơ bẩn kia đón đường một toán đệ tử đang vận chuyển tài nguyên không ngờ bị một tên tu sĩ Kim Đan trà trộn vào trong đó khiến hắn bị thụ chương trọng thương. Ân nghĩa phu thê còn đó, hắn đã đập đầu cầu xin khiến nàng không thể nhắm mắt không cứu. Hơn trăm năm nay Lam Linh đã không tiếc linh thạch thu lấy linh dược giúp hắn trị thương, nay còn một vị cuối cùng hùng mật của cấp hai yêu thú khiến nàng không màng hiểm nguy xâm nhập vào cấm địa này.

- Đa tạ đạo hữu, ân này ta...

- Không cần phải khách sáo, thứ dâm độc này thập phần bá đạo ta chỉ có thể vì đạo hữu áp chế xuống, độc dược còn đó tuy tạm thời không đáng lo ngại nhưng đạo hữu tình trạng chắc cũng là người rõ nhất a.

Mỉ phụ áp ứng, nàng nội thể không ai có thể tường tận hơn. Nàng nguyên khí một chút cũng không còn, một thân Trúc Cơ thực lực thậm chí còn không bằng một phạm nhân ngay cả tự thân đi lại cũng không phải là việc dễ dàng.

- Hồi...trước hết hãy mặc tạm y phục này trước, sau đó từ từ hắn suy tính sau.

Trần Duyên lấy ra đạo bào đưa tới, nàng lúc này mới chợt nhận ra ngọc thể đã gần như phơi bày trước mắt hắn.

- Hắn...hắn đã thấy hết...từ trước tới nay chỉ có phu quân mới có thể...

Mỉ phụ thập phần ngượng ngùng muốn tìm một nơi nào đó chui xuống quách cho xong. Một tay vội vàng che đi đôi cựa nhũ, tay kia muốn lấy đạo bào.

Trông thấy nàng ngập ngừng song thủ run run Trần Duyên tiến lại gần, hữu thủ đỡ lấy nữ phụ dựa vào lòng ngực săn chắc, tay kia thuần thực khoác lấy đạo bào tiếc nuối che đi xuân sắc.

- Nữ nhân này cựa nhũ quả không tầm thường a, chỉ chạm nhẹ mà tay ta liên bật cả ra ngoài.

Sắc lang chắc lưỡi nghĩ thầm, nàng ngọc thể mềm mại đã triệt để dán chặt vào hắn người dù cách một lớp đạo bào nhưng nhục cảm vẫn không hề tẻ.

- Lam đạo hữu từng nói biết nơi bọn người đồng bọn của Hà Thiên Dẫn kia ẩn nấp không sai chứ?

Trần Duyên lập tức thanh tĩnh, một tên tu sĩ Trúc Cơ xuất thân từ một trong Tứ Đại Ma Môn, Khôi Lỗi Tông đây là một tin tức thập phần đáng giá.

- Đây là tin tức nơi bọn chúng tụ tập, cách đây cũng phải hơn ba tuần trăng đi đường nếu đạo hữu không nhanh chân e rằng không còn kịp.

Nàng đứng yên bất động, tình thể hiện nay không khác gì thu hổ trực lang. Nam nhân trước mắt này thực lực so với tên Hà Thiên Dẫn kia có phần lợi hại, nàng lo sợ rằng Trần Duyên đối với nàng lại sinh lòng cảm thù.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Trục chỉ Song Hà Quốc

Nắm trong tay địa đồ Trần Duyên thập phần hài lòng, tuy nội tâm có chút nôn nóng nhưng cũng không vội đi ngay. Dù sao một tên tu sĩ Trúc Cơ mất tích vài ba tháng cũng không phải là điều gì thất thường.

- Lam Linh đạo hữu có được địa đồ tường tận tới mức này ắt hẳn cũng là người vùng này đi?

- Không sai, ta động phủ xác thực là gần đó kiến tạo nên mới có thể cùng tên súc sinh kia có chút qua lại.

Nàng nghiêng răng hận không thể tự tay xé hắn thành trăm mảnh.

- Nếu đã như vậy thì lại càng thuận tiện, mảnh long không thể so sánh cùng địa đầu xà. Hay là đạo hữu vì ta mà dẫn đường, không phải chính đạo hữu cũng muốn đem hùng mật quay trở về sao?

- Chuyện này...

Lam Linh có chút do dự, dù hấn đã ra tay nghĩa hiệp cứu nàng một mạng nhưng nữ phụ cũng nhìn ra được chủ ý của hấn hoàn toàn đặt lên người của tên Thiên Dẫn xấu số. Nàng cũng chỉ là vận số không tề trùng hợp không phải chết. Lúc này trong người nội thương còn chưa thể hồi phục nếu như tên kia giữ trò thì...

- Nếu như đạo hữu đã có chuyện khó nói thì ta cũng không cưỡng cầu, chỉ là đừng nhắc tới nội thương trầm trọng kia, chỉ cần dám độc phát tán người liền chôn xác tại nơi đây thôi.

Hấn mặt ngoài thiếu kiên nhẫn, hừ lạnh quay người trực tiếp bỏ đi. Nữ phụ chột dạ, nàng ngọc thủ xiết chặt quyết định bỏ mâu thuẫn trong đầu vội vàng chạy tới khăn khăn cầu xin.

- Đạo hữu chớ nổi khí a, chỉ là ta trong người trúng độc đã khó có thể kiềm nén, sợ rằng đi cùng người ta sẽ không thể chịu nổi mà...

Nói tới đây nàng trên mặt như đã phủ lên lớp phấn hồng, gương mặt không dám nhìn hấn. Nữ phụ lúc này không khác gì một tiểu cô nương đang phát xuân, dù cho hấn và nàng có cách xa mười bước nhưng khí chất nam nhân từ Trần Duyên vẫn khiến nàng tâm trí như bị mê đảo.

- Thì ra là ta đã hiểu lầm, Lam Linh đạo hữu không cần phải bận tâm.

Trần Duyên nhẹ cười quay đi, khoảng chừng một chén trà hấn quay lại phía sau còn dẫn theo một cô nương. Nhìn thấy Lam Linh nghi hoặc hấn cũng không ngần ngại bước tới.

- Để ta giới thiệu đây là nương tử của ta nàng nữ danh là Kim Liên, Liên nhi đây là Lam Linh đạo hữu mà ta đã kể cho nàng nghe.

- Thì ra là Trần Duyên đạo hữu đã có song tu đạo侶, Lam Linh ra mắt Kim Liên đạo hữu.

Khi biết được hấn đã có thể từ nàng tưởng chừng nội tâm trút bỏ một mối lo âu không nhỏ, nhưng không biết từ đâu một cảm giác thấp phần khó chịu trỗi dậy khiến nàng đối với vị thể từ kia của hấn rõ ràng lại nhìn không thuận mắt.

- Lam Linh đạo hữu chớ khách sáo, muội đã nghe tướng công nhắc tới tình cảnh đáng thương của ti khiến muội thập phần xót xa. Điều này càng làm muội nhớ tới bản thân khi xưa nếu không có tướng công xuất hiện thì muội đã không biết phải lưu lạc tới phương trời nào.

Kim Liên hồng bảo kín kè, tuổi tóc búi cao, từng lời nói cử chỉ không hề thua kém một phu nhân nhà quyền quý. So với trước kia quả nhiên đã khác xa một trời một vực.

- Ha ha ha nàng quả nhiên cùng Lam Linh đạo hữu trò chuyện vô cùng hợp đạo a, lúc này trời đã không còn sớm hay là chúng ta khởi hành kéo muộn.

Hai nàng gật đầu tán thành, từ nơi đây để đến Song Hà Quốc chính là ba tháng không thể nhanh hơn. Nếu như cứ mãi chần chừ sẽ hỏng việc lớn.

- Lam Linh ti nội thương trong người rất trầm trọng hay là không nên bộ hành nếu không khó có thể hồi phục.

- Nhưng nơi đây tứ phía là rừng rậm, chúng ta không thể phi hành được.

Kiểm Liên gật đầu mỉm cười ra hiệu cho nàng yên lòng, ngọc thủ khẽ bắt ấn, từ trên người nữ phụ hồng quang nhẹ nhàng bao phủ.

- Huyền Vũ Hồng Liên.

Hồng Liên ngũ phiến phon phát hồng, phiêu miểu giữa hư không. Đã là nữ nhân đứng trước tạo vật thánh khiết, tuyệt mỹ như vậy làm sao có thể không ngơ ngác.

- Lam Linh ti cùng muội lên đây đi, đường còn xa chúng ta không thể tiếp tục lãng phí a.

Kim Liên lời nói như đối với thân thuộc ti muội khiến nàng cũng không tiện chối từ, ngại ngừng nắm lấy tay ngọc từng bước lên phía trên đài sen.

- Một linh khí nơi đây quả hùng hậu quả bất khả tư nghị a.

Ngay tức khắc với tu vi cao thâm Lam Linh đã nhanh chóng nhận ra xung quanh đã thay đổi nghiêng trời lệch đất. Trước kia trong động phủ dù đã cố ý phí không ít linh thạch mang về Tụ Linh Trận có thể hấp thu xung quanh tinh hoa trời đất để cao nữa thành linh khí. Chỉ nhiều đó thôi đã tiêu tốn của nàng hơn 3 vạn linh thạch đó chính là tích súc hơn trăm năm của nàng.

- Hi hi hi muội tự bêu xấu rồi, Huyền Vũ Hồng Liên này không chỉ là pháp bảo có lực lượng sát thương không tề, nhưng trọng yếu nhất là có thể khiến người tu luyện có thể thanh tịnh, tránh bớt tâm ma.

Nàng đối với cái này pháp bảo thập phần trân quý có thể nói đó là tính mạng thứ hai của mình. Trần Duyên trong một buổi đầu giá nhỏ đã không tiếc hết thảy bỏ ra trăm vạn linh thạch, có thể nói đó là một con số không tưởng dù là tu sĩ Kim Đan kì cũng có chút cảm thấy thịt đau.

Nhìn dáng vẻ trân quý của hấn các nàng cũng suy đoán không ít nguyên do Trần Duyên bằng mọi giá đoạt tới tay.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Pháp bảo Huyền Vũ Hồng Liên 16+

Huyền Vũ Hồng Liên tới tay Trần Duyên liền nhốt mình trong mật thất 10 ngày 10 đêm, các nàng trước nay chưa từng thấy hấn đối với một phần linh được lại hao tâm tổn sức tới mức này.

- Kim Liên, chủ nhân cho gọi muội.

Hạ Tháo bước ra từ mật thất, trông nàng y phục có chút chật vật nhưng sắc mặt tươi tỉnh vạn phần. Nàng tâm tình cực tốt nắm Kim Liên tay ngọc dẫn vào trong khi nữ phụ lại thập phần khó hiểu.

- Hạ Tháo ti, tướng công mấy ngày nay không phải tâm chí đều đầu nhập vào bảo vật kia sao, không lẽ muội có thể góp sức công sức cho chàng.

- Hi hi hi muội không nên quá lo nghĩ, ta khẳng định khi muội trông thấy thứ này sẽ thập phần yêu thích a.

Tì muội càng úp mở càng khiến nàng bồn chồn, hồi hộp.

- Chủ nhân, nô tì đã đưa Liên muội tới a.

Nàng thanh âm ma mị truyền vào.

- Tướng công cho gọi thiếp.

Kim Liên dù đặt trong hàng ngũ mỹ nhân của Hợp Hoang Môn trước kia cũng thập phần nổi bật. Nhưng đó không phải là thứ lợi hại nhất, nàng bản lĩnh chính là dám mị từ tận xương tủy, nam nhân không may tới gần nàng không khác gì đất khô lâu ngày gặp mưa rào. Nếu không phải thường ngày mỹ phụ thập phần không chê khí tức bản thân e rằng trong tầng lớp đệ tử Hợp Hoang Môn đã loạn lên một đoàn.

Nàng lúc này trên người khoát lên y phục không quá xa hoa nhưng chỉ cần nhìn chất liệu bên ngoài liền nhận ra không phải thứ tầm thường. Lưu Tinh Ty đông ẩm, hạ mát thứ tơ tằm này không phải kẻ nào cũng dám bỏ ra mạng về tặng cho ái thể. Ngoài công dụng dưỡng nhan thì thứ này lại không hề trợ giúp tu luyện mà giá cả lại không rẻ. Ban đầu nhận xấp lụa từ hân chính các nàng cũng không tin vào mắt mình, đây là thứ yêu thích chí mạng đối với nữ nhân.

Nàng vốn nhan sắc hơn người lại khoát trên người Lưu Tinh Ty không khác gì hồ mộc thêm cánh, mỹ phụ nhận ra Trần Duyên đối với nàng mang trên người thứ này càng khiến hân mê đắm nàng hơn. Từ đó Kim Liên thập phần chăm chút cho y phục, đối với nàng chỉ cần Trần Duyên yêu thương đó chính là đền đáp lớn nhất.

- Liên nhi lại đây, tướng công có thứ tốt muốn cho nàng xem.

Nàng mị từ tận xương, mỗi lần hân nhìn tới nàng thứ duy nhất có thể nghĩ tới là cái giường. Đối với nữ nhân này chỉ có đề nàng xuống đối với hạ thân hân hầu hạ mới có thể giải tỏa khát khao lớn nhất của nam nhân.

Quả nhiên không khiến sắc lang hân thất vọng, mỹ phụ nhẹ “ừm” một tiếng mị nhân chớp động, ngọc thể nhu nhuyễn xà vào lòng hân.

- Hít hà...

- Khả khả khả...

Hương thơm nữ nhân xộc lên mũi Trần sắc lang khoái trá ôm trầm lấy nàng không buông.

- Chủ nhân nên vào chính sự a, không phải chàng có điều gì muốn nói cùng Liên muội sao?

Hạ Thảo từ phía sau nhẹ nhàng khoát eo hân, nàng vẫn như vậy khí chất ngậy ngồ cùng nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn làm cho nam nhân bất giác muốn cả đời che chở cho nàng.

- Có phải nữ nô của ta ăn giấm chua phải không, ta không phải đã đền bù cho nàng rồi sao.

Mỹ nhân sắc hồng đỏ ửng, nàng hiểu ý đền bù hân nói là gì. Trần Duyên xấu xa nhẹ nhàng đặt trên môi nàng một nụ hôn, từ trong túi trữ vật lấy ra liên hoa lớn chừng nắm tay trần quý nàng lên.

- Liên nhi ắt hẳn nàng nhận ra thứ này a.

- Đây không phải là vạn năm Huyền Vũ Hồng Liên mà chàng rất chân quý sao?

Nàng thập phần khó hiểu, bảo vật này không dưới 3 lần Trần Duyên cao hứng khoe khoang không dứt. Như thể tiểu hài tử có trong tay hồ lô đường, mỗi lần như vậy nàng cùng các tỉ muội đều tùm tùm cười.

- Ha ha ha thứ này có trân quý tới đâu cũng làm sao sánh bằng thể tử của ta chứ.

- Hừ, chàng chỉ có công phu miệng lưỡi là lợi hại nhất.

Nàng không cho là đúng, nhưng lại cực kì hưởng thụ lời dụ hoặc của hân. Tuy ngoài miệng trách móc, người ngọc lại càng dính chặt vào Trần Duyên không rời.

- Có trời cao làm chứng a, lời tướng công nói không hề dối trá. Lần này ta đem cây linh dược này tới tay chính là vì nàng.

- Vì thiếp?

Mỹ phụ sững sờ.

- Đây chính là bí pháp mà ta tình cờ lấy được, có thể khiến một phần cực kì trân quý linh dược luyện thành pháp bảo mà vẫn có thể giữ lại cho chúng sự sống.

Trần Duyên thập phần hưng phấn, “tình cờ” hân nói đương nhiên là do hân đã tốn không ít công sức lấy được từ Chu lão. Chính Trần Duyên cũng không ngờ rằng chỉ cần lần đầu ra tay đã thành công ngoài ý muốn.

- Đây...đây là của thiếp pháp bảo sao?

Nàng vẫn còn không tin vào mắt mình, ngọc thủ run run chạm nhẹ.

- Không phải của nàng còn ai có thể xứng với bảo vật này, lại đây tướng công đã tổn hao không ít chân khí mới có thể thành công dưỡng dục, để ta giúp nàng đưa pháp bảo vào trong thể nội tiếp tục tuần dưỡng.

- Nhưng...nhưng thứ này quá trân quý, thiếp không dám một mình nhận lấy. Hay là chàng để Hạ Thảo tỉ hưởng dụng, thiếp nghĩ Huyền Vũ Hồng Liên này...

Kim Liên cùng Hạ Thảo hai nàng thân nhau như tỉ muội nhưng nàng tự biết bản thân không thể so kè ân sủng cùng Hạ Thảo, đối với hân các nàng đều thứ thứ quý báu nhưng Hạ thảo luôn là bảo vật trân quý nhất.

- Muội không cần phải chối từ, đây là tướng công dụng tâm lương khổ hao phí không biết tâm tư mới tìm ra. Chút nữa khi muội hoàn toàn nhận chủ liền biết thứ này hảo dụng ý.

Hạ Thảo tâm tư coi mỗi đối với nàng Trần Duyên chưa hề tính toán qua. Thứ hân nói không hợp với nàng chính là không hợp, nàng thập phần tính rằng hân sẽ không khiến nàng phải

chịu thiệt thòi.

- Ha ha ha để ta giúp nàng dễ dàng nhận chịu.

Tay heo nhẹ nhàng luồn về phía sau, nút thắt cầm giữ yếm hoa không hay biết bị Trần đại sắc lang không tốn sức lực khai thông. Cặp bạch thỏ không còn gì trói buộc mạnh mẽ giương cao bật tung yếm hoa ra ngoài.

- Khả khả tướng công đoán không sai a, thứ này làm sao có thể kiềm giữ hai đại hung vật này chứ.

Hữu thủ đỡ lấy nàng, tả thủ nâng niu đài sen nhẹ nhàng đưa vào nàng ngực trái. Huyền Vũ Hồng Liên không chút kháng cự xuyên qua da thịt nhập vào nàng thể nội.

Pháp bảo vừa dung nhập chân khí trong người liền sôi sục, không hề có một chút thống khổ bởi vì Trần Duyên đã thận trọng bao bọc lấy phần chân khí bài ngoại vốn là thứ mang lại cho nàng nhiều thống khổ. Mọi thứ dễ dàng trôi qua nhanh chóng, mĩ phụ mất phương liên diễm từ từ sáng tỏ.

- Tướng công, thiếp thật sự đã du nhập pháp bảo Huyền Vũ Hồng Liên sao?

- Đương nhiên, ta đã bao giờ nói dối tiểu bảo bối của ta bao giờ chưa.

Nói về niên kỷ sợ rằng hẳn còn ít hơn so với nàng vài năm nhưng mở miệng luôn gọi các nàng là tiểu bảo bối. Kim Liên thờ phào nhẹ nhõm chợt nhận ra có gì đó không ổn, Trần Duyên tả hữu sau khi giúp nàng du nhập pháp bảo vẫn không hề tách rời, thậm chí nàng còn cảm nhận được hẳn bí mật dùng lực hường thụ không ít.

- Vậy tại sao chàng còn không buông tha thiếp.

- Ta chỉ muốn xem xét mạch nàng đã ổn định chưa.

Hắn xấu xa không nhìn mặt mũi đưa ra một nguyên do thập phần khó tin. Trần Duyên mỉm cười, Thiên Hạ Hồng Lô khẽ vận, vô hình chân khí từ tay hắn len lỏi vào trong nàng.

- Tướng công xấu, chỉ cần chàng muốn thiếp ngọc thể đều tùy chàng hưởng dụng, không ngờ tướng công lại dụng tới hậu thủ này.

Kim Liên trong thanh âm đã không che giấu được từng hơi thở nặng nhọc, nàng không quên giận dữ đồng thời ném mị nhãn về phía hắn.

- Nàng mau tở ra pháp bảo ngưng thần thúc dụng.

Mĩ phụ y lời làm theo, đài sen to lớn đỡ lấy Trần Duyên cùng nàng, từ những cánh hoa một mùi hương dịu ngọt nhẹ nhàng đẩy lùi mọi dục vọng mà nàng bị Trần Duyên khơi dậy. Chỉ hai hô hấp trôi qua tia vô hình chân khí đã không còn tác dụng, mĩ phụ song mục thanh minh không hề vương vấn một tia dục vọng.

- Pháp bảo này công dụng quá thần kì, có thể kéo thiếp từ trong dục vọng bình yên thoát ra.

- Điều này cũng là ngoài dự kiến của ta, không ngờ vạn năm Huyền Vũ Hồng Liên lại cùng nàng hòa hợp tới mức này.

Kim Liên nội tâm thập phần cảm động, nàng ngay tức khắc nhận ra hắn vì lo lắng cho nàng mỗi khi phát bệnh lại đau khổ như chết đi sống lại mà đã không tiếc tổn hao linh thạch. Đùng nghĩ Trần Duyên bình thường đối với linh thạch vô lo vô nghĩ, trăm vạn linh thạch đã là hắn vốn gốc, nhưng hắn vẫn cần răng không chút nghĩ ngợi, tất cả đều là vì nàng.

- Nơi này không thể phù hợp hơn, tướng công chàng có nghĩ như thiếp không.

Dâm phụ đã lộ mặt. Nàng không còn thúc dục pháp bảo, mặc cho tia vô hình chân khí kia tiếp tục tàn bạo bên trong nội thể. Người ngọc nóng ran, Trần Duyên ngoài ý muốn nhận ra trên chân hắn, hạ thể của nàng đã là một mảnh lay lộn.

Nàng hiểu rõ bây giờ ngoài thân thể này ra nàng không còn gì có thể trả ơn cho hắn. Mĩ phụ một mặt tận tình bày ra thứ hắn ưa thích nhất, “dâm phụ” không tiếc hết thảy cùng Trần Duyên quần chiến một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 147: Nhị nữ tâm tình

Khi biết Trần Duyên vì thế từ mà không tiếc hết thảy lấy về bảo vật Lam Linh thập phần ngưỡng mộ nàng. Hai nữ nhân chỉ nửa ngày cùng nhau trò chuyện đã trở nên quen thuộc xưng nhau ti muội vô cùng thuận lợi.

- Màn đêm sắp kéo tới chúng ta dừng lại nghỉ ngơi tại đây.

Trần Duyên xung phong đi trước dò đường, mắt trông thấy thái dương khuất dần liền ra hiệu tạm thời dừng lại.

- Tướng công chủ ý không sai, trong rừng sâu này ban đêm vô cùng nguy hiểm.

- Lam Linh ti ti, thương thể trong người đã bớt đi phần nào chưa?

Kim Liên nhẹ cười, hướng Lam Linh quan tâm dò hỏi.

- Ti đã phục dụng chữa thương đan dược, thương thể ắt hẳn khuy...khuy...

Nàng con khổng lồ bất chợt ập tới.

- Ti thổ huyết rồi, chắc hẳn là do đan dược quá kém. Nếu không nhanh chóng chữa lành e rằng sau này để lại ám bệnh trong người.

Kim Liên lo lắng, nàng trong túi trữ vật lấy ra lọ đan dược thận trọng lấy bên trong ra một viên đan linh khí bức người.

- Lam Linh tí mau phục dụng nếu không tí không thể cầm cự qua được đêm nay đâu.

- Không được, đàn được này quá quý giá ắt hẳn là báu vật giữ mạng của muội ta làm sao có thể...

Lam Linh không phải là kẻ mù, nàng tầm mắt không tệ đã nhận ra thứ này giá trị liên thành nên ngập ngừng từ chối.

- Muội sao có thể tận mắt trông thấy tí có mệnh hệ nào, muội vẫn còn một viên là do tướng công cho muội, thứ này tí hãy nhanh lấy đi.

Nàng bất đắc dĩ nhìn lúc Lam Linh mở miệng ngọc, đàn được đã nhanh chóng được nàng cho vào. Được lực trong chớp mắt mạnh mẽ phát huy tác dụng, nội thương lăm le bùng phát như thể ngọn lửa vừa nhe nhói gặp phải mưa rào. Con thống khổ trôi qua, nàng kiệt lực ngủ thiếp đi. Trông thấy nữ nhân này mệnh khổ Kim Liên nội tâm thương xót đối với nàng.

- Kim Liên muội, đêm qua nếu không có muội nghĩa hiệp ra tay cứu giúp có lẽ ta...

- Đã là tí muội thì đừng nên có lời khách sáo, nếu đêm qua tí có mệnh hệ gì muội cũng không thể bàn giao với tướng công.

Lam Linh trong lòng vô cùng cảm phục trước tâm lòng của nàng, đừng nói thế giới tu tiên bạo tàn người chết ta sống, dù chỉ là cùng lợi ích hợp tác cũng là thứ quá đổi mong manh.

- Có phải sự xuất hiện của ta làm phiền muội cùng Trần Duyên đạo hữu mật ngọt tâm tình?

Sau diễn biến đêm qua nàng đã xem Kim Liên như là thân tí muội không ngại ngần trêu chọc khiến cuộc hành trình liền trở nên thập phần sôi nổi.

- Muội có ưu phiền cũng đừng giấu trong lòng, để tí giúp muội phần nào giải bớt muộn phiền.

- Tướng công đối với muội luôn là một mảnh chân tình nhưng muội lại khiến thể khiến chàng ấy tận hứng.

Kim Liên mỉm sắc lại vươn vắn một vẻ ưu buồn khó tả. Lam Linh làm sao không hiểu tí muội của mình nói “tận hứng” kia là gì, nhưng nàng vốn là nữ tử gian hồ khác biệt thật lớn với tiểu thư đài các, không quá thận thùng cùng nữ tử bàn luận phòng the vấn đề bí mật.

- Ta thấy muội không phải là loại nữ nhân yếu đuối a, không lẽ Trần Duyên đạo hữu đối với chuyện phòng the không nổi lên hứng thú.

Nàng chỉ cần nhìn qua Kim Liên đồn bộ vểnh cao, đôi bầu sữa căng tròn cùng bì bạch vô cùng mịn màng. Còn nhan sắc so với nàng cũng không hề thua kém, đã là nữ nhân đã có chồng nhưng phong quang lại không hề suy giảm, thậm chí còn pha thêm một chút nữ phụ phong vận rõ ràng nàng thường ngày luôn được tướng công tận tình “tưới tắm” làm sao có nam nhân nào có thể đối với vị muội muội này không “tận hứng” chứ.

- Không phải như tí suy đoán đâu, chàng quả thật đối với muội long phượng cùng hoan vô cùng hứng thú. Chỉ là muội bất tài chưa một lần có thể khiến chàng thỏa mãn, chỉ 2 canh giờ vừa qua đều phải buông giáp đầu hàng.

Trông thấy Kim Liên giọt lệ đọng lại trên khóe mi cuối cùng nàng cũng đã tường tận nỗi khổ tâm của vị muội muội này.

- Thật như vậy thì thương công của muội quá cường hãn a, chỉ sợ trên đời này không có nữ nhân nào có thể khuất phục hẳn.

- Đúng như lời tí nói, nên muội muốn vì tướng công thu về một tí muội có thể cùng muội khiến chuyện phòng the đối với chàng được trọn vẹn.

Kim Liên nắm chặt lấy nàng song thủ, ánh mắt hiện vẻ van xin càng khiến nàng bối rối. Đôi môi mấp máy không biết phải đáp trả như thế nào.

- Lam Linh tí, ta biết tí đối với tên nam nhân phụ bạc kia vốn đã không còn tình cảm phụ thê, nếu không phải hẳn cầu khẩn thì tí đã một đao cắt đứt đường ai nấy đi. Hay là muội mượn gió đẩy thuyền để tí cùng tướng công được tác hợp, lúc đó chúng ta thật sự là tí muội cùng một nhà.

- Không... không hay, ta vốn đã tàn hoa bại liễu sao có thể...

Lam Linh lo sợ, nàng ngọc thể run run vội vàng quay mặt né tránh.

- Còn muội thì sao, muội vốn xuất thân từ Hợp Hoang Môn nơi mà nữ nhân đối với người đời không thua gì kỹ nữ. Nhưng chàng cũng không hề chán ghét, bỏ ra cái giá cực lớn đổi lấy cho muội tự do, chúng ta lúc này không khác gì đôi thân tiên quyến lữ ngày ngày không xa rời.

Từng lời nói như đánh thẳng vào nàng tâm can khiến nữ phụ không khỏi mảnh liệt ước ao. Dù nàng mang danh ma nữ huyết tính trên người nhưng đã là nữ nhân không ai lại không muốn tìm thấy trong đời một nam nhân tốt.

Hơn ba tháng đồng hành Kim Liên thuần thực không ngừng gieo vào đầu nàng hình ảnh Trần Duyên, thậm chí những điều tối mật phòng the khi nàng cùng hẳn kẻ cận cũng không ngần ngại tiết lộ làm cho Lam Linh cũng phải đỏ mặt e thẹn. Đồng thời nữ phụ không hay biết gì đã vô tình thu nạp không ít dâm khí từ thể chất kì lạ của Kim Liên, dù đã rất nhanh được Huyền Vũ Hồng Liên kiểm xuống nhưng cũng chỉ như dòng nước lũ ngày ngày tích trữ chờ một khắc đồng thời bùng nổ không thể trở tay.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Bán Thi Nhân 18+ (nhẹ)

Hơn ba tháng đồng hành cuối cùng Trần Duyên cùng hai nàng đã tìm tới bí mật động phủ.

- Hai vị đạo hữu không quãng đường xa cùng ta tới tận nơi đây hay là vào trong uống chén trà để ta tận tình gia chủ.

Động phủ trước mắt cũng khiến Lam Linh nội tâm nhẹ nhõm, tâm trí thập phần sáng khoái.

- Ha ha ha vậy thì khách sáo không bằng tuân mệnh mời đạo hữu.

- Mời.

Động phụ quả thật được che giấu không sai, nếu không phải Lam Linh cố tình để lộ ra sợ rằng có kẻ này tình cờ đi ngang qua cũng khó có thể tưởng tượng được nơi đây còn ẩn hiện một cái không nhỏ động phủ.

- Lam Linh đạo hữu khẳng định động phủ này ngoài hai người ra không còn kẻ nào đặt chân tới đây chứ?

Ba người sắc mặt đều khó coi, phía trước nền đất để lộ không ít dấu chân. Có ít nhất hơn mười kẻ đã qua lại nơi đây.

Mĩ phụ cũng cảm thấy điều không hay, nằng nạnh chân phi người vào trong. Điều khiến nàng lo sợ đã tới, trận pháp phòng ngự đã không còn nữa. Bên trong, trên chiếc giường đã một thân ảnh gầy gộc không chút khí sắc, nét mặt hân hờ ngồi đó.

- Tiêu lang, Tiêu lang chàng...chàng...

Trung niên da dẻ xanh xao, song mục vô thần dùng một cách vô cùng kì dị quay người hướng về phía nàng. Hắn trong miệng phát ra những âm thanh khó nghe, nước bọt tung tóe như thể kẻ điên hướng nàng xông tới.

- Căn trọng là cương thi.

Trần Duyên thập phần quen thuộc với nhân dạng này, hắn đã từng chứng kiến không ít. Tuy tên này bị thi hóa chưa được bao lâu nhưng thi khí đầy đặc từ người hắn phát tán không thể nào sai biệt.

Hắn toàn lực đẩy nhanh tốc độ che chắn trước người nàng, một quyền kinh thiên động địa khiến ngực áo lún sâu. Đầu cương thi như điều đứt dây bay ngược về đập mạnh vào tường đá.

- Không...đừng tổn thương chàng.

- Lam Linh ti, hắn đã không còn là nhân loại nữa, hắn đã chết, trở thành một thi nhân chi biết ăn thịt người.

Kim Liên vội vàng lao tới kiềm giữ lấy nàng. Mĩ phụ song mục ngẹn ngào, hai chân dường như đã không còn sức lực, giọng nói khản đặc đi vì gào thét quá nhiều.

- Phong ấn.

Cương thi chỉ vừa thi hóa chưa được bao lâu ngoài da dày thịt béo thì lực lượng không khác gì phạm nhân bị Trần Duyên không tốn chút công sức dễ dàng phong ấn làm cho tứ chi đều bất động.

- Tiêu lang...tại sao chàng lại bỏ thiếp mà đi, không phải trước kia chàng từng thề non hẹn biển sẽ một đời không rời xa sao?

Mĩ phụ hai chân nhuễn ra nhưng nàng không từ bỏ, hai tay cố sức bám chặt mặt đất, kéo lê thân thể về phía đầu cương thi đang giãy giụa điên cuồng mà gào khóc.

- A...A...A...học... học...

Nàng nội tâm như đã chết, “họa vô đơn chí” khi tâm trí đã buông bỏ thì tâm độc vốn còn tồn tại trong nội thể không còn điều gì có thể kiềm chế liền như thủy triều mạnh mẽ bộc phát.

- Ưm...Ưm...hi hi hi...

Mĩ phụ thần sắc từ thống khổ ngay tức khắc trở thành dâm phụ hứng tình, nàng tay chân không còn chút sức lực ánh mắt thêm khát hướng về phía tướng công đang điên cuồng. Chiếc lưỡi nhỏ xinh không thể thu vào kéo theo đó là từng dòng tân thủy (nước bọt ấy) chảy dài.

Đầu gối chống xuống đất mạnh mẽ đẩy kiều đồn lên, ngọc thủ không tự chủ mà luồn xuống chơi đùa hạ thể. Đôi cự nhũ cũng khó có thể yên thân, nàng điên cuồng cọ xát hai khối nhu nhuyển kia xuống nền đất cứng rắn như thể chỉ đơn thuần nắn bóp đã trở nên vô dụng.

- Tướng công chàng còn thất thần ở đây, chàng không nhanh cho Hạ Thảo ti đi ra, thiếp khẳng định ti ấy có cách vẹn cả đôi đường.

Trần Duyên bị cảnh tượng dâm mị trước mắt làm cho thần thờ, hắn mặc dù vẫn còn rối rắm nhưng cũng không từ chối, từ trong Tiểu Phương Thế Giới, Hạ Thảo như tiên nữ giáng trần ưu nhã bước ra.

- Chủ nhân cho gọi nô tỳ.

- Liên nhi nói nàng có cách giải quyết phải không?

Nàng nhún người đối với Trần Duyên hành lễ.

- Hạ Thảo ti suy đoán không sai, tướng công đối với Lam Linh nữ nhân này vô cùng ưa thích.

Kim Liên thần sắc vui vẻ thân thiết ôm chặt nàng ngọc thủ như thể tiểu muội vừa lập công muốn được khen thưởng a.

- Việc này là do nàng lập mưu?

- Làm sao thiếp có thể thần thông quảng đại như vậy, chỉ là thiếp biết chàng rất hứng thú đối với vị cô nương này nên muốn thuận nước đẩy thuyền, không ngờ lại đi đến có sự này.

Hạ Thảo lắc đầu buồn bã, ngay khi biết Trần Duyên nguyên nhân muốn một trong cá thể từ ra ngoài đồng hành cùng hắn nàng đã ẩn thấy chủ nhân đối với Lam Linh hảo cảm không tẻ nên mới sai Kim Liên là người thích hợp nhất mong sẽ khiến nữ này thay đổi chủ ý. Không ngờ rằng nàng số khổ lại mắc phải tai ương này.

Hạ Thảo mang trên người Mộc Linh Thể, ngoài trợ giúp tu luyện còn có thể khiến tinh thần trở nên tinh mẫn, bài trừ tâm ma.

- Liên muội nhanh tể ra pháp bảo, ta cùng muội giúp nàng ấy thanh tịnh lại đôi chút.

Không ngoài dự kiến, đặc thù thân thể khí chất cùng công dụng thần kì của Huyền Vũ Hồng Liên thật sự đã định trệ của dâm độc đối với nàng não hải. Lam Linh nhận thấy bản thân tình cảnh xấu hổ nhưng từ chối lại không thể không chế vẫn không ngừng tự thỏa mãn.

- Lam Linh muối, xin muối hãy giết ta đi, ti không còn muốn sống nữa.

Nàng tuyệt vọng van xin ti muối của mình ra tay để nàng có thể được giải thoát. Kim Liên song mục ngăn lệ nàng không thể ra tay, lúc này Hạ Thảo như đã ù mru từ trước âm điệu như thối miến người.

- Người có muốn một lần nữa được nhìn thấy tướng công như trước kia.

- Người già dối, hẳn thật sự đã không còn sống trên cõi đời này, ta cũng không thiết gì có thể tiếp tục tồn tại.

Nàng cắn răng quyết không để kẻ khác lưu lạc.

- Đúng là hẳn không thể sống lại nhưng người có thể cùng hẳn bên nhau như xưa. Ất hẳn người cũng rõ năng lực khổng thi của khôi lỗi tông, chỉ cần có bọn chúng công pháp thì người liền có thể ở bên tướng công như trước kia mà không phải là hình hài người không ra người ma không ra ma này.

Không phải khi không mà chúng ti muối luôn xem Hạ Thảo là đại ti, đừng nghĩ ngày thường trước mắt Trần Duyên nàng chỉ là một tiểu miểu bé nhỏ. Nhưng đó chỉ là với một mình hẳn, nàng đối với tâm tư kẻ khác thì nhân vô cùng hiểu rõ, nàng chỉ trong tích tắc nắm chặt lấy Lam Linh nội tâm yếu điểm không hay không biết ra một đòn chí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Lam Linh bi thương 18+ (nặng)

Mĩ phụ trở nên im bất, hạ thể của nàng không ngừng co giật, tắc dụng thanh tỉnh của Hạ Thảo lẫn pháp bảo dần bị đẩy lùi.

- Vậy thì người muốn ta phải làm gì?

- Hi hi hi chính là thứ mà người mấy tháng nay đêm nào cũng ao ước, đó không phải cự long của chủ nhân sao?

Hạ Thảo nhẫn nại, từng chút từng chút khiến nàng rơi vào hố sâu của tuyệt vọng.

- Không đời nào, là người nói dối.

- Hạ Thảo ti nói không sai, nếu không phải đêm nào ti cũng trong giấc mộng cùng tướng công trên đầu thì làm sao lúc nào miệng bắt gác cũng gọi tên chàng. Không chỉ vậy, buổi sáng hạ thể lúc nào cũng ẩm ướt.

Lời Kim Liên nói không sai, hai nàng som tối buồn chuyên ân ái đêm đêm Lam Linh khó lòng yên giấc, chỉ cần nhớ tới lời của Kim Liên đồng thời bắt gác hình ảnh Trần Duyên lại hiện ra càng khiến tim nàng thổn thức.

Nội y của Trần Duyên sớm đã được hẳn dân phụ Kim Liên thoát xuống từ lâu, cự long vốn đã nổi giận ngấn đầu lên trời thị uy trước cái nhìn như si như mê của nàng.

- Lam Linh ti mấy năm nay đã không được mưa móc để thiếp giúp chàng.

Nàng dâm tính bộc phát, miệng ngọc như hố sâu không đáy bao trùm lấy tiểu Trần Duyên. Nhưng cự long quả thật quá cường hãn, nàng không thể nào một ngụm nuốt xuống nhưng chiếc lưỡi nhu nhuyễn quyết không chịu thua, đối với thứ hung tợn kia không chỗ nào bỏ sót.

Nàng sau khi tận tâm chăm sóc hẳn mệnh căn, trong miệng nước bọt không vội nuốt xuống mỉm cười yêu dị bước tới trước mặt Lam Linh. Mỹ phụ trong lúc rối ren bất ngờ bị nàng ti muối đột kích, đối môi mềm mại bị khóa chặt.

Bất ngờ bị đột kích Lam Linh nội tâm muốn vùng vẫy nhưng không thể, nàng lúc bày so với phạm nhân còn yếu ớt hơn bội phần. Lưỡi nàng bị lưỡi Kim Liên trên đầu, hai mỹ phụ khoèo ngừng trao nhau những giọt huyết tương nồng nặc mùi nam nhân.

- Hi hi hi đó chính là hương vị của phu quân, ti phải khắc cốt ghi tâm a, cả đời cũng không thể phai mờ.

Lam Linh gương mặt trở nên ngốc trẻ, nàng bị khí tức nam nhân mạnh mẽ của Trần Duyên đánh gục không còn có sức phản kháng.

Trần Duyên thấy thời cơ đã tới, hẳn như một vị đế vương thân chinh bước lại gần cung tần của mình. Thấy Lam Linh dâm tính đã lên tới đỉnh điểm, tuy nàng đã không còn điên cuồng như trước nhưng ánh mắt thèm khát kia đã từ lâu chuyển dời lên người hẳn.

- Nàng muốn ta làm gì, nếu nàng không nói ta không thể cho nàng được a.

Mĩ phụ tóc tai rối bời, nàng trong người nếu chỉ còn một chút hơi sức liền đã liều mạng hét lớn “kiến ta a...chàng hãy kiến ta tới chết a...”

Nàng thờ từng con nạng nhọc, ánh mắt van nài không thể làm gì khác hơn cố sức rướng tuyệt sắc gương mặt lại gần hẳn, nhả ra chiếc lưỡi thom tho liếm láp hẳn cự long. Ngay tức khắc hương vị mãnh liệt trực tiếp được nàng cảm thụ, hạ thể thậm chí còn ướt át hơn trước.

Trần Duyên cười thỏa mãn, không để nàng chờ lâu hẳn mạnh mẽ xốc nàng lên, mặc kệ mỹ phụ thân thể cực kì miễn cảm trực tiếp chiếm đoạt nàng miệng ngọc. Lam Linh điên cuồng hưởng ứng, đây là điều mà nàng đã điên cuồng khao khát bấy lâu nay.

Đồn bộ từ lâu đã phơi ngoài không khí được Trần Duyên tận tình nắn bóp, nhận thấy nàng hạ thể đã đủ ẩm ướt, cự long đói khát không thể kiềm chế nhắm thẳng vào tiểu cô nương bên dưới.

- A...A...A...

Nàng đau đớn như chết đi sống lại, phần vì nàng đã khô hạn quá lâu nay bỗng nhiên được lấp đầy, phần vì hẳn tiền vốn quá thật quá cự hãn khiến nàng không thể ngay tức khắc chống chịu.

- Ha ha ha đảm phụ, đây không phải là thứ nàng mong chờ sao, chỉ là lúc đầu thống khổ thôi, chỉ chút nữa nàng liền không khác gì các thể tử của ta chỉ biết cầu xin ta hưởng dụng.

Trần Duyên khoải chí, Hạ Thảo cùng Kim Liên không khỏi đỏ mặt. Lời hắn nói không sai, lần đầu các nàng cảm thụ thống khổ không thể kể xiết nhưng sau đó chính là từng khắc hân hoan tới tận mây xanh. Nếu không phải hân thương tiếc các nàng ăn không tiêu mà bỏ mạng thì chúng nữ quả thật không muốn cùng hắn tách rời.

- Uhm...tướng công...thiếp sướng...a...sướng...kiến thiếp nữa a...

- Sâu...sâu hơn nữa...sâu...

Chỉ sau vài lần nhấp hồng, Lam Linh đã không còn thống khổ, nàng thậm chí còn chuyển động eo thon cùng hắn vận động thập phần nhuần nhuyễn.

- Nàng không phải một lòng son sắc cùng tên thi nhân kia a, sao bây giờ lại gọi ta là tướng công hả?

- A...tướng công của thiếp chỉ có chàng, chơi thiếp được sung sướng như vậy cũng chỉ có chàng.

Nàng một mặt đảm phụ bị Trần Duyên triệt để khai phá, mặt cho tên thi nhân tướng công xấu số vô nghĩa gào thét, thể tử của hắn vẫn đang không ngừng khiêu vũ trên dương v*t của nam nhân xa lạ.

- Tức là chỉ cần khiến nàng thỏa mãn liền có thể trở thành nàng phu quân? Đảm phụ lời ta nói có phải hay không.

Hắn thập phần cao hứng, song thù mạnh mẽ đánh lên nàng căng tròn kiêu đồn. Trần Duyên nhận ra hắn càng đánh càng nghiện, trong số thể tử của hắn Lam Linh kiêu đồn chính là vô cùng thuận tay a.

- Phải...không sai, chỉ cần nam nhân khiến thiếp thỏa mãn đều là phu quân của thiếp. Chỉ cần chàng...cả đời này ban ơn mưa móc không ngừng...cho thiếp thì thiếp sẽ là đảm phụ của chàng thôi...

- Ta không cần đảm phụ, thứ ta cần chính là một đầu chó mẹ chỉ cần ta thích liền chồng mông cho ta kiên.

Trần Duyên cự long mạnh mẽ ra vào không thể nào đếm hết, mỗi lần hắn đều dùng toàn lực. Nhục nhũ, đau đớn, thỏa mãn cùng lúc xâm nhập tâm trí khiến Lam Linh không còn có thể không chế được mình chỉ cần lời Trần Duyên nói ra dù có hoang đường tới đâu nàng đều không nghĩ ngợi đáp ứng.

- Thiếp...thiếp chính là một đầu chó mẹ vô liêm sỉ, chỉ biết...uhm cùng chàng giao hoan...ngày ngày giao hoan không ngớt.

Một canh giờ, hai canh giờ...ba ngày, ba đêm cuối cùng mĩ phụ đã hoàng toàn bị Trần đại sắc lang khuất phục. Nàng tứ chi như bị tê liệt, nằm sóng soài trên giường đá. Trên mặt xuân sắc vẫn còn chưa tan, hạ thể đã ngập ngụa Trần Duyên tinh hoa, hắn không nhớ đã bắn vào trong nàng bao nhiêu lần nhưng khẳng định là không ít, nhiều đến mức hạ thể nàng không thể chứa hết nổi.

- Tướng công chàng không kiên chết ti ấy chứ.

Kim Liên xót xa đề đầu nàng gối lên chân, ba ngày qua lam Linh đã không ngừng gào thét trong khoái cảm. Nàng liên tục vận động, hạ thể điên cuồng phun ra nuốt vào cự long của hắn như thể muốn xóa đi nỗi đau khổ đang đè nén trong lòng.

- Muội không cần phải lo lắng, ti nghĩ chủ nhân biết chừng mực, muội xem thứ điên cuồng này vẫn chưa hề mệt mỏi a, có phải chàng muốn giết chúng thiếp mới vừa lòng.

Hạ Thảo ngoan ngoãn ngồi vào giữa hai chân hắn thuần thực dùng miệng ngọc tẩy đi vết tích của cuộc truy hoan vừa rồi. Kinh dị hơn cự long của Trần Duyên vẫn không hề suy xuyến, vẫn cứ hùng dũng nơi đó chờ đợi Hạ Thảo ăn cần chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Khống thi công pháp

Ngày hôm sau Lam Linh mất phương dần hé mở, lực lượng đang từng chút một quay trở lại với nàng. Chưa kịp nhận thấy điều gì xung quanh thì nhục thể chi khê cử động hạ thể đã nhói lên khiến nàng bất giác rên lên thành thành tiếng.

Ngọc thủ xoa nhẹ, nàng hoảng hốt nhận thấy một mảnh lông vểnh vẫn còn bên dưới. Tinh hoa hắn bắn vào trong này sau mỗi cử động lại bị ép dồn nén bắn ra ngoài không ngớt.

- Lam Linh, ti vẫn còn chưa khỏi hẳn, đừng vận sức quá nhiều.

Kim Liên nhận ra nàng đã tỉnh giấc mở lời an ủi.

- Kim Liên muội chuyện đêm qua là sự thật?

- Là sự thật, ti muội chúng ta đều đã là người của chàng, ti sẽ không còn cô đơn, còn tướng công, còn các ti muội sẽ luôn ở bên ti.

Trần Duyên cũng tiến bước lại gần, bế nàng ngọc thể ngồi xuống trên giường đá.

- Liên nhi dù nàng có nói gì chẳng nữa trong thâm tâm ta đã xem nàng là Trần Duyên này thể tử. Dù nàng có dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng không thể thoát khỏi tay ta đâu.

Mĩ phụ sắc mặt biến chuyển lạnh lùng, song mục toát ra nồng đượm sát khí, nghiền răng từng chữ.

- Ngươi đừng mơ tưởng có thể lợi dụng trong lúc nguy cấp chiếm lấy ta thân thể liền có thể khiến Lam Linh này khuất phục cam chịu trở thành nữ nhân dễ người đùa bỡn.

- Lam Linh ti.

Kim Liên bồn chồn lo lắng.

- Ta cùng người từ đầu chỉ là công bằng trao đổi, ta cùng người hoang đường một đêm đổi lại là công pháp chính tông của Khôi Lỗi Tông.

Lam Linh thần sắc không chút suy giảm như thể đối với nàng cùng nam nhân giao hoang không phải là vấn đề trầm trọng.

- Được rồi Liên nhi, lời ta đã nói ra làm sao có thể rút lại được.

Trần Duyên thần tình không lấy làm lạ, lòng bàn tay đã chuẩn bị sẵn từ trước đó đưa ra một quyển trục màu xám được niêm phong cẩn thận thông thả đưa tới trước mặt nàng.

- Đây chính là Khổng Thi Linh Pháp, công pháp đặc thù chỉ có đệ tử hạch tâm Khôi Lỗi Tông mới có thể nắm giữ.

Nàng chần chừ có chút ngại, nhưng cảm thấy Trần Duyên không có ý ngăn cản miễn nhân nhanh chóng bắt lấy.

- Trao đổi giữa ta và người đã hoàn thành, chúng ta không ai nợ ai.

Lam Linh muốn tránh thoát khỏi vòng tay của hắn. Sau một hồi dây dưa rõ ràng nàng không thể nào thoát ra được.

- Nàng đã từng thể với ta điều gì không lẽ đã quên rồi sao, cả đời này nàng chính là Trần Duyên ta nữ nhân.

Trần Duyên bá đạo bản tính trước nay vẫn không hề thay đổi, nhất là đối với nữ nhân hắn không đời nào để kẻ đã có quan hệ cùng hắn bỏ đi, hắn phải dùng mọi cách giữ nàng lại bên mình.

Mỉ phụ mất phương sắc lạnh, nàng không một lời đáp trả. Mờ ra quyển trục, mắt gần nửa ngày nghiên cứu Lam Linh lấy ra truy thủ, nàng chậm chậm bước lại gần tên tướng công đang thi hóa kìa.

- Gừ...gừ...khè...

Thi nhân tử chi vẫn còn bị Trần Duyên phong ấn không thể cử động, cảm nhận được hơi thở của người sống liền như điên dại. Hầm răng không ngừng cắn mạnh vào hư không như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Hành động của Lam Linh đã đánh động Trần Duyên cùng nhị nữ gần đó, trước ánh mắt khó tin của ba người, nữ nhân nét mặt không đổi, truy thủ trong tay dứt khoát đâm thẳng vào mi tâm kẻ mà nàng từng xem là tướng công khiến chất huyết dịch bắn tung tóe bốc mùi hôi thối khắp nơi.

- Người hãy an nghỉ dưới hoàng tuyền a, thù của người ta sẽ báo.

- Nhân Thi Biến.

Nàng song thủ bắt ấn nhanh như chào chớp. Đầu cương thi dần trở nên khô héo, da dẻ khô quắt lại khiến người ngoài trông thấy cực kì đáng sợ.

- Tiếp lấy.

Trần Duyên từ trong túi trữ vật lấy ra một cổ quan tài kì dị, hắn đã từng tra xét qua. Cổ quan tài này chính là một món pháp khí cấp 2 Giáp đẳng. Hà Thiên Dẫn khẳng định dùng thứ này để bồi dưỡng đầu cương thi của hắn.

Lam Linh nhẹ nhàng tiếp lấy, nàng dùng chân khí không chế đầu cương thi bước vào trong quan tài. Sau đó lấy ra lá bùa thật lớn chỉ đọc một chữ “Phong” mọi đông tác đều không hề chậm trễ, ngay khi bán thi nhân vừa chết là lúc thi khí mãnh liệt bộc phát ra ngoài. Người thi triển phải nhân lúc này phong ấn cương thi từ từ bồi dưỡng.

Nàng thu công, dùng một sợi dây thừng to lớn cột chặt lấy cổ quan tài mang sau lưng, quay qua nhìn Trần Duyên lạnh lùng nghi vấn.

- Lúc này người còn muốn đem ta trở thành người nữ nhân nữa hay không?

Hạ Thảo sắc mặt có chút trầm trọng, nàng từ đầu tất cả đều đã thu vào trong mắt. Dù tên nam nhân kia đã trở thành bán thi nhân không thể trở lại làm người nhưng nữ nhân này lại không ngần ngại một đao đoạt mệnh. Kinh dị hơn ả còn dùng chính thân xác của tướng công luyện chế thi sát nhằm tăng cường thực lực. Nếu chủ nhân thật sự...

- Chủ nhân xin hãy cân nhắc, ả ta...

Trần Duyên phát tay khiến lời nàng vừa định nói ra liền bị ngăn trở lại. Thiếu niên sắc mặt bình thản không chút gợn sóng, những gì diễn ra trước mắt không hề làm hắn ái ngại.

Hữu thủ nâng nàng mỉa cầm, Trần Duyên đột ngột chiếm hữu lấy đôi môi mềm mại trước vẻ bất khả tư nghị của Lam Linh. Lưỡi hắn nhẹ nhàng tách nàng răng ngọc, chậm chạp tấn công vào bên trong. Mỉ phụ nhục thể như tê dại đi, Trần Duyên không ngừng chơi đùa bên trong nàng khoang miệng, cả hai trao nhau những dòng mật ngọc làm cho cuộc truy hoan miêng lưỡi này triền miên không dứt. Mãi tới khi Lam Linh hô hấp dần nặng nề Trần đại sắc lang mới buông tha cho nàng.

Hành động của hắn đã gấp trăm lần lời khẳng định, “nhất ngôn cửu đỉnh” một lời Trần Duyên hắn nói ra dù có thịt nát xương tan quyết không thể nào rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Lật tẩy thi thành âm mưu

Song Hà Quốc một tiểu quốc cực kì nhỏ bé do phạm nhân gây dựng, nơi đây đất đai cằn cỗi trồng trọt khó khăn chứ đừng nói đến thiên tài địa bảo có thể tồn tại. Đổi lại nhờ địa thế cằn cỗi này mà Song Hà Quốc lại có thể ung dung tồn tại.

- Đây mà là phạm quốc sao? Nếu gọi là thi quốc cũng không sai a.

Trần Duyên bỏ công gần ba tuần trăng mới có thể lần mò được tới đây, Song Hà Quốc thật ra cũng chỉ là một thành trì nơi mà nhân loại yếu ớt phải lẫn tránh để tồn tại.

Cầm trên tay Truy Thi Ngọc, Trần Duyên dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn xuống tòa tiểu thành ngập tràn thi khí. Truy Thi Ngọc là một thứ đặc thù pháp khí, từ sau khi bị Chu lão âm khiển bản thân rơi vào vòng vây thi đàn Trần Duyên liền dùng hơn vạn điểm công hiến để đổi lấy. Chỉ cần cách đó trăm bước có cương thi thì Truy Thi Ngọc sẽ phát thanh quang cảnh báo.

- Khôi Lỗi Tông không ngờ lại cao tay tới mức này, cả gan biến một tòa tiểu thành hơn vạn phạm nhân trở thành cương thi, một bút này không phải quá lớn đi.

Trần Duyên kinh hoàng cũng là điều dễ hiểu, đồ sát một thành đã là một bước đi mạo hiểm nhưng để biến hàng vạn thi thể đó thành cương thi thì cái giá bỏ ra quá đắt, để những cương thi kia có thể từ từ trưởng thành trở thành vũ khí sắc bén thì thời gian tiêu tốn phải mất hơn ngàn năm. Một đại âm mưu thuận lợi được bày ra ngay trước mũi Ma Kiếm Tông.

- Một tòa tiểu thành nhỏ nhỏ này đương nhiên đại tông phái các ngươi cũng lười để ý tới, cũng phải thôi, nơi đây linh khí hạn hẹp dù có thu nạp ngàn năm cũng không thể bằng Ma Kiếm Tông một năm tu luyện.

Chu lão hơi chút ngoài ý muốn nhìn xuống những đáng người xiêu vẹo lang thang khắp nơi. Bọn họ đã bị thi hóa không còn tính người.

- Chu lão có tra xét thấy xung quanh có kẻ nào canh gác không?

Để đề phòng Trần Duyên liền nhờ Chu lão cảnh giới, dù hần thần thức có vượt trội thì cũng không thể nào sánh bằng Nguyên Anh kì tu sĩ.

- Hừm ta cảm nhận được ít nhất có hai tồn tại là tu sĩ Trúc Cơ kì, một tên đang tiến tới gần đây. Còn lại hơn mười tên Luyện Khí kì đệ tử.

Quả nhiên lời Chu lão không sai, từ xa một tên hôi bảo tu sĩ chân đạp pháp khí bay tới.

- Phía trước là kẻ nào, còn không nhanh rời đi hay là ngươi muốn để mạng lại đây.

Trung niên tu sĩ miệng hét dài, không hề để Trần Duyên vào mắt.

- Nếu đã vậy thì ngươi đi chết đi.

Cùng kẻ khác dong dài không phải là tác phong của Trần Duyên, Tiểu Huyết được giấu trong tay áo lao nhanh ra ngoài. Tên hôi bảo tu sĩ càng hốt hoảng không kém, chính hắn cũng không ngờ rằng chỉ thuận miệng đe dọa lại câu dẫn ra một tên thần kinh không nói không rằng liền ra tay.

- Dám coi thường ta.

Hôi bảo tu sĩ cũng không phải dạng vừa, sau lưng quan tài bật nắp bóng đen từ đó phóng ra đỡ lấy Tiểu Huyết một chiêu chí mạng.

- Linh trùng này là cấp hai linh trùng.

Nhận thấy thi sát tà thủ bị cắt đứt quá nửa hần liền chột nhận ra kẻ phía trước không dễ đối phó, lấy ra trong người truyền âm phù gọi ra đồng bạn.

Trần Duyên làm sao có thể để hắn đạt được ý nguyện, Hóa Mộc Quyết lưu chuyển khắp kì kinh bát mạch Loa Trùng Ốc lại lần nữa hiện ra. Nhất Lục, Nhị Lục hai đầu Lục Đường Lang lâu ngày bị Trần Duyên giam cầm bên trong pháp bảo, nơi ấy mặc dù có thể giúp bọn chúng tu luyện nhưng với bản tính hiếu chiến thì chỉ có trong sinh tử mới có thể khiến Lục Đường Lang tìm thấy khoái cảm.

- Hắc Bạch Lưỡng Nghi Trận.

Hữu thủ Hắc trận, Tả thủ Bạch trận Nhất Lục cùng Nhị Lục khí thế không kém gì cấp hai linh trùng như lưỡi đao đoạt mạng kẻ vào cổ kẻ thù.

Trên không trung hôi bảo tu sĩ bất ngờ bị vây công, hần trở mắt ngược nhìn Trần Duyên song thủ duy trì trận pháp nhưng bản thân lại bất lực. Chống lại tam mũi tấn công đều là cấp hai yêu thú trong đó hai đầu đường lang lại thập phần ăn ý, ngay cả hần thi sát cũng khó lòng cầm cự.

- Á tiên ti kia không phải à suốt ngày trốn tránh trông chừng thì làm sao ta lại rơi vào hoàng cảnh này.

Ngay cả truyền tin phù cũng không có cơ hội phóng đi hôi bảo tu sĩ bắt đầu thấy hối hận khi là kẻ đứng mũi chịu sào lao ra.

- Đạo hữu tất cả chỉ là hiểu lầm, nơi đây vốn là trọng địa của Khôi Lỗi Tông mong đạo hữu nể mặt tông môn mà rời đi.

Hắn nào đâu còn vẻ mặt hung hãn như trước, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Ném phai Trần Duyên lợi hại thực lực ý nghĩ một tay trấn áp đều đã tiêu tan. Chỉ còn cách nói ra phía sau to lớn giá đỡ hi vọng hắn biết khó mà lui.

- Ha ha ha tiểu quốc này vốn này sát rìa lãnh thổ Ma Kiếm Tông làm sao tới lượt Khôi Lỗi Tông các ngươi có thể nhúng tay.

- Ngươi... ngươi là...

Nhận ra Trần Duyên hậu trường, trung niên giọng nói lấp bắp.

- Xoẹt... xoẹt...

Tiểu tiên không biết từ đâu bay tới nhắm ngay Trần Duyên đầu lâu. Tiểu Mập Mập từ lâu đã canh phòng cẩn mật, Phệ Huyết Trùng lao ra tạo thành lá chắn vững chắc bao bọc lấy Trần Duyên bên trong. Tiểu tiên sau khi xuyên qua gần mười đầu linh trùng cuối cùng cũng bị cản lại, đầu mũi tên một phần đã xuyên qua lá chắn xuyết chút nữa đầu hần đã bể tan tành.

- Có kẻ đánh lên.

- Làm sao hắn có thể... không phải hắn đã dồn toàn bộ thần thức để khống chế ba đầu linh trùng kia sao?

Trong bóng tối, hắc y kinh ngạc, nó trong tay liên tục bắn hơn mười tiễn nhưng tất cả đều bị hăng hà sa số Phệ Huyết Trùng cản trở.

- Thần Khổng Vạn Trùng.

Trần Duyên cùng Tiểu Mập Mập tinh thần hợp nhất. Kẻ ẩn giấu kia ắt hẳn tu vi cũng đã đột phá Trúc Cơ, hần không thể vì coi thường kẻ khác để phải ân hận.

Thần thông được triển khai, Tiểu Mập Mập thần thức được gia tăng gấp bội. Hàng vạn Phệ Huyết Trùng hướng theo nơi mũi tên phát ra mà lao tới tấn công. Quả nhiên một bóng đen

cũng từ đó thoát đi, nhưng hần không thể vô thành vô tức đi qua vòng vây của linh trùng. Mỗi đầu Phệ Huyết Trùng đều có thực lực Giáp đẳng linh trùng, dù hần tu vi cao cường nhưng đứng trước số đông vây quanh thì cũng khó mà cựa quậy.

- Thiên Trùng Tù Lung.

Hàng vạn Phệ Huyết Trùng trở nên cứng rắn, bọn chúng dần kết hợp tạo thành một cái lồng lớn, bao bọc lấy kẻ thù bên trong.

- Đây chính là Giáp đẳng cấp hai trận pháp sao?

Trông thấy tu sĩ Trúc Cơ dễ dàng không khác gì tiểu kê bị giam cầm Trần Duyên cũng thật sự cảm thán pháp trận uy lực. Không ngờ tên kia dù chỉ mới đột phá Trúc Cơ chân khí còn đôi chút phù phiếm nhưng lại vô thanh vô tức khiến hần không kịp trở tay đành bị giam lỏng.

- Khốn kiếp tha ta ra...

Nữ nhân điên cuồng lấy trong người nào là cung, nỏ, chùy... không ngừng hướng tù lung công kích nhưng tất cả đều thất bại.

- À không phải là thương gia chứ.

Nhìn thấy hơn trăm món pháp khí bị lôi ra Trần Duyên buồn cười thầm nghĩ.

- Bằng hữu xin hãy nương tay, ta cùng sư muội sẽ dày công báo đáp.

- Dày công báo đáp sao? Vậy thì người hãy nói ra âm mưu của Khôi Lỗi Tông của các người cho ta nghe nếu không...

Nhìn thấy sư đệ dễ dàng bị bắt giữ trung niên sắc mặt càng tái mét. Hần cắn răng quyết tuyệt.

- Nếu người đã không chừa cho ta con đường sống thì dù có chết ta cũng muốn kéo theo thứ gì đó làm đệm lưng.

- Tự bạo. ha ha ha nếu người mất ba đầu linh trùng này ắt hẳn cũng không hề nhẹ nhõm a.

Hần phóng thi sát về phía bọn Tiểu Huyết, còn bản thân thì liều mạng lui về điên cuồng nhìn ba đầu linh trùng đáng ghét kia bị oanh tạc.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Gậy ông đập lưng ông

Sắp thấy từ ki của tên súc sinh dám xông vào lãnh địa của hần đã gần kề, trung niên tu sĩ tuy thập phần nuối tiếc đầu thi sát hần đã bồi dưỡng hơn 300 năm qua nhưng so với tính mạng, dù bỏ ra lớn chừng nào cũng đều đáng giá.

- Ngưng Trùng Tiễn.

Từ trong tay áo, Ngưng Trùng Tiễn được Trần Duyên cất giấu sẵn từ trước. Trùng tiễn phóng ra với tốc độ gấp mười lần khi hần phi pháp kiểm cấm chặt lấy thi sát. Thi sát bị dính chặt vào trùng tiễn tiếp tục lao đi hướng về hồi bảo tu sĩ đang âm thầm tính kế bỏ chạy.

- Đừng...đừng lại đây...

Hồi bảo tu sĩ kinh hoàng miệng gào lớn. Nhưng tất cả đều đã muộn màng, tự bạo đã được kích phát từ trước không thể ngăn chặn. Thi sát kia tự bạo không thua gì một đầu Đinh đẳng cấp 2 yêu thú bạo yêu đan, cuốn lấy chủ nhân của nó xuống dưới hoàn tuyền.

Hóa lực quá mạnh trung niên tu sĩ trên người hầu như đều tan thành cát bụi. Dù không trực tiếp hứng chịu nhưng tam trùng bị đẩy văng ra xa, với sức sống mạnh mẽ của linh trùng tam trùng không bị trọng thương lùi về bên cạnh Trần Duyên.

- Nữ nhân kia, người có nhận ra kẻ này là ai không?

Trần Duyên lấy ra bức họa lúc còn sống của tên đã trở thành Lam Linh sát thi.

- Tiểu...tiểu nữ biết hần, chỉ...chỉ là...

Nữ nhân bên ngoài cũng có chút ít nhan sắc, tuy không thể nào cũng Lam Linh so sánh nhưng cũng không ít nam nhân từng tò ý với ả.

- Nếu người đã còn cứng miệng thì...

Lục Đường Lang không để ả có cơ hội thoái thác, một vết chém không hề thương hoa tiếc ngọc lên khuôn mặt không tí vết của nàng.

- Người còn không khai ra thì đừng trách ta cho người chết rất khó coi.

Nữ nhân mặt ngọc không chút do dự bị tàn phá, nàng hoảng sợ tột cùng vội vàng thành thật khai báo.

- Là...là ta tình nhân, hần trong lúc thế tử đi vắng không kiếm được thú vui xác thịt nên đã ға gặm cùng ta lên giường.

- Vậy tại sao hần lại bị thi hóa?

Nàng lời khai quả thật không ngoài tiên đoán của Trần Duyên, rõ ràng động phủ không hề có dấu vết tranh đấu. Hần còn nhận thấy hương thơm nữ nhân trong khi Lam Linh từng nói hai năm qua đã không trở về, tên súc sinh kia khẳng định là chết trên bụng nữ nhân. Điều này nàng có lẽ đã nhận ra từ trước, nữ phụ than khóc không phải là vì tên phụ bạc kia mà bởi vì biết được trong lúc nàng đi vắng hần thậm chí còn mang nữ nhân trở về.

- Là... là ta cần một đầu sát thi, hẳn chính là tài liệu thượng đẳng. Trong khi hẳn vẫn còn mê mang trong cơn khoái lạc, ta đã nhanh tay khống chế, sau đó lập pháp trận hồng hồng biến hẳn trở thành bản thi nhân.

Nàng sợ hãi tường tận kể ra mình âm mưu sát hại kẻ vụng trộm, mà không hay biết rằng đằng xa có một nữ nhân sát khí đằng đằng đã nghe thấy toàn bộ.

Lam Linh sát khí không hề che giấu, bước lại gần.

- Người có nhận ra nàng ta lại ai không?

Nữ nhân đầu khoả ngược nhìn, nàng hoàn toàn mờ mịt lắc đầu. Điều nàng trông chờ lúc này chính là Trần Duyên có được hẳn thỏa mãn câu trả lời mà tha cho nàng một mạng.

- Ta từng là thê tử của tên nam nhân người vụng trộm kia.

Lam Linh thanh âm đáng sợ, nàng hận không thể chặt nữ nhân này thành ngàn mảnh.

- Không được, ta có việc cần dùng tới ả, sau khi hoàn thành ta bảo đảm với nàng sẽ cho ả ta chết không toàn thây.

Mỉ phụ dù muốn tự tay diệt sát ả ta nhưng nàng không dám trái ý hẳn. Nàng biết rõ hẳn là kẻ vô cùng thương xót nữ nhân của mình, đồng thời cũng là kẻ thập phần bá đạo. Nàng không rõ nếu thật sự chống lại hẳn sẽ mang tới cho bản thân kết cục gì.

- Chu lão có cách nào moi lấy thông tin Khôi Lỗi Tông từ nữ nhân này không, ta không thể nào bắt ép ả khai ra một chút thông tin gì.

Nhớ lại kết cục của Hà Thiên Dẫn, Trần Duyên khẳng định bó tay không thể làm gì khác. Nhưng nắm giữ một tên Trúc Cơ từ Khôi Lỗi Tông chính là cơ hội ngàn năm có một. Moi ra được bọn chúng bí mật chính là thiên đại chỗ tốt.

- Hừ tiểu tử người chỉ có những lúc này mới nghĩ tới lão phu a.

Chu lão liếc mắt khinh thường. Lão một tay đặt lên nữ nhân miệng lẩm bẩm. ả ta căn bản không có cơ hội phản kháng, tiếng hét kinh sợ vang vọng khắp núi rừng khiến kẻ khác phải lạnh người.

- Suu hồn.

Trần Duyên nhanh chóng nhận ra, nữ nhân đôi mắt trắng dã, khuôn mặt ngốc trẻ. Rõ ràng thần hồn đã bị lực lượng kinh người từ Chu lão chấn bể nát hấp thu lấy kị ức. Trong tu tiên giới đây cũng không phải là sự việc gì hiếm gặp nhưng không ai lại muốn tà thuật này dùng trên bản thân nên tốt nhất là âm thầm ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Lục Đường Lang đột phá, sinh biến dị

Quả nhiên Khôi Lỗi Tông áp ủ một âm mưu kinh người, tòa tiểu thành này chỉ là một trong rất nhiều nơi bọn chúng thuận đường thi sát. Thậm chí là căn cứ nhỏ nhất nên mới sai sử ba tên Trúc Cơ tọa trấn trong đó Hà Thiên Dẫn lĩnh đội.

Những lão bắt từ kia muốn thu về ngàn vạn cương thi nên đã phái chúng đệ tử đi khắp nơi bí mật tìm những tòa thành của phạm nhân để không bị các môn phái khác phát hiện ra. Nếu không phải tình cờ Trần Duyên giết chết Thiên Dẫn thì bí mật động trời này hẳn bị che giấu thêm một hồi lâu a.

- Trong thần hồn của ả còn để lại ba nơi khác cách đây cũng không xa, bọn chúng đều là tiểu thành nếu người có hứng thú thì khà... khà...

Một già một trẻ bản tính xấu xa, âm trầm nhìn nhau cười như thể báo hiệu một hồi tồn thất cực lớn của Khôi Lỗi Tông. Thu lấy trên người túi từ vật, thi thể Trúc Cơ được hai đầu Lục Đường Lang tận tình chiêu cố.

- Hồi tên kia ắt hẳn cũng là nhị tằng Trúc Cơ a, quả là đáng tiếc.

Thả ra Phệ Huyết Trùng thi thành liền trở thành bình địa, còn hơn mười tên Luyện Khí kị đệ tử đương nhiên không thể thoát khỏi cái chết. Bọn chúng không ngờ rằng hai vị sư thúc vừa rời đi không lâu lại đưa về một đại họa.

- Cặp Lục Đường Lang này chúng muốn đột phá, tiểu tử người còn không mau bày trận.

Chu lão ánh mắt tinh tường nhìn ra thời khắc trọng đại, mấy năm đi cùng Trần Duyên từ khi còn trong trứng nước, hấp thụ biết bao huyết nhục cấp hai yêu thú đến tu sĩ Trúc Cơ cuối cùng bọn chúng cũng đã có thể nổi gót theo Tiểu Huyết đột phá cấp hai linh trùng.

- Thần Khống Vận Trùng.

Đỏ án linh trùng lần nữa hiện ra trên mi tâm, đồng thời cả Nhất Lục cùng Nhị Lục trên thân cũng hiện hữu. Tiểu Mập Mạp cùng Trần Duyên thần thức gần như tất cả đều đổ dồn về cặp đường lang.

Cặp Lục Đường Lang quả thật không làm hẳn thất vọng, trông thấy Tiểu Huyết lần trước bọn chúng cũng quyết không chịu thua. Song đao run rẩy cắm chặt xuống đất sáu chân bám chặt, lớp vỏ chuyển màu thành vàng óng từng mảng, từng mảng rơi xuống để lộ tia lục quang thần bí bên trong.

Động tĩnh quả thật không nhỏ, những đả thủ gần đó bị đánh động tò mò tiến lại gần. Tiểu Huyết quả nhiên không hổ là tinh cậ linh trùng, không một con ruồi có thể lọt qua. Bọn chúng cái gì cũng không thấy liền oan uổng mất mạng.

- Các người cẩn trọng, chúng ta đang tới rất gần.

Đoàn mười người tay cầm binh khí dẫn đầu là một tên Trúc Cơ kị tu sĩ thận trọng tiến đến. Bọn chúng vốn là tán tu dự định sẽ đi vào Song Hà Quốc nghỉ ngơi một thời gian sau đó

mới quyết định trở về. Không ngờ khi lại gần liền phát hiện ra kì dị đồng tĩnh. Ban đầu có rất nhiều người phản đối nhưng tán tu bọn chúng tài sản lại ít tới mức đáng thương đứng trước dụ hoặc lớn thế này không thể kiềm chế. Cuối cùng chỉ còn mười tên không sợ chết mon men tới gần.

- Phía trước là linh trùng mau dần trận.

- Có linh trùng chắn giữ thì trong đó tám thành chính là bảo vật. Huỳnh đệ chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, mới mong có ngày đạt thành đại đạo.

Tên Trúc Cơ tu sĩ khí thế sôi trào hét lớn. Hắn nhận ra kì lạ linh trùng này đều là cấp một không thể uy hiếp bản thân tính mạng. Đồng thời hồ hạo những kẻ khác hòng lôi kéo một chút thời gian để hắn có thể cướp lấy bảo vật.

Năm đầu Phệ Huyết Trùng đều bị một kiếm diệt gọn, tên Trúc Cơ tu sĩ lòng tin bành trướng mặt kệ đồng đạo đang van xin cứu mạng tự thân lao vào trong mỗi lúc một sâu.

- Nơi này lẽ nào là trùng ổ, ta đã giết gần trăm đầu nhưng bọn chúng không khác gì lá mùa thu chém mãi không hết.

Hắn đã nhận thấy có điều bất ổn, Phệ Huyết Trùng vây quanh càng lúc càng đông đảo che khuất cả tầm nhìn.

- Không ổn là vậy công.

Hoảng hốt, hàng vạn đầu linh trùng kì quái bao vây. Tiểu Huyết trông thấy đồng loại ngã xuống đã thật sự động nộ, thân chinh cùng hắn giao chiến.

- Đây ắt hẳn là trùng vương, chỉ cần giết được nó thì bọn chúng sẽ tự đông tan vỡ a.

Hắn trông thấy Tiểu Huyết lại gần không hề hoảng sợ thậm chí còn mừng thầm. Cùng một đầu cấp hai linh trùng giao chiến còn đỡ hơn rất nhiều so với việc bị hàng vạn linh trùng xâu xé.

- Keeng...ah...ah...

Tên tu sĩ song mục mở lớn, hấn thân tán tu không thể mua cho bản thân một thanh cấp hai pháp khí nhưng ý vào tự thân thực lực ắt hẳn có thể cùng cấp hai linh trùng giao đấu. Sự thật lại quá chua chát, pháp kiếm không thể chống chịu bị phê bỏ liên kéo theo đó là đầu lâu đã rời khỏi cổ.

Hàng vạn Phệ Huyết Trùng ngửi thấy mùi huyết dịch liền trở nên điên cuồng lao vào xâu xé hắn thi thể.

Ấu đó cũng là chuyện thường ngày của tu tiên giới, gặp phải thiên địa cơ duyên nếu như người đủ bản lĩnh liền có thể thu về cho bản thân thiên đại thực lực, nếu không ngay cả một mảnh xương cũng không còn. Một tu sĩ Trúc Cơ nếu ném vào một môn phái nhỏ cũng đủ để xưng hùng xưng bá trở thành kẻ đứng đầu nhưng cũng chỉ là một hạt cát nhỏ bé khi đi ra biển lớn.

Bên trong, Trần Duyên rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm. Cấp Lục Đường Lang đã thành công đột phá, thanh thể xem ra cũng không kém Tiểu Huyết gây ra trước kia thậm chí còn có phần mãnh liệt hơn.

Lục Đường Lang sau khi đột phá đã cao hơn hẳn nửa đầu người, song đao có vẻ sắc bén hơn trước. Trần Duyên thậm chí còn cảm nhận được một chút luồng khí lưu chuyển trên thân đao, rõ ràng là...

- Đao ý linh trùng có thể sao?

Trần Duyên bất khả tư nghị nhìn chằm chằm vào hấn linh trùng. Có những kẻ cả đời còn không luyện thành ngay cả hấn một phần muốn đẩy nhanh tốc độ được Chu lão chính tay kích phát.

- Quả nhiên là đao ý. Nhưng chỉ là hạt giống đao ý còn kém một vạn chín ngàn dặm nữa mới có thể chạm tới.

Chu lão hài lòng mỉm cười.

- Khả khả khả tiểu tử ngươi quả nhiên vận may không nhỏ a, hai đầu Lục Đường Lang này không chỉ sinh ra đao ý, thậm chí bọn chúng cũng đã biến dị.

- Biến dị?

Trần Duyên lúc này mới nhận ra, lớp vỏ không khác gì điệp thảo trước kia đã hoàn toàn bị thay thế. Về ngoài không khác gì pho tượng được chạm khắc từ mã ngọc óng ánh.

- Không sai, chúng đã trở thành Ngọc Thạch Đường Lang chân quý.

Lạ lẫm về ngoài của bản thân cấp đường lang không ngừng tra xét đồng thời mở miệng kêu gọi chủ nhân sợ rằng hắn không nhận ra bọn chúng.

- Xi...xi...

Tiếng động cánh của Tiểu Huyết vang lên, nhận ra đồng tĩnh không còn Tiểu Huyết đoán ra Lục Đường Lang lột xác đã kết thúc liền vội vàng quay trở về hội họp.

Nhìn thấy hai tồn tại lạ lẫm không chút do dự Tiểu Huyết xông tới tấn công.

- Khoan đã...

Trần Duyên chưa kịp ngăn cản thì hai tàn ảnh đã lao đi, đến khi hắn chợt nhận ra song đao đã kề trước người Tiểu Huyết.

- Vậy...quá nhanh đi.

Thực lực Tiểu Huyết hẳn là kẻ rõ hơn ai hết, sợ rằng cấp hai Đinh đẳng yêu thú mới có thể cùng Tiểu Huyết một trận đại chiến. Không ngờ chỉ trong chớp mắt liền bị chế trụ.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Truy cùng diệt tận

Hai đầu Ngọc Thạch Đường Lang dễ dàng chế trụ Tiểu Huyết làm cho Trần Duyên một phen kinh hãi.

- Khả khả dù sao Ngọc Thạch Đường Lang cũng xếp hạn trước một trăm của Vạn Trùng Bàng a.
- Vạn Trùng Bàng?

Trước đây hẳn từng nghe Chu Lão nói về Bách Trùng Bàng mà Tinh Thần Trùng nghiêm nhiên chiếm vị trí đệ ngũ, đây là lần đầu Chu lão nói về Vạn Trùng Bàng.

- Không sai, Bách Trùng Bàng còn được những tu sĩ thời thượng cổ kính cần đặt cho tên hiệu là Thiên Trùng Bân ẩn chứa tin tức về trăm loại linh trùng đứng đầu trong thiên hạ.

- Còn Vạn Trùng Bàng chỉ được hạng tu sĩ sau này lập ra còn được biết tới là Địa Trùng Bàng liệt kê những linh trùng lợi hại. Tuy không thể đem ra cùng trăm đầu linh trùng kia so sánh nhưng mỗi loại trong số chúng đều mang trong mình uy lực bất phàm.

Ngọc Thạch Đường Lang tuy chưa thể bước chân vào Thiên Trùng Bàng nhưng ở Địa Trùng Bàng uy danh cũng không tệ. Tốc độ kinh người cùng nhục thể như ngọc thạch vô kiên bất toái đây chính là loài linh trùng hiếu sát bậc nhất dù vài cái tên phía trên cũng phải e ngại không thôi.

Trần Duyên thập phần hài lòng, nên nhớ uy lực thật sự của hai đầu đường lang này là khi hắn dùng Hắc Bạch Lưỡng Nghi Trận không chế bọn chúng hợp kích, lúc đó dù là tu sĩ Trúc Cơ trung kì cũng phải ôm hận.

Tiểu Huyết không phục muốn tái đấu nhưng đã bị Trần Duyên bác bỏ, cường hành thu cả bọn vào trong. Tiểu Huyết lợi hại thật sự nằm ở chỗ thiên đại số lượng phía sau, nếu cùng Ngọc Thạch Đường Lang đơn độc đối kháng khác này lấy điểm bất lợi của bản thân mà đi so kè với điểm lợi hại của kẻ khác chứ.

Nửa ngày trôi qua trên một tòa tiểu thành cách đó không xa hai bóng người giằng co không ai nhường ai, tình hình càng trở nên thảm liệt khi những xung quanh là hàng trăm thi thể huyết nhục bẽ bết.

- Người là kẻ nào biết nơi đây đã được Khôi Lỗi Tông phong tỏa mà còn cả gan xông vào giết người. Người có tin chí cần Khôi Lỗi Tông chúng ta phát lệnh truy nã trên trời dưới đất này liền không chỗ nào cho người dung thân sao.

Hắn thân là tu sĩ Trúc Cơ trung kì, rõ ràng đối diện Trần Duyên thua thiệt một tiểu cấp độ nhưng lại không thể chiếm lấy lợi thế tuyệt đối. Thậm chí bản thân còn chật vật không thôi, không ngừng bị cặp đường lang kia đẩy lùi.

Hắn pháp bảo là một đầu chiến giáp cơ do chính tay chế tác. Khôi Lỗi Tông trước nay không chỉ nổi danh nuôi dưỡng sát thi, bọn chúng còn nắm giữ phần lớn Chú Tạo Sư trên lục địa. Hàng vạn cơ quan khó nhằn hay thậm chí cả một chiến thuyền lướt đi trên không trung chỉ có những đại tông môn mới đủ khả năng bắt lấy đều xuất ra từ đệ tử Khôi Lỗi Tông.

- Người cổ đưa hậu trưởng Khôi Lỗi Tông ra hòng khiến ta khiếp sợ biết khó mà lui sao, ta quả thật muốn biết rõ bản tay của các người có thể vươn ra bao xa a.

Trần Duyên cười xòa, hẳn tới đây cốt yếu là để thử nghiệm Ngọc Thạch Đường Lang thực lực. Nhất Lục cùng Nhị Lục quả nhiên không khiến Trần Duyên phải thất vọng. Dù phải đối đầu cùng tu sĩ Trúc Cơ Trung Kì nhưng rõ ràng bọn chúng đang chiếm tuyệt đối ưu thế.

Đầu chiến giáp kia khắp nơi đều là cơ quan hiểm hóc, có thể không hay biết bắn ra hàng trăm kim độc hay lượng binh khí nhiều không kể xiết. Tất cả đều vô dụng dưới tốc độ kinh người của cặp đường lang. Dù tên tu sĩ kia có xuất ra bao nhiêu thủ đoạn đều bị chúng dễ dàng tránh né.

Cần ba canh giờ giao đấu cuối cùng tên Khôi Lỗi Tông tu sĩ cũng đành phải không cam lòng ngã xuống. Dù da thịt có là sắt đá đi chăng nữa nhưng phải chịu đôi song đao kia dày vò cũng khó mà đứng vững.

Theo lời của Chu lão ba thi thể của tu sĩ Trúc Cơ đều được Trần Duyên mang đi bồi dưỡng Tiểu Kim. Lão có vẻ còn xót xắng hơn cả hắn, trước đây Trần Duyên đã từng nghe Chu lão tiết lộ Kim Thiết Nghi mang trong mình đặc thù thủ đoạn khiến cho thượng cổ tu sĩ cũng phải thêm muốn. Ất hẳn chỉ khi đột phá Tiểu Kim mới có thể xuất ra được thủ đoạn cao minh này.

- Lam Linh nàng đã hạ giặt chưa, đã có 30 tên Trúc Cơ tu sĩ của một đại tông môn vì đắc tội với nàng mà đã ô hô ai tai nha.

Mỉ phụ vẫn một mặt khó gần, nàng không khác gì khôi lỗi. Chỉ khi giáp trận mới thật sự bộc phát lãnh tinh giết người không ghê tay. Không chỉ hỗ trợ Trần Duyên chống đỡ đồng cấp tu sĩ, ngay cả những tên đệ tử Luyện Khí kia không tên nào có thể toàn mạng bỏ trốn.

Lần lượt từng tòa thi thành đều bị hủy diệt dưới tay hắn, đây đã là tòa thứ năm lực lượng đóng giữ nơi đây đã tăng lên không ít. Chu lão tra xét được có hơn mười tên Trúc Cơ tu sĩ đang ẩn nấp thậm chí một tên là Trúc Cơ hậu kì.

- Đây chỉ là một tòa tiểu thành không hơn không kém nhưng lại có nhiều kẻ ẩn náu tới vậy, có lẽ thủ đoạn của ta đã bị bọn chúng phát hiện.

Trần Duyên thờ dài tiếc nuối, từ khi hắn hạ được Song Hà Quốc tới nay đã hơn ba tháng trôi qua, ngần ấy thời gian ắt hẳn cũng đủ Khôi Lỗi Tông nhận ra điều bất thường ngay tức khắc điều động đệ tử đến đây hỗ trợ.

- Trở về thôi, ta đã không còn hứng thú với những thi sát vô hồn kia nữa.

Hắn đã tận diệt hàng vạn cương thi, số lượng này chính là hàng vạn phạm nhân bị Khôi Lỗi Tông ra tay sát hại. Dù Trần Duyên thân là ma môn đệ tử nhưng hắn vẫn là nhân loại, tận mắt chứng kiến phạm nhân lần lượt bị thi hóa kháng định cũng không dễ chịu gì.

Song đường lang gắt đầu tán thành theo chân Trần Duyên rời đi.

- Lúc này truyền tin phù của ta ắt hẳn đã về tới Ma Kiếm Tông, tiếp theo chính là vấn đề của cao tăng tông môn. Không ngờ chỉ đơn thuần là một nhiệm vụ truy sát nho nhỏ lại làm lộ ra bí mật động trời này.

Trần Duyên những ngày qua đều thập phần thận trọng, tất cả những tu sĩ Khôi Lỗi Tông không một kẻ nào có thể sống sót. Ma Kiếm Tông trước nay chưa hề đôi với Khôi Lỗi Tông nhún nhường qua nhưng bị cả một tông môn truy nã ngay cả Trần Duyên hẳn cũng phải lo sợ cả đời chôn chân trong tông môn mất.

Đúng như hắn tiên đoán không lâu sau những tòa thành bị thi hóa đều đã cao tăng Ma Kiếm Tông cho đệ tử nhỏ tận gốc. Khôi Lỗi Tông cao tăng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không làm được gì, bọn chúng đã hao tổn không thể kể xiết tài nguyên để bồi đắp những cứ điểm này. Nay không ngờ lại không hay biết lộ ra bí mật thậm chí còn phải bỏ ra một đại thủ bút đau đớn cùng Ma Kiếm Tông đàm phán.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Ma Kiếm Tông tông chủ

Ma Kiếm Sơn ngọn đại sơn uy quyền nhất Ma Kiếm Tông, bên trong động phủ trống trải chỉ có mười bóng người, kẻ nào khí chất cũng đều thần phần hiên ngang.

Ma Kiếm Tông mười vị trưởng lão hiếm khi tụ họp đông đủ, kẻ có thể làm được chuyện khó khăn này không ai khác chính là tông chủ Ma Kiếm Tông.

- Tông chủ, các vị trưởng lão đều đã hội tụ đầy đủ, lão phu cũng mạn phép nói ra mục đích trọng yếu lần này.

Đại Trưởng Lão chấp tay cẩn trọng đạo. Phía sau mặt thất, nơi tông chủ tọa thiền vẫn không hề lên tiếng đáp trả. Đối với hoàng cảnh lạ lùng này lão cũng không còn xa lạ nhìn xuống chín vị còn lại phi tới những khối truyền tin thạch.

- Chắc các vị sư đệ đã biết tông môn ta sắp tới sẽ có không nhỏ sự kiện, nhằm tìm ra những hạt giống tốt nhất để trọng tâm bồi dưỡng, ta hi vọng các vị sẽ cẩn trọng đề cử.

Truyền tin thạch ngay tức khắc lưu trữ hàng trăm danh tính cùng bọn chúng niên kỷ, trong đó không thể thiếu thân truyền đệ tử, đồng thời những kẻ gần đây bộc phát thực lực không tưởng cũng đã được ngắm ngấm xem xét từ trước.

- Ha ha ha ta thấy nhân tuyển lần này Phong Ma Sơn của lão tứ át hẳn dư dã a, không như Thiên Du Sơn ta, muốn tìm ra một kẻ có bản lĩnh hơn người cũng không dễ.

Nhị Trưởng Lão bất đắc dĩ nở nụ cười.

- Nhị sư huynh không sai, Phong Ma Sơn không ngờ chính là thiên tài bảo địa, Cẩm Địa vừa rồi khai mở chỉ riêng Phong Ma Sơn đã bốn kẻ xâm nhập, không như chúng ta khó khăn lắm mới có được một tên đệ tử miễn cưỡng hợp cách.

Ngũ Trưởng Lão đối với kết cục xấu hổ này tâm trạng cũng khó mà tốt lên.

- Là ba chứ, một tên không phải đã trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ, đầu quân qua Ma Kiếm Sơn rồi sao? Ta quả thật không tài nào hiểu nổi tứ sư huynh thật sự nở lòng đề một tên tuyệt thế thiên tài như hắn bỏ đi a.

Cửu Trưởng Lão chính là cao nhân luyện phủ, lão tính cách phi thường đơn thuần, trước nay chưa hề có kị bất cứ kẻ nào.

- Ta thân là trưởng lão Ma Kiếm Tông tại sao có thể khư khư giữ một kẻ mà ta không thể kích phát hẳn thật sự tiềm lực, đó chính là tổn thất không tưởng. Nếu tông chủ đã có thiện ý chấp nhận hắn trở thành chân truyền đệ tử đó chính là phúc của tông môn.

Phong Ma Chân Nhân khí định thần nhàn trong vẻ mặt, lời nói không hề có một chút gì tiếc nuối.

- Khả khả nếu ta là sư đệ quả thật có tư cách nói câu này.

- Ý sư huynh đệ không rõ, phải chăng Tứ sư huynh đã tìm được nhân tuyển còn tốt hơn cả tên tiểu tử Lôi Lâm?

Cửu Trưởng Lão quả thật không dám tin, Lôi Lâm được mệnh danh thiên tài vạn năm hiếm gặp, đồng thời hai tên cùng xuất hiện dưới trướng Phong lão ma cái này chính là nhân tính bạo phát đi.

Nhị Trưởng Lão không nói không rằng chỉ nở nụ cười thần bí.

- Lão Tứ những đệ tử người đề cử còn thiếu một tên trọng yếu.

Đại Trưởng Lão dò xét truyền tin thạch, hữu ý nhìn qua.

- Lần này ba tên đệ tử nổi bật có tư cách xông vào Cẩm Địa ta đều không giữ lại, sư huynh chắc hẳn là có sai sót a.

- Lão tứ, đệ còn giả vờ như không hiểu, ba tên đó quả nhiên đều đã có danh ngạch, còn tên đệ tử thân truyền của người lão phu không phải đã nhiều lần nói qua sao?

Nhị Trưởng Lão song mục mở lớn bất khả tư nghị hướng Phong Ma Chân Nhân nhìn tới.

- Này này không phải chỉ là một tên đệ tử thân truyền thôi sao, Lão Đại đừng có làm lớn chuyện nữa.

- Lão Cửu người trăm năm nay nữa bước cũng không rời đi động phủ làm sao có thể biết được tên tiểu tử này đáng giá tới chừng nào.

Đại Trưởng Lão quả quyết không khoan nhượng càng làm cho lão lòng hiếu kỳ bành trướng.

- Duyên nhi đối với những thứ này khẳng định không sinh lòng hứng thú, ta cũng không muốn cưỡng ép nó.

- Không muốn cưỡng ép? Chỉ một lời nói đơn giản người liền bức đi một tên có thực lực siêu quần. Chính người là kẻ rõ hơn ai hết, một tên đồng cấp đệ tử dám đối đầu với tiểu tử kia đều có khả năng bị hắn miểu sát.

Ngoài Nhị Trưởng Lão thăm đồng tình ra thì bảy vị trưởng lão kia thần tình chấn động.

- Lão Đại người không phải là quá đề cao tên Trần Duyên kia a, đúng là hắn khi còn là Luyện Khí Kỳ đệ tử liền có thực lực một chống mười người nhưng sau khi đột phá Trúc Cơ là hai thứ hoàn toàn khác biệt.

Bát Trưởng Lão thập phần không tin tưởng.

- Trần Duyên, không phải hần vốn là phế nhân sao, chính ta đã từng chuẩn mạch qua, tiểu tử này cả đời đừng mơ tưởng đột phá Trúc Cơ.

Thất Trưởng Lão, cánh hồng duy nhất trong Thập Đại Trưởng Lão nằng đáng người yếu điệu trên đầu mang trưởng bối buộc miệng nói ra.

- Im lặng.

Mặt thất bối trong tông chủ vốn im hơi lặng tiếng không ngờ lại phá lệ, hần thanh âm không tự chủ mang theo từng tia kiếm khí. Thập vị trưởng lão tay áo phất ngang đều có thể bình an vô sự.

- Kiếm khí này... uy lực đủ để diệt sát Trúc Cơ tu sĩ a.

Động phủ bỗng trở nên trầm lắng, tông chủ quả nhiên đã động nộ, không ai muốn bản thân trở thành con chim đầu đàn trở thành tông chủ vật thử kiếm.

- Đại Trưởng Lão đệ tử Trần Duyên kia thật ra là người nào?

- Bẩm tông chủ, Trần Duyên chính là đệ tử thân truyền của Tứ Trưởng Lão, hần từ lúc chào đời đã được đưa về Ma Kiếm Tông.

Tông chủ vẫn im lặng.

- Tên đệ tử này không chỉ thực lực cao cường, kinh thường đồng lứa. Hần đã ba lần lập đại công không những khiến Ma Kiếm Tông ta tránh được tổn thất mà còn âm Khôi Lỗi Tông một vỏ đầu.

- Còn có kẻ như vậy sao, người tuân tặc đối với hần hiểu biết đều nói ra hết đi.

Tông chủ quả thật đối với Trần Duyên thập phần hứng thú.

- Đệ nhất, Trần Duyên khi chỉ còn là một tên đệ tử Luyện Khí kì đã có năng lực một mình thâm nhập Ma Kiếm Lâm, chính hần đã một thân một mình toàn mạng trở ra quay về báo tin cho tông môn thủ triều đang được âm thầm phát động.

- Đệ nhị, hần đơn độc đối chiến hơn mười tên thân truyền đệ tử Ma Huyết Tông, không chút thương tích toàn thắng, thậm chí một tên bị gọt thành nhân còn khiến cho Ma Huyết Tông Nhị Trưởng Lão bỏ ra không ít của cải trao đổi, sau trận chiến đó hần đã nổi danh Trần Huyết Ma át hần các đệ tử ở sơn môn khác cũng từng nghe tiếng.

- Đệ tam, chỉ vừa xảy ra cách đây chưa tới một tuần trăng, chính là Khôi Lỗi Tông ám mật ra tay sau lưng chúng ta.

Các vị trưởng lão sắc mặt khó tin.

- Tiểu tử kia có những tay vào đại sự kiện này?

- Hần chính là kẻ cầm đầu a, tin tức hàng vạn phạm nhân bị thi hóa do chính tay Trần Duyên báo về không thể nào sai lầm. Nhưng không chỉ đơn thuần như vậy...

Đại Trưởng Lão liếc mắt nhìn qua Nhị Trưởng Lão ý muốn lão tiếp tục nói ra. Hít một hơi thật sâu.

- Tin tức hần báo về không sai, chỉ là khi ta đưa người tới đó còn tận mắt trông thấy điều khó tin hơn nữa.

- Còn khó tin hơn? Không lẽ thi đàn đã vượt qua dự kiến?

Thập Trưởng Lão nóng lòng hỏi rõ.

- Không, trái ngược hoàn toàn, khi ta tới nơi đã không còn sót lại một dấu vết gì. Nếu không phải thi khí còn sót lại chính ta cũng khó lòng tin nổi.

- Khôi Lỗi Tông quả nhiên là cáo già, bọn chúng đã nhanh tay cho người rút lui đồng thời còn mang theo toàn bộ thi nhân a.

Tam Trưởng Lão lắc đầu nuối tiếc.

- Điều này lại càng không phải, gần 10 tòa thành chỉ có 5 tòa thành bị chuyển trống, những tòa thành còn lại số lượng cương thi lên tới hàng vạn đầu, mỗi thành không ít hơn hai tên tu sĩ Trúc Cơ trấn thủ.

- Không khí bên trong thành đều căng thẳng tột độ, bọn chúng đang lo sợ, nhưng không phải chúng ta bọn chúng lo sợ sẽ trở thành tòa tử thành kế tiếp. Thủ đoạn này không phải thứ tên đệ tử của đệ vô cùng quen thuộc sao.

Tứ Trưởng Lão không vội lên tiếng, lão sắc mặt bất biến không thừa nhận cũng không chối bỏ.

- Từ bọn chúng ta đã thẩm tra được, 5 tòa thành kia chính là hàng vạn cương thi, hàng trăm Luyện Khí kì đệ tử, cùng 15 tên Trúc Cơ tu sĩ, trong đó có 5 tên Trúc Cơ trung kì, tất cả đều đã bị linh trùng của hần thôn phệ, hủy thi diệt tích.

- Lão Tứ, một kẻ hội đủ trí lực, ra tay không câu nệ, dám một tay gây ra tổn thất cho một đại tông môn. Hần không còn là người trước kia phế vật đệ tử nữa.

Chấn động, tin tức này càng khiến không khí bên trong động phủ bị đốt nóng.

- Tứ Trưởng Lão người không nói gì át hần những lời Đại Trưởng Lão đều không sai đi.

- Các người đã cho hần một danh ngạch át hần tên tiểu tử kia niên kì hợp cách, ta ra phán quyết Trần Duyên phải tham dự Bách Niên Chi Chiến sắp tới.

Tông chủ ý đã quyết dù có trời cũng khó khiến hần thay đổi, Trần Duyên kì này dần thân vào cuộc chiến sắp tới là chuyện không thể tránh khỏi, Tứ Trưởng Lão bắt đầu dĩ đành phải nhận lời.

- Tốt, danh ngạch cho Bách Niên Chi Chiến đã định, các người quay về cứ án theo lệ cũ mà thi hành.

- Tông chủ thiên uy sánh cùng nhật nguyệt.

Mười vị Trưởng lão đồng thanh hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Khôi Lỗi Tông để mắt

Khôi Lỗi Tông một trong Tứ Đại Ma Môn, không tọa lạc ở một nơi rừng sâu nước vắng hay núi non chập chùng, không phải một nơi từ địa giếng đầy độc chất hay yêu thú khát máu chực chờ nhào ra xé xác con mồi.

Ẩn sau những áng mây dày đặc, hình thể khổng lồ không thua gì những đại sơn hùng vĩ. Thứ khác biệt duy nhất là thứ này lại lơ lửng giữa không trung. Đây chính là Thiên Cỗ Hùng Chu, đại thuyền đã trôi lơ lửng từ thời thiên cổ chưa một lần chạm đất đây chính là tông môn của Khôi Lỗi Tông.

Tương truyền rằng vùng phía Bắc đã vạn năm nay đã không được thái dương soi sáng, hầu như tất cả sinh linh đều chìm trong bóng tối. Cả một vùng mây vạn dặm cây cỏ xanh tốt dần biến chuyển trở thành từ địa khắp nơi đều là cát trắng, từng cơn gió như cát xé da thịt. Nguyên do không gì khác hơn chính là Khôi Lỗi Tông vì một nguyên cớ khó hiểu đã neo đậu Thiên Cỗ Hùng Chu ở nơi này cách đây vạn năm trước.

- Ha ha ha người đã nghe gì chưa, bọn đệ tử bên Khống Thi Đường đã gây ra cực lớn tổn thất a, ngay cả tông chủ cũng bị đánh động.

- Chuyện này đã lan tràn ra khắp tông môn, nghe nói không chỉ vậy chúng ta còn phải bỏ ra không ít thịt đau để bịt miệng Ma Kiếm Tông. Bọn phế vật này lại khiến Chú Tạo Đường chúng ta gồng mình gánh chịu tổn thất.

Khôi Lỗi Tông được chia ra rất nhiều đường trong đó nổi bật nhất chính là Chú Tạo Đường, đệ tử nơi đây đã mang về không tương lợi ích cho Khôi Lỗi Tông. Song song với đó chính là Khống Thi Đường, lực lượng chiến đấu nòng cốt của tông môn. Hai đường này cùng nhau chống đỡ Khôi Lỗi Tông tồn tại dù vận thế điên đảo xoay vần.

- Ta nghe không sai thì nhiệm vụ truy bắt kẻ làm lộ bí mật đã được phát động, là một tu sĩ Trúc Cơ mang bên mình thủ đoạn khổng trùng cực kì lợi hại.

- Khổng trùng tu sĩ? Bọn người đó thật sự lợi hại vậy sao?

Dù sao Khôi Lỗi Tông cũng là danh môn đại phái, dù không nhận được bất kì tin tức gì nhưng dựa theo những gì Trần Duyên để sót lại tại hiện trường những lão gia hỏa kia sử dụng vài thủ đoạn đặc thù cũng có thể lờ mờ truy xét.

Trần Duyên kẻ thù ác lại vô cùng thông dong, dù sao nhiệm vụ truy nã hắn cũng chỉ được ban phát trong nội bộ Khôi Lỗi Tông còn hắn thì sau khi rời đi đã ngấm ngấm trở lại cứ địa phía Tây nơi Phong Ma Sơn đệ tử vẫn còn đang chống đỡ trước sự tấn công không ngừng nghỉ từ yêu dân.

Bạch Lang Thôn bầu không khí vẫn chưa hề hạ hỏa, chúng đệ tử vẫn thay phiên nhau kẻ chiến đấu người tu luyện. Thú triều không phải là thứ diễn ra một sớm một chiều, khoảng thời gian 10 năm kia cũng đã chứng kiến không ít kẻ quật khởi, từ hạng vô danh trở thành nhân vật tiếng tăm không ít.

- Sư đệ người còn có thể bình thân tới mức này a, còn không nhanh đi gặp sư phụ. Lần này ta cũng không biết sư đệ lập được đại công hay mắc phải đại họa nữa, chuyện này chỉ có sư phụ mới có thể cứu đệ.

Bạch Nhiên sắc mặt bất đắc dĩ, hắn tên sư đệ này chính là kẻ khó có thể sống yên ổn. Ra ngoài mới hơn 1 năm không ngờ đã mở ra cực đại cơ sự, giờ đây đã lọt vào tầm ngắm của Khôi Lỗi Tông. Tuy chưa tới mức bị bọn người kia vạch mặt truy sát nhưng chỉ cần nhiều đó thôi cũng khiến không ít người bỗng nhiên “mất tích” một cách bí ẩn.

- Còn vị cô nương này là...

Lam Linh thần sắc đậm nhạt, trên người nàng lúc nào cũng trôi nổi một làn sương sát khí mỏng manh. Dù là đệ tử Khôi Lỗi Tông cũng ít có kẻ nào kì dị như nàng, một mỹ nữ dung nhan tuyệt sắc nhưng sau lưng lại mang theo một cỗ quan tài thập phần quý dị. Trên đường tới đây đã không ít kẻ mắt tròn xoe nội tâm thâm kinh ngạc nhưng vì sợ hãi Trần Duyên uy danh đều không dám mở miệng bàn tán.

- Lam Linh đạo hữu là tán tu, chúng ta gần đây đã không ít lần cùng nhau vào sống ra chết nên cũng xem như là bằng hữu tri giao.

Bạch Nhiên đối với thân thể của nàng cũng không quá để tâm, chỉ là mang theo một cỗ quan tài bên người, hắn sợ rằng nữ nhân kia chính là đệ tử của Khôi Lỗi Tông trà trộn.

- Dù sao Lam Linh đạo hữu cũng là người ngoài xin đừng bước ở đây, bên trong là nơi trọng điểm của sư môn không thể tự do đi lại.

Mĩ phụ bình thân gật đầu. Bạch Nhiên hài lòng nói qua loa vài câu cùng Trần Duyên cũng liền đáp pháp kiếm rồi đi.

- Không phải người bá đạo bắt ta trở thành nữ nhân của người a, sao bây giờ lại không có đâm lacer nói ra.

Lam Linh thanh âm chứa đầy sự khinh thường, nàng mắt phượng không thèm liếc hắn lấy một lần.

- Ha ha ha nàng cũng có lúc làm nũng à nữa ư? Đừng trách tướng công không yêu thương nàng, chỉ là lúc này ta đã gây thù chuốc oán không ít nơi. Ngay cả trong Bạch Lang Thôn này tướng công cũng đã từ dạy dỗ không ít kẻ.

- Làm lộ ra nàng là thể tử của ta chỉ khiến nàng gặp phải nguy hiểm thôi.

Trần Duyên không vì bị Lam Linh khinh thường mà buồn rầu, thậm chí hắn lại vô cùng cao hứng tay heo nhân lúc không ai để ý bí mật nắm bóp nàng kiều đồn. Trần đại sắc lang vô cùng yêu thích nơi này trên thân thể nàng, kiều đồn vênh cao, căng mịn lại thập phần co giãn làm cho Trần Duyên cứ ra sức dùng lực không biết chán.

- Ừm... người...

Mĩ phụ mắt phượng giận dữ nhìn qua, nhưng Trần Duyên vẫn mặt dày giả vờ như không hề hay biết điều gì.

- Ta đi vào trong gặp sư phụ, nàng ngoài này ngoan ngoãn đợi tướng công trở về a.

Hắn khoái trí dùng lực lần cuối làm cho mỹ phụ vừa đau nhói lại vừa e thẹn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Bách Niên Chi Chiến, Danh Bá Chi Bảng

Đã gần 10 năm từ khi Phong Ma Chân Nhân xa giá nơi đây chấn áp yêu dân. Lão uy danh vang xa tới mức cấp 3 yêu thú quyết lựa chọn Đông, Bắc hai hướng kia tiến công chứ không hề muốn tự mình đi gặp phiền phức. Trong ba chiến trường Bạch Lang Thôn cũng tạm xem như là nơi bình yên hơn cả.

- Duyên nhi, bản lĩnh gây rối của ngươi ngày càng tiến bộ a.

Bạch phát lão già vuốt cằm chòm râu nhìn xuống hần thân truyền duy nhất một vị đệ tử.

- Sư phụ chứng giám, đồ nhi thật sự là bất đắc dĩ. Khi vừa phát hiện âm mưu nham hiểm của bọn người Khôi Lỗi Tông đồ nhi sợ rằng bọn chúng đối với tông môn bất lợi nên đã không cần thận suy tính mà làm bừa nên mới náo ra phiền phức này.

Trần Duyên sắc mặt hối hận không thể nào chân thực hơn, một mảnh chân tâm hết lòng đối với tông môn lo nghĩ được hần thuần thực bày ra.

- Hừ từ hôm nay ngươi rút về tông môn diện bích cho ta, đừng trách ta không báo trước. Khôi Lỗi Tông đã âm thầm truyền lệnh truy nã những tên khống trùng tu sĩ, trong đó cũng có tên của ngươi.

- Không thể nào, đồ nhi đã xóa mọi dấu vết, thậm chí là giặt sạch những kẻ tận mắt trông thấy. Bọn chúng không thể nào có thể lần ra tới trên người đồ nhi được.

Tin tức hần bị truy nã phát ra từ miệng Phong Ma Chân Nhân ắt hẳn mười phần không sai, Trần Duyên cũng đã từng lưu tâm tới chi là không ngờ bọn tu sĩ kia có thể nhanh chóng mò tới hần như vậy.

- Thủ đoạn của Khôi Lỗi Tông qua hàng vạn năm truyền thừa làm sao một con kiến như ngươi có thể lường trước. Nhân lúc này trở về an phận mấy mươi năm, ta đã đề cử ngươi tham dự Bách Niên Chi Chiến sắp tới.

Phong Ma Chân Nhân quyết không để hần làm cản, một tông môn truy nã dù là lão cũng khó có thể bảo toàn tính mạng, chỉ có Ma Kiếm Tông nội hạt tính mạng Trần Duyên mới được đảm bảo.

- Không phải sư phụ từng không muốn đồ nhi tham dự vào tông môn sự vụ sao?

Trần Duyên trước nay ngoài những nhiệm vụ không thể thoái thác ra hẳn hiếm khi nào tự mình đề cử tham dự sự vụ của tông môn. Bách Niên Chi Chiến này cũng được xem như là sự kiện trọng đại, đó chính là ngày mà Ma Kiếm Tông tu sĩ niên kỉ không vượt quá trăm năm cùng nhau phơi bày ra thực lực.

- Chắc ngươi đã từng nghe qua Danh Bá Chi Bảng a.

Danh Bá Chi Bảng chính là danh sách một trăm tu sĩ dưới Kim Đan thực lực cao cường nhất. Bảng này do Thiên Hạ Khách Điểm, thương điểm lớn nhất lục địa đề ra, hầu như mỗi năm đều có sự thay mới.

- Bách Niên Chi Chiến chính là tiền đề tuyển chọn nhân tuyển được Ma Kiếm Tông trọng điểm bồi dưỡng hòng chiếm đoạt một vị trí trên Danh Bá Chi Bảng sau này.

Đối với mọi tu sĩ, góp mặt trên Danh Bá Chi Bảng chính là thiên đại chỗ tốt. Không chỉ đối với hần, thế lực phía sau những cường nhân đó cũng được dương danh thiên hạ. Cao tăng của các tông môn cũng đặt không ít tâm tư, từ đó bồi dưỡng những tiểu bối có lớn nhất tiềm lực.

- Trong Ma Kiếm Tông ta thiên tài vô số, thiếu đồ nhi cũng không phải không được a. Với lại đâu phải chi tham gia Bách Niên Chi Chiến gì đó tương lai mới có thể đạp chân vào Danh Bá Chi Bảng.

Danh vọng càng cao chính là mang vào trong người càng nhiều phiền phức, Trần Duyên mang trên người thần thông Thần Khống Vận Trùng, sau này khẳng định sẽ đối với hai vị Nguyên Anh kỉ là địch từ giờ tới lúc đó hẳn không muốn quá cao điệu nếu không sẽ bị kẻ khác diệt sát từ trong trứng nước.

- Sư phụ cũng không phải muốn chèn ép ngươi, chi là ngươi ắt hẳn cũng đã rõ vị thế của Ma Kiếm Tông ta đi.

- Đồ nhi hiểu rõ a, Ma Kiếm Tông ta chính là lá cờ dẫn đầu Tứ Đại Ma Tông cùng Tam Đại Chính Phái không ngừng kịch liệt tranh đấu.

Từ ngàn xưa chính tà luôn ở thế bất lưỡng lập, từ đó cũng giao tranh không ngừng. Bên tà phái có Tứ Đại Ma Tông thì chính phái cũng tồn tại Tam Đại Chính Phái dần hình thành thế lực cân bằng mấy vạn năm khó suy chuyển.

- Ngươi nói không sai, Ma Kiếm Tông có thể đứng đầu thiên hạ chi bởi vì vạn năm về trước tông chủ Thiên Đạo Táng Chân Nhân chính là người đứng đầu Danh Bá Chi Bảng. Hần một thân một kiếm đạp trên đầu hàng vạn thiên tài, hàng ức cường nhân đồng thời mờ ra một thời đại huy hoàng kéo dài vạn năm không dứt cho Ma Kiếm Tông.

- Nhưng từ đó tới nay, thiên tài tông môn ta không có kẻ nào có thể lập lại huy hoàng năm xưa của tông chủ. Tuy nói thọ nguyên của Nguyên Anh kỉ tu sĩ dài dần đặt khó có thể đoán được nhưng một vạn năm chúng ta chỉ núp dưới cái bóng năm xưa chứ chưa thể tìm ra một kẻ thật sự xứng đáng với danh hiệu mạnh nhất này.

Phong Ma Chân Nhân đối với nỗi lo âu suốt vạn năm nay của Ma Kiếm Tông cũng bỏ ra không ít sức lực, lão đối với Trần Duyên ban ra mệnh lệnh này cũng chỉ là bất đắc dĩ. Cứ nghĩ rằng tên đồ nhi kia sẽ an phận cả đời ngồi đầu hần sớm không bộc phát lại là đóa hoa nở muộn. Sự việc vừa rồi đã kinh động tới những trưởng lão khác, Nhị Trưởng Lão đã không dưới một lần đề xuất một danh ngạch cho Trần Duyên.

- Sư phụ, lão nhân gia người đừng quá để tâm, đồ nhi khẳng định sẽ không khiến sư phụ phải mất mặt. Bách Niên Chi Chiến đệ nhất không ai khác chính là cái tên Trần Duyên này.

Lão vô cùng chấn động, Trần Duyên thái độ thật sự đã thay đổi một trời một vực làm cho Phong Ma Chân Nhân có chút ngoài ý muốn. Lão trước nay vốn đã quen thuộc thiếu niên ưa thích điệu thấp, cùng bản tính tiêu sái không muốn vươn bản nổi lo trần thế.

- Ngươi thật sự không biết lượng sức mình a, đừng nghĩ rằng bản thân tại Luyện Khí kỉ vô cùng nổi trội liền khi đột phá là có thể dẫm lên đầu kẻ khác. Những tên tiểu hài tử kia sau khi

từ Cẩm Địa đi ra chính là một lần thoát thai hoá cốt, khi đó nếu ngươi không cẩn trọng liền lật thuyền trong mương a.

Phong Ma Chân Nhân không hay biết lấy ra một túi trữ vật đặt dưới chân hắn.

- Thứ này chính là tông môn khen thưởng ngươi lập đại công, chúng ta cũng khiến bọn người Khôi Lỗi Tông kia phải tốn không nhỏ lợi ích bịt miệng, ta đã tuyển chọn những thứ có thể khiến ngươi nhanh chóng đề cao thực lực.

- Đa tạ sư phụ.

Trần Duyên thập phần hưng phấn, nếu như phần thưởng này đã được sư phụ nhúng tay thì giá trị của chúng khẳng định đã gia tăng đáng kể. Trùng hợp thay hắn gia sản hoàn toàn đã đầu nhập vào Kim Liên pháp bảo muốn một lần nữa tích góp không biết phải chờ đợi tới lúc nào.

- Lời cần nói cũng đã nói, ta cũng không giữ ngươi ở lại, còn 60 năm nữa Bách Niên Chi Chiến sẽ diễn ra, từ thời khắc này ngươi tốt nhất là bế quan tu luyện đừng đi khắp nơi gây chuyện.

- Đồ nhi cáo lui.

Tứ Trưởng Lão mệnh lệnh đã ban xuống hắn thân là đệ tử không thể làm trái, bế quan 60 năm hắn từ lúc ra đời chưa lần nào tu luyện dài như vậy, nhưng so với tu sĩ thọ nguyên ngắn đó thời gian cũng không tính là nhàm chán.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Khô Mộc Đại Pháp

Lam Linh tọa thiền trên ki dị quan tài, năng lượng lạnh lẽo chân khí không ngừng lưu chuyển. Rõ ràng nữ phụ đã cải tu pháp quyết, hơn 10 tên Khôi Lỗi Tông tu sĩ Trúc Cơ kì cất giữ càng khiến nàng không còn nổi lo thiếu hụt không khí thủ đoạn tu luyện.

- Nàng thật sự rất biết nghe lời a, không đi khắp nơi gây chuyện. Lại đây để tướng công thưởng thưởng a.

Trần Duyên bước ra, nhìn thấy hàn băng nữ phụ khiến hắn nổi lên hứng thú trên choker.

Nàng rút ra Hắc Độc Xà Tiên không một chút giữ lại, dồn lực đánh vào tên sắc lang đang có ý định thực hiện âm mưu đen tối kia.

Đầu ngón roi dễ dàng khai sơn phá thạch, nếu không phòng bị thì một tên tu sĩ đồng cấp cũng phải thụ trọng thương. Trần Duyên vậy mà không chút tổn hao lông tóc dễ dàng ngăn chặn.

- Keng...

- Mĩ nữ muốn mưu sát tướng công sao?

Tiểu Huyết nhanh như chớp được Trần Duyên triệu hồi ra từ hắc pháp bảo Loa Trùng Ốc. Thân thể Phệ Huyết Trùng cứng rắn trời sinh, một chiêu bất ngờ khiến nàng khó có thể toàn lực thi triển cũng chỉ để lại trên giáp xác một vết hằn lớn.

Tiểu Huyết nổi giận muốn lao vào ăn thua đủ với nàng thì bị Trần Duyên ngăn trở.

- Tiểu Huyết không được làm càn a, ngươi da dày thịt béo chỉ thụ một chút đau đớn có sá gì chứ.

- Xi... Xi...

Tiểu Huyết quả nhiên không hổ là linh trùng khát máu, rõ ràng đầu linh trùng này vẫn còn vô cùng phẫn nộ, đôi càng hướng về phía Lam Linh phát ra những tiếng leng keng chói tai như muốn cắn giết nàng cho hả giận.

Bất đắc dĩ, Trần đại thiện nhân không còn cách nào khác chỉ có thể nhịn đau lấy ra thi thể của một đầu cấp 2 yêu thú. Lúc này Tiểu Huyết mới thật sự hạ hỏa, gặm lấy thi thể lớn hơn bản thân gấp trăm lần quay trở về Loa Trùng Ốc trong sự reo hò của đồng bạn.

- Hừ Tiểu Huyết quá tham lam a, ắt hẳn lâu ngày sống chung với Tiểu Mập Mạp nên bị ảnh hưởng. Sau này ta cũng phải tách Nhất Lục cùng Nhị Lục tránh xa bọn chúng chẳng may lại bị lây nhiễm thói hư tật xấu này.

Vô cơ mắt đi hơn mười vạn linh thạch khiến hắn không thể cao hứng, không còn tâm trạng đùa giỡn Trần Duyên đối với Lam Linh nói ra dự tính sắp tới của hắn.

- Ta cũng sẽ bế quan, cải tu công pháp không phải là chuyện một sớm một chiều.

Trần Duyên đối với nàng ý định vô cùng hài lòng, quả thực hắn không thể an lòng khi để nàng cô độc ngoài kia. Trước đã khó khăn nay nguy hiểm lại càng bủa vây khắp nơi, có lẽ thiên mệnh rõ Khôi Lỗi Tông đã thăm dò được những gì.

Xuống núi chưa được một năm ngoài ý muốn phải quay về lánh nạn. Động phủ trước kia vẫn còn đó, bố trí lại phòng hộ đại trận, Trần Duyên có ý thiết lập không ít trận pháp thậm chí còn thông qua tư cách chân truyền đệ tử khiến nơi đây trở thành cấm địa không dễ kẻ khác xâm nhập.

Hắn nổi tâm hưng phấn, trước khi rời đi Phong Ma Chân Nhân đã nhắc tới một thứ hắn thập phần thèm muốn bấy lâu nay. Khô Mộc Đại Pháp một trong những công pháp luyện thể đứng đầu Ma Kiếm Tông. Công pháp này đáng lý ra phải được cất giấu ở tầng thứ 4 Tầng Kinh Các nơi chỉ có tu sĩ Kim Đan Kì có tư cách xâm nhập.

Tiểu Phương Thế Giới, Trần Duyên tọa thiền trên bồ đoàn, hữu thủ cầm lên ngọc giản đưa thần thức vào trong truy xét.

- Ha ha ha quả nhiên là Khô Mộc Đại Pháp, sư phụ sợ rằng đã hao phí không ít tâm tư a.

Công pháp luyện thể vốn thập phần trân quý, chi là ngọc giản ghi chép công pháp cũng đã vô cùng khó có được. Nếu như hán không tình cờ phát hiện ra âm mưu thi thành dù là Đại Trường Lão cũng khó lòng vô duyên vô cớ ban cho một tên Trúc Cơ tu sĩ.

- Chủ nhân thứ này thật sự làm chàng cao hứng như vậy sao?

Hạ Thảo ưu nhã nhần mày, nâng ngọc thủ bận bịu bóp vai cho hán cũng nổi hứng tò mò.

- Có thứ này ta thực lực sẽ tăng tiến mười thành nàng nói xem có phải ta nên cao hứng không.

- Phải a, phải a. Tướng công thực lực tăng trưởng cũng chính là bọn thiếp lớn nhất mong mỏi.

Xung quanh hán không thể thiếu các vị ái thể, không nói riêng Lam Linh vẫn thần tình đậm mực, một mực trên nắp quan tài toạ thiền, 13 vị thể từ kia dù thường ngày thập phần dễ gần hay lạnh nhạt cũng đối với hán đều nhiệt tình như lửa.

- Càng trùng hợp hơn, đề tu luyện thứ công pháp luyện thể này tướng công không thể không cần các nàng ra tay a.

- Luyện thể không phải là thứ công pháp tự ngược đãi bản thân sao, không lẽ chàng muốn chúng thiếp dùng roi đánh mông chàng.

- Hi hi hi ...

Kim Liên không sợ trời không sợ đất treu ghẹo, kéo theo đó là sự hưởng ứng không nhỏ của các ti muội.

- Nàng dám lật trời a, có tin ta trừng phạt cái mông to lớn này không?

Trần Duyên vỗ tức giận, kéo mũ phụ lại gần, hữu thủ xoa nắn nàng kiều đồn mở lời hăm dọa.

- Chàng càng dùng...hức... lực thiếp càng ưa thích a.

Dâm phụ không từ bất kì cơ hội nào câu dẫn càng khiến hán trong người nóng như lửa đốt.

- Đề ta cho nàng biết thủ đoạn duy nhất để luyện thành Khô Mộc Đại Pháp tới tiểu thành. Đó chính là dùng chân khí 3 thành tinh thuần không ngừng bồi dưỡng nhục thể.

Rèn Thể Đan trước kia Ngũ Trường Lão ban tặng không phải thứ gì xa lạ, chính là mộc chân khí 2 thành tinh thuần, vô cùng thích hợp nhưng đó là khi hán vẫn còn là Luyện Khí kì tu sĩ vừa chấp chửng tu luyện Khô Mộc Tiểu Pháp.

Nay tiến tu Khô Mộc Đại Pháp bước đầu không thể thiếu chân khí 3 thành tinh thuần. Nếu không phải chủ tu pháp quyết của hán Hóa Mộc Quyết có thể khiến chân khí tinh thuần 5 thành thì cũng chỉ còn cách từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Thống khổ tu luyện (16+)

Trên giường lớn Trần Duyên song mục nhắm nghiền, hán đồng thời thi triển Thiên Hạ Hồng Lô tốc độ kinh người. Với năng lực hấp thụ nguyên khí từ hán cùng 13 vị thể từ nguyên khí như thể một dòng nước ào ạt đổ về một hướng.

Cùng lúc đó Hóa Mộc Quyết điên cuồng hấp nạp, nếu là người thường gặp phải tình huống này đã bạo thể mà chết. Kinh mạch trong người không thể nào chịu được cùng lúc nhiều nguyên khí tới mức này, nếu hán không can thiệp kết cục chính là kinh mạch vỡ nát, nhục thể không toàn vẹn.

Đan điền vận động không ngừng, đã rất lâu rồi Trần Duyên không còn cảm thụ nổi thống khổ này. Nguyên khí theo kinh mạch xuống đan điền, nơi đây chúng không ngừng được tinh luyện. Đan điền của hán không khác gì một đầu thềm thờ không ngừng phồng to rồi xẹp xuống đè nén chân khí.

Thống khổ kinh người nhưng hán cũng đã được đền đáp xứng đáng, tinh thuần chân khí theo lộ dẫn của Khô Mộc Đại Pháp qua kinh mạch lan tỏa khắp lục phủ ngũ tạng, thậm chí xương cốt cũng đang không ngừng biến mạnh.

- Không ngờ khác xa với Khô Mộc Tiểu Pháp chỉ rèn luyện bề ngoài da thịt, Khô Mộc Đại Pháp này tuy mang lại cho ta thống khổ gấp trăm lần nhưng xương cốt, nội tạng của không ngừng được cường hóa trở nên mạnh mẽ.

Thống khổ từ da thịt khác xa với cảm thụ đau đớn từ xương cốt, nội tạng. Trần Duyên như nghĩ rằng có hàng vạn con kiến nhỏ thay nhau đục khoét xương cốt cùng với hỏa nhiệt có thể nung chảy cả kim thiết đang thiêu đốt nội tạng. Cả hai con thống khổ này cùng lúc như thể muốn đánh gục Trần Duyên, nhục thể hán đau đớn dữ dội, từng thớ cơ co giật liên hồi.

Trong con thống khổ thật khó tin khi hán còn có thể nhөөn miệng cười. Trần Duyên không cười vì điên loạn, hán tuy thống khổ nhưng kinh hĩ thậm chí còn to lớn hơn. Bởi vì hán hiểu rõ chỉ cần nhẫn nại, khi công pháp này đại thành cũng chính là lúc thực lực của hán vô địch đồng cấp.

Ngũ Trường Lão cũng chính là nhờ môn công pháp này đã làm mưa làm gió trong tu tiên giới suốt hàng ngàn năm qua. Không kẻ nào có thể giết được hán, ngoài nhục thể cứng rắn dễ dàng nghiền nát họ thân pháp bảo, điều đáng sợ nhất ở môn công pháp này chính là sức sống mãnh liệt, cùng thân thể vạn độc bất xâm. Lão không ngừng tu luyện nhục thể hơn 5000 năm nay, Ngũ Trường Lão thậm chí còn một thân một mình lao vào vòng vây của kẻ thù, giết sạch bọn chúng không chút tổn hại bước ra.

Chỉ cần tu luyện tới đại thành Trần Duyên đã có thêm một con bài tẩy, Thần Khống Vạn Trùng chủ công, Khô Mộc Đại Pháp chủ thủ. Lớn nhất nhược điểm chí mạng đã gần như bị che lấp toàn bộ.

Tu luyện, hấp thụ nguyên khí tinh hoa trời đất là khoảng thời gian thật sự nhảm chán. Mọi thứ cứ thể kéo dài không có điểm cuối, nhưng với Trần Duyên lại không, hán từng khác chính là phải đối chọi với đau đớn, khổ sở.

Nếu không phải hán tâm trí đã qua Luyện tâm Thác mài dưa, nếm trái ngàn năm hư không ở Tinh Thần Giới (nhà của Tiểu Mập Mạp ấy) ắt hẳn khó có thể giữ vững bản tâm nếu không bị con thống khổ giết chết thì cũng sẽ trở thành kẻ điên dại.

Chân khí tinh thuần không ngừng lưu chuyển, đã 10 năm trôi qua Trần Duyên không rời khỏi Tiểu Phưong Thế Giới dù chỉ một bước. Hắn cảm nhận được nhục thể đã mạnh mẽ hơn trước kia không ít nhưng vẫn còn rất xa để đột phá thiếu thành.

Cấp 2 pháp khí Đỉnh đẳng đã không thể gây tổn hại gì đối với nhục thể, Trần Duyên một quyền dồn toàn lực liền khiến pháp kiếm gãy đoạn phể bỏ.

Ngày ngày mây mưa cùng các vị thế tử (chỉ là đề tu luyện thôi nha□ nếu tu luyện mà như vậy tui cũng muốn) vô sắc chân khí trong người hắn cùng các nàng dần trở nên lớn mạnh. Trước kia chỉ một sợi nhưng bây giờ, một thành chân khí trong người hắn đã vĩnh viễn không còn lực sắc như trước.

Hắn vốn là hệ mộc tu sĩ chỉ có thể cùng nữ nhân mộc hệ song tu nay song sinh tí muội Lệ Lệ, Liễu Liễu vốn là thủy hệ nhưng nay đã có thể nhận không ít chỗ tốt từ hắn, tu vi cũng tăng tiến nhanh chóng hơn xưa.

- Vô sắc chân khí này vô sắc, vô hình. Nhìn qua tưởng rằng không hề mang trong người bất kì nguyên tố nào nhưng khi thận trọng suy xét thứ này chính là bao hàm tất cả.

Hắn nhẹ nhàng đẩy một tia chân khí vào Lệ Lệ, nữ nhân quả thật có thể hấp thụ chúng chuyển hóa thành tu vi.

- Nàng cảm thấy nội thể có điều gì bất ổn không?

- Thiếp không tra xét ra thứ gì không đúng thậm chí là mạng lại chỗ tốt a. Sau khi đột phá Trúc Cơ, hấp thu vô sắc chân khí này từ chàng tu vi của thiếp vô cùng vững chắc, nếu so với những trưởng lão trước kia ở Hợp Hoang Môn thì cùng cấp muội thập phần tin tưởng bản thân mạnh hơn họ.

Trần Duyên gật đầu hài lòng, điều nàng nói ra cũng không ngoài dự kiến của hắn. Vô sắc chân khí này không những so với mộc chân khí càng mạnh mẽ, thậm chí càng khiến hắn dễ dàng thi triển công pháp không còn hao tổn sức lực như trước kia.

- Hiện tại chân khí trong người ta chỉ mới chuyển hóa một thành nếu như toàn bộ chân khí đều trở thành vô sắc chân khí thì...

Nghe tới đây nội hỏa trong người hắn mạnh mẽ bùng phát, đối với Trần Duyên thêm khát ánh mắt các nàng đã không còn gì xa lạ.

- Trưởng công thiếp muốn Lam Linh tí cũng gia nhập cùng chúng thiếp hầu hạ chàng.

Liễu Liễu tính nghịch xấu xa gợi ý, nàng cùng thân tỉ tỉ Lệ Lệ thập phần kì lạ, mười mấy năm trôi qua vẫn giữ nguyên bề ngoài la lì. Hai nàng như đôi tỉ muội không khác gì ngày đầu hắn gặp mặt.

- Hai nàng đã khiến ta hao tổn không ít thiên tài địa bảo a, vậy mà một chút trưởng thành cũng không có, ta thật sự không hiểu những tình hoa kia đã chảy hết vào nơi đâu rồi sao?

Cự nhủ bị tập kích song sinh tí muội ngưng ngừng, nũng nịu nói.

- Chúng thiếp cũng không thể hiểu được, rõ ràng không thể cao lớn thêm nhưng nơi này lại không thể nào ngừng to ra, tất cả là do chàng.

Hai nàng cự nhủ quả thật không nhỏ, tuy không thể cùng đảm phụ Kim Liên so sánh nhưng đối với nhục thể la lì thanh khiết kia thì đây quả là điều bất thường. Hai tỉ muội phồng má giận dữ, đối với hắn cự long vẫn không quên chăm sóc.

- Thiếp thấy chàng cũng thập phần khó chịu a, lam Linh tí đã mười năm vẫn chưa một lần nào được chàng chung đụng hẳn là toàn thân đều ngứa ngáy.

Trần Duyên “đơn thuần” bị nàng dụ dỗ, tiến lại gần Lam Linh ôm chặt lấy nữ phụ không để nàng kháng cự quay về giường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Uy lực công pháp (18+)

Từng thớ thịt trên người Trần Duyên không khác gì kim thiết đã qua ngàn vạn lần trui rèn, hắn mỗi cử động dù chỉ là nhỏ nhất đều vô tình toát ra khí thế kinh người. Những khớp xương va chạm mỗi khi hắn cử động phát ra thanh âm như binh khí giao đấu.

- Khô Mộc Đại Pháp tiểu thành, ta cuối cùng cũng có thể đạt tới. Chính ta lúc này cũng khó có thể đo đếm được sức lực từ nhục thể này có thể thi triển ra.

Hữu thủ mạnh mẽ nắm chặt làm làm cho không khí xung quanh bị đốt nóng, một quyền tùy tiện đánh vào hư không vách tường như thể đậu hũ bị xuyên phá. Quyền đầu uy lực còn chưa thể dừng lại, một chấn động cực lớn ngọn cự sơn cách đó một dặm chịu phải công kích không nhỏ khiến một bên gần như đổ sập chỉ để lại một quyền ấn khảm sâu.

Thu lại công pháp, 50 mười năm chớp mắt đã trôi qua. Dù có là thiên tài tu vi cũng khó có thể nào đột phá, hắn cũng không thất vọng. Trần Duyên tu luyện vẫn chưa được trăm năm tu vi đã là Trúc Cơ tầng 2 cũng được xem như là một thiên tài hiếm có.

Hắn trước kia cùng Lương Tiểu Xuân lúc đó nàng đã là Trúc Cơ viên mãn nửa bước Kim Đan song tu. Nguyên khí từ nàng hấp thu quá nhiều khiến Trần Duyên chỉ trong vón vèn vài năm ngăn ngừa đột phá Trúc Cơ tầng 2.

Nhận thấy nguyên khí trong nội thể có phần phù phiếm Trần Duyên đã cố tình không tiếp tục đột phá, dồn toàn lực cũng cố tu vi. Hiện nay hắn chân khí đã thập phần dày đặc, mỗi công pháp thi triển ra cũng vì đó mà uy lực kinh người.

- Ta làm nàng tình giấc sao?

Lam Linh trên người y không mảnh vải che thân từ trong mộng đẹp chực choàng tỉnh giấc. Người ngọc còn chút dư âm đêm qua khiến nàng còn muốn tiếp tục thiếp đi.

Trần Duyên ngày càng dừng mãi không đêm nào không cùng các nàng truy hoan đến tận sáng. Xung quanh hắn nữ tử đều mê mải nếu không phải Lam Linh tu vi Trúc Cơ trung kì sợ rằng nàng khó có thể tỉnh dậy.

Ôm trầm lấy nữ nhân vào người, hắn tận tình hân hưởng khí tức nữ nhân mê đắm. Cứ như vậy đây chính là khoảng thời gian yên bình hiếm có, hắn những năm qua ban ngày phải chống

trội nhục thân đau đớn, đêm đến lại “cực khổ” tu luyện thậm chí chúng nữ cũng khó có được yên bình thời gian bên hân.

Lam Linh hơn 50 năm được Trần Duyên tận tình tưới tẩm, nàng bản tính dù chưa hề thay đổi, ngày thường vẫn giữ sát phạt khí chất nhưng chỉ cần Trần Duyên chạm vào mĩ phụ liền không thể kháng cự.

- Thời gian qua nàng bên ta có hạnh phúc hơn trước kia không?

Lần đầu được Trần Duyên chân tình thô thể mĩ phụ sắc mặt ngưng đọng, nàng khó khăn nhẹ gạt đầu. Khiến một nữ nhân giết người không ghê tay như nàng có thể tìm thấy một chốn bình yên như bây giờ tưởng rằng chỉ có trong mơ. Nàng đã nhiều lần mơ mộng cùng tình lang tìm tới một nơi chỉ có nàng cùng hân, sinh sống giữa mĩ cảnh như thần tiên không phải vì tình thạch tranh đấu người sống ta chết.

Nàng nhục thể càng thả lỏng, người ngọc không xương như hận bản thân không thể cùng Trần Duyên hòa làm một. Khung cảnh trầm tĩnh bỗng dưng bị dừng lại, nàng chợt nhận ra bên dưới có thứ gì đó nóng như hỏa nhiệt chạm vào kiều đồn.

- Ha ha ha chỉ là phản ứng tự nhiên a, nàng không cần phải để tâm.

Mắt phượng như lưỡi dao ném tới khiến Trần Duyên có chút chột dạ xòa cười. Nhưng điều hân không ngờ tới là Lam Linh sắc mặt như muốn giết người kia lại cúi xuống, vén tóc dài lên mang tai nắm chặt cự long lưỡi mềm mại từ từ xoa dịu.

Càng làm hân hưng phấn hơn chính là nàng nét mặt không hề có chút biến chuyển. Kẻ khác nếu như bên ngoài gặp phải sợ rằng đã không nghĩ ngợi quay đầu bỏ chạy, bởi vì đó rõ ràng chính là sát nhân đáng sợ a.

- Nàng hận ta sao, nàng hận khi ta đem nàng tới nơi này... hay là vì ta đã không sớm hơn tìm được nàng.

Trần Duyên thương xót xoa nàng mặt ngọc, vuốt nhẹ những lông tóc rối, tinh thần thập phần hân hưởng Lam Linh hầu hạ.

Mĩ phụ thần tình không suy xuyên, nàng lưỡi mềm dọc theo cự long lên xuống cuối cùng nhắm ngay long đầu cho tất cả vào trong miệng ngọc. Lam Linh thập phần ra sức, cự long to lớn tới mức nàng không thể nào cho hết vào bên trong, song thủ không rời khỏi cùng huyệt tương tử miệng nàng chảy ra bất chấp lấy thân cự long nóng hổi kia. Cùng lúc đó nàng không quên ném cho Trần Duyên ánh mắt khinh bỉ.

- Hừm... hừm... sáng khoái a... Lam Linh nàng thủ đoạn đã tiến bộ rất nhanh a, tướng công vô cùng thụ sướng.

Trần Duyên cũng khó thể nào bình tĩnh, hân nằm dài trên giường lớn xung quanh là các vị thể tử. Hân thở mạnh từng cơn, Lam Linh miệng ngọc thập phần ẩm ướt đồng thời lại vô cùng ẩm áp. Cự long được bao bọc trong vô hạn mềm mại cùng ánh mắt kia cũng nàng không biết vì sao lại càng khiến dục hòa trong lòng hân sục sôi.

Một canh giờ trôi qua, cuối cùng Trần Duyên cũng buông bỏ kháng cự, tinh hoa nóng hổi mạnh mẽ tuôn trào. Lam Linh đã quá quen thuộc nên đã có phòng bị từ trước, nàng miệng ngọc đợi sẵn hứng hết thấy Trần Duyên tinh hoa.

Bạch dịch thậm chí còn vương vãi lên tóc, lên cự nữ mĩ phụ nhu thủ bắt lấy, cho thứ nhơn nhớt dính dính kia ngăn đầu lên cao từ từ đưa vào miệng thậm chí còn chút luyến tiếc mút ngón tay.

- Ta như vậy ắt hân làm người hài lòng đi.

Thanh âm băng hàn khiến tim người như thất lại, nhưng Trần Duyên lại không như vậy, hân biết đây chính là bản chất thật của nàng, nóng lạnh không biểu hiện ra bên ngoài, cao hứng ôm mĩ phụ. Trần Duyên và nàng cuốn vào giấc mộng

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Thiên tài tề tụ

Ma Kiếm Sơn ngọn chủ sơn uy quyền nhất nhất trong hàng trăm sơn phong của Ma Kiếm Tông. Tông chủ Thiên Đạo Táng Chân Nhân chính là tại nơi đây kiến tạo động phủ tu luyện, thông thường dù là Thập Đại Trưởng Lão cũng khó có thể tự do ra vào.

Số đệ tử có thể tại đây tu luyện trong 1000 năm qua vẫn chưa tới trăm người. Để có thể trở thành đệ tử tại Ma Kiếm Sơn không chỉ thiên phú siêu tuyệt, kẻ đó phải có thực lực khiêu chiến vượt cấp.

Trần Duyên ba ngày trước cũng đã xuất quan, cổng lớn trước sơn phong chỉ có thể tiếp nhận những tên Trúc Cơ tu sĩ do chính tay Thập Đại Trưởng Lão đề cử. Những hạng gà đất chó kiền gần như đều bị ngăn lại xa xa dưới chân núi.

- Ma Kiếm Sơn đây sao? Ngoài điểm chú ý duy nhất là so với những ngọn sơn phong khác to lớn hơn một chút thì cũng không nhìn thấy thứ gì nổi trội a.

Hắn một thân một mình rảo bước qua từng bậc thang, môn quy vạn năm qua nghiêm cấm đệ tử không được tại đây tùy ý phi hành, tuy hân là chân truyền đệ tử nhưng cũng không thoát khỏi.

- Ha ha ha đám người ngoại lai các người tầm mắt lúc nào cũng hạn hẹp a, Bách Niên Chi Chiến đệ nhất lần này lại nhằm chán roi vào tay người của Ma Kiếm Sơn chúng ta đi.

Ma Kiếm Sơn đệ tử thân mang bạch bào, đầu đội kim mạo, mỗi người trong số chúng đều được xem là hạch tâm đệ tử, tài nguyên bồi dưỡng không hề thua kém chân truyền đệ tử.

- Người là ai? Ta nhìn người niên kỉ không cao ắt hẳn là đệ tử tham gia Bách Niên Chi Chiến đi.

- Ta là ai hạn kiến cô như người không có tư cách biết tới, người chỉ có hai con đường một là ngoan ngoãn từ đầu tới thì rút về nơi đó. Hai là bị ta đánh cho tàn phế rồi ném ra khỏi Ma Kiếm Sơn này.

Hắn bộ dạng muốn bao nhiêu khí phách liền có bấy nhiêu, ánh mắt khinh thường không buồn nhìn xuống Trần Duyên.

- Những việc người làm ở đây chắc là cao tăng tông môn không biết a?

- Biết thì đã sao? Nơi đây là Ma Kiếm Sơn, bọn người của Cháp Pháp Đội cũng không có lá gan tới đây bắt người. Chỉ cần người không chết chính là tài không bằng kẻ khác, không lẽ sư phụ người dám tới gặp tông chủ đòi lại công đạo sao?

Bọn chúng từ khi tu luyện ánh mắt kẻ nào kẻ nấy đều cực cao, luôn xem những đệ tử ở sơn môn khác là rác rưởi, thậm chí là khinh thường không cùng kẻ khác qua lại. Đó cũng chính là nguyên nhân chính cho việc hân trước nay chưa từng thấy đệ tử Ma Kiếm Sơn lộ mặt.

- Sư phụ ta sẽ không làm chuyện ngu ngốc đó, bởi vì lão nhân gia người không có cơ hội ra tay.

- Àm...

Chỉ một quyền đơn thuần, bạch bào đệ tử miệng học máu tươi. Cả người nhẹ nhàng như chiếc lá vô thanh vô tức rơi xuống chân núi dưới ánh nhìn đầy kinh hãi của những tên khác.

- Ta nghĩ rằng bản thân tới sớm a, không ngờ còn nhiều kẻ có tâm tư nhằm chán, muốn xem náo nhiệt sao?

- Không... không vị sư huynh này chúng ta không có ý xấu, chỉ là Ma Kiếm Sơn người làm việc quá bá đạo, chúng ta cần phải liên hợp để chống lại chúng.

Hon mười tên đệ tử đạo bào khác nhau, rõ ràng bọn chúng là đệ tử từ các sơn phong khác tạm thời liên hợp.

- Cút khỏi mắt ta.

Trần Duyên tùy ý phẩy mạnh tay áo, áp lực mạnh mẽ đẩy bọn chúng rơi xuống. Hon mười tên sắc mặt khó coi, dù sao bọn chúng cũng là những kẻ có thực lực không tệ, nhanh như chớp từ trong túi trữ vật pháp kiếm thuần thực đỡ lấy ngăn không cho bản thân nhục nhã rớt xuống chân núi.

- Vì ca, tên này quá xất xược chúng ta hay là...

- Người cầm miệng cho ta, không lẽ người không nhận ra hân đối với chúng ta không có hứng thú đuổi cùng giết tận sao? Nếu hân thật sự ra tay thì người có bản lĩnh ngăn cản hân sao?

Tên đệ tử kia xám mặt không dám mở lời, hân ý lại nhân số đông đảo vừa muốn hành hạ kẻ kia tẩy đi mối nhục nhưng được sư huynh kịp thời chấn tĩnh, chỉ tuyệt chút nữa là mang họa vào người.

Sân trước rộng lớn đã thu nạp hơn trăm người, đây chính là thiên tài trẻ tuổi của Ma Kiếm Tông, có kẻ mang trên người tông bào, có kẻ lại y phục kì dị, có kẻ trầm lặng đồng thời cũng không thiếu những người giao lưu quảng đại, đối với bọn chúng Bách Niên Chi Chiến này chính là trọng điểm bước ngoặt, chỉ cần được tông môn chú trọng bồi dưỡng người dù không muốn đột phá Kim Đan cũng không dễ a.

- Àm... àm...

- Cẩm Địa xuất hiện a, nếu như Cẩm Địa hiện ra thì những tên thiên chi kiều từ kia cũng muốn xuất đầu lộ diện.

Trời cao bỗng dưng không biết từ đâu, Hắc Môn to lớn hiện ra trước sự trầm trồ của mọi người.

- Đây là Cẩm Địa a, thanh thế quả nhiên không nhỏ.

- Khả khả khả lão phu tiên đoán không sai, Ma Kiếm Tông các người quả nhiên cũng tồn tại một Tiểu Phương Thế Giới, so với thứ người đang nắm giữ, Tiểu Phương Thế Giới này chỉ có hơn chứ không kém.

Chu lão tử nào hải cũng gật gù tán phục.

Hắc Môn dần hé mở, thanh âm tang thương từ thượng cổ vang lên. 17 bóng người nhanh như chớp lao ra, bọn chúng phi hành trên pháp kiếm quanh thân tỏa ra không nhỏ áp lực khiến những người xung quanh không tự chủ phải nhường đường.

Thiếu niên tiên phong không chút e ngại, hắc lôi bao bọc xung quanh nhục thể không ngừng dần co tạo ra những thanh âm chói tai không khác gì tia sét bị lão thiên phóng xuống nhân gian.

- Nhanh lui lại, hân chính là Hắc Lôi Tử, Lôi Lâm. Ngay cả tông chủ cũng không thể ngó lơ hân thiên phú kinh người ngoại lệ thu hân là thân truyền đệ tử. Không ít kẻ vì ghen ghét tiểu tử này một bước lên mây nên ngấm ngấm gây phiền hà, nhưng tất cả đều phải ôm lấy thương tích vào người.

Hân như thể lôi thần giáng thế, song mục bén nhọn đảo quanh những kẻ bên dưới. Lôi Lâm trấn trụ tra xét đã làm không ít kẻ nội tâm bất kham nhưng cố kị Ma Kiếm Sơn, cố kị những tên đệ tử lâu năm khác đang cảnh giới xung quanh bọn hân chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

- Ha ha ha Trần Duyên bốn tọa đã tìm ra người, tên súc sinh người không thể ẩn nấp được nữa a.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Lôi Lâm tái xuất

- Ha ha ha Trần Duyên bốn tọa đã tìm ra người rồi, tên súc sinh người không thể ẩn nấp được nữa a.

Thân ảnh Trần Duyên dần lộ ra trước mắt, Lôi Lâm kinh hãi như điên mối nhục trước kia hân đã trôn vùi bấy lâu trong nội tâm trong phút chốc bộc phát.

- Hắc Lôi Kiếm.

Pháp Bảo trong nội thể cũng được Lôi Lâm không cố kị triệu hồi, rõ ràng hân muốn dùng một chiêu toàn lực diệt sát kẻ tử thù.

- Lôi Long Diệt Thiên Pháp.

Trên pháp bảo một dòng hắc lôi hiện hữu, như thể có sinh mạng hắc lôi uốn người dần thành hình một đầu tiểu long. Long đầu bọc phát thanh thể kinh người, thiếu niên song mục cũng đã đen như mực, có vẻ hắc đã xuất ra một kinh người thủ đoạn.

- Trần Duyên người số mạng đã tận, kẻ đắc tội Lôi Lâm ta đều phải chết.

Chúng đệ tử kinh ngạc bội phần, ai nấy đều không lo nghĩ dùng mọi thủ đoạn phi thường thoát đi. Cả vùng đất rộng lớn chỉ còn lại một bóng người đơn độc, hắc sắc mặt lãnh tĩnh, chấp tay chứng kiến không hề để Lôi Lâm điên cuồng vào mắt.

- Người... được lắm, đừng trách ta ra tay ngoan độc.

- Sát...

Long đầu khí thế bao thiên, chỉ trong khoảng khắc pháp kĩ tương chừng đã diệt sát Trần Duyên thì ba bóng người như chào chớp ra tay ngăn cản. Long đầu uy lực không nhỏ, nhưng đứng trước ba nhân ảnh liền trở nên giun dế không khác biệt.

Khói bụi tan đi, ba người không chút thương tổn, nam nhân huy hùng cái thế trên lưng mang theo đại kiếm như muốn nghiền nát thiên hạ. Nữ nhân thì hoa nhường nguyệt thẹn, liễu yếu đào tơ nhưng chỉ cần nghĩ tới các nàng vô sự đón đỡ sát chiêu vừa rồi sợ rằng không có bao nhiêu nam tử dám tiến lại gần.

Trần Duyên góc áo không tổn hại, hắc thậm chí một cái nhảy mất cũng không buồn vận động. Thay vào đó chủ ý từ Lôi Lâm đã chuyển lên người ba nhân ảnh kia.

- Chặn được rồi, thật sự có kẻ chống đỡ pháp kĩ kia a.

- Người nhìn xem ba kẻ kia đều là thiên chi kiêu tử giống Lôi Lâm

- Tiểu Long Nữ, Bạch Long.

- Cự Kiếm Nhân, Như Phong.

- Cùng Hàn Mộc Tiên Tử, Tường Lệ.

Thiên chi kiêu tử tranh đấu luôn khiến kẻ khác mong chờ, bọn hắc thật sự muốn tận mắt chứng kiến người từ trong Cẩm Địa đi ra có bao nhiêu phần bản lĩnh.

Sát chiêu không thể tiêu diệt Trần Duyên càng khiến hắc phần nộ.

- Các người cả gan dám chống lại bốn tọa, đừng trách Lôi Lâm này cho các người đi theo hắc.

Ba người thân định thần nhàn, quay lưng đối diện cùng Trần Duyên, bọn hắc hành động càng khiến cho kẻ khác không thể tin vào mắt mình.

- Bái kiến đại sư huynh.

Ba vị thiên chi kiêu tử chấp tay hành lễ cùng một tên vô danh, đây ắt hẳn là cảnh tượng chấn động nhất trong nhiều năm qua.

- Thì ra là Trần Duyên, không thể trách a.

- Sư huynh, Trần Duyên là ai, hắc có bản lĩnh gì khiến cho ba tên kia đối với hắc hành lễ?

Trần Duyên niên kỉ vốn đã qua bát tuần, nhiều đệ tử tông môn không biết tới hắc cũng không có gì kì lạ.

- Chỉ chút nữa thôi đệ sẽ rõ, ta đoán chuyện này Trần Duyên sư huynh sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.

Tên sư huynh kia hít một hơi thật sâu, hắc tuy chưa từng tận mắt được diện kiến nhưng giải thoại Ma Huyết Tông chân truyền đệ tử bị gọt thành nhân côn thời điểm đó quả thật không tên đệ tử nào chưa nghe qua.

- Các người vẫn còn nhớ tới ta, quả thật khiến một kẻ làm sư huynh này thập phần kinh hi. Lần xâm nhập Cẩm Địa này Phong Ma Sơn chúng ta không hề hao binh tổn tướng sư phụ khẳng định sẽ có ban thưởng không nhỏ a.

Trần Duyên ha hả cười, Cẩm Địa là nơi vô cùng hung hiểm, một sơn toàn diệt cũng không phải là chuyện hiếm lạ. Chính hắc cũng có chút ngoài ý muốn, ba người đều toàn thân trở ra thậm chí pháp lực đã nội liễm không ít.

- Tứ Trường Lão đối với chúng đệ muội đã dày công bồi dưỡng, đây là chuyện bản thân nên làm.

Bạch Long nữ nhân nhan sắc như hoa, nàng ngữ âm so với tiếng sao còn trong trẻo hơn vạn phần.

- Nhưng nhiệm vụ của sư phụ giao phó còn chưa thể hoàn thành, kì Bách Niên Chi Chiến này phải lấy một thứ hạng trong ba kẻ đứng đầu đó mới thực là điều lão nhân gia mong chờ.

Trần Duyên thập phần hài lòng thâm ý nói.

Bên kia Lôi Lâm hỏa nộ chưa tan, trông thấy thời cơ lấy mạng tên súc sinh đã khiến hắc phải chịu nhục nhã trước hàng ngàn người cứ thế trôi qua trong khi bản thân bất lực. Hắc thực lực đã mạnh mẽ tăng tiến nhưng ba tên kia cũng đã sống sót đi ra từ Cẩm Địa, bọn chúng ắt hẳn phải mang con cò giữ mạng, cùng lúc đối với bọn chúng ra tay hắc không chắc giành lấy thắng lợi.

- Vạn sư huynh, tên hắc bào kia chính là tử thù của đệ, chỉ cần sư huynh giúp đệ cầm chân ba kẻ kia đệ liền đem một khóa Thông Chân Đan trả lễ.

Ma Kiếm Sơn từ trong Cẩm Địa toàn mạng trở ra không chỉ có hắc, Vạn Vân Phi đệ tử thân truyền từ nhỏ đã đi theo tông chủ, lần này Cẩm Địa khai mở hắc cũng chiếm lấy một danh ngạch.

Vạn Vân Phi khuôn mặt tuần nhã, vóc người lại thấp bé, hắc nghe tới Thông Chân Đan song mục vốn khép hờ mạnh mẽ mở lớn. Liếc qua Lâm Lôi muốn chứng thực hắc lời hứa hẹn, lực chú ý cũng dần chuyển lên người Trần Duyên.

- Lôi sư đệ, Thông Chân Đan chân quý thật không sai, nhưng vì huynh e rằng mình không có phúc nhận lấy a.

- Không lẽ sư huynh không muốn Thông Chân Đan?

Đối với tu sĩ khi tu luyện công pháp, tốc độ linh hội hoàn toàn phụ thuộc vào hần ngộ tính. Mặc kệ người hậu trường có vững chắc đường nào nhưng ngộ tính kém cỏi thì cả đời này cũng chỉ là bình hoa di động, thực lực đều do đan được đắp lên càng khiến chân khí trở nên phù phiếm.

Thông Chân Đan ẩn chứa kinh người diệu dụng, đó chính là trong ba ngày khiến ngộ tính của kẻ phục dụng chóng mặt gia tăng, công dụng phát huy tới mức nào từ trước tới nay đều không hề được ghi chép cụ thể. Nhưng công dụng nghịch thiên kia là không thể chối cãi, Lôi Lâm gặp được kì ngộ trong Cẩm Địa thu được ba viên, hần phục dụng một viên này lại có thể cam tâm lấy ra báu vật này làm điều kiện trao đổi.

- Đan được chân quý bậc này ai lại không có tâm hảo cầu, chỉ là thứ tốt cũng phải có mạng để hưởng, ba tên kia có thể bình an đứng đây thực lực đã không dưới ta. Đệ ắt hẳn là người rõ hơn ai hết Cẩm Địa hung hiểm đường nào, ta đã không ít lần tính mạng gặp nguy cấp. Vì huynh không có lòng tin có thể một mình đối chọi với ba tên kia.

Hắn ngoài mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ nhưng trong bụng lại phì cười khinh thường.

- Hừ người ngay cả đan được làm tin cũng không buồn lấy ra lại muốn ta không tiếc tính mạng làm kẻ mở đường, Vạn Văn Phi ta không tin người lại lấy Thông Chân Đan ra làm vật trao đổi.

Lôi Lâm không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể nuốt con tức giận vào bên trong.

- Trần Duyên người mạng chó ta sẽ từ từ hái xuống, tới lúc đó ta sẽ khiến người muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Ném tới cay nghiệt ánh mắt Lôi Lâm mạnh mẽ bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Viễn vong điều kiện

Biểu hiện của hắn từ lâu đã thu vào toàn bộ trong mắt Trần Duyên, hắn đối với Lôi Lâm kẻ vô ơn vô nghĩa này đã sớm không thuận mắt.

- Khả khả khả quả nhiên Ma Kiếm Sơn này đối với đệ từ bao che không nhỏ a.

Lôi Lâm động tĩnh vô cùng gây chú ý nhưng 5 tên đệ tử thủ vệ gần đó một chút cũng không có ý định ra tay, thậm chí lực tập trung còn đổ dồn về phía Trần Duyên. Rõ ràng bọn chúng muốn nhân cơ hội Trần Duyên đáp trả liền ra tay chấn áp hắn.

- 4 tên Trúc Cơ trung kì, tên râu quai nón kia lại là Trúc Cơ hậu kì tu sĩ hàng thật giá thật. Những kẻ này mà ra tay cũng là phiền phức không nhỏ.

Trần Duyên nhận thấy không khí xung quanh không phải là thời cơ thuận lợi để ra tay, hắn cũng không có tông chủ chống lưng. Tại chỗ này hạ sát Lôi Lâm chính là trần trụi bất kính, chỉ cần bị hạ cái danh tàn sát đồng môn sợ rằng sư phụ cũng khó lòng che chở.

- Các người trong Cẩm Địa có nhìn thấy Hà Diệu sư muội không?

- Hà Diệu sư tử lúc này có cùng chúng tỉ muội trở ra Cẩm Địa nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng theo chân vị tiền bối nào đó rời đi.

Bạch Long ngẫm nghĩ nói ra.

- Hời... ắt hẳn là Thất Trường Lão a.

Thờ dài chán chường, Trần Duyên đối với tiểu cô nương năm xưa nhớ mong da diết. Cứ ngỡ rằng lần này tới đây chính là cơ hội để nàng cùng hắn hàn huyên sau nhiều năm bị chia tách không ngờ Thất Trường Lão đối với Hà Diệu sau khi đột phá Trúc Cơ quân sự nặng còn kín kẽ hơn trước.

- Không được gặp lại vị sư tỉ kia sư huynh có lẽ rất thất vọng đi.

Trần Duyên lạnh gáy quay lại nhìn thấy Tường Niệm sắc mặt có chút không đúng.

- Ha ha ha ta cùng Hà Diệu sư muội vốn là hải nhi cùng trưởng thành tại Ma Kiếm Tông. Đã mấy mươi năm không gặp lại quả thật cũng muốn cùng muội ấy hàn huyên tâm sự a.

- À, có vẻ thông cáo đã ban ra chúng ta không thể để những sư huynh đệ khác chiếm ưu thế.

Trùng hợp thay tuần son đệ tử đã dán thông cáo gần đó làm cho hàng trăm Ma Kiếm Tông đệ tử một phen xôn xao. Đối với cảnh cây cứu mạng thập phần đúng lúc này Trần Duyên làm sao có thể dễ dàng bỏ qua, hắn mừng ra mặt nhanh chân hô hào mọi người làm cho Tường Niệm sao nhần.

- Vị sư đệ này có thể nhường đường cho ta không?

- Cái gì mà nhường đường, người tới thì lên trước.

Quan cảnh vô cùng hỗn loạn, tờ thông cáo quá nhỏ mà kẻ nào cũng nôn nóng muốn biết trên đó lưu lại những gì làm gây ra không ít vụ cự cãi.

- Tình hình này chúng ta khó mà chen chân vào trong rồi, Như Phong sư huynh đành phải làm phiền sư huynh ra tay.

Bạch Long tỉnh quái liếc qua Như Phong ắt ý nở nụ cười.

Thân người cao lớn tiến lên, hữu thủ nắm chặt lấy chuôi cự kiếm.

- Keeng...

Cự kiếm được kéo ra khỏi vỏ chỉ khoản một đốt tay tạo ra một tiếng thanh minh sắc bén.

- Kiếm khí.

Trần Duyên đối với kiếm tu cũng có một chút môn đạo, từng tia kiếm khí tuy không hướng vào hắn nhưng đối với đặc thù thủ đoạn này Tử Trường Lão từng một lần thi triển. Chỉ là so với Như Phong chênh lệch một trời một vực.

Những kẻ quanh đó cũng vì áp lực Như Phong thi triển đều nghi kỵ tránh xa tạo thành lối đi để đoàn bốn người bọn họ dễ dàng vượt qua.

- Từ bên trong Ma Kiếm Lâm nội vì, thu hoạch 10 trái tim cấp 2 yêu thú. Kẻ nào mang về trái tim một đầu yêu thú Giáp đẳng son phong chính thức đăng đàn đệ nhất.

Thông cáo không thể nào ngắn gọn hơn, tin tức nhanh chóng được truyền ra ngoài khiến cho không ít kẻ phải lắc đầu ngán ngẫm. Bọn chúng tu luyện chưa tới trăm năm, có thể đột phá Trúc Cơ đã là vạn hạnh gần như chín thành vẫn còn kẹt tại Trúc Cơ tầng 1 chưa thể đột phá. Những tên nội môn đệ tử này có thể chính diện cùng yêu thú song đấu đã không dễ dàng này tổng môn còn muốn mỗi kẻ phải lấy mạng 10 đầu yêu thú. Không biết những lão già kia thật sự muốn ấy mạng ai đây.

- 10 đầu cấp 2 yêu thú, quả nhiên là thử thách không nhỏ. Không biết 3 vị có hứng thú cùng chúng ta liên hợp, vì huynh thập phần tin tưởng Ma Kiếm Sơn sẽ không khiến các sư đệ, sư muội Phong Ma Sơn thất vọng.

Vạn Văn Phi lịch luyện không đơn giản, nhận ra Phong Ma Sơn thực lực ở đây chiếm ưu thế hơn cả, hẳn nhanh chân tới trước đưa ra gợi ý liên minh. Ba người sắc mặt nổi lên một vòng hứng thú, 10 đầu cấp 2 yêu thú chính là không nhỏ vấn đề. Ngay cả với ba người họ có thể đơn phương độc đấu với cấp 2 yêu thú mà không thụ thương là điều không dễ.

Nhất là Ma Kiếm Lâm hiện nay thú triều vẫn còn diễn ra mạnh mẽ, chỉ cần một bước sai lầm chính là rơi vào hoàn cảnh bản thân bị vây công cầm chắc cái chết. Còn về phần Giáp đẳng yêu thú bọn chúng không người nào dám nhắc tới, nếu thật sự không may đụng phải đó chính là chết không có chỗ chôn.

- Nhưng chúng ta lại không muốn mang thêm gánh nặng.

Hắn cố ý ném ánh nhìn hướng về Trần Duyên phía sau, trong mắt Vạn Văn Phi tên kia chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Nếu không có ba người Trường Lệ ra tay kịp thời thì đã bị Lôi Lâm diệt sát. Hắn không tin ba người bọn họ lại vì Trần Duyên bỏ qua cơ hội thuận lợi này.

- Khả khả khả chỉ cần tên kia bị có lập thì trong Ma Kiếm Lâm ai cũng có thể không hay không biết mất mạng a.

Hắn một phần vì muốn Lôi Lâm nợ một ân huệ đồng thời cũng không muốn đối với những thiên chi kiêu tử kia trở mặt.

- Không hứng thú.

Trần Duyên nữa ánh mắt cũng không nhìn đến hắn quay lưng rồi đi, theo sau đó là Trường Lệ, nàng chán ghét ra mặt bám theo sau Trần Duyên. Bạch Long cùng Như Phong hai người ngờ ngác nhìn nhau có chút chần chừ nhưng cũng bám theo hai người họ để lại Vạn Văn Phi sắc mặt cực kì khó coi.

- Được, được lắm các người đừng trách ta ra tay độc ác.

Xung quanh không ít người nghe thấy câu chuyện vừa rồi, ai nấy cũng đều cảm thán hắn thủ đoạn cao cường. Nào ngờ Phong Ma Sơn đệ tử chi ném lại ba chữ “không hứng thú” không chừa cho hắn chút liên mặt mũi bỏ đi làm không ít kẻ cười thầm.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Kim Xích Hồ

Mặc cho người Ma Kiếm Sơn như muốn ăn tươi nuốt sống bốn người bọn họ, Trần Duyên trong đầu tâm tư không ngừng lưu chuyển.

- 10 đầu cấp 2 yêu thú, sợ rằng chỉ có Ma Kiếm Sơn đệ tử tham gia thi luyện đồng đúc mới có thể trong 3 tuần trăng mạng về đủ số.

Phong Ma Sơn tính cả hắn Tử Trường Lão chỉ đề cử bốn người, không như những sơn môn khác một vài Luyện Khí kì đệ tử có đặc thù thực lực cũng được đặc cách tiến cử.

- Đại sư huynh, chúng ta cùng Ma Kiếm Sơn đã thật sự trở mặt thành thù, nếu đơn độc xông vào muội e rằng bọn chúng sẽ hạ độc thủ. Hay là chúng ta cùng các sơn môn khác...

- Bọn chúng còn sợ hãi Ma Kiếm Sơn hơn chúng ta, dù sư muội có hết lời dụ ngọt e rằng chuyện này cũng khó thành.

Quả nhiên lời hắn nói không sai, những kẻ khác lúc này chính là ôm tâm tư bọ ngựa bắt ve chim sẽ rình sau lưng. Cẩm Địa đi ra những sơn môn khác nếu không phải toàn diệt thì cũng chỉ được một tên may mắn sống sót không như Phong Ma Sơn cùng Ma Kiếm Sơn nhân tài đông đúc. Chỉ cần bọn chúng đấu đá lẫn nhau lưỡng bại câu thương thì không còn chuyện gì có thể thuận lợi hơn.

- Không lẽ sư muội lo ngại chúng ta không bằng những kẻ khác sao?

Trần Duyên hướng Bạch Long thần bí nở nụ cười, không đợi nàng nhiều lời, hắn đã đáp pháp kiếm hướng Ma Kiếm Lâm mà đi.

- Trường Niệm sư tỉ, chúng ta thật sự phải đi sao?

- Như Phong, đệ thấy chúng ta còn sự lựa chọn nào khác? Hai người các người chưa tận mắt thấy đại sư huynh đáng sợ, ta tin rằng dù chúng ta tiềm tu trong Cẩm Địa mấy mươi năm cũng không đủ trước mặt hắn làm cao giá.

Trường Niệm thần tình bất biến đạm mạc nói ra suy đoán của bản thân. Bạch Long từ chối đưa ra suy đoán, còn Như Phong hắn về mặt ngập tràn khó tin. Hắn đã gặp qua không ít cơ duyên, thực lực so với trước đã khác biệt to lớn không phải một kẻ bị gạt ra khỏi Cẩm Địa có thể so bì.

- Các vị sư đệ, sư muội ắt hẳn là lần đầu xâm nhập Ma Kiếm Lâm đi?

- Tuy rằng nơi đây ẩn chứa nhiều cạm bẫy nhưng không thể nào so với Cẩm Địa khắp nơi hung hiểm.

Như Phong khịt mũi coi thường, hần lòng tin bành trướng hữu thủ siết chặt đại kiếm nội tâm thấp phần nôn nóng.

- Khả khả khả. Nếu như sư đệ đối với thực lực tin tưởng thì ta cũng không nhiều lời.

Trần Duyên từ hư không triệu hồi ra hàng trăm đầu linh trùng, bọn chúng phân tán khắp bốn phương tám hướng.

- Dù sao chúng ta vẫn còn 3 tuần trăng không cần phải vội vã, yêu thú đầu tiên chỉ là một đầu cấp 2 Đinh đẳng ba người tốt nhất là nhanh chóng diệt sát nó.

Vừa dứt lời, tiếng hú ghê rợn vang lên, đầu yêu thú kia rõ ràng vô cùng phần nộ, hàng trăm cổ thụ bị xô ngã, mặt đất như muốn nứt toát ra. Từ xa xa thấp thoáng một đầu lão hổ thân cao ba thước trên người một màu xích hồng vô cùng nổi trội.

- Kim Xích Hồ, trong hàng Đinh đẳng yêu thú cũng tính là bá chủ.

Tướng Niệm ngay tức khắc nhận ra hung thần đang lao tới kia không phải là dạng tầm thường, tiểu phiến đã được nâng tể ra quả thực đây không chỉ là một trận giao đấu đơn giản.

- Trần Duyên sư huynh, sư huynh không muốn ra tay sao?

Bạch Long pháp kiếm đã được nâng thủ sẵn từ trước, bên kia Như Phong sắc mặt nghiêm nghị đại kiếm trên lưng run rẩy không ngừng rõ ràng hần đang tích súc pháp lực hồng phóng ra sát chiêu.

- Ta sẽ không tham dự trận chiến này, sư muội ta muốn chứng kiến thủ đoạn của các người thật sự có đúng như lời đồn đãi.

Bạch Long trông thấy đáng vẻ vô sĩ của hần giận nghiêng răng nhưng đây không phải là lúc cùng Trần Duyên tính toán. Đầu linh trùng ban nãy đã dẫn dụ tới yêu thú vô cùng mạnh mẽ, vượt xa so với dự kiến của nàng.

- Gầm...

Kim Xích Hồ đang ung dung thưởng thức con mồi liền bị linh trùng quấy rầy làm nó vô cùng phần nộ. Truy đuổi tới đây lại thấy có kẻ đã chờ sẵn càng khiến yêu thú trở nên điên cuồng liền thay đổi chủ đích hướng ba người bọn họ lao tới.

- Tiên Đẳng Giáng Lâm.

Tướng Niệm thủ đoạn quả thật đã không nhỏ tăng lên, từng cọng dây gai thô to như eo người trưởng thành chui lên từ mặt đất. Chúng như những sinh vật có tính mạng bám chặt lấy tứ chi yêu hồ, càng vùng vẫy những cọng dây gai càng quấn chặt từng tia tiên huyết do gai nhọn cắm sâu vào da thịt đã bắn ra.

- Không tệ nha, Niệm nhi rõ ràng có thể tự thân chế ngự một đầu cấp hai yêu thú, năng tu vi cũng chỉ là Trúc Cơ tầng 1, quả không đơn giản.

Trần Duyên thâm tất lưỡi, đừng nói là yêu thú Đinh đẳng, dù là yêu thú Bính đẳng thì Trúc Cơ tầng 1 tu sĩ có không nhỏ khả năng ôm hận nằm xuống.

- Tiểu tử người không cần mừng thăm vội, lão phu nhớ không sai thì Kim Xích Hồ vẫn còn một chiêu thức bảo mệnh a. Kia rồi, Cuồng Bạo thật sự đã được yêu hồ kia vận dụng.

Chu lão húng khởi nhìn đầu xích hồ toàn thân càng trở nên trời lợi, không chỉ có thể lực lượng trở nên bạo tăng rõ rệt. Tứ chi phình to khiến những cọng dây gai vốn trói chặt bên dưới lần lượt bị kéo đứt.

- Như Phong sư đệ, ta đã tới giới hạn còn không nhanh ra tay.

- Tiêu Phong Kiếm Pháp – Sát Tâm Kiếm.

Đại kiếm vốn được hần dùng nguyên khí không chế trôi lơ lửng trên không trung bỗng nhiên dùng tốc độ khó tin bắn tới yêu hồ nơi hiểm yếu nhất.

Yêu thú cấp 2 vốn đã hình thành linh trí, mấy trăm năm lẫn lộn khiến nó cảm nhận được to lớn hiểm nguy đang lao tới. Liều mạng, mặc những cọng dây gai đã cắt vào xương cốt Kim Xích Hồ nghiêng người, trong khoảng khắc đại kiếm trượt khỏi mi tâm cắt đi một bên tai, cứ như vậy lao tới chặt gãy hàng đại thụ phía sau khiến chúng không khác gì đậu phụ.

Tính mạng được kéo về Xích Kim Hồ không những không sợ hãi lại càng trở nên hoang dại, cả người đầy tinh huyết càng thúc dục bản tính khát mồi lên tới đỉnh điểm.

Đại chiêu vừa rồi không những mang tốc độ khó tin nổi mà uy lực cũng kinh người chỉ xuýt chút nữa liền đem một đầu cấp 2 yêu thú miểu sát. Nhưng đề thi triển cũng phải trả cái giá không nhỏ, Như Phong trong người chân khí hầu như đã cạn kiệt, bình khí chưa thể thu hồi bắt lực nhìn yêu thú xông tới.

- Uy Long Ngâm.

Bạch Long miệng ngọc phát ra thanh âm không chỉ chói tai, ầm ầm trong đó là tác dụng công phá linh hồn. Kim Xích Hồ không kịp đề phòng đành linh hồn, cả người bị đánh xa gần mười dặm kịp thời cứu Như Phong một mạng.

Tận dụng yêu hồ chưa lấy lại tinh táo ba người nhanh chân hội hợp, cả ba tuy pháp lực không còn ở mức đỉnh phong nhưng khi kết hợp cũng đủ sức cùng đầu yêu thú kia triển đấu, sinh sinh chèn ép nó cho tới chết.

Kim Xích Hồ nửa ngày giao đấu nhưng ba cái gai trong mắt kia thấp phần ương ngạnh dù nó đã vận dụng không ít thủ đoạn hai bên đều đã trọng thương nhưng tình hình vẫn chưa thể ngã ngũ.

Hai tai tinh nhạy trong khoảng khắc nghe được chuyển động phía sau, yêu hồ đề phòng tránh ra xa, thân ảnh một nhân loại xuất hiện sau tàng lá. Không chần chờ Kim Xích Hồ gầm lớn, ngửi thảo sắc nhọn như muốn xé toạc hần.

- Khả khả khả, người hành động quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Trần Duyên cố tình gây ra động tĩnh, yêu thú đều có bản tính tránh nặng tìm nhẹ, so với ba người Tướng Niệm khó chơi kia thì một kẻ đơn độc như hần chính là con mồi vô cùng thích hợp. Ba người Tướng Niệm bề ngoài vẫn còn trong tình thế giằng co nhưng lại thấp phần hung hiểm, bọn họ rõ ràng chưa từng chiến đấu cùng cấp 2 yêu thú. Thực lực bản thân tuy có chút vượt trội nhưng vẫn không thể som kết thúc tính mạng của yêu vật này.

Trông thấy yêu thú bỏ đi ba người thờ phào nhẹ nhõm, nhưng theo phương hướng mà Xích Kim Hồ phóng đi sắc mặt ba người đều có chút khó coi.

- Không ổn là đại sư huynh.

Bạch Long hoảng hốt, Kim Xích Hồ trong cơn khát máu nếu như Trần Duyên bị nó phát hiện thì... ba người nhìn nhau không nói tự thông đều phi người bám theo yêu thú.

Trần Duyên nhẹ nhàng phóng người xuống đất, hai mắt đánh giá đầu yêu thú kia, hần bễ ngoài không có gì là kẻ sắp xung trận.

- Tiểu Mập Mập lần này không cần người ra tay, ta muốn kiểm chứng nhục thân sau khi trải qua Khô Mộc Đại Pháp rèn luyện đã trở nên cường đại tới mức nào.

Tĩnh Thần Trùng hăng hái muốn lập công nhưng lại bị Trần Duyên đổ một gáo nước lạnh trở nên mất hứng đành cuộn người trên vai hần chứng kiến kịch hay.

- Kim Xích Hồ người xuất hiện rất đúng lúc, mấy mươi năm qua coi như người là vật để Trần Duyên ta khai đao đi.

- Khô Mộc Đại Pháp.

Chân Khí chuyển động, công pháp được Trần Duyên dễ dàng vận chuyển. Nhục thể trở nên khô héo, làn da xiết chặt lại khiến hần ớn đi một vòng. Nhưng đừng vì vậy mà coi thường những tiểu thảo dưới chân lần lượt bị khí thể phóng ra đỏ ngầu rạp xuống đất.

Hữu thủ xiết chặt thành quyền tay áo bay phấp phới, Xích Kim Hồ đã ở ngay trước mặt. Trần Duyên bất chợt biến mất ngay trước mắt khiến yêu hồ giật mình, chỉ một khắc sau không biết từ đâu con thống khổ ập tới.

Cả đầu lâu như bị đám thùng, những chiếc nanh sắc nhọn dễ dàng nghiền nát nham thạch cũng bị đánh gãy tan tác. Cả người như viên đạn lạc bay ngược trở về.

Ba người nội tâm bất an lo đi bỗng chốc nhận ra một thứ hình thù kì lạ đang tiến đến, nghiêng người tránh né thì hình ảnh Kim Xích Hồ huyết nhục đầy mình hiện lên làm cho cả ba người không thể tin vào trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Ẩn tiềm nguy cơ

Thân ảnh Xích Kim Hồ kì dị bay qua khiến cho cả ba người không tin vào mắt mình.

- Tướng Niệm sư tỉ vừa rồi...

Bạch Long môi mọng mấp máy thì sau đó một bóng đen với tốc độ bất khả tư nghị lướt qua, bóng đen nhanh tới mức cả ba người không kịp trở tay. Trần Duyên tốc độ đã so sánh gấp trăm lần trước kia nhanh chóng xuất hiện sau lưng yêu thú tiếp tục bồi thêm một quyền giữa không trung khiến Xích Kim Hồ bật trở lại.

Một quyền, hai quyền, ba quyền... Xích Kim Hồ trước ánh mắt ngỡ ngàng của ba người không ngừng bị đánh bay. Yêu thú đáng thương nhục thể không còn lành lặn trút xuống hơi thở cuối cùng.

- Hần...hần thật sự là nhân loại đi?

Như Phong bất khả tư nghị, trông thấy hạ trảng thập phần thể thảm của Xích Kim Hồ hần không thể tin nổi Trần Duyên vừa rồi chính là cương ngành dùng quyền đầu sinh sinh đánh chết một đầu yêu thú.

- Khô Mộc Đại Pháp quả nhiên lợi hại, dù chỉ đạt tới tiểu thành một quyền sợ rằng thông thường tu sĩ cũng khó lòng tiếp nổi a.

Thu lại công pháp, nhục thể phục hồi. Trần Duyên sắc mặt có chút trắng bệch, hần nhanh chóng lấy ra Hồi Khí Đan cho vào miệng. Được lực nhanh chóng thấm nhuần vào trong nội thể, chân khí dần hồi phục.

- Bạch Long đầu yêu thú này thuộc về muội, mau chóng chia tách tài liệu đáng giá cùng trải tìm yêu thú, chúng ta đã ở đây quá lâu rồi.

- Ân, sư huynh.

Bạch Long còn chưa thể hoàn hồn bị Trần Duyên gọi tới khiến nặng tâm tư nhảy dựng như con hươu nhô. Lấy ra trụ thủ thần thực thu lấy tài liệu đáng giá.

- Tướng Niệm sư muội, Như Phong sư đệ một đầu yêu thú mà hao tổn nửa ngày cũng không thể diệt sát làm sao còn có thể nghỉ tới trong ba tuần trăng hoàn thành nhiệm vụ.

- Nếu không phải Bạch Long sư muội trợ trận nhiều lần cứu nguy không biết hai người đã tử nạn bao nhiêu lần.

Trần Duyên nửa lời cũng không hề kiên nhẫn. Không chỉ Như Phong, đối với Tướng Niệm cũng bị đã kích cực lớn. Như Phong vốn đối với Trần Duyên tâm tư không phục từ lâu, hần từ Cẩm Địa bước ra đối với thực lực bản thân vô cùng nắm chắc. Một tiếng đại sư huynh cũng chỉ là theo lễ phải làm nhưng tận mắt trông thấy yêu hồ không khác gì tiểu miêu bị Trần Duyên đùa bỡn trong tay khiến miệng lưỡi trở nên cay đắng.

- Đại sư huynh, tài liệu đáng giá đều đã được phân giải.

Bạch Long cẩn trọng đưa ra không ít thứ giá trị không nhỏ, một đầu cấp 2 yêu thú cũng phải đáng giá 5000 linh thạch.

Hần gạt đầu hải long, thi thể còn sót lại không thể bị lãng phí. Nhấn trữ vật có không gian lớn gấp trăm lần túi trữ vật thông thường một đầu yêu thú không chiếm bao nhiêu không gian.

Xóa sạch dấu vết, Trần Duyên không muốn nán lại nơi đây quá lâu. Thanh thể trận chiến vừa rồi gây ra không nhỏ rắc rối, hần cảm nhận được không ít kẻ thực lực không tầm thường đều hướng về đây.

- Bọn chúng dễ dàng diệt sát Phệ Huyết Trùng thực lực ắt hẳn đều đã đột phá Trúc Cơ.

Trần Duyên thần thức chỉ có thể dò xét hai dặm gần đó nên hẳn đã cố tình cài cắm không ít Phệ Huyết Trùng canh phòng tàn ra xung quanh. Vừa rồi có hơn mười đầu linh trùng trong nháy mắt bị diệt sát, bọn chúng phương hướng rõ ràng đều nhắm tới nơi này không thể sai lệch.

- Đợi thôi, nơi này không thể ở lâu. Chúng ta đã bị kẻ khác dòm ngó đến.

- Không lẽ là bọn người Ma Kiếm Sơn muốn tìm tới trả thù.

Như Phong nguyên khí đã hồi phục tám thành, hẳn cố ý thả ra thần thức nhưng cũng không thể dò xét ra được gì.

- Bọn người này rất có khả năng muốn truy sát chúng ta, tuy chưa thể biết là của thế lực nào nhưng ta khẳng định mỗi người trong số chúng đều thập phần lợi hại.

Ba người sắc mặt khó coi, thực lực của Trần Duyên đã bày ra trước mắt nhưng chính hắn cũng phải thừa nhận bọn người này lợi hại, rõ ràng bốn người đã gặp phải tình huống hung hiểm.

- Chúng ta phải nhanh chóng trở về tông môn cầu xin cứu viện.

- Không, trở về lúc này đã quá muộn, ta lại có chủ ý khác.

Trần Duyên hung ác mỉm cười, Tưởng Niệm ngay tức khắc hiểu ra hẳn thật sự đã dự mưu trong đầu kẻ hoạch xấu xa nào đó.

Quả nhiên năng tiên đoán không sai, hàng trăm Phệ Huyết Trùng thực lực không cao từ trong tay áo hắn tàn ra thăm dò. Sau hơn một hô hấp Trần Duyên phóng người theo một phương hướng chạy đi.

- Bọn chúng có ý phân tán hòng muốn vây bắt ta. Âm mưu này ắt hẳn đã bày ra từ trước, nếu không thì khó thể nào âm thầm hành động thuận lợi tới vậy được.

Nghĩ ngợi đối với Ma Kiếm Sơn đệ tử đã được dẹp bỏ, hẳn cùng Vạn Văn Phi chỉ là bèo nước gặp mặt, bọn chúng khó lòng trong ba ngày vừa săn giết yêu thú vừa lập ra âm mưu hao công tốn sức này.

- Sư huynh nghĩ ra là kẻ nào muốn truy sát chúng ta chưa?

- Ta cũng không rõ, nhưng bọn người này ắt hẳn đã nhân lúc Bách Niên Đại Diễn ra tay ắt hẳn đã trù từ rất lâu a.

Trần Duyên đối với tình thế lúc này nội tâm không thể an tâm, nếu như có bàn tay của thế lực bên ngoài tham dự thì hàng trăm tên đệ tử thiên tài ngoài kia có khả năng bị tận diệt. Đối với Ma Kiếm Tông tổn thất này không gì có thể so sánh nổi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Trùng Sào hiển uy

Đoàn 5 người hồi báo cần trọng che khuất đi khuôn mặt, bọn chúng như những bóng ma nhẹ nhàng phi thân qua từng cành cây. Nhóm người phương hướng đều nhắm vị trí Trần Duyên hạ lạc.

- Kì lạ, linh trùng này trước đây ta chưa hề nghe kẻ nào nói qua xuất hiện trong Ma Kiếm Lâm.

Hắn nhất thủ trăm sát một đầu linh trùng, bọn chúng không những sức sống mạnh mẽ lại thập phần điên cuồng. Dù thân thể bị chém làm hai nhưng vẫn có thể tiếp tục truy sát con mồi.

- Ta cũng lần đầu diện kiến chúng, có thể tình báo đã có sơ sót chăng?

- Đừng đề ngoại vật lung lay, chúng ta chỉ có một mục tiêu duy nhất, các ngươi nếu thất bại đừng trách ta không niệm tình đồng môn.

Tên cầm đầu trầm giọng đe dọa, hẳn đối với nhiệm vụ lần này chính là tiếp nhận không ít mạo hiểm. Xâm nhập Ma Kiếm Lâm vốn đã thập phần nguy hiểm, nếu chẳng may đạp chân vào lãnh địa yêu thú sẽ mang lại không nhỏ phiền phức.

- Không phải chỉ đi giết vài tên tiểu tử miệng còn hôi sữa thôi sao, hẳn ý bản thân có sự phụ chống lưng nên miệng lưỡi lúc nào cũng giỡn giọng bề trên.

Tổ đội khẳng định có kẻ không phục, không muốn rước phiền phức vào người cũng chỉ thăm ngiễn rằng cầm hạn.

- Đợi đã, phía trước nguyên khí vô cùng hỗn loạn.

Một tên trong số chúng giác quan linh mẫn nhanh chóng phát hiện dị tượng lên tiếng cảnh báo.

- Không lẽ có kẻ phục kích?

- Không, đây là lần đầu ta chứng kiến dị tượng này, khó có thể biết là dữ hay lành.

Hắn ngập ngừng phân bác, nguyên khí toán loạn đôi lúc chực chờ như muốn bùng nổ.

- Vũ Tiên, ngươi lên phía trước dò la tình hình có gì bất ổn phải nhanh chóng quay về bẩm báo.

- Được.

Một tên trong số chúng thân thủ thập phần quái dị, mỗi nơi hắn đi qua chỉ còn lại tàn ảnh, còn người thực đã không thấy đâu.

- Trùng... đây là trùng sào. Không ổn, một thứ lớn như vậy tại sao trong tình báo lại không hề nhắc qua.

Tu sĩ song mục như muốn mở lớn hết cỡ, hần mấy trăm năm lịch luyện chưa từng trông thấy thứ gì kì dị như cảnh tượng trước mắt. Phía trước lãnh thổ kéo dài hơn ba dặm hoàn toàn bị bao phủ bởi ngàn vạn sinh linh đen tuyền. Chúng không ngừng chuyển động, thanh âm từ đó phát ra càng khiến kẻ tiến lại gần đình tai nhức óc.

- Phía trước khẳng định không thể vượt qua, ta phải trở lại cảnh báo việc này cho các sư huynh.

Lịch luyện sâu dày khiến hần đối với những thứ bí ẩn thấp phần cẩn trọng, hần không tin tổ đội năm người có thể sống sót vượt qua trùng sào này. Cố chấp đâm đầu vào chỉ mang lại kết cục không toàn thây.

- Đạo hữu có gì vội vã a?

- Nguy rồi!!!

Hần giật bắn người, thân pháp quý dị nhanh chóng được bày ra những mọi chuyện đã quá muộn. Bóng đen từ phía sau nhân lúc hần không kịp trở tay liền công tới, một tu sĩ Trúc Cơ Trung kì pháp lực cao cường không ngờ lại dễ dàng bị húc trúng, cả người như viên đạn pháo bay vào giữa vòng vây của ngàn vạn Phệ Huyết Trùng đói khát.

- Một tên.

Trần Duyên lạnh lùng nhìn tên hồi báo tu sĩ hoảng loạn chống trả trong tuyệt vọng. Hần tuy thực lực có thể dễ dàng diệt sát hàng trăm đầu Phệ Huyết Trùng nhưng không may lần này lại rơi vào tình cảnh không thể vùng vẫy. Ngàn vạn con kiến nhỏ bé vô hại cũng đủ để giết thịt một con voi to lớn. Phệ Huyết Trùng lại không hề yếu ớt, Trần Duyên nếu chỉ đứng nhìn không quá 3 hô hấp tên tu sĩ ngay cả xương cốt cũng không còn.

- Đại... đại sư huynh. Hần thật ra là người của thế lực nào?

Như Phong tận mắt chứng kiến tên xấu số kia kết cục không khỏi lạnh người, chỉ nghĩ tới bản thân không may rơi vào trùng sào chính là mười phần chết thảm.

- Chuyện này phải tra hỏi từ hần a. Như Phong sư đệ, người cùng nhị vị sư muội tìm nơi ẩn nấp, nếu không phải vạn bất đắc dĩ đừng ra tay với bọn chúng.

- Ân.

Trần Duyên phi thân về hướng trùng sào, mỗi bước chân của hần Phệ Huyết Trùng tàn ra để lại lối đi dẫn vào trong trước cái nhìn kinh ngạc của ba người. Trùng sào bên trong tàn sát một trường pháp lực dao động lạ thường, thứ có thể khống chế hàng vạn Phệ Huyết Trùng điên cuồng không vỡ tổ xông ra tàn sát tứ phương đó chính là hần hộ thân pháp bảo Loa Trùng Ốc.

- Ha ha ha quả nhiên không uổng phí báu vật Mộc Tâm, nếu không có người ta cũng không thể tin rằng bản thân có thể khống chế linh trùng đạt được lô hòa thuần thanh như thế này.

Loa Trùng Ốc lơ lửng nơi tâm trận, những đầu linh trùng vốn được Trần Duyên thu vào pháp bảo tu luyện. Từ đó chúng đối với khí tức từ tòa tiểu ốc này vô cùng mẫn cảm, hần vận dụng Loa Trùng Ốc cùng Thần Không Vạn Trùng sau nhiều lần thất bại cuối cùng cũng thành công thì triển độc chiêu Trùng Sào.

- Hừ, người không nên vội lên mặt a. Nếu không phải lão phu truyền dạy độc môn bí pháp này tiểu tử ngươi chỉ còn một đường cong đuôi đào tẩu.

- Hi hi hi ta biết Chu lão trước này làm người đều không tệ, làm sao lão nhân gia ngài có thể thấy chết mà không cứu chứ.

Chu lão trông thấy vẻ mặt đắc ý của hần không nhịn được lớn tiếng chmacher, quả nhiên so với lúc hần cầu xin lão ra tay khác xa một trời một vực.

- Chiêu Trùng Sào này tuy lợi hại nhưng người cũng không phải vô địch thủ, nếu như những kẻ ngoài kia tu vi quá nghịch thiên thì tất cả những gì ngươi tốn công thiết hạ đều trở nên vô dụng.

- Chu lão không sai, vậy chỉ còn một cách là tra hỏi tin tức từ hần a.

Trần Duyên phát tay, bức tường linh trùng chợt mở làm lộ ra tên tu sĩ dường như đã không còn hình người. Trên thân không nơi nào lành lặn, hần sức cùng lực kiệt chỉ có thể phát ra những tiếng ư ừ khó khăn.

- Đánh phải làm phiền lão nhân gia ngài một lần nữa ra tay a.

Trông thấy thảm trạng của hần Trần Duyên lắc đầu áo não, với thương tích kinh khủng trên người nếu không phải hần tu vi cao thâm sợ rằng cũng khó mà sống nổi. Tên tu sĩ kia rõ ràng cũng khó sống được bao lâu Trần Duyên không thể nào bắt hần mọi ra được tin tức.

Chu lão hữu thủ đặt lên tên tu sĩ đầu lâu, sưu hồn thuật ngay tức khắc khiến hần vốn chỉ còn lại một hơi tàn cũng không thể giữ lại. Sắc mặt lụn bại, tứ chi cứng ngắc. Thi thể ngay tức khắc bị đưa đi, túi trữ vật đã được Trần Duyên thu lấy.

- Lần này xem như số ngươi vẫn chưa tận, bọn chúng 5 người 3 tên Trúc Cơ Trung kì 2 tên còn lại tu vi cũng chỉ là Trúc Cơ Sơ kì. Một tên đã chết tại đây, cũng không phải là bất khả thi a.

Hần xuất kì bất ý lợi dụng kẻ địch không đề phòng liền vận dụng tốc độ khó tin của Khô Mộc Đại Pháp thành công đưa tên kia vào chỗ chết, nhưng như vậy cũng không có nghĩa những tên còn lại đồng dạng. Đồng bạn mất tích hần đã đánh động tới bọn chúng, lực đề phòng ắt hẳn phải dâng cao.

- Tên này là Ma Huyết Tông tu sĩ.

- Được, ta sẽ thiết lập bẫy rập chỉ chờ các người một chân bước vào liền không thể toàn mạng ra ngoài.

Ma Huyết Tông danh tự đã khiến Trần Duyên sát khí trỗi dậy, bọn chúng cùng Ma Kiếm Tông vạn năm từ địch dù có thiết lập âm mưu này cũng không ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Thiết hạ bước đầu

Sau khi sắp xếp 3 người Tường Niệm vào bên trong Trùng Sào, hắn cùng Chu lão một già một trẻ bắt tay thiết hạ quý kế. Tiểu Mập Mập cũng được Trần Duyên gọi ra, hắn muốn dùng toàn lực. Kẻ thù đã xác định là danh môn đại phái không thể khinh thường.

- Tiểu tử ngươi muốn một lần nữa thi triển chiêu thức kia a??

- Ta bây giờ không còn như xưa, nhục thể thậm chí đã mạnh mẽ vượt xa Trúc Cơ Hậu kỳ, nguy cơ phản phệ đã không còn đeo bám.

Song thủ uyển chuyển như rồng bay phượng múa, đồ án Thập Diện Mai Phục Trận được thiết hạ. Không sợ hao tổn linh thạch Trần Duyên mở túi trữ vật dốc thẳng xuống tâm trận khiến không biết bao nhiêu kẻ phải thêm thướng.

- Tiểu Huyết, Nhất Lục, Nhị Lục đánh phải trông chờ vào các ngươi rồi.

Tam trùng mấy mươi năm tù túng rốt cuộc cũng có cơ hội dồn lực một trận huyết chiến khiến chúng hưng phấn vô vàn, đối với Trần Duyên ra sức bày ra khí sát phạt không thể kiềm nén.

Từ trong Tiểu Thế Giới bóng người thiết tha, dáng ngọc dù khoát trên người hắc bào cũng không thể nào lấp đi khí chất mỹ hoặc của nàng. Phía sau cổ quan tài mạnh mẽ rung động, dường như thứ bên trong đó đang muốn liều mạng thoát ra.

- Linh nhi, tướng công muốn nàng ra tay phụ trợ a.

Lam Linh hàn băng thần sắc, sát khí từ nàng dường như còn nồng đậm hơn trước, mắt phương liếc ngang nhìn hắn như thể muốn sát nhân.

- Đợi thôi, ta cảm nhận được bọn chúng đã ở bên ngoài.

- Nhân Trùng Hợp Thể.

Thần thông Thần Khổng Vạn Trùng được thi triển, Tiểu Mập Mập hào quang như tinh không dần xâm nhập vào hắn mi tâm. Mái tóc vốn đen huyền đã ngay tức khắc trở thành bạc trắng, đây chính là dấu hiệu chứng thực thần thông đã được phát động.

Mĩ phụ bất khả tư nghị nhìn tới Trần Duyên, khí tức của hắn chỉ trong khoảng khắc đã trở nên hoàn toàn khác biệt không thể nhận ra. Đặc biệt là hắn song mục kì dị càng nhìn vào đó nàng nội tâm như bị thứ đó giam hãm khó lòng rời ánh nhìn ra chỗ khác.

- Những kẻ ngoài kia đã tới sao lại không lộ diện?

Thần sắc đậm mạc cắt lên thanh âm vô tình, khí chất tan thương phi thường cổ xưa khiến cho bốn người vẫn còn âm thầm ần núp gần đó chột dạ.

- Bên trong kia có người, hắn...hắn là lão quái vật a.

- Không, lúc này còn quá sớm để lộ diện, có thể hắn chỉ nhận ra có kẻ xâm nhập chứ không hề biết chúng ta đang ẩn nấp.

Kẻ cầm đầu tâm trí sắc sảo nhanh chóng suy nghĩ kế hoạch đối phó.

- Nếu như các ngươi đã ngoan cố thì...Trùng Tiễn.

Thập tiễn từ bên trong Trùng Sào nhắm thẳng vào nơi bọn chúng ẩn nấp mạnh mẽ phóng tới.

- Chạy.

Tu sĩ cầm đầu nhìn ra bản thân đã bị bại lộ, hắn là kẻ đầu tiên hét lớn, cả người phóng lên cao hung hiểm né tránh một chiêu.

- Ah ah ah...

Không may cho bọn chúng, tên tu sĩ sau cùng vì cẩn mật đề phòng đánh lên phía sau đã không kịp trở người. Trùng Tiễn tàn nhẫn xuyên thấu nội tạng, cả người dính chặt lên thân cây.

Tận mắt nhìn thấy đồng bạn chết thảm nhưng không một ai trong số chúng muốn đứng lên trả thù. Pháp Bảo nhanh chóng được tế ra, dáng điệu bọn chúng rõ ràng muốn đào mạng.

- Không ngờ ở trạng thái này pháp lực của ta lại gia tăng bội phần. Dù tên kia phản ứng chậm chạp nhưng cũng là Trúc Cơ tu sĩ a, thông thường Trùng Tiễn khó có thể khiến hắn trọng thương.

Có thu hoạch ngoài ý muốn khiến Trần Duyên kinh ngạc, trước nay tuy hắn đã vô cùng đề cao trạng thái hợp thể này nhưng tới nay hắn ngộ ra chỉ có như vậy vẫn chưa đủ. Không chỉ phóng đại thần thức cùng nguyên khí mạnh mẽ lưu động, ngay cả những công pháp thi triển uy lực đều mạnh mẽ đề tăng.

- Tiền bối tha mạng, chúng tiểu nhân có mắt như mù, vô tình đi qua đây. Cầu ngài hãy nể tình Ma Huyết Tông tha cho tiểu bối một mạng.

- Cầu tiền bối khai ân.

Ba người bọn chúng bị khí tức tang thương từ Chu lão phát tán gây hỗn loạn, mỗi người trong số chúng đối với những kẻ thu thập tín tinh báo đã đào mồ tróc mã tổ tiên bọn chúng lên vài lần. Địa đồ kia không ngờ lại hướng bọn chúng vào trọng địa của một lão quái tiềm tu.

- Lão phu trước nay cùng Ma Huyết Tông chưa hề qua lại, vậy tại sao lại bán cho bọn chúng mặt mũi chứ??

- Cái này...

Thanh âm khịt mũi coi thường.

- Nếu các ngươi đã có thể tới được đây ắt hẳn là có duyên, ta có một cơ duyên không nhỏ cho các ngươi.

Bọn chúng ngỡ ngàng nhìn nhau, kẻ kia chỉ vừa khắc không hề nương tay một chiêu lấy đi mạng người bây giờ lại bày ra cơ duyên, dù có đánh chết cũng khó ai có thể tin nổi.

- Tiền bối hậu ái khiến tiểu bối phải xấu hổ không dám nhận.

- Bình sinh lão phu trưởng mắt hạng người nguy quân tử, các người chỉ có hai còn đường bước vào bên trong hoặc chết.

Thanh âm không hề tỏ ra nhân nhượng, phía dưới Trùng Sào lộ ra hai huyết động đủ để một người bước vào.

- Hữu môn tu vi Trúc Cơ Sơ kì.

- Tả môn tu vi Trúc Cơ Trung kì xâm nhập.

Ba người nội tâm lưu chuyển, đứng trước tồn tại bí ẩn này bọn chúng không thể mạo hiểm tính mạng càng lại không dám bỏ chạy.

- Được vậy tiểu bối chấp nhận thử thách.

- Nguru đệ...

Cuối cùng cũng có một kẻ cần rằng liều mạng xông tới, hấn trong đầu e sợ bản thân nếu như bỏ trốn e rằng khó giữ mạng. Chỉ có làm theo mệnh lệnh của tồn tại bí ẩn kia hi vọng từ trong nguy cơ tìm một đường sinh lộ.

- Chúng tiểu bối sẽ làm theo lời người, mong tiền bối có thể cho chúng ta một con đường sống.

- Nếu các người đã chấp thuận thử thách thì lão phu cũng không muốn đuổi cùng giết tận. Chỉ cần một người có thể thành công vượt ải, những kẻ còn lại đều có thể cùng hấn rời đi.

Cuối cùng bốn người bất đắc dĩ xâm nhập Trùng Sào, quanh cảnh bị hằng hà sa số nanh thép hướng về phía mình thêm khát không khỏi khiến kẻ khác bất an.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Âm mưu lộ diện

Đường môn đầy rẫy Phệ Huyết Trùng không ngừng dao động, tên tu sĩ Trúc Cơ Sơ kì lạng người bước đi.

- Không ngờ trên cõi đời lại tồn tại một nơi cổ quái như thế này, nếu không tận mắt chứng mục chính ta cũng khó lòng tin nổi.

- Phía trước có ánh sáng, ắt hẳn đó là nơi thử thách diễn ra a.

Bên kia lối ra tiếp đón hấn không ai xa lạ, Tường Niệm, Như Phong cùng Bạch Long đã được Trần Duyên sắp xếp từ trước. Chứng kiến có người chờ sẵn khiến hấn có đôi chút ngoài ý muốn.

- Không phải là hai tên sao? Tại sao chỉ có một mình người, người còn lại tại sao không xuất hiện?

Bạch Long tỉnh nghịch hất kiếm đối với tu sĩ hết lớn.

- Ta phải là người tra hỏi a, các người là Ma Kiểm Tông đệ tử không có khả năng xuất hiện ở đây. Không lẽ các người cũng bị vị tiền bối kia giam giữ?

Nhận ra đạo bào Ma Kiểm Tông hấn hơi chột dạ nhưng lại nghĩ bọn chúng cùng cảnh ngộ với mình nên cũng phần nào yên tâm.

- Tiền bối? ý người muốn nói tới đại sư huynh.

- SÁT!

Như Phong cười khẩy, đại kiếm tung hoành làm cho hấn không thể ngờ.

Bên kia mật thất tình cảnh hai tên kia cũng không mấy khả quan, trước mắt một nữ nhân cả người toát lên âm hàn khí chất, nàng ta khống chế một đầu sát thi thập phần kì dị. Nhưng điều khiến bọn chúng dè chừng chính là tên nam nhân kì bí kia. Hấn rõ ràng hai chân không chạm đất, mái tóc bạc trắng trôi nổi giữa không trung cùng song mục không phải thuộc về nhân loại.

- Người là kẻ dẫn dụ chúng ta vào đây, khai ra mau người thật sự có âm mưu gì.

Đối phương chân khí tuy có phần bí hiểm nhưng dao động cũng chỉ là Trúc Cơ Trung kì cùng bọn hấn không phân cao thấp, không cần đối với hai người Trần Duyên khách sáo.

- Âm mưu? Điều này không phải Ma Huyết Tông các người rõ hơn ai hết sao. Trái lại ta đối với các người thập phần hứng thú, tên thám thính kia không thể tra ra chút tin tức từ hấn, hi vọng hai người các người không khiến ta thất vọng đi.

Trần Duyên không mẫn mà đáp. Song thủ biến ảo, mặt đất nơi bọn chúng đặt chân chuyển động không ngừng. Phệ Huyết Trùng vốn yên tĩnh nằm đó đã được Trần Duyên kích phát.

- Có dị tượng.

Một đàn Phệ Huyết Trùng ngay phía dưới đột kích, một chiêu xuất kì bất ý nhắm thẳng vào hai người bọn hấn. Một tên nhanh chân chạy thoát, hấn sắc mặt trắng bệch chứng kiến quang cảnh mật thất được dựng lên từ tứ linh trùng kì dị kia.

- Vô Tình Huyết Kiếm Pháp.

- Lãng sư huynh chúng ta đã bị bao vây, nếu không mở một đường máu thoát ra thì...cẩn thận.

Hắn không may bị Phệ Huyết Trùng bắt chặt, không chút do dự té ra huyết kiếm. Huyết Kiếm này chính là của hắn hộ thân pháp bảo uy lực đã đạt tới mức đáng sợ, một kiếm chém đứt sợi dây được bện từ linh trùng vùng vẫy thoát thân.

- Tu sư đệ bọn chúng tuy chỉ là linh trùng cấp 1 nhưng nếu chúng ta không thể thoát khỏi đây khẳng định cũng bị mài chết.

- Tên bạch phát kia có hành động cổ quái, hẳn chính là kẻ điều động những linh trùng này, mau giết hắn.

Bốn phương tám hướng Phệ Huyết Trùng không hề bọn chúng một hơi ngồi nghỉ, đôi càng không hề thua kém pháp kiếm cấp 1 Giáp đẳng tuy không thể từ trên người bọn chúng gây ra vết thương chí mạng nhưng liên tục bị dị lực mạnh mẽ công kích sợ rằng chỉ có tu sĩ luyện thể mới có thể chèo chống lâu dài.

- Muốn truy sát ta ngươi quá mơ tưởng rồi.

Trần Duyên kinh hoàng. Một bức tường linh trùng được dựng che chắn giữa hắn và hai tên tu sĩ kia. Bóng kiếm thể như trê tre đâm xuyên thủng tường dày hàng trăm đầu linh trùng nhưng tất cả đều vô ích. Trần Duyên thân ảnh không chút tiếng động, im hơi lặng tiếng biến đi mất.

- Không hay hắn đã thoát được, nơi này chính là lãnh địa của tên súc sinh kia, chúng ta khó lòng truy bắt hắn.

Một kiếm vô ích càng làm bọn chúng tinh thần sa sút không phanh, thần thức toàn diện bày ra hồng tìm kiếm tu tích của Trần Duyên.

- Đã tìm được hắn. Ngươi lần này có chạy đằng trời.

- Nhất Kiếm Toàn Diệt.

Huyết Kiếm khi thể bài sơn đảo hải, huyết tinh tanh nồng càng làm bầu không khí trở nên âm trầm. Phi kiếm mạnh mẽ xuyên qua hơn mười vách tường linh trùng, cắm vào nhân ảnh ẩn nấp phía sau.

- Ha ha ha ngươi đã bị ta làm trọng thương đừng mong có thể tháo chạy.

Tên họ Tu kinh hãi cực độ, một kiếm vừa rồi hắn vô cùng nắm chắc đã cắm vào kẻ kia yếu huyệt, kẻ thù không chết cũng phải trọng thương. Hắn không hề vụt mắt cơ hội trời cho này, pháp lực được điều động chấn tan linh trùng quyết đuổi theo truy cùng diệt tận.

- Ngươi vui mừng quá sớm a. Khai.

Nhân ảnh dần hiện ra, nam nhân lãnh khốc cùng gương mặt vô hồn, Huyết Kiếm đã cắm vào ngực nhưng hắn không hề hiện lộ đau đớn. Thậm chí song thủ như gọng kiề khóa chặt còn bắt lấy tên tu sĩ họ Tu phóng người xuyên qua Tiểu Phương Thế Giới mà Trần Duyên đã khai mở từ trước.

Họ Lăng nghe thấy hắn sư đệ thanh âm cũng thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng tên phiên toái kia cũng đã bị triệt hạ.

- Kì quái tại sao bọn chúng không hề dừng lại, không phải...

Hắn nội tâm lại dậy lên biến động, trong túi trữ vật lấy ra Truy Tùng Phù. Quả nhiên hắn sư đệ đã từ hư không biến mất không một chút dấu vết để lại.

- Ngươi lúc này ắt hẳn vô cùng run sợ đi.

Từ sau vách tường Trần Duyên bước ra từ giữa rừng Phệ Huyết Trùng, tên tu sĩ họ Lăng lúc này mới biết bản thân đã ngấp trăn nguy cơ. Huyết Truy pháp bảo cầm trên tay càng siết chặt, hắn rõ ràng đã bị dồn ép tới đường cùng.

- Ngươi đã giờ yếu thuật gì, Tu sư đệ đang ở đâu?

- Ha ha ha ngươi nghĩ ta sẽ nói ra sao? Nếu như ngươi đã quyết tâm muốn biết tới vậy thì ta cũng không phải kẻ hẹp hòi. Hắn đang ở dưới địa ngục chờ ngươi tới đó cùng trò chuyện a.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Đoàn quân nương tử

Tên tu sĩ họ Tu bất giác bị cuốn vào Tiểu Phương Thế Giới, chỉ trong chớp mắt liền phát hiện ta bản thân đã ở một nơi vô cùng xa lạ khiến hắn tâm trí không khỏi bần hoảng.

- Phong.

Lam Linh bất an, sát thi buông tha khiến hắn tạm thời lấy lại tự do. Nàng khổng chế sát thi quay trở vào quan tài mang theo cả pháp bảo Huyết Kiếm cùng nhau phong ấn bên trong.

- Tiệp nhân trả Huyết Kiếm cho ta.

Hắn cố sức truy tìm mối liên kết với pháp bảo, ấn kí liên hệ trên mi tâm hào quang nhẹ nhàng nhưng có gì đó ngăn chặn khiến Huyết Kiếm không thể triệu hồi trở về.

- Hừ, Phong Thiên Quan của Khôi Lỗi Tông làm sao một tên nhãi nhép như ngươi có thể chống lại.

- Thi ra ngươi là người của Khôi Lỗi Tông, đã vậy thì đừng trách ta ra tay độc ác. Ta không có pháp bảo thì thi sát của ngươi cũng xem như đã phế, chúng ta ai hơn ai chứ.

Nàng thu quan tài vào trong túi trữ vật, lấy ra truyền tin phù phóng đi.

- Ta không phải là kẻ đón tiếp ngươi.

Nàng vừa dứt lời, trên không trung mười ba bóng người y phục thướt tha, ai nấy đều xinh đẹp như hoa như ngọc. Các nàng nhảy người ra khỏi pháp kiếm, như tiên nữ hạ phàm nhẹ nhàng hạ xuống bao vây lấy hắn.

- Các ti muội bày trận.

Hạ Thảo ngọc thể nhu nhuyến, từng chuyển động của nàng toát ra mị lực không thể kiềm nén. Các ti muội khác Kim Liên, Linh Diệu, Linh Diệp... cũng thi triển mê người vũ điệu, tất cả cử động đều không khác nhau dù chỉ một li.

- Tiệp nhân, yêu pháp thấp kém này mà muốn mê hoặc ta.

Các nàng ai nấy nhan sắc đều động nhân nhưng hắn không dám say mê, hắn vô cùng rõ ràng chỉ cần bản thân lạc vào trong đó chờ đợi chính là hậu quả thập phần thảm khốc.

- Tu ca lại đây cùng thiếp a.

- Không đừng qua đó, thiếp ở đây a.

- Hi hi hi...

Vô vàn tuyết luân mĩ nữ không ngừng xuất hiện đùa nghịch, cá nàng vài lựa như muốn trượt khỏi người ngọc, vô vàn hương thơm nữ nhân xộc vào mũi khiến nam nhân khó lòng cưỡng được.

Hắn song mục huyết hồng, cố sức cũng cố bản tâm. Nhưng đứng trước mị lực ghê gớm thứ có thể khiến cao tăng phải rời bỏ ăn chay niệm Phật hắn nội tâm cuối cùng cũng đã thất thủ.

- Mĩ nữ đợi ta, để ta bắt nàng a.

Hắn tâm trí đã hoàn toàn bị trận pháp khống chế, như kẻ điên không ngừng cười lớn chộp bắt lấy hư không, treo trên miệng nụ cười thỏa mãn.

- Thiếp ở bên này, Tu ca mau tới đây.

- Ha ha ha ta sẽ bắt được nàng.

Vị mĩ nhân y phục lam lộ ra vai ngọc trắng ngần, ản ản đôi cự sơn thấp thoáng càng khiến hắn hóa khí xông thiên muốn nhanh chân bắt lấy để hung hăng hành hạ nàng.

Tên tu sĩ chỉ còn cách nàng chưa tới hai bước chân muốn nhào tới ôm chèoang lấy mĩ nữ thì nàng sắc mặt xuân sắc bỗng nhiên biến đổi. Sát phạt khí chất lộ ra tiểu chủy không chút xót thương đâm thẳng vào đan điền khiến hắn từ trong mộng đẹp giật mình tỉnh dậy.

- Thì ra ta chỉ đang mơ a, là kẻ nào dám bắt trời ta, mau thả ta ra.

Hắn từ bị trời chặt, dù cố sức vận nguyên khí nhưng kì lạ thay hắn không hề nhận thấy chút pháp lực nào trong người. Chợt nghĩ tới giấc mộng vừa rồi hắn điên cuồng nhìn xuống, tiểu chủy vẫn còn ở đó, đan điền của hắn đã bị phế, hắn bây giờ đã không khác gì phạm nhân có kiến.

- Ha ha ha pháp lực của ta, 300 năm tu luyện của ta, tất cả đều không còn. Không còn. Không còn...

Đối với tu sĩ đan điền bị hủy so với việc giết hắn đi còn khủng khiếp hơn. Một kẻ nắm giữ cao cường pháp lực chỉ trong phút chốc tất cả đều vụt mất, hắn lúc này chỉ mong bản có thể chết đi, không phải tiếp tục kéo dài nỗi thống khổ này.

- Hạ Thảo ti, hắn đã trở thành kẻ điên, gào khóc mãi không thôi.

- Muội không cần phải để tâm, chỉ cần hắn còn sống là được. Dám dùng ánh mắt đó nhìn ta, trên cõi đời này chỉ có chủ nhân mới có thể nhìn ta như vậy. Nếu không phải chàng muốn bắt sống hắn thì đã một chiêu giết hắn đi.

Hạ Thảo thần sắc không vui, lập phong ấn đề phòng để lại hai vị ti muội canh phòng liền rời đi. Nàng sợ rằng chỉ trông thấy hắn chút nữa sẽ làm bản nàng ánh mắt.

Bên ngoài quang cảnh cũng không khỏi thêm phần ác liệt, tên tu sĩ họ Lăng vận dụng Huyết Truy vô cùng thành thực. Pháp bảo chỉ cần để lại tiểu vết thương trên người kẻ thù, từ đó sinh lực như đề võ ào ạt cuốn ra ngoài khiến cho kẻ thù nhục thể dần trở thành xác khô.

Hàng trăm Phệ Huyết Trùng thầy khô chất thành núi, nhưng điều đó cũng không thể khiến tâm tình của hắn nhẹ nhõm. Đã hơn nửa ngày nhưng một góc áo của Trần Duyên vẫn chưa hề tổn hại trong khi pháp lực trong người hắn đã dần cạn kiệt.

- Tên súc sinh hèn nhất kia, nếu có bản lĩnh thì lộ diện cùng ta giáp mặt một trận sống mái, lẫn trốn như dòi bọ thể kia có đáng mặt anh hùng.

- Ha ha ha Lăng đạo hữu quả nhiên có phong phạm của Ma Huyết Tông cuồng cầu, tài không bằng người liền giở giọng khiêu khích. Hay là ngươi cũng đem vài đầu linh trùng ra cùng ta chiến một trận sống mái a.

Hắn không ngờ lại muốn một tên không trùng tu sĩ lộ diện giáp chiến, nếu như toại nguyện thì những tu sĩ luyện thi hay đầu luyện vào yêu thú vốn đã không còn đất dụng võ. Cứ nghĩ cả đời tư nguyên tu luyện đổ dồn vào bọn hắn lợi hại nhất thủ đoạn nhưng giao chiến thì lại thân chinh ra chiến trường trên đời chỉ có kẻ đầu óc có vấn đề mới có thể nói ra điều ngu ngốc này a.

- Trận khởi.

Thập Diện Mai Phục Trận lộ diện, Tiểu Huyết ngự tại tâm trận kéo theo đó là hàng vạn Phệ Huyết Trùng khí thế mạnh mẽ đột biến. Tên tu sĩ dần trở nên yếu thế, hắn vô vàn khó tin chứng kiến những đầu linh trùng đang từng bước dồn ép vào đường cùng.

- Mai Hoa Huyết Vũ.

Trên đỉnh đầu một đám mây sương máu hình thành, hàng vạn giọt mưa máu rơi xuống, linh trùng không may tiếp xúc cả người như bị nung chảy, đây rõ ràng là một công pháp quân công thập phần lợi hại.

- Ha ha ha là người đã ép ta, Lăng Vô Đạo ta khi sinh ra trong người đã toàn huyết độc, chỉ cần kẻ khác sơ sẩy tiếp xúc liền chính là của hắn từ kì.

Lăng Vô Đạo sắc mặt tái mét, điên cuồng cười lớn. Thì ra công pháp này chính là rút huyết dịch từ trong người hắn hình thành huyết vân. Rõ ràng là diệt địch một ngàn tự tổn tám trăm, thảo nào hắn lại chờ tới lúc này mới dám cắn răng thi triển.

- Tên súc sinh nguoi cuối cùng cũng dám lộ diện sao, nhưng tất cả đã quá muộn, huyết vũ đã thi triển không kẻ nào có thể chống đỡ. Đi chết đi.

Huyết vũ đột ngột đổi hướng, như hàng vạn mũi tên tập kết trên người Trần Duyên, Lăng Vô Đạo xuất ra toàn lực khiến cả người khô kiệt, hần muốn Trần Duyên phải chôn xác tại nơi đây.

- Xèo...xèo...

Mưa như trút nước thân ảnh Trần Duyên dần bị nhấn chìm bên trong Huyết Vũ, không chỗ nào có thể ẩn nấp hần thập phần tin tưởng kẻ kia đã chết, từ trước tới nay không kẻ nào có thể trực tiếp đứng dưới Huyết Vũ có thể toàn mạng trở ra.

- Hắc Bạch Lưỡng Nghi Trận.

Thêu thảo thanh âm vẫn không bị huyết vũ tiếng mưa áp đảo, Lăng Vô Đạo không tin vào tai mình. Hần chưa kịp hoảng sợ thì từ trong hỗn loạn hắc bạch thân ảnh đã lao ra.

- Còn kẻ ẩn nấp sao?

Song đao không thể phòng bị, thi triển Mai Hoa Huyết Vân lợi hại chiêu thức đồng thời cũng đã ngón của hần hầu tất cả lực chú ý. Hần gần như đã hao phí toàn bộ pháp lực cùng thần thức chỉ còn cách trở mặt đứng nhìn.

- Ah...ah...

Trên người một mảng lớn huyết nhục sinh sinh bị chém đứt nổi thống khổ thấu tận tim gan. Lăng Vô Đạo cả người như lá vàng treo trước gió, vô lực rơi xuống. Tiểu Huyết không bỏ qua cơ hội, ra lệnh hàng trăm đầu Phệ Huyết Trùng ngay tức khắc bắt chặt lấy hần tứ chi. Đôi cẳng sắc bén kề ngay cổ, chỉ cần hần một chút phản kháng đầu lâu liền chuyển nhà.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Âm mưu quỷ kế

Trận chiến kinh thiên động địa sau nửa ngày cuối cùng cũng đã có hồi kết. Huyết vân dần tan biến, thân ảnh bên trong không phải là Trần Duyên mà là một khối cầu lớn.

- Tách...tách...

Khối cầu rạn nứt, làm lộ ra Trần Duyên ẩn nấp bên trong.

- Chiêu Trùng Noãn khi thi triển quả nhiên gia tăng không nhỏ năng lực chống chịu a, huyết vũ kia dễ dàng ăn mòn pháp kiếm nhưng lại không thể xuyên thủng lớp phòng ngự này.

- Đáng tiếc lại quá hao tổn pháp lực.

Trạng thái hợp thể bị giải trừ, bạch phát trở lại đen tuyền như trước. Tiểu Mập Mập lăn tròn trên vai Trần Duyên ra sức thở dốc. Tuy không còn trật vật khi cùng Huyết Phong đại chiến nhưng nổi thống khổ khi hai thân xác nhập làm một lại không hề dễ chịu.

Thi triển đồng thời hai trận pháp cùng thử nghiệm bí pháp Trùng Noãn đã rút đi chín thành pháp lực khiến hần phải lộ nguyên hình. Lăng Vô Đạo trông mắt như muốn nổ tung, nhận ra tên tiểu tử bọn chúng âm thầm truy sát đột ngột hiện ra trước mắt thậm chí vai trò thợ săn cùng con mồi bị đảo lộn.

- Đừng...đừng giết ta, nếu như nguoi dám ra tay Ma Huyết Tông khẳng định dốc toàn lực truy bắt không chết không thôi.

- Ha ha ha Huyết Nha, Huyết Phong, còn có các nguoi a. Ma Huyết Tông quả nhiên đáng lên cho bốn công tử không thiếu bảo vật. Lần này Ma Huyết Tông nguoi xông vào Bách Niên Chi Chiến diễn ra khu vực không kẻ nào có thể sống sót.

Lăng Vô Đạo đe dọa đối với Trần Duyên không khác gì trò khôi hài, hần cùng Ma Huyết Tông đã ở thế bất lưỡng lập. Chỉ cần có thể ra tay Trần Duyên quyết không nhân từ với bọn chúng.

- Trước đó ta còn nhiều thứ muốn tường tận, khởi điểm từ nguoi đi.

Lăng Vô Đạo không thể tránh khỏi kết cục bị thảm, mặc cho hần gào hét bàn tay vô tình kia vẫn chụp xuống đầu lâu. Nổi thống khổ do thân hồn sinh sinh bị nghiền nát khiến hần chỉ ao ước được chết ngay tức khắc.

Ma Huyết Tông bên trong một động phủ cực lớn, ba lão giả nhập định trên bồ đoàn bao vây lấy ở giữa là một thi thể giao long to lớn không hề thua kém gì một ngọn cự sơn. Huyết khí từ yêu thú kia không ngừng lan tràn ra bên ngoài bị tam lão mở miệng hấp thụ.

- Lăng nhi...

Một trong tam lão song mục dữ tợn mờ lớn, lão không thể che giấu sát khí bùng phát điên cuồng cảm trên tay thủy tinh cầu bể nát, trong miệng rít rào lên những thanh âm khó nghe.

- Huyết Tam, đệ không nên để ngoại vật làm hư chuyện tốt. Chúng ta thần công đang trong lúc chủ chốt, nếu như chẳng may thất bại thì công sức bỏ ra ngàn năm mấy chốc sẽ đổ sông đổ bể.

Một lão bị chấn động gây ra chú ý không khỏi mở miệng đề tỉnh.

- Đại ca, đệ hiểu rõ a. Nhưng mà Lăng nhi thủy tinh bồn mạng đã bể, hần tính mạng rất có thể đã lâm vào nguy kịch, đệ không thể không ngó ngàng tới.

Lão trong số nhiều tên đệ tử chỉ có Lăng Vô Đạo mới có thể khiến lão hợp ý, hần không chỉ thiên phú cao ngất, thực lực mạnh mẽ cùng tâm tính trưởng thành hơn rất nhiều so với các sư huynh đệ nên khi được giao nhiệm vụ ám sát Ma Kiếm Tông đệ tử lão cũng không mấy lo lắng mặc hần tung hoành. Nay rồi đi không lâu tin dữ đã kéo đến không khỏi khiến lão nội tâm bất an.

- Hừ, không phải chỉ là một tên đệ tử thôi sao, thứ này Ma Huyết Tông ta xưa nay không hề thiếu. Nhị trưởng lão là người đề xuất ra nhiệm vụ này, lão còn thập phần khẳng định hung hiểm đã bị giải trừ. Đợi khi chúng ta thần công đại thành sẽ ra ngoài kiếm lão hòi ra cho rõ ngọn ngành.

Lão già còn lại cũng tiếp lời, lúc này thần công đã không thể dừng lại. Lão không nguyện ý vì một tên Trúc Cơ tu sĩ mà hủy đi ngàn năm đạo hạnh. Đợi khi thực lực đã thành công đột phá đó cũng chính là lúc đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Màn đêm lại lần nữa bao trùm lấy động phủ, chỉ còn tiếng khê hô hấp cùng huyết khí tanh nồng.

Trần Duyên trong lúc thăm dò túi trữ vật, tình cờ tìm ra một tấm phủ lục khiến hắn đề tâm.

- Thứ ngươi đang cầm chính là tín hiệu hội hợp, chỉ cần bóp nát tấm phủ này đệ tử Ma Huyết Tông nội trong trăm dặm đều có thể mò tới.

Chu lão tra xét qua Lăng Vô Đạo kí ức, có vẻ hắn thập phần bài xích thứ này. Lúc tính mạng đã rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm bủa vây thì mọi chuyện đã quá muộn, không muốn phạm phải sai lầm trước kia để Huyết Phong chạy mất nên Phệ Huyết Trùng đã khóa chặt mọi ngõ ngách khiến hắn huyết dịch cũng khó mà len lỏi ra ngoài.

- Tiểu tử, lẽ nào ngươi có ý định...

Nghe tới tấm phủ lục này công dụng Trần Duyên trong đầu đã dựng lên một quang cảnh hoang tàn đồ nát.

- Thu.

Trùng Sào biến nhỏ, cảnh tượng hoành tráng dần mất hút chỉ còn lại một tòa tiểu ốc nho nhỏ lơ lửng trên hắc tà thủ. Loa Toàn Ốc thanh sắc dần trở nên âm đạm, chiêu thức này chính là lợi dụng diệu dụng bên trong pháp bảo này không chế linh trùng.

- Để duy trì Trùng Sào lớn tới mức này cũng không phải dễ a.

Cách đó hai dặm, ba người toàn thân không ít thương thế, trong mắt không giấu được tia buồn chán nhìn xuống thi thể bên dưới.

- Thủ đoạn của Trần Duyên sư huynh đã mất, không lẽ huynh ấy đã...

Ba người Tường Niệm chỉ là Trúc Cơ tầng 1 tu sĩ, nhưng tên kia thực lực đã đột phá Trúc Cơ tầng 3 khẳng định là tinh anh trong tinh anh. Nhờ hợp lực vây công, dù đã xuất ra không ít thủ đoạn rồi cuộc cũng thắng hiểm một chiêu.

- Có kẻ đang tới gần... là đại sư huynh

- Đại sư huynh.

- Bạch Long sư muội cũng chặt vật không nhỏ a.

- Đã làm đại sư huynh thất vọng, hẳn quá lợi hại chúng sư muội không thể nào bắt sống hắn theo dự định.

Bạch Long lắc đầu ảo não, rốt cuộc nàng cũng hiểu thế giới bên ngoài rộng lớn như thế nào. Tùy tiện một tên tu sĩ xuất hiện chỉ là Trúc Cơ sơ kì nhưng cũng đủ diệt sát nàng, nếu không phải ba người hợp công sợ rằng nàng cũng khó mà sống sót.

- Chúng ta không cần tới hắn nữa, tất cả tin tức ta đều từ miệng tên kia cậy ra đến.

Nàng không tin vào tai mình, Trần Duyên cũng chỉ đột phá Tầng 2 Trúc Cơ, nhưng đối thủ của hắn lại là hai tên Trúc Cơ trung kì. Ba người trước đó còn bàn kế hoạch nhanh chóng tiêu diệt tên kia sau đó xông qua đối chiến vì hắn mà giảm đi gánh nặng.

- Sư muội không nên ảo não như vậy, dù sao muội cũng chỉ vừa từ Cẩm Địa trở ra. Nếu ta đoán không lầm thì muội còn nhiều thủ đoạn cần thời gian tiêu hóa. Chỉ cần vài năm nữa tên kia cũng không làm khó được các ngươi a.

Trần Duyên thu lấy thi thể của hắn, còn túi trữ vật để cho ba người kia phân chia. Hắn dù sao cũng là sư huynh, không thể để các sư muội, sư đệ trắng tay ra về.

Tới đó, Trần Duyên lấy ra địa đồ, hắn đã chú ý tới một nơi mà trước nay ít kẻ nào biết tới. Ngay cả Tường Niệm, nàng đã xuống núi lịch luyện không ít lần nhưng cũng hoàn toàn mờ mịt.

- Đây là hang động của một đầu Giáp đẳng cấp 2 yêu thú đang hoài thai. Chúng ta trong 10 ngày nữa sẽ tập kết tại đây.

- Không thể nào.

Lời hắn nói quả nhiên gây ra không nhỏ chấn động. Bạch Long cùng Như Phong thất thanh, sắc mặt khó coi.

- Sư huynh, nếu chúng ta tới gần yêu thú Giáp đẳng dù có 10 cái mạng cũng không đủ a.

- Đương nhiên là ta có cách tới gần nơi đó mà không gây ra động tĩnh, các ngươi cũng không cần phải trực tiếp đi theo. Ta còn có nhiệm vụ khác cho các ngươi đi làm.

Nghe tới đây sắc mặt của Như Phong và Bạch Long dần hoàn hảo, bọn họ không thần bí như Trần Duyên, ít nhất thì thủ đoạn có thể che giấu cảm giác của Giáp đẳng yêu thú bản thân không thể nào làm được.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Mượn tay giết người

Bốn người chia làm hai hướng, Bạch Long cùng Như Phong theo kế hoạch đã định sẵn phát tán tin tức lãnh địa cấp 2 Giáp đẳng yêu thú. Đệ tử sơn phong khác khi nghe được ắt hẳn sẽ

không ngăn ngại liên hợp.

Hai người thân ảnh dần khuất bóng, nơi đây chỉ còn tuyệt đại mỹ sắc Trương Niệm cùng...

- Thế tử, mấy ngày nay nàng có biết tướng công phải kiềm nén như thế nào không?

Đại sư huynh uy nghi, tàn khốc khí chất không để lại dấu vết. Trương Niệm người ngọc từ đằng sau đã bị Trần đại sắc lang chiếm lấy. Eo thon được song thủ siết chặt, cổ thơm được Trần Duyên tận tình vuốt mặt vào khiến nàng ngượng ngùng.

- Mấy chục năm không gặp lại nàng ngày ngày có nhớ ta không?

- Ân...thiếp nhớ...chàng...

Trương Niệm thần tình lạnh băng phút chốc chợt tan chảy, nàng không ngờ rằng lần này gặp lại chính là 60 năm dài đằng đẵng. Ngay khi biết tin bản thân có được danh ngạch bước vào Cẩm Địa nơi hàng vạn đệ tử Ma Kiếm Tông thèm khát, nàng lại vô cùng bất an. Sợ rằng khi bước vào bên trong sẽ mãi mãi không thể gặp lại hắn, nam nhân đầu tiên cũng là duy nhất của nàng.

Trong lúc Trương Niệm còn chần chừ không quyết thì hình ảnh hắn oai hùng, mạnh mẽ, ngạo khí động thiên khi hắn từ trên võ đài nhìn xuống hàng ngàn đệ tử kiến cò. Trần Duyên bộc phát khí chất ngạo thị thiên hạ càng khiến nàng không thể buông bỏ. Nàng mạnh mẽ bùng phát ước niệm trở thành nữ nhân có tư cách cùng hắn bước qua hết thảy chông gai, đi tới cùng trời cuối đất.

Đó cũng chính là chấp niệm khiến nữ nhân có thể chèo chống tính mạng sống sót tới ngày gặp lại Trần Duyên. Cẩm Địa mở ra, bỏ ngoài tai những lời chúc mừng, không đoái hoài trước ánh nhìn ngưỡng mộ của kẻ khác. Thứ nàng mong muốn lúc này chính là thân ảnh nam nhân mà nàng đã ngày đêm mong nhớ.

Nhiều ngày kiềm nén cuối cùng nàng cũng có thể yên tĩnh bên tình nhân, mỹ nữ ngọc thể không hề kháng cự, nàng muốn khoảng khắc này được kéo dài mãi mãi.

- Sắc lang...chàng dám...

Tâm trí đang trôi êm ả theo dòng xúc cảm thì nàng chợt nhận ra tên sắc lang kia tay heo không yên tĩnh.

- Tiểu Kim nhắm hướng Đông đi thôi.

Không đợi nàng kịp phản kháng, Tiểu Kim được triệu hồi. Trần đại sắc lang bế nàng phóng lên.

- Nơi đó thật sự có yêu thú sao?

Trương Niệm còn nghi ngờ Trần Duyên cố tình dẫn dụ Bạch Long cùng Như Phong rời khỏi. Nơi hắn muốn tới trên địa đồ vốn vô cùng tiếm cận vực thẳm sâu không đáy, yêu thú khó lòng nán lại.

- Đối với ta mười đầu cấp 2 yêu thú vốn đã không còn tính khiêu chiến, thứ tướng công nàng nhắm tới chính là 10 tên tu sĩ Ma Huyết Tông còn lại kia.

- Chàng...chàng muốn mượn đao giết người.

Nàng vốn trời sinh sắc sảo ngay tức khắc nhận ra Trần Duyên thâm sâu hiểm kế.

- Ha ha ha lần này đứng đầu Bách Niên Chi Chiến không phải Phong Ma Sơn ta sao.

- Còn Bạch Long sư muội không lẽ chàng cũng muốn đẩy muội ấy vào chỗ chết.

Đừng quên Trần Duyên đã sai sử Bạch Long cùng Như Phong đi loan tin, hắn cũng không hề nói ra sự thật với hai người họ.

- Khả khả ta đã bí mật trao cho hai người bọn họ lá bài giữ mệnh, nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn thì an toàn rồi đi không phải là chuyện khó.

Trần Duyên đối với những kẻ xâm nhập Cẩm Địa đặc biệt hứng thú, nếu như thực lực như ba người Trương Niệm bày ra trước mắt ắt hẳn nơi này không thể nào khiến Ma Kiếm Tông hao phí nhiều thủ đoạn che giấu đến vậy.

Đối với Trương Niệm, nàng chưa muốn tiết lộ Trần Duyên cũng không cưỡng ép, nhưng những tên còn lại thì khác. Lần này chính là nhất tiễn hạ song điêu, khiến bọn người Ma Huyết Tông lộ mặt cùng thỏa mãn hẳn tâm trí tò mò. Hắn trước tiên lên đường nhắm chọn ra một nơi ẩn nấp thuận lợi, kịch hay còn phía trước.

Giữa sườn núi, đội ngũ trên dưới 10 người toàn thân mệt lã. Dưới chân chúng là thi thể của một đầu yêu thú lớn kinh người.

- Lôi sư đệ, đây đã là đầu yêu thú thứ 7. Nếu chúng ta giữ nguyên tốc độ này thì ta cùng sư đệ sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

- Vạn sư huynh là không hiểu hay giả vờ vô tri, người đừng quên rằng Phong Ma Sơn người tuy người không nhiều nhưng ba kẻ trong bọn chúng thực lực đều không tầm thường. Nếu chúng lấy ra lá bài tẩy liệu Vạn sư huynh có dám mạnh miệng tuyên bố a.

Vạn Văn Phi mặt mọ khó coi, trước mặt chúng sư đệ không ngờ Lôi Lâm không để cho hắn chút mặt mũi nào, thậm chí còn lớn tiếng phản pháo. Tình hình hai bên dần trở nên căng thẳng, lúc này một tên Ma Kiếm Sơn đệ từ bên ngoài vội vàng chạy lại lớn tiếng bẩm báo.

- Vạn sư huynh cấp báo, cấp báo.

- Có gì mau nói.

Có kẻ xen ngang khiến hắn cũng không còn tâm tình cùng tên ngông nghênh kia đối trị, quay qua hướng tên đệ tử bẩm báo hét lớn khiến hắn một phen giật mình.

- Là...là tin tức về một đầu cấp 2 Giáp đẳng yêu thú.

- Cái gì, là tin tức gì mau kể rõ.

Lôi Lâm tâm tình không tốt liền phản chấn, Giáp đẳng yêu thú chính là chìa khóa khiến hắn leo lên vị trí đệ nhất. Thứ hỏi trong hàng trăm đệ tử tham gia Bách Niên Chi Chiến lần này kẻ nào dám vỗ ngực xưng tên mang về trái tim yêu thú Giáp đẳng chứ.

- Là tin tức lưu truyền từ trong chúng đệ tử, có vài vị sư đệ đồng môn tình cờ tận mắt trông thấy một đầu Giáp đẳng yêu thú. Bọn hắn hoảng sợ vội vã bỏ chạy, lúc thoát chết còn kể lại cho những tên khác. Tin tức này đã lan rộng khắp nơi những đệ tử của sơn môn khác đều âm thầm tính toán từ trước.

Vạn Văn Phi lịch luyện sâu dày nhìn xuống địa thế trên địa đồ liền nhận ra có điều bất ổn.

- Đây rất có thể chỉ là lời đồn đãi, nơi đây là vực địa sâu hàng vạn trượng. Không thể có yêu thú nào lại hứng thú với địa hình hiểm trở này.

- Lúc đầu ta cũng có cùng suy nghĩ với Vạn sư huynh nhưng sau nhiều lần rặng hỏi cuối cùng bọn chúng cũng đã tiết lộ tin tức trọng yếu nhất. Đầu yêu thú này chính là Phục Sơn Dương đang hoài thai muốn tìm chỗ ẩn náu.

Hắn tiết lộ trọng yếu nhất kinh người tin tức, những kẻ ở đây song mục mờ lớn không che giấu được bản tính tham lam. Hoài thai yêu thú đối với tu sĩ chính là mục tiêu không thể bỏ qua, yêu thú khi hoài thai cũng chính là lúc thực lực đại suy giảm, sức mạnh chỉ còn lại 2, 3 thành so với lúc toàn thịnh. Nhưng điều trọng yếu hơn chính là yêu thú non, chỉ cần lập kế ước nhận chủ tương lai có bên người một đầu cấp 2 Giáp đẳng yêu thú, kẻ nào có thể kháng cự a.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Thiết hạ âm mưu

Quả đúng như Trần Duyên dự tính từ trước, tin tức yêu thú đã lan rộng với tốc độ khó tin. Dù khó lòng kiểm chứng tin tức là sự thật hay giả dối hàng trăm tinh anh đệ tử không hèn mà gặp đã cùng thẳng tiến tới vực thẳm. Trên đường đi không ít kẻ chạm mặt, nhưng bọn chúng không hề ra tay bởi vì những đệ tử đứng đầu mỗi sơn phong đã ngầm ám chỉ liên hợp. Trước khi bắt đầu trận chiến mà đã ra tay triệt hạ lẫn nhau đó không phải là cao kiến.

- Lương nhi, tại sao những tên kia lại nối đuôi nhau thẳng tiến tới Vạn Hồn Vực a?

- Bẩm sư phụ, nơi đó có một đầu Giáp đẳng cấp 2 yêu thú đang ẩn nấp nên mấy vị sư huynh đệ muốn tới đó nhân lúc yêu thú đang hoài thai mà triệt hạ.

Điều nằm ngoài dự kiến của Trần Duyên đã tới, lão già từ bào tay cầm phát trần lãng không nhìn xuống suy xét.

- Quái lạ, lão phu chưa hề nghe nói qua Vạn Hồn Vực có sinh linh tồn tại, người có biết tin đồn này phát ra từ đâu không?

- Điều này... đệ tử cũng không thể truy ra nguồn gốc chỉ là một truyền mười, mười truyền trăm...

Tên đệ tử phi pháp kiểm lưỡng lự bẩm báo.

- Ah ha ha. Thú vị, vô cùng thú vị, tin tức này lan truyền đúng lại vô cùng trùng hợp.

- Trùng hợp?

- Không phải Bạch Niên Chi Chiến ngoài nhiệm vụ thu thập 10 trái tim yêu thú ra còn có ngoại lệ a, mang về trái tim của một đầu giáp đẳng yêu thú. Đó chính là cửa ải chọn ra tân đệ nhất năm nay.

Không chỉ 17 tên bước ra từ Cẩm Địa thực lực chóng mặt tăng trưởng, trong hàng vạn đệ tử Ma Kiếm Tông vài tên tình cờ tìm thấy thiên địa cơ duyên, nhận được truyền thừa kinh thiên từ lão quái vật đã tạ thế nào đó. Bạch Niên Chi Chiến mỗi lần diễn ra ngựa ô xuất hiện không hề hiếm.

- Ý sư phụ là có kẻ tung tin đồn thứ thiệt?

- 9 phần là giả, ta cũng rất hứng thú xem màn kịch hấp dẫn này.

Phát trần vừa vùng lên, lão già thân ảnh liền biến mất, chỉ còn lại lão đệ tử lắc đầu chậm chạp phi pháp kiểm bám theo.

Vạn Hồn Vực, trên đỉnh một mỏm đá trời ra một thân cây được đóng chặt ở đó. Trần Duyên đã nhanh chân tới đây từ trước, hắn phải kiểm kê mọi thứ tránh nguy cơ âm mưu bị đổ bể. Từ trong Tiểu Phương Thế Giới, Lam Linh lạnh nhạt bước ra, nàng trên tay kéo lê một nam nhân trên mặt đất.

- Linh nhi, nàng nhẹ tay một chút kẻo hắn chết mất.

Băng lãnh mỹ phụ hừ nhẹ, ném tên nam nhân xấu số kia về phía trước khiến Trần Duyên tâm can đau xót a. Kế hoạch này thành công hay thất bại tất cả đều liên quan trọng yếu tới tính mạng của tên này.

Xác nhận hắn vẫn còn hơi thở, Trần Duyên nhanh chóng truyền chân khí vào người khiến hắn thương thế 8 phần bình phục. Kẻ thù thâm kìa không ai khác chính là tu sĩ họ Tu bị hắn nhóm thù từ bất giữ.

Thu sĩ họ Tu bị Trần Duyên trói gô trên cột gỗ, tuy thương thế đã tạm yên ổn nhưng đan điền đã không còn hắn lúc này so với kẻ đã chết trông còn thảm hơn vài lần.

Lấy ra lá phù lấy được trên người Lăng Vô Đạo, hữu thủ đặt trên tên kia đầu lâu tả thủ bóp nát lá phù. Quả nhiên kí ức lấy từ Lăng Vô Đạo không sai, thanh âm từ bên trong lá phù thoát ra giọng điệu có phần khẩn cấp.

- Lăng sư huynh, mấy ngày nay tại sao chúng đệ không liên lạc được với huynh không lẽ có điều gì bất trắc.

- Là đệ đây, Tu Lai, Lăng sư huynh đang truy bắt Trần Duyên, chúng ta đã tới Vạn Hồn Vực nhưng nơi đây quá rộng lớn 5 người không thể nào vây bắt hắn.

Tu Lai không ngờ lại mở miệng thành tiếng, thanh âm trả lời vô cùng mạch lạc càng không giống một kẻ tâm trí hủ bại. Hắn lúc này so với phạm nhân còn kém hơn không ít, Trần Duyên thần thức dễ như không khống chế hắn lời nói phát ra theo chủ ý.

- Lăng sư huynh đâu, Sát Huyết Phù này trong người Lăng sư huynh tại sao người lại có được nó?

- Đây là mệnh lệnh từ Lăng sư huynh, à Lăng sư huynh còn căn dặn chỉ cần nói ra câu này liền chứng minh đệ không dối trá: “Huyết Lệnh ra nhân thần đều chết”.

Bên kia trầm lặng hồi lâu cuối cùng cũng đáp trả.

- Không sai, chính là ám hiệu của Lăng sư huynh. Nội trong ba ngày chúng ta sẽ...

- Không, 5 ngày nữa chúng ta sẽ gặp nhau tại đỉnh cao nhất của Vạn Hồn Vực, Lăng sư huynh đã tìm thấy một đầu Giáp đẳng yêu thú đang hoài thai nội trong 10 ngày nữa sẽ đậu sinh lúc đó chúng ta một tiễn hạ song điều, đồng thời mang về một bút lớn.

Ba ngày là quá ít, lúc đó hai đoàn người kia khó có thể giáp mặt.

- Lời người nói là thật, được hẹn 5 ngày sau tại Vạn Hồn Vực.

Bên kia giọng nói hưng phấn không thôi, quả nhiên thứ này có sức dị hoặc lớn vô cùng, không chỉ những đệ tử Ma Kiếm Tông còn Ma Huyết Tông tu sĩ cũng thêm khát.

- Ha ha ha. Tốt, Tốt, mọi chuyện đều diễn ra đúng như ta dự định lần này...

- Có mùi nữ nhân, người đã gần gũi với cô nương nào a?

Trần đại công tử ca hưng phấn bỗng nhiên cảm nhận khí tức lạnh lẽo làm cho hắn nội tâm xuất hiện tia dự cảm không lành. Quay lại quả nhiên Lam Linh thần sắc bất thiện nhìn tới càng khiến trái tim hắn đập mạnh.

- Nàng...nàng đừng quá đa nghi a, chỉ là ta lúc trước cùng đồng hành với mấy vị sư đệ, sư muội đồng môn nên có thể...

- Ta cũng đã ngủ qua nhưng lần này lại vô cùng rõ rệt.

- Chỉ là thời gian mấy ngày trôi qua nên lưu hương nồng đậm thêm một chút. Kế hoạch đã nhanh chóng tiến triển, nàng cũng quay trở lại Tiểu Phụng Thế Giới a, tướng công còn rất nhiều thứ cần phải sắp đặt sẵn.

Lam Linh sát khí ánh mắt không đổi, chậm chậm quay về.

- Nữ nhân khứu giác không phải quá tinh tường đi.

Hắn không ngừng nghĩ đi nghĩ lại y phục, quả nhiên vẫn còn Tướng Niệm hương thơm lưu lại trên người. Trần Duyên nhanh chóng dùng chân khí chấn bay lưu hương đi nếu không Tướng Niệm nữ nhân lại “tình cờ” nhận ra điều khác lạ lại khiến hắn không biết đường nào chống chế.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Đoàn người tề tựu

Trần Duyên rời đi không lâu, trên không trung lão đạo sĩ cũng đã truy tới.

- Gì thế kia, hắn không phải là Ma Huyết Tông người sao, đáng tiếc thần hồn đã bị tổn thương không thể tra xét ra điều gì.

- Vạn Hồn Vực quả nhiên không thể có sinh linh tồn tại, ngay cả đã thảo cũng không thể sinh trưởng làm sao xuất hiện một đầu yêu thú chứ.

Lão thần thức tra xét một lượt quả nhiên không ngoài dự đoán.

- Đám đệ tử kia cũng còn mấy ngày đường nữa mới đây. Được, lão phu quyết tâm phải tận mắt chứng kiến màn kịch đặc sắc này.

Lão ngoan đồng ẩn mình cách đó không xa, không ngờ chỉ đơn thuần giám sát Bách Niên Chi Chiến lão đã làm không dưới 10 lần nhưng đây là điều trước đây chưa hề xảy ra.

Cách đó chừng trăm dặm toán người nhân số đã không ít, dẫn đầu không ai xa lạ chính là Ma Kiếm Sơn người. Nhân số mỗi ngày đều tăng lên, rõ ràng Giáp đẳng yêu thú khiến người khác không thể chối từ, đặc biệt là yêu thú non gần như tuyệt tích dù cho có xuất hiện trong hội trường đấu giá cũng là lĩnh vực của Kim Đan tu sĩ bọn họ không dám nhúng tay vào.

- Ha ha ha Bạch sư muội, Như sư đệ, hai người sao lại đồng hành tới đây, còn Tướng Niệm sư muội đâu a.

- Tướng sư ti vô ý trọng thương, Trần Duyên sư huynh ở lại chăm sóc nàng, thứ lỗi không thể góp mặt.

Gần tới ngày đã hẹn Như Phong, Bạch Long liền xuất hiện, trừ thành người trong cuộc muốn chung một phần sức lực chém giết đầu yêu thú kia.

- Nếu nàng thương thế trầm trọng tại sao không gặp ta, nói về đan dược Vạn Vân Phi ta không thiếu a. Để tên Trần Duyên kia ở lại càng khiến Tướng Niệm sư muội thương thế ngày thêm trầm trọng.

Vạn Vân Phi đối với nữ nhân lạnh lùng, tuyệt sắc như Tướng Niệm từ lâu đã đem lòng mơ tưởng. Chỉ là nàng thực lực không tầm thường hắn chỉ có thể dùng lời dụ ngọt không dám hàm hồ ra tay.

- Vạn sư huynh quá lời, đại sư huynh chúng ta thực lực chỉ sợ...

Nói tới đây đoàn người lại tiếp nhận càng nhiều thêm, trọng yếu nhất là thân ảnh nam nhân đang người đặc biệt to lớn, cơ bắp trên người cứng rắn như đá tảng, hắn chỉ đơn thuần bước đi cũng đủ khiến những người xung quanh cảm giác bị áp chế.

- Viên sư đệ, hân hạnh, hân hạnh. Không ngờ chúng ta lại có phúc khí được Viên sư đệ nhớ đến.

Viên Thành Lực thời gian dài trở lại, hẳn cũng là người duy nhất sống sót của Bình Địa Sơn trở ra. Cả người cao hơn hai trước thần sắc dần lộ ra khí tức không phải của nhân loại. Không ngờ nhân hình kì dị kia chỉ qua hai hô hấp đã trở thành thông thường nhân dạng khiến không ít kẻ choáng váng.

- Vạn Vân Phi sư huynh khách sáo rồi, ta chỉ là kẻ qua đường muốn một lần tận mắt trông thấy yêu thú cao đẳng mà thôi.

Hai người khách sáo mấy câu cũng không thể đợi được mà tiếp tục lên đường. Bên kia chiến tuyến hai tiểu đội còn lại của Ma Huyết Tông cũng đã đứng trước Vạn Hồn Vực, bọn chúng không ít lần thả ra tin tức nhưng kì lạ thay tất cả đều bật vô âm tín.

- Lưu Diễm có thật là Lăng sư huynh muốn chúng ta gặp nhau tại đây?

- Không sai, 5 ngày trước Lăng sư huynh đã dùng Huyết Sát Phù triệu tập chúng ta, Tu sư đệ còn nói rõ tại đỉnh cao nhất của Vạn Hồn Vực.

- Không sai...ta có thể làm chứng.

- Không sai.

Bốn kẻ theo hẳn không ngừng đứng ra đảm bảo.

- Vậy thì nơi gặp mặt ở trên kia, chúng ta nhanh đi thôi kéo bỏ lờ thời cơ.

Mười người chân đạp pháp khí nhắm thẳng mỏm đá cheo leo kia, khi tới nơi tất cả đều không tin vào mắt mình, trước mắt bọn chúng tên Tu sư đệ kia bị treo ngược trên thân gỗ. Cả người không còn khí tức lưu chuyển.

- Tu...Tu sư đệ.

- Cần trọng coi chừng có bẫy rập.

Một tên vốn là bằng hữu chí thân của hắn lao tới mặc cho hắn sư huynh cảnh báo. Có lẽ hắn đã quá lo xa tên kia phi thân lại gần, đem thi thể tên tu sĩ họ Tu kia xuống bình an vô sự.

- Bẩm báo sư huynh gần đây không có ai.

Tên huyết bào sắc mặt âm trầm, hẳn là kẻ đã dẫn dắt đồng bọn tới đây không ngờ chỉ để tận mắt chứng kiến thảm cảnh này.

- Sư huynh, Tu sư đệ chết thật thảm a, ngay cả đan điền cũng bị phế, thậm chí bị treo ngược cho tới chết. Chúng ta phải vì Tu sư đệ báo thù.

- Phải, phải, vì Tu sư đệ báo thù.

Bọn hắn sư huynh đệ thảm trạng khó lòng khiến kẻ khác nguôi giận, bọn hắn không thể nhắm mắt làm ngơ.

- Lật soát mọi ngõ ngách, không để một kẻ nào trốn thoát.

- Tuân lệnh.

Mười bóng người tách ra trải dài 10 dặm gần đó, từng tảng cự thạch đều bị thăm dò qua, không nơi nào bỏ sót. Nhưng tất cả cũng chỉ là muối bỏ bể, bọn chúng không thể truy ra bất cứ dấu vết giao đấu nào, mọi thứ dường như bị một màn sương mờ che khuất.

- Sư huynh không hay rồi, có một toán người đang tới đây, bọn chúng đều ngự pháp khí phi hành, số lượng có thể lên cả trăm tên.

- Người nói cái gì cả trăm tu sĩ Trúc Cơ đang trên đường tới đây?

Hắn sắc mặt tái mét, nếu chỉ có vài người hẳn còn có thể suy đoán bọn chúng vô tình đi qua. Nhưng một toán hàng trăm người thanh thể không nhỏ hẳn không tin đây chỉ là một sự tình cờ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 174: Hai phe giết chóc

Phía trước bọn người lai giả bất thiện, sau lưng lại là vực thẳm sâu vạn trượng. Bọn hắn đã rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, tiếp nhận nhiệm vụ tới đây giết Ma Kiếm Tông đệ tử, người vẫn chưa thấy đâu nhưng lại khiến bản thân rơi vào vòng vây nguy hiểm.

- Sư huynh, bọn chúng tốc độ đột biến, càng ngày càng nhanh hơn.

- Không còn cách nào khác, chúng ta đã bị bại lộ. Các sư đệ lần này ta e rằng phải tử chiến một trận. Kẻ nào có thể mở một đường máu thoát khỏi đây phải trở về bẩm báo tông môn trả thù cho những huynh đệ đã chết.

Hắn nghiêng rằng, cơ may sống sót vốn không đáng kể. Tâm trí sẵn sàng đón nhận cái chết đó mới chính là hi vọng mở ra một con đường máu cuối cùng.

- Vạn sư huynh, trên kia một toán người, bọn chúng y phục không thể đoán ra là người thể lực nào.

- Ta nghĩ 8 thành bọn chúng là kẻ xâm nhập.

Như Phong thuận miệng lên tiếng, khiến không ít người gật gù. Ma Kiếm Lâm lúc này đặc biệt phòng vệ nghiêm minh, một vùng rộng lớn đều cấm tiết người ngoài. Bọn chúng không dám lộ diện rõ ràng không phải kẻ thiện lương.

- Chúng ta tới đây mục tiêu chủ yếu chính là Giáp đẳng yêu thú, không nên đối với bọn chúng mà gây ra bất kì tổn thất nào.

Vạn Vân Phi không hồ là đệ tử lâu năm theo hầu tông chủ, hẳn thập phần cẩn trọng. Nếu tin đồn không sai những người này ắt hẳn cũng đã nghe ngóng được tin tức nào đó nên mới mò tới đây. Thay vì cùng bọn chúng tranh đấu người sống ta chết thì liên hợp lại cũng là chủ đích không tệ.

Vạn Vân Phi dẫn đầu đoàn người tiến lại cách nơi ma Huyết Tông người trăm bước chân.

- Tại hạ Vạn Vân Phi đệ tử tông chủ Ma Kiếm Tông, chúng ta tới đây không hề có ác ý. Xin hỏi cao danh quý tánh của các vị đạo hữu để tiện bề xưng hô.

- Hắn...hắn không hề có ác ý sao?

- Sư đệ đừng để những lời hoa mỹ kia làm lu mờ tâm trí, rất có thể đây là quỷ kế của bọn chúng.

Hắn không phải là một tên ngốc từ chi biết chém giết. Đối với những kẻ nghi binh này khó lòng khiến hắn tin tưởng.

- Bọn hắn chín thành là người của Ma Huyết Tông, đám ma nhân kia trước đây cũng không phải chưa làm qua thủ đoạn lén lút xâm vào Ma Kiếm Lâm ám sát đệ tử đang lịch luyện.

- Ta thấy lời này rất có lý, chúng ta người đông thế mạnh sao phải nhún nhường, chỉ cần xông lên bắt bọn chúng giao cho Chấp Pháp Đội tra khảo.

- ...

Trong hàng ngũ mấy trăm người đông đúc không biết từ đâu xuất hiện không ít lời bàn tán càng khiến những ánh mắt nhìn về chúng trở nên bất thiện.

- Có biến chuyển, các sư đệ chuẩn bị sống mái cùng bọn chúng.

- Tiến lên giết những tên Ma Huyết Tông kia.

- Hay lắm ta cũng kiếm nén này giờ a.

Có kẻ đi đâu ắt có những kẻ bám theo, Vạn Vân Phi mặt mọ đen lại, hắn không ngờ chuyển biến lại nhanh như vậy. Đường như mọi thứ đều không tuân theo lẽ thường.

- Tại sao ta lại nảy lên suy nghĩ tất cả những gì xảy ra đều do kẻ đứng sau màn âm thầm chủ đạo.

Vạn Vân Phi không có thời gian để đắn đo suy xét, đội ngũ phía trước thông thường Trúc Cơ tu sĩ đã thụ thương không ít. Lôi Lâm dù chiến ý xung thiên dòn thể tàn độc nhưng hắn lại bị một kẻ che mặt kiềm chế khó lòng buông tay.

- Người là kẻ nào, bỗng tọa trước nay ít khi thấy một kẻ lợi hại như người a.

- Lão xược, hài tử hi mũi chưa sạch. Một tiếng xưng bỗng tọa, hai tiếng hô bỗng tọa Hoàng lão gia tử người cả đời chính là không dễ hạ người như người vào mắt.

Mười người không kẻ nào không là tinh anh đệ tử, ma Huyết Tông vì muốn tăng phần thuận lợi khi chấp hành nhiệm vụ đã cử ra không ít đệ tử vô cùng nổi bật. Một tên có thể chống đỡ dưới những cơn mưa công pháp trút xuống thậm chí còn tung đòn hiểm độc.

- Phong Ma Sơn người đang ở nơi đâu, tại sao lúc đầu sôi lửa bỏng này lại không thấy mặt bọn chúng.

Vạn Vân Phi pháp bảo là một thanh hắc kiếm thập phần kì dị, hắn không chế thanh pháp bảo này thập phần quen thuộc từng chiêu từng chiêu khiến tên cầm đầu Ma Huyết Tông tu sĩ phải gấn sức chống đỡ.

- Hắc Ma Thao Thiên.

Kẻ thù bỗng nhiên bị bao vây tứ phía bởi những vòng tròn kì lạ, hắn cả đời chưa từng thấy thứ nào tương tự.

- Người đi chết đi, Vạn Lí Phân Kiếm.

Từ những trận pháp kì dị kia pháp bảo hắc kiếm với tốc độ khó tin lao ra nhắm thẳng vào hắn phía sâu đầu lâu đâm tới.

- Hừ, người đừng nghĩ dễ dàng đạt được ý đồ.

Tên ma Huyết Tông cầm đầu tu sĩ quả nhiên không phải là hạng gà đất chó kiền, hắn nhanh như chớp né qua một chiêu tất sát. Nhưng vừa quay lại hồng bắt lấy Vạn Vân Phi pháp bảo thì hắc kiếm đã lao vào vòng tròn trận pháp khác mất hút.

Phía xa trên một chân đồi, Trần Duyên không khác gì tên phú hộ mới nổi. Gối đầu trên đùi ngọc của mỹ nữ, há miệng đợi nàng bàn tay như đóa hoa lấy từng hoa quả cho vào miệng hắn. Trên mặt không hề che giấu vẻ hả hê ngắm nhìn phong cảnh vô cùng hỗn loạn đáng xa.

- Nàng đoán xem bên dưới phe nào sẽ giành lấy thắng lợi cuối cùng.

Tóm lấy nàng tay ngọc hắn đưa lên mũi hít thật sâu hương thơm nữ nhân, hứng thú cùng nàng quan chiến.

- Không phải là Ma Kiếm Tông chúng ta đại thắng sẽ có lợi hơn a?

Tướng Niệm khó hiểu rặng hỏi.

- Nếu nàng thưởng cho ta, tướng công mới nói ra cho nàng biết.

Hắn mặt dày chỉ lên mặt mình, Tướng Niệm từ lâu đã quen với bản chất xấu xa của hắn không lạ lắm. Mỹ nhân ưu nhã hơi thở như lan nhẹ nhàng dùng làn môi mềm điểm trên má khiến hắn cười khoái trá.

- Khả khả bọn chúng bên nào tổn thất đều có lợi, chúng ta chỉ có nhiệm vụ cuối cùng là dọn bãi a.

Hắn vô sỉ trêu đùa mỹ nữ, trong khi hơn trăm tu sĩ dưới kia không ngừng chiến đấu người sống ta chết.

- Hai vị sư đệ, sư muội có lẽ đã hoàn thành nhiệm vụ an toàn trở ra.

- Ahhh...

Ngay tức khắc đầu hấn như búa bổ, thì ra Tường Niệm đã nhanh chóng đứng dậy mặc cho Trần Duyên đáng thương tung hứng đầu đập mạnh xuống đá cứng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Ngoài ý muốn, lão quái hiện thân

Trên không trung Như Phong cùng Bạch Long đập pháp khí phi hành, đi theo một đầu Phệ Huyết Trùng dẫn tới Trần Duyên.

- Đại sư huynh.

- Đại sư huynh.

- Hai vị sư đệ, sư muội đã làm rất tốt a.

Trần Duyên hài lòng mỉm cười.

- Ta đã làm theo những gì sư huynh căn dặn trong ba chiếc túi hương kia.

Như Phong trao trả thứ mà Trần Duyên đã bí mật trao cho hấn trước khi lên đường.

- Không có gì bại lộ chứ?

- Đệ đảm bảo...

Như Phong thập phần tin tưởng dự định đồng đặc nói thì sắc mặt tái mét.

- Là kẻ nào?

Trần Duyên nhanh chóng nhận ra Như Phong khác thường. Khô Mộc Đại Pháp chỉ trong chớp mắt được thi triển. Một quyền toàn lực đánh mạnh về phía sau, va chạm kinh hoàng khiến ba người Tường Niệm đứng gần không có phòng bị từ trước bị áp lực đẩy lùi mấy bước.

Khói bụi mù mịt đã tan, Trần Duyên song mục như muốn nứt ra nhìn chân chân vào quyền đầu bị một bàn tay già cỗi dễ dàng khóa chặt khiến hấn không hề rút quyền đầu trở về.

- Xuyên Tâm Chi.

Chi pháp này vốn là công pháp cấp 2 Giáp đẳng, Trần Duyên tình cờ nhục thể vô cùng cường đại nên mới có thể miễn cưỡng thi triển. Nay hấn đã đột phá Trúc Cơ công pháp này uy lực đã khác xa một trời một vực. Kiểm chỉ mang theo kinh người uy lực bất ngờ nhắm tới lão yết hầu.

- Khả khả tiểu tử ngươi ra tay quả nhiên độc địa.

Xuyên Tâm Chi từng dễ dàng gọt bay đầu của Trúc Cơ tu sĩ không ngờ lại không thể xuyên qua lão già yết hầu. Nhưng chưa dừng lại ở đó, thứ hấn thật sự che giấu lúc này mới có cơ hội vận dụng.

- Ngưng Trùng Tiễn.

Trùng tiễn trong tay áo mạnh mẽ bồi thêm một đòn tát sát lại vào lão yết hầu. Hai đại sát chiêu mạnh mẽ cùng đánh vào một nơi cuối cùng cũng khiến hấn quyền đầu được giải thoát.

- Loa Toàn Ốc.

- Loạn Vũ.

Hàng trăm trùng tiễn không ngừng từ bên trong pháp bảo Loa Toàn Ốc đổ xuống như mưa, Trần Duyên nhường như muốn đánh sập một phần ngọn núi. Thời gian đã qua ba hô hấp nhưng hấn không dám ngừng tay, mưa tên vẫn không ngừng trút xuống. Ba người Tường Niệm bên ngoài chứng kiến cũng không dám tin còn có kẻ có thể sống sót sau chiêu này.

Nhục thể Trần Duyên bỗng nhiên bị khóa chặt, tứ chi thậm chí cả chân khí trong người cũng không thể vận chuyển. Không được Trần Duyên khống chế Loa Toàn Ốc đồng thời cũng ngưng thả ra Phệ Huyết Trùng trôi lơ lửng trước mặt hấn.

- Hồi, tiểu tử. Ngươi quả nhiên không biết nương tay với người già cả. Cũng may lão phu xương cốt vẫn chưa rệu rã nếu không cũng bị ngươi đánh cho chặt vật rồi.

Đúng như Trần Duyên đã lo sợ, lão già kia không một chút hề hấn gì. Một quyền đầu vừa rồi dù là Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ thông thường cũng không thể nào dễ dàng hóa giải. Trần Duyên càng liều mạng tung ra sát chiêu, thậm chí Loạn Vũ được hấn phóng theo Huyết Vũ của tên Lăng Vô Đạo uy lực kinh người nhưng lão vẫn không hề tổn thương.

Lão lấy ra một quyền trục trên miệng liên tục lăm nhăm.

- Bọn chúng gọi ngươi là đại sư huynh ắt hẳn ngươi là kẻ dẫn đầu của Phong Ma Sơn đệ tử đi.

Trần Duyên đã khóc không ra nước mắt, cả người bị treo lơ lửng dù cho hấn đã cố vùng vẫy nhưng tất cả đều vô dụng.

- Một tồn tại khủng khiếp như lão khó lòng có thể che mắt nổi Ma Kiếm Tông, nhưng tại sao Chu lão lại không hề lên tiếng cảnh báo cho ta chứ?

Hấn ra sức gọi thầm nhưng Chu lão vẫn bặt vô âm tín.

- Tiểu tử nguoi chó giầy dựa. Được rồi, muốn xuống thì xuống.

Trần Duyên đáng thương cả người bắt đi, khám sâu vào trong núi đá. Nhục thể so với yêu thú càng đáng sợ, hần cơ thể lấy lại được quyền khống chế, cự thạch bị ném đi hần từ bên trong chậm chậm bước ra.

- Sao rồi tiểu tử, đã làm nguoi cái đầu của nguoi lại rồi a.

- Không biết tiền bối là cao nhân phương nào, tiểu tử trước nay chưa từng cùng tiền bối va chạm qua?

Lão gia hỏa kia có thể thông dong bất chết hần, không cần nghỉ ngơi nhiều lão thật sự là một lão quái Kim Đan kì thậm chí là còn hơn thế nữa. Lão vừa rồi không hề ẩn giấu sát khí khẳng định không phải tới đây tìm hần gây chuyện nhưng bản thân không thể vì thế mà dám bạo gan bỏ qua lễ tiết.

- Lão phu là ai thì không thể tiết lộ, nguoi chỉ cần biết chúng ta không phải là kẻ địch. Lão phu nhằm chán nên muốn cùng các nguoi quan chiến, điều này không có gì quá đáng chứ?

- Tiểu bối cầu còn không được.

Quả nhiên Trần Duyên tiên đoán không sai, lão ắt hẳn chỉ là hứng thú nhất thời, đối với lão quái vật tu luyện nhằm chán thường muốn làm những điều khác người thường.

- Đại sư huynh.

- Các nguoi không cần quá lo lắng, vị tiền bối này chỉ hứng thú cùng chúng ta quan chiến mà thôi.

Ba người nhận ra tình hình đã dịu xuống, thể giương cung bạt kiếm ban đầu của Trần Duyên đã không còn nữa liền cẩn trọng dò hỏi.

- Tiểu tử ta đối với ba túi hương kia sinh lòng hiếu kì a.

- Mời tiền bối.

Hắn thập phần biết điều hai tay dâng ra ba túi hương đã thu lại từ trước.

Trong túi thứ nhất “không được tiết lộ thân phận”.

Trong túi thứ hai “bí mật tiết lộ Ma Huyết Tông danh tính”.

Trong túi thứ ba “chạy”.

- Ha ha ha chỉ ba câu đơn giản này mà nguoi có thể tạo ra một trường tranh đấu nguoi sống ta chết. Bách Niên Chi Chiến những năm qua, không. Phải là vạn năm qua nguoi xứng đáng được liệt vào hàng ngũ những kẻ mạnh nhất.

Lão đối với hần không thể không tán thưởng, mấy trăm nhân mạng dưới kia mặc cho nguoi là vô danh tiểu tốt, tinh anh thiên tài hay là thiên chi kiêu tử. Tất cả các nguoi hành động đều đã bị kẻ khác âm thầm khống chế, Trần Duyên thao túng khiến tất cả bọn chúng làm theo mọi thứ hần sắp đặt từ trước.

- Tiền bối nói quá lời, nếu không nhờ thủ đoạn cái trang cao minh của Bạch sư muội cùng tâm trí gan dạ của Như sư đệ làm sao mọi chuyện có thể thuận lợi diễn ra.

Bạch Long có thủ đoạn biến ảo cao minh tới nỗi nếu nàng không thật sự ra tay dù là người thân cận nhất cũng khó nhận ra nàng cái trang. Lần này nhiệm vụ nàng chính là mất xích trọng yếu nhất để hần lập ra mưu kế này.

Hai người bí mật đột nhập vào hàng ngũ đệ tử thông thường, đánh ngất hai tên rồi cái trang thành bọn hần chia ra lan truyền tin tức. Ngay khi Vạn Văn Phi muốn tính kế đình chiến thì Như Phong ra mặt thu hút sự chú ý, trở thành tâm điểm của mọi người thì Bạch Long lại giữ ra thủ đoạn biến hóa bước vào vòng người sách động bọn chúng chiến ý.

Khi mọi chuyện đã diễn ra đúng theo dự tính, Như Phong cùng Bạch Long theo căn dặn của Trần Duyên mở ra cuối cùng túi hương thì cả hai cũng đều ngăn người không tin vào mắt mình. Chỉ đọc mỗi chữ “chạy” không còn cách nào khác hai người âm thầm thoái lui, giữa lúc vẫn còn mộng lung không biết hành động tiếp theo là gì thì đột nhiên bất gặp Trần Duyên lĩnh trùng hai người tính ý liền bám theo tới đây.

- Tiểu tử còn đầu hoài thai yêu thú kia, sao lão phu cũng không dò la được a.

Bạch Long cùng Như Phong cũng nhìn về phía Trần Duyên, động tĩnh chiến đấu đã làm náo động cả Vạn Hồn Vực nhưng yêu thú tung tích vẫn không hề xuất hiện.

Tường Niệm bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, không phải nàng không muốn cùng hai người họ che giấu nhưng Trần Duyên đã ngăn cản không để nàng tiết lộ. Hần còn hùng hồn giảng giải “muốn lừa được kẻ địch trước phải lừa cả quân ta”

- Ha ha ha hay. Hay.

Hai người sắc mặt vừa khóc vừa cười, thì ra không chỉ những tên dưới kia đã sa vào lưới bẫy của Trần Duyên mà cả hai người họ chỉ chút nữa cũng bị tên đại sư huynh lưu manh này đem đi bán mất. Tới phút cuối cùng Bạch Long còn tin rằng Trần Duyên sẽ xuất hiện một bước đánh ra uy danh cướp đi yêu thú về tay Ma Phong Sơn a.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Kết cục đã được đoán định

Trường chiến đấu đã dần đi vào ngã ngũ, không ngoài dự kiến Ma Kiếm Tông nhân số áp đảo đang dần thắng thế. Mười tên hắc y đã ngã xuống bảy, chỉ còn lại ba tên Trúc Cơ Trung kì thực lực mạnh mẽ nhất.

Ma Kiếm Tông không hổ danh là đại ma môn, trong trận chiến không ngừng xuất hiện những đệ tử nổi trội. Thậm chí một đầu Ất đẳng cấp 2 yêu thú cũng đã được tế ra làm chấn kinh toàn trường. Nhưng quân số thiệt hại cũng không ít, hơn mười tên đệ tử không may mất mạng.

Kết cục viên mãn nhưng lại khiến kẻ sau màn thấp phần thất vọng, hần lắc đầu thờ dài. Về mặt mắt đi hứng thú Trần Duyên trực bỏ đi.

- Tiểu gia hòa này không lẽ thật sự muốn Ma Kiếm Tông thảm bại a?

Lão nhìn thấy Trần Duyên biểu hiện chỉ có thể giờ khóc giờ cười.

- Các ngươi ý đồng hiệp yếu, ta dù có chết cũng không để Ma Kiếm Tông các ngươi đắc ý.

Tên tu sĩ cầm đầu nhất thủ đã phé, hần cùng hai tên đồng bạn lưng dựa vào nhau đối mặt với vòng vây tứ thần.

- Ha ha ha tên kia khẳng định sẽ dùng tới sát chiêu a, mấy tên gia hòa này khiến ta mỏi mắt mong chờ cuối cùng cũng đã có kịch hay để xem.

Ba người Tương Niệm sắc mặt trở nên khó coi, chăm chăm nhìn qua Trần Duyên không hiểu hần thật sự là Ma Kiếm Tông người?

Tên cầm đầu không ngờ làm ra hành động kinh người. Hần phía sau bất ngờ đâm ra truy thủ giết chết hai tên đồng bạn còn lại.

- Sư... sư huynh...

- Thứ lỗi cho ta, chúng ta khẳng định không thể sống sót trở ra nhưng ta thề với các ngươi, sẽ đem chúng xuống âm phủ cùng chúng ta bầu bạn.

Hần nở nụ cười điên dại, song thủ bắt pháp. Huyết nhục từ hai tên đồng bạn như sinh linh chuyển động từ từ chuyển dời ra khỏi cơ thể tới khi chỉ còn lại hai cụ xác khô.

- Tất cả lùi lại, hần muốn trước khi chết tung một chiêu tất sát.

Viên Thành Lực lúc này đã biến hóa thành hình dạng chiến đấu, tứ chi thô to, lông mao dày cộm, trên tay đại trụ Pháp Bảo đã khiến một tên trong kẻ thù đầu lâu nổ tung chết cực kì thảm.

Thuận theo Viên Thành Lực báo động, hàng trăm đệ tử thi nhau lùi ra cách đó trăm bước, từ xa đề phòng tên kia một chiêu quyết tử.

- Ha ha ha các ngươi không thể nào có thể trốn thoát.

- Lấy mạng ta làm dẫn. Tê!

- Ma Huyết Bộc Địa.

Hần nhục thể trở nên bành trướng một cách kì dị, chỉ cần nhìn vào cũng đủ biết cái này diễn ra khiến kẻ thi triển phải thống khổ khó có thể tưởng tượng.

- Khả khả khả các ngươi hãy cùng chết với ta.

- Không ổn mau chạy.

Nhục cầu nổ tung, uy lực khiến cho một vùng rộng lớn hơn 1 dặm trở thành bình địa. Trần Duyên quan chiến cách đó rất xa nhưng hần dễ dàng cảm nhận được áp lực không nhỏ từ chiêu bộc phá kia. So với đầu yêu thú tự bạo nội đan trước kia hần từng chứng kiến qua, uy lực đã mạnh hơn rất nhiều lần.

- Đại sư huynh, bọn hần không bị bạo tạc mà chết chứ?

- Rất khó, ta không tin bọn chúng gần trăm năm tu luyện mà không có lấy một lá bài tẩy để phòng thân.

Lần này chiến đấu thập phần thảm khốc, nhân số đã giảm đi 2 thành đây chính là lần Bách Niên Chi Chiến tổn thất nặng nề nhất từ trước tới nay. Không ít kẻ vì giữ lấy tính mạng mà đã té ra bản thân Pháp Bảo, phù chú, hộ giáp pháp khí. Nhưng nổi bật nhất chính là ba người Lôi Lâm, Vạn Văn Phi cùng Viên Thành Lực.

Viên Thành Lực vô cùng tin tưởng nhục thể mạnh mẽ, trực tiếp đón nhận đòn công kích. Lôi Lâm lại nhanh chóng thi triển phòng hộ công pháp, một đầu lôi long hiện ra quấn quanh lấy hần nhục thể, mạnh mẽ chống đỡ. Vạn Văn Phi có phần đặc thù, song thủ không ngừng múa loạn trong hư không. Đồ án với văn tự trước nay chưa từng thấy hiện ra bảo vệ hần phía sau vô sự. Ba người lông tóc không hề tổn hại, rõ ràng đòn bộc phá vừa rồi không thể khiến bọn chúng trở nên khốn đốn.

- Tiểu bối không muốn làm phiền nhả hứng của tiền bối lâu hơn nữa, chúng tiểu bối cáo từ.

Lão phát tay không tiễn, thú vị nhìn hần.

- Đại sư huynh chúng ta lần này thật sự đắc tội với đệ tử các sơn phong khác. Sau này chính là đường lớn cũng khó đi.

Bạch Long lo lắng không sai, toán người liên minh sau khi thu hoạch chiến trường đã tổn thất không nhỏ. Điều khiến bọn hần càng trở nên căm phẫn hơn chính là tung tích Giáp đẳng yêu thú không thấy đâu.

- Vạn sư huynh có phát hiện.

- Là gì, tung tích của yêu thú sao?

Vạn Văn Phi ngay lập tức lao tới.

- Không, sư huynh nhìn xem, tên này không phải là đồng bọn của những kẻ kia sao?

- Không sai, nhưng hần đã chết nhiều ngày trước. Có thể bọn chúng nội bộ nảy sinh bất đồng chém giết lẫn nhau.

Hần thận trọng tra xét thi thể.

- Ta không nghĩ là vậy, các ngươi mau nhìn. Tên này vết thương trên người vẫn còn đã gần hồi phục, hần đã bị phé đi đan điền. Nếu ta đoán không sai tên này chính là mỗi câu dùng để dụ bọn người kia tới.

- Rồi sau đó đục độ chúng ta...mượn đao giết người.

Lôi Lâm tình tường nhận xét càng khiến chúng huynh đệ hít một hơi lạnh. Nếu như nghi ngờ kia là đúng thì tất cả bọn hắn đã vô tình trở thành con cò cho kẻ khác lợi dụng.

- Là kẻ nào, lão tổ tông này nhất định sẽ lột da, róc xương hắn. Dám âm ta tổn thất một đạo cấp 2 Giáp đẳng linh phù quý giá.

- Cửa người linh phù quý giá không lẽ hộ giáp của ta là thứ vô dụng, ta đã hao tổn gần 10 vạn điểm công hiến mới có thể lấy tới tay không ngờ lại vô dụng trở thành phế phẩm.

- Cửa ta, còn của ta nữa...

- Sư huynh của ta cũng vì chuyện này mà mất mạng ta phải trả thù cho hắn.

Toàn trường trở nên náo động, lần này bọn hắn bị âm quá nặng nề. Kẻ thù hao tiền tốn của, kẻ thì ngay cả tính mạng cũng không giữ được. Lòng người phần nộ như hỏa thiêu đốt.

- Lần này theo các người suy đoán ai là kẻ có lợi nhất? Sơn phong nào không hề gánh chịu bất kì tổn thất nào.

- Lâm đệ ý người muốn ám chỉ Phong Ma Sơn.

Vạn Văn Phi vô cùng nhịp nhàng phối hợp.

- Chính là bọn súc sinh kia. Trận chiến vừa nổ ra hai tên Bạch Long, Như Phong bỗng nhiên biến mất. Từ trước đó tên Trần Duyên kia cùng Tưởng Niệm cũng diện cố không tới. Lôi Lâm ta thập phần khẳng định Phong Ma Sơn là những kẻ đứng sau chuyện này.

Lôi Lâm nói ra suy đoán khó lòng phản biện, những kẻ thất bại bản thân đứng đó bỗng nhiên tìm được chỗ bầu vểnh, nơi để trút bớt cơn phần nộ cùng nhục nhã tội cùng này.

- Lôi sư huynh suy đoán rất đúng, ta cũng tin rằng chính là bọn người Phong Ma Sơn chứ không ai khác. Bọn chúng nhân số ít nhất sợ rằng không thể bắt lấy vị trí đầu nên đã không ngại giờ trò bản thiếu này kéo chúng ta cùng xuống nước.

- Giết bọn chúng, mới khiến chúng ta hả giận.

- Phải, giết chúng.

Trong lúc lòng người như sôi trào, tất cả lòng thù hận đều đổ dồn về một phía thì một trong những nhân vật chủ lực nhất lại lặng lẽ dẫn người rời đi.

- Viên sư đệ, không lẽ muốn tự mình trả thù. Như vậy quá mạo hiểm, tuy bọn người Ma Phong Sơn nhân số ít ỏi nhưng ba tên trong số chúng thực lực sư đệ ắt hẳn cũng hiểu rõ phần nào.

- Vạn sư huynh hiểu lầm rồi, chỉ là ta không có hứng thú truy lùng sư huynh đệ Phong Ma Sơn.

Khách khí một câu Viên Thành Lực dẫn theo các sư đệ Bình Địa Sơn rời khỏi làm cho Vạn Văn Phi không thể mở lời thuyết phục.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Đứng giữa vòng vây

Bình Địa Sơn tình anh đệ từ lần này đi ra cũng phải hơn 10 người, Viên Thành Lực thực lực đứng đầu, hắn được Ngũ Trường Lão phong làm dẫn đội không kẻ nào dám phản đối.

- Viên sư huynh, chúng ta tại sao không cùng sư huynh đệ đi tìm Ma Phong Sơn người trả thù? Bình Địa Sơn ta tổn thất cũng không nhỏ.

- Sư đệ có ý trách ta sao?

Viên Thành Lực ngoái lại lại nhìn trầm giọng.

- Đệ... đệ không dám, chỉ là...

- Người lo sợ Ma Kiếm Sơn người sau khi giải quyết Phong Ma Sơn sẽ tìm tới chúng ta?

Ma Kiếm Sơn vạn năm qua tồn tại dưới sự cai trị của tông chủ, từ lâu đã hình thành bá đạo thói quen, bọn chúng vốn có tiếng can quấy. Chỉ cần đệ tử khác bất tuân bọn chúng mệnh lệnh đều có nguy cơ bị trả thù.

- Hừ ta không tin bọn chúng có cơ hội ra tay, sau Bách Niên Chi Chiến lần này Ma Kiếm Tông chính là một lần thay máu, Ma Kiếm Sơn người đã ngông nghênh quá lâu rồi. Đợi thôi.

Dẫn theo Bình Địa Sơn sư huynh đệ, Thành Lực quyết không muốn như bọn người kia tiếp tục bị dắt mũi tham gia những cuộc tiêu hao chiến dài hơi kia. Điều tiên quyết lúc này chính là tìm diệt yêu thú, hắn đã tốn công vô ích một lần, không thể lại một lần nữa bước chân vào vết xe đổ.

- Là Phong Ma Sơn người, bọn chúng ở đây. Người mau chóng báo động để các sư huynh đệ vây công bọn hắn.

Hàng trăm Trúc Cơ tu sĩ phóng thích thần thức quả không đơn giản, cùng lúc đó Trần Duyên cũng không hề có ý ẩn thân nên chỉ sau vài ngày đã bị bọn chúng phát hiện, pháo sáng bắn lên ngợp trời.

- Đại sư huynh, bọn chúng đã phát hiện ra...

- Cái này sư đệ phải là người rõ hơn ta a.

Hắn cười như không cười nhìn qua Như Phong.

- Không thể nào, đệ đã vô cùng thận trọng không để lại một chút sơ hở nào.

- Ha ha ha nếu đã như vậy thì cũng chỉ là khẩu thuyết vô bằng, chúng ta quyết không nhận tội a.

Trần Duyên vô sỉ đã lên tới cực điểm, thà chết không khai ra chính là hấn chủ ý.

- Các ngươi lúc này còn có thể nhàn nhã như vậy a.

Vạn Vân Phi cùng Lôi Lâm dẫn đầu Ma Kiếm Sơn đệ tử hùng hổ đáp xuống, sát khí âm âm như muốn xé xác bọn hấn.

- Khả khả chư vị huynh đệ Ma Kiếm Sơn cũng nhàn nhã không kém, hạn định chỉ còn phân nửa thời gian không đi săn giết yêu thú mà lại tìm đến chúng ta hàn huyên đây.

- Lôi sư huynh lời nói sao một kẻ thấp hèn như ngươi dám tiếp chứ.

Trong hàng ngũ một tên tu sĩ tâm tư nhanh nhạy, xuất đầu hòng trước Lôi Lâm để lại một cái ấn tượng tốt. Phong Ma Sơn người vạn lần lại không nghĩ vậy, tên tu sĩ kia chưa vội đắc ý. Như Phong đại kiếm đã ra khỏi vỏ, sắc bén một đường vào không khí.

Lôi Lâm ngưng trọng, trường kiếm chống đỡ. Ngoài ý muốn kiếm quang nhanh như chớp chớp lại không nhắm vào hấn mà bỏ lấy tên tu sĩ xấu số kia khiến hấn trọng thương, hộc máu.

- Như Phong ngươi dám...

- Có gì mà không dám, phạm chúng ta đại sư huynh chính là phạm Phong Ma Sơn trên dưới ngàn đệ tử. Hấn không chết là do ta đã nương tay.

Như Phong không hổ danh là kiếm tu, hấn lời nói, hành động đều thập phần sát phạt, như một lưỡi kiếm thẳng tắp một đường chém xuống không mảy may rung động.

- Các ngươi muốn nói tới tên Lôi Lâm kia a, trước đây ngươi trước mắt ta chỉ là con sâu cái kiến tiện tay liền giết, không ngờ giờ đây đã có thể đi tới được bước đường này.

- Thì sao chứ ngươi cảm thấy nuối tiếc vì khi xưa không thể ra tay, trở mắt nhìn ta được người khác cứu đi. Lúc này trong tâm cam ắt hấn là ngươi thập phần hối hận đi.

Lôi Lâm bị đào bới nổi nhục nhã năm xưa, hấn chính là thiên tài vạn năm có một. Kẻ có cực lớn khả năng kế thừa tông chủ vị trí mới nhục do Trần Duyên ban tặng chính là vết ô uế cả đời.

- Ha ha ha... tiểu tử ngươi dám ngôn cuồng trước mặt ta.

- Khô Mộc Đại Pháp. Nhất Chỉ Xuyên Tâm.

Trong nháy mắt, Trần Duyên liền biến mất.

- Không hay! Lôi Thần Bộ.

Lôi Lâm thực lực không thấp, dù ánh mắt không thể theo kịp tốc độ kinh hồn kia nhưng đứng giữa làn ranh của sự sống và cái chết hấn bản năng mãnh liệt trỗi dậy. Bộ pháp vô thức được kích hoạt, cả người chuyển biến thành lôi điện trong sát na bay ra trăm bước đồng thời cứu lấy hấn một mạng.

Vạn Vân Phi cùng Ma Kiếm Sơn đệ tử lại không thể may mắn được như hấn, chỉ trong một khắc trước đó Trần Duyên còn cách bọn hấn khoảng cách không ngắn lúc này lại hiện diện tại giữa vòng vây không hề nào kịp thời nhận ra.

Một chiêu thất bại Trần Duyên tung quyền hướng Vạn Vân Phi vốn lúc này còn kẻ vai sát cánh cùng hấn Lôi sư đệ. Hấn không phải là đèn cạn dầu, khoảng khắc quyền phong áp tới không thể tránh né, song thủ đành che chắn y đồ muốn ngăn kháng cùng Trần Duyên.

- Âm... Ah... Ah... Ah...

Xương cốt liền bị phế bỏ, Vạn Vân Phi tuy nhanh tay giữ lại một mạng nhưng lại thụ không nhỏ trọng thương, bị quyền kinh hất văng ra ngoài. Không vội truy sát, Trần Duyên nhục thể đã tới rên đến mức cực điểm, hấn không cần phải động thân, uy áp từ nhục thể đã đè ép khiến hơn mười tên tu sĩ bao quanh không thể động đậy. Bọn chúng không phải nhục thể cảm có mà vì khí thể từ Trần Duyên dường như đã đánh gục bọn hấn ý chí chống trả, chỉ có thể đứng yên như trời trồng.

- “Một đầu thềm thờ sẽ chết lặng khi bị đại xà nhìn chăm chăm”, tình cảnh của các ngươi lúc này cũng không khác gì a.

Gần đó không ít kẻ ôm tâm tư muốn góp vui lúc này khó khăn lắm mới có thể nuốt xuống ngụm nước bọt, sau lưng y phục đã ướt đẫm từ lúc nào không hay.

- Sư huynh, chúng ta thật sự sẽ đối đầu với hấn sao?

- Đệ kiến nghị hay là thôi, tin rằng không ai trong chúng ta muốn chọc vào kẻ điên kia.

Những thế lực gần đó không ngừng nhìn nhau gât đầu, tất cả đều vô cùng thuần thực yên tĩnh không dám cử động. Tầm gương của Ma Kiếm Sơn còn đó, không hề nào nguyện ý đưa đầu làm vật tế thần. Chỉ cần không chọc vào hấn thì Bách Niên Chi Chiến lần này ắt hấn sẽ lấy được một vị trí không tệ.

Lôi Lâm liều mạng thi triển công pháp khiến nhục thân phải chịu cực nặng phản噬. Hấn vô cùng chật vật, y phục gần như nát tan, cả người loan lỗ vết máu. Nhưng điều đó không hề đáng kể, hấn lại một lần nữa bị khuất phục trước kẻ tử thù. Càng thống hận hơn là trận chiến giữa hấn cùng Trần Duyên chưa kịp diễn ra bản thân đã thụ lấy trọng thương.

- Tại sao? Lão thiên lại bắt công với ta tới mức này, cho ta thiên tư tuyệt đỉnh, ban xuống cực đại cơ duyên tại sao lão lại cho hấn xuất hiện chứ?

Lôi Lâm kinh mạch đã thụ phải tổn thương nghiêm trọng, hấn lúc này không khác gì phế nhân song mục rướm huyết lệ nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống Trần Duyên.

- Hấn đối với ta sát khí đã lên tới đỉnh điểm không thể thay đổi, giữ lại chính là gây họa về sau. Dù đắc tội với tông chủ mỗi họa này không thể tiếp tục tồn tại.

Trần Duyên trời sinh đối với sát khí thập phần miễn cảm, hấn cả đời chưa từng thấy kẻ nào lại có mối thâm thù sâu nặng như Lôi Lâm. Tên kia đã biến hấn trở thành kẻ thù không đội trời chung, chỉ có giết đi Trần Duyên... không giết đi tất cả những kẻ thân thuộc của Trần Duyên mới có thể khiến hấn giải đi mối hận trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 178: Tử Bào đệ tử lộ diện

Chủ ý đã quyết, Trần Duyệt trầm trọng sát khí bước tới nơi Lôi Lâm chập vạt nằm đó. Nhiều kẻ chứng kiến không khỏi rung mình, bọn họ trong đầu đã liên tưởng tới hấn tiếp theo cử động.

- Đại sư huynh sẽ giết Lôi Lâm thật sao? Tuy Bách Niên Chi Chiến không cảm đoán chuyện người sống ta chết nhưng hấn đã được tông chủ thu làm chân truyền đệ tử. Giết Lôi Lâm chính là tuyệt đối cùng tông chủ vạch mặt a.

Bạch Long hoa dung thất sắc, ma môn vốn là nơi lãnh huyết không có quá nhiều quy định tiết chế nhưng cũng không có nghĩa được tùy ý làm bậy. Giết Lôi Lâm liên lụy quá lớn, không khéo Trần Duyệt sẽ kéo theo cả Phong Ma Sơn xuống nước.

Những ánh mắt kinh dị tất cả đều tập trung trên người nam nhân tướng chừng tầm thường kia, không một kẻ nào ở đây đủ dũng khí dám đứng lên ngăn cản.

- Lôi Lâm, người thiên phú không sai, được tông chủ để mắt con đường tu luyện sau này chính là bằng phẳng đi lên. Đáng tiếc nhà ngươi lại đối với ta sinh ra sát tâm, muốn trách chỉ có thể trách bản thân ngươi thôi.

Trần Duyệt dùng khinh thường ánh mắt nhĩ xuống Lôi Lâm, một đại thiên tài vạn năm hiếm có không khác gì liếc nhìn cỏ kiến vô hại. Ngón trỏ từ từ biến đổi, kiểm chỉ “Nhất Chi Xuyên Tâm” chỉ thẳng lên trời cao.

- Lẽ ra sau cái ngày định mệnh đó ngươi nên co cụm lại sống đến những ngày cuối đời. (cái ngày Tông Môn Đại Diễn ấy)

- Chết đi.

- Dừng tay.

Kiểm chỉ vừa hạ xuống, nhiều người còn tin rằng Lôi Lâm kết cục chính là bị trăm làm hai cực kì thâm thi trên không trung, ba nhân ảnh phi pháp kiểm bao vây lấy hấn.

- Các ngươi bảo dừng tay ta phải tuân theo sao?

Hấn khinh thường cười lạnh, kiểm chỉ không những không dừng lại mà còn chém xuống nhanh hơn.

- Keeng...

Kiểm chỉ còn cách Lôi Lâm chỉ một sát na thì bị một kẻ mang tử bào ngăn cản.

- Ngươi chớ ngông cuồng.

- Ý Thủy Biên Chương.

Tử bào nhân dễ dàng đón đỡ Trần Duyệt một kiếm, đồng thời một chương mang theo không nhỏ pháp lực, thủy nguyên tố mạnh mẽ dao động tập trung trên hấn hữu thủ đánh lên người Trần Duyệt. Trực tiếp hứng chịu một chương, Trần Duyệt buộc phải lùi lại hơn mười bước. Nhục thể có hơi chút chấn động nhìn bề ngoài hấn không hề phải chịu đã kích gì nhưng nội thể, từng dòng kinh lực như dao long quấy phá không ngừng phá hư.

- Hừ ngươi quả nhiên là kẻ không biết trời cao đất dày là gì, Ý Thủy Biên Chương chính là cấp 2 Giáp đẳng pháp kĩ chuyên công phá nội thể. Chỉ một khắc nữa thôi ngươi sẽ...

Tử bào tu sĩ trông thấy hấn không thêm chống đỡ mặc cho một chương kia đánh lên người liền mở giọng khinh thường. Một khắc, hai khắc, ba khắc đã trôi qua tử bào tu sĩ thần tình càng trở nên ngốc trẻ, Trần Duyệt thân người vẫn thẳng tắp như vạn năm đại thụ, không gì có thể lung lay.

- Đây là thứ công pháp ngươi dựa vào, đối với một kẻ tu vi Trúc Cơ Trung kì như ngươi có thực lực đến mức này đã là không tệ.

Hấn sắc mặt trở nên khó coi, đó là những lời hấn nhận được từ một kẻ tu vi thậm chí còn thấp hơn 2 tiểu cảnh giới.

- Quách sư đệ đã đủ rồi, nhiệm vụ chúng ta tới đây không phải là để gây chuyện.

- Vị sư đệ kia, ta thay mặt hấn tạ lỗi với ngươi.

Nam nhân ngũ quang trung khí dễ nhìn, phóng xuống mặt đất hướng Trần Duyệt chấp tay.

- Tử bào đệ tử, không ngờ có ngày Trần Duyệt ta có thể được tận mục diện kiến.

Bọn chúng có thể xuất hiện tại nơi đây là điều Trần Duyệt không thể lường trước được. Phong Ma Chân Nhân từng một lần nói qua những kẻ từ Cẩm Địa bước ra có thực lực vượt trội đều bí ẩn mất tích. Bọn chúng được mời gia nhập trở thành tử bào đệ tử, là nòng cốt lực lượng mạnh mẽ nhất trong Ma Kiếm Tông thậm chí ngay cả Tông Chủ cũng khó lòng tùy ý khống chế. Chỉ biết phía sau bọn chúng là những tồn tại cổ lão đã quỳ ẩn trước kia âm thầm bảo vệ phía sau tông môn.

- Không ngờ Trần sư đệ đã biết bọn ta tính danh, lần này chỉ là bất đắc dĩ mong sư đệ lượng thứ. Lôi Lâm sư đệ đã được đề cử trở thành một người trong chúng ta ngươi không thể nào giết hấn.

Nam tử thần sắc bất đắc dĩ nhưng khí lực lại thập phần vững chắc, dũng khí này tất cả đều do thực lực phát sinh. Chỉ cần nhìn thấy hấn khí chất Trần Duyệt cũng đủ hiểu rằng nam tử này không dễ đối phó.

- Nếu mọi chuyện đã quyết ta đành phải từ bỏ a.

Mọi người đều ngỡ ngàng, Trần Duyệt sát khí chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn tan biến. Một bộ hung thần ác sát quyết không thể không giết Lôi Lâm ban nãy đã không cánh mà bay, hấn giọng điệu trầm ổn nhẹ nhàng buông tha.

- Ha ha ha Trần sư đệ quả nhiên là kẻ làm việc lớn, sư đệ có thể vì đại cuộc mà bỏ qua phần nợ tức thời chính là phúc...

- Ha ha ha Trần Duyên sức sinh, người lại lần nữa không thể giết Lôi Lâm ta, trời cao quả nhiên ưu ái ta. Người cứ chờ đó, sau khi ta pháp lực đạt thành chính là lúc người sống không bằng chết.

- Chết tiết tên phế vật này... Trần sư đệ, hân...

Nam tử sắc mặt trở nên ngốc trẻ, cái này chính là lật thuyền trong mương a. Trần Duyên có thể an ổn chống chịu hân sư đệ một chiêu mà không thụ bất kì thương thế gì thậm chí còn muốn ra tay đáp trả. Nếu thật sự liều mạng tấn công hân sợ rằng bản thân cũng khó tránh được trọng thương.

- Sư huynh không tin lời Trần Duyên ta nói ra?

- Không... không ta biết sư đệ là kẻ nhất ngôn cửu đỉnh, nếu mọi chuyện đã êm thấm ngu huynh mạn phép cáo từ.

Trần Duyên không trở mặt khiến hân thờ phào nhẹ nhõm, hân đối với Trần Duyên kiên kị không nhỏ nhưng cũng không có nghĩa là kẻ hèn nhát. Nếu không phải nhiệm vụ đưa ra đã nghiêm lệnh rằng bằng mọi giá đưa Lôi Lâm trở lại thì hân quả thật muốn một đấu trận tỉ thí long trời lở đất cùng Trần Duyên.

- Khoan đã.

- Đúng như ta tiên đoán, tên này không dễ đối phó.

Nam tử nghĩ thầm

- Sư đệ không biết có gì chi giáo, ta trên người có không ít việc công không thể nán lại.

- Ta nói sẽ tha chết cho hân nhưng cũng không có nghĩa là để hân dễ dàng rời đi.

Xung quanh người chứng kiến sớm đã đoán ra, không ít kẻ xì xào.

- Quả nhiên tên Trần Duyên kia khó lòng cho qua, chỉ có thể trách tiểu tử Lôi Lâm kia khó khăn lắm mới kéo về một mạng lại không biết yên vị.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Cùng thần bí lão nhân đối chất

Nam tử sắc mặt rất khó coi, hân đối với Trần Duyên đã phi thường khách sáo nhưng tên này năm lần bảy lượt lần lượt khiến hân cũng đã dần mất kiên nhẫn.

- Trần Duyên, hân giờ đây đã là tử bào đệ tử. Người đừng nên quá phận.

- Ha ha ha cuối cùng cũng nói một câu giống con người a. Nếu người đã thẳng thắn như vậy thì ta đây cũng không vòng vo. Lấy hân nhất cước Trần Duyên ta khẳng định không ngăn trở các người rời khỏi.

Ba tên tử bào đệ tử tròn xoe mắt nhìn nhau không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Lấy nhất cước chính là đương trường phế đi hân một chân, Lôi Lâm cả đời sẽ khó lòng có thể trở người.

- Trần Duyên, làm người nên biết chừng cho bản thân đường lui. Nếu người làm quá quyết tuyệt chỉ rước họa cho bản thân.

- Ha ha ha. Đường lui? Chính hân đã cắt đi đường lui của chính mình.

Mặc cho hân đe dọa, Trần Duyên không hề chùn bước Khô Mộc Đại Pháp đã được thi triển, tốc độ kinh hoàng bộc phát, quyền kinh bài son đào hải cuốn tới nhằm nghiền nát tên Lôi Lâm đáng thương.

- Người đừng khinh người quá đáng.

Nam tử đã gấp không thể chần chừ, hân té ra pháp bảo là một thanh tiêu đao mang theo trên đó là từng tia lam khí nhàn nhạt, một đao trăm xuống cắt đứt quyền phong thành trăm mảnh.

- Không thể nào, chỉ đơn thuần chống đỡ một quyền kia mà Hải Lam Đao của ta đã có dấu hiệu tổn hại. Ngoài tử bào đệ tử người, Ma Kiếm Tông bên ngoài đệ tử vẫn còn có kẻ lợi hại như hân sao?

- Quách sư đệ, hai người các người mau chóng đưa Lôi Lâm tới bên Bạch lão, ta không nắm chắc có thể vừa chiến đấu cùng hân đồng thời bảo hộ các người bình an.

Tên Quách sư đệ thần tình trầm trọng, tuy hân cùng tên sư huynh kia đều là Trúc Cơ tầng 4 tu sĩ nhưng thực lực hai bên sớm đã chênh lệch như đêm và ngày. Lần này nhận nhiệm vụ tới đây cứ ngỡ chỉ cần hân ra tay cũng đủ để trấn áp toàn trường nhẹ nhàng mang Lôi Lâm trở về. Có điều chính cao tầng phía trên cũng khó lòng lường trước được một kẻ như Trần Duyên tồn tại, đẩy bọn họ vào tình thế khó khăn này. Nâng lên Lôi Lâm, hai người đáp pháp kiếm bỏ đi bay tới nơi bạch phát lão già đang đứng đường thần.

- Bạch lão, Lôi Lâm sư đệ nhờ ngài bảo hộ hân một mạng, sau này nhị lão khẳng định sẽ không quên ân tình này.

- Bạch lão...

Lão già chính là người cùng Trần Duyên quan chiến trên Vạn Hồn Vực, lão ánh mắt nhìn đăm đăm tên sống dờ chết dờ kia thần tình có chút phức tạp khó đoán.

- Chỉ vì một kẻ như người mà muốn lão phụ phải ra mặt chống đối tên tiểu tử dưới kia? Không đáng, không đáng.

- Khụ... khụ... tiền bối, ta chính là đệ tử chân truyền của tông chủ, khẳng định sau này người sẽ không bạt đãi tiền bối.

Lôi Lâm lúc này tâm tư muốn chết đi, không ngờ có ngày hân lại rơi vào bước đường này. Ngay cả một lão quái vật thực lực thông thiên cũng nhận định hân không bằng tên Trần

Duyên.

- Đã rất lâu rồi lão phu không còn dưới sự điều động của tông chủ, người không thể lôi hấn ra chèo kéo ta được a.

- Nhưng...ta...

Rốt cuộc hấn cũng không thể tiếp tục che giấu, lúc này ngoài thứ đó ra hấn không còn thứ gì có thể đánh động tới Bạch lão. Trong miệng lẩm nhẩm, rõ ràng là đang truyền âm nhập mật. Kì lạ thay Bạch lão sắc mặt hồ hững bỗng nhiên đanh lại, song mục mờ lớn không thể tin nổi nhìn qua Lôi Lâm.

- Người lại gần đây.

Lão phát tay, Lôi Lâm cả người bị kéo lại gần lão. Nhất thủ già nua bắt chặt lấy Lôi Lâm tà thủ. Lão liếc nhìn hấn rồi lại nhìn xuống Trần Duyên đang đứng mảnh đối trọi ngang tài ngang sức với lão đệ tử rồi bất chợt thờ dài.

- Trần Duyên, người đã không còn cơ hội, Lôi Lâm sư đệ đã được Bạch lão che chở, người không thể động được tới hấn.

- Câm miệng, người mau tránh ra cho ta.

Một cước bổ đôi cả một ngọn núi, một đầu cấp 2 yêu thú vô danh không may di ngang lạc vào trận chiến cũng bị miểu sát khiến cho những kẻ xung quanh lạnh toát cả da đầu. Bọn chúng khó khăn lắm mới có thể vây công lấy một đầu yêu thú nhưng Trần Duyên lại một chiêu miểu sát, mà rõ ràng đó còn chưa phải hấn toàn bộ thực lực, từng đòn từng đòn đều uy mãnh bức người, cách đó mười dặm gần như không có kẻ nào dám bén mảng tới gần.

Cuối cùng tử bào nam tử cũng lộ ra sơ suất, tận dụng cơ hội Trần Duyên quyết định không bận tâm tới hấn. Song cước hữu lực, một nhịp phóng người lên cao hơn mười trượng, chỉ trong chớp mắt đã hiện diện trước mắt Bạch lão.

Ném ra pháp kiếm, song thủ chấp sau lưng, tóc dài toát loạn, cả người thẳng tắp hấn như thể rường cột chống trời, song mục sắc bén như lưỡi kiếm. Đối diện một lão quái Trần Duyên lại không hề tỏ ra một chút nhún nhường sợ hãi.

Trần Duyên cả người vô tình toát ra khí khái của một bậc đại cường giả, ngay cả Bạch lão cũng khó lòng tìm ra điểm yếu kém nào của hấn, không ngừng trong đầu tán thán.

- Ma Kiếm Tông ta có một kẻ như hấn, vạn năm sau khẳng định cũng khó mà có thể suy vong.

- Tiền bối, có thể giao Lôi Lâm sư đệ cho ta chăng?

Ngoại ý muốn khiến tất cả không dám tin vào mắt mình, Trần Duyên không ngờ trước mặt lão quái kia thẳng thừng nói ra đề nghị, hấn không sợ lão ra tay chấn áp sao.

- Khốn kiếp, sao người dám bắt kính với sư phụ.

- Chờ đã Hạo nhi, ta có chút chuyện muốn cùng hấn nói chuyện.

Hấn vô ý đã Trần Duyên tẩu thoát, chưa kịp chuộc lỗi thì tên không sợ trời không sợ đất kia lại dám ngang nhiên bắt kính. Bị Bạch lão ngăn cản hấn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thu đao, ánh mắt dè chừng liếc nhìn.

- Lão phu tu luyện đã hơn 3000 năm, du ngoạn không ít nơi, tận mắt chứng kiến hàng vạn thiên tài nhưng bọn chúng cũng khó lòng bị được với người.

Lão càng hân hờng Trần Duyên thì Lôi Lâm song mục lại huyết đậm thêm một phần. Hấn chỉ ước gì lão quái kia có thể một chương bắt chết Trần Duyên ngay lúc này.

- Chỉ có điều tiểu tử Lôi Lâm này lại khác biệt, hấn thiên phú buộc lão phu phải ra tay đảm bảo, không thể để nhà người tùy tiện a.

- Lôi Lâm thiên phú, ý tiền bối chính là của hấn Lôi Linh Thể đúng không?

Lời hấn nói ra khiến lão thập phần ngoài ý muốn, còn những kẻ khác lại vô cùng chấn động, ngay lúc đó khắp nơi đã nổi lên những tiếng xôn xao.

- Lôi Linh Thể, thật sự là Lôi Lâm sở hữu Lôi Linh Thể.

- Nào ngờ tông chủ lại vô duyên vô cớ chọn hấn làm chân truyền đệ tử trong khi những sơn phong khác cũng tồn tại không ít thiên tài.

Kẻ kinh ngạc nhất tại nơi đây không ai khác chính là lời thể chủ nhân, Lôi Lâm.

- Người...người biết được ta có Lôi Linh Thể từ khi nào?

- Từ khi nào? Từ khi người đứng lên chiến đài, thể chất Lôi Linh Thể của người đã không thể nào thoát khỏi mắt ta.

Chu lão chính là người đầu tiên thăm dò được hấn kinh người thể chất, Trần Duyên lúc đó cũng kinh nghi, lần đầu hấn biết được ngoài Hạ Thảo ra còn có kẻ khác sở hữu thứ thiên phú kinh người này.

- Thì ra là vậy, người sớm biết được ta là thiên tài trời sinh nên lúc đó mới tìm cách triệt hạ ta từ trong trứng nước. Trần Duyên ối là Trần Duyên cuối cùng ta cũng đã nhìn ra con người thật giấu sau bộ mặt kiêu ngạo kia a.

Như thể đã bắt được thóp của Trần Duyên, Lôi Lâm không ngừng hét lớn như sợ không kẻ nào biết. Hấn không ngừng cười điệu cười khó nghe cuối cùng sự nhục nhã của bản thân đã có thể khiến Trần Duyên ngã ngựa trong phút chốc.

Hàng trăm ánh mắt hướng về phía Trần Duyên, quả nhiên mưu kế của Lôi Lâm vô cùng lợi hại, nếu không có gì ngoài ý muốn sau chuyện này thanh danh của Trần Duyên sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Trong lúc Lôi Lâm vẫn còn đang đắc ý chờ đợi hấn từ thù xấu mặt thì Trần Duyên bất ngờ hé lên khinh thường nụ cười, đôi mắt hấn nhìn xuống Lôi Lâm nhục thể do bị công pháp phản phệ không thể di chuyển không khác gì nhìn con sâu cái kiến bên đường.

- Lôi sư đệ hiểu lầm a, lúc đó sư huynh tiện tay chấn áp người không phải người có Lôi Linh Thể.

- Người đừng cố biện minh, khiến ta càng thấy người rẻ mặt.

Lôi Lâm cáo mượn oai hùm, từ khi hắn biết tính mạng đã được kẻ khác đảm bảo thì lá gan ngày càng lớn, không kiên nhẫn hết. Bạch lão sắc mặt cũng có chút không đúng liếc tới khiến Lôi Lâm cảm thấy không ổn rồi cuộc cũng rớt đầu lại.

- Lúc đó ta thân là đại đệ tử Ma Kiếm Tông sao lại có thể bị dễ một con kiến như ngươi bắt kính chứ. Giết ngươi cũng chỉ tỏ làm bẩn tay ta, dù sao ngươi sớm muộn cũng là sư huynh đệ đồng môn, một chút dạy dỗ cũng là điều đáng nên làm.

Con kiến trong mắt Trần Duyên trước nay chưa từng một lần thay đổi, dù Lôi Lâm mang trong mình kinh người Lôi Linh Thể nhưng cũng không thể thoát khỏi kết cục chết tại hắn trong tay.

- Ngươi cũng đừng mang cái thứ gọi là thiên tài ra chống đỡ, thử hỏi nơi đây có kẻ nào dám trước mặt Trần Duyên này bày ra hân thiên phú chứ.

Toàn trường triệt để im lặng, hàng trăm thiên tài tu sĩ, trong đó có không ít kẻ vẫn còn ẩn giấu thực lực hồng một bút gây nên chấn động. Nhưng đứng trước cái bóng quá lớn của Trần Duyên tất cả dự định bày sẵn trong đầu hết thấy đều trở nên vô dụng.

Hàng vạn năm qua không biết bao nhiêu tu sĩ đã đổ không kể xiết xương máu hồng chiếm lấy cái ghế đệ nhất nhưng đây cũng là lần đầu trong lịch sử tồn tại một kẻ dám cả gan đứng trước tất cả thiên tài đệ tử đe dọa bọn hắn. Bạch lão đôi mắt già nua càng trở nên trầm trọng, bởi vì lão đã nhận ra từ sâu trong tâm khảm Trần Duyên đã cùng Tông Chủ năm xưa sinh ra một chút liên hệ, Cường Giả Chỉ Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Màn kịch khép lại, Kim Đan đánh cuộc

Toàn trường không một kẻ nào phát ra tiếng động, âm thanh của lá cây rào rạt lúc này cũng trở nên vang dội lạ thường. Bên dưới không ít thiên tài sắc mặt tái nhợt, bọn chúng chỉ có thể nhìn lên nam nhân khẳng khái cùng lão quái vật kia đối mặt không hề có vẻ nhún nhường.

Ba tên tử bào đệ tử càng trở nên ngốc trệ, bọn hắn ngây người trong phút chốc. Không ngờ có ngày lại có thể tận mắt trông thấy diễn cảnh không tưởng này, một kẻ trấn áp quần hùng. Dù là bọn hắn kẻ nổi bật nhất năm xưa sợ rằng cũng không đủ dũng khí trước mặt những thiên tài đồng lứa nói lên những lời ngông cuồng kia.

- Lôi sư đệ, ngươi muốn phản bác ý kiến của ta.

Bị Trần Duyên sắc bén ánh mắt liếc nhìn Lôi Lâm cả người run lên bần bật, hắn hàm răng nghiến chặt, trên mặt không ngừng chuyển tít, khoe miệng chảy ra tia máu. Hắn đã bị dồn nén đến chân tường, bản thân bị vô văn sĩ nhục, khinh thường nhưng lại không thể có lấy một chút dũng khí đứng ra cùng Trần Duyên đối trọi.

- Lôi Linh Thể a, tiểu tử ngươi lẽ ra khi chào đời đã được tung hô là ông trời nhi tử, đáng tiếc thay lại không đúng lúc.

Bạch lão tiếc hận nhìn xuống một tên đại thiên tài bị dồn ép thấp phần bi phần, hắn biểu hiện chính là nộ hỏa công tâm. Đương trường bị hỏa khí của chính bản thân gây ra thương thế.

- Tiền bối ý đã quyết tiểu bối liền không cưỡng cầu, vừa rồi trong lúc nóng nảy có nói ra điều gì bất kính, mong tiền bối rộng lượng tha tội.

- Ngươi có thể buông bỏ lão phu cũng khó lòng trách phạt, trở về đi thôi. Bách Niên Chi Chiến vẫn còn đang dang dở, các ngươi chỉ còn một tuần trăng để săn tìm yêu thú.

Trần Duyên bày ra là một con người cảm lên được liền bỏ xuống được càng khiến lão nội tâm bất nhất, lo nghĩ không biết lão ra tay cứu tên Lôi Lâm kia một mạng có phải là sai lầm hay không a.

Bữa tiệc chóng đến cũng chóng đi, mọi thứ đều đã được an bày chúng đệ tử không còn nguyên nhân để nán lại, phân tán ra khắp nơi. Dù không thể hoàn thành mục đích săn giết mười đầu yêu thú thì cũng không thể trắng tay trở về.

- Sư huynh, chuyện này sợ rằng sẽ để lại hệ lụy không hề nhỏ.

Bạch Long lo ngại cũng không phải là không có lý, Lôi Lâm đã mang danh là tông chủ đệ tử, nay lại có nhóm người thần bí lộ diện đứng ra bao che cho hắn. Những ngày tháng sau này của Trần Duyên tại Ma Kiếm Tông có khả năng nửa bước khó đi.

- Ha ha ha mọi thứ không nghiêm trọng như sư muội tưởng tượng đâu, ta sẽ có cách. Một điều trọng yếu ta muốn nói với các ngươi.

- Nếu không phải vạn bất đắc dĩ đừng ra mặt chống đối với tử bào tu sĩ, đồng thời những kẻ kia sẽ chào mời các ngươi gia nhập bọn chúng, tới lúc đó không cần do dự, trở thành tử bào đệ tử cơ duyên không thể bỏ qua.

Đối với tử bào đệ tử vấn đề Phong Ma Chân Nhân từng nhắc qua, nhưng hắn đối với bọn chúng cũng hoàn toàn mù tịt. Nhưng Trần Duyên lại đối với những tên thiên tài này vô cùng chú tâm, bởi lẽ hắn sư phụ cũng từng là một trong số bọn chúng.

Trên đỉnh đài, ba tuần trăng mau chóng trôi qua. Thập đại trưởng lão một lần nữa đầy đủ góp mặt mong chờ những các nhân kiệt xuất lộ diện. Mỗi khi Bách Niên Chi Chiến diễn ra đều kéo theo đó là cực hạn ganh đua, nhiệt huyết tuổi trẻ không ngừng sôi sục. Hàng vạn Ma Kiếm Tông đệ tử đều đã tới thật sớm tìm cho mình một nơi quan sát thật tốt, muốn bản thân một lần chứng mục nhân chứng chỉ long mới được sinh ra.

- Lão bát, ngươi đứng là càng già lại càng không có cốt khí. Tên tôn tử Ngô Thiên của ngươi vừa rồi đi Cẩm Địa chưa bao lâu mà ngươi đã bắt hắn đi. Không lẽ sợ chúng ta đối với một tên tiểu bối như hắn ra tay a.

- Đại Trưởng Lão không cần phải bóc mẽ ta, Ngô nhi thiên phú siêu quần được để mắt trở thành tử bào đệ tử. Ta không muốn bỏ lỡ thời cơ quý giá này làm chậm trễ hắn tiền đồ.

Bát trưởng lão yên vị trên một toạ không mấy quan tâm đại trưởng lão chăm chọc. Lão nhanh chóng đem tôn tử trở về vì đã sớm được hắn báo lại, trong Cẩm Địa vô tình tìm thấy một thứ có lai lịch không nhỏ. Vật này không tiện để người ngoài dây vào nên đã cố tính viện cớ trước khi những lão quái vật kia điều tra ra manh mối liền đem hắn đi.

- Nhị trưởng lão cho rằng kẻ nào sẽ nắm được khối đầu Bách Niên Chi Chiến a?

Tam trưởng lão trước nay đối với phe phái không quan tâm đến, nhưng lão lại vô cùng có hứng thú những trò may rủi.

- Điều này không dễ nói trước, những tiểu tử kia có kẻ nào không mưu mô xảo trá, tận lực che giấu thực lực.

- Ta lại thấy khôi đầu kì này sợ rằng khó lòng thoát khỏi Ma Kiếm Sơn người.

Lục trưởng lão vốn là kẻ ít khi xuất hiện, hẳn là kẻ có hành tung bí ẩn nhất trong Thập Đại Trưởng Lão. Thậm chí còn có tin đồn rằng ngoài tông chủ ra không kẻ nào được diện kiến hần mục diện, thậm chí hẳn là nam nhân hay nữ nhân cũng không kẻ nào dám chứng thực.

- Lục trưởng lão phỏng đoán không sai, ta cũng không ngoại lệ.

Cửu trưởng lão chán chường thờ dài, lão cũng không muốn thú nhận điều này, nhưng vạn năm qua đã nhiều lần minh chứng, Ma Kiếm Sơn đệ tử đi ra không kẻ nào thực lực tầm thường. Dù là trong hàng tinh anh đệ tử, Ma Kiếm Sơn người luôn chiếm giữ vị trí đứng đầu.

- Tứ trưởng lão, còn đệ.

Phong Ma Chân Nhân từ đầu không biểu hiện nóng lạnh ra ngoài khiến không ai có thể đoán ra hần nội tâm đang suy tính điều gì. Đại trưởng lão bất đắc dĩ, trong một phút cao hứng thuận tiện quay qua nhưng lão lại quên mất tên sư đệ này bản tính.

- Bách Niên Chi Chiến đệ nhất a.

Các vị trưởng lão còn lại đang nhắm mắt dưỡng thần cũng hiềm hoi lực chú ý đều tập trung trên người lão. Tứ trưởng lão thật sự muốn mò ra “kim khâu”, không thể để vụt mất cơ hội này.

- Kẻ giành lấy thắng lợi cuối cùng không ai ngoài Duyên nhi, lão phu độc nhất một tên thân truyền đệ tử.

Lão ngữ khí chém đinh chặt sắt như thể kết cục đã bày ra trước mắt. Các vị trưởng lão khác song mục mờ lờn, bọn họ không dám tin vào tai mình. Bách Niên Chi Chiến nói không ngoa chính là một trưởng chém giết nhỏ nhỏ, không ít lần xuất hiện thiên tài văn lạc, chỉ một chút sơ suất sẽ rơi vào hoàn cảnh bất phục.

- Tứ trưởng lão đã thập phần tin tưởng bản thân đệ tử vậy thì tại sao chúng ta không đánh cược. Ở đây lão đệ có một gốc Tứ Hòa Miên Diễm cấp 3 Giáp đẳng linh dược, hay là đem ra cùng Hóa Liệt Kim Kê nôan của sư huynh làm vật đánh cược.

- Hay hay, lão phu cũng không thể đứng ngoài. Vừa hay ta khai lò được 1 viên Ngưng Anh Đan, giá trị ắt hẳn không so với bảo vật hai vị đem ra thua kém đi.

Bát trưởng lão nghe tới Trần Duyên nội tâm liền không mấy vui vẻ, đúng lúc nhân cơ hội này lão muốn một thứ mà Ma Phong Chân Nhân đang nắm giữ trong tay. Hóa Liệt Kim Kê trướng nôan, yêu thú trong truyền là hậu nhân của Phụng Hoàng có cực ít cơ hội đánh thức phượng huyết ngủ yên trong người.

- Bát sư đệ ngươi cái này là đuổi ăn mày a, một gốc Tứ Hòa Miên Diễm giá trị liền thành nhưng khi đem so ra cùng Hóa Liệt Kim Kê vẫn còn chênh lệch không ít. Nếu ngươi có thể lấy ra 10 gốc lão phu vẫn còn có thể suy nghĩ thêm.

Hóa Liệt Kim Kê giá trị cực lớn đặc biệt là khi vào tay của hòa thuộc tính tu sĩ. Không may yêu kẻ kia không thể đánh thức ngũ sâu phượng huyết thì đây cũng là một đầu Giáp đẳng yêu thú a. Nếu Bát trưởng lão có thể thận trọng bồi dưỡng đó chính là không nhỏ trợ lực, thậm trí lão còn có thể đào mạng trong tay đại tu sĩ Nguyên Anh kì.

Lão mặt mo vốn đồ rần đã bắt đầu tím tái, lấy ra 10 gốc? Chi 1 gốc này cũng đã tiêu tốn 1000 năm bồi dưỡng, sợ rằng khắp vạn dặm quanh đây cũng khó lòng tìm ra một gốc Tứ Hòa Miên Diễm thứ 2.

- Tứ sư huynh đối với Tứ Hòa Miên Diễm thấy chướng mắt thì thứ này ắt hẳn là hợp khẩu vị của ngươi chứ?

Bát trưởng lão đáng về đau xót lấy ra một linh quả mộc linh khí bức người, lão đối với Hóa Liệt Kim Kê cực lớn truy cầu đành liều mình lấy ra thứ báu vật vô giá này.

- Mộc Linh Quả, là Mộc Linh Quả không sai.

Tam trưởng lão lúc này cũng khó lòng giữ được thanh cao cốt cách, Mộc Linh Quả bát trưởng lão đem ra kia chỉ cần nhìn kinh khí dao động mạnh mẽ, quả đầu lớn hơn nắm tay người. Rõ ràng Mộc Linh Quả này được hái từ vạn năm Mộc Linh Thụ, giá trị về một phương diện nào đó còn muốn đánh đồng với cấp 4 bảo vật.

- Thành giao.

Câu được con cá lớn bát trưởng lão nội tâm thư sướng khó tả, tuy phải bỏ ra mỗi câu không nhỏ nhưng lão đối với thiên phú của Lôi Lâm vô cùng tin tưởng, nếu không phải từng tận mắt chứng kiến thanh thể của hần khi đột phá, chính lão cũng không dám tin đó chỉ là thanh thể do một tên Trúc Cơ tu sĩ làm ra.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Huy hoàng trở về

Ma Kiếm Sơn hàng vạn đệ tử bao vây dưới chân núi, bọn chúng muốn tận mắt chứng kiến nơi cường giả được sinh ra. Kẻ được thượng thiên thừa nhận, kẻ đứng trên vạn người.

Giờ tốt đã điểm, đúng theo định ước từ trước hàng trăm bóng người phi hành trên không hướng về Ma Kiếm Tông ngọn chủ sơn.

- Mau nhìn kia, là bọn họ đã trở về.

Vô số đệ tử thập phần hào hứng, bọn họ đã tại đây đón chờ ba ngày ba đêm cốt cũng chỉ chờ đợi thời khắc này. Tất cả đều lui về hai phía nhường đường cho những tinh anh đệ tử này đi qua.

- Người đoán xem lần này kẻ nào sẽ giành lấy khôi đầu.

- Còn phải nghĩ sao, ta thập phần khẳng định Lôi Lâm sư huynh là vô địch thiên hạ.

- Ta lại nghĩ Vạn sư huynh xứng đáng với vị trí kẻ đứng đầu hơn, dù sao Lôi Lâm vẫn còn quá non kém.

Tiếng tranh luận vang lên không dứt, ai ai cũng đều có cho mình một hình tượng để hướng tới, không kẻ nào là không phải thiên tài, không kẻ nào không phải là con cưng của trời đất.

- Đại sư huynh nhìn xem, đoàn người đón tiếp chúng ta không phải quá long trọng đi. Thập Nhất Chấn Sơn Tông đệ tử hầu như đều có mặt, không ngờ Bách Niên Chi Chiến lại có thể khiến nhiều kẻ chú tâm đến vậy.

Bạch Long từ trên cao nhìn xuống, còn vài dặm đường nữa bọn chúng mới có thể tới Ma Kiếm Sơn nhưng đoàn người ngóng chờ phía dưới đã dài tới tận đây quả nhiên không phải tầm thường.

- Là cơ hội tranh tài lớn nhất trăm năm chỉ diễn ra một lần sư muội nghĩ kẻ khác có thể bỏ qua ư. Đồng thời Bách Niên Chi Chiến không khác gì điểm báo trước kẻ nào sẽ nắm giữ trọng trách cao tầng sau này của tông môn, những người kia dù không muốn nhưng cũng không dám ngó lơ.

Như Phong đối với tình huống trước mắt cũng có chút ngoài dự kiến, nhưng khi xem xét lại mọi chuyện đều hợp tình hợp lý. Hắn cùng Bạch Long không tự chủ mà nhìn qua Trần Duyên, nếu không có điều gì bất trắc xảy ra sợ rằng tương lai của hàng vạn sinh mạng tu sĩ tại đây đều phải phụ thuộc vào kẻ làm đại sư huynh này.

Khoảng cách Ma Kiếm Sơn 1 dặm, tất cả đều đáp xuống, tiếp tục bộ hành mà đi. Điều này càng khiến chúng đệ tử ngỡ ngàng hơn...

- Người nhìn xem, vị tiên bối dẫn đầu kia rất lạ mặt. Hẳn là thần thánh phương nào có thể dẫn đầu toán người kia.

- Khẽ khẽ cái miệng lại, người có biết bất kỳ vị tiên bối nào trong đây ta và người cũng không thể đắc tội.

Hai tên tiểu hài tử vốn là đệ tử vừa được tuyển chọn lần đầu tận mắt trông thấy Trúc Cơ tu sĩ không tránh khỏi thất thố.

- Khả khả khả bát đệ, đừng trách lão huynh nhiều chuyện nhưng lần này người bảo vật 8 thành mất trắng a.

Bên dưới diễn biến từ lâu đã không thoát khỏi những lão quái vật trên đây giám sát, mặt mo bát trường lão ngày càng khó coi. Lão không ngừng liếc mắt nhìn qua tứ trường lão, lại nuốt tiếc nhìn xuống Mộc Linh Quả quý báu trong tay.

- Hừ, các người đừng đắc ý, tên tiểu tử thứ kia chỉ nhanh chân hơn kẻ khác một đoạn, chút nữa không chừng...

Lão còn định nín kéo lấy một chút hi vọng mong manh thì Bạch lão mang theo một người bất tỉnh nhân sự xuất hiện.

- Bạch đệ, ha ha ha 300 năm rồi chúng ta mới có dịp gặp lại. Lại đây cùng chúng ta chiêm ngưỡng kẻ tiếp diễn biến a.

- Kẻ tiếp? Bách Niên Chi Chiến lần này quá nhàm chán, lão phu vốn đã không còn hứng thú cùng các người tại đây đoán mò. Tiếp lấy.

Đại trường lão hoành trường thân người tả tay dừng lại trên tay lão.

- Sư huynh mang hắn trở về cho Tông Chủ, nhiệm vụ của lão phu cũng xem như hoàn thành. Không cần tiễn.

- Tên này đúng là...

Đại trường lão bắt đầu đi thờ dài.

- Hắn không phải là Lôi Lâm sao?

Bát trường lão tâm trí như rơi xuống vực sâu vạn dặm, tên đệ nhất thiên tài ngàn năm hiếm gặp lúc này không khác gì con cá chết, cả người không chút nào lành lặn, y phục thậm chí còn thua xa một lão hành khất bên đường.

- Bát sư đệ, lão phu thấy thì ngại sớm chịu thua đi thôi. Lúc này nhanh tay đưa ra thứ kia nếu không lại mất mặt trước bọn tiểu bối.

Nhị trường lão thậm chí còn chầm đầu vào lửa, lão biết bát trường lão không phải là kẻ dễ dàng nhục trí nên càng muốn khuấy mạnh vào ao nước đục này.

- Lão phu không chấp nhận buông thả sớm như vậy, các người đừng quên rằng còn đó hơn 10 tên đệ tử từ Cẩm Địa trở ra. Lão phu không tin bọn chúng có thể chấp tay nhường lại cơ duyên cho kẻ khác.

Lão cố chấp không phải là không có nguyên do, chính nhiệm vụ đè ra bên trong đó đã xuất hiện cực lớn sơ hở. Đó cũng chính là ý định của cao tầng che giấu từ trước. 10 trái tim yêu thú cấp 2 nhưng không hề thêm vào bất kỳ điều kiện hạn chế nào. Hầu như mỗi lần Bách Niên Chi Chiến diễn ra đều xuất hiện trường hợp một kẻ vô số đệ tử kính phục trao cho hắn bù đắp trái tim yêu thú.

Nhân lực đã đông đủ, đại trường lão độc nhãn khép hờ làm cho bên dưới đệ tử nội tâm nháy loạn. Mặc dù có nhiều kẻ từng gặp qua lão trước đây nhưng bọn chúng cũng không thôi hãi hùng.

- Các người đã đi tới được bước này chắc hẳn cũng không cần lão phu phải nhiều lời.

- Bắt đầu đi, lão phu thật sự trông đợi vào các người thu hoạch a.

Mấy trăm cặp mắt đảo nhìn qua không biết kẻ nào sẽ đầu tiên bước lên đem ra thu hoạch. Trong lúc bọn chúng vẫn còn chưa thể quyết định thì nam nhân bên ngoài hắc bào, tinh quang ánh mắt không ngần ngại bước lên đài cao.

- Đệ tử Trần Duyên, Phong Ma Sơn người ra mắt các vị trường lão.

Hắn cử chỉ đã đánh động không ít người chú mục quan sát. Đại Trường Lão hài lòng mỉm cười, tên tiểu tử này khí chất rõ ràng đã khác biệt rất nhiều so với lần đầu lão gặp mặt.

- Trần Duyên tiểu tử a, không ngờ một kẻ phế tài lại có thể đi đến bước đường này. Nhưng dù hắn có mạnh mẽ cách mấy cũng khó lòng sánh vai với Diệu nhi, dù là Lôi Lâm hay Vạn Phi Vân cũng chỉ có chút miễn cưỡng.

Thất Trường Lão lục y không có gì nổi bật, nhưng từng đường nét ôm chặt lấy đường cong nóng bỏng của nàng khiến kẻ khác khó có thể rời mắt. Đầu bóng che khuất gương mặt, đôi

mắt phượng ẩn ẩn dò xét. Nàng dù đánh giá cao Trần Duyên nhưng cũng không cho rằng hắn có thể so với hai tên đệ tử chân truyền của Tông Chủ lại nổi trội hơn.

Trần Duyên một lần nhìn lướt qua 10 kẻ uy quyền bậc nhất trong Ma Kiếm Tông. Quả nhiên không ngoài dự kiến, tu vi những người này đều thâm sâu khó lường.

Đại trưởng lão độc nhãn uy nghiêm, khí thế của hắn dù đã nội liễm nhưng vẫn khiến Trần Duyên sồn lạnh cả gai ốc.

Nhị trưởng lão bộ dạng một ông lão sắp chết như thể chỉ cần thổi nhẹ liền một chân đặt vào quan tài nhưng không ai dám chọc vào lão, cái chức danh nhị trưởng lão kia không phải trên trời rơi xuống a.

Tam trưởng lão chính là một tên luyện đan sư cấp 3 Giáp đẳng, lĩnh đan lão luyện chế ra nói không ngoa thì chính là thần đan diệu dược, một kẻ sắp đi châu diêm vương khi phục dược lão đan dược thì dù không muốn cũng bị kéo trở về.

Tứ trưởng lão không còn xa lạ, Trần Duyên sư phụ Phong Ma Chân Nhân. Tin tức về lão trước nay đều ít tới thương cảm, ngay cả Trần Duyên cũng không thể tưởng tượng nổi. Chỉ có một giai thoại xa xưa, trước kia lão chính là một đại ma đầu không ai có thể hàng phục. Ma Kiếm Tông tông chủ phải thân chinh truy bắt mới có thể khiến lão an phận trở thành trưởng lão.

Ngũ trưởng lão Trần Duyên đã có vinh hạnh một lần diện kiến, đứng nhìn trung niên kia bề ngoài nhân hậu, tác phong nho nhã mà làm tưởng. Hắn được mệnh danh là hung thú hình người a, nhục thể so với Pháp Bảo còn cứng chắc vài phần.

Lục trưởng lão lại là kẻ bí ẩn bậc nhất trong Thập Đại Trưởng Lão, lão đáng vẻ lại không khác gì thương nhân, vàng bạc, châu báu đeo kín cả người. Cả thân hình mấy trăm cân được đặc cách cho một đại tọa vô cùng thoải mái.

Thất trưởng lão Trần Duyên tự động cho qua, nữ nhân này khắp người là độc. Hắn sợ rằng chỉ nhìn nàng lâu một chút liền trúng độc của nàng lúc nào cũng không hay không biết.

Bát trưởng lão trời sinh da dẻ đỏ rực như hỏa, lão nổi danh hung hăng hiếu chiến không kẻ nào không biết. Thậm chí còn nghe được phong phanh Bát Trưởng Lão là một trong những người hiểm hoi dám cùng tông chủ đối kháng, còn kết cục thì... tuy không được tường truyền ra bên ngoài nhưng khẳng định là không tốt đẹp gì.

Cửu trưởng lão là một Luyện Phù Sư, tiếng tăm của lão không mấy vang danh nhưng có thể nắm trong tay một trưởng lão uy quyền ắt cũng không phải là kẻ tầm thường.

Thập trưởng lão là một trong những người niên kỉ ít nhất, trung niên đáng vẻ, ánh nhìn dữ tợn, hắn chỉ được phong làm trưởng lão 200 năm trước, giai thoại không nhiều kẻ biết tới.

Trần Duyên mở túi trữ vật lấy ra 10 phần trái tim yêu thú dâng lên.

- Ha ha ha đầu Giáp đẳng yêu thú kia còn chưa bị đánh thức ắt hẳn đây cũng là thành tích tốt nhất của các ngươi đi. Rất tốt, rất tốt.

Nhị trưởng lão mỉm cười thu lấy.

- Nếu không thể thu thập đầu Giáp đẳng yêu thú kia thì kết quả lần ganh đua này sợ rằng ngươi khó lòng yên ổn chiếm lấy ngôi đầu a.

Bát trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Trần Duyên không mang về tới trọng yêu vật phẩm kia thì kết cục vẫn còn có thể cứu vãn. Chỉ cần một tên thiên chi kiêu tử nào đó có thể lấy ra 10 phần trái tim yêu thú thì một trận chiến phân định thắng bại sẽ diễn ra. Tới lúc đó lão không tin hắn có khả năng đập trên đầu những thiên tài đệ tử kia.

- Bát trưởng lão chỉ dạy không sai.

Hắn chấp tay thành thất hướng lão mỉm cười, sau đó lại quay người về phía hàng trăm đồng môn thiên tài kia từng câu từng chữ truyền xuống không hề có ý che giấu.

- Ta cũng thật sự hiểu kì, không biết có vị sư đệ nào ở đây có thể cùng Trần Duyên ta bình khởi bình tọa a.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Vỡ kịch 1 người

Ma Kiếm Sơn nơi tập trung uy quyền của cả một tông môn, một nam tử ngoại hình thập phần thông thường. Hắn từ miệng phát ra những lời mà trước nay khó kẻ nào có được bản lĩnh làm được.

- Ta cũng thật sự hiểu kì, không biết có vị sư đệ nào ở đây có thể cùng Trần Duyên ta bình khởi bình tọa đây.

Hắn lời nói không chỉ trần trụi khiêu khích, kẻ hữu ý lại nghe ra ẩn sâu trong đó mang đến nặng nề thách thức chí ý.

- Quả thật con mẹ nó soái a, đây mới chính là cường nhân thật sự. Không như chúng ta sư huynh cả ngày chỉ biết đứng trước mặt tân đệ tử hô mưa gọi gió.

- Ha ha ha ngươi lấy hắn ra để so sánh với thiên tài đệ tử không khỏi quá khập khiễng đi, hắn đời này Trúc Cơ hay không cũng là điều khó đoán.

Hàng vạn đệ tử khí thế trở nên sôi sục, bọn hắn thập phần mong chờ liệu có kẻ nào sẽ đứng ra trừng trị Trần Duyên vì dám hung hăng phách lối đây.

- Vạn sư huynh, tên Trần Duyên này quả ngông cuồng, hắn khẳng định không để chúng ta vào mắt.

- Phải, phải... chúng ta sao nhắm mắt làm ngơ được, danh dự Ma Kiếm Sơn đệ tử vạn năm nay không thể để một kẻ như hắn giẫm đạp.

Ma Kiếm Sơn người trên mặt đã nổi lên huyết sắc, bọn chúng song quyền siết chặt như thể muốn ngay tức khắc xông tới dạy dỗ Trần Duyên.

- Tất cả yên tĩnh cho ta, đây không phải là nơi để các ngươi hồ nháo.

Vạn Văn Phi không khỏi nóng giận quay người hét lớn vào mặt những kẻ không biết trời cao đất rộng kia. Trên đó 10 vị Kim Đan tu sĩ tọa trấn, đừng nói những tên tôm tép bọn hắn, một môn phái cỡ nhỏ cũng sẽ bị diệt môn chỉ trong tích tắc.

- Viên Thành Lực bái kiến chư vị trưởng lão.

Sau một hồi yên lặng, Bình Địa Sơn người rốt cuộc cũng không thể ngồi yên. Thân là kẻ dẫn đội, Viên Thành Lực không thể nào bày ra bộ mặt hèn nhát làm ô danh Trúc Cơ đệ tử.

- Đệ tử thu thập được 9 phần trái tim yêu thú, mong trưởng lão dò xét.

Không ngừng có những thanh âm nuôi tiếc vang lên, ai nấy đều vì Viên Thành Lực một bước xảy chân mà ca thán.

- Đệ tử Tào Minh kính dâng lên 9 phần trái tim yêu thú.

- Đệ tử Tà Quân không may chỉ có thể thu thập được 9 phần.

- Đệ tử... 9 phần trái tim yêu thú...

- ...

Hoàng cảnh diễn ra không khỏi quá khác thường, không chỉ chúng đệ tử xôn xao mà 10 vị trưởng lão cũng lấy làm lạ kì.

- Những lần trước xuất hiện diễn cảnh thu thập thiếu 1 phần như thế này đều ít tới thương cảm, Bách Niên Chi Chiến năm nay thực lực mỗi sơn nếu không kể Ma Kiếm Sơn đều tương đối đồng đều. Ban đầu lão phu còn nghĩ rằng sẽ có không ít kẻ hoàn thành nhiệm vụ chứ.

Nhị trưởng lão đứng ngồi không yên, lão đệ từ năm nay đều là những viên ngọc quý, cùng với tên đệ tử thiên phú mạnh mẽ dẫn đội thì diệt sát 10 đầu yêu thú cũng không hẳn là nhiệm vụ khó khăn đi.

- Đệ tử Lưu Hạ xấu hổ không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nam nhân dáng vóc tiêu sái phong trần, hần đạo bào rách rưới, tóc dài buộc chặt thành đuôi không khỏi bắt mắt dĩ thời dài, nộ lên đủ 9 phần vật phẩm.

- Nhị sư huynh, tiểu tử Lưu Hạ kia không phải là đệ tử đắc ý của ngươi sao? Với thực lực của hắn cùng mười mấy tên thiên tài đệ tử trong 3 tuần trăng không thể nào thất bại mới đúng.

Ngũ trưởng lão đối với Viên Thành Lực chỉ cách biệt đúng 1 phần cũng không khỏi tiếc hận, nhưng lão cũng không quá thất vọng. Chỉ có thể trách tên đồ đệ này không may. Có điều càng về sau lại càng lộ ra ánh mắt quái dị hướng về Trần Duyên, nội tâm thâm không may.

- 9 thành nguyên do khẳng định không thể nào thoát khỏi tên tiểu tử này liên can đi.

Không chỉ có hắn, toàn trường đều đổ dồn ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Duyên. Mọi người dần ngộ ra câu nói nồng đậm mùi thách thức của hắn, thật ra đó không phải là lời của một kẻ hùng lực chiến ý mà là trấn trụ đe dọa.

- “Liệu các ngươi có dám cùng Trần Duyên này bình khởi bình tọa?”

Đến thời điểm này, đáp án là không thể. Ngoài trừ Ma Kiếm Sơn chưa lộ diện thì bát đại phong sơn đệ tử đều e ngại cuối đầu khiến cho chư vị trưởng lão tâm khảm không khỏi đáng chất.

Cuối cùng Ma Kiếm Sơn người không thể ần nhẫn, Vạn Văn Phi mang trên vai gánh nặng vạn năm huy hoàng của đệ nhất chủ phong cùng không lồ niềm hi vọng của hàng trăm sư đệ trong đó không ngoài bát trưởng lão.

- Chỉ cần tên đệ tử này cũng lấy ra 10 phần trái tim thậm chí là nhiều hơn thì lần đánh cược này lão phu cảm chắc chiến thắng trong tay.

Vạn Văn Phi chính là ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, lão trên tay bảo vật thiên địa hiếm này có liệu phải cần rằng chuyển giao cho kẻ khác hay thành công cướp về thứ mà lão nằm mộng cũng phải chiếm giữ cho bằng được kia.

- Vạn Văn Phi, tiểu tử ngươi chắc hẳn sẽ không khiến tông chủ xấu mặt đi?

Hắn còn chưa lấy ra chiến lợi phẩm thì bát trưởng lão trên cao, song mục giận dữ như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác nhìn xuống. Vạn Văn Phi cả người bỗng dưng rét run, hần đường như cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng vạn năm, chỉ một chút sơ sẩy liền ngay cả tính mạng cũng không thể bảo toàn.

- Bát sư đệ ngươi đừng quá phận.

Đại trưởng lão làm sao có thể ngồi yên, lão pháp lực đánh tan bát trưởng lão sát khí đang chấn áp Vạn Văn Phi. Gánh nặng mất đi cũng khiến hắn khó có thể thờ phào, nguy cơ vẫn còn đó một lão quái Kim Đan kì không rõ lí do đối với hắn nhìn chằm chằm, dù có là thiên tài tuyệt thế cũng khó lòng bình thân.

- Lão gia hỏa này bỗng nhiên hóa nộ xông thiên tới mức làm ra hành động khó coi này hẳn cũng không phải ghi hận lên ta đó chứ?

- Không phải, một kẻ tôm tép như ta không thể nào khiến lão ghi hận sâu tới vậy nhưng mà lão rõ ràng âm mưu muốn Vạn Văn Phi không được phép thua cuộc. Không cần biết lão mưu tính điều gì Trần Duyên ta một lời đã hứa với sư phụ không thể nào làm người thất vọng.

Trần Duyên trong não hải chợt nghĩ ra một mưu kế, hắn song thủ siết chặt, quyết định làm ra mạo hiểm hành động. Vì ngôi đầu này Trần Duyên đã làm lộ ra con không ít con bài tẩy, từ không trùng thủ đoạn, luyện thể cao cường, tới Pháp Bảo cũng không giữ lại, xuất ra chiến đấu. Hắn không muốn xuất hiện diễn biến ngoài ý muốn, chiến thắng này phải là mạnh mẽ nghiền ép.

- Chư vị trưởng lão, xá tội cho đệ tử mạo muội có lời muốn nói.

- Được.

Đại trưởng lão phát tay.

- Ma Kiếm Tông vạn năm qua lịch đại tiền bối đều lấy sự nghiệp chấn hưng tông môn làm trọng, vì lẽ đó mà Bách Niên Chi Chiến ra đời hòng muốn trong vô số đệ tử nổi bật phát hiện ra một viên ngọc trân quý nhất.

Nói tới đây tất cả tu sĩ đều gật đầu không sai.

- Nay Thập Nhất Chấn Sơn Tông đệ tử có mặt tại nơi đây ta tất hẳn đều có cùng mục đích, tìm ra kẻ có thực lực cao cường nhất.

- Không sai, Ma Kiếm Tông tu sĩ thực lực bình thiên hạ.

Hàng vạn đệ tử một lời không khác, nơi tu tiên hiểm ác này thực lực chính là tất cả, có thực lực người sẽ nắm giữ tất cả mọi thứ. Những kẻ yếu hèn chỉ có thể ẩn nấp chờ đợi thời khắc cuối thọ nguyên tiêu hết rơi vào diệt vong.

- Tiểu tử ngươi có gì mau nói ra không cần phải úp úp mở mở.

- Đệ tử tin rằng muốn tìm ra kẻ mạnh nhất không gì có thể xác thực hơn là trực tiếp chiến đấu.

Nói tới đây Trần Duyệt quay sang Vạn Văn Phi, song mục như găm vào người hắn. Trước ánh nhìn nghi ngờ của nhiều người, Trần Duyệt chiến ý thao thiên không thể cản phá, chỉ tay hướng về hắn đồng thanh nói lớn.

- Vạn Văn Phi, ngay tại đây Trần Duyệt ta không cần biết ngươi lần này có hay không thu thập đủ trái tim yêu thú. Nếu thật sự là nam tử hán thì ra đây chúng ta cùng nhau tỉ thí, kẻ nào nắm tay lớn hơn mới thật sự xứng đáng chiếm lấy ngôi đầu bảng.

Trần Duyệt bước tiếp theo làm ra cử động không tưởng, hắn dám trên chiến đài trước sự hiện diện cao tăng tông môn đứng ra tuyên chiến. Không cần nghĩ hắn làm ra hành động này là ngu ngốc hay quá phận nhưng phần đảm lược này quả thật không khỏi làm cho các sư huynh đệ vỗ tay ủng hộ.

Vạn Văn Phi chiến ý cũng không hề thua kém, hắn đã từng ném qua Trần Duyệt lợi hại nhưng vốn bản tính ưu việt kẻ khác, Vạn Văn Phi chưa hề tâm phục khẩu phục bởi vì hắn chân chính thực lực vẫn chưa hề xuất ra. Không ngờ Trần Duyệt lại dám điểm mặt thách thức, điều này càng khiến Văn Phi nội tâm rạo rức không yên.

- Hồn xược, tiểu súc sinh kia lá gan của ngươi quá lớn đi. Đừng nghĩ nặn ra một chút thực lực liền mắt cao hơn trời, lão phu ở đây nếu không chấn áp một tên ngông cuồng, tự đại như người thì làm sao có thể phục chúng chứ?

Mắt thấy mưu kế 9 phần sắp hoàn thành đột nhiên lại xuất hiện sự việc ngoài ý muốn bất trường lão không thể ngồi yên. Lão từ trên đại tọa, hữu thủ pháp lực như che khuất bầu trời kìm le giáng xuống đầu Trần Duyệt.

- Gan của hắn là lão phu cho a.

Cự thủ lơ lửng trên không chưa kịp có động tĩnh thì một thanh âm già nua quen thuộc được cất lên. Tứ trưởng lão làm sao có thể ngồi yên tận mắt chứng kiến kẻ khác ra tay với lão đồ đệ. Hắc kiếm vung ra, cự thủ mang trên đó không lồ pháp lực đã hoàn toàn tan biến, ánh mặt trời lại lần nữa hiện ra.

- Tứ sư đệ, bát sư đệ đây không phải là lúc thích hợp, các ngươi không muốn chúng ta bị mất mặt trước bọn tiểu bối đi.

- Hừ, kẻ gây chuyện không phải là ta, tên nghiệt đồ kia dám làm trái ý chí của tông chủ, ngang nhiên trước chốn đông người ra mặt tạo phản, ta chấn áp hắn chính là đúng người đúng tội.

Bát trưởng lão trước nay vốn không phải là kẻ nhân nhượng, lão tuy cố kỵ Phong Ma Chân Nhân thực lực lợi hại nhưng điều đó cũng không có nghĩa là lão sợ chết, cả đời phải nhún nhường.

- Điều này...

Nhị trưởng lão có chút khó xử, lão quả thật không tiện ra mặt bên vực cho Trần Duyệt. Cái mù tạo phản này quả thật quá lớn, nếu như đồ xuống đầu Trần Duyệt, khẳng định hắn sẽ sống không bằng chết.

- Ngươi đừng nên đưa tông chủ ra làm cái cớ, vạn năm nay Bách Niên Chi Chiến do tông chủ lập ra cốt yếu chính là từ trong vô vàn đệ tử chọn ra kẻ có khả năng nắm giữ trọng trách chấn hưng tông môn. Còn luật lệ vốn trước nay đều do trưởng lão đề ra không liên quan gì tới người.

- Nay lão phu, tứ trưởng lão Ma Kiếm Tông chấp thuận cho hai vị thiên tài đệ tử này so đấu, chỉ có kẻ mạnh nhất mới có thể dẫn đầu tông môn tu sĩ.

Có kẻ đối với tông chủ uy danh tỏ ra khiếp sợ nhưng lão lại không tồn tại trong đó, Phong Ma Chân Nhân pháp lực uy nghi đứng ra bảo chứng.

- Ta không chấp thuận.

- Ta cũng không chấp thuận.

Bát trưởng lão đương nhiên sẽ kịch liệt phản đối, kéo theo đó là thập trưởng lão mỗi hận trăm rớt một tay còn đó không nghi ngờ cũng chống lại lão.

- Lão phu chấp thuận cho hai tiểu tử này độ sức a.

Nhị trưởng lão đứng lên mỉm cười đáp.

- Ta phản đối.

Thất trưởng lão giọng nói trong trẻo có chút ngoài ý muốn chống lại.

- Ta chấp thuận.

- Tên tiểu tử này đã từng lên núi của ta tu luyện, thiên tư không tệ. Với lại Thành Vũ ta xưa nay đều tuân theo chủ ý “kẻ mạnh nắm lấy tất cả”. Kẻ có tiềm lực bước chân vào Danh Bá Chi Bảng cũng không nằm ngoài chữ “mạnh”.

Ngũ trưởng lão đạo y khẽ khẽ khẽ nói.

- Ta không có quyết a.

- Ta cũng đứng ngoài cuộc chơi này.

- Quá nhàm chán, đối với lão phu không có lợi ích, lão phu không chơi.

Lần lượt tam trưởng lão, cửu trưởng lão cũng lục trưởng lão đều không muốn dây dưa. Tam lão trước nay đối với phe phái vô hình trong tông môn đều tránh xa không hỏi tới, nay cục diện đã cân bằng, kẻ chủ chốt nắm lấy quyền quyết định không ai khác ngoài đại trưởng lão.

- Khả khả khả, Vân Phi.

- Có đệ tử.

Đại trưởng lão đối với cục diện này cũng khó lòng khiến lão đau đầu.

- Người đối với Trần Duyên khiêu chiến muốn rút lui à?

- Vạn Vân Phi là đệ tử Ma Kiếm Tông cũng đồng thời là tông chủ thân truyền đệ tử làm sao có thể khiến người mất mặt. Dù cho có phải tại nơi đây thịt nát xương tan cũng quyết không lùi bước.

Bỏ cuộc chịu thua sao? Đối với hắn điều đó còn khó tiếp nhận hơn cả cái chết.

- Còn người thì sao?

- Bẩm đại trưởng lão, đệ tử tôi đã nói ra sao có thể trơ tráo rút lại. Sau trận chiến này không cần biết thắng hay bại, đệ tử cũng quyết tâm đánh một trận để các sư đệ, sư muội biết được thế nào là phong thái Ma Kiếm Tông người.

Trần Duyên càng không muốn rút lui, hần lúc này đánh không còn gì bản thân danh tiếng, mà đó là mặt mũi của sư phụ, vị thế của Phong Ma Sơn, tấm gương của hàng vạn đệ tử dưới kia.

- Hào, hào, hai kẻ các ngươi đều là người trong cuộc mà đều không có hèn nhát rút lui thì lão già ta sao lại có thể ngăn cản làm giảm nhuệ khí kiêu hùng. Trận đấu này lão phu chuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Nhị sơn tranh phong

Đầu trường tọa lạc nơi sườn núi hiểm trở, xung quanh đều bị rừng cây che phủ. Điều đó lại không thể làm khó được toàn người hiểu kì, bọn chúng không ai không phải là tu sĩ. Kê pháp lực cao cường liên tục tiếp phi thân, từ trên cao quan sát toàn cục. Còn những tân đệ tử thực lực nhỏ yếu cũng quyết không bỏ qua, những ngọn cây gần đó đều bị che lấp bởi quân đoàn đệ tử gần vạn người.

- Người đứng mơ tưởng một chiêu đánh lên kia đắc thủ liền không để kẻ khác trong mắt, đệ tử Ma Kiếm Tông nhân tài vô số làm sao tới lượt một kẻ như ngươi làm cản.

Vạn Vân Phi hiện ngang tầm, khí thế dâng cao. Tay nắm chặt lấy pháp bảo trường kiếm chỉ thẳng về phía Trần Duyên, tay kia không ngừng loạn động đánh ra từng tia sáng lập lòe.

Trần Duyên ngao ngễ giữa trời đất, những lời giáo điều từ miệng Vạn Vân Phi dường như không thể nào vào được tai hắn. Song thủ hoành trước ngực, hai mắt vô cùng hứng thú quan sát đối thủ cử động, tên kia ra tay không thể nhầm lẫn vào đâu được, hần chính là đang họa trận pháp.

- Đi chết đi tiểu từ kiều căng.

- Thuần Lôi Kiếm Pháp.

Trường Kiếm pháp bảo được Vạn Vân Phi bồi dưỡng gần trăm năm uy lực không thể xem thường. Hữu thủ lập pháp ấn, một dòng lôi điện xâm nhập vào trường kiếm hướng Trần Duyên lập tức mất đi thân ảnh.

- Xệt...

Giác quan nhanh nhạy khiến Trần Duyên bất ngờ nghiêng đầu qua một bên, lọng tóc đã bị một thứ gì đó cắt mất, không những thế trên mặt hắn lại xuất hiện một tia máu điều mà từ khi thành công tu luyện Khô Mộc Đại Pháp chưa có kẻ nào làm được.

- Không tệ, không tệ. Thuần Lôi Kiếm Pháp của tông chủ cũng xem như không bị tên tiểu tử này làm ô uế.

Bát trưởng lão sáng khoái cười lớn.

- Một chiêu vừa rồi nếu kẻ thi triển là tông chủ dù là chúng ta cũng phải chết dưới một kiếm này.

Đại trưởng lão kinh dị nhớ lại năm xưa viễn cảnh tông chủ ngoài ngàn dặm một chiêu vừa rồi thuần sát Cầm, Kì, Thụ, Họa tứ đại thành danh tu sĩ chính phái. Từ đó mà tuyệt chút nữa đã nổ ra cuộc chiến chính tà tràn ngập huyết tinh.

- Sao hả, một chiêu vừa rồi của ta không tệ chứ?

Chỉ một chiêu mà gần như lấy đi sinh mạng Trần Duyên, đẩy hắn vào thế không thể không tránh né. Vạn Vân Phi thu lại pháp kiếm, lần này uy lực khẳng định còn mạnh mẽ hơn trước kia nhiều lần.

- Đúng là rất lợi hại, nhưng chiêu kiếm pháp kia ngươi chỉ có cơ may xuất thủ một lần, đừng mơ tưởng Trần Duyên này có thể lập lại cùng một sai lầm.

Kiểm chiêu vừa rồi tốc độ quả nhiên kinh người nhưng xuất chiêu lại quá lộ liễu, Trần Duyên thập phần tin tưởng bản thân có thể dễ dàng hóa giải.

- Ha ha ha ta đương nhiên đã nhận ra yếu điểm này từ lâu, nhờ ông trời xáo hợp bên trong Cẩm Địa ta đã tìm ra tốt nhất đáp án. Không những che lấp đi chết người khuyết điểm mà còn khiến kiếm chiêu này uy lực tăng lên gấp trăm lần.

- Không Gian Trận Pháp.

Tà thủ ngưng trệ, 99 pháp trận lớn hơn quyền đầu không ngừng lao tới bao vây lấy Trần Duyệt bên trong không khỏi khiến mọi người hai mắt muốn mở to. Lần đầu trong đời bọn họ biết được trận pháp có thể thi triển kì lạ như vậy.

- Người có thể trong khoảng thời gian không dài lập ra từng này trận pháp tạo nghệ không tồi, nhưng những trận pháp vô tri này làm sao có thể hạ được ta.

- Có thể hay không phải để người ném thư mới biết được. Thuần Lôi Kiếm Pháp.

Pháp bảo trường kiếm chứa đựng uy lực kinh người lao đi, lần này mục tiêu công tới không phải là Trần Duyệt, trường kiếm bất ngờ biến mất vào bên trong pháp trận.

- Lập trận. Vô Hận Sát Cước Thuần Lôi Kiếm Trận.

Hắn song thủ đánh mạnh vào không trung, trong miệng hét lớn. Pháp lực bên trong nội thể không ngừng tiêu hao, tất cả pháp trận đồng loạt được kích hoạt.

- Xệt...xệt...xệt...

Bên trong Không Gian Trận Pháp, trường kiếm lao ra trực xuyên thủng Trần Duyệt đầu lâu. Vốn đã có phòng bị từ trước, Trần Duyệt không mấy khó khăn tránh đòn. Ngay sau đó hắn liền xoay người muốn bắt lấy thứ pháp bảo nguy hại kia thì trường kiếm lại một lần nữa biến mất vào trong Không Gian Trận Pháp. Cứ như thế trường kiếm vốn chỉ tiến thẳng một đường lại thành ra thoát ẩn thoát hiện không ngừng để lại vết chém sâu tới tận xương trên cơ thể Trần Duyệt.

Thập đại trưởng lão đã không thể nhắm mắt bình thân như trước, trông thấy một tên Trúc Cơ kì tu sĩ có thể chống chế ảo diệu kinh người kiếm trận, từ trước tới nay đều là phượng vũ lân giác. Với thực lực như hắn không chỉ lúc này đây mà xuyên suốt hàng trăm năm trước cũng dễ dàng bắt lấy danh hiệu đệ nhất trong tay.

- Tiểu tử này thiên phú tuy không thể bị lại Lôi Lâm nhưng bản thân lại có tạo nghệ trận pháp bất phàm, tương lai đúng là khó đoán trước được.

Nhị trưởng lão cay đắng nói, dù lão đối với Trần Duyệt chất chứa không ít hảo cảm nhưng đối diện với thiên tài kiếm trận trước nay những kẻ này thực lực đều vượt xa đồng cấp một đoạn cực lớn.

- Trần Duyệt người còn không mau chóng buông giáp đầu hàng, kiếm trận này của ta không hề đứng yên, mỗi pháp trận đều không ngừng dịch chuyển người không thể nào biết được ta pháp bảo sẽ tấn công vào nơi đâu, ở thời điểm nào.

- Là người nói sao? Riêng ta lại không nghĩ như vậy.

Cả người đầy máu, nhục thể chấn chật vết thương lớn có, nhỏ có nhưng trong đôi mắt kia lại không hề động lại một tia hoang mang, hắn vẫn như trước. Đối với sát cước do Vạn Văn Phi tạo ra Trần Duyệt hai mắt vẫn chưa hề nheo lấy một lần từng pháp trận đã in sâu vào trong não hải. Cuối cùng một tia sáng lóe lên trong đầu hắn, xoay người lần đầu tiên từ khi sát trận được thiết lập Trần Duyệt thành công né được một kiếm.

- Chi tình cờ tránh thoát liền đã thật sự cho rằng bản thân lợi hại, sát cước vẫn còn đó. Người càng ngoan cố chỉ càng khiến cái chết của người càng thâm hơn mà thôi.

Vạn Văn Phi chỉ cho đó là do Trần Duyệt may mắn, không lấy làm lo lắng.

Một kiếm, hai kiếm, ba kiếm...số lần Thuần Lôi Kiếm Pháp đánh lên người hắn càng lúc càng ít dần. Hai mắt hắn lúc này đã đóng chặt, thần thức được Trần Duyệt toàn lực thi triển càng thuận tiện nắm bắt quỹ tích của pháp kiếm.

- Tứ đệ, có lẽ đồ đệ của người đã mò ra huyền cơ, lão phu thật sự tò mò với tu vi của hắn hiện tại có thể sử dụng thủ đoạn nào để tránh thoát khỏi kiếm trận này a.

Đại trưởng lão nhận ra tình thế thay đổi, liếc qua tứ trưởng lão hiếm thấy treo trên mặt nét cười nhẹ. Lão đối với tên đồ đệ chân truyền này thập phần hài lòng, hắn trước nay đúng là không khiến lão phải thất vọng.

- Có thể hắn nhục thể đã dần quen với tốc độ của kiếm trận nên mới dễ dàng tránh né.

Tam trưởng lão cũng đưa ra suy tính.

- Rất khó có thể làm được, hắn tu vi cùng Văn Phi không quá cách biệt. Dù là ta Bình Địa Sơn đệ tử tu luyện nhục thân, với tu vi cỡ này cũng khó lòng làm được.

Ngũ trưởng lão không cho là đúng.

- Cửu đệ, còn người thì sao, dù sao người cũng là lão quái chơi đùa với trận pháp mấy ngàn năm hắn cũng đoán ra không ít chứ.

- Quả thật trong kiếm trận kia có không ít sơ hở, trong đó lại càng có nhược điểm chí mạng. Nhưng để có thể vận dụng yếu điểm này không chỉ đòi hỏi tạo nghệ trận pháp không tệ mà kẻ đó còn phải sở hữu bản lĩnh kinh người.

Cửu trưởng lão là đại sư trận pháp, thứ tiểu trận do Vạn Văn Phi lập nên tưởng chừng thâm sâu khó dò nhưng trong mắt lão lại vô cùng thô sơ. Dù sao đối với một kẻ tu luyện trận pháp mới mấy mươi năm như hắn đã là khó thấy được.

- Bản lĩnh?

- Tới rồi, tiểu tử Vạn Văn Phi kia pháp lực đã không thể cầm cự lâu thêm được nữa.

Kim Đan tu sĩ thần nhãn không thể xem thường, Vạn Văn Phi sắc mặt đã hơi chút khó coi. Đồng thời duy trì hàng trăm tiểu trận cũng công pháp hao tổn cực lớn nguyên khí.

- Thời cơ đã đến. Phệ Huyết Trùng phá mở.

Vạn Văn Phi đã tới cực hạn, luồng nguyên khí không còn mạnh mẽ như ban đầu. Hào quang pháp trận trở nên nhạt phèo, ngay tức khắc Trần Duyệt không bỏ qua cơ hội ngàn vàng.

Tế lên Loa Trùng Ốc, pháp bảo tỏa ra lục quang chói lọi hàng vạn đầu linh trùng như đại hải tranh nhu xông ra không thể nào ngăn cản. Từng Không Gian Trận Pháp như những con thuyền bé nhỏ bị nhấn chìm giữa đại dương dữ tợn.

- Không thể được, ta kiếm trận thiên hạ vô địch một kẻ như người không thể nào thoát ra được.

Vạn Vân Phi về mặt điển cuồng, lấy trong túi trữ vật một viên đan dược đỏ như máu từng luồng đan khí lại toát lên thành màn sương hắc ám rợn người.

- Cuồng Huýt Đan. Tên tiểu tử này lại nắm giữ thứ nguy hại đó.

Tam trưởng lão nhìn qua liền không thể nhầm lẫn, Cuồng Huýt Đan xuất xứ từ Ma Huýt Tông vốn là đan dược Giáp đẳng đất đỏ. Để có thể luyện chế ra thứ đan dược này cần máu tươi từ 99 đồng nam cùng 99 đồng nữ luyện trong đan đình bảy bảy bốn mươi chín ngày mang tới công dụng bức bách thực lực tăng lên 3 tiểu cảnh giới. Đương nhiên đối với đan dược thương thiên hại lý luôn để lại di chứng không nhỏ, khi được lực vừa đi qua cũng chính là lúc kẻ phục dụng phải ném trái cực hình máu huyết bị rút cạn, tu vi suy giảm sống không bằng chết.

- Hẳn liều lĩnh muốn điên rồi, đan dược kích phát tiềm lực chín phần sẽ để lại hậu quả không lường.

Trần Duyên đối với kì dị đan dược kia tuy không rõ danh tính nhưng Vạn Vân Phi sau khi phục dụng lại tăng liền 3 cảnh giới liền phần nào đoán ra công dụng kinh người này.

- Trăm Lôi Kiếm Pháp.

- Trần Duyên là người ép ta phải dụng tới thủ đoạn này, mạng của người ta phải lấy cho kì được.

Vạn Vân Phi nhục thể dần teo tóp, máu huyết trong người hắn đang không ngừng thiêu đốt mãnh liệt, hốc mắt lún sâu càng khiến cho vẻ dữ tợn của hắn thêm trầm trọng.

- Người quả nhiên là một nam tử hán, dám liều mình tới bước này. Đã như vậy Trần Duyên này cũng sẽ xuất ra chân chính thực lực để không bôi xấu một trận chiến thư hùng.

- Thần Khổng Vạn Trùng.

Thần thông được kích phát, trận pháp được Trần Duyên không ngừng đánh ra như thể hắn đang bay múa giữa trời. Một cảnh tượng thập phần hoành tráng, nam nhân mạnh mẽ vũ động hai tay, bao quanh lấy hắn linh trùng tràn ngập như đại hải số lượng phải dùng đến vạn để ước tính.

- Tứ sư đệ, người sau này sợ rằng cũng không vì lực lượng tu sĩ đẩy ra tiền tuyến mà đau đầu khổ sở nữa.

Lời nhị trưởng lão nửa đùa nửa thật nhưng không kẻ nào có thể phản bác. Đoàn quân linh trùng kia dễ dàng vượt qua hàng vạn đầu, thực lực thấp nhất lại là Át đẳng cấp 1 linh trùng, xen lẫn trong đó cũng xuất hiện không ít Giáp đẳng. Chỉ cần một mình Trần Duyên chân giữ tiền tuyến sợ rằng còn muốn vượt qua một vài sơn môn nhân lực ít ỏi.

- Thi ra đây chính là nguyên do thú triều bên cửa tây nơi tứ sư huynh chân giữ lại vô cùng trầm lắng, không như chúng ta tổn hao vô số nhân mạng. Sau này đánh làm phiền sư huynh để Trần Duyên sư đệ diệt thương xuyên qua lại cửa Bắc chúng ta dạo chơi a.

Lục trưởng lão thương nhân bộ dáng ngay tức khắc cao giọng chào mời, không ít người cũng cho là đúng. Để một kẻ có thủ đoạn đặc thù như hắn trở nên nhân rồi không khỏi quá lãng phí đi.

- Thiên Trùng Tù Lung.

Linh trùng đại hải tướng chừng bát kham bỗng nhiên lại thuần thực cùng hướng Vạn Vân Phi lao tới. Hắn hai tay nắm chặt trường kiếm không ngờ đã bị khóa chặt, một nhà tù đen kín nhanh chóng được hình thành giam lỏng kẻ điên cuồng kia bên trong.

- Tứ chi. Phong!

- Ah...ah...khốn kiếp, khốn kiếp. Thà ta ra, Trần Duyên như còn muốn sống thì nhanh chóng thả ta ra...

Khung cảnh Vạn Vân Phi mới vài hô hấp trước đây là một tên thiên tài khiến bao nhiêu người trọng vọng ngược nhìn lại trở nên điên cuồng bất lực, phải rơi vào hoàn cảnh bị bắt trời vào trong lồng lớn không thua gì súc sinh như khiến mọi người tâm khảm chột cảm giác ớn lạnh.

- Tiểu tử này...dùng linh trùng họa ra pháp trận, tạo nghệ này lão phu cũng là lần đầu được nghe nói đến.

Cửu trưởng lão đứng bật dậy, lão râu tóc dựng ngược, không khỏi điên cuồng nhìn chăm chăm vào Trần Duyên như thể hắn là thiên tài địa bảo vạn năm hiếm thấy.

Bát trưởng lão lại không thể kích động được như vậy, lão cả người run lên bần bật, tận mắt trông thấy chiến thắng trong tầm tay lại một lần nữa vụt mất khiến lão như rơi vào hầm băng vạn tượng.

- Người...sao có thể phá được ta kiếm trận...lẽ ra với tu vi của người không thể nào...

Vùng vẫy vô ích Vạn Vân Phi sắc mặt hũ bại đối với Trần Duyên đặt ra nghi vấn.

- Kiếm trận này không tệ, dù là thiên tài khả năng trong chớp mắt bị diệt sát cũng không chừng. Nhưng người lại không may dùng thứ này lên người ta.

- Trận pháp lợi hại nhưng để một kẻ không ra gì họa nên cũng chỉ là vô nghĩa.

- Không ra gì?

Vạn Vân Phi cảm tức.

- Không sai, mắt xích của kiếm trận này chính là xuất, nhập nhị công. Pháp bảo tiến vào một công liền từ một công nhất định đi ra điều này không thể bảo thay đổi nên người mới khiến chúng không ngừng di chuyển đề che giấu đi khuyết điểm này.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 184: Kết cục bày ra, Ma Kiếm Tẩy Lễ

Điểm cốt lõi đã được Trần Duyên tường tận hiểu rõ, chỉ trong vài hô hấp vừa tránh thoát trường kiếm không đánh trúng điểm trí mạng vừa thăm dò trận pháp chỉ một phần này bản lĩnh đã không nhiều người có thể làm được.

- Biết thì sao chứ, 99 Không Gian Pháp Trận của ta cũng không phải nói suông, ngươi dù biết điểm này cũng không thể đoán ra vị trí của chúng.

- Tại sao lại không thể, điểm này lại hoàn toàn dựa vào ngươi tạo nghệ trận pháp yếu kém. Họa lên trận pháp không đơn thuần là dựa theo trận đồ mà bố trí, từng đường nét do pháp lực tạo nên cũng hoàn toàn khác biệt. Ta chỉ cần nhìn qua đã nhận ra đâu là một cặp “xuất” “nhập” trận.

Trần Duyên lời giải đã làm không ít người phải trầm trồ thán phục, bọn họ đối với trận pháp đều mù mờ, 99 Không Gian Trận Pháp cái nào cái nấy giống nhau như đúc vậy mà hần vẫn có thể phân biệt chỉ trong thời gian vô cùng hạn hẹp.

Thập đại trưởng lão giờ đây mới thật sự nhận ra giữa Trần Duyên và Vạn Văn Phi kẻ nào mới thật sự là thiên tài. Một kẻ có thể họa ra 99 trận pháp lập ra kinh người sát trận, còn kẻ kia lại dễ dàng hóa giải nguy cơ nếu thật sự chỉ có vậy thì cũng khó đặt lên bằng cân đồng đếm. Nhưng nhìn vào thực cảnh trước mắt, những người luôn nghĩ rằng Ma Kiếm Sơn cảm chắc thắng lợi đã không thể tiếp tục chứng kiến. Đệ tử thiên tài, có tiềm lực nắm giữ quần hùng bị treo lên một cách khuất nhục.

- Cảm tạ ngươi đã nói ra điều khiến lòng ta trấn trở.

- Đã là sư huynh đệ đồng môn không cần nói lời khách sáo a.

Vạn Văn Phi pháp lực dần nội liễm, hần bắt chợt mỉm cười như không để tình cảnh này vào mắt.

- Như đề cảm tạ, ta sẽ đưa ngươi một đoạn xuống cửu tuyền.

Pháp lực lại một lần nữa mạnh mẽ phun trào, thanh thế có vài phần mạnh hơn trước kia. Văn Phi bày ra vẻ mặt hủ bại cốt chính là câu kéo thời gian, pháp lực trong người được hần bí mật tập trung điều động trận pháp trước ngực, đây chính là con bài tẩy cuối cùng, đồng quy vô tận chiêu thức.

- Tên khốn kiếp này muốn lời theo Trần Duyên cùng chết.

Ngũ trưởng lão bắt chợt nhận ra điều không ổn, Văn Phi cùng Trần Duyên chính là hai bảo vật của tông môn, bọn chúng tương lại không thể hạn định. Nếu chỉ vì tranh chấp mà khiến cả hai đồng quy ư tận thì tổn thất này quá lớn đi.

- Chờ đã, chúng ta không cần nhúng tay vào, Duyên nhi đã có cách ứng phó.

Tứ trưởng lão tinh tường đôi mắt đã nhận ra Trần Duyên thủ đoạn. Hần do một tay lão bồi dưỡng làm sao có thể tin tưởng kẻ thù đơn giản như thế đâu hàng, với lại Trần Duyên chưa hề nuôi dưỡng ý nghĩ sẽ dễ dàng bỏ qua Vạn Văn Phi.

- Ngưng Trùng Tiễn. Sát!

Trùng tiễn đã được dự trữ từ trước, nhanh như cắt Loa Trùng Ốc phóng ra ngũ tiễn lực lượng kinh hồn bạt vía.

- Gư...a...

Nhục thể bị trùng tiễn xuyên thủng, những tiếng kêu la thảm thiết như chết đi sống lại của Văn Phi khiến kẻ khác không khỏi sợ hãi. Những vết thương do trùng tiễn tạo ra có dấu hiệu không ngừng lan rộng, găm nhắm từng mảnh huyết nhục kinh khủng.

- Trận đấu dừng lại tại đây.

Đại trưởng lão nhận thấy kết cục đã định phát tay áo. Thiên Trùng Từ Lũng cùng Ngưng Trùng Tiễn dễ dàng đánh bay làm lộ ra nhân ảnh thập phần chật vật bên trong. Hần thể thám khó có lời lẽ nào để diễn tả, sợ rằng đại trưởng lão chậm tay một chút nữa thì Văn Phi chỉ còn lại bạch cốt vô hồn.

- Cái này...không khỏi quá tàn nhẫn đi?

Một tên Luyện Khí kì đệ tử trông thấy nhân dạng ghê người kia bất giác hoảng sợ, tái mặt, song mục không dám tiếp tục trực diện quan sát.

- Ngươi thì biết cái gì, Văn Phi sư thúc hần nên cảm tạ ông trời vì vẫn toàn mạng, cái chiêu đồng quy ư tận kia thật sự thành công thì triển chi sợ không chỉ có hần, ngay cả Trần Duyên sư thúc cũng bị hần kéo theo làm đệm lưng.

Đại trưởng lão tra xét qua Văn Phi thương thế, nhận ra hần vẫn còn một tia hơi thở lão thờ dài lấy ra một viên đan dược đưa vào miệng hần. Đây vốn dĩ là đan dược bồi bổ huyết dịch chuyên dành cho đệ tử tu luyện nhục thể vừa may khiến hần sắc mặt đã có chút khởi sắc.

Một hồi nao loạn sau cùng cũng phải có hồi kết, thập đại trưởng lão tư vị phức tạp mà khó coi nhất không ai khác ngoài bát trưởng lão. Lão nóng giận như muốn nghiền nát Văn Phi cùng Trần Duyên ra thành vạn mảnh. Từ cách đó trăm trượng vô số đệ tử đều cảm thấy sát khí lan tràn từ lão.

- Bát sư đệ ngươi mau lấy vật đánh cược kia ra đây, kết cục đã được phán định.

Tứ trưởng lão mặc kệ lão bộc phát bao nhiêu sát khí, đối với bảo vật trên trời rơi xuống kia dù phải ông vào tử địa sợ rằng cũng có vô số kẻ tự nguyện mạo hiểm mạng sống của mình.

- Ta...ta...

- Bát sư đệ, ta biết bảo vật kia chân quý khó bỏ nhưng màn đánh cược này là do ngươi khơi mào đi lên, vật đánh cược cũng chính do ngươi đề xuất. Ta dùng lí hay tình cũng khó mà giúp ngươi a.

Đại trưởng lão cũng chỉ bắt đầu đi lắc đầu, vạn năm Mộc Linh Quả so với Giáp đẳng cấp 3 thiên tài địa bảo thậm chí còn quý trọng hơn vài phần. Tuy Kim Đan tu sĩ không còn công dụng trực tiếp gia tăng tu vi nhưng thứ đáng giá nhất lại là cơ may nhận lấy thần thông trong đó. Trăm năm linh quả có cơ hội 1 thành xác xuất, ngàn năm linh quả ứng với 2 thành, còn vạn năm linh quả của bát trưởng lão chính là 3 thành cơ may. Thứ mà vạn vạn tu sĩ không kẻ nào không ao ước.

- Đa tạ rồi, sư đệ hện lần khác chúng ta lại tiếp tục đánh cược a.

Mộc Linh Quả rốt cuộc cũng về tay kẻ khác, dù lão vạn phần không muốn nhưng các vị trưởng lão khác cũng có mặt làm chứng khiến lão không thể phui tay trốn tránh.

- Duyên nhi, mau thu lại linh trùng của ngươi.

- Đồ nhi tuân lệnh.

Trần Duyên hướng sư phụ hành lễ, hữu thủ treo lơ lửng Loa Trùng Ốc pháp bảo, tả hữu áo bào phát nhẹ. Vân trùng không lộ phù kín ba dặm xung quanh như nước sông lũ lụt đổ về. Nếu như xuất trận như hàng vạn binh tướng xung trận thì khi đến hồi kết cũng để lại không nhỏ chấn động. Bầu trời tối đen rồi cuộc cũng thấy được ánh sáng ban ngày.

- Đây...đây không phải là thực lực che trời lấp biển sao, Trần Duyên sư huynh pháp lực vô hạn sao, hẳn có thể khống chế nhiều như vậy linh trùng?

- Ta khẳng định đây là một công pháp khổng trùng thập phần lợi hại, thậm chí là truyền thừa từ một lão quái vật nào đó. Nếu không hẳn làm sao có thể chỉ trong vài năm từ một tên phế vật mà trở thành cường giả.

Có người nể sợ đồng thời cũng ít kẻ biết rõ Trần Duyên quá khứ mà ganh ghét. Bọn hắn năm xưa thực lực không biết có thể giết Trần Duyên vô số lần mà nay chỉ lại có thể ở dưới chân núi cao đầu ngưỡng vọng. Những những lời nói này dù có đánh chết cũng không dám thoát ra khỏi miệng, xung quanh hàng ngàn người đối với cường giả bất giác sinh lòng tôn kính. Nếu một kẻ như bọn hắn dám nói ra những lời khó nghe này kết cục ắt hẳn không tốt đẹp.

- Tứ sư đệ, để bồi dưỡng đàn linh trùng nhân số hàng vạn đầu này khẳng định tiêu tốn không nhỏ tài nguyên, sư đệ cũng vì tiểu tử này mà bỏ ra không ít tâm tư a.

Tam trưởng lão cười khẩy, lão nhận thấy hàng vạn đầu linh trùng kia đã không ít tồn tại Giáp đẳng. Lão không tin với một kẻ vừa đột phá Trúc Cơ như Trần Duyên có thể kiểm ra lượng tài nguyên khổng lồ để bồi dưỡng chúng.

- Hẳn công lao đối với tông môn còn ít sao? Làm sao tới lượt ta phải hao phí tài nguyên chứ.

Tứ trưởng lão khịt mũi xem thường đồng thời nhắc cho chúng lão nhớ được đồ nhi của lão lợi hại. Trần Duyên cống hiến vốn đã vượt qua khả năng một tên tu sĩ Trúc Cơ thông thường có thể làm ra gấp nhiều lần, chỉ là không tiện nhắc lại.

- Ha ha ha là ta thiếu sót, ta thiếu sót.

Không khí bên trên dần diệu lại, đại trưởng lão nhận ra đã tới thời điểm thích hợp tuyên bố kẻ chiến thắng.

- Bách Niên Chi Chiến trăm năm diễn ra, lần này cũng không ngoại lệ đã dẫn sinh không ít cường giả. Các người chính là tương lai của Ma Kiếm Tông, là những viên gạch đắp lên thành trì vĩnh viễn không thể phá vỡ, bảo hộ hàng vạn đồng môn trước những kẻ mang trong mình ý định xấu xa.

- Quyết bảo hộ Ma Kiếm Tông, thà chết quyết không đầu hàng.

- Quyết bảo hộ Ma Kiếm Tông, thà chết quyết không đầu hàng.

- Quyết bảo hộ Ma Kiếm Tông, thà chết quyết không đầu hàng.

Hàng vạn tu sĩ hô hào nhân khí đã đẩy lên tới tột đỉnh. Phong phạm đại phái ngàn vạn năm vẫn không hề suy giảm mà cứ đời này lại nối tiếp đời khác, kẻ ngã xuống, kẻ hùng trời dậy thay nhau chéo chống tông môn.

- Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, Ma Kiếm Tông thiên tài đệ tử sau trăm năm tu luyện đã dẫn sinh ra không ít cường giả. Nhưng người xưa có câu nói “văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị” Bách Niên Chi Chiến mục đích cuối cùng không gì khác ngoài tìm ra người mạnh nhất, có thực lực nắm giữ quần hùng.

- Thời khắc này kẻ đó đã lộ diện, khôi vương người ngồi vào vị trí đệ nhất đứng trên đỉnh cao thực lực tuyệt đối giữa những đệ tử đồng lứa. Trần Duyên đệ tử Phong Ma Sơn.

Đại trưởng lão pháp lực thâm sâu, thanh âm kia thậm chí còn vượt ra ngoài Ma Kiếm Tông nội địa, lan truyền ra xa trăm dặm.

Trần Duyên rào bước trên đài cao, hướng về nơi biểu trưng của đại phái suốt nhiều vạn năm qua, Ma Thạch Kiếm. Cự kiếm do nhám thạch hình thành chỉ cần nhìn qua cũng đủ thấy được khí chất cổ lão không thể đo lường. Bao đời nay các bậc tiền bối chưa hề có bất kì truyền ngôn nào để lại cho các tiểu bối về lại lịch của cự kiếm này. Thậm chí không ai biết được Ma Thạch Kiếm đã tồn tại ở nơi đây từ bao giờ.

- Ma Kiếm Tẩy Lễ.

Mỗi trăm năm một lần kẻ nổi bật nhất sẽ được hưởng đặc ân cao quý khó có thể sánh bằng đó chính là được Ma Thạch Kiếm ban cho Kiếm Chứng khiến kẻ nhận được sẽ đạt ngộ tính cực cao với kiếm, trở thành trọng yếu nhất trợ lực của tu sĩ kiếm tu.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Kiếm Chứng từ chối

Cột sáng vạn trượng đâm thẳng tầng mây chiếu xuống nơi Trần Duyên tọa lạc, cái thứ ánh sáng thần thánh ấy bất giác làm cho những kẻ chứng kiến muốn quỳ xuống hành lễ.

Điều mà hàng vạn tu sĩ nóng lòng chờ đợi cũng đã tới. Tiểu kiếm nho nhỏ tựa nắm tay người từ bên trong cột sáng xuất hiện. Tiểu kiếm như thể sinh linh có trí tuệ, lượn một vòng quanh hắn dần dần xâm nhập vào bên trong Trần Duyên nội thể.

Khoảng khắc mà nhiều người tin rằng mọi thứ đã kết thúc thì chuyện hay cũng đã tới, tiểu kiếm không ngờ bị bắn ngược ra ngoài, hào quang âm đậm rồi lại biến mất vào hư không.

- Hắn...hắn vậy mà bị kiếm chứng từ chối, ta không nhìn lầm đi?

Thập đại trưởng lão bất khả tư nghị chứng kiến sự việc hàng ngàn năm nay chưa một lần được nghe nói qua. Ma Thạch Kiếm thủ đoạn thông thiên có thể thay đổi thiên phú của nhân loại, từ xa xưa đã nổi danh như bảo vật trấn tông của Ma Kiếm Tông ấy vậy mà lại bất lực trước một tên tiểu tu sĩ Trúc Cơ.

- Lão phu thấy chuyện này cũng không lấy gì kỳ quái, hẳn vốn dĩ chính là một kẻ phế vật không hơn không kém. Chẳng qua là cơ duyên nồng hậu có được thủ đoạn khiên trùng, nay trước Ma Thạch Kiếm uy lực thông thiên liền hiển lộ nguyên hình.

Bát trường lão một bụng hòa nộ cuối cùng cũng có cơ hội rột rữa, trông thấy Trần Duyệt vẫn còn đứng thờ người không nhúc nhích tưởng rằng hần đã nhận lấy cực lớn đã kích liên há long hà dạ không kiên kị chăm chọc.

- Ha ha ha tên Trần Duyệt kia vậy mà cũng bị thạch kiếm từ chối không thể tiếp nhận tầy lể. Vậy là hần chuyển này công không tới đây, dù đạt được vị trí thứ nhất kia cũng chỉ là hư danh.

- Không sai, không sai Bách Niên Chi Chiến đệ nhất nhân đều trở thành bậc cường giả nhưng trọng yếu là bọn họ có được kiếm chủng đề cao thiên phú. Nay hần kiếm chủng không thể lấy thì so với chúng ta cũng không có gì khác biệt, tương lai có đột phá Kim Đan hay không cũng là chuyện khó nói.

Có không ít kẻ đối với Trần Duyệt nhìn không thuận mắt, tưởng chủng phải cần rằng nhìn hần tiếp nhận kiếm chủng càng trở nên mạnh mẽ thì ngay tức khắc cơ duyên đó lại ruồng bỏ hần mà đi khiến bọn chúng một phen vui mừng, tươi cười trên sự đau khổ của kẻ khác.

- Kẻ nào dám chế nhạo ta.

Bọn chúng không hề biết tiết chế, thanh âm đã truyền vào tai Trần Duyệt. Hần trước nay vốn là kẻ không thích phiền phức nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Trần Duyệt sợ hãi, mặc cho bọn chúng có thể tùy tiện chăm chọc.

Nhất thủ không nhanh không chậm nâng cao qua đỉnh đầu, song mục chăm chăm nhìn vào vị trí của lời chăm chọc phát ra cũng là nơi đệ tử Ma Kiếm Sơn tọa lạc. Không ít đệ tử cảm thấy khó hiểu trước cử động kì lạ của Trần Duyệt nhưng ngũ trường lão khóe miệng nhếch lên, lão vội vàng đứng dậy nhìn chăm chăm vào hần.

- Đối với sư huynh đồng môn buông lời nhạo báng, tội bất kính này không thể dễ dàng cho qua.

Trần Duyệt bình thân giọng nói, nhất thủ kia nặng nề giáng xuống.

- Ah...ah...ah...

Hơn 10 Trúc Cơ thiên tài đệ tử khinh thường hần lúc này sắc mặt hoảng loạn, cả người như bị cự sơn vạn cân áp đỉnh làm cho nhục thể không thể động dậy dần dần bị sức nặng kia ép nằm rạp xuống mặt đất.

- Âm

Dưới chân hơn mười bóng người nằm la liệt trong một cái hố có hình dạng đại thủ. Xung quanh những đệ tử sơn phong còn lại đều lạnh lẽo sống lưng, những kẻ kia thực lực so với bọn chúng không hề thua kém vậy mà lại không hề có khả năng chống cự, cứ như vậy mà thất thủ triệt để ngất đi.

- Ngũ sư đệ, kia phải chăng là...

- Hóa Thiên Bí Thủ, công pháp có cơ may ngộ ra khi tu sĩ đã luyện Khô Mộc Đại Pháp tiểu thành tới mực viên mãn, chỉ có ngộ tính cực cao người mới có thể luyện thành.

Ngũ trường lão từ đầu nhìn qua Trần Duyệt cử động hần đã cảm nhận được thiên địa nguyên khí đầu nhập vào kia nhất thủ khiến hần đứng ngòai không yên. Nên nhớ rằng ngũ trường lão khi tu vi đã cực hạn Trúc Cơ mới có thể thành công luyện ra kinh người công pháp này, đồng thời một bước đột phá Kim Đan. Dù sao hần cũng được mệnh danh là thiên tài hiếm có, nói vậy ắt cũng hiểu độ khó của môn Hóa Thiên Bí Thủ này. Không ngờ có ngày lại nhìn thất một tên tiểu bối tu luyện chưa tới trăm năm đã có thể thi triển làm lão cảm thấy vô cùng khó tin.

- Nếu như hần có bằng này luyện thể thiên phú thì mất đi kiếm chủng cũng chẳng có gì hối tiếc. Tên tiểu tử này tương lai bất khả hạn định, phải để hần gia nhập Tử Bào đệ tử không thể chậm trễ.

- Duyên nhi, lại đây.

- Sư phụ.

Trần Duyệt đối với thập đại trưởng lão lần nữa thi lễ.

- Người tiếp nhận kiếm chủng vào người có cảm giác điều gì khác lạ không?

- Kiếm chủng? thì ra tiểu cầu phát sáng kia gọi là kiếm chủng. Đồ nhi đã thận trọng tra xét nội thể, cũng may mắn thứ kiếm chủng gì đó không để lại bất kì hậu quả nào.

Hần ngu ngơ đối đáp khiến cho chư vị trưởng lão trên mặt đều ngốc trẻ.

- Vô tri tiểu tử ngươi có biết kiếm chủng kia là gì không hả?

Trông thấy hần thật sự lắc đầu ra vẻ vô tội đại trưởng lão bất đắc dĩ nói ra chỗ hữu dụng vô cùng của cái thứ mà Trần Duyệt lo ngại.

- Vậy thì kiếm chủng kia không tiếp nhận tiểu bối, vậy thứ đó đã bay đi đâu mất rồi?

- Lão phu tiên đoán không sai thì kiếm chủng sau khi thoát ra ngoài đã tự động tan biến vào hư không.

Trần Duyệt bày ra vẻ mặt hối tiếc cũng không nằm ngoài dự đoán của chúng lão, biết được cơ duyên lớn cả đời người kia ngay trước mắt vụt tan biến chỉ có nội tâm sắt đá mới có thể dùng dung như không.

- Trần Duyệt, tiểu tử ngươi...

- Kiếm chủng kia có thể đề cao kiếm tu thiên phú giá trị ắt cũng hơn ngàn vạn linh thạch đi, thậm chí là trung phẩm linh thạch. Đúng là phí của trời mà.

Lão dự định nói mấy câu khiến hần nhẹ lòng, dù sao tuổi trẻ khí thịnh cũng rất dễ bị đã kích ảnh hưởng tới tu luyện. Nhưng tên không tìm không phôi kia lại lấy kiếm chủng, báu vật vô giá của tông môn ra âm mưu sinh lợi khiến lão từ thương sót chuyển thành giận dữ.

- Cút cho lão phu.

- Ta tuyên bố Bách Niên Chi Chiến liên kết thúc, ai từ đầu trở về nơi ấy.

Đại trưởng lão bỗng dung bực tức phát tay áo ném Trần Duyên đáng thương không khác gì ném đi một viên tiểu thạch khiến hắn bay một lần là mấy chục dặm đến khi cả người khảm vào Phong Ma Sơn mới chịu dừng lại. Bách Niên Chi Chiến cũng vì thế mà nhanh chóng kết thúc khiến cho chư vị đệ tử đều khó hiểu nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Giải cứu Viên Thành Lực

Sau khi kết thúc Bách Niên Chi Chiến những tin không vui đồng loạt thi nhau đổ bộ khiến Trần Duyên vô cùng phiền lòng. Chuyện này chưa xong thì sự việc kia lại tới, hắn đã mất hoàn toàn liên lạc với Chu lão, bị đẩy ra chiến trường sớm cũng đã 3 tuần trăng mà lão vẫn bất vô âm tín. Ngay cả Tiểu Mập Mập cũng học theo lão biến mình thành một cái kén tơ tằm nằm im thin thít.

- Tiểu Mập Mập vốn là ta bỏ mạng linh trùng, mang trong người uy năng của thần thông Thần Không Viên Trùng không cần ta phải hao phí công sức lập trận. Khổ nỗi Chu lão tung tích cũng vì đó mà gián đoạn, lão thần bí biến mất sợ rằng chỉ có tên sâu mập này biết rõ thực hư.

Trần Duyên đã bước vào Trúc Cơ từ lâu, Tiểu Mập Mập lẽ ra cũng phải sớm đột phá trở thành cấp 2 linh trùng mới phải đạo. Không lúc nào đột phá lại nhân thời điểm này cũng không khỏi khiến hắn Lực cần mượn.

- Cấp báo. Cấp báo... hai vị sư huynh ta có chuyện muốn bẩm báo với Trần sư thúc.

Trong lúc hắn tâm trí rối như tơ vò, bên ngoài liên vang lên tiếng huyên náo. Đã hơn 1 tuần trăng Trần Duyên nhận được thư tín từ sư phụ, phải hắn tới nơi đồn trú phía Bắc chống trả yêu đàn.

- Có chuyện gì mà gây náo loạn ngoài kia?

- Bẩm sư thúc, một vị sư đệ trong đội tuần tra muốn cầu kiến. Trông hắn có vẻ rất sốt ruột ắt là có điều hệ trọng.

Thân là tu sĩ Trúc Cơ không thể nào ngay tại trận mạc mà lập động phủ như lão quái Kim Đan, bọn hắn được sắp xếp nghỉ ngơi trong những lều trại lớn tương đối không tệ còn có đệ tử canh gác nghiêm ngặt bên ngoài. Trần Duyên đối với cách đối xử này có phần không quen thuộc nhưng cũng không lấy làm Lực cần hà nên không làm khó bọn họ.

- Bẩm báo sư thúc, Viên sư thúc cùng chúng đệ tử đang tuần tra trăm dặm quanh đây thì gặp chuyện chẳng lành. Tình thế vô cùng hiểm nguy cầu mong Trần sư thúc ra tay tương trợ.

- Viên sư đệ không phải tọa chân nơi viễn ngoại bảo hộ Luyện Khí đệ tử sao? Tại sao lại xuất hiện ở nội vi mà chỉ mang theo đám người các người.

Ngay khi hắn thân chinh tới đây Viên Thành Lực đã từ xa đón tiếp, bề ngoài đại hân thô lỗ nhưng lại là một kẻ trọng tình trọng nghĩa. Việc on trước đây Trần Duyên từng làm cho hắn, Viên Thành Lực tới nay vẫn còn khắc ghi là một sư huynh đệ hiếm có.

Nội vi Ma Kiếm Lâm là lãnh thổ của cấp 2 yêu thú, thậm chí hiếm hoi xuất hiện cấp 3 yêu thú hung hãn. Ma Kiếm Tông đệ tử Trúc Cơ kì xâm nhập vào nơi đây cũng không nhiều kẻ dám đơn độc bước vào.

- Bẩm sư thúc, rạng sáng nay có một nhóm sư huynh đệ không biết lượng sức ý vào người đông thể mạnh nên đã phá vỡ quy cấm mạo hiểm xâm nhập. Chẳng may rơi vào tình huống hung hiểm nên đã đốt pháo hiệu cầu cứu, Viên sư thúc lúc này đang tuần tra trông thấy liền dẫn người đuổi theo ứng cứu.

- Cứ tưởng rằng mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa thì cách đây không lâu chúng đệ tử nhận được truyền tin phù cầu cứu của Viên sư thúc. Biết được Trần sư thúc vốn là hảo hữu của Viên sư thúc nơi đệ tử mạo muội tới đây đây...

Tên đệ tử Luyện Khí kì thấp phần khẩn hoảng. Viên Thành Lực có khả năng lĩnh đội Bình Địa Sơn đệ tử thiên tài thực lực không thể xem thường nhưng cũng phải bó tay rơi vào hiểm cảnh. Hắn vốn chỉ là tên đệ tử yếu kém từng một lần được Viên Thành Lực cứu ra khỏi miệng yêu thú nên luôn tìm cách báo đáp.

Tương chừng ân tình này cả đời khó trả nổi thì hung tin liên ập tới. Hắn cảm truyền tin phù trên tay vội vàng chạy đi tìm cứu viện. Nhưng giữa nơi chiến trường những vị tu sĩ Trúc Cơ khác không dễ gì diện kiến hướng chỉ là tin lời một kẻ vô danh thì liền nhớ ra Viên Thành Lực từng nói có một vị bằng hữu cũng là Trúc Cơ tu sĩ. Biết được tung tích của Trần Duyên hắn liền tìm tới, sau nhiều lần bị từ chối đành xa, hắn chỉ còn nước liều mạng xông vào đây với hi vọng vị tiền bối kia sẽ nể tình bằng hữu ra tay trợ giúp.

- Người nhận được truyền tin phù cách đây bao lâu?

- Khoảng gần 3 canh giờ.

- Cũng không tính là quá trễ, người đi cùng với ta.

Trần Duyên không chút do dự, lấy ra pháp kiếm phóng người từ trong lều lớn trực tiếp phá hồng rồi xông ra ngoài.

Tên tu sĩ kia mới khắc trước hai chân còn găm trên mặt đất mà lúc này lại lơ lửng trên không trung không khỏi trái tim nhảy vọt. Hắn bị pháp lực của Trần Duyên bắt lấy cùng nhau xông thẳng vào Ma Kiếm Lâm.

Trông thấy Trần Duyên sắc mặt thập phần nghiêm trọng cùng hắn hành động không hề do dự khiến tên đệ tử kia thở phào nhẹ nhõm. Danh tiếng của Trần Huyết Ma nổi lên như cồn, nhất là sau khi hắn bắt lấy khôi vương trong Bách Niên Chi Chiến càng khiến hắn không ôm nhiều hi vọng. Sự thật bày ra trước mắt khiến hắn thập phần mừng rỡ, ít nhất là ân nhân của mình được cứu đồng thời cũng phần nào an ủi dù trong ma môn nhân tính cũng không quá lạnh nhạt như người ta lầm tưởng.

Phi hành trong Ma Kiếm Lâm từ lâu đã là điều cấm kị, một tu sĩ pháp lực đẩy mình lại không hề cố tình che giấu mặc sức đẩy tốc độ lên mức cao nhất không khỏi trở thành tâm điểm của sự chú ý. Một đầu Ngư Điều nhanh chóng tiếp cận, một tên tu sĩ mang lại không ít tình hoa làm nó thực lực nhảy vọt.

- Trần sư thúc, phía trước có yêu thú mau dừng lại kéo chúng ta bị nó nuốt gọn mất.

Tên tu sĩ hoảng hốt kinh dị nhìn yêu thú kia há ra miệng máu.

Điên cuồng hơn Trần Duyên tốc độ không hề giảm bớt, hắn như kẻ mù cứ đâm đầu về phía trước hướng cái mỏ đầy răng sắc nhọn kia như lao đầu vào chỗ chết.

- Súc sinh. Cút!

Trần Duyên gồng giọng, một quyền đâm thủng đầu lâu còn lớn hơn cả người hân. Yếu vật xấu số không ngờ bản thân đã không may đụng phải kẻ kì dị liền đem tính mạng ném đi, thi thể nặng gần vạn cân cứ như thể ngã rạp xuống đất khiến cho một vùng ngang dọc gần trăm bước chân để lại một hố lớn.

- Tiểu tử nguoi tính danh là gì?

- Đệ... từ tên họ là Nguru Phi, là Bình Địa Sơn đệ tử.

Nguru Phi bề ngoài là kẻ biết chừng mực, hân trở thành đệ tử Bình Địa Sơn chưa tới 5 năm, tu vi cũng không cao nhưng mực tâm tính này lại khiến không ít tiền bối vừa mắt.

- Trước khi Viên sư đệ rời đi còn để lại điều gì căn dặn không?

- Bẩm có. Viên sư thúc trước khi xuất hành còn để lại một câu “nếu ta gặp phải bất trắc gì thì phải báo tin này cho Trần sư huynh, ở đây ngoài lục trưởng lão tọa chấn thì Trần sư huynh chính là kẻ mà các nguoi có khả năng nhờ cậy nhất”.

Ban đầu đối với hung danh của Trần Duyên không kẻ nào dám tin tưởng, không ngờ lời dự báo đó lại trở thành hiện thực. Chúng đệ tử không ngờ nhờ vả khắp nơi nhưng đều bị chặn lại từ cửa xa, thậm chí còn bị xử theo môn quy. Chỉ có Nguru Phi dám liều mạng chạy tới nơi Trần Duyên trú lại để báo tin.

Nói tới đây thì thanh âm vang dội đã cắt ngang cuộc trò chuyện nho nhỏ này. Ma Kiếm Sơn nội vi ngày thường tĩnh lặng lại bị lật lên như thừa ruộng bị cày dở. Trần Duyên nhìn xuống nhận ra Viên Thành Lực, hân lúc này đã ở trong trạng thái chiến đấu, cả người hóa thành đại hải song thủ siết lấy đại trụ chặt vật dựa vào thân cây.

Viên Thành Lực thương thế đã thập phần trầm trọng, trước ngực một vết cào lộ ra xương trắng hếu vô cùng ghê rợn. Với một tên Trúc Cơ tầng 1 tu sĩ hân đã liều mạng chống chọi không ngừng, phía trước 4 đầu hung thú song mục sắc lạnh, thân chẳng chút vậy sáng bóng, tứ chi cứng như đá cùng vô số móng vuốt sắc nhọn thấm đẫm huyết dịch. Bàn Địa Long yêu thú Đỉnh đẳng chúa tể, một chiều dù là tu sĩ Trúc Cơ tầng 3 cũng phải chật vật chống đỡ huống chi Viên Thành Lực. Hân có thể sống được tới giờ đã là một kì tích.

- Không hay rồi, Viên sư thúc không thể chống chịu bao lâu nữa. Cứ để sự việc tiếp tục diễn ra như thế này Viên sư thúc sẽ chết mất.

Tới bây giờ Viên Thành Lực vẫn còn đau khổ chống đỡ tất cả đều là vì hơn 30 đệ tử Luyện Khí phía sau hân. Những người này đáng người non nớt, về mặt võ công sợ hãi lần đầu nhìn thấy tồn tại kinh khủng trước mắt. Rõ ràng bọn chúng chính là đệ tử vừa được tuyển vào gần đây, lịch luyện còn quá non kém, ánh mắt cao hơn trời nên mới dám mạo hiểm xông vào.

- Chúng ta dù sao cũng là đệ tử của danh môn không thể nào hạ chống mắt nhìn tiền bối trong tông vi bảo hộ chúng ta mà mất mạng. Các sư huynh đệ nếu thứ chạy trong huyết quảng các nguoi không phải nước tiểu thì hãy cùng ta xông lên cứu Viên sư thúc.

- Được, ta cũng ngựa tay ngựa chân lâu rồi, chúng ta lạc vào Ma Kiếm Lâm xa như vậy cứu viện cũng không nhanh như vậy tới đây ứng cứu đâu.

Có kẻ dẫn đầu càng làm cho lòng quân sục sôi, mấy mươi tên đệ tử không màng sống chết trước mắt quả nhiên dám xông lên ý định chiến đấu với cấp 2 yêu thú.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Kịp thời đuổi tới, thoát chết trong gang tấc

- Khốn kiếp, các nguoi ở yên nơi đó cho ta.

Giữa khoảng khắc tĩnh lặng hiếm hoi, Viên Thành Lực thần tình trở nên dữ tợn. Hân quay qua nhìn đám ngựa non hầu đá thật sự muốn làm thiêu thân lao đầu vào chỗ chết không kiềm được phần nộ hết lớn. Uy áp từ tu sĩ Trúc Cơ khi như bức tường vô hình ngăn cản bước tiến của bọn chúng.

- Sư... sư thúc.

- Các nguoi lắng nghe cho rõ. Đây chính là lần tiến công cuối cùng của ta, nhân lúc bọn chúng vẫn còn đang bận rộn, đám nguoi các nguoi chia ra nhiều hướng mà tẩu thoát.

Hân thân thể trắng kiện chống đại chùy xuống đất mạnh mẽ gượng người đứng lên. Nhục thể vốn có thể đem ra cùng yêu thú đánh đồng nay lại không ngừng run rẩy, không chỉ đơn thuần ngoại thương không thể nhanh chóng hồi phục mà bên trong nội thể, từng luồng nguyên khí loạn động thay nhau hủy hoại thân thể hân.

- Chúng đệ tử làm sao có thể hên nhất bỏ mặc sư thúc ở lại đây làm mồi cho yêu thú được. Nếu không phải đệ tử làm sai môn quy thì sư thúc cũng đâu tới nỗi này.

Không ít kẻ nội tâm thập phần hối hận, không ngờ tin tức một nhánh linh thảo vừa lan truyền đã đánh động vô số kẻ tham niệm trời dấy trong số đó bọn chúng cũng không ngoại lệ. Tưởng chừng chỉ hơi xâm nhập sẽ không phải gặp bất kì nguy hiểm vì dù sao lãnh địa yêu thú vô cùng quảng đại, bọn chúng không tin bản thân lại thật sự lại xui xẻo tới mức này.

- Câm miệng, Ma Kiếm Tông đệ tử sao lại có thể nói ra những lời úy mị như vậy. Tu tiên chính là từng bước sinh tử, ta nếu không chết lúc này thì cũng khó sau này bảo đảm tính mạng không mất đi. Các nguoi nên tạ ơn trời đất vì vẫn có thể còn sống được tới bây giờ.

- Không cần nhiều lời, bọn chúng tới rồi. Chạy mau!

Viên Thành Lực bản tính hung tàn nhưng cương trực, hân từ lâu đã xem nhẹ cái chết tựa lông hồng. Nghe thấy những lời phát ra từ tâm khảm bọn chúng trong khoảng khắc cái chết cận kề những lời nói kia chính là thừa thải. Ba đầu Bàn Địa Long đã không thể nhẫn nại thêm được nữa, miếng mồi ngon lành trước miệng không mà lại thỏa mãn tham muốn gặm nhấm huyết nhục khiến chúng càng trở nên hung tàn.

Toán đệ tử hai mắt đỏ ngầu, nắm tay siết chặt tới mức tóc ra máu tươi. Bọn chúng muốn não hải mãi mãi khắc ghi trường sinh từ chiến này, nơi mà một vị sư thúc vi bảo hộ những kẻ non nớt như bọn chúng phải ngã xuống.

Ba đầu Bàn Địa Long còn cách Viên Thành Lực chưa đầy 10 bước chân thì từ trên cao một thanh cự tiễn nhắm vào đầu yêu thú lớn nhất đâm tới. Đầu Bàn Địa Long kia giác quan tinh nhạy, cảm nhận thấy nguy hiểm cận kề mau liều mạng ngã người, trong đường tơ kẻ tóc kéo về một mạng. Bàn Địa Long vội vàng ra phía sau, hai mắt nhìn lên nơi thanh âm đưa tới.

- Viên sư đệ, có ta ở đây đệ không thể một mình làm người hùng được rồi.
- Mau nhìn lên trời, có cứu binh tới ứng cứu chúng ta.
- Là Ngưu sư huynh, hẳn thật sự đã cầu cứu được Trúc Cơ sư thúc. Nhưng mà chỉ có một mình vị sư thúc kia liệu có...

Chúng đệ tử trong đầu xuất hiện suy nghĩ bất an, Viên Thành Lực cũng là Trúc Cơ kì tu sĩ nhưng vẫn bị đánh thừa sống thiếu chết. Nay lại chỉ có một vị sư thúc tới đây ứng cứu vậy thì có khác gì dâng mồi tới miệng mèo.

- Đệ thật xấu hổ khi phải để sư huynh nhìn thấy bản thân trong bộ dạng này a.

Viên Thành Lực thờ phào nhẹ nhõm, hẳn cũng không ngờ rằng cứu viện lại có thể nhanh chóng tới đây như vậy. Ném ra truyền tin phù kia cũng chỉ là muốn cứu vớt một chút hi vọng nhỏ nhoi dù chỉ là ít nhất, dù sao đệ cứu viện tới được đây sợ rằng cũng đã trễ, tới lúc đó hẳn cũng đã trở thành mồi ngon trong bụng yêu thú.

- Ha ha ha ta lại thấy Viên sư đệ tính mạng vẫn còn cứng lăm không thể nào dễ dàng mất đi đâu.

Trần Duyên kinh hi đáp xuống, Viên Thành Lực quả không hổ danh là thiên tài thể tu. Người thường chịu từng đó thương thế cũng khó lòng giữ được tính mạng chứ làm sao vẫn còn sinh long hoạt hổ được như hẳn, thậm chí vẫn còn đủ khả năng chịu thêm một trận sống mái cùng ba đầu cấp 2 yêu thú.

Kẻ lạ mặt giữa đường lao ra với ý đồ ngăn trở bọn chúng sẵn mồi thậm chí lại còn quay lưng lại vô tư trò chuyện. Bàn Địa Long đã dẫn sinh linh trí liền cảm thấy bị trảm trọng coi thường, hai chi trước mạnh mẽ giậm xuống để lại trên đất từng hố sâu hơn ba trượng nhằm thị uy với kẻ không biết trời cao đất dày kia.

- Súc sinh mãi mãi vẫn là súc sinh. Dám vô lễ với ta, muốn để các ngươi sống lâu một chút nhưng có phúc lại không biết hưởng.

- Tiểu Huyết giết bọn chúng

Tiểu Huyết từ trong rừng cây dùng tốc độ không tưởng cắt qua thân trên của một đầu Bàn Địa Long thiếu phòng bị khiến nó phải chịu vết thương cực nặng, huyết dịch như sông đỏ ra bên lớn không có dấu hiệu dừng lại.

- Gào...gào...

Bàn Địa Long thể chất cực mạnh cùng lớp giáp vậy vô cùng chắc chắn, Viên Thành Lực thần lực kinh người dụng pháp bảo cũng chỉ để lại trên đó vết hằn không đáng kể vậy mà bất ngờ dễ dàng bị cắt đứt. Bọn chúng hóa nộ xung thiên không ngừng gào thét đuổi theo cái bóng đen kì lạ kia.

Một mình Tiểu Huyết với tốc độ cực nhanh đã có thể áp chế ba đầu Đỉnh đẳng yêu thú, Bàn Địa Long yếu điểm chính là thân thể quá nặng nề khó lòng xoay chuyển bị Tiểu Huyết dùng tốc phá lực, vô hình chung cả ba dần bị đưa vào thế bí khó bề trở mình.

- Các ngươi chính là bọn nhè con không sợ hổ dám trái lệnh xông vào đây đi.

Ném cho hẳn sư đệ một viên đan dược hồi thương, Trần Duyên nhìn tới toán người vẫn còn đang bản thân chứng kiến diễn cảnh kinh hoàng trước mắt.

- Chúng... đệ tử biết tội cầu xin sư thúc nương tay.

Biết bản thân đã không còn đường lui, hơn 30 người đồng loạt quỳ xuống cầu xin hẳn có thể nhẹ tay trừng phạt. Ma môn quy định hà khắc dám tự ý xâm phạm cấm địa kéo theo đó khiến cho một vị Trúc Cơ tu sĩ vì bọn hắn mà tuyệt mất mạng, tội này nhẹ thì nghiêm hình tra tấn, nặng liền trực tiếp bị diệt sát. So với Trúc Cơ tu sĩ an nguy, tính mạng bọn chúng chỉ là cỏ rác bên đường không đáng nói tới.

- Sư huynh chuyện này rất có thể nguyên nhân không nằm tại những đệ tử này.
- Ta cũng lỡ mờ đoán được chuyện này rất có thể còn ẩn chứa một âm mưu phía sau đó.

30 tên tân đệ tử không kẻ nào đạt tới tu vi Luyện Khí viên mãn mà lại có thể ngang dọc trong nội vi Ma Kiếm Lâm, thậm chí còn xâm nhập vào sáu trăm dặm. Đây có lẽ là chuyện mà dù có là kẻ ngu ngốc nhất cũng không dám tin tưởng.

- Đệ nghĩ rằng đáp án đều ở trên người bọn chúng

Viên Thành Lực chỉ về hướng ba đầu Bàn Địa Long đang điên cuồng đuổi bắt Tiểu Huyết.

- Bọn chúng?
- Nếu đệ nhớ không lầm thì Bàn Địa Long chính là yêu thú được Vạn Yêu Tông tu sĩ vô cùng ưa thích.

Vạn Yêu Tông thế lực còn lại trong Tứ Đại Ma Tông. Tương truyền bọn người này vô cùng tàn nhẫn, tông môn chính là một cánh rừng rộng lớn không hoa lệ. Lấy việc chăn nuôi yêu thú làm trọng, những kẻ có thực lực cường đại thậm chí có trong tay cấp 4 yêu thú trong truyền thuyết.

- Những kẻ này chính tà không phân, lại có hảo cảm cực tốt với yêu thú. Nếu bọn chúng quả thật quay lưng cản chả nhân loại đệ cũng không lấy làm kinh ngạc.
- Muốn tra ra bọn chúng có cấu kết với nhau hay không cũng không phải là chuyện bất khả thi.

Trần Duyên mỉm cười lạnh lẽo, thân ảnh hắn biến mất trong nháy mắt.

- Âm
- Khả khả một đầu.

Mấy mươi cặp mắt kinh nghi phát hiện ra một đầu Bàn Địa Long hung hãn gào thét bỗng dừng im bất, cả người to lớn trong phút chốc bị một nhân loại nhỏ bé một chương chấn áp nằm rạp xuống đất không thể cực cự.

- Hóa...Hóa Thiên Bì Thủ.

Một lần nữa tận mắt trông thấy công pháp mà bản thân muôn vàng ao ước khiến cho Viên Thành Lực không tránh nổi thất thố, dù cho đây không phải lần đầu tận mắt nhìn thấy chiêu

thức này nhưng khiến cho hấn nội tâm khó lòng yên ổn.

Đừng tưởng Trần Duyên có thể nhẹ nhàng áp chế một đầu Đinh đáng lợi hại nhất yêu thú, Hóa Thiên Bí Thủ uy lực cực cao nhưng lại tồn tại không nhỏ khuyết điểm. Đó chính là hao tổn pháp lực quá mức đáng sợ, đồng thời với tu vi của hấn một ngày gắng gượng lắm cũng khó có thể xuất ra chiêu lực này lần nữa.

- Xuất!

Nhất thủ nặng nề ấn mạnh lên mi tâm Bàn Địa Long lưu lại một vết cháy xém, Trần Duyên nhìn qua rút cuộc cũng có thể yên tâm phần nào. Vạn Yêu Tông yêu thú đều phải có yêu văn khắc lên giữa trán, đó chính là bằng chứng của kẻ ước nhận chủ được lập ra giữa tu sĩ cùng hấn muốn kí kết yêu thú.

- Vậy thì tại sao lại...

Mối nguy hại lớn nhất đã bị loại bỏ nhưng vấn đề nan giải vẫn còn ở trước mắt.

- Sư huynh mau nhìn về phía kia.

Viên Thành Lực hốt hoảng chỉ tay về hướng nơi hào quang đang phát ra vô cùng chói mắt. Luồng linh khí trở nên hỗn loạn, hai đầu Bàn Địa Long kia từ sâu thẳm trong huyết mạch cảm nhận được sự hãi quyết mặc kệ đồng bạn vẫn còn đang gây chết cùng đầu lĩnh trùng quai gờ, bọn chúng không hẹn mà cùng lao đầu bỏ chạy.

- Đây...đây chính là động thiên, là lối đi dẫn vào bí địa.

Hấn đã phát giác ra một bí mật động trời, có lẽ bên trong nơi huyền bí kia thật sự có ẩn chứa bí mật gì đó đã dẫn dắt cấp thấp tu sĩ, đồng thời tỏa ra khí tức khiến cho yêu thú sợ hãi nhờ đó mà những đệ tử này mới có thể bình an tới được đây chăng?

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 188: Trần Duyên đại triển thần uy, Hai đại thế lực xuất thế

Thứ hào quang kia càng lúc càng lớn, dù đang là ban trưa nhưng cũng không hề bị thái dương che lấp. Cây cối gần đó chẳng mấy chốc cũng bị héo khô.

- Bí địa này đang dẫn gọi tu sĩ tới đây, không lâu nữa nơi này sẽ trở thành nơi ngưng tụ long hồn tạp chúng ta rất khó lòng xoay sở.

Viên Thành Lực có lý do chính đáng để lo lắng, nơi hấn đang đứng tuy nói là Ma Kiểm Lâm nhưng đã ngoài trăm dặm không còn thuộc về lãnh địa Ma Kiểm Tông chiếm giữ. Biết bao đời nay cũng chưa hề có bất kì kẻ nào biết được Ma Kiểm Lâm ngang dọc hùng vĩ ra sao thậm chí đời lúc vẫn có vô số tu sĩ từ khắp nơi lịch luyện vô ý đi ngang qua. Một bí địa tự dung khai mở tại nơi này có khả năng rất lớn Ma Kiểm Tông khó lòng độc chiếm.

- Sư đệ nói không sai, nếu đã như vậy thì ít nhất ta cũng khiến Ma Kiểm Tông chúng ta phải là kẻ đầu tiên hưởng lợi.

- Sư huynh không lẽ muốn đơn độc xông vào bên trong, như vậy là quá mạo hiểm. Bí địa này có thể thiết lập bẫy rập chết người thậm chí còn có thể khiến tu sĩ Kim Đan đương trường bỏ mạng.

Viên Thành Lực hốt hoảng muốn ngăn chặn hấn hành động điên rồ.

Trần Duyên từ trong túi trữ vật lấy ra mảnh giấy hắc sắc, hấn có chút nhăn mày, luyến tiếc không muốn ra tay.

- Là...Truyền Tín Phù thượng đẳng, phù chú nhanh nhất thiên hạ, dù là chân truyền đệ tử cũng không nhất định có thể nắm giữ. Sư huynh thật sự dám bỏ ra a.

- Không còn sự lựa chọn nào khác, nếu không dụng đến thứ này Ma Kiểm Tông ta khó lòng nắm được thế chủ động.

Truyền Tín Phù thượng đẳng này là do Phong Ma Chân Nhân từ rất lâu trước đây trao cho hấn. Từ lúc đó dù là hiểm nguy cận kề Trần Duyên cũng chưa từng một lần dụng tới, thứ này giá trị liền thành một tên Trúc Cơ tu sĩ như hấn cũng không thể nào mua được.

- Mọi chuyện đã đi đúng hướng, Viên sư đệ dẫn theo những đệ tử này theo ta trực chỉ bí địa.

Ném ra Truyền Tín Phù, không hổ là phù chú thượng đẳng, Trần Duyên chỉ vừa truyền pháp lực vào bên trong Truyền Tín Phù đã ngay tức khắc biến mất khiến hấn cũng không thể nào tra ra tung tích.

Nơi ngọn nguồn của thứ hào quang dụ người kia không ngoài dự đoán, một động thiên chỉ vừa đủ hai người chui lọt, bao quanh là ba ngọn đại sơn hùng vĩ che giấu bí mật động trời này không biết đã bao nhiêu vạn năm.

- Sư huynh, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

- Động thiên này thập phần huyền bí, trong văn tự cổ đều chưa hề nhắc tới. Mù quáng xông vào chính là hạ sách.

Trần Duyên không phải là kẻ dễ dàng bị bảo vật che mờ đi đôi mắt, ngoại vật có thể thập phần đáng giá nhưng trọng yếu là người phải còn mạng để hưởng thụ. Loa Trùng Ốc từ trong nội thể dần hiển lộ ra bên ngoài treo lơ lửng phía trên động thiên.

- Trần sư thúc muốn ra tay rồi, hấn thật sự có thể làm gì a. Ta từng nghe qua bí địa đều do các bậc đại năng từ xa xưa kiến tạo ra, nếu không cẩn trọng thì dù có là một đại môn phái cũng có khả năng toàn diệt.

- Im miệng, các người đừng nhiều lời, Trần sư huynh ra tay liền có lí của hấn. Từng người trong các người kẻ nào còn nói ra những lời làm ô nhục chiến ý thì đừng trách ta đại chùy nghiền nát hấn.

Bị Viên Thành Lực hùng hổ quát nạt làm cho bọn chúng lo sợ co cụm. Tuy hấn cũng không rõ Trần Duyên sẽ gây ra hậu quả gì nhưng sau khi chứng kiến Trần Duyên thực lực cùng tâm trí, hấn chỉ còn cách đặt niềm tin vào kẻ đã nhiều lần lập nên không tưởng kì tích này.

- Viên sư đệ, các người cũng nhanh lùi về phía sau. Ta sẽ che giấu hào quang này, ít nhất cũng khiến những kẻ ngoài kia trông thời gian ngắn mắt đi phương hướng.

- Thần Khổng Vận Trùng. Trùng Sào!

Hàng vạn Phệ Huyết Trùng ồ ạt lao ra, từng gốc cây ngọn cỏ dần dần bị chiếm hữu, những tiểu sinh linh vốn chui rúc cũng thi nhau bỏ chạy khiến nơi đây dần chuyển biến thành tử địa. Địa hình bị ba ngọn đại sơn bao quanh tạo thành một lòng chảo rộng lớn 3 dặm đều bị Phệ Huyết Trùng chen chúc nhau lấp đầy. Trần Duyên lại lấy ra một xấp phù chú họa độc mỗi một chữ “Phong” ném về phía Viên Thành Lực vẫn còn đang ngơ ngác không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

- Phong Cẩm Phù này có khả năng phong ấn tất cả khí tức, khiến chúng không thể nào thoát được ra bên ngoài.

- Sư huynh yên tâm, đệ sẽ tận lực bố trí.

Viên Thành Lực nhanh trí hiểu ra Trần Duyên ý đồ, bắt lấy phù chú thôi động pháp kiếm dán lên những nơi trọng yếu nhất.

- Bát Án Đồ, sư đệ xem ra cũng có chút tạo nghệ a.

- Để cho sư huynh chê cười, cái này đệ cũng chỉ tình cờ biết được chứ đối với phù chú ta không hề có hứng thú.

- Đệ cùng những đệ tử này mau chóng tìm nơi thích hợp để tiếp đón viện binh, ta trên người lại vương phải rắc rối không nhỏ rồi.

Trần Duyên thờ dài phát tay, nhiệm vụ của hắn vẫn chưa thể hoàn thành. Kế hoạch che lấp đi tung tích động thiên lại có một chút ngoại dự liệu. Thứ hào quang kia không chỉ là ánh sáng đơn thuần, nó như có sinh mạng. Khi biết được có thứ gì đó bao phủ lấy thì từng tia sáng ôn nhu bỗng nhiên dao động dữ dội làm cho Trùng Sào gợn sóng không ngừng.

- Tĩnh!

Linh trùng đồ án xuất hiện trên Trần Duyên mi tâm, hữu thủ đặt trên Trùng Sào, tả thủ giữ chặt lấy hữu thủ không rời. Hắn cứ như thể dụng toàn lực khống chế Trùng Sào thay đổi không ngừng nương theo chùm sáng dao động.

Rõ ràng Trần Duyên không muốn mạnh mẽ ngạnh kháng vì hắn biết bản thân thực lực nhỏ bé khó lòng có thể trụ nổi tồn tại đã kiến tạo lên động thiên nên chỉ còn cách lấy nhu chế cương. Như lớp vải bông trôi nổi trên mặt hồ, dù vẫn không ngừng lên xuống theo làn sóng nhưng quyết không để một giọt nước vượt qua.

- Sư huynh thủ đoạn đúng thật là nhiều như lá vàng mùa thu, không ngờ lại có thể áp chế động thiên khí tức dự người kia.

Sắp xếp ổn thỏa nơi ẩn nấp, Viên Thành Lực cũng nhận ra pháp lực trong nội thể cũng dừng lại tạm niệm tham muốn. Điều này chỉ có thể nói lên Trần Duyên thủ đoạn đã thực hiện thành công.

- Bẩm tôn chủ động thiên hào quang kia đã không còn nữa.

- Hừm, khẳng định là có kẻ đã gỡ trò quỷ quyết nhằm một mình độc chiếm bảo vật.

Toán người nhân số không ít cùng nhau cười trên một thanh đại kiếm khổng lồ, khí chất bức người. Không kẻ nào lại không tiên phong đạo cốt ở giữa vòng vây hàng trăm yêu thú khát máu mà lại đứng đưng như không. Từng đầu yêu thú phi hành cứ lao mình vào bọn người bạch bào kia để rồi nhục thể cứ vậy mà bị phanh thây làm trăm mảnh, làm ra một trường huyết vũ ón lạnh lòng người.

- Có thể là thủ đoạn của một lão quái nào đó của Ma Kiếm Tông, dù sao nơi đó cũng rất gần lãnh địa quản hạt của bọn chúng.

- Vậy thì chúng ta không phải là quá mạo hiểm sao? Ma Kiếm Tông người đông thể mạnh khẳng định sẽ đem lại không ít phiền phức.

Một tên tu sĩ mang trên người bội kiếm khi nghe tới Ma Kiếm Tông đại danh của phái nhũm mày.

- Thiên Kiếm Phái ta tại sao phải sợ hãi bọn chúng chứ? Người nên nhớ rằng chúng ta mới chính là kẻ có thực lực mạnh nhất trong Thất Đại Tông Phái.

Lão giả thâm quát, trong vô thức thả ra kiếm khí vô hình tung hoành bát phương, ngay cả những tầng mây trên cao cũng không thể tránh thoát bị chém tan tãc.

- Ha ha ha Vô Kiếm đạo hữu tu vi tăng tiến thật là đáng mừng, đáng mừng.

Một luồng bạo nhiên chính khí mạnh mẽ chấn tan lão giả vô hình kiếm khí. Kẻ ra tay thực lực khẳng định không thể nào thua kém lão, mang dáng vẻ của một lão nho chuyên gõ đầu trẻ, trung niên vô hại về ngoài không dám cất cổ gà thấy máu, đập chân trên một nghiêng mực, theo phía sau cũng không ít cao thủ.

- Họa Sơn đạo hữu, lần đầu tiên biệt cũng đã 300 năm. Thời gian như trôi đưa nhưng lại không thể làm cho đạo hữu tu vi tiến triển nhỉ?

- Ha ha ha phải để Vô Kiếm đạo hữu thất vọng rồi.

Họa Sơn Chân Nhân vốn quen thuộc Vô Kiếm Chân Nhân tính cách sở sàng, vốn là kẻ tu nho tâm tính thập phần vững trãi sắc mặt như không. Chính Nhân Phái vốn lấy luyện tâm làm gốc, kẻ nho nhã phải biết giữ đạo tâm vững vàng, ngó lơ tạp niệm.

Hai phe thể lực tình cờ trên đường gặp gỡ không cần nói ra cũng tự thân mỗi người biết rõ, miếng bánh đằng kia sợ rằng một nhà không thể nào độc chiếm. Hai đại thể lực của Tam Đại Chính Phái đã hợp mặt, kéo theo đó không ít những tiểu phái cùng tán tu gần đó cũng lũ lượt đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 189: Hai phe giao tranh

Ba ngọn đại sơn tạo thành bức bình phong do trời đất dường dục vô tình che giấu động thiên hàng vạn năm rốt cuộc cũng lộ ra. Hàng trăm thể lực, hàng vạn tu sĩ chia nhau dò xét một

vùng rộng lớn làm cho Ma Kiếm Lâm nao động không ngừng.

Ma Kiếm Tông đại thế lực chiếm lợi thế nhất vì động thiên này tồn tại vô cùng gần tông môn lãnh địa. Chiến thuyền to lớn có thể chuyên chở cả ngàn người lao đi vun vút phía trên tầng lá. Trên thân có khắc Ma Thạch Kiếm biểu tượng của Ma Kiếm Tông người.

- Tứ sư huynh, tại sao người lại nặng nề ép chúng ta theo cùng. Dù là động thiên khai mở thì với quy mô nhỏ yếu kia chỉ cần tùy tiện phái ra một vị trưởng lão chặn giữ toàn trường là được.

Ngũ trưởng lão không thể lí giải hướng về phía Phong Ma Chân Nhân hỏi rõ thực hư. Động thiên khai mở tuy có chút khác thường nhưng hào quang dù cường đại cũng không thể tồn tại lâu. Theo lịch luyện của hần chín phần là tiểu động thiên dành cho đệ tử Luyện Khí kì thâm nhập. Vậy mà chỉ trong một canh giờ Phong Ma Chân Nhân đã triệu tập hai vị trưởng lão cùng hàng trăm đệ tử Trúc Cơ không nói rõ nguyên do đã tự mình không chế chiến thuyền lao đi.

- Nguyên nhân sâu xa bên trong đó không hề đơn giản như sư đệ đã tưởng tượng, động thiên kia sợ là...

Tứ trưởng lão vừa định nói ra thật hư thì thứ ánh sáng say động lòng người kia lại một lần nữa bộc phát. Hào quang có tác dụng kích phát tạp niệm của nhân loại, không ít Trúc Cơ tu sĩ cũng khó lòng chống đỡ. Mãi đến khi ba vị trưởng lão phóng ra thần thức ngăn cản bọn họ mới có thể khôi phục lại thần trí.

- Ánh sáng mê hoặc cả Trúc Cơ tu sĩ, vậy thứ chúng ta hướng tới lại là một trung đẳng động thiên. Trúc Cơ đệ tử có thể xâm nhập truy tìm cơ duyên.

Thất trưởng lão vô tình bị kéo vào khiến nòng nội tâm buồn bực, sau khi nhận ra cấp độ thật sự của động thiên kia cũng không khỏi thất thố. Sơ đẳng động thiên thích hợp để Luyện Khí kì đệ tử khám phá, nơi đây chính phần là hiếm thấy linh dược cùng một ít nhỏ bé truyền thừa vốn không thể đánh động được tới nàng. Còn Trung đẳng động thiên đã hoàn toàn thay đổi về chất, không những ẩn chứa bảo vật trân quý, truyền thừa của những thế lực mạnh mẽ mà còn ẩn chứa vô số điều bí ẩn. Thậm chí dù là một kẻ thực lực không mấy nổi bật, nếu như mang trên người vận may cực lớn rất có khả năng kẻ đó sẽ nhận được ân tâng của đại tu sĩ, chủ nhân của động thiên đó không chừng.

- Không ổn! Duyên nhi có gặp phải chuyện bất trắc sao?

- Tứ sư huynh, động thiên ở phía trước mắt rất gần chúng ta rồi, tại sao huynh lại đột ngột đổi hướng chứ?

Phong Ma Chân Nhân biến sắc, toàn lực không chế chiến thuyền chệch về bên trái trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Nhưng tất cả cũng không cần phải chờ lâu, chiến thuyền dần đáp xuống, Phong Ma Chân Nhân dẫn đầu đoàn người lướt đi trong rừng rậm. Sau gần 1 canh giờ lao lấy ra Truyền Tín Phù phóng đi.

- Truyền Tín Phù? Chúng ta có sắp đặt người ở đây từ trước?

- Thành Lực báii kiến sư phụ cùng nhị vị trưởng lão.

Ngũ trưởng lão thập phần ngoài ý muốn, tên đệ tử vốn chỉ được giao nhiệm vụ lân la vòng ngoài Ma Kiếm Lâm lại có thể hiện diện nơi đây. Nhưng lại càng kì lạ hơn là tứ trưởng lão đã biết trước được chuyện này chủ động cùng hần liên hệ.

- Trần Duyên đang ở nơi nào?

- Điều này...mọi sư phụ cùng các vị sư thúc qua đây.

Thành Lực bắt đầu đi đi trước dẫn đường tới một lối đi hẹp bị bao quanh bởi hai vách núi dựng đứng xuyên thủng tầng mây. Một trường áp chế khổng lồ một con chim nhỏ bay qua liền không hay biết bị nghiền thành thịt nát.

- Trần sư huynh sợ rằng còn ở bên trong chưa thể thoát ra ngoài.

Viên Thành Lực e ngại trông thấy kết cục thảm thương, Trần Duyên vốn đã áp chế thứ ánh sáng kì dị kia ba ngày ba đêm nhằm câu kéo thời gian nhưng cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Tầng sáng phá bỏ trôi buộc, một trường pháp lực được hình thành bao bọc lấy lồng chảo bên trong ngăn cản bất kì kẻ nào xâm nhập.

Được Thành Lực thuật lại diễn biến ngũ trưởng lão cùng thất trưởng lão sắc mặt cũng không dễ chịu gì.

- Tiểu tử này là gan không khỏi quá lớn đi, dám một mình áp chế khí tức của một động thiên. Hẳn là hần hành động đã khiến tồn tại bá chủ trong đó nổi giận nên mới gây ra có sự này.

- Lúc này chúng ta càng không thể chần chừ thêm được nữa. Tứ sư huynh tên đệ tử kia của huynh tuy vẫn còn ở bên trong nhưng chưa thể xác định hần gặp phải chuyện bất trắc. Chúng ta nên hợp lực mở ra một lối vào cho các đệ tử này.

Phong Ma Chân Nhân kiềm nén ý định một kiếm phá nát nơi đây cứu ra lão đệ tử nhưng sợ rằng sẽ “ném chuột bể bình” gây ra có sự ngoài ý muốn khiến cho Trần Duyên thật sự từ nạn. Ba người tu vi đều là Kim Đan kì cao thủ hợp sức tạo ra một đại thủ pháp lực lưu động dữ dội. Đại thủ kia ngũ chỉ cắm vào trường áp chế mạnh xé ra một mảng lớn tạo thành thông đạo dẫn vào bên trong.

- Tất cả các người lần lượt đi vào bên trong. Nhớ kĩ động thiên có thể ẩn chứa nhiều điều huyền bí đồng thời cũng là tử địa của không ít thiên tài, lấy tính mạng làm trọng.

- Tuân mệnh.

- Sư phụ. Đệ tử cũng muốn cùng vào với các sư huynh đệ, Trần sư huynh đối với đệ tử có ân cứu mạng, đệ tử không thể thấy chết mà không cứu.

Viên Thành Lực đứng ra xin thỉnh chiến, ngũ trưởng lão đã quá rõ con người của tên đệ tử này, biết không thể khiến hần thay đổi ý định nên cũng chỉ còn cách gật đầu tán thành.

- Khốn kiếp là kẻ nào nhanh hiện nguyên hình.

Toán đệ tử vẫn chưa vào hết thì cấm chế rung chuyển dữ dội, có vô số kẻ thi triển pháp lực công kích không ngừng nghỉ khiến cho không ít đệ tử vì cấm chế bị xúc động mà bỏ mạng. Phong Ma Chân Nhân nổi trận lôi đình, lão không tin đám người này lại ngu ngốc đến mức mạo hiểm hủy đi bảo vật bên trong. Rõ ràng bọn chúng có ý đồ muốn diệt sát số đệ tử này, chỉ cần cấm chế bị quấy động hơn trăm tên Trúc Cơ đệ tử khẳng định sẽ không toàn mạng.

- Phong Ma đạo hữu thứ lỗi cho, lão phu quả thật vô ý không biết quý tông đã sớm tới đây.

Họa Sơn Chân Nhân dâng diệu một bậc chính nhân quân tử xuất hiện dẫn theo đó là Chính Nhân Phái người hướng Phong Ma Chân Nhân theo lễ tiết chấp tay tạ tội.

- Ha ha ha Phong lão ma, nếu như ta nói là cố ý thì sao? Hơn trăm tên Trúc Cơ kì tu sĩ, còn có không ít kẻ là Trúc Cơ hậu kì. Một bút này dù có là tông môn đại phái cũng là tổn thương tới gần cốt đi.

Vô Kiếm Chân Nhân không phải là kẻ an phận, đối với lão chính ma đã là thể bất lưỡng lập. Không cần phải cho Ma Kiếm Tông mặt mũi, đối với ma môn người giết một kẻ chính là bớt đi một mối phiền phức.

Ba vị trưởng lão sắc mặt càng trở nên âm trầm, ma kiếm được Phong Ma Chân Nhân tuốt ra khỏi vỏ, điều mà hơn trăm năm qua hiếm kẻ nào có cơ hội được diện kiến. Cùng Thất trưởng lão Hà Tiên Cô, ngũ trưởng lão Bá Quyền Chân Nhân ba vị Kim Đan kì tu sĩ bấy giờ bên người đã không còn vướng bận, kẻ có thể xâm nhập cũng đã xâm nhập, người không thể cũng đều bị cấm chế diệt sát thủ này đã kết xuống.

- Thiên Kiếm Phái, Chính Nhân Phái các người sát nhân xong lại nôn ra mấy lời nói khó nghe kia nghĩ là có thể giữ bỏ tất cả tội trạng. Hà mỗ lâu nay vốn tu thân dưỡng tánh tránh chuyện sát nhân, các người sẽ nhanh thôi, ném thù tư vị sống không bằng chết.

- Vạn Độc Lưu Hương.

Hà Tiên Cô thật sự đã động nộ, nàng trên tay tiểu đỉnh kì lạ cùng pháp lực thôi động không ngừng. Một màn sương ẩn chứa ngọt ngào hương vị hòa cùng cơn gió bão phủ khiến cho nội vi 3 dặm gần đó đại thụ dần trở nên héo rũ, sinh vật cũng từ từ khuy xuống trên thân lở loét vô vàn vết thương mưng mủ không khỏi khiến kẻ trông thấy phải nôn mửa.

- Mọi người nhanh chóng vận pháp lực thủ hộ nội thể, độc của nữ nhân kia ngàn vạn lần không thể coi thường được.

Vô Kiếm Chân Nhân chấn định hết lớn. Không chỉ Thiên Kiếm Phái người, thôi thúc pháp lực bao bọc nhục thể ngăn chặn tất cả mọi thứ có ý định xâm nhập.

- Hừ, các người dám khinh thường Hà Mỗ độc được, dù có là chư vị Kim Đan cũng đừng mong đơn giản tránh khỏi nỗi đau thể xác.

Bọn người kia hành động không hề khiến nàng lo âu, trên khóe môi nhếch lên một tia khinh thường.

- Không xong rồi, pháp lực của chúng ta không thể nào ngăn độc hương xâm nhập.

- Khốn kiếp, khốn kiếp. Á đàn bà kia đúng là rắn độc. Á thật sự muốn độc sát chúng ta.

- Không. Ta không muốn ngã xuống tại đây, nhân sinh rộng mở vẫn còn ở phía trước. Ahhhh...

Bọn chúng có vô số kẻ nổi loạn, nhận ra bản thân không thể chống lại thứ chất độc vô hình kia càng làm cho nỗi tuyệt vọng bị đẩy lên đến cùng cực. Hàng ngàn bóng người cứ như vậy rơi rụng, tới khi chạm đất chỉ để lại những bãi nhầy bốc mùi khó ngửi.

Thiên Kiếm Phái một tên Trúc Cơ hậu kì tu sĩ một tên đã phế, độc tố xâm nhập từ từng đầu ngón tay chạy dài có xu hướng lan rộng ra khắp nhục thể. Chỉ một lúc nữa thôi độc tố công tâm hắc phái nổi bước theo bọn chúng xuống địa ngục không phải nghi ngờ.

- Xoẹt...

Hắn ánh mắt vô tình không vì đó mà hoảng loạn, bội kiếm mang bên mình bay ra khỏi vỏ sau khi lượn một vòng trên không đã lao thẳng xuống. Một đường kiếm chém đứt phẳng một cánh tay không hề do dự.

Một tên Trúc Cơ kì tu sĩ hành động làm cho không ít người chú ý tới, bọn chúng đối với hắn động tác đều thập phần bất ngờ. Trước uy lực của độc công thì hi sinh một cánh tay giữ lại mạng sống chính là biện pháp hữu hiệu nhất lúc này nhưng có mấy kẻ dám như hắn, thờ ơ tay phế đi bản thân.

- Hắn là Vân Tinh Kiếm một trong Vân – Vũ – Phong Tam Tuyệt Kì Tài của Thiên Kiếm Phái.

Vân – Vũ – Phong uy danh không có kẻ nào là không biết tới, ba người bọn họ mang trong mình thiên phú dị bẩm. Một ngày tu luyện còn vượt qua kẻ khác trăm ngày bỏ công, hao phí 400 năm đã đột phá Trúc Cơ hậu kì nhất kiếm trong tay ngay cả những tu sĩ Trúc Cơ Hậu kì lâu năm cũng khó có người trụ được dưới hắn một kiếm.

- Vân Tinh Kiếm tay kia của người...

Vô Kiếm Chân Nhân sắc mặt trầm trọng, Vân Tinh Kiếm là nhân vật thập phần trọng yếu trong việc xưng bá thiên hạ của Thiên Kiếm Phái sau này. Vì để cho hắn có thể an toàn trưởng thành môn phái đã không tiếc sai phái một Kim Đan tu sĩ bám theo bảo hộ. Nào ngờ chỉ một khắc sơ sẩy mà đã ra nông nổi này, so với Ma Kiếm Tông 10 tên Trúc Cơ đệ tử kia mất mạng thì tổn thất này của môn phái vẫn nặng nề hơn rất nhiều.

- Vô Kiếm trưởng lão, Vân Tinh không sao, chỉ là một cánh tay vẫn chưa thể nào đánh gục được ta.

Hắn ý chỉ còn chưa bị lay chuyển, thanh danh Tam Tuyệt Kì Tài không phải vô công có được. Kẻ chào đời mang trên người thiên phú lại không vì vậy mà trể mảng tu luyện, ăn chơi trác táng. Tâm tính của hắn do phải qua vô số lần trải nghiệm sinh tử lần ranh từ từ bồi đắp vững vàng như bờ đê trước cơn lũ không thể phá vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Tam đại chính phái hội họp

Hai phe thể lực tình thế vốn đã căng như dây đàn, không ít tiểu môn phái dẫn người tới đây muốn từ trong hỗn loạn chiếm lấy tiên cơ cũng đã bỏ mạng, ôm theo giấc mộng xuống dưới hoàng tuyền. Các đại môn phái mà nổi bật nhất là hai đại chính phái Thiên Kiếm Phái cùng Chính Nhân Phái ngoài ý muốn chỉ dẫn theo phản động là Luyện Khí kì đệ tử tất cả đều đã tử nạn.

Bọn chúng đối với Ma Kiếm Tông thù hận đã kết xuống, nhưng vẫn còn đang dè chừng bẫy rập của kẻ thù nên không vội ra tay.

- Các vị hay là để lão phu nói vài lời.

Một cổ sinh khí bành trướng xâm nhập từng lá cây ngọn cỏ, hơi độc do Hà Tiên Cô phát tán có thể xâm thực nội thể, kiếm chân hai đại tu sĩ vậy mà bị đẩy lùi. Nếu như nói độc công kia là từ thần có thể vô hình cướp đi mạng người thì luân sinh lực này lại không thua gì thần được chứa lành mọi thương thế, những kẻ sắp chết như bám lấy một sợi dây hi vọng kéo được mạng sống trở về.

- Hồi Xuân Thần Công, công pháp độc môn của Dược Sơn Phái.

Khác với Tứ Đại Ma Tông tình nghĩa vốn chẳng được bao nhiêu thì Tam Đại Chính Phái vạn năm qua luôn giữ chặt mối giao hảo. Tuy mỗi thế lực vẫn ngầm tranh đấu nhưng nếu đem ra so sánh với Tứ Đại Ma Tông thắng bại lẫn nhau vẫn tốt đẹp hơn vạn phần.

- Mộc Quý lão nhân, một kẻ thọ nguyên đã gần cạn kiệt như người đáng lí ra phải nên sớm an bày chính sự cho bản thân a.

- Phong Ma đạo hữu lời ấy không đúng, lão phu tuy đã cổ lão nhưng dương thọ vẫn còn không ít.

Nhánh trúc xanh tươi rào rạt phi hành trên không trung mang trên đó một toán người hương khí nồng đậm. Kẻ dẫn đầu lại là một lão già, da dẻ nhăn nhúm, tứ chi run rẩy. Bọn người này đều khoác trên người đạo bào có thêu một chiếc đỉnh cực lớn nơi ngực áo chúng tỏ rằng đều xuất thân từ cùng một thế lực.

- Lão phu đã già, xương cốt cũng không thể lành lặn như hồi trai tráng không tiện cùng các vị đồng đạo động chân động tay. Hay là chúng ta hóa binh khí thành phù vân, cùng nhau ngồi xuống thư thả a.

- Nếu như Mộc Quý đạo hữu đã có ý đó thì Họa Sơn ta cũng không thể thất lễ. Dù sao mục đích của chư vị đồng đạo ở đây không phải là làm to chuyện, ta nghĩ thương thảo làm sao để có thể êm đẹp cử người xâm nhập động thiên.

Họa Sơn Chân Nhân một thân hạo nhiên chính khí, từng lời nói đều mang theo cảm giác thập toàn thập mỹ. Hắn xoa nhẹ trừ vật giới chỉ, một bộ bàn ghế không tề hiện lên, trung niên đỉnh đạt phong người ra khỏi nghiêng mực chọn lấy một chỗ cho riêng mình.

- Mời.

Mộc Quý lão nhân vừa ý mỉm cười tự chọn cho mình một cái ghế ngồi xuống.

- Tứ sư huynh, chúng ta ngàn vạn lần không thể nhượng bộ bọn người này. Tuy rằng Tam Đại Chính Phái đều đã tề tụ nhưng nhân lực cũng không chiếm được ưu thế gì. Đệ tin là thất sư muội và đệ có thể cầm chân tên Họa Sơn ngụy quân tử cùng lão Mộc Quý sắp bước một chân vào quan tài kia.

- Đệ không được vì phần nợ mà che mờ đi lí trí, chúng ta làm liều chỉ khiến bọn chúng chó cùng giứt chậu mà thôi.

Phong Ma Chân Nhân sắc mặt bình thản, lão quả thực cũng rất muốn tại nơi đây làm một lần đánh cược thật lớn khiến Tam Đại Chính Phái thương gân động cốt nhưng tình cảnh lúc này thập phần vi diệu, chỉ một chút cử chỉ ngoài ý muốn Ma Kiếm Tông có thể bị lật thuyền trong mương.

- Ha ha ha ba vị Ma Kiếm Tông đạo hữu hảo ý làm cho lão phu thập phần kính hĩ. Vô Kiếm đạo hữu, tại sao cũng không cùng chúng ta ngồi xuống bàn bạc chứ?

Ma Kiếm Tông trưởng lão có thể chấp nhận nhượng bộ thật ngoài ý muốn, lão còn tưởng rằng chuyện này sẽ khó mà thành công.

- Được. Lão phu cũng không phải là hạn người hẹp hòi.

Tạm thời gác qua thù hận, chuyện trước mắt vẫn vô cùng hệ trọng. Thương thế trên người Vân Tinh Kiếm cũng không làm ảnh hưởng đến hấn căn cơ, chỉ cần đưa một đệ tử thiên tài như hắn vào bên trong động thiên thì dù thương thế có trầm trọng hơn nữa cũng xứng đáng để trả giá.

- Các vị đồng đạo không quảng vạn dặm xa xôi tới nơi đây ắt cũng không chỉ vì tranh đấu lẫn nhau. Động thiên đã khai mở, trước mắt lão phu kiến nghị rằng chúng ta cũng đồng tâm hiệp lực đưa những tiểu bối kia xâm nhập vào bên trong tìm kiếm cơ duyên của bọn chúng.

- Hừ, các người kẻ tung người hứng xem chúng ta như phù vân không đáng để vào trong mắt? Giết Ma Kiếm Tông ta đệ tử rồi lại có thể bình thản bàn tính chuyện chia phần.

Họa Sơn Chân Nhân mặt không đổi sắc, trước lời chăm chọc của Hà Tiên Cô, hắn vẫn lặng tình như không, chờ đợi biểu hiện từ hai vị Kim Đan trưởng lão của đại phái giao hảo.

- Người còn không biết xấu hổ dám lớn tiếng, vừa rồi cái thứ thần công hại người kia không phải đã thăm sát mấy trăm mạng người rồi hay sao? Đệ tử thiên tài của Thiên Kiếm Phái không lẽ đã bỏ mạng oan uổng.

Vô Kiếm Chân Nhân bản tính nóng như hỏa là kẻ trước mắt lên tiếng phản pháo, động thiên xuất hiện tại nơi vô chủ đó chính là cơ duyên của không một ai vậy mà Ma Kiếm Tông dám không để tu sĩ thiên hạ cùng nhau xâu xé miếng bánh này.

- Không sai, bọn chúng vì các người hành động ngu xuẩn mà phải bỏ mạng.

Kẻ im hơi lặng tiếng hồi lâu, Phong Ma Chân Nhân rốt cuộc cũng mở lời. Lão tuy không lớn giọng hò hét như Vô Kiếm Chân Nhân nhưng bản thân cũng là kiếm tu, từng lời nói không có một chút nào tỏ ý khoan nhượng.

- Người... người...

Họa Sơn Chân Nhân tức giận nói không thành lời, hắn cố che đậy bằng bức màn nho sĩ cũng khó lòng như kẻ khác phát hỏa.

Lời Phong Ma Chân Nhân nói không sai, Thiên Kiếm Phái cùng Chính Nhân Phái hợp lực cộng kích cầm chế khiến Ma Kiếm Tông người chết hơn 10 vị Trúc Cơ tu sĩ, cái giá này quá lớn. Ngay cả một kẻ lịch luyện chưa tới trăm năm như Trần Duyên cũng rõ ràng xúc phạm cầm chế chính là điều tối kỵ cơ sao những lão quái vật ngàn năm như bọn hắn lại có thể mắc sai lầm sơ đẳng này.

Khi vừa trông thấy nhân số Ma Kiếm Tông mang tới hai kẻ kia nhận ra điều bất ổn, một động thiên nho nhỏ tưởng chừng chỉ phù hợp cho đối tượng Luyện Khí kì đệ tử nên môn phái chỉ phái ra vài tên Trúc Cơ kì đi theo bảo hộ. Hai nhà hợp lại cũng không đáng là bao so với quân số lên tới cả trăm người kia, mà trong đó là có không ít hậu kì hạo thủ. Cả hai đã cùng nhau thương lượng đi tới thống nhất công kích cầm chế, phát động công kích khiến cho cầm chế bị lay động diệt sát những kẻ dưới kia.

Mộc Quý lão nhân trầm mặc một hồi, lão sống trên dương gian không biết bao nhiêu tuế nguyệt chỉ cần nghe qua cũng thập phần rõ ràng trắng đen phải trái. Song mục giả nua từ từ nhìn qua hai kẻ kia không khỏi bất đắc dĩ, thế lực đứng đầu nhân danh chính phái nhưng lại làm ra hành động hèn hạ lên lút này nếu như tin tức bị đồn ra ngoài danh tiếng của Dược Sơn Phái cũng bị bọn chúng làm cho tổn hại. Cách khả thi nhất là sát nhân diệt tích, người chết mãi mãi sẽ không làm lộ bí mật. Có điều diệt sát 3 tên tu sĩ đồng cấp là điều không thể, nhất là phía sau còn có hàng trăm hậu bối rất có thể sẽ bồi táng theo.

- Lão phu hiểu rõ nỗi đau mất đi đệ tử là điều khó lòng chấp nhận, nhưng chính sự còn ở phía trước không thể đau buồn trước mắt làm ra sai sót. Hay là mỗi bên đều lùi một bước biến chiến tranh thành cam lộ, mỗi phương đều đạt thành mục đích.

- Mộc Quý lão nhân, bọn người kia dùng độc sát ám hại người của ta, không ít thiên tài đã ngã xuống còn muốn Thiên Kiếm Phái chấp nhận nhượng bộ, phi lý. Vô Kiếm ta nhất quyết không chấp nhận.

Hai phe tranh đấu duyên cớ đều bắt nguồn từ lợi ích, Thiên Kiếm Phái cùng Chính Nhân Phái bày ra công kích cũng chỉ vì áp đảo nhân số quá nhiều làm ảnh hưởng tới lợi ích mà bọn chúng đạt được. Ma Kiếm Tông cũng vì thế mà chặn trước cửa, ba tên Kim Đan chính là chốt chặn vững vàng nhất dù là những tiểu môn phái khác có dốc toàn lực cũng không dám tùy tiện xông vào.

Lời Mộc Quý lão nhân nói ra khác nào muốn bọn họ trả ra một cái giá đắt để Ma Kiếm Tông nhượng lui không tiếp tục liều sống cớ chết thông đạo chặn giữ thông đạo. Cuối cùng hai đại chính phái mới là kẻ chịu thiệt thòi nhất tại nơi đây, không những mất người mà còn hao phí của cải.

- Họa mỗ cũng khó lòng đồng tình, dù sao chúng ta cũng là Tam Đại Chính Phái làm sao có thể đối với Ma Tông bọn người kia nhục nhã thương lượng.

Linh Dược Sơn vừa hiện diện đối với tràng cảnh rồi ren này cũng vô cùng không muốn bị cuốn vào. Nhưng hai kẻ gây họa kia lại không thua kém gì con đũa hút máu, bọn chúng thả sống cớ chết cũng nhất quyết không nhả ra trên tảng đồng thời vịn vào cái danh hữu hảo muốn kéo lão vào vùng nước đục này.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Đàm phán hoàn thành

Hai phe giằng co không ai chịu kém suốt 3 ngày 3 đêm, động thiên khai mở vốn không phải là chuyện một sớm một chiều, thân là đại thế lực nên cũng không quá nôn nóng dù gì những thiên tài địa bảo kia cũng không mọc chân chạy mất. Nhưng tình hình bên ngoài lại khó có thể yên lành, những tiểu môn tiểu phái lại thập phần bất an. Bọn chúng thực lực không mấy nổi bật nên khi cơ duyên hiện ra đó chính là cơ hội duy nhất để những tân tu hay tu sĩ thực lực yếu kém đổi đời. Một khắc trôi qua chính là để cho cơ hội trôi qua một phần, từ đó không ít những lời bàn tán nổi lên. Mà đa phần những câu oán hận đều hướng vào Tam Đại Chính Phái.

Bên ngoài hai tên đệ tử hốt hải chạy vào, bọn chúng vội vàng chấp tay thi lễ sau đó cùng phân biệt Vô Kiếm Chân Nhân cùng Họa Sơn Chân Nhân to nhỏ bẩm báo.

- Cái gì, đám dân đen ngoài kia dám nổi loạn.

Vô Kiếm Chân Nhân giận dữ làm cho tên đệ tử hoảng sợ lùi lại. Bên kia Họa Sơn Chân Nhân sắc mặt cũng xấu đi vài phần. Đa phần những tu sĩ ngoài kia đều dưới lá cờ chính phái tiến tới đây. Bây giờ lại làm le có kẻ muốn trở mặt, những tiếng la ó cùng lời đồn không hay dùng tốc độ khó tin phát tán khắp nơi.

- “người chết vì tiền, chim chết vì mồi” hai vị đã chặn đứng con đường phát tài của kẻ khác khiến bọn chúng phải làm liều. Một cơ duyên có khi cũng đủ biến một kẻ tầm thường thay da đổi thịt trở thành cường giả. Đối diện với những kẻ dám ngăn đường thì dù kẻ đó có là lão thiên ta nghĩ cũng sẽ xuất hiện không ít người liều mạng đi.

Bá Quyền Chân Nhân ngũ trường lão cười khẩy, Ma Kiếm Tông đệ tử đã xâm nhập vào từ lâu, hẳn vô cùng thư sướng không như Tam Đại Chính Phái như đang ngồi trên đồng lửa. Chính phái tác phong là thuận theo lòng người, chỉ có như vậy bọn chúng mới có thể lôi kéo thêm nhiều thế lực. Nay trước sức ép của hàng ngàn người, ngũ trường lão hứng thú nhìn xem hành động tiếp theo của bọn chúng là gì.

Họa Sơn Chân Nhân rơi vào tình huống nan giải, Vô Kiếm Chân Nhân vốn là kẻ không thể tin tưởng. Lão ta không những tính tình tàn độc lại trước nay thanh danh không mấy tốt đẹp. Quý tộc lão nhân chỉ nhắm mắt đường thân, sự việc này từ lúc đầu đã không không đáng gì tới Dược Sơn Phái, chỉ có những kẻ đầu bị vô nước nên mới tự đeo gông vào mình. Bất đắc dĩ hẳn chỉ có thể đứng lên hướng về toàn trường vô số ánh nhìn căm rắng tuyên bố.

- Chính Nhân Phái vì muốn nêu cao lá cờ chính nghĩa, vì hàng vạn tu sĩ, hàng trăm môn phái sẽ lùi một bước. Chịu lấy ra 1 thành vật phẩm sau khi đệ tử ta từ bên trong động thiên trở ra xem như bồi tội cho quý tông.

- Chính Nhân Phái vạn tuế, Họa Sơn Chân Nhân tấm lòng sâu dày tựa biển cả tạo đức cho bá tánh.

Không ngừng những lời ca ngợi vang lên, bọn họ đã phải kiềm nén đến cùng cực. Thông tin này rất có thể mở ra con đường để bọn họ dễ dàng tiếp cận mảnh ki địa kia.

- Vô Kiếm đạo hữu, Chính Nhân Phái đã đưa ra thiện ý. Không lẽ Thiên Kiếm Phái các vị cũng không muốn vì thiên hạ tu sĩ chịu bỏ ra một chút thiệt đau a.

Hà Tiên Cô thanh âm không hề ngưng ngừng khiến cho toàn trường đều nghe thấy. Mọi ánh mắt đều hướng về lão có phần bất thiện.

- Đại thế đã mất.

Mộc Quý lão nhân lắc đầu thất vọng.

- Dược, Thiên Kiếm Phái ta cũng vì chính đạo mà lui một bước. Thành quả do đệ tử Thiên Kiếm Phái mang ra từ động thiên sẽ cho các ngươi một thành.

Vô Kiếm Chân Nhân không thể bước lui chỉ còn một cách thỏa thuận. Nhưng Thiên Kiếm Phái người nhận ra có điều bất ổn, không như khi Chính Nhân Phái quyết định nhượng bộ khi thế. Những kẻ dưới kia không hề reo hò mà bọn chúng chỉ thờ phào xem như này giờ không có điều gì xảy ra.

- Các...các ngươi...

- Đó chính là chỗ lợi hại của kẻ nắm bắt được thời cơ, về mặt này đạo hữu vẫn còn kém xa.

Tứ trường lão ném ra một câu, song mục đảo nhẹ xuống những tu sĩ kia.

- Lúc này đây mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, lão phu cùng hai vị sư đệ cũng muốn bỏ ra một chút công sức, mở ra thông đạo để các vị có thể som tìm thấy cơ duyên của chính mình.

Một trường âm thanh gào hét vang dội cả núi rừng, thậm chí còn mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần khi Họa Sơn Chân Nhân đứng ra tuyên bố. Không cần phải đợi lâu thông đạo do tam đại tu sĩ Kim Đan mở ra lớn gấp nhiều lần những ba tiểu thông đạo kia. Hàng hà chiếc bóng đã không thể nhẫn nại thêm được nữa phi người lao qua.

Tam Đại Chính Phái sắc mặt không thể khá khẩm, kẻ bước vào trước sẽ có lợi thế lớn nhất tìm kiếm bảo vật. Tưởng rằng sau khi đệ tử của bọn họ hoàn toàn xâm nhập lúc đó mới mở

ra cái khác thông đạo cho đoàn người kia tiến vào. Không ngờ Ma Kiếm Tông lại cao tay ẩn cho đồng đạo tu sĩ cùng lúc xâm nhập, kì này thu hoạch khẳng định sẽ ít đi rất nhiều nhưng không kẻ nào có thể đứng ra ngăn cản.

Không như Tam Đại Chính Phái chỉ hao tổn vài hô hấp tất cả đệ tử đã xâm nhập vào bên trong, hàng ngàn tu sĩ nối đuôi nhau cũng phải tiêu tốn gần hai canh giờ.

- Ha ha ha nếu như mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa sao chúng ta lại không cùng nhau đàm đạo, lão phu tin rằng những tiểu tử trong kia ít thì 10 ngày nhiều thì cả tuần trắng đi.

Hai phương cũng hiểu rõ thời khắc này không thuận tiện để giao đấu nhưng cũng không có nghĩa đơn thuần xóa bỏ thù hận. Ma Kiếm Tông ba người khoát tay từ chối, neo đậu chiến thuyền gần đó đồng thời tức tức bên cạnh.

- Tứ sư huynh, chúng ta tại sao lại dễ dàng chấp nhận điều kiện của bọn chúng. Một thành bảo vật tuy không ít nhưng nếu ra thêm điều kiện đệ khẳng định bọn hán cũng sẽ chấp thuận.

- Ta không thể mạo hiểm, đệ tử nồng cốt đều đang ở bên trong động thiên. Chỉ cần bọn chúng một lần dễ xung động cấm chế hậu quả này 3 người chúng ta khó lòng gánh vác.

Đối với nghi vấn của Bá Quyền Chân Nhân, lão cũng chỉ có thể thở dài nuối tiếc. Phong Ma Chân Nhân “ném chuột sợ vỡ bình” nếu như dồn ép vào chân tường thì Dược Sơn Phái vốn đứng ngoài cuộc bắt đầu cũng sẽ tham gia, thậm chí Ma Kiếm Tông sẽ trở thành công địch của thiên hạ.

Lão lấy ra một quả cầu thủy tinh, bên trong có ẩn chứa một ngọn lửa nhỏ trôi lơ lửng, tuy đốm lửa có chút yếu ớt nhưng cũng tiến triển hơn rất nhiều làm cho lão cũng thở phào nhẹ nhõm.

...

Trở lại ba ngày trước, bên cạnh động thiên lối dẫn vào bí cảnh. Trần Duyên vẫn đang tọa thiền sắc mặt thập phần khó coi. Hồn hữu thủ bị dày xéo gần như biến dạng, vô số Phệ Huyết Trùng khó lòng trụ nổi bị lực lượng kì lạ kia đánh văng ra ngoài.

Đã 3 ngày 3 đêm Trần Duyên trấn thủ tại nơi đây, tình hình càng lúc càng mất kiểm soát. Càng tồi tệ hơn khi Tiểu Mập Mập lúc này lại đang khóa mình trong kén tơ dù hấn xúc động như thế nào cũng không thể lay tĩnh.

- XIII...

Lại một lỗ hổng được mở ra, ngay tức khắc một tấm chắn linh trùng ngàn ngạt lao tới lấp vào lỗ thủng che đầy đi thứ ánh sáng huyền ảo đang dùng mọi cách để tẩu thoát.

- Truyền Tin Phù thượng đẳng chỉ cần nửa canh giờ liền có thể vượt qua trăm dặm, là bảo vật có một không hai trong thiên hạ. Sư phụ khẳng định đã sắp tới được đây, thứ ánh sáng này có thể mê hoặc cả ta rất có thể là một trung cấp động thiên hàng thật giá thật. Bí mật này chỉ có thể cho người của chúng ta được biết, nếu như thật sự truyền ra ngoài khẳng định sẽ dấy lên một hồi mưa máu đi.

- Không sai, truyền thừa của lão phu sao có thể tầm thường chứ.

Cổ lão giọng nói như đánh thẳng vào não hải của Trần Duyên khiến cho hấn hoàn toàn mất đi ý niệm. Trong tích tắc Trùng Sào tan vỡ, hấn bị thứ ánh sáng mê người kia thôn phệ. Từng lá Phong Ấn Phù bị thiêu rụi trong tích tắc khiến cho trận thế Bát Ấn Đồ mất đi hiệu lực vốn có. Một lần nữa ánh sáng không thể bị kiểm giữ, phát xạ khắp nơi thu hút vô số tu sĩ.

Trần Duyên như bị rơi vào một chiều không gian khác lạ, hấn bất tỉnh rơi vô định như một viên đá nhỏ giữa không trung.

- Rầm!!!

Cả người lao thẳng xuống đất, nỗi thống khổ do xương cốt bị đứt gãy khiến cho Trần Duyên hồi tỉnh. Toàn thân vô lực, một tia nguyên khí cũng không còn, nói đúng hơn là hấn không thể điều động pháp lực. Đan điền trở nên trống rỗng nhưng càng điên rồ hơn là Trần Duyên không thể thu nạp nguyên khí xung quanh để trị thương.

- Gào....!!!

- Khốn kiếp! Đúng là họa vô đơn chí mà.

Trong người gần như không còn cái xương nào hoàn thiện, Trần Duyên song mục như muốn nứt ra tận lực không chế cái cơ thể không còn muốn tuân lệnh nữa.

- Cử động, cầu xin người cử động đi.

Hấn gặm hết trong bất lực, chứng kiến một bóng đen đã thú lao tới. Mang hình dạng của một con báo nhưng hai chiếc nanh lại phát triển lạ kì mọc dài ra cả bên ngoài. Đầu yêu thú kia nhìn về phía Trần Duyên không rời mắt, đó chính là cái nhìn của kẻ đi săn khi nhìn về phía con mồi.

- Còn muốn dò xét xem ta còn sống hay đã chết?

Trần Duyên khó tin khi nhận ra đầu yêu thú kì lạ kia đá một tiểu thạch về phía này. Hấn trong người nội thương lẫn ngoại thương đều có đủ khó lòng lay động tứ chi nên cũng khó nhận ra là còn sống hay đã chết. Yêu thú kia linh trí đã lớn mạnh không ngờ tới.

Dường như đã xem xét kĩ lưỡng con mồi kì lạ trước mắt. Mùi tanh tươi của huyết dịch làm cho đầu yêu thú vốn đói kém lâu ngày khó có thể nhẫn nại thêm nữa. Từng bước lần là lại gần chắc hẳn đã có một yến tiệc dễ dàng.

- Cử động đi... cử động... được rồi!

Chỉ còn khoảng cách không quá ba bước chân Trần Duyên nội tâm thâm gào hét. Cuối cùng trời cao cũng không phụ lòng người tà thủ cơ bản đã lấy lại không chế. Đó cũng là lúc yêu vật kia tiến lại gần, sau nhiều lần đánh hơi trên cơ thể hấn, đầu yêu thú mừng rỡ miệng máu mở rộng. Đôi răng nanh sắc bén không thua gì lợi khí chực muốn cắm chặt vào cổ hấn.

- Súc sinh mau chết đi.

Tà thủ khép lại như mũi giáo, chiêu thức quen thuộc mà bấy lâu nay Trần Duyên không có dịp dùng tới. Cộng hưởng với nhục thể đã được tôi luyện gian khổ, “thủ giáo” bất chợt không ngờ tới đâm ngập vào trong miệng máu khiến cho đầu yêu thú kia thống khổ rên lên, gãy dựa một hồi rồi cuối cùng cũng gục xuống.

- Lúc kẻ đi săn tấn công con mồi cũng chính là thời điểm hấn sơ suất nhất. Súc sinh, dù người linh trí có cao cỡ nào cũng không thể nằm ngoài quy luật đó.

Gắng sức chèo chống thân thể, Trần Duyên cứ như thế cả người ngập tràn huyết tinh. Hấn hành động tiếp theo khiến kẻ khác phải nôn thốc nôn tháo. Thi thể yêu thú bị xé toạc, một mớ huyết nhục rợn người. Trần Duyên đưa đầu vào bên trong liều mạng cắn xé từng miếng thịt vẫn còn thấm đẫm máu tươi từng ngụm, từng ngụm nuốt xuống. Hấn thôn phệ huyết nhục tàn

bạo không hề thua kém một đầu mãnh thú tới khi cụ thì thể chỉ còn lại xương trắng. Sau khi đã nhồi nhét đầy cái bụng trống rỗng, Trần Duyên cũng kiệt lực ngã xuống.

- Không thể thu nạp nguyên khí, đan điền trống rỗng. Không thể mở ra túi trữ vật, Loa Trùng Ốc không thể gọi ra. Ngay cả Tiểu Phurong Thế Giới cũng bị thứ gì đó khóa chặt. Đây có lẽ là năng lực dị thường tại nơi đây a.

Trần Duyên nằm vật xuống đất kiên nhẫn chờ đợi thương thể trong người hồi phục, hần nhọc xác vốn mạnh mẽ không hợp thói thương nên vết thương trên người cũng mau chóng tiến triển. Chiều tàn Trần Duyên rốt cuộc cũng đã có thể trở người đứng dậy

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Bí cảnh tìm kiếm cơ duyên

Thế lực xâm nhập bí địa hùng mạnh nhất không thể không nói tới Ma Kiếm Tông. Nhờ nhận được tin tức tình báo của Trần Duyên, thượng tầng tông môn kinh hi không khác gì bắt được vàng. Hàng trăm Trúc Cơ đệ tử được phái đi trong đó có ba vị Trúc Cơ hậu kì dẫn đội, một thế lực đáng gờm nếu không muốn nói tới là không có đối thủ.

Nhưng lúc này đây bầu không khí lại có một chút khác lạ, sắc mặt mỗi người đều không có mấy tốt đẹp. Bí địa này không khác gì một cái lồng giam, chấn áp hoàn toàn mọi thủ đoạn của bọn họ khiến những vị tu sĩ pháp lực đẩy mình tới xuống trở thành phạm nhân.

- Chúng ta cứ ở tại nơi đây bàn tính cũng không phải là cách, bí địa này dường như vô cùng rộng lớn. Với tốc độ chậm chạp này dù có 10 năm, 20 năm cũng đừng mong thâm dò tường tận.

- Mục sư huynh nói rất đúng, cơ duyên là thứ chỉ thuộc về cá nhân mỗi người có sao chúng ta lại phải tụ tập một chỗ. Không lẽ đợi tới cơ duyên xuất hiện thì lấy cái gì phân phó đây?

Mục Chứng Nhân là tu sĩ lợi hại nhất trong Phong Ma Sơn chỉ chịu xếp sau tứ trưởng lão, lời hắn nói ra khiến nhiều kẻ đều tin phục. Hắn mục đích tới đây cốt là để thu thập thiên tài địa bảo hồng gia tăng cơ hội đột phá Kim Đan. Đối với những gánh nặng khác không muốn mang theo lên người.

Đó cũng chính là ý nghĩ hầu hết của những người ở đây. Cơ duyên hiện ra đó chính là khởi đầu của chém giết, dù là đồng môn huynh đệ nhưng kẻ nào có thể vô tư dâng lên báu vật cho người khác.

- Nhiệm vụ của tứ trưởng lão phát ra ta nghĩ các ngươi cũng không tiện bàn giao đi?

Hàng ngũ trăm người tan đàn xẻ nghé, Mục Chứng Nhân nội tâm thầm nghĩ. Lấy ra trong ngực áo một con hạc giấy ném lên không trung, giả hạc không ngờ lại có thể đập cánh bay lượn dẫn đường cho hắn.

- Nơi này quá rộng lớn, tìm được sư huynh không khác gì mò kim đáy bể a.

Viên Thành Lực nội tâm bất an tùy tiện tìm cho mình một phương hướng.

...

Nhân số đông đảo cuối cùng cũng xông vào bí địa, vô số kẻ nhàn nhã phi thân bỗng dưng như điều đứng gió. Từ độ cao hàng ngàn trượng hoảng sợ rơi xuống, nhục thể dù có mạnh mẽ hơn nữa cũng khó lòng toàn mạng. Thảm cảnh bị ngã chết xuất hiện khắp nơi, những kẻ quyết định bộ hành càng mừng thầm số mệnh không quá trở trêu.

- Các ngươi nhìn xem Vân Tinh Kiếm cũng đang ở trên cao, hần kì này đúng là quá thâm. Một đại thiên tài lại bị ngã chết, chuyện cười này sợ rằng cũng phải lưu truyền ít lâu.

Ngoài mặt bọn chúng đối với danh môn đại phái hết lòng hạ thấp, cục cung tận tụy. Nhưng có kẻ nào lại không có tham vọng, không ít tán tu đều ngóng trông những đệ tử kia lần lượt quy tiên rồi cướp lấy bọn họ túi trữ vật. Chỉ cần một bút này đã xem như không phí công lẫn lợi tới đây.

- Hoành Kiếm Lưu Vân.

Bội kiếm sau lưng lưu động, hần không hề lung lay tâm thần. Bội kiếm trong tay chém nhiều nhất xuống bên dưới.

- Âm...

- Vân Tinh Kiếm đã chết rồi, túi trữ vật của hần phải để lão phu cất giữ.

- Hừ, ngươi là cái thá gì, Vân Kiếm Môn chúng ta là Thiên Kiếm Phái nhiều đời giao hảo. Túi trữ vật này tốt nhất để ta trao trả về cho hần sư môn.

Không ngoài ý muốn một trường tranh chấp nổ ra, có vô số kẻ đều thèm nhỏ dãi báu vật của đệ tử đại phái cất giữ. Không ít người dùng lí lẽ vô cùng hợp tình hợp lý, một vẻ chính trực nhưng những người nghe được đều trêu môi không kẻ nào phục kẻ nào.

- Đồ vật của Vân mẫu không cần phiền tới chư vị đạo hữu phí công.

Từ trong hố đất, một người về ngoài đời chút xộc xệch leo lên. Vân Tinh Kiếm không chỉ pháp lực cao cường ngay cả kiếm pháp của hần đã đạt tới trình độ đăng thiên tạo cực. Vô số luồng kiếm khí được phóng ra vô tình nâng đỡ khiến hần không tới nỗi mất mạng, tuy không tránh khỏi thụ thương nhưng so với những kẻ huyết nhục tan nát kia vẫn còn tốt hơn vạn lần.

- Vân đạo hữu không sao đó chính là phúc của chính phái, chúng ta sao phải phiền lòng chứ?

- Phái, phái. Đạo hữu sau này sẽ là lá cờ đầu dẫn dắt chúng ta chống trả bọn ác ôn kia.

Những kẻ ban nãy còn người sống ta chết nhắm vào Vân Tinh Kiếm túi trữ vật ngay tức khắc đã quay sang bỏ đỡ, tốc độ trở mặt này cũng không khỏi quá nhanh đi.

- Ha ha ha những lời tăng bốc của chư vị Vân mẫu xấu hổ không dám nhận, nhưng có sao các ngươi lại bao vây ta trong tay lại còn lăm lăm binh khí.

Nhận ra âm mưu đã bị bại lộ, không ít kẻ liều mạng xông lên. Vân Tinh Kiếm địa vị vô cùng cao, chỉ cần hần phát ra một lệnh truy nã dù một cánh cũng khó thoát.

- Ngu xuân.

Bội kiếm trong khi không kẻ nào phát hiện ra hần dụng tới thì lại được tra vào vỏ.

- Người... người...

Tên tu sĩ song mục tròn trắng, hoảng sợ ôm lấy yết hầu. Nhiều người còn không nhận ra sự thay đổi, huyết tinh không thể cảm lại như thác đổ xuống. Mười mấy tên vây đánh đều có cùng một kết cục thảm thương.

- Pháp lực không thể điều động, thần thức bị giam lỏng. Bí địa này mục đích không ngoài thử thách ý chí của nhân loại. Những đệ tử tông phái tu vi bởi đan được đắp thành chính là những kẻ đầu tiên phải chết.

Quan cảnh đập vào mắt hần, khắp nơi luôn xuất hiện những người thần tình thập phần hoảng sợ. Bởi vì bọn chúng tinh thần chỉ đầu nhập trên tu vi, một chút thủ đoạn thông thường cũng kinh thường nghĩ tới. Nay pháp lực trở nên vô dụng những kẻ này thậm chí còn không bằng phạm nhân, trở thành mồi ngon cho vô số kẻ tâm địa bất chính.

- Vân sư huynh... cứu đệ...

- Hừ, Lưu Nghĩa người còn mặt mũi xin ta?

Một tên Thiên Kiếm Phái Trúc Cơ tu sĩ tận mắt trông thấy Vân Tình Kiếm thực lực mong chờ hần sẽ nể tình đồng môn rộng mở vòng tay bảo hộ hần. Vân Tình Kiếm vô tình phát tay đẩy ngã tên sư đệ kia quay người bỏ đi. Rõ ràng dù có địa vị cao ngất trong môn phái nhưng vẫn không ít kẻ chống đối với hần mà tên sư đệ kia điển hình là một kẻ như vậy.

Mặc cho toán người hỗn loạn như rần mất đầu, Vân Tình Kiếm một mình đi sâu vào bên trong. Mục đích hần tới đây không gì khác hơn ngoài truyền thừa, vị đại năng có thể mở ra bí địa lợi hại đến mức này mới có thể khiến hần thêm muốn

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Thanh Long Cung

Lê thân xác mệt nhọc trên quãng đường dài, đã nhiều ngày nay Trần Duyên không có thứ gì bỏ vào bụng. Cảm giác cồn cào khó chịu này quả thật đã rất lâu rồi hần chưa từng nếm trải qua.

- Có một hang đá nhỏ, cũng đúng lúc ta cần nơi nghỉ chân.

Bước được mấy bước Trần Duyên nội tâm có cảm giác bất an, lượn lấy một nhánh cây khô ném thẳng vào trong hang đá. Lối đi vào trong hang đá không ngờ lại xuất hiện một bức tường vô hình hiện ra đánh bật nhánh cây trở lại.

- Chỉ là cấm chế đơn thuần, không có bẫy rập nguy hiểm

Cấm chế chỉ ngăn cấm kẻ ngoài xâm nhập Trần Duyên cũng không lạ lắm gì, với dao động linh khí cỡ này thì cấm chế kia cũng không khó để phá giải. Trần Duyên mỉm cười, hai song quyền liên tục đánh vào bức tường vô hình kia, đối với bậc này cấm chế đơn thuần chỉ cần mạnh mẽ phá giải là được.

- Khai thông.

Một quyền cuối cùng Trần Duyên thăm hết, cấm chế đã bị phá vỡ. Lăng là một hồi khẳng định không có cạm bẫy Trần Duyên mới từ từ tiến vào. Hang đá không lớn, ngang dọc chỉ vài bước chân nhưng điều làm cho Trần Duyên đề tâm tới chính là ba chiếc rương được xếp lằng lằng một góc.

- Loại thân cây làm ra ba chiếc rương này cũng là lần đầu ta được thấy.

Mở ra từng gương mặt, Trần Duyên thập phần kinh hãi vì nỗi lo bấy lâu nay của hần đã được giải tỏa.

- Ha ha ha vận khí của ta cũng quá tốt đi.

Nắm chặt một thanh trường cung cực kì vừa tay, thân cung như muốn bám cứng vào tay hần. Trên thân lại điêu khắc họa tiết Thanh Long, mức độ tinh xảo này trước nay hần chưa từng thấy qua. Cứ ngỡ hai cánh cung thật sự là một đầu Thanh Long trong truyền thuyết đang uốn lượn.

- Quá... quá chân thật đi, ta cứ ngỡ như mình đang tận mắt nhìn thấy yêu thú thần thoại, kẻ có thể làm ra kiệt tác bậc này tu vi khẳng định vô cùng bất phàm

- GÀM!

Thanh Long Cung bỗng nhiên truyền ra thanh âm thần thánh, hình ảnh Thanh Long phi hành thập phần tráng lệ làm cho Trần Duyên ngẩn ngơ miệng há hốc. Song thủ bắt chợt run rẩy, cố sức giữ chặt lấy trường cung trong tay đồng thời giúp bản thân nhanh chóng chấn tĩnh.

- Hồn...hồn thú. Vị đại năng nào lại có bản lĩnh thông thiên dùng yêu thú linh hồn luyện vào pháp khí chứ?

Bình khí vốn là vật chết, tuy nói vạn vật trên thế gian nếu như tồn tại đủ lâu đều sẽ có cơ may sản sinh thần trí. Nhưng đây cũng chỉ là lời đồn thổi không hơn không kém, kẻ nào có thể tồn tại đủ lâu để kiểm chứng điều đó chứ?

Trịnh trọng đeo trường cung bên người, Trần Duyên hít một hơi thật sâu lấy hết can đảm mở ra chiếc rương thứ hai. Một quyển phổ cổ kĩ nằm lơ lửng, Trần Duyên không dám khinh thường, cẩn thận bắt lấy, phải đi lóp bụi đóng đầy trên bề mặt lộ ra 3 chữ Luyện Hồn Yêu.

- Hang động này quả nhiên là bảo tàng của một vị luyện khí đại sư. Cuốn Luyện Hồn Yêu này giá trị sợ rằng còn ở Thanh Long Cung bên trên, nói đúng ra 2 vật này quá trênh lịch khó lòng đem ra để đánh đồng.

Vị luyện khí đại sư này xưa là một thiên tài vạn năm hiếm thấy, hẳn sau khi thủ đoạn luyện khí đã đăng phong tạo cực thiên hạ khó ai sánh nổi liền trong lúc rảnh rỗi tìm ra một lối đi hoàn toàn khác biệt. Dùng yêu thú luyện khí.

Như lấy Thanh Long Cung này hẳn sau khi chém giết một đầu Thanh Long liền lấy cốt cùng huyết nhục luyện hóa ra trường cung, rồi lại dùng chính yêu hồn của nó phong ấn ngược lại vào thanh bình khí này. Thứ Trần Duyên cầm trên tay không còn là tâm thường pháp khí mà có thể gọi là một đầu Thanh Long thật sự, dù là cấp 3 pháp khí cũng thua kém một vạn sáu ngàn dặm.

- Nếu người đã lợi hại như vậy thì đây quả là báu vật từ trời rơi xuống, có bảo cung này ta tiến hồn khí cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi.

Khó có thể che giấu dụng vọng chiếm lấy, Trần Duyên ngay tại đây cắn đầu lưỡi phun ra một phần tinh huyết. Sắc mặt trở nên tái nhợt nhưng hẳn lại không lấy đó làm phiền lòng. Hưng phấn nhìn giọt tinh huyết trải dài trên trường cung đến khi giọt tinh huyết cuối cùng đổ đầy vị trí “long nhãn”. “Điểm nhãn cho rồng” long đầu kia tưởng chừng như là vật chết thì lại chậm chạp chuyển động. Long thân uốn lượn trên cánh cung, bảo khí điên cuồng giật mạnh như muốn thoát khỏi tay hắn.

...

- Thanh Long khí tức, tiểu tử kia lạng đi mấy vạn năm lại muốn xuất thế sao?

Tại một nơi dường như không còn thuộc về thế giới này, không gian xung quanh chỉ là vô vàn những luồng hồng hoang nguyên khí loạn lưu chỉ cần người xảy chân bước vào đó kết cục chính là vạn kiếp bất phục không thể siêu sinh. Ấy vậy mà tại nơi đó một bóng đen khổng lồ kéo dài mấy vạn dặm mơ hồ cử động, khí tức cổ lão của tồn tại này sợ rằng trên lục địa này khó lòng có thể tìm được thứ nào vượt qua.

- Có kẻ nào ngoài kia không, bốn tọa muốn gặp mặt các người.

- Bái kiến lão tổ.

Hai kẻ không rõ là nam nhân hay nữ nhân, thanh âm khó khăn phát ra nhân loại tiếng nói bay tới triều bái.

- Hai kẻ các người là ai, Tiểu Ngũ cùng Tiểu Lục đang ở nơi đâu?

- Bẩm lão tổ, Lục Thúc Tổ cùng Ngũ Thúc Tổ vạn năm trước thọ nguyên hao hết đã cười mây phi thiên.

Tình cảnh trầm lặng xuống, nỗi bí ai từ tận sâu trong đáy lòng cứ dào dạt như nước biển dâng trào.

- Một giấc mộng tưởng chừng như chỉ chớp mắt mà thoát cái lại thêm một lần nữa vạn năm.

- Bốn tọa có một điềm báo mộng, thời kì bắt ổn đã tới gần kề. Thế gian sẽ sớm thôi, vạn vạn sinh linh rơi vào bể khổ, lục địa bị bao phủ bởi thủy khô cùng huyết dịch lan tràn. Không kẻ nào có thể đứng ngoài cuộc, thậm chí chúng ta cũng sẽ bị cuốn vào vòng xoay số mệnh này.

Giọng nói tan tóe, cảnh tượng đẫm huyết vô cùng dù cho lão có là tồn tại vô địch trong thế gian này nhưng cũng phải sớm gai óc.

- Vậy thì...lão tổ, chúng ta phải làm gì để ngăn chặn thảm cảnh đó diễn ra đây?

- Không thể, bốn tọa không thể, người không thể, không kẻ nào trên cõi đời này có khả năng ngăn chặn nguy cơ này.

Tồn tại cổ lão kia dần lui tàn, khí tức triệt để mất tăm chỉ để lại hai kẻ kia hoảng sợ nhìn nhau một hồi cũng vội vàng tan biến.

...

Long ngâm vang dội tàn phá Trần Duyên não hải, dù hẳn có gắng sức bịt chặt tai nhưng thứ thanh âm ghê gợn này tấn công trực tiếp vào thần thức. Kẻ tâm trí tâm thường thực sự sẽ bị biến thành một cái người sống vô tri vô giác.

- Hừ, người phong quang không còn được như xưa. Dưới tay của bốn gia dù có là hổ thì phục xuống, là long cũng phải cuộn mình. Đừng hòng suy diễn viễn vong tẩu thoát.

Sau 3 ngày điên cuồng vật lộn, bị thần lực kinh người của Trần Duyên chế trụ, đầu Thanh Long dần trở nên ngoan hiền. Theo Luyện Hồn Yêu bên trong ghi lại bảo khí đã bị phủ phục, yêu thú bản tính hung tàn mà đầu Thanh Long chỉ có hơn chứ không có kém.

Bình khí tốt chọn chủ, những kẻ không tồn tại ý chí cường giả trong người đừng mong có thể chế phục. Trần Duyên từ lâu đã vô địch cùng cấp, thứ gọi là “ý chí cường giả” tuy mơ hồ nhưng đã dần sinh trong nội thể, từng hành động đến lời nói đều toát ra phong phạm của kẻ bất phàm.

- Một cảm giác tương thông huyết mạch, bảo khí này không chỉ đơn thuần là cho thực lực của ta biến mạnh mà dường như nó còn đang cải tạo thân thể của ta.

Thương thể vẫn còn ứ đọng trong nội thể chỉ sau vài hô hấp đã được một luồng nguyên khí mạnh mẽ chữa lành như thể một dòng suối mát bất ngờ chảy qua một cánh đồng khô hạn để lại sau đó là muôn vàn sự sống tất bật sinh sôi.

Trần Duyên nhục thể được rột rữa, tất cả ám tật chất chứa từ trước tới nay theo dòng nguyên khí mát lành tống khứ ra khỏi cơ thể.

- Là phúc thì không thể là họa, là họa dù có làm gì cũng khó tránh. Thanh Long Cung này quá thần bí thậm chí Luyện Yêu Hồn cũng không ghi lại tường tận. Người chữa lành ta thương thể, nhục thể lại có tia tiến triển khẳng định là phúc chứ không thể nào là họa được.

Lo sợ chỉ khiến con người rơi vào đường cùng mà bỏ qua cơ hội trước mắt rồi lại tiếc nuối cả đời. Trần Duyên từ khi đạp chân vào con đường tu đạo tới nay có bước nào lại không phải lấy tính mạng ra để mạo hiểm. Lấy Hóa Mộc Quyết chết người là pháp quyết chủ tu, tin theo một lão quái xa lạ nhận lấy càng khó tin thần thông, rồi giờ đây có thêm một thần thú kì bí. Hẳn tin vào số mệnh vẫn chưa tận, nếu như đã gặp được đều là có duyên thay vì sợ hãi trốn tránh không bằng cứ khẳng khái tiếp nhận chúng.

Tâm trí đã khai thông Trần Duyên không còn do dự được hay mất nữa, hẳn khóa chặt trường cung khí tức. Long vốn là cấm kỵ yêu thú khiến người khác vừa tôn thờ vừa sợ hãi. Một đầu long tộc xuất hành ra thế giới bên ngoài chín phần là báo hiệu cho đại sự kiện nào đó. Nếu bọn chúng nhận ra đồng tộc rơi vào tình trạng này, không những hẳn mà cả sư phụ cũng sẽ vì điều đó mà bị liên lụy theo.

Hai chiếc rương đầu đều xuất hiện thần vật khiến cho Trần Duyên đối với chiếc rương thứ 3 này có rất lớn hi vọng.

- Khả khả không biết trong này là thiên tài địa bảo gì đây, quyền phổ cùng thần binh đều đã xuất hiện chỉ còn lại thiên tài địa bảo. Ta đi một chuyến này đúng là phát tài lớn a.

Hắn nụ cười trên miệng như muốn giãn ra, ba rung, hai bảo vật. Bí ẩn cuối cùng không cần lo nghĩ mà gần như đã khẳng định sẽ có một bảo vật khác sẽ xuất thế.

- Cái thứ này có công dụng gì?

Hắc lệnh bài cùng hình thù kì lạ làm cho Trần Duyệt vui quá hóa buồn. Hắn tung hứng tiếp nhận một thứ kì lạ không rõ nguồn gốc. Dù có trích máu nhận chủ tâm lên bài kia vẫn trở ra nhưng có một điểm mạnh làm cho Trần Duyệt phải chịu thua. Độ cứng gần như vô địch, một quyền, trăm quyền. . hai tay hắn đều đã đánh đến tê gần đủ là kim thiết cũng phải bị móp méo chỉ là lệnh bài kia vẫn nguyên vẹn một cách diệu kì không có lấy một vết xước.

Một buổi vất vả găng co Trần Duyệt quyết định gợn tay đầu hàng, ném vào trong ngực áo. Thương thế đã lành lặn bay giờ không phải lúc để nhẫn nại thêm được nữa, thanh âm cổ lão kia vẫn còn mơ hồ trong não hải, hắn lại có phần hiểu kì với tồn tại kia còn hơn cả chân truyền của lão.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Thanh Long Cung uy lực

Vách núi dựng đứng cao ngàn trượng liên tục nhiều ngày qua vang lên vô số thanh âm đinh tai, những sinh linh sống gần đó không thể chịu được bị làm phiền nên đã lũ lượt kéo đi.

- Âm... âm...

Chấn động không hề suy giảm, Trần Duyệt tả thủ giữ chặt Thanh Long Cung, hữu thủ kéo mạnh dây cung.

- Hãy... âm...

Ngon núi rung chuyển, cát bụi mù mịt. Nơi hắn ngắm vào xuất hiện một lỗ lớn, to tròn bằng đầu người sâu không thấy được điểm tận cùng. Vách núi dựng đứng nhiều ngày nay đã trở thành tấm bia để Trần Duyệt luyện tay, chỉ cần nhìn lên thành quả của hắn, chỉ chút những lỗ lớn nhỏ khác nhau biến cả một cự sơn trở thành tổ ong kì quái.

Càng khó hiểu hơn là hắn suốt thời gian qua trên người không có giữ lấy một mũi tên, hành động kéo dây cung của hắn cũng không ngoại lệ. Không hề trông thấy một mũi tên nào gác lên. Ấy vậy mà mỗi lần hắn thả tay lại đục thủng một lỗ lớn khó lòng trời cái.

Trần Duyệt không ngại nghĩ, Thanh Long Cung uy lực quá lớn, với thực lực hiện tại hắn không thể phát huy toàn bộ những gì tinh diệu nhất. Tự hào là kẻ có nhục thể mạnh mẽ hiếm ai bì kịp nhưng hiện tại lại vô cùng khó coi. Thanh Long Cung hắn dồn toàn lực bù sữa mẹ của mình cũng chỉ kéo ra căng dây cung được 1 thành. Nhưng cũng đừng vì lẽ đó mà coi thường, chỉ nhiều đó thôi uy lực đã mạnh mẽ hơn rất nhiều khi hắn phóng ra Trùng Tiên.

Sát Tiên Hồn Khí vốn yên vị trong não hải được Trần Duyệt thuần thực vận dụng. Hắn hồn khí được Chu Lão cường bức bộc phát bấy lâu nay được vận dụng bộc phát Trùng Tiên nay lại hư hư thực thực xuất hiện. Từng mũi hồn tiên được bắn ra đều mang tốc độ không ngờ tới, xuyên qua hàng trăm chiếc lá đang rơi cắm phập vào đá.

- Để có thể khống chế người đạt được lô hỏa thuần thanh cũng không biết phải tốn bao nhiêu năm tháng đây. Hao tổn 5 ngày cuối cùng cũng nắm bắt được da lông coi như cũng tạm thời có thể vận dụng đi.

Hồi tưởng lại mấy ngày trước, chỉ việc điều chỉnh hồn tiên trực chỉ bắn ra Trần Duyệt đã vô cùng trật vật. Làm cho dây cung dịch chuyển dù chỉ một li cũng không khác gì hắn gánh trên vai vạn cân cự thạch. Sau vô số lần thất bại thâm hại không đêm xuê cuối cùng hắn cũng miễn cưỡng thành công.

Tiên hồn cũng không phải là vô tận, mỗi ngày diễn cuồng xạ tiễn, hắn phải nghỉ ngơi hồi phục 3 canh giờ nếu không não hải sẽ kịch liệt đau đớn. Hồn khí nhỏ bé vừa hình thành không lâu rất có thể vì cường ép thi triển mà bị nghiền nát thành hư không.

- Có ai không? Cứu... cứu...

Tiếng hét thất thanh thu hút sự chú ý của Trần Duyệt, hắn vốn là kẻ không thích lo chuyện bao đồng nhưng tình thế lúc này lại rất khác biệt.

- Có tiếng kêu cứu! Vậy là đã có tu sĩ xâm nhập vào bí địa.

Không để lỡ cơ hội biết thêm tình hình bên ngoài, Trần Duyệt phóng người hướng theo tiếng cầu cứu phát ra.

- Ha ha ha tiểu nương bị, người đã không còn con đường trốn chạy nào khác, tốt nhất là nên đầu hàng đi. Bồn đại gia đảm bảo sẽ không làm phương hại tới nàng, giao ra túi trữ vật cùng báu vật nặng vừa lấy được trong tiểu hang động kia chúng ta sẽ đường ai nấy đi.

- Ngu ngốc, sau lại đường ai nấy đi? Người không thấy á vè ngoài thập phần thuận mắt sao. Tuy đã là tàn hoa bại liễu nhưng cũng lộ ra khí chất không tầm thường, hẳn là lão bà của một tên tu sĩ cao cường nào đó.

Hai tên tráng hán không ngần ngại đối với nàng thèm khát ra mặt. Mỉ phụ đạo bảo che kín người nhưng nhan sắc diễm lệ hiếm thấy, cùng hai ngọn cự sơn căng tràn không thể bị y phục che giấu đã kích thích bọn chúng dâm tính. Tráng hán phương cương đã 5 ngày bị buồn bực vì pháp lực bị phong tỏa khi hai người bọn hắn nhìn thấy nàng bước ra từ hang đá cũng mặc kệ mỉa nhân có hay không có sở hữu báu vật. Tìm thấy một cực phẩm đường này ở nơi rừng sâu heo hút chính là phúc trong vạn phúc.

- Súc sinh thô bỉ, miệng chó không mọc được ngà voi. Chu Lệ Ảnh này dù có bị thiên khiển thành tro bụi cũng không để các người đạt được ý nguyện.

Nàng pháp kiếm uồn lượn công tới, vốn dĩ không muốn cùng hai tên nam nhân thô lỗ này cứng đối cứng nên cố tình lẫn trốn để làm chúng biết khó mà lui. Không ngờ hai kẻ súc sinh này từ đầu đã nhắm tới nhục thể của nàng. Bị dâm mục của bọn chúng chiếu xạ khiến nàng lại càng khó chịu quyết định ra tay giết bọn chúng.

- Hãy đỡ, Hồng Hoa Tuyệt Kiếm.

- Keeng...

- Mỉ nữ, bộ ngày hôm nay nàng chưa ăn cơm sao, kiếm chiêu không có nữa phần sức lực thua xa cả phạm nhân.

- He he he tốt nhất nàng hãy ngoan ngoãn nằm xuống để hai huynh đệ chúng ta ân ái, biết đâu lại cho nàng chỗ tốt a.

Lợi hại nhất kiểm chiếu lại bị hai kẻ gian manh kia tùy tiện gạt bỏ khiến lòng nàng chua xót nhớ ra, pháp lực đã không thể vận dụng, thân là nữ nhân liễu yếu đào tơ làm sao có thể cùng hai kẻ cốt đột chống trả chứ.

Chỉ sau vài chiêu ngay cả kiếm cũng bị tước đi, nàng tâm trí như rơi xuống vực trượng. Thầm hỏi hận tại sao lại cố sống cố chết xông vào đây, nàng thực sự đã nghĩ tới cái chết nhưng nhìn hung quang từ bọn chúng nàng không nghĩ hai kẻ kia có thể dễ dàng toại nguyện thậm chí là luân phiên cường hiếp thi thể của nàng.

- Nữ nhân, chỉ cần nàng nghe lời, thành thành thật thật chăm sóc cho tiểu huynh đệ của ta, khẳng định sau này chỗ tốt không thiếu.

- Nàng cũng như những á tiện nhân trước đây thôi, lúc đầu thì liều sống liều chết bảo danh tiết chó má nhưng chỉ một lúc sau lại van nài dưới đũng quần của đại gia ta.

Hai kẻ kia rõ ràng đã là hành gia, thủ đoạn vô cùng thuần熟 nhân lúc nàng hoảng sợ tột cùng lại bồi thêm không ít lời nói hèn hạ càng làm vấy bẩn tâm trí khiến nàng không đánh mà tự hàng.

- Vô liêm sỉ, hai tên cầu tử các ngươi sẽ chết không được yên thân.

Mĩ phụ không phải hạng tầm thường, nàng đối với bọn chúng thủ đoạn dường như không hề có tác dụng. Hai tên tráng hán nhục thể to lớn càng giận dữ, bọn chúng thể sẽ hung hăng nhục nhả nàng cho tới chết...không dù nàng có chết cũng khó lòng yên thân.

Về mặt điên cuồng thêm muốn, nước dãi chảy dài. Bọn chúng không thể nhẫn nại thêm được nữa, tiểu huynh đệ bên dưới đã thập phần nóng lòng được an ủi, như thể chỉ cần có được nàng dù lấy đi bọn chúng trăm năm thọ nguyên cũng mù quáng mà đánh đổi.

- Sát!

Nàng kiên cường chống đỡ ngọc thể, ý định cùng bọn chúng liều chết thì bỗng nhiên một tên khựng lại. Hắn từ chỉ bất động ngửa mặt lên trời, hỏa dục điên cuồng dường như không còn bộc phát. Đồng bạn phát hiện tên kia có hành động bất thường cũng đề phòng không dám xông lên. Hắn nhiều lần gọi lớn nhưng tên kia vẫn đứng như trời trồng.

- Này lão Mã, ngươi...

- Rầm!

Không còn cách nào khác hắn lại gần đây nhẹ vai nhằm đánh động. Cả người to lớn đột ngột ngã rạp xuống đất không khác gì thân cây bị cưa đổ. Tên kia đã tuyệt khí từ lâu, nơi trái tim có một lỗ thủng lớn.

- Lão Mã...ngươi...ngươi...

- Đừng...đừng mà...ta không muốn chết...ta không muốn chết...

Đồng bạn không chút tiếng động bị diệt sát, ngay cả tiếng hét đau đớn cũng không thể thoát ra càng làm cho hắn sợ hãi. Trên mặt cắt không còn hột máu, hạ bộ không thể khống chế tiểu tiện ngay tại chỗ, song cước không thể bước đi đành bò lê ra đất đầu còn đáng về “hào hùng” ban nãy.

- Đừng...Ah...Ah...

Tên còn lại cũng không thể thoát khỏi số phận, cùng một hiện trạng, ngực trái bỗng nhiên xuất hiện một lỗ thủng to lớn nghiền nát tất cả mọi thứ trong đó.

Tận mắt chứng kiến hai kẻ chỉ vừa lúc nãy thôi còn muốn xâm phạm mình đã nằm xuống khiến mỹ phụ thất thần. Một bóng đen dần hiện ra, hắn chỉ quần bên dưới là da thú, mình trần để lộ ra hình thể tuyệt mỹ. Từng thớ cơ không hề to lớn thô thiển mà lại cứng rắn làm cho nàng say mê ngắm nhìn một hồi lâu.

- Chu Lệ Ảnh ngươi làm sao có thể thất thố như vậy được, dù sao hắn cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi mà ngươi lại không nói một câu cảm tạ mà lại vô sỉ nhìn chằm chằm như thế chứ?

Nàng chợt nhận ra có điều không phải, đôi má xinh xinh phủ một tầng mây hồng. Nét ngượng ngùng của nàng thoáng cũng khiến Trần Duyên có một chút say mê.

- Không biết cô nương trên người có thương thế gì không?

- Đa tạ đạo hữu, ta không...AH!

Nàng muốn khước từ dù sao cũng lần đầu gặp mặt nhưng vết thương dưới chân lại phản bội nàng. Trong lúc bỏ chạy khỏi tay bọn chúng mỹ phụ vô tình bị thương tuy không quá nặng nhưng do một ngày không được chữa trị nên càng trở nặng. Ban đầu bản thân lâm vào nguy hiểm nên nàng cũng không chú ý đến nhưng khi mọi chuyện trôi qua nỗi đau lại dồn dập kéo tới.

Nàng không thể đứng vững trực ngã xuống đất. Khoảng khắc đó Trần Duyên chợt nhận ra, hắn song thủ bắt chợt đỡ lấy nàng, ôm người ngọc vào lòng. (Main nhà ta háo hán quá hehehehe).

- Chu cô nương thương thế đã tới mức này thì cũng đừng miễn cưỡng, chúng ta một chút công pháp cũng không thể vận dụng so với thường nhân tình trạng còn tồi tệ hơn.

Hắn chân tâm thật ý lời nói làm sao nàng không thể nghe ra, nhưng tình thế ngượng ngùng không giảm đi mà càng tăng thêm. Người ngọc mềm mại không xương, nàng được Trần Duyên nâng lên. Hơi thở nam nhân mãnh liệt cùng tấm lưng rắn chắc, trần trụi chạm vào hắn da thịt khiến nàng tâm hồn như chú nai nhỏ nhảy nhót không yên.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Đêm mưa lạnh lẽo 18+(nhẹ)

Khe suối gần đó được Trần Duyên đặt biệt để ý tới không những vì dòng nước trong vắt mát lạnh mà địa thế xung quanh lại cực kì bí ẩn khó lòng nhận ra có người ẩn nấp.

Điểm phụ ngồi trên mặt đá, gót sen khua nhẹ dòng nước. Cảm giác mát lạnh do dòng suối mang lại khiến cho nàng cảm thấy thương thể đã khá hơn rất nhiều.

- Chu phu nhân, ta đã ăn theo những gì phu nhân miêu tả đem về những thảo dược này. Không ngờ những linh dược thấp kém tưởng chừng bỏ đi lại có tác dụng trị thương đi.

- Nhà ta vốn truyền đời lấy hái dược làm kế sinh nhai nên đối với linh dược có một chút hiểu biết.

Nàng ưu nhã ngọc thủ đón lấy, tuy Chu Lệ Ảnh từng tiết lộ xuất thân là hạ đẳng cũng do cơ duyên xảo hợp tìm được linh tài thần bí mà một bước lên mây đột phá Trúc Cơ nhưng Trần Duyên lại không tin. Nữ nhân tiểu gia không thể nào trong lòng nói lại vô tình lộ ra khí chất bá đạo cùng suy tính tỉ mỉ được tới đường này. Mỗi lời nàng nói ra tuy không nhiều nhưng lại không có bất kì sơ hở làm cho hần khó lòng điều tra được nàng tung tích.

- Ah...

Điểm phụ sau nhiều ngày trốn chạy thể chất đã không thể cầm cự, linh dược trên tay còn không đủ sức lực để giữ được nữa lỡ tay rơi xuống. Nàng trước kia trong mắt phẩm nhân chính là thần tiên đi mây về gió, một cái phẩy tay trời long đất lở. Nay một khi không thể thu nạp chân khí, với thể chất của nàng lại chỉ có thể cùng những quý phu nhân chân tay mềm yếu đánh đồng. Chỉ riêng việc có thể tồn tại ở nơi đây hay không đã là điều khó nói trước hướng chỉ là cùng kẻ khác tranh giành tài nguyên.

- Để ta.

Trần Duyên mỉm cười, lấy linh dược áp nhẹ vào vết thương, mũi cước đặt trên đùi sau đó lại dùng vải băng cầm cố. Gót sen bị Trần Duyên chạm vào làm cho điểm phụ thần tình lo lắng, tuy tưởng chừng chưa có kẻ nào có thể chạm vào. Từng cử chỉ nhẹ nhàng, những cái chạm khẽ trên da thịt, nàng muốn rút lại mũi cước nhưng lại không làm. Từ tận sâu trong thâm tâm Chu Lệ Ảnh không muốn khoảng khắc này mau chóng tàn lụi, nàng nhắm mắt nhắm mũi như thể hần hưởng.

- Rột...rột...

Náo động thanh âm tàn phá khung cảnh nên thơ, điểm phụ e thẹn không biết phải giấu mình vào đâu. Thì ra là cả ngày hôm qua tới giờ nàng vẫn chưa ăn gì nên bụng bắt đầu kháng nghị.

- Ha ha ha Chu đạo hữu, ta và người cùng dùng cơm được chứ.

- Đa...đa tạ Trần...công tử.

Nàng e thẹn gật đầu, cách gọi đổi thành công tử cố gắng làm mới có thể thoát ra khỏi miệng ngọc. Nàng xoay mặt đi chỗ khác không khỏi trách thầm.

- Tại sao ta lại gọi hần như vậy chứ? Ta cùng tên kia gặp nhau chứ được ba canh giờ. Lệ Ảnh ơi Lệ Ảnh, người là kẻ đã có chồng sao lại có thể nói ra những lời khác với nam nhân nào khác chứ.

- Chu phu nhân nếu đã không chê thì cứ xưng hô ta như vậy a, dù sao Trần mỗ cũng vô cùng ưa thích, so với Trần đạo hữu thì nghe thân mật hơn rất nhiều.

Trần Duyên lòng vui như mở hội, hần không ngờ mọi chuyện lại tiến triển vô cùng nhanh chóng. Đối với vị phu nhân tuyệt sắc này nói hần không có bất kì thêm muốn nào chính là giả dối. Dù biết Chu Lệ Ảnh là nữ nhân đã có chủ nhưng thì sao chứ? Chỉ cần hần ưa thích cùng nàng rõ ràng không ghét bỏ, hần bắt nàng đi thì tên phu quân kia biết nơi đâu mà tính toán nọ nần. Sợ rằng khi hần tìm tới nơi thì nữ phụ mê người này đã tâm không còn vẫn vườn gì nữa.

Hần đưa tay trước mặt nàng, nữ nhân hiểu ý bèn lên ngón tay thon dài chạm vào bàn tay to lớn kia. Lần đầu có chút rụt rè, nàng chạm nhẹ rồi rút lại nhưng sau cùng vẫn thỏa hiệp để hần đỡ nàng đứng lên. Sau nhiều lần tuyệt tề ngã phải chống đỡ vào vai hần, đồ mặt như thiếu nữ lần đầu cùng tình nhân va chạm. Eo thon của nàng bị hần tay lớn quàng qua chống đỡ ngọc thể bước tới gần đồng lứa.

Đón lấy một cây cá nướng từ tay hần, nàng miệng nhỏ khẽ nhai. Hương vị trần đời hiếm thấy lan tỏa trong miệng, khiến nàng không khỏi tự nhủ do bản thân quá đói nên dù ăn gì cũng trở thành sơn hào hải vị. Song mục hàng long mi cong vút nhẹ chớp, điểm phụ ngáy ngốc ngắm nhìn Trần Duyên điên cuồng xâu xé xâu cá trên tay không biết chán. Đôi tay chống cằm ngáy ngốc hồi lâu thì mặt trời đã lặn lúc nào không hay.

Trần Duyên lại diu nàng quay về tiểu động mà hần tốn công khai phá. Bên trong tuy hoang sơ, mộc mạc lại không bản thiếu chút nào. Hần ra ngoài rồi lại quay trở về, trong tay còn cầm theo thật nhiều lá, làm cho nàng một chiếc giường nhỏ nghỉ tạm.

- Trần công tử, ta...thật sự đã mang lại rất nhiều phiền phức. Có ta đi cùng chỉ cản trở công tử truy tìm cơ duyên, hay là để ta tự chăm sóc...

- Chu phu nhân sao lại nghĩ như vậy, cái gì là gặp chuyện bất bình ra tay nghĩa hiệp ta đều hiểu. Nay đã gặp phu nhân trong tình cảnh này nhắm mắt làm ngơ khác gì một kẻ không tìm không phôi chứ.

Hần hào khí đầy người, trên gương mặt tỏ rõ sự quyết tâm không thể nào lay chuyển. Chu Lệ Ảnh trên mặt đỏ hoe cuối đầu cảm tạ, nữ phụ lo lắng hần cũng sẽ như trượng phu của nàng trong đầu chỉ nghĩ tới lợi ích. Khi biết được nam nhân kia sẽ vì mình mà ở lại làm cho nàng nội tâm cảm kích khôn cùng.

Đêm đó Chu Lệ Ảnh dù không muốn nhưng bị Trần Duyên bắt ngã lưng trên chiếc giường vừa làm, riêng hần chỉ đắp một tấm chăn được làm từ lá cây ngồi tựa lưng gần đó.

- Tách...tách...RẦM!

Trong màn đêm mưa như trút nước, cái rét buổi tối chỉ có một chút là khó còn khó có thể chống trả hướng chỉ là cơn mưa nặng hạt này. Nàng nhục thể nữ nhân lại cực kì suy yếu, bởi vai thon gầy run lên không thể nào yên giấc.

Mỉm cười mở ra, Chu Lệ Ảnh hoảng hốt trông thấy Trần Duyên vẫn một mực ở nơi đó, hần một chút không dịch chuyển mặc cho từng đợt mưa rơi như trút nước. Thì ra hần cố tình ngồi đây để che mưa chắn gió cho nàng, điểm phụ khóe mắt cay cay, trái tim bỗng đau như thắt lại. Sau một khắc lưỡng lự nàng cắn chặt môi mím, cất lên tiếng gọi.

- Trần công tử, Trần công tử...

Chu Lệ Ảnh thanh âm dù là sắt đá cũng phải tan chảy, Trần Duyên mi mắt nhắm nghiền khó lòng cưỡng lại vị phu nhân kia mị nhãn.

- Ta cảm thấy trong người đột nhiên rất lạnh, Trần công tử hãy vào đây với ta nha!!!

Hần tâm trí như bị nàng khống chế, trong đôi mắt ngây dại chỉ còn lại thân ảnh của Chu Lệ Ảnh. Như kẻ khát nước lâu ngày tìm được dòng suối nhỏ, Trần Duyên khát khao mãnh liệt trối dạ bước lại gần nàng.

Điểm phụ nhận ra Trần Duyên nhìn nàng say mê không dứt, nội tâm vốn thấp thòm dần dịu lại. Nàng chủ động nhích dần bộ căng tròn, lộ ra một chỗ trên giường là ý định đã không thể che giấu.

Chu Lê Ánh tay ngọc chủ động cầm tay Trần Duyên dìu hắn lên ngồi sát bên nàng. Diễm phụ lấy trong ngực áo một chiếc khăn hoa, dịu dàng chấm từng giọt nước còn đọng lại trên người hắn. Nàng hồ hập có chút dòn dập, hơi thở như lan khiến cho Trần Duyên cũng bị hương thơm từ người nàng cuốn hút. Nhưng hắn vẫn chưa hề chủ động ra tay, mặc cho mỹ phụ ân cần hầu hạ.

Mái tóc đen óng ả, xoắn dài như thác được nàng xoa xuống. Ban đêm khi nghĩ ngợi đạo bào bức bách lại cản trở nàng yên giấc nên đã được Lê Ánh thoảng nói rộng. Diễm phụ cuối người thật sâu chăm chú từng chút một, ngọc thủ vô cốt vô dục từng li từng tí trên đôi vai cường tráng của Trần Duyên vô tình lộ ra thấp thoáng cánh sen tiều yếm.

Khăn hoa dọc theo khuôn ngực cường tráng chạy dọc theo từng múi cơ, tất cả đều được nàng chú trọng chăm sóc. Tay nhỏ đã tới lưng quần, Chu Lê Ánh mỹ diễm khuôn mặt đỏ bừng. Nàng ngón tay thon dài chạm vào hắn dây lưng, đôi mắt như ngân nước ngược lên nhìn Trần Duyên như muốn sự đồng ý của hắn.

Đạo bào trễ nãi làm lộ ra bờ vai quyến rũ, Trần Duyên khẽ chạm rồi lại dịu dàng di trượt lên chiếc cổ cao cao. Tay hắn đi tới đầu, nơi đó liền trở nên đỏ hồng nhiệt lượng cũng tăng không kém. Chu Lê Ánh ngọc thể ngượng ngùng, không ngờ chỉ bị Trần Duyên chạm nhẹ đã khiến nàng không thể kiểm soát bản thân, thư sướng hồ hập có phần mãnh liệt.

- Tùy ý phu nhân.

Nàng như được ân trên ban xuống mệnh lệnh, Chu Lê Ánh song thủ gắt gao nắm chặt lấy Trần Duyên dây lưng rồi lại lưỡng lự. Nội tâm của nàng đang dằng co giữa khao khát trống trải cùng mặc cảm tội lỗi. Nàng nữ nhân đã không còn trinh tiết lại giữa chốn rừng sâu nước độc cùng nam nhân xa lạ làm ra chuyện người đời căm phẫn. Trong lúc diễm phụ còn đang mong lung thì ngọc thủ đã bị Trần Duyên tóm chặt, hắn cao ngạo nở nụ cười khiến cho nàng ngất ngây.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Đêm mưa lạnh lẽo (2) 18+(Hơi nặng)

Chu Lê Ánh sưng sốt muốn rút tay trở về.

- Trần công tử, hay là... dừng lại tại đây thôi. Chúng ta nếu thật sự tiếp tục thì ngươì danh tiếng sẽ bị một nữ nhân không còn trinh trắng như ta bị hủy hoại không còn.

- Phu nhân nàng còn chưa hiểu được lòng ta, Trần Duyên này từ khi gặp nàng đã thật sự đem lòng yêu thương. Ta còn lo rằng nàng sẽ chán ghét ta, không muốn ở bên cạnh ta.

Nàng chực bật khóc, thì ra hắn không xem thường nàng. Tại nơi này đối với nữ nhân hai chữ trinh tiết luôn được xếp hàng đầu. Mỹ phụ dù đã rơi vào lưới tình của hắn nhưng vì xấu hổ nàng không còn trong trắng nữa, mà còn tệ hại hơn khi đã là một nữ nhân đã có trượng phu vẫn muốn cùng hắn làm cái chuyện tày trời kia, hai chữ “trinh tiết” đã bị nàng chôn vùi xuống vực sâu vạn dặm.

- Chàng...chàng không chê ta?

- Phu nhân, làm sao Trần Duyên ta có thể chối từ nữ nhân tuyệt diễm như nàng được.

- Gọi ta là Lê Ánh.

- Được. Lê Ánh, nữ nhân của ta.

Tay ngọc không còn kháng cự được hắn diu dắt dần xâm nhập vào nơi thần bí nhất của nam nhân. Diễm phụ không còn thần tình bá đạo như trước, nàng trông như một tiểu cô nương ngại ngùng khảm phá mọi thứ.

Sắc mặt có chút trầm trọng, tay ngọc khi vừa chạm vào thứ gì đó cứng rắn như thiết còn lại tỏa ra nhiệt lượng không nhỏ. Tuyệt sắc gương mặt như tô điểm thêm một màn phấn hồng, nàng ngại ngùng nhưng được Trần Duyên khuyến khích, diễm phụ làm liều. Nhẹ nhàng vòng lấy tiểu Trần Duyên, nàng tay kia kéo xuống hắn cuối cùng vật phòng bị.

- AH!!!

Chu Lê Ánh bật thốt. Nàng song mục khó tin chăm chăm nhìn vào thứ kinh khủng trước mắt. Trần Duyên long côn không khỏi quá lớn đi, nàng hoảng sợ không rời mắt.

- Thứ...thứ đó có thể cự đại như thế này sao?

- Lê Ánh ngoan, nơi đó của ta thật sự rất thống khổ a, nàng còn không mau xoa dịu cho nó.

Trần Duyên đắc ý.

- Thứ này rất ấm áp, tiếp rất thích. Chỉ muốn giữ của chàng cự long mãi không buông tay ra thôi.

Trong chớp mắt Lê Ánh, lấy lại khí chất vốn có. Nàng sao lại có thể để hắn đắc ý, diễm phụ ném cho hắn một tia mị nhãn. Song thủ vô cốt loạn động, nàng cần trọng ôm ấp cùng đủ loại thủ đoạn trên cự long của hắn.

- Học...học...học, nàng quả nhiên là bảo bối chí mạng của nam nhân mà. Chỉ cần có nàng bên cạnh sợ rằng dù là nam tử hắn cốt khí rắn rồi cũng không muốn rời giường đi.

- Đáng ghét, cái gì là nam nhân bảo bối, ta chỉ là bảo bối của một mình chàng thôi.

Nàng vừa kích thích đồng thời cùng hắn nói ra những lời dâm dục khó tin, tất cả chỉ vì muốn nam nhân của nàng có thể tận hứng. Quả nhiên không để nàng phí công vô ích, cự long lúc này đã lớn hơn một vòng, tỏa ra khí thể uy nghi như muốn nàng triều bái.

- Nàng kĩ thuật lại điều luyện như vậy, có phải trước đây đã cùng lão công nàng luyện qua rất nhiều không?

- Hừ, hắn cùng phế nhân còn không bằng, chỉ được một hai hồ hập đã mềm nhũn làm sao có diễm phúc để tiếp tung hết “tuyệt kĩ” được chứ.

Diễm phụ gối đầu lên chân hắn, để cự long đặt trên má mình. Nàng lưỡi thơm liếm láp hắn long châu, dùng toàn tâm toàn ý phục thị đế vương của nàng.

- Tao nữ, nàng không được ích kỉ như vậy được, nhìn xem tay của ta cũng đang lạnh buốt đây.

- Thiếp có tội, để tao nữ này ủ ấm chúng cho chàng.

Diễm phụ dâm mãnh nở nụ cười, song thủ to lớn được nàng bắt lấy, sau đó chúng bên trên thiếp thân áo yếm. Nơi trọng yếu bị bao lấy nhưng nàng không hề lo sợ, mặt nhăn khiêu khích làm cho Trần Duyên hóa đục sôi trào.

- Hừm, chỉ như vậy không thể nào thỏa mãn ta được.

- Ah! Chàng...chàng dùng mạnh tay như vậy nha.

Hắn già đồ giận dữ, nói lòng nàng đạo bảo. Thiếp thân áo yếm đã căng cứng vì không còn đủ sức giam cầm hung khí bên trong. Lốp phòng bị kia cuối cùng cũng bị Trần Duyên gạt bỏ, không khiến hắn thất vọng, hai đại cự sơn như muốn nhảy tung ra ngoài. Dù y phục vốn rộng rãi nhưng lại phải buông kiểm đầu hàng trước sự vĩ đại của chúng. Tiền vốn của nàng quả thật lợi hại, dù ngực áo đã được Trần Duyên mở ra nhưng “chúng” vẫn có thể đặt trên đó, đôi gò bồng đảo không vì thế trở nên dị dạng mà vẫn giữ được khe ngực hình dáng.

- Tình nhân của thiếp, chàng đã vừa lòng chưa?

- Tuyệt mỹ, tuyệt mỹ. Nàng nhìn xem, chúng chính là tạo vật đẹp nhất thế gian. Lớn mà lại căng tròn vô cùng a, tuy chưa chạm vào nhưng ta khẳng định hai đại bạch thỏ này chính là hung khí lợi hại nhất thế gian.

- Đó là do thiếp đã tận công chăm sóc chúng, mấy mươi năm nay vẫn chưa có kẻ nào có thể hưởng dụng, chỉ làm lợi cho chàng thôi.

Trần Duyên thêm khát đã lên tới cực đỉnh, nước miếng không thể kiểm soát chảy ròng ròng. Hắn như một tiểu hải tử thêm khát, điên cuồng lao tới hàm răng bị chôn sâu vào nơi thần tiên. Song thủ mạnh mẽ nhào nấn “chúng” muốn hình vạn trạng. Tiểu đầu hồng hồng đã căng cứng, vênh lên khiêu chiến với hắn.

- Chàng...chàng mau dùng lực thêm nữa, sướng...sướng quá...

Hai tiểu đầu một bên được Trần Duyên dùng miệng bú mút như tiểu hải tử. Còn bên kia thì lại được nhát thủ của hắn vờ về một cách điên cuồng.

- Tao nữ nhân, nàng có vẻ vô cùng hưởng thụ a. Có phải trong này khô hạn đã lâu rồi đúng không?

Chu Lệ Ảnh không còn cố kỵ, nàng rên rỉ thanh âm nức nẻ từng cơn. Diễm phụ đối với Trần Duyên dám dâng hành động dù có hoang đường tới mức nào đều nhiệt liệt phản ứng.

Giương mặt tuyệt mỹ cùng miệng nhỏ nhắn kêu gọi đang bị lấp đầy bởi Trần Duyên cự long. Hắn hung ác ngồi lên trên bầu ngực căng tròn, song thủ chộp lấy đầu tóc nàng lại gần cự long giận dữ. Lệ Ảnh không vì như vậy mà cảm thấy nhục nhã, diễm phụ thập phần phối hợp miệng nhỏ mở lớn dùng hết sức bình sinh thôn phệ cự vật to lớn kia.

- Ha ha ha tao nữ, nàng đúng là bảo bối không làm ta thất vọng, nuốt sâu vào nữa a. Để suốt cuộc đời này nàng sẽ khắc ghi hương vị mãi mãi không thể quên.

Diễm phụ tao lãng sắc mặt buông bỏ, không cố kỵ để mặt Trần Duyên tóm lấy tóc nàng chơi đùa nàng miệng thom. Cự long bá đạo ra vào liên tục, có khi đâm sâu xuống tận cổ họng nàng như thể không có hồi kết.

- Ta bắn a...

Cuối cùng hắn cũng đã phóng xuất, mấy tháng nay thanh tâm quả dục rốt cuộc cũng có thể được đền đáp. Tinh dịch nhiều không đếm xuể mạnh mẽ bao phủ lấy miệng nàng. Tới khi nữ phụ không thể nào kịp thời đem thứ nhơn nhớt kia nuốt xuống thì Trần Duyên lại bắn lên nàng tuyệt mỹ khuôn mặt.

- Cho thiếp nữa đi, hương vị rất hảo a, thật là đặc...được tắm trong tinh hoa của chàng thiếp không phải là đang nằm mơ nha.

Dâm phụ thêm khát biểu hiện khiến bất kì nam nhân nào cũng trở nên điên cuồng. Nàng quy phục xuống hắn dưới chân Trần Duyên, hai tay nâng lên thần tình thêm khát đón nhận hắn tinh hoa. Từng dòng tinh dịch đặc sệt được tao lãng nữ nhân xoa khắp người như thể đó là mật thủy, nàng còn hứng lấy một vốc đặc sệt tinh dịch kia, môi mềm khẽ mở, chiếc lưỡi tham lam cuốn lấy chúng thành những sợi kéo dài về mặt thập phần hưởng thụ.

- Công tử, chàng quả nhiên rất lợi hại a, nếu như số tinh hoa vừa rồi bắn vào trong hạ thể của thiếp sợ rằng thiếp cũng không thể giữ nổi về ngoài trung trinh để những kẻ ngoài kia dòm ngó rồi.

- Ta mặc kệ nàng bên ngoài thế nào, dù nàng có là ma đầu giết người không ghê tay nhưng khi trở về lại trở thành tao lãng nữ nhân của Trần Duyên ta a.

Lệ Ảnh phục dưới chân, giúp Tiểu Trần Duyên bên dưới cần trọng tẩy rửa. Ngoài kia con giông đã tan, thái dương cũng sắp ló dạng lộ ra một vị phụ nhân y phục không chỉnh tề, trên người dính đầy dâm dịch. Nàng còn đang hưởng một vị nam tử cực cung hầu hạ, chỉ cần nghĩ những tên gia nhân trong nhà trông thấy cảnh tượng này cũng khó lòng chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: 18+(rất nặng)

Dưới dòng thác hàng vạn giọt nước rơi lã chã, một bóng người thập phần gọi cảm đứng lấp ló. Trần Duyên thủ vị ngẩng nhìn, nàng vuốt tóc dài, sườn mướt vượt qua kiêu đồn quay lưng về phía hắn. Tuy nơi trọng yếu đã tóc dài che khuất nhưng dáng người của nàng cũng đã khiến cho biết bao nam nhân dù chết cũng phải đắm đuối vào.

Chu Lệ Ảnh nhìn Trần Duyên đã gấp không chịu được, nàng mừng thầm trong lòng. Đi vào bên trong thác nước khoáng lên người đạo bảo đã khô, uyển chuyển xuất hiện trước mắt hắn.

Do người ngọc vẫn còn ước nước nên đạo bảo như dán chặt vào, ôm lấy từng bộ vị mê người. Chu Lệ Ảnh tuy không quá cao nhưng bù lại nàng kiêu đồn lại vô cùng vênh cao. Đồng thời ngực lớn lại còn đang căng tràn nhựa sống Trần Duyên nhiều lần thăm nghĩ có cơ hội hắn liền để một tách trà lên chúng, e rằng hung khí mê người kia cũng có thể nâng đỡ được. Nàng không như Hạ Thảo mang vẻ đẹp thuần khiết hay Kim Liên đào dạt khát khao dục vọng. Lệ Ảnh khí chất mỹ phụ lại mười phần nồng đậm, từng đường nét trên cơ thể nàng đều khiến nam nhân bên dưới phải kháng nghị.

- Công tử, phải bắt công tử nhả nại tới lúc này. Thiếp thân có tội.

- Gọi ta là tướng công.

- Uhm! Tướng công.

Nàng rụt rè, ngại ngần nói ra 2 chữ tướng công. Ngay tức khắc Trần Duyên hướng miệng đẹp của nàng tập kích. Miệng lưỡi giao thoa, làn môi điểm phụ căng đầy mềm mại càng khiến Trần Duyên mê say. Hân chiếc lưỡi tham lam, tách ra răng ngọc, xâm nhập vào khoang miệng của nàng mà thỏa thích tàn phá.

Chu Lệ Ảnh đề mê tới mức là người, nhục thể không còn chút sức lực. Miệng nhỏ linh tuyến không thể khống chế chảy dài. Nếu như Trần Duyên không giữ chặt lấy ngọc thể thì sợ rằng nàng đã ngã quy xuống.

Trần Duyên khó khăn tách ra, hai chiếc lưỡi vẫn còn níu kéo từng tia hương vị cuối cùng của nhau tới mức nước bọt kéo dài thành tia. Nàng cùng hắn đều thở dốc, cả hai dường như đều cảm nhận được thanh âm trái tim loạn nhịp. Điểm phụ thần sắc ngọt ngào, nàng tay ngọc bạo gan chà sát Trần Duyên đũng quần, hơi thở như lan tiếng lại gần tai hắn thì thầm.

- Đêm qua thiếp vẫn chưa được tận hưởng nha.

Lời nhắc nhở tràn ngập khiêu khích cùng dẫn dụ mùi vị đã đánh động Trần Duyên hỏa nhiệt. Hắn cười gằng vu sướng bé thóc nàng lên, nhất thúc cuồng nằng nằng phi mĩ kiêu đồn báo hiệu một “trận chiến không khoan nhượng” sắp tới với nàng.

- Ah...

Chu Lệ Ảnh bất ngờ bị Trần Duyên ném xuống giường cỏ, nàng gợn dỗi biểu môi quay mặt đi. Trần đại sắc lang xấu xa tập kích từ phía sau, tay heo trơn trượt trên đạo bảo rồi lần lượt tiến vào bên trong chế trụ hai ngọn đại phong bạo mẫn.

- Sắc lang, chàng...chàng...đừng vội vàng như vậy, để thiếp thoát y phục ra trước đã.

Điểm phụ ngọc thể cũng vì bị hắn trêu đùa nên vô cùng mẫn cảm, nàng khó khăn thốt thành lời.

- Ta lại muốn kiên chết nàng trong khi tao lãng phu nhân vận y phục, nàng không thấy đó cũng là một lại tình thú sao?

- Xấu nam nhân, tùy ý chàng.

Những lời hân thi thầm vào tai càng khiến cho nàng thập phần mong chờ, cả người cũng đã tùy quân (lang quân) xâm lược.

- Nhưng mà đêm qua không phải tướng công đã ra rất nhiều rồi sao, nếu cố tình gượng ép sẽ đối với chàng bất lợi.

- Tao nữ nhân, nàng còn không phải đã sớm thêm khát thứ này, có sao lại cố tình đưa đẩy chứ.

Hắn cười ha hả, dưới quần đã cộm lên rõ ràng hung thú bên trong đó đã vô cùng đói khát, không hề có biểu hiện gì là sau một đêm hung hăng càn quấy.

- Tướng công xấu, người ta thật tâm đều là nghĩ cho chàng mà.

Chu Lệ Ảnh thầm mừng rỡ, tay ngọc còn gấp hơn cả hắn. Nàng yếu điệu không khác gì một thể từ công dung ngôn hạnh hầu hạ tướng công thoát y phục.

- Bắp!

Quần dưới vừa được kéo xuống, nàng chực hoảng hốt vì có một vật gì đó va vào mặt ngọc. Đến khi nàng nhìn lại, thì ra cự long của hắn đã không thể kiềm chế đã ngóc đầu lên thị uy. Tao lãng phu nhân liếc mắt đưa tình, nàng chiếc mũi cao, thon dài thỏa mãn hít vào cự long mùi hương. Nam nhân mạnh mẽ hương vị như muốn đánh đổ Lệ Ảnh, nàng ngây ngất một hồi rồi phục thị hắn.

- Ha ha ha Lệ Ảnh, nàng có vẻ đã yêu thích mùi vị của thứ này a.

- Không phải tất cả đều do chàng gây ra sao, làm cho thiếp say mê không thể nào dứt ra được. Sau này thiếp phải biết làm sao đây.

Nàng nũng nịu nâng niu vật chí ái trên tay, thêm khát liếm láp như một nữ hài lần đầu được thưởng cho kẹo hồ lô thơm ngọt.

- Sướng...sảng khoái, tao lãng mĩ phụ, nàng không cần phải lo chuyện sau này. Chi sợ dù nàng muốn trốn chạy cũng không thể thoát khỏi tay Trần Duyên ta.

Trần Duyên thư sướng tới mức không thể kiềm nén, hân đối với thủ đoạn phục thị của nàng vô cùng mong chờ. Nói không ngoa thì trong số những thể từ của hắn chỉ riêng về mặc này nàng xếp thứ 2 không hề nào dám tranh đệ nhất đi.

Điểm phụ sau khi đã làm cự long trở nên ẩm ướt, nàng nghe theo Trần Duyên chỉ đạo song thủ chống lên cự thạch hướng kiêu đồn về phía hắn.

Trần Duyên xấu xa thoát xuống nàng quần, tức khắc hiểm địa trọng yếu nhất của nữ nhân đã hiện ra. Dùng một đầu ngón tay quệt một chút chất lỏng đang rỉ ra từ nơi ấy, trước sự chứng kiến của nàng Trần Duyên thật tâm hưởng thụ.

- Rất ngọt a, nàng có phải đã ăn rất nhiều mật ong a, nếu không nơi này lại không thể ngon ngọt được như vậy.

- Tướng...tướng công nếu ưa thích tới vậy, thiếp thân thể này tùy ý chàng định đoạt.

Trông thấy Trần Duyên vì nàng mà không tiếc hạ mình uống thứ dâm dịch kia khiến Lệ Ảnh càng đối với hắn yêu thương không dứt. Ở thời đại này trọng nam khinh nữ luôn hiện hữu, mặc cho nữ nhân vì bọn hắn mà đã hạ nhục mình tới mức nào nhưng những tên nam nhân kia chỉ xem nữ nhân không khác gì công cụ thỏa mãn bọn hắn, sau khi sinh con nói dối nhan sắc không còn được như trước liền bỏ bê không quan tâm tới. Thủ hồi nam nhân trên thế gina này được mấy kẻ như hắn chứ.

- Ah...ah...thiếp vẫn chưa quen...chàng đừng...bắt ngờ như vậy ah...

Được sự cổ vũ từ nàng, Trần Duyên không ngần ngại tiến sát vào hắn ưa thích địa phương. Hạ thể của nàng ở gần Trần Duyên hơn bao giờ hết, theo từng nhịp thở của nàng mà nơi đó cũng vận động “khép, mở” theo làm cho Trần Duyên vô cùng thích thú. Hắn tính nghịch thời một hơi vào khiến nàng giật bản mình, điểm phụ oản người xuống cổ sức giữ lấy thân thể đứng vững cùng nội tâm mong chờ tiếp tục được Trần Duyên chơi đùa.

Hạ thể chất dịch đã nhiều hơn lúc trước, Trần Duyên biết được thời cơ đã tới. Hắn đưa miệng tới hôn vào tiểu đậu, sau đó bắt chợt ngâm chặt lấy toàn bộ tiểu cô nương của nàng ra sức hút lấy hút đẻ.

- Học...học...

Nàng sắc mặt ngây dại, Lệ Ảnh tâm trí lúc này đã phiêu diêu tới tận chín tầng mây. Nàng không tin rằng Trần Duyên lại dám làm ra hành động khó tin này, không thể thốt nên lời. Song cước thon dài kẹp chặt lấy đầu Trần Duyên càng khiến hắn dùng lực thêm nữa.

- Khà...sảng khoái. Nàng dâm dịch còn thơm ngon hơn cả mỹ tửu gấp vạn lần. Cả đời này nàng khẳng định không thể thoát khỏi tay tướng công được nữa, ta phải hấp nàng đến khô mới thôi.

Trần Duyên sáng khoái tham lam uống từng ngụm d*âm thủy, nơi đó lúng phúng một nhúm tiểu mao cũng bị dâm dịch cùng nước bọt của hắn làm cho toát loạn.

- Nay mỹ nữ, ta vẫn còn chưa thao nàng, đừng mong bỏ cuộc sớm a.

Hắn ôm chầm lấy ngọc thể của diễm phụ, bế thốc nàng lên mặt đối mặt với hắn. Cự long hùng dũng vẫn chưa được ăn no bụng cao đầu thêm khát con mồi.

- Thiếp...thiếp không còn sức lực nữa, chàng...chàng...

- Ha ha ha tới lượt tướng công phục thị nàng. Ta bảo đảm sẽ khiến cho nàng dục tiên dục tử.

Thân thể hắn cường tráng, nhẹ nhàng nâng nàng lên. Cự long tìm đến trước cửa huyết động, một đầu mãnh thú luôn tìm cách vờn con mồi của mình trước khi xoi tái. Trần Duyên quái ác quyết tâm không ngay lúc đó ban thưởng cho nàng niềm sung sướng, hạ thể của nàng cứ cọ sát trên thân cự long gân guốc làm cho mỹ phụ tường gằn đã khô cạn lại một lần nữa tiết thủy.

- Nữ nhân quả nhiên được làm ra từ nước, không ngờ nàng vẫn còn có thể tiết ra d*âm thủy nhiều tới mức này a.

- Sắc lang...chàng đừng trêu chọc...thiếp nữa.

Diễm phụ hạ thể loạn động càng lúc càng nhanh, nàng tiểu cô nương bên dưới đã ngựa ngáy không chịu nổi. Cảm giác trông rỗng như muốn tra tấn tinh thần khiến nàng như muốn phát điên.

- Nếu nàng quả thật đã không thể chịu được nữa thì hãy cầu xin ta đi.

- Lão công, chàng hãy...hãy để cự long đâm vào, tàn phá âm huyết này của thiếp.

Lệ Ảnh không còn giữ nổi mình, nàng lúc này đã bị dâm tính khống chế. Mỹ phụ sở hữu đường cong mê người, nàng chỉ cần đơn thuần đi đứng đã gọi lên nam nhân dục vọng. Vậy mà giờ đây nàng thậm chí còn một tay bóp chặt lấy của mình cự phong căng cứng, nhắm nút hạt đậu đỏ hồng dính phía trên. Tay kia lại tách ra hạ thể, để Trần Duyên có thể nhìn sau vào bên trong âm huyết khiến hắn mở rộng tâm mắt.

- Âm phụ, ta kiên chết nàng.

Trần Duyên cũng không thể gắng gượng, hắn cự long mạnh mẽ đâm sâu vào bên trong đập thẳng vào hoa tâm. Hắn cảm giác được nhục côn như được ngâm vào ôn tuyền, vừa ẩm ướt lại càng ẩm áp khó thể cưỡng lại.

- Cự...cự còn của chàng muốn...ah...làm chết thiếp mà, nhẹ...lực...ah...

Hạ thể của nàng bị căng cứng, một cơn thống khổ từ bên dưới lan tỏa ra khắp lục phủ ngũ tạng khiến cho nàng đổ gục xuống đất, trên môi chỉ có thể lắp bắp những thanh âm không đầy đủ. Nhưng cũng chỉ một lúc sau mỹ nhân rốt cuộc cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận Trần Duyên mạnh mẽ xâm nhập. Nàng không còn đau đớn, thống khổ chỉ là không còn khả năng loạn động như trước chỉ có thể mặc cho nam nhân của nàng tùy ý bày xếp.

- Lệ Ảnh, không phải nàng lúc này vẫn còn rất dâm đảng cầu xin tướng công đi?

Hắn nhục côn mạnh mẽ trườn sấp vào bên trong tiểu điền loa của Lệ Ảnh, song thủ càng không yên vị. Bộ ngực căng tròn kia kiên tục vận động trước mắt khiến Trần Duyên khó lòng để cho qua. Song thủ tóm chặt lấy bẹn chúng, Trần Duyên hung ác ép hai đại nân thấu lại với nhau tới mức biến dạng. Hai viên tiểu châu hồng hào, chà xát rồi bị hắn cùng lúc đưa vào nhắm nhắm nút.

- Mạnh nữa lên chàng ơi...kiến chết thiếp đi. Tao phụ này sinh ra là để chàng đưa bôn.

Song phong được Trần Duyên tận tình chăm sóc, Lệ Ảnh càng trở nên dục tính công tâm tới mức đã tiết thân 3 lần. Trong lúc hành hạ nàng, hắn trong miệng lưu lại hương vị ngọt ngào khó tả khiến hắn bất chợt ngoài ý muốn.

- Là...là sữa! Lệ Ảnh nàng...

Cự phong bỗng chốc căng tràn sữa trắng, từng dòng ngọt ngào sữa mẹ phun ra như đồng thủy phá bờ đê bắn lên khắp người hắn.

- Thiếp...đã từng sinh hạ nữ nhi, thiếp...thiếp không có cố ý che giấu chàng đâu chỉ là...chỉ là thiếp không đủ dũng khí nói ra sợ chàng sẽ...ah...

Lệ Ảnh phút chốc sợ hãi, nàng điều nàng lo sợ thật sự đã tới. Hắn đã phát hiện ra nàng đã sinh hạ hài nhi cho nam nhân khác. Mỹ phụ trong cơn cực khoái đã nguội lạnh trở lại, nàng lo sợ thân sắc biểu thị không thể nào giấu giếm.

Nhưng nàng lại càng bất khả tự nghị, nam nhân kia lại không hề nổi giận dù nàng đã che giấu sự thật động trời này. Trần Duyên dường như mặc kệ lời nàng thú tội, hắn vẫn chỉ chú trọng tập kích hùng phong thỏa thích hấp nàng sữa ngọt.

- Ha ha ha đây là lần đầu ta được thưởng thức tư vị này a, dù là mỹ vị của thần tiên cũng không thể nào sánh bằng.

Trông thấy hắn hân hưởng chúng đến mức quên trời quên đất, mỹ phụ như được chết đi sống lại. Nàng càng ép mạnh đầu hắn vào nơi nhu mềm của mình, tay tác động để chúng tiết ra càng nhiều nhằm thỏa mãn Trần Duyên thứ yêu thích.

- Ah...ah...thiếp ra...học...học...hào trưởng nha...chàng đúng là muốn kiến chết âm phụ này mà.

Chu Lệ Ảnh đã được Trần Duyên đưa lên đỉnh vu sơn hơn 10 lần, cuối cùng nàng cũng đã khiến Trần Duyên giải phóng hần tinh hoa. Tinh dịch nhiệt lượng như muốn đun nóng mĩ phụ hoa tâm. Nàng thư sướng tới mức vô lực, tứ chi buông thả. Ngay khi Trần Duyên rút cự long ra khỏi hạ thể thì nàng dầm huyết bắn phụt ra vì không thể chứa nổi hần số lượng lớn tinh hoa. Ngực lớn phập phồng lên xuống, Lệ Ảnh nồng đậm hạnh phúc mỉm cười, khi đối diện với nam nhân trước mắt mĩ phụ đã thập phần khẳng định hần giờ đây chính là tướng công duy nhất và suốt kiếp của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Khó hiểu kinh hỉ (16+)

Chu Lệ Ảnh sau một ngày hoang đường cùng hần nàng phong vận càng trở nên thu hút ánh nhìn, Trần Duyên cứ yêu thích dính lấy mĩ nhân không làm cách nào có thể tách ra.

- Tướng công, thiếp vốn đã có nữ hài, chàng không vì lẽ đó mà chán ghét thiếp chứ?

Từ khi song phong nàng tiết sữa trở lại, Trần đại sắc lang đối với diễm phụ nàng càng trở nên yêu thích không thôi. Trông hần như tiểu hài từ ngã vào lòng nàng tham lam hấp đi dòng sữa của nàng, Lệ Ảnh thập phần vui sướng nhưng vẫn chưa hết bồn chồn bời vì Trần Duyên với chưa xác thực rằng hần có thật sự tha thứ cho nàng.

- Nếu ta muốn nàng từ bỏ nữ nhi kia, liệu nàng có nghe theo lời ta không?

- Thiếp...hức...hức...tướng công, chàng thật vô sĩ mà. Sao lại đặt ra điều kiện này với thiếp chứ?

Lệ Ảnh òa khóc thảm thương. Trước kia khi Trần Duyên vẫn chưa hiện diện trước mặt nàng thì nữ nhi chính à nguồn sống duy nhất, là nguyên nhân để nàng có thêm nghị lực tiếp tục ở lại gia tộc kia. Nay hần lại hà khắc ép uổng nàng phải từ bỏ của nàng huyết nhục làm sao mĩ phụ có thể nhẫn tâm đây.

- Bảo bối ngoan, tướng công không phải bắt ép nàng chia rẽ cốt nhục. Giờ đây nàng chính là tâm can bảo bối của Trần Duyên này, nếu nàng vạn lần không muốn vứt bỏ nữ nhi thì ta làm sao trách nàng được chứ.

- Điều này là thật?

- Ta dám dùng tính mạng để khẳng định, nếu đó là nàng nữ nhi thì cũng xem là Trần Duyên này nữ nhi. Sao lại có thể cam tâm ghét bỏ đây.

Trần Duyên vỗ về diễm phụ, hần quả thật chỉ muốn trâu chọc nàng. Nàng trước kia quá khư hần vẫn có thể không đếm xỉa tới thì cứ sao lại vì nàng nữ nhi mà lưu lại khuất tất trong lòng chứ.

- Tướng công, đa tạ chàng đã không ghét bỏ, thiếp hạnh phúc quá cứ ngỡ như chàng là bảo vật mà thượng thiên ban xuống cho thiếp vậy.

- Chàng nhìn xem chúng lại chường đau nữa rồi, chàng không muốn thiếp thân phải khó chịu nữa đi?

Diễm phụ sung sướng ôm trầm lấy hần, niềm vui ập tới khiến cho song phong bỗng nhiên phình trướng. Máng y phục phía trước hai tiểu đậu đã ẩm ướt, Lệ Ảnh thần tình tao lãng, kéo nhẹ ngực áo lộ ra song phong non mềm, mịn màng vẫn còn lưu lại dấu vết cùng hoang cùng hần.

- Ha ha ha ta hấp nàng đến ngiên mất thôi.

Hai thân hình không mảnh vải che thân lại lao vào quần chiến, ngọc thể của Lệ Ảnh hoàn mĩ như ngọc thạch, nàng trời sinh thiên tư nhanh nhạy chỉ sau vài lần xem xét nét mặt đã có thể làm ra nhiều dạng vui đùa khiến cho Trần Duyên yêu thích không thôi, ngày đêm rồng rừi trên người nàng. Đến khi cả hai muốn tiếp tục hành trình đã là chuyện của 3 ngày sau đó.

- Tướng công, chàng xem chân của thiếp không ngờ đã lành lại rồi.

Lệ Ảnh ngoài ý muốn, gót hồng phẳng lì tron nhẵn. Một chút dấu vết chứng minh nơi đó đã từng xuất hiện vết thương sâu cũng không thể nhận ra. Diễm phụ niềm vui ngoài ý muốn, nàng còn nghĩ rằng y nhất cũng phải 10 ngày nữa tháng thương thể mới có thể lành lặn. Nhưng chỉ sau 3 ngày vân vũ cùng Trần Duyên không thể chú trọng chăm sóc mà vẫn có thể lành lặn lại như trước.

- Quả nhiên đã thương thể đã lành, đó chính là tin tốt a.

- Đây là dấu hiệu của thần thông Thiên Hạ Hồng Lô chữa lành, không gian này...không thể giam cầm thần thông.

Ngoài mặt Trần Duyên cũng vì nàng bình an nói lời chúc mừng. Nội tâm lại chấn động không nhỏ, thời gian vừa qua pháp lực đều đã bị phong tỏa khiến tu sĩ biến trở về phạm nhân, trở thành con mồi ngon lành trong miệng yêu thú.

- Không sai, thần thông từ trước tới nay đều là năng lực bí ẩn không ai có thể hiểu thấu. Chủ nhân bí cảnh này cũng không ngoại lệ, hần dù có pháp lực khủng bố tới cỡ này cũng khó lòng đánh động tới thứ mà ngay cả hần cũng mù tịt.

- Tướng công, chàng cũng nghĩ là có thứ gì không đúng sao?

Sắc mặt hần dầm chiêu suy nghĩ không thoát khỏi con mắt của nàng, mĩ phụ nội tâm lo lắng.

- Đương nhiên là không bình thường, đều là do tướng công ra sức “chăm sóc” chúng nên nàng mới mau chóng khỏe lại a.

- Tướng công xấu, tướng công đáng ghét. Thiếp không muốn nói chuyện cùng chàng nữa.

Lệ Ảnh nhớ lại 3 ngày hoang dục điên cuồng, ngượng ngùng quay lưng giận dỗi.

Tâm trạng thoáng tốt, cả 2 dừng lại dưới một góc cây nghỉ ngơi. Gối đầu trên mĩ cước của nàng Trần Duyên vắt óc suy nghĩ làm sao tìm ra lợi hại linh trùng để hần có thể thi triển ra thần thông Thần Không Vận Trùng.

- Loạt xoạt...

- Có động tĩnh.

Lệ Ảnh pháp kiếm không rời tay nhanh chóng tuốt ra khỏi vỏ, nàng tuy pháp lực không còn nhưng linh mẫn của một Trúc Cơ tu sĩ không thể xem thường.

Từ trong bụi cây, một đầu yêu thú tương tự đại khuyến. Trên người không hề toát ra sát khí có lẽ yêu thú này chỉ tính cờ đi ngang qua. Nhưng lại vô tình khiến Trần Duyên chú mục lại chính là thứ mà đầu yêu thú kia đang giữ trong miệng.

- Đùng để cho nó thoát.

Hai người xông lên, chỉ trong chớp mắt đã khóa mọi đường lui của yêu khuyến. Nhận ra bản thân đã rơi vào thế gọng kềm, yêu thú hung hăng nhả ra vật kia xông vào công kích Lệ Ảnh.

Diễm phụ sau khi thương thế lành lặn từ sau trong nội thể chợt phát hiện một cỗ nội lực thần bí. Không những giúp nàng chống chọi lại với thời tiết thất thường, đồng thời lực lượng cũng gia tăng đáng kể. Hoàn hảo đỡ ngang vậy mà đã chặn đứng yêu thú công kích, không đợi nó có thể xoay mình, Trần Duyên tiến tới một thủ chém rớt đầu lâu của yêu khuyến đáng thương.

- Chẳng vì thứ này mà mạo hiểm chặn đứng đầu yêu thú không rõ tung tích kia sao?

Lệ Ảnh trông thấy Trần Duyên nhẹ nhàng nâng lên vật lạ kia cũng không khỏi hứng thú. Nàng hiểu rõ hẳn làm người cản trở không thể nào lại bất cẩn gây sự với những yêu thú bí ẩn ở nơi đây.

- Ha ha ha chính là nó, không thể nào sai được. Lão thiên quả nhiên cũng đứng về phía bốn đại gia ta a.

Hiếm thấy hẳn cường tiểu tới mức này, thứ thưởng dài Trần Duyên giữ trong tay bất ngờ lại có chút động đậy. Rõ ràng đầu sinh vật kì lạ này đã bị tổn thương không hề nhẹ, thậm chí là tính mạng đang nhanh chóng hao mất.

Trần Duyên đầu thế để chuyện đó xảy ra, hẳn ngay tức khắc mi tâm xuất hiện linh trùng ẩn kí. Một cỗ lực lượng quen thuộc tiến vào bên trong thân hình nhỏ nhắn kia. Một lúc sau hào quang dần tan đi, Trần Duyên thờ dài một hơi nhưng lại không thể che giấu được vẻ kinh hãi như điên trên mặt hắn.

- Tướng công, càng nhìn lại càng mà xem, không khác gì tiểu hài tử. Đầu trùng đất này mà cũng tính là bảo vật sao?

- Bảo vật?? Chưa đủ, lần xâm nhập bị cảnh này đây có thể xem như là thu hoạch lớn nhất của ta.

Đầu trùng đất này chính là mục tiêu Trần Duyên thêm khát bấy lâu nay, Địa Long Khâu hẳn hữu linh trùng được xếp vào vị trí đệ tam trên Vạn Trùng Bảng. Linh trùng này thập phần trân quý, tương truyền từ thời thượng cổ những tông môn lớn mạnh đều tìm mọi thủ đoạn bắt chúng về chôn thả trong vườn linh dược. Nói tới đây diệu dụng của Địa Long Khâu đã quá rõ ràng, không những thế chữ “Long” trong danh tự cũng không phải người xưng tâng bốc. Địa Long Khâu ẩn chứa trong mình một tia Long Huyết tương lại bất khả hạn định.

Lệ Ảnh biểu môi nàng không tin đầu linh trùng mệnh yếu kia lại có thể trân quý như lời Trần Duyên đã nói.

Mấy ngày hôm sau hẳn đối với tiểu trùng kia thập phần cung chiều, nước đưa tới tận nơi, thức ăn dâng lên tận miệng. Địa Long Khâu cũng cực kì đối với Trần Duyên ý lại, thương thế vừa lành hẳn là đã cuốn quýt bên hắn, cuốn lấy cổ tay Trần Duyên tạo thành một cái vòng kì quái.

Đối lập với hai chủ tớ kia, Lệ Ảnh lại thập phần không thoải mái. Nàng có cảm giác mấy ngày nay Trần Duyên không còn mặn nồng với mình như trước, thậm chí ban đêm hắn vẫn còn thao thức canh chừng cho tiểu trùng kia chứ không muốn cùng nàng hoan hỉ.

Nhiều lần trông thấy diễm phụ sắc mặt không vui khiến Trần Duyên phì cười, thì ra nữ nhân này lại ghen tức với một đầu linh trùng. Quyết không để thế từ thất vọng, đêm đó chờ cho Địa Long Khâu an giấc Trần Duyên lén lút bước lại gần. Lệ Ảnh cô đơn nằm lẻ loi một góc trên giường lớn khiến Trần Duyên xót xa. Hắn từ phía sau ôm trầm lấy nhục thể nhu nhuyễn vào cốt tủy thâm nhập vào tai nàng.

- Thế tử, là tướng công không đúng, ta vạn lần không nên bỏ quên nàng.

- Chẳng tâm trí còn nhớ tới Lệ Ảnh đã đủ để thiết vui mừng rồi.

Nàng nhỏ giọt lệ vui sướng, cả hai thít chặt lấy nhau vờn vờ tới khi cạn kiệt sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 199: Danh Bá Chi Bảng cường nhân

Một khoảng đất trống, hai người Trần Duyên cùng Lệ Ảnh đều đang chú mục. Đầu Địa Long Khâu về ngoài vỏ hại có chút rứt rề, thân dài chừng một thước co người lại giấu đi khuôn mặt thập phần đáng thương.

- Tướng công, chẳng thật sự nghĩ đầu tiểu trùng này sẽ làm nên chuyện gì to tát đây.

- Nàng đừng xem thường linh trùng này, bởi vì chúng thật sự vô cùng hiếm gặp, ghi chép về nó lại càng ít đến thương cảm nên không nhiều kẻ biết được sự lợi hại của Địa Long Khâu.

Địa Long Khâu ngoài kia sợ rằng đều đã tuyệt diệt không thể tìm thấy, Trần Duyên không ít lần tiếc rẻ. Nhưng mệnh thiên địa này khẳng định đã bị phong ấn từ thời thượng cổ, nên tiểu tử này mới có cơ may sống sót tới tận bây giờ. Khi cùng đầu ấu trùng này trao đổi thì dường như không còn đầu Địa Long Khâu nào khác, Tiểu Khâu này sợ rằng đã là đầu linh trùng cuối cùng còn sống sót thập phần đáng thương.

- Tiểu Khâu hãy cho ta thấy hình dạng thật sự của ngươi.

- Rống...

Linh trùng đồ án rực sáng tại mi tâm, trên thân của Tiểu Khâu cũng hiện ra hình dạng tương tự. Đầu tiểu trùng yếu ớt bỗng nhiên co giật mãnh liệt thân thể càng lúc càng phình to. Từ kích thước ban đầu bỗng chốc hóa lớn thành một đầu Địa Long Khâu đúng nghĩa dài hơn trăm thước, cao 3 trượng. Đồng thời sắc mặt ngầy thơ đã bị thay thế bởi sự giận dữ khôn cùng. Trên miệng máu hàng vạn chiếc răng nhọn hoắt lia chĩa không hề theo thứ tự, chỉ cần nghĩ tới bị thứ kia cắn ngập vào thân thể đó là không thua gì thủ đoạn tra tấn tàn độc nhất.

- Tướng công, tướng công. Đây là Tiểu Khâu thật sao?

- Khả khả, không sai. Đây là hình dạng thật sự của Địa Long Khâu, hưng thần một thời làm mưa làm gió từ thời thượng cổ khiến cho vô vàn bậc đại năng ngày đó phải sợ hãi mà tìm cách diệt sát không để lưu lại hậu họa về sau. Mà đây chỉ là một đầu ấu trùng chưa trưởng thành mà thôi.

Hình thể lúc này của Tiểu Khâu không khác gì trong ghi chép của Chu lão đề lại, đây rõ ràng là một đầu Địa Long Khâu thuần huyết mang lực lượng đáng sợ. Tuy chỉ là ấu trùng nhưng Trần Duyên vô hình cảm thụ được áp lực của Tiểu Khâu mang tới, điều mà chỉ những Trúc Cơ hậu kì tu sĩ mới có khả năng làm ra.

- Nhưng mà... Tiểu Khâu thần trí đã mất, thấp sợ rằng nó không thể nhận ra chàng mà quay sang công kích chúng ta.

Lệ Ảnh lo sợ cũng có lí lẽ của nàng, Tiểu Khâu sau khi được Trần Duyên giải phóng sức mạnh thật sự vẫn còn đang điên cuồng quấy phá, không những đất đá vô tri mà không ít những yêu thú nhỏ yếu cũng bị công kích, cả người rơi vào tầng tầng lớp lớp răng nhọn nhục thể bị loạn đâm mà chết.

- Tiểu Khâu, người quấy phá chắc cũng đã thỏa mãn ít nhiều, trở lại đây với ta.

Trần Duyên không hề sợ hãi trước vẻ điên cuồng của Địa Long Khâu bởi vì mối liên kết kì diệu giữa bọn hắn vẫn còn đang vô cùng bền chắc. Tiểu Khâu chỉ đang tìm nơi để trú con thịnh nộ đã dồn nén bấy lâu mà mục tiêu để xả xé không ngoài những yêu thú đã công kích nó.

- Chỉ... chỉ...

Tiểu Khâu hóa nhỏ thân hình phóng lại trên tay Trần Duyên, đối với tiểu trùng này hắn đã trở thành thân nhân duy nhất. Ngầy thơ nét mặt cứ làm nũng hắn không thôi.

- Lệ Ảnh, chúng ta đi thôi.

Được Trần Duyên cung chiều vuốt ve cảm ngọc, nữ phụ nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc bước theo hắn.

- Đã qua 10 ngày, những tu sĩ thâm nhập bí cảnh hắn cũng bắt đầu đánh chém lẫn nhau đây.

Cùng đồng môn hội họp là ưu tiên hàng đầu lúc này, từ khi tới đây Trần Duyên luôn có cảm giác từ sâu thẳm trong trái tim sức hút mãnh liệt phát ra từ trung tâm bí cảnh. Chu Lệ Ảnh cũng không ngoài dự kiến, nàng luôn có một cảm giác mãnh liệt như bị lôi kéo theo.

- Sư huynh... sư huynh... ta ở đây.

Viên Thành Lực dáng người như hộ pháp vác sau lưng cự trùy từ phía trước kinh hi như diên hướng Trần Duyên hò hét. Hắn nhiều ngày nay đã tại nơi này kiên nhẫn chờ đợi vì sớm muộn gì cũng đoán được nếu Trần Duyên vẫn còn sống thì cũng sẽ tới nơi đây. Quả nhiên không uổng công bỏ ra, chờ đợi nhiều ngày cuối cùng Trần Duyên cũng đã xuất hiện.

- Viên sư đệ, ta quả thật đã làm đệ phải chịu khổ rồi.

- Không khổ, không khổ. Cái mạng này của ta là do sư huynh kéo về đừng nói chỉ có vài ngày, vài năm cũng là xứng đáng.

Hắn đập mạnh vào lồng ngực âm vang như tiếng trống da, một mặt nghĩa khí ha hả cười. Nghe điều này tưởng chừng như đơn giản nhưng liệu có kẻ nào biết được bảo vật đã ở ngay trước mắt mà vẫn có thể bình tâm mặc cho kẻ khác tranh giành còn bản thân lại đứng ngoài cuộc? Chỉ có như vậy cũng đủ để hiểu Thành Lực làm người vô cùng khẳng khái, dễ tìm một vị bằng hữu như hắn thật sự không thua gì mò kim đáy bể.

- Còn vị đạo hữu này...

- Nàng là song tu đạo lữ của ta, đệ sau này cứ xưng hô Chu tẩu là được.

Chu Lệ Ảnh vẫn còn băn khoăn không biết viện lí nguyên do gì để che mắt tên sư đệ kia thì Trần Duyên vô cùng thành thực, không chút giấu diếm gọi đích danh nàng là song tu đạo lữ của hắn khiến nữ phụ ngượng chín mặt.

- Ah! Thì ra là Chu tẩu, Thành Lực có lẽ.

- Viên sư đệ không cần phải khách khí, người là bằng hữu của tướng công thì cũng chính là ta bằng hữu đừng lúc nào cũng quá khách khí như vậy.

Vốn là một vị phụ nhân quyền uy cao ngất, ngay tức khắc Lệ Ảnh bày ra khí chất của một thê tử lễ tiết không làm cho Trần Duyên mất mặt.

- Viên sư đệ, còn các sư huynh đệ đồng môn hắn đều đã tập trung tại phía trước đi?

- Ầm... ầm...

Thanh âm dữ dội lan tới tận đây, bên trong khẳng định vô số tu sĩ đã lao vào vòng chém giết tranh giành truyền thừa. Chỉ có 3 người nơi đây là ngoại lệ, Trần Duyên vốn bắt đầu đi bị kéo vào nhưng hắn cũng đã có thu hoạch cực lớn cho riêng mình nên cũng không quá cưỡng cầu. Nữ phụ Lệ Ảnh vốn đã tìm được nam nhân duy nhất của đời mình, hắn ở đâu nàng sẽ ở đó, chỉ cần ở bên đức lang quân thì dù có bạt ngàn châu báu cũng không thể bắt nàng phải rời xa hắn. Còn Viên Thành Lực tính tình trọng nghĩa xông vào đây cốt chỉ là vì muốn trả ơn cứu mạng, đối với truyền thừa không quá truy cầu.

- Trận chiến đã nổ ra, bên trong hắn còn rất nhiều sư huynh đệ. Sư huynh, chúng ta phải nhanh vào trợ giúp bọn hắn.

- Được, đệ cứ tiến vào bên trong nhưng hãy nhớ kĩ thứ này, nếu thấy mũi tên này được bắn chỉ thiên tất cả phải rút lui về phía ta.

Viên Thành Lực trở mặt ra nhìn trong suốt mũi tên từ hư không hiện ra trước mắt, sát khí凛冽 khiến hắn nuốt một ngụm nước bọt mạnh mẽ gạt đầu.

- Thương lộ bình an.

- Đa tạ sư huynh, ta sẽ ghi nhớ.

Nhìn thấy bóng người cao lớn của Thành Lực dần khuất đi, Trần Duyên cùng Lệ Ảnh cũng theo sau bước đầu xâm nhập. Khoảng đất trống đã trở thành chiến trường đầy rẫy xác người

chết nằm la liệt. Thật khó tin vào mắt mình, những tu sĩ ngày thường hô phong hoán vũ, mặt không đổi sắc nay lại cầm trên tay binh khí lao vào người sống ta chết không khác gì phạm nhân.

Trong lúc hỗn chiến vô tình đã sinh ra không ít thế lực, từ danh môn đại phái tới bèo nước gặp nhau. Vô số kẻ tình mắt nhận ra không có pháp lực dựa vào thì chỉ có tụ hợp lại bọn họ mới mong có thể sống sót. Những chuyện liên hợp như thế này chính phải lại vô cùng nhàn nhuỷ, bọn chúng dường như đã dự tính từ trước, khi chém giết bắt đầu đã vô cùng ăn ý phối hợp theo từng nhóm hái xoổng không ít tính mạng của những kẻ xem trời bằng vùng.

Người đứng đầu thế lực này không ai khác ngoài kẻ được trọng vọng nhất ở đây cao đồ Thiên Kiếm Phái, Tam Tuyệt Ki Tài, Phong Tinh Kiếm. Lực hiệu triệu của một một tên kiếm tu thiên tài quả nhiên không tầm thường, chỉ sau vài hô hấp gần như một nửa số người ở đây đã đầu nhập vào thế lực dưới trướng hắn.

- Mục Chứng Nhân, 10 năm trước ngươi dám kéo người mai phục Thiên Kiếm Phái đệ tử, khiến 4 vị sư huynh của ta phải chết thảm. Bây giờ cũng chính là lúc ngươi phải đền tội.

Chính phái luôn có một mục tiêu duy nhất đó chính là thế lực ma tông, mà Ma Kiếm Tông đương nhiên là phải đứng mũi chịu sào. Nếu như ở Thiên Kiếm Phái, Phong Tinh Kiếm nổi danh suốt chúng thì Ma Kiếm Tông, Mục Chứng Nhân luôn được chúng đệ tử ngưỡng vọng. Không chỉ thực lực phi phàm, Mục Chứng Nhân tuy là người Phong Ma Sơn nhưng chưa hề bái vào tứ trường lão đệ tử, hẳn tự thân tu luyện nay đã 400 năm chỉ còn nửa bước là sẽ đột phá Kim Đan cao thủ.

- Ngươi nhìn xem Phong Tinh Kiếm xếp hạng 38 trên Danh Bá Chi Bảng cùng Mục Chứng Nhân hạng 30. Hai người họ muốn quyết chiến.

- Tranh tài cao thấp ở đây sao? Không thể nào tại nơi pháp lực bị cầm cố như thế này dù Phong Tinh Kiếm có đánh bại Mục Chứng Nhân cũng không thể xem xét lấy đi vị trí của hắn.

- Tại sao không thể, thắng là thắng, bại là bại chỉ có kẻ cuối cùng còn đứng vững mới chính thực là cường nhân.

Hai đại cao thủ được bài danh trên Danh Bá Chi Bảng đứng trong thế đối mặt, thật trùng hợp là hai người đều là kiếm tu một trận chiến này gần như đã thu hút lực chú ý của tất cả mọi người.

- Ta sẽ cầm chân tiểu tử Phong Tinh Kiếm kia, các người mau xông vào ngọn tháp cao kia giành lấy truyền thừa cùng bảo vật trong đó.

- Được. Các huynh đệ đồng môn tất cả theo sau ta.

Bước chân tới đây chỉ có Mục Chứng Nhân được danh bài mà còn là vị trí không thấp nên lời nói của hắn có sức nặng vô cùng. Hai tên Trúc Cơ Hậu kì tu sĩ kia cũng nhận ra tình thế vi diệu, thế lực Ma Kiếm Tông tuy đông đảo nhưng cũng khó có thể đơn độc chống lại quần hùng. Chỉ có thể nhờ vào Mục Chứng Nhân sẽ thu hút sự chú ý của bọn chúng những đệ tử còn lại mới mong có thể thủ lấy truyền thừa.

- Ha ha ha hai vị vốn là cao đồ ma tông cơ sao lại lảng tránh, chúng ta trước nay chưa từng giao thủ hay là lần này sẵn khoải một trận chiến không phải là rất tốt sao?

- Lưu Thừa Vũ của Chính Nhân Phái, Long Kiên Nha của Dược Sơn Phái. Hai vị đạo hữu quả nhiên cũng muốn cản trở chúng ta.

Cả hai sắc mặt không có mấy phần tốt đẹp, hai kẻ này chỉ xét riêng về thực lực sợ rằng cũng có thể chen một chân vào Danh Bá Chi Bảng thực lực càng không thể xem thường.

Bên kia Mục Chứng Nhân đã vô cùng bận rộn, hắn hắc kiếm liên tục chống đỡ Vân Tinh Kiếm kiếm chiêu. Tại nơi pháp lực trở nên vô dụng thì kiếm kĩ đã trở thành cứu cánh duy nhất, Vân Tinh Kiếm nổi danh luyện kiếm thiên tài nên sau trăm chiêu thế trận dần lộ rõ.

- Ha ha ha Mục Chứng Nhân ngươi dựa vào tu luyện trước ta trăm năm pháp lực phồn thịnh đã không còn nữa, so về kiếm chiêu ngươi chỉ còn cách ôm hận chịu chết mà thôi.

Mục Chứng Nhân từng kiếm bị đẩy lùi hết sức chật vật, thiên phú của Phong Tinh Kiếm khiến ai ai cũng đều hoảng sợ. Đừng nghĩ rằng kẻ bài danh 30 trên Danh Bá Chi Bảng chỉ biết dựa vào pháp lực, một người tu kiếm 400 năm làm sao có thể ngu muội dùng đan dược chống chọi tu vi được chứ. Nhưng những điều đó giờ đây lại càng tôn lên thực lực khó có thể chống lại của Phong Tinh Kiếm, kiếm chiêu của hắn càng lúc càng khó chống chọi.

- Phong Tinh Kiếm, người đừng ngông cuồng. Ngươi thiên phú mạnh mẽ thì sao? Ta sẽ cho tên kiêu ngạo như ngươi phải sáng mắt. Nhân-Kiểm hợp nhất Thủy Long Quá Giang.

Hắc Kiếm trên tay bỗng nhiên lưu động từng tia lam khí nhàn nhạt, Mục Chứng Nhân không hổ danh là cao thủ, hẳn Hồn Khí từ lâu đã được dưỡng dục ra. Một thanh Hải Kiếm Hồn Khí có thể chế ngự cả biển lớn dần du nhập vào Hắc Kiếm, khiến cho binh khí của hắn càng trở nên bất phàm.

- Là... là Hồn Khí, không phải chỉ có những kẻ bài danh trước 20 mới có thể xuất ra Hồn Khí sao? Nói như vậy có lẽ là...

Toàn trường trở nên hoảng hốt, hai tên cao thủ Lưu Thừa Vũ cùng Long Kiên Nha trông thấy Hồn Khí lam sắc kia không khỏi có chút chần chừ. Hai tu sĩ ngang tài ngang sức nhưng một tên đã tu luyện ra Hồn Khí thì đó sẽ trở thành một trường chém giết một chiều. Nếu như bất cẩn thì không thể chiếm lấy truyền thừa thậm chí còn rơi vào vòng chiến kia.

- Ha ha ha quả nhiên không uổng công Phong mỗ xem ngươi là đối thủ chân chính, đã vậy ta đây cũng không giấu diếm thực lực được nữa. Ra đây đi Phong Bằng Kiếm hồn khí.

Kiểm khí đại bàng bao phủ lấy Phong Tinh Kiếm bên trong, bức tường gió tuy kín kẽ mà lại yếu ớt kia không ngờ lại ngạnh kháng được Mục Chứng Nhân kiếm chiêu làm cho bao nhiêu kẻ phải trở mắt ra nhìn.

- Không... không thể nào! Ngươi tu luyện bất quá 200 năm làm sao có thể dễ dàng ngộ ra thứ thâm ảo như Hồn Khí được chứ.

- Tại sao lại không thể, thiên tài như ta cùng người thường như các ngươi bất đồng. Hồn Khí của Phong Tinh Kiếm ta chính là thiên hạ vô địch.

Mục Chứng Nhân không thể tin vào mắt mình, hẳn tu thành Hồn Khí bất quá vẫn chưa tới trăm năm nhưng vẫn không thể coi thường vậy mà vẫn bị Phong Bằng Kiếm Hồn Khí kia dễ dàng ngăn trở. Vậy thì hẳn Hồn Khí đã thức tỉnh từ bao giờ?

Suy nghĩ trong đầu càng làm Mục Chứng Nhân kinh hãi, từng bước loạng choạng cuối cùng lại không thể tránh khỏi bị Phong Tinh Kiếm đánh bại.

- Mục Chứng Nhân, bài danh của ngươi giờ đây chuyển sang ta. Ngươi hãy an tâm mà chết đi, tử vong dưới kiếm của ta cũng coi như ngươi không bị bôi nhọ.

- Không... Mục sư huynh... hai tên súc sinh kia các ngươi mau tránh ra.

Hai vị đệ tử Trúc Cơ hậu kì không thể đứng yên chứng kiến đồng môn huynh đệ bị kẻ thù giết hại. Liều mạng vùng kiếm hòng mở ra đường máu cứu lấy Mục Chứng Nhân.

- Hừ, chúng ta với các ngươi chính-ma bất lưỡng lập cơ sao phải nhường đường? Mất đi một đệ tử bài danh trên Danh Bá Chi Bảng cũng xem như là một đòn đau a.

Chính phái người há hê cười lớn, mặc cho những đệ tử Ma Kiếm Tông kêu gào nhưng cách biệt quá lớn về số lượng, cùng thực lực không thể phát huy việc kịp thời chạy tới nơi cũng là

bất khả thi.

- Ma nhân, đi chết đi

- Coong...

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Ma Kiếm Tông rút chạy, toàn trường kinh hoàng

Bội kiếm chỉ trong một tích tắc nữa thôi sẽ lấy đi Mục Chứng Nhân tính mạng, ai ai cũng nghĩ kết cục tới đây đã là hạ màn thì từ bỗng dung kiếm trên tay Phong Tinh Kiếm phát ra thanh âm đinh tai nổ óc, đồng thời hấn sắc mặt hoàng hốt lùi lại, song thủ nắm chặt lấy bội kiếm đề bình khí không bị vượt khỏi tay.

- Cái gì? Mục Chứng Nhân vẫn còn sống, kẻ nào đã ra tay cứu hắn.

Tin tức truyền ra với tốc độ vũ bão, mới mấy khắc trước tính mạng của hắn gần như đã được đoán định thì mọi chuyện bất ngờ bị chặn đứng.

- Chiếuuu...

- Khí tức sát phạt mãnh liệt như thế này, là Trần sư huynh không sai.

Sát Tiễn Hồn Khí mạnh mẽ tỏa ra khí tức nhằm báo hiệu cho Viên Thành Lực.

- Ma Kiếm Tông đệ tử nhanh chóng rút lui, tất cả nhắm thẳng về hướng Tây bỏ chạy.

Viên Thành Lực gồng sức hết lớn, hấn nhanh như chớp lao tới đỡ dậy Mục Chứng Nhân vẫn đang chặt vật nằm đó.

- Viên sư đệ tại sao đệ lại...

- Mục sư huynh, mũi tên vừa rồi là tín hiệu của Trần Duyên sư huynh.

Mục Chứng Nhân mày kiếm khẽ động, song mục mở to. Lấy trong tay áo hạc giấy ném ra.

- Quả nhiên là hướng Tây, là Trần sư đệ tới cứu chúng ta.

- Ma Kiếm Tông đệ tử nghe lệnh, hướng Tây thẳng tiến. kẻ nào dám cản trở giết không tha.

Uy quyền còn đó, Mục Chứng Nhân thanh âm khiến cho hàng trăm đệ tử một lòng nghe theo đều trực chỉ hướng Tây rút chạy.

- Chặn chúng lại, không được để cho Ma Kiếm Tông súc sinh trốn thoát.

Phong Tinh Kiếm hô lớn dẫn đoàn một toán người bước ra chặn lại, một trường máu tanh lại được khởi động. Tưởng rằng đã nắm trong tay không nhỏ lợi thế, từ số lượng đông đảo đến kẻ mạnh nhất bên Ma Kiếm Tông đã trọng thương nhưng trận chiến lại thập phần gay gắt.

Ma Kiếm Tông người càng lúc càng trở nên điên cuồng, đây chính là lúc gương mặt thật của ma tông đệ tử được bày ra toàn bộ. Mặc cho trên người đã đầy kín những vết đâm chém nhưng song thủ lại không buông thả, đao kiếm sắc lẹm cứ thế mà vung cao. Chính phái người dân nhận ra điều bất ổn, không ít kẻ thường ngày nhe nhả tu luyện, cầm kì, thi, họa nay lại thấy một trường máu tanh như thế này khó giữ được bình tĩnh liên tục thoái lui.

- Các ngươi làm sao phải lùi lại, lũ người kia chính là những tên sát nhân giết người như蝼蛄. Để bọn chúng còn sống trên đời sẽ gây ra biết bao chuyện thương thiên hại...PHẬP!
(SHOT rồi đó)

Một tên dây dãn chiến trường lớn tiếng quát nạt hồng đốc thúc tinh thần cho những kẻ còn non dại này thì đầu lâu bỗng nhiên bị xuyên thủng. Máu đỏ của huyết dịch cùng trắng hòa lẫn bắn lên cao người những tên tu sĩ gần đó tạo ra một trường rối loạn không nhỏ.

- Phập...phập...phập...

Liên tục là những âm thanh rợn người vang lên, kéo theo đó là không ít tu sĩ tuyệt khí bỏ mạng. Trong hàng ngũ chính phái, đó như là thanh âm của tử thần, một khi vang lên là sẽ có một kẻ tử nạn, ai ai cũng lo sợ liệu kẻ tiếp theo có phải là mình.

- Ta...ta...không đánh nữa, có quý đòi mạng người. Chúng ta ở lại đây chỉ khiến tính mạng lâm nguy.

- Ta nữa.

- Ta nữa, ở lại đây truyền thừa không có khả năng rơi vào tay chúng ta. Chỉ là mất mạng oan uổng mà thôi.

Phong Tinh Kiếm ngờ ngác đứng nhìn đoàn người đang kéo nhau bỏ đi trong thế bất lực, chính hắn cũng không thể biết được nguyên nhân dẫn tới cái chết của vô số người. Đường như tất cả bọn chúng đều đầu lâu nát vụn mà chết.

Số lượng tu sĩ dần thưa thớt những kẻ ở lại cũng không muốn oan uổng làm vật thể mạng cùng nhanh chóng lùi lại nhường đường cho đoàn người Ma Kiếm Tông đi qua.

- Viên sư đệ, phía sau chúng còn bao nhiêu sư huynh đệ?

- Còn chưa tới 70 người.

Mục Chứng Nhân lạnh người, truyền thừa không thể lấy về mà trăm người tới đây đã mất gần 3 thành, tổn thất này khó lòng có thể chấp nhận nổi. Có cùng suy nghĩ với hắn, Trần

Duyên không buông tha từng vô hình hồn tiền cứ như thể hái đi bọn chúng tính mạng.

- Thiên Kiếm Phái, Chính Nhân Phái, Dược Sơn Phái! Các người dám giết Ma Kiếm Tông đệ tử ta, hãy mau chóng đền mạng đi.

- Đùng mà... hãy tha cho ta...

- Phong sư huynh... mau cứu đệ... đệ không muốn ch...PHẬP.

Tận mắt chứng kiến tên sư đệ sợ hãi quỳ xuống van xin hắt đầu lâu nổ nát tương, ánh mắt cuối cùng chứa đầy tuyệt vọng khiến Phong Tinh Kiếm vốn lãnh tĩnh trở nên hoảng loạn. Để mặc những tên sư đệ kia từng người, từng người ngã xuống hắt liễu mạng bỏ chạy vào bên trong tháp cao cả người run rẩy nấp phía sau tường dày.

Không hẹn mà gặp Lưu Thừa Vũ cùng Long Kiên Nha đã ở đó từ trước, cả ba 6 mắt nhìn nhau không khỏi để lộ một tia hoảng sợ. Sau đó đồng lòng quay mặt đi, song thủ nắm chặt mặc cho trên tai vẫn còn nghe thanh âm cầu cứu thảm thiết ngoài kia của đồng môn.

- 3 vị đã xâm nhập vào đây, lão phu tuyên bố thách thức chọn ra kẻ có thể tiếp nhận truyền thừa của ta bắt đầu.

Cổ lão giọng nói vang vọng khắp nơi trong bí cảnh, không ít kẻ kêu gào vì hối tiếc. Nhưng tính mạng là điều trọng yếu nhất, chỉ cần giữ lại mạng sống thì điều gì cũng có thể làm lại.

- Hừm... đi thôi theo ta đón tiếp các vị sư huynh.

Trần Duyên cũng không khỏi hối tiếc, tuy rằng không quá hứng thú nhưng kẻ nào lại vui mừng khi bảo vật ngay trước mắt rơi vào tay kẻ khác đây. Thu hồi Thanh Long Cung, hữu thủ gần như đã không thể loạn động, hàng trăm lần xạ tiễn cũng chính là hàng trăm lần Trần Duyên phát ra toàn lực, hữu thủ gần như đã phế bỏ.

Mỉ phụ thương tiếc hắt dụng sức chỉ có thể tránh mắng vài câu, năng dự tính đi vòng quanh kiếm về một chút linh dược thì thanh sắc linh khí từ Thanh Long Cung tỏa ra khiến cho vết thương sâu tới tận xương bằng mắt thường cũng nhận ra vết thương đang khép lại khiến Lệ Ảnh kinh nghi.

Toán người Ma Kiếm Tông cứ đi mãi không ngừng cuối cùng dừng lại trước chân đồi, Mục Chứng Nhân thương thế không tầm thường phải được Viên Thành Lực mang trên lưng. Hắt đồ dẫn đổi mất thập thoáng thấy một bóng người, Trần Duyên bước ra. Chỉ mấy mươi năm không gặp lại Mục Chứng Nhân cảm khái thở dài.

- Thì ra ta cũng không còn trẻ nữa rồi.

- Mục sư huynh, người niên kỉ còn chưa qua 500 năm tại sao lại trách bản thân là già chứ?

Trần Duyên từ phía sau tăng đá phi người xuống, đối với đồng môn huynh đệ chấp tay chào đón.

- Trần sư đệ, không ngờ cái ngày người cứu ta lại tới sớm thế này, cũng không biết nên buồn hay nên vui đây.

- Ma Kiếm Tông tuy đã có nhiều huynh đệ ngã xuống nhưng thay vào đó là càng nhiều người có thể sống sót. Đây cũng tính là một chuyện vui đi.

Ai nấy cũng lắc đầu ngán ngẫm, chuyện tới mức này cũng không ai có thể vui nổi, nhất là khi kẻ thù không đội trời chung của bọn hắt Phong Tinh Kiếm lại trở thành 1 trong 3 người có khả năng nhận được truyền thừa nhất.

- Viên sư đệ, hãy mau dẫn theo các huynh đệ của Bình Địa Sơn trở lại thu hoạch chiến lợi phẩm đi.

- Thu hoạch...trở lại nơi đó không phải dễ chết sao?

Bọn họ đều là liễu mạng bỏ chạy làm sao có thể biết phía sau có một chuyện kinh thiên động địa gì xảy ra. Nhưng đáp lại Trần Duyên chỉ bí hiểm nở nụ cười, Viên Thành Lực không như những kẻ khác, nhất nhất nghe theo lời Trần Duyên. Những huynh đệ còn lại chỉ có thể liễu mạng cân trọng quay trở lại xem như là một chuyến thám thính tình hình.

Yên ổn dựa lưng vào gốc cây, Mục Chứng Nhân đối với Trần Duyên đặt ra nghi vấn:

- Đệ nghĩ trong 3 kẻ đó ai là người có khả năng có được truyền thừa này.

- Là Phong Tinh Kiếm.

Dù cho không phục nhưng Mục Chứng Nhân cũng không thể phản bác lại được.

- Sư đệ không sai, hắt là kẻ có cơ hội lớn nhất.

- Không! Không phải cơ hội, đệ khẳng định Phong Tinh Kiếm là kẻ được chọn.

Trần Duyên khẳng định như chém đinh chặt sắt khiến cho không ít người sắc mặt thoáng không tốt.

- Mục sư huynh còn nhớ rõ đòn đầu tiên ta đánh ra chứ?

- Ta vẫn còn nhớ, sư đệ đã đánh ra đòn đó cứu ta một mạng. Cả đời này Mục Chứng Nhân ta cũng không thể nào quên được.

Mục Chứng Nhân nghiêm giọng.

- Đòn đánh đó không phải chỉ có vậy, mục tiêu đệ nhắm đến không phải là bội kiếm mà chính là Phong Tinh Kiếm tính mạng. Đệ muốn tại đương trường giết hắt.

- Sao lại...có lẽ do là đòn đánh đầu tiên nên...

Trần Duyên lắc đầu.

- Đệ thực lực không ai có thể rõ hơn, đòn đánh kia mười mươi là chuẩn xác không thể nào trượt ra ngoài.

Mục Chứng Nhân gạt đầu đồng tình, do ở trên lưng Viên Thành Lực hắt có thời gian để chứng kiến chiến trường. Tất cả thanh âm kì lạ kia nổ ra là chuẩn xác nổ tung đầu lâu không thể khác biệt.

- Vậy thì tại sao? Không lẽ có người giúp hắt?

- Không sai, đệ đã tận mắt trông thấy đòn đánh bỗng dưng bị bẻ cong một đoàn hướng về hắc bội kiếm. Người làm được chuyện này còn ai khác ngoài vị tiền bối ẩn nấp trong kia.

Trần Duyên chỉ tay về phía ngọn tháp cao ngất uy nghi. Ma Kiếm Tông người hướng mắt nhìn theo đều toát ra vẻ sợ hãi. Tồn tại có thể sáng lập ra bí cảnh này ắt hẳn có thể nắm mọi thứ trong tay thậm chí là dễ dàng giết bọn hắc không tốn chút hơi sức nào.

- Cho nên lúc đó sư đệ báo hiệu chúng ta rút chạy.

Mục Chứng Nhân thở phào nhẹ nhõm vì lúc đó đã tin vào Viên Thành Lực, nếu lúc đó mà bọn hắc vẫn còn liều người sống ta chết, chọc giận vị đại năng kia thiệt hại sẽ vô cùng thảm khốc.

- Sau khi chờ cho nhóm người Viên sư đệ trở về, đệ kiến nghị chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây. Sau khi truyền thừa mở ra cấm chế cũng đã bị vô hiệu hóa, là cơ hội tốt nhất để chúng ta rời đi.

- Được, mọi sự cứ theo lời sư đệ mà định đoạt.

Viên Thành Lực dẫn theo mười đệ tử quay trở về, người nào người nấy trên lưng đều vác theo sau những tay này to tướng trông vô cùng nặng nề.

- Mục sư huynh, Trần sư huynh... phía sau có vô số xác người chết. Bọn chúng, trên người có vô số bảo vật. Bọn đệ đã mang theo tất cả những gì có thể mà vẫn còn lại rất nhiều. Hay là ta cứ thêm vài người để...

- Không được, chúng ta thu hoạch nhiều đây đã ngoài ý muốn. Nếu như cứ chần chừ khi 3 kẻ kia tiếp nhận được truyền thừa kẻ đầu tiên bắt ra khai đao không ai khác ngoài trừ tất cả mọi người ở đây.

Trần Duyên quyết tuyệt từ chối, thu hoạch đã có, nhiều hơn một chút hay mất đi 1 phần cũng không thể khiến bọn họ phát tài thêm bao nhiêu. Điều quan trọng lúc này chính là rời khỏi bí địa đây rầy nguy cơ này. Lỡ không may Phong Tinh Kiếm sau khi tiếp nhận truyền thừa cũng sở hữu một vài thủ đoạn nhất định thì bọn hắc sẽ ở trong tình trạng cá nằm trên thớt tùy người chặt chém sao.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Động thiên khai mở

Bên ngoài thời gian một tuần trăng cũng đã trôi qua, tứ đại thế lực vẫn đang từng ngày trông ngóng bọn hắc đệ tử trở lại, mang theo đó là vô vàn vinh quang để danh thế bản môn phát dương quang đại.

- Có... có rồi là toán người đầu tiên bước ra.

Tin tức nhanh như chớp được lan truyền đi khắp nơi, không riêng gì tứ đại thế lực, những tông môn tiếng tăm kém hơn đôi chút cũng không thể bình thản.

Nơi thông đạo được mở ra, có hơn trăm người của những thế lực lẻ tẻ không mấy nhắc đến. Trong đó một đoàn hắc sắc ý phục khiến mọi người trở mắt ngược nhìn đã đi ra.

- Đó không phải là Ma Kiếm Tông tu sĩ sao, không lí nào bọn họ người đông thế mạnh lại phải rời đi sớm như vậy được.

- Có lẽ những báu vật bên trong kia đều đã được bọn chúng khai phá sạch sẽ, những thứ còn lại đều trưởng mắt nên mới trở ra.

Từng túi vải to tướng vác sau lưng khiến không ít suy đoán được tung ra, Tam Đại Chính Phái đặc biệt là ba vị trưởng lão tâm tư không thể yên ổn. Vội vàng gọi một tên tu sĩ tiểu tốt có tham gia vào trường chiến đấu cuối cùng đến. Hắc lần đầu đối diện với không chỉ 1 mà đến 3 vị Kim Đan lão quái nội tâm thập phần lo sợ.

- Vị tiểu hữu kia không cần phải sợ hãi, lão phu hứa sẽ không làm hại ngươi thậm chí là còn khen thưởng hậu hĩnh. Mau nói cho chúng ta biết trận chiến cuối cùng tình hình ra sao, rốt cuộc kẻ nào nhận được truyền thừa.

Tên tu sĩ bình tâm trở lại, khẩn cấp bẩm báo, trong lời nói vẫn còn thoáng nét run sợ.

- Đa tạ chư vị tiền bối. 10 ngày trước trận chiến cuối cùng tại trung tâm bí địa đã diễn ra có rất nhiều tu sĩ đã ngã xuống. Nhưng chính phái chúng ta thấy chết không sờn đánh đuổi Ma Kiếm Tông người phải cụp đuôi bỏ chạy. Sau cùng 3 vị đạo hữu có thực lực mạnh nhất của Tam Đại Chính Phái mỗi vị chia nhau một danh ngạch bước vào khu thí luyện nhận thử thách truyền thừa.

Một tin tức không thể nào tốt đẹp hơn, vô số tu sĩ dưới sự bảo hộ của Tam Đại Chính Phái thi nhau hò reo vang dội. Không ít những lời chúc mừng như sóng vỗ tràn ngập vô tới.

- Tiền bối lời nói hoàn toàn là sự thật có thiên địa chứng giám.

Lời thề thiên đạo hắc cũng dám lập ra, trông thấy tên tu sĩ kia vẫn bình an tốt đẹp ba người nụ cười trên môi càng trở nên nồng đậm. Vô Kiếm trưởng lão cười tới mức mặt mo cũng trở nên hồng hào, lão gỡ trên tay xuống một chiếc nhẫn ném qua cho hắc dưới những con mắt thêm thường của hàng ngàn người.

- Thường cho vị tiểu hữu này vì đã mang tới một tin tức đại hỉ a.

- Cảm tạ tiền bối, cảm tạ tiền bối.

Tên tu sĩ kia thập phần mừng rỡ, nhận lấy nhẫn trữ vật trong mắt trong bất giác lộ ra một tia không đúng nhưng ba vị Kim Đan tu sĩ đều không lí tới. Nhận được một thứ có giá trị liên thành như vậy kẻ nào trong nội tâm cũng có chút bất an.

Sau khi đuổi tên tu sĩ kia đi Vô Kiếm Chân Nhân rũ bỏ mọi phiền não sau đầu, nét mặt kiêu ngạo hướng qua nơi ma Kiếm Tông dựng trại không hề che giấu lớn giọng nói.

- Ha ha ha Ma Kiếm Tông các vị bằng hữu quả nhiên có thủ đoạn dạy dỗ đồ đệ, sau khi thất bại tranh cướp truyền thừa vẫn còn đủ lí trí để cân quét một vòng bí địa lão phu thật sự khâm phục, khâm phục.

Trông thấy ba vị Kim Đan trường lão sắc mặt không đổi, không khí bên đó cũng có chút âm trầm nào là túi lớn, túi nhỏ đều bị thu vào nhãn trữ vật. Hành động kì lạ kia lại khiến không ít người nhỏ giọng chăm chăm.

- Không phải chỉ một ít cấp 2 kì hoa dị thảo thôi sao, một Trung đẳng động thiên có thể lấy ra thứ gì tốt chứ mà còn sợ kẻ khác dòm ngó.

Mặc cho những tiếng xì sào, Phong Ma Chân Nhân vẫn dương thản, lão chỉ đáp lại đơn thuần một câu sau đó dẫn người rời đi.

- Các vị 1 thành bảo vật lão phu đã không còn hứng thú. Cáo từ.

- Hừ! Đợi khi đệ tử thiên tài của Thiên Kiếm Phái ta bước ra sẽ không thiếu một thành cho lũ quý nghèo các ngươi.

Tam Đại Chính Phái hân hoan phát ra rượu thịt muốn tại nơi đây cạn chén đồng thời trên tức kẻ thua cuộc mà không may mắn nhận ra tên tiểu bối mà bọn hắn tóm được đã sớm cao chạy xa bay.

- Tên kia, mau chóng giao ra nhãn trữ vật mà ngươi đang giữ. Một kẻ như ngươi không xứng đáng để giữ lấy nó.

- Vậy thì các ngươi đủ bản lĩnh để cướp lấy từ tay ta.

5 tên Trúc Cơ tu sĩ trong đó kẻ cầm đầu đã đột phá tầng 5 bao vây lấy tên tu sĩ trẻ tuổi hùng cướp lấy nhãn trữ vật từ tay hắn.

- Tên si ngốc kia mau nộp mạng.

- Kẻ phải chết chính là các ngươi.

Hàng vạn những sinh linh đen huyền thoát ra bao vây lấy 5 kẻ đáng thương vào trong, vốn là tán tu nên bọn chúng thực lực vô cùng nhỏ yếu không quá 1 canh giờ chỉ còn sót lại tro bụi 5 cỗ thây khô.

- Ha ha ha tặng bảo vật mà còn để lại ấn kí, “Vô Lại” Chân Nhân đúng là vô lại a.

Siết chặt nhãn trữ vật tới khi vỡ nát, một tiểu thạch kích cỡ một ngón tay cái hiện ra đây mới chính là thứ mà Trần Duyên nhắm tới.

- Không Gian Thạch, kiếm được ngươi cũng không dễ dàng.

Sau khi cẩn trọng dò xét qua từng góc ngách trên thân thể, Trần Duyên lúc này mới cảm thấy an tâm phần nào. Thay y phục, mang trên người một lớp nguy trang, hắn cùng Lê Ảnh cùng tiến bước như một đôi phu thê nồng thắm tận bộ.

- Tứ trưởng lão, ngũ trưởng lão, thất trưởng lão. Đệ tử có tội không thể bào hộ các vị sư đệ chu toàn xin nhận lấy hình phạt.

- Ngươi có tội sau khi trở về sẽ xét xử sau, còn nhiệm vụ ta giao cho ngươi đã hoàn thành chưa?

Trước vẻ mặt nghiêm xét của tứ trưởng lão, Mục Chứng Nhân nào dám tư tàng. Con hạc giấy được lấy ra trao trả lại cho lão.

- Có khí tức của Duyên nhi, hắn ở đâu sao lại không trở về cùng các ngươi.

- Bẩm tứ trưởng lão, đệ tử cũng không rõ. Mấy ngày trước chúng ta vẫn cùng đồng hành rồi đi nhưng không hiểu vì nguyên do gì Trần sư đệ lợi dụng đám đông ở ạt liền ẩn giấu khí tức không từ mà biệt.

Tứ trưởng lão thần sắc nhẹ nhõm, rất giống phong cách trước giờ của lão đệ tử. Sau khi nghe những đệ tử còn lại tường trình rõ đại sự kiện xảy ra trong bí cảnh, với tình thế đó mà vẫn còn rất nhiều đệ tử có thể bảo toàn mạng sống đã là kì tích.

- Kẻ làm nổ tung đầu lâu của bọn chúng là Trần Duyên gây ra sao?

- Đệ tử không tận mắt chứng kiến nhưng đã trông thấy Trần sư huynh triệu hồi ra một thanh Tiễn Hồn Khí, chính thứ đó đã báo động đệ tử cho các sư huynh đệ rút lui.

Chỉ một câu nói vô tâm vô phôi của hắn mà gây ra náo động không nhỏ.

- Hồn Khí, ngươi đã từng thấy thứ đó trước kia hay không mà lại dám mạnh miệng khẳng định.

- Đệ tử... đệ tử lần đầu trông thấy cũng không rõ đó là thứ gì nhưng sau khi tận mắt thấy Mục sư huynh triệu ra hồn khí lúc đó đệ tử mới ngộ ra.

Ba vị trưởng lão hít vào một ngụm lương khí thật sâu, nếu quả thật Trần Duyên đã thức tỉnh Hồn Khí thì căn nguyên của những cái chết đáng sợ kia đã tìm ra lời giải đáp.

- Tứ sư huynh, ta kiến nghị nên bắt tên tiểu tử chuyên gây chuyện kia quay trở về tông môn ngay tức khắc. Cứ để hắn tiếp tục rong ruổi khắp nơi như hiện nay chẳng may có điều gì bất trắc thì là một tổn hại không nhỏ đối với Ma Kiếm Tông ta.

Chưa tới trăm năm đã thức tỉnh Hồn Khí, từ xưa tới nay kẻ có thể làm được điều này đều có thể đếm được trên đầu ngón tay ngay cả tông chủ hiện nay của Ma Kiếm Tông vạn năm thiên tài cũng chỉ sau trăm tuổi mới có thể làm được.

- Cứ đệ mặc Duyên nhi xông xáo, mãnh hổ không nên bị kiềm hãm trong lồng. Chỉ có rừng xanh bao la mới là thiên hạ đích thực của hắn.

Nhiều ngày đã trôi qua, số lượng người đi ra đã thập phần thưa thớt nhưng lại không may xuất hiện một tên đệ tử nào thuộc Tam Đại Chính Phái khiến cho ba lão gia từ kia sốt ruột đứng ngồi không yên.

- Lễ nào bọn chúng đã thống nhất chờ đợi ba đệ tử kia xông ra bí địa mới cùng đi theo.

- Họa Sơn Chân Nhân, ngươi nghĩ kẻ nào cũng náo loạn như người sao?

Vô Kiếm Chân Nhân đã không còn quan tâm đến mặt mũi, chỉ tay thẳng mặt quát tháo.

- Ngươi dám...

- Hai vị, chúng ta là đại diện mặt mũi của Tam Đại Chính Phái sao lại trở thành trò cười cho đám người ma tông. Để chúng ta không còn mặt mũi trước sau, hay là gọi lại vị tiểu tu sĩ kia hỏi rõ thực hư trắng đen thế nào.

Không còn cách nào khác, Vô Kiếm Chân Nhân song thủ đánh quyết muốn tìm lại tia liên kết cùng ấn kí đã để lại trên nhẫn trữ vật. Qua một hồi, sắc mặt lão tái nhợt, trên trán nổi đầy gân xanh. Sát khí không thể kiềm chế mà phóng xuất ra khắp nơi.

- Ấn kí của ta đã bị hủy.

- Như vậy còn những lời tên kia đã nói với chúng ta không thể nào là giả được, hẳn dám dùng lời thề với thiên đạo. Kẻ nào dám bất tín sẽ ngay tại đương trường bị vạn lôi giằng xé.

Họa Sơn Chân Nhân không tin là thật hết lớn. Hắn lần này dẫn theo hơn 20 tên Trúc Cơ đệ tử, tất cả đều đã xâm nhập vào bên trong. Nếu như không một kẻ nào sống sót thì tội trạng này dù có môn chủ đứng ra xin tội cũng khó lòng bào chữa.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trung Khổng Thiên Hạ (Khổng Trung Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Truyền thừa hoàn tất, Ba phe trở mặt

Tại một nơi mà quang cảnh xung quanh không thua kém gì địa ngục, hàng vạn lưỡi kiếm sắc bén như từ vực sâu không đáy đâm ngược lên trời cao. Ba bóng người thờ chừng khí ngưng khó khăn, sắc mặt lúc xanh xao khó tả, chỉ riêng vẻ thống khổ là thể hiện ra rõ ràng nhất.

- Ơ...a...

Song cước trần trụi giẫm lên mũi kiếm, bàn chân ngay tức khắc bị xuyên thủng. Cứ như thế con thống khổ nào cứ như vậy tiếp diễn, 3 thân ảnh không ai vì bị tàn nhẫn tra tấn mà tỏ vẻ sợ hãi. Từng bước, từng bước một tiến lên để lại phía sau là một con đường kiếm nhọn bị nhuộm đỏ bởi màu máu. Cứ như vậy bọn chúng tiến vào màn đêm sâu thẳm.

Bầu không khí trở nên sôi sục, Tam Đại Chính Phái lòng kiên nhẫn đã cạn dần. Ba vị trưởng lão nơi đó không kẻ nào có can đảm tiến lại, hỏa nộ đang nhe nhóm nếu tình hình không có tiến triển e rằng bọn họ sẽ bất chấp tất cả phá hủy động thiên cứu ra bốn phái đệ tử.

- Ra rồi, ra rồi là Vân Tinh Kiếm, hẳn có thể ngự pháp kiếm hẳn là bí địa đã không còn cấm chế, kẻ lấy được truyền thừa cũng sắp lộ diện.

- Đệ tử bá kiến trưởng lão.

Vân Tinh Kiếm tới nơi Thiên Kiếm Phái người đồn trú, sắc mặt không có vẻ gì là kia chiến thắng hướng Vô Kiếm Chân Nhân hành lễ.

- Người đã trở ra là tốt rồi, còn truyền thừa...

- Đệ tử không nhục mệnh, truyền thừa bí địa đã thuộc về Thiên Kiếm Phái chúng ta.

Vô Kiếm Chân Nhân kinh hãi, Vân Tinh Kiếm được mệnh danh là tuyệt thế thiên tài nay lại có thêm truyền thừa từ cao nhân không khác gì hổ mọc thêm cánh. Ngày mà Thiên Kiếm Phái phát dương quang đại đã không còn xa vời nữa.

- Vân Tinh Kiếm tiểu hữu, không biết tiểu hữu có bắt gặp mấy tên đệ tử bất tài của Dược Sơn Phái chúng ta không?

- Cả Chính Nhân Phái ta nữa, tại sao tới lúc này mà bọn chúng vẫn không có kẻ nào đi ra, xin quý phái rộng lòng tiết lộ.

Quý Mộc Lão Nhân cùng Họa Sơn Chân Nhân thật sự đã gấp không chờ được. Hai lão mang tới đây không dưới trăm đệ tử, mà lúc này chỉ còn lại bên người vài tên Luyện Khí Ki tiểu tu sĩ. Hơn 20 tên Trúc Cơ đệ tử cùng hai kẻ Trúc Cơ Hậu kì rất có tiềm năng đột phá Kim Đan sau này đều không có tâm hơi. Nếu thật sự chuyện chẳng lành xảy ra đại họa khủng khiếp sẽ ập xuống đầu hai lão.

- Tinh Kiếm, người cũng nên nói ra đi, còn những sư huynh đệ đồng môn của người nữa, tại sao chỉ có một mình người đứng ở đây?

Đứng trước áp lực của 3 đại Kim Đan, Tinh Kiếm khó lòng che giấu sự thật cuối cùng đành phải thành thật khai báo. Đúng như hắn đã lo sợ từ trước, không chỉ Kim Đan trưởng lão của hai thế lực kia nổi giận xung thiên ngay cả Vô Kiếm Chân Nhân cũng không dễ chịu.

- Chư vị tiền bối xin hãy kiềm chế nộ hỏa, tiểu bối...

- Người cảm miệng cho ta, mau nói ra còn Thừa Vũ đệ tử của ta cùng người tranh đoạt truyền thừa giờ đây đang ở đâu?

Họa Sơn Chân Nhân không còn dáng vẻ thư sinh đạo mạo, hẳn sát khí tán loạn, nộ bào phần phật trong gió. Áp lực kinh người từ Kim Đan tu vi không hề ngăn ngại công tới Vân Tinh Kiếm.

- Lão cầu, người dám động tới đệ tử bốn phái?

Vô Kiếm Chân Nhân giờ phút này không thể tiếp tục đứng nhìn, lão pháp kiếm chặt đứt trường áp lực kinh người, đem Vân Tinh Kiếm che chở sau lưng.

- Vô Kiếm đạo hữu đừng trách lão phu không giữ chữ tín, tội nghiệt này quá nặng, nếu không mang về một chút gì đó bàn giao cho môn phái e rằng không chỉ có lão phu mà ngay cả gia tộc cũng sẽ vì đó mà liên lụy.

Đứng trước nguy cơ sắp sửa ập tới đầu, dù là đồng minh cũng không có mấy người có bản lĩnh gánh chịu. Thiên tài đệ tử toàn diệt đã không còn gì có thể nghi ngờ, thứ có thể cứu nguy cho hai lão lúc này không có gì khác ngoài truyền thừa ẩn chứa trong người tên Trúc Cơ tu sĩ kia.

Vô Kiếm Chân cũng không phải ngoại lệ, theo lời kể của Vân Tinh Kiếm thì đệ tử Thiên Kiếm Phái đều đã bị một kẻ bí ẩn không rõ tung tích thi triển thủ đoạn phi thường giết sạch. Tuy Ma Kiếm Tông có liên hệ rất lớn nhưng những kẻ kia đã biết được sự thật Tam Đại Chính Phái toàn diệt nên đã nhanh trí rời đi. Lúc này đuổi theo đã là quá muộn, Ma Kiếm Lâm quá rộng lớn muốn truy căn bọn chúng là điều không thể, chỉ còn Vân Tinh Kiếm là sợi dây cứu mạng cuối cùng hòng đổi công chuộc tội.

- Tình Kiếm, người mau chạy đi. Để lão phu ngăn cản hai tên cầu tặc này.

- Vô Kiếm trường lão bảo trọng.

Vân Tình Kiếm tâm tư thâm sâu hiểu rõ tình hình đang vô cùng bất lợi cho hắn, mối nguy hại không chỉ từ hai Kim Đan tu sĩ kia, hắn tin chắc rằng bên dưới hàng vạn ánh mắt đều tập trung về phía hắn. Khẳng định sẽ xuất hiện không ít kẻ lòng tham trời dấy, đứng trước cơ hội trở mình “cá vượt vũ môn” dù có bị thế lực chính phái truy cản cũng sẽ xuất hiện không ít kẻ cuồng vọng bất chấp tất cả.

Nguy cơ trước mắt là không thể tránh, Vô Kiếm Chân Nhân đã bị Họa Sơn Chân Nhân, Quỷ Mộc Lão Nhân cuốn vào vòng chiến khó lòng trở ra. Vân Tình Kiếm mặc cho những cặp mắt tham lam kia đang hướng về mình, hắn liều mạng phi pháp kiếm nhằm thẳng phương hướng nơi Thiên Kiếm Phái tọa trấn mà bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Âm thầm rời đi (18+)

Trong lúc mọi chuyện vẫn còn đang trong tình thế thập phần rối ren thì kẻ thù ác lại vô cùng nhân nhả. Hắn sau khi rời khỏi rừng rậm tiến vào một tiểu thành của phạm nhân, Trần Duyên lúc này đang đứng trước một cửa tiệm chăm chú muốn tìm một cỗ xe ngựa dù sao hành trình vẫn còn rất dài cứ bộ hành không phải là ý hay.

- Tướng công, chúng ta không phải cứ phi hành sẽ mau chóng hơn sao?

- Thế tử ngốc, phía trước nơi nàng muốn tới đã thuộc về lãnh địa của chính phái. Tướng công không muốn đang yên đang lành phải chịu tai bay vạ gió lọt vào tầm ngắm của bọn người kia.

Hắn ngắt yêu chiếc mũi xinh xinh của nàng, thu cỗ xe ngựa to lớn vào trong túi trữ vật. Lão bản hai tay xoa vào nhau cười xòa, đây cũng khôn phải lần đầu lão chứng kiến tu sĩ thi triển pháp lực nên cũng không hề có phản ứng.

- Nhị vị tiên sư không biết hai vị muốn đi tới nơi nào?

- Lão bản, người muốn biết hành tung của chúng ta?

Lão bản sắc mặt không tốt vội vàng lắc đầu lia lịa.

- Không... không... tiểu nhân không có cố ý, chỉ là... là tiểu nhân lớn lên ở đây. Vùng này trăm dặm bên trong tiểu nhân đều thuộc nằm lòng có thể dâng lên cao kiến cho nhị vị.

- Không cần người phải lắm lời, cầm lấy ngân lượng rồi rút đi.

Ném cho hắn một ít ngân lượng, Trần Duyên cùng Lê Ảnh rời khỏi cửa tiệm.

- Người vô dụng, chỉ tra xét một chút tin tức đều không làm được thì cần giữ người lại làm gì.

- Đại nhân xin ngài hãy tha cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân...

Trần Duyên vừa rời đi không lâu một nhóm người khoác hắc y xuất hiện trong cửa hàng. Lão bản đầu lâu đầy máu tươi nằm bất động, tuyệt khí bỏ mình.

- Nhị ca hai tên kia mặc trên người đều là binh phạm trang phục hẳn chỉ là hạng tán tu không hơn không kém. Đề nghị rằng chúng ta không cần ngăn ngại cứ việc ra tay, còn nữ nhân kiều diễm kia thì... khả khả khả.

- Người đứng là tên quý hào sắc, sự tình không thể lưu lại dấu vết. Tốt nhất là chờ đại ca mang người tới đây, lúc đó mới trước sau không để lộ sơ hở.

Trở về nhà trọ, sau khi hỏi mua một đầu nhất cấp yêu thú Giáp đẳng Bôn Lôi Mã làm ngựa kéo Trần Duyên mới tạm hài lòng.

- Tướng công chàng không tìm mã phu, không lẽ muốn tự mình ra tay nha?

- Mã phu vấn đề này sẽ do ti muội của nàng đảm trách.

- Ti muội?

Lê Ảnh trong đầu vẫn còn chưa thể hiểu kịp thì Trần Duyên đã bắt lấy nàng, chỉ trong phút chốc nàng đã thấy mình xuất hiện tại một nơi cực kì khác biệt.

- Tướng công, nơi này là nơi nào? Còn phòng trọ của chúng ta...

- Ảnh nhi đây là hậu hoa viên của ta, sau này nếu nàng ưa thích liền có thể cùng ta sinh sống tại đây cả đời.

Trên không trung, có hơn mười bóng người bay tới. Các nàng không ai không mỹ lệ, yêu kiều sắc mặt kinh hỉ oanh oanh yến yến bay tới bao vây lấy hắn cùng nàng.

- Các người là ai?

- Tướng công, chàng còn chưa kể với ti ấy về bọn thiếp sao?

Tao lẳng chết người dám phụ Kim Liên chứng kiến Chu Lê Ảnh xuất ra pháp kiếm thủ thế đề phòng làm nàng bật cười như tiếng chuông ngân.

Lê Ảnh không khỏi tròn xoe đôi mắt, giữa thanh thiên bạch nhật mà lại xuất hiện nữ nhân ăn mặc phong phanh tới mức này. Nàng ta ngoài trừ chiếc váy hồng ben dưới thì nửa thân trên chỉ dùng áo yếm tạm bợ che khuất lăm lăm cho xuân nhan xạ tiếc ra bên ngoài.

- Ảnh nhi đừng làm loạn, các nàng kia cũng như nàng đều là thể tử của ta.

- Chẳng...

Điểm phụ chấn động đến mức cứng đờ người, tới khi nàng chợt hiểu ra thì pháp kiếm cũng bị Trần Duyên tước đoạt.

- Ảnh tì, theo muội về thôi. Thời gian vừa qua ti đã độc chiếm tướng công quá lâu rồi, đêm nay ti muội chúng ta sẽ vô cùng náo nhiệt a.

- Các người thả ta ra, Trần Duyên chẳng đã có 5 thể 7 thiếp mà vẫn còn câu dẫn nữ nhân khác. Thiếp hận chàng.

Lệ Ảnh òa khóc tức tưởi, nàng bị hai nữ nhân của hắn giữ chặt. Điểm phụ liền muốn vùng thoát nhưng nàng lại vô lực, dù có cố gắng vùng vẫy cách mấy cũng không thể nào thoát ra, người ngọc cứ dán vào nhau. Lần đầu cùng nữ nhân thân mật nữ phụ tâm trí vô cùng hỗn loạn.

- Hi hi hi Ảnh tì, ti không thể thoát được đâu, ti muội chúng ta đều đã đột phá Trúc Cơ, tuy cảnh giới không bằng nhưng cũng đủ rồi a.

Song sinh ti muội Lệ Lệ, Liễu Liễu mang về đẹp ngây thơ, tinh thuần. Hai nàng trước sau đã khóa chặt mọi cự động của Lệ Ảnh.

- Trúc Cơ?

Lệ Ảnh lúc này mới có thể tỉnh táo nhận ra, nơi đây 3 người đó chính là 3 tu sĩ Trúc Cơ. Đây cũng tính như là một thể lực không nhỏ đủ để quản hạt một vùng đất, mà người nào cũng đều nhan sắc vô cùng nổi bật so với nàng đều là một chín một mười. Nhất là nữ nhân bạo lộ kia lại ẩn ẩn tia hương vị làm nàng như bị mê hoặc.

- Ảnh nhi, tình cảm ta dành cho nàng là hoàn toàn là sự thật. Tướng công biết ta có bản tính hoa tâm nhưng tình yêu ta dành cho nữ nhân của mình không hề giả dối.

Trần Duyên thâm tình ôm trầm lấy Lệ Ảnh, cảm nhận thấy ngọc thể mềm mại của nàng run rẩy không ngừng. Hắn biết ngay lúc đầu rất khó có thể để nàng tiếp nhận, cùng nữ nhân khác chia sẻ tướng công dù là ai cũng sẽ như nàng mà thôi.

Điểm phụ không còn ra sức chống cự, nàng chỉ áp mặt vào ngực hắn khúc khích nhỏ từng giọt lệ.

- Tướng công theo chúng thiếp trở về gia viên đi, tới lúc đó Ảnh tì sẽ thấu hiểu cho chàng.

Kim Liên nhẹ nhàng nỉ non vào tay hắn, tao phụ còn khê thối hơi ngọt vào cổ hắn, nàng ý muốn đã rõ như ban ngày.

- Vậy thì chúng muội sẽ trở về trước chuẩn bị mọi thứ đón tiếp tướng công.

Lệ Lệ, Liễu Liễu tình nghịch phóng người bay đi.

Gia viên được các nàng bỏ công sức không nhỏ, khắp nơi đâu đâu cũng thấy linh dược mọc lên như dã thảo. Lệ Ảnh vốn xuất thân linh dược gia tộc nên nơi đây đối với nàng dù là tiên cảnh cũng khó lòng sánh bằng. Mĩ mục chớp mờ không ngừng, nàng tham lam như muốn thu lấy tất cả bọn chúng.

- Thể tử nàng yêu thích nơi này chứ? Tướng công vốn lấy bồi dưỡng linh dược làm niềm vui thú, còn nàng lại đại gia hái dược. Nàng xem có phải ông trời cũng muốn tác hợp cho đôi ta không.

Lời nói như thế mà Trần Duyên cũng mặt dày nói ra làm cho Lệ Ảnh dù bức tức tới đâu cũng không thể kiềm nén mà cười phốc lên.

Đi qua tiểu kiều bắt trên một cái ao nhỏ tỏa đầy hương sắc, Trần Duyên bắt chợt ngửi được một mùi hương thập phần thân quen. Hắn chủ đích muốn quay sang hỏi rõ Kim Liên thì nàng chỉ yêu kiều đặt ngón tay lên đôi môi mềm mọng khẽ gật đầu.

Trần Duyên cũng mỉm cười an tâm, hắn dắt tay Lệ Ảnh cứ thế bước qua tiến vào chính viện.

- Cung nghênh tướng công trở về.

10 vị nữ nhân như hoa như ngọc, các nàng khoác trên người y phục được may bằng Lưu Tinh Ty đệ nhất nữ lụa thượng hạng càng khiến cho vẻ nữ diệu được tôn lên gấp trăm lần. Các nàng như những giọt sương tinh khiết còn đọng lên sau bình minh nhẹ nhàng uyển chuyển nhún người hành lễ.

Trần Duyên nội tâm hào hứng ngồi xuống chủ tọa, dắt theo Lệ Ảnh còn chút ngần ngại dắt nàng ngồi lên đùi mình. Hắn khoái trá nhìn xuống ánh mắt bộc lộ từng tia ám áp đầy thương yêu bởi lẽ các nàng chính là bảo bối tâm can của hắn.

- Clap...clap...yến tiệc mau bày ra.

Kim Liên tay ngọc vỗ nhẹ. Hàng trăm món nữ thực được đưa lên hương thơm tỏa ngát chính điện. Các vị thể tử oanh oanh yến yến nhẹ nhàng gấp từng món ăn cho vào miệng hắn. Được nữ nhân vây quanh có nam nhân nào lại bài trừ cảm giác hân hưởng này. Trần Duyên ngoan ngoãn tiếp gọn từng đĩa nữ thực do thể tử đưa tới, tâm trí như trôi nổi tận mây xanh.

Lệ Ảnh tuy ngồi trong lòng hắn nhưng nội tâm lại vạn phần không yên, nữ phụ nhận thấy bản thân như là kẻ xa lạ ở đây, ngậm ngùi cuối đầu không dám nhìn quanh.

- Ảnh tì, ti cũng kính rượu tướng công đi.

- Là ta...?

Nàng có chút chần chừ tuy hầu hạ Trần Duyên nàng cũng đã làm không ít lần nhưng giờ đây tình thế có chút không đúng, nhiều cặp mắt chú mục làm cho nàng khó có thể tự tung tự tác như khi cùng hắn thân mật tình chàng ý thiếp. Lệ Ảnh tiếp lấy chung rượu hướng Trần Duyên đưa tới.

Nhận ra nàng trong lòng vẫn còn chút bức bách mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệu nhìn nhau nở nụ cười hiểu ý. Linh Diệu bước tới chặn lấy tay nàng nhẹ giọng:

- Tì muốn hầu rượu cho tướng công không thể làm qua loa vậy a, để mẫu thân của muội làm trước nha.

- Mẫu thân tì ti, tướng công đã khát khô cả cổ họng rồi a.

Linh Diệu đáng người ngạo nhân, nàng trước ngực song phong như muốn xé nát y phục. Tự rót cho mình một chung nữ tửu, Linh Diệu đưa nữ tửu vào miệng ngọc. Nàng từng bước tiến lại gần trước sự kinh ngạc của Lệ Ảnh, Linh Diệu giữa bao nhiêu ánh mắt chăm chú, mĩ công khép hờ, đôi môi mềm mọng đáng lên miệng hắn.

Từng giọt mồ hôi được nữ phụ Linh Diệu đưa vào miệng hắn. Chỉ một ngụm rượu ấy vậy mà đã vùi hờ hấp trời qua Trần Duyên cùng nàng vẫn chưa thể tách rời.

- Rượu ngon, rượu ngon ha ha ha...

Trần Duyên khoan khoái cười lớn, Linh Diệu song phong áp lên người hắn tới mức biến dạng làm cho sắc lang sau khi có một chút hơi men càng sung sướng đến khó tả.

Lệ Ảnh không muốn chịu thua, nàng miệng ngọc cũng ôm chầm lấy hắn. Chiếc lưỡi thô to của Trần Duyên ngay tức khắc liền xâm nhập tàn phá Lệ Ảnh liền lằm vào mê man.

Kim Liên nhận ra tình hình vì diệu, nàng bước tới thay vị tí muội mới này thoát xuống bên dưới y phục. Động đảo đã lộ ra Trần Duyên cũng không khách khí cự long hùng dũng chờ sẵn từ từ xâm nhập vào bên trong

- Ah...

Lệ Ảnh hô lên một tiếng khoan khoái, trong lúc bị hơi men làm cho nửa mê nửa tỉnh nàng vô tình tiếp nhận tất cả từ hắn. Hơi thở nặng nhọc cùng tiếng khinh ngâm vang vọng sau mỗi lần nàng nhún nhảy trên người Trần Duyên.

- Tí muội, các người còn chờ gì nữa mau lại gần đây cùng ta hầu hạ chàng.

Chu Lệ Ảnh song mục mơ màng hướng 11 vị tí muội vẫn còn đang chứng kiến gần đó mời gọi. Trần Duyên vô cùng bất ngờ chợt ngồi dậy muốn nói điều gì đó thì nàng song thủ đã đè xuống ngực hắn. Nàng nhất chỉ thuần dài chạm khe trên miệng Trần Duyên.

- Ngay từ lần đầu nhìn thấy chàng thiếp đã biết chàng là một kẻ háo sắc, thử hỏi trên thế gian này có nam nhân nào hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào những bộ vị trọng yếu của nữ nhân chứ.

Bị nàng bắt bài Trần Duyên không khỏi xấu hổ.

- Nhưng không biết vì nguyên do gì tiếp lại không bài xích, chỉ với riêng chàng thôi. Ngày này thiếp đã nhận ra sớm muộn gì cũng tới, không thể bắt chàng bỏ rơi thiếp mà bản thân lại không thể rời xa chàng, thiếp chỉ còn cách chấp nhận thực tại.

- Thiếp chỉ cầu xin chàng một điều sau này đừng có vì nữ nhân khác mà bỏ quên thiếp.

Lệ Ảnh thanh âm bay bổng nói ra những lời chất chứa tận tâm can, trên khóe mắt đã đọng hai hàng lệ, rõ ràng để làm ra chủ ý này nàng đã bỏ ra không nhỏ quyết tâm.

- Ảnh nhi, nàng đừng khóc. Các nàng chính là báu vật lớn nhất của ta, dù là thiên quân vạn mã kéo tới, dù là trời không dung, đất không tha Trần Duyên ta cũng thà chết cũng không phụ các nàng.

- Chúng thiếp đời này kiếp này sẽ không bao giờ rời xa tướng công.

Các nàng song mục ngấn lệ đồng thanh như một. Y phục trên người đều được thoát xuống, thân thể trơn mát như ngọc thạch các nàng lao vào nhằm giải tỏa nỗi cô đơn trống trải chất chứa bao lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Chơi đùa như muốn giết người dân phụ (18+)

Chính điện đã ngập trong hỏa nhiệt, ngọn lửa tình yêu đang cháy bỏng hơn bao giờ hết bởi da thịt của những người ở đây cứ va chạm vào nhau không ngừng.

- Tướng công...chàng hấp mạnh như vậy sẽ...sẽ...thiếp sẽ lại tiết ra máu.

Trên chủ tọa, Trần Duyên thổ hào ôm lấy ngọc thể của Lệ Ảnh miệng tham lam hấp lấy song phong của nàng. Kim Liên lại đứng phía sau, tận tình bóp vai, đôi lúc lại ranh mãnh chiếm lấy môi mềm của Lệ Ảnh. Đêm qua tình cảnh quá hoang đường, không những hầu hạ sắc lang mà các nàng còn phải trình diễn bách hợp hầu hạ hắn.

Ngượng ngùng nhất là mẫu nữ Linh Diệu, Linh Diệp. Nàng khi biết hai người họ là mẫu thân cùng nữ nhi không khỏi giật mình hoảng sợ. Mẫu nữ hầu cùng một chồng, điều hoang đường này lần đầu nàng được nghe thấy. Hai nàng mẫu thân thì đáng người bạo mẫn, song phong cự đại bị Trần Duyên tàn nhẫn chơi đùa. Nữ nhi lại uyển chuyển vô cốt từng động tác khi nàng dâm vũ trước mắt như đều kích thích lòng tham muốn tận sâu trong tâm khảm nam nhân.

Đặc sắc nhất là màn biểu diễn bách hợp ngay trên bàn án cách Trần Duyên ngồi không quá sai tay. Tên sắc lang này sung sướng được tí muội song sinh cùng nhau hầu hạ cự long lại còn tham lam muốn Linh Diệu, Linh Diệp chơi trò “song phượng cùng hoan” mua vui cho hắn.

- Nàng ngại ngần sao? Nhìn xem hai nàng trên kia lại không như nàng tưởng tượng đâu.

Linh Diệu cùng Linh Diệp trước nhiều người giao hoan nhưng hai nàng lại không hề bị phần. Mắt phượng chăm chú hưởng thụ từng chuyển động nhẹ nhàng của đối phương, đôi lúc lại hướng về Trần Duyên nịnh nọt như tiểu nữ hài khoe khoang chiến công.

- Âm

Ba người còn đang mê mẩn trong khoái cảm thì cửa lớn đột ngột mở ra, lực đạo không nhỏ khiến cho Lệ Ảnh chợt giật mình thoát khỏi nộ hân cuồng dại của Kim Liên.

- Nữ nhân này là ai? Tại sao lại không coi ai ra gì mà xông vào đây.

Lệ Ảnh phòng bị đứng chắn trước mặt tướng công, ánh mắt bất thiện nhìn tới nữ nhân thần bí kia.

- Để ta.

Trần Duyên nhẹ giọng vỗ vai Lệ Ảnh, hắn không vì sát khí dày đặc bao quanh nữ nhân kia mà ngần ngại. Bước xuống chủ tọa Trần Duyên dù trên người không có lấy một mảnh y phục

vẫn thông dong bước tới.

- Lam Linh, nằng đã xuất quan rồi sao, tu vi lại tăng tiến nữa rồi đúng là một chuyện đáng mừng nha.

- Ta muốn một viên Âm Ma Thạch.

Đáp trả lại hung phấn của hấn, Lam Linh mĩ phụ thần sắc không dỗi lạnh lùng nói ra của bảo vật mong muốn. Trần Duyên không lấy vì thế mà nổi giận, hấn phì cười ha ha tháo xuống quan tài nằng mang sau lưng, bế phúc như muốn giết người nữ nhân lên trở lại chủ tọa.

- Âm Ma Thạch sao? nếu ta nhớ không lầm đó lại là cấp 3 thiên địa bảo vật nha, không dễ có được. Nhưng tướng công sẽ đáp ứng yêu cầu của nằng.

- Ảnh nhi đây là Lam Linh là thể tử của ta cũng là ti muội của nằng. Con người của nằng ấy là vậy nhưng ta dám khẳng định Lam Linh sẽ không có địch ý với nằng đâu.

Nghe tới nằng ta cũng là thể tử của Trần Duyên, Lệ Ảnh vô cùng thất kinh. Trên đời có nam nhân lại có dám lược mạng một nữ nhân hiểm ác như thể này thu làm thể tử sao? Chi cần dùng mắt nhìn cũng dễ dàng nhận ra số nhân mạng chết trên tay nữ nhân này thật sự không thể đếm xuể.

Trong lúc nằng nội tâm bất an khi ma nữ kia ngồi trên đùi tướng công, sợ rằng có sơ suất gì sẽ làm hại tới chàng, nằng thần thức đều tập trung lên người nữ nhân kia hòng kịp thời ứng cứu. Nhưng có vẻ như nằng đã quá lo lắng, Lam Linh âm trầm không hé một lời nhưng từng lời nói Trần Duyên đưa ra nằng đều không chống cự mà nghe theo.

- Lam Linh, nơi này của nằng đã lớn hơn trước nha, lại vô cùng đàn hồi. Có phải nằng đã nghe lời tướng công hàng ngày bảo dưỡng chúng rất cẩn thận không?

Hấn khoai trả đưa tay luồn vào trong hắc y hấn hưởng nằng hai đại bạch thỏ. Trần Duyên tham lam đồng thời hôn hít lên cơ thể của nằng, hấn ám muội chỉ vào miệng mình. Lam Linh hiểu ý cuối xuống cùng hấn hôn ngẫu ngắn.

Lam Linh tuyệt sắc quả không sai, nhưng hoa hồng nào lại không có gai trong khi nằng lại là đóa hồng đen đầy gai nhọn khiến cho nam nhân dù bị say mê bởi nhan sắc của nằng cũng không có kẻ nào dám ra tay. Từ khi được Trần Duyên tận lực bồi dưỡng, sát khí quanh người nằng không những không thuyên giảm mà thậm chí còn nồng đậm hơn xưa rất nhiều.

Nằng đối với điều này cũng không bài xích, đơn giản là bởi vì nam nhân của nằng không vì thế mà ghét bỏ nằng. Hấn mặc kệ nằng có thể gây ra hậu quả gì, chi cần nằng muốn là Trần Duyên quyết tâm thực hiện bằng được. Minh chứng là nằng tu vi đã đột phá Trúc Cơ tầng 6 chỉ còn khai mở cánh cửa phía trước thì nằng sẽ bước chân vào “lãnh địa” của cường giả. Nhưng tất cả lại bị ngăn cách mà chìa khóa để khai mở chính là Âm Ma Thạch. Sát thi của nằng đã là Trung kì sát thi, chi cần sau khi tiến cấp thì tu vi của nằng cũng từ đó mà đột phá theo.

Tướng chừng như một bảo vật trân quý như thể liệu có nam nhân nào dám bỏ ra linh thạch mang về cho hấn nữ nhân? Trần Duyên lại không cần nghĩ ngợi, cấp 3 bảo vật dù có trân quý như thể nào nếu đem so ra vẫn thua kém nữ nhân của hấn một vạn sáu ngàn dặm.

Tay heo không yên vị, hấn không chỉ chiếm hữu mỗi mộng hữu thủ không ngần ngại quyết tâm xâm lấn vào nơi thần bí nhất. Lam Linh cũng vô cùng phối hợp, ngọc cước gian rộng để Trần Duyên dễ dàng xâm nhập. Nơi tư mật bị Trần Duyên chơi đùa Lam Linh khó lòng trầm lặng như trước, nằng thi thoảng phát ra âm thanh thờ nặng nhọc, hai tay ôm chặt lấy hấn kiềm nén khoái cảm.

- Ảnh ti lo lắng cho tướng công sao? cũng như muội và ti, Lam Linh ti rất nặng tình với tướng công, ti ấy tuy lạnh lùng khó gần nhưng đối với chàng lại hết mực nghe theo.

Kim Liên hưởng Lệ Ảnh chán an.

- Lam Linh ti vốn đang bế quan nhưng khi nghe được tướng công trở về ti ấy liền thu công, hao tổn cả đêm sức lực mới có thể tới đây sớm như vậy.

Lệ Ảnh chợt hiểu ra, thông thường khi bế quan kết thúc tu sĩ luôn dùng ba ngày ba đêm thu công nhằm để bản tâm không bị tâm ma quấy phá. Nữ nhân kia tuy về ngoài hung thần ác sát nhưng chi vì muốn nhanh chóng nhất gấp lại nam nhân của mình mà nằng dám đánh cược với hiểm nguy.

- Mĩ nhân, đã tới lúc rồi. Nằng ắt hấn chờ ngày này cũng rất lâu rồi đi.

- Ân!

Lam Linh khẽ gật đầu, nằng tướng mạo sinh ra tuy dung nhan bức người người sát khí đã ăn vào xương tủy. Sắc bén ánh mắt nhìn chăm chăm hấn, nội khổ được nằng khai mở. Mĩ phụ đứng trên chủ tọa từ từ ngồi hòm xuống cự long dễ dàng lọt vào huyết động âm áp của nằng.

- Ah...thật là thống khoái nha, tiểu diên loa của nằng làm tướng công ăn muốn phát ngiên mất thôi.

Mĩ phụ thư sướng nhưng cũng không thể che lấp đi khí chất vốn có của mình. Trần Duyên không vì đó mà mất hứng, hấn thậm chí còn vô cùng ưa thích hương vị mới lạ này. Thử hỏi trên thế gian này kẻ nào được như hấn, được nữ nhân thần sắc như muốn giết người mà lại cam tâm tình nguyện để người đùa giỡn đây.

Lam Linh như mãnh thú động dục, nằng còn mạnh mẽ điên cuồng hơn những nữ nhân khác. Từng thanh âm vang dội do kiều đồn của nằng đánh mạnh vào đùi Trần Duyên, mĩ phụ kiều đồn cứ hất mạnh lên xuống không biết mệt mỏi. Từ nơi tư mật của hai người dâm dịch đã phóng xuất không ít, mĩ phụ khẳng định đã lên đỉnh vu thiên không sai, nhưng nằng quyết không buông gấp đầu hàng muốn khiến hấn phải phóng xuất thứ tinh hao nóng hổi kia vào tiểu huyết của mình.

Cuối cùng nằng mục đích cũng đã được toại nguyện, cả tiểu huyết chi trong chớp mắt trở nên căng phồng. Cảm nhận hoa tâm trở nên nóng rất Lam Linh hàng phục ôm trầm lấy hấn mãi tới khi huyết động của nằng không thể chứa hết được. Nằng thần tình dâm dăng nhuyển miệng cười kinh rě, nhanh chóng rút tiểu huyết ra, tay ngọc bắt lấy cự long để thứ hung vật này không thể phóng xuất.

Trần Duyên vô cùng khó chịu, cảm giác giải tỏa bị ngăn cản không có tên nam nhân nào lại vui thích điều này. Nhưng chi khác sao Lam Linh không khiến hấn phải thất vọng, cự long gợn dữ được mĩ phụ đưa vào miệng ngọc, chi chờ có thể hung vật kia bùng phát tất cả. Thứ dịch đặc kia hòa quyền với d* m thủy từ hạ thể của nằng tất cả đều bị chính nằng nuốt trọn.

- Nương tử bảo bối, có phải động huyết của nằng rất khó chịu sao? Còn không nhanh giải thoát đi, để nằng như vậy khiến tướng công thật đau lòng.

Lam Linh miệng ngọc vẫn chưa buông thả cự long hung tợn, nghe theo lời hấn nằng tà thủ luồn xuống huyết động của mình, song cước mở rộng hai ngón tay khai mở huyết động mà nằng đã kiềm giữ từ ban này. Chất dịch nồng ấm như thác đổ trào ra.

- Ta sẽ ở lại đây một thời gian, trong lúc này nằng đừng vội trở lại bế quan. Tướng công vẫn muốn cùng nằng bên nhau lâu hơn chút nữa, nằng sẽ không chối từ ta a?

Trần Duyên cung chiêu vuốt ve mặt ngọc của nằng. Lam Linh lặng im, nằng dần ôm sát eo hồ của hấn cố tình để cự long kia trôi sâu hơn vào tận cổ họng như muốn nói rằng nằng sẽ nghe theo lời của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205

Hôm đó Trần Duyên đi tới tiểu kiều, bước theo sau hấn Kim Liên mĩ phụ chăm chú đứng nhìn.

- Liên nhi.

- Ân tướng công.

Hấn sắc mặt không rõ buồn vui nhìn xuống ao sen thom ngát.

- Hạ Thảo tình hình cũng may nhờ nàng nhanh tay xử trí nếu không ta sẽ ân hận cả đời.

- Tướng công đừng nói như vậy, Hạ Thảo ti chỉ đang bế quan tiềm tu thôi. Chờ ngày ti ấy xuất quan sợ rằng chàng cũng không còn thương thiếp như trước nữa.

Kim Liên không muốn thấy Trần Duyên tự tổn thương chính mình, mĩ phụ ý ôi bắt lấy tay hấn.

- Nàng cả ngày chỉ biết câu dẫn ta, Hạ Thảo là nương tử của ta nàng cũng không ngoại lệ. Chờ khi nàng ấy tỉnh dậy chúng ta rồi cuộc cũng có thể đoàn tụ rồi.

- Thiếp sinh ra chính là để câu dẫn chàng nha. Với lại Mộc Linh Quả chàng đưa cho ti ấy chính là cực lớn cơ duyên nha, Huyền Vũ Hồng Liên của thiếp khiến Hạ Thảo ti thanh tỉnh tu luyện nên thiếp cảm nhận được một áp lực cực lớn từ ti ấy, thậm chí còn ần ần muốn vượt qua chàng.

Sau khi Bách Niên Chi Chiến qua đi, trong lúc Trần Duyên vẫn còn đang chán nản vì một chuyến đi công cốc thì sư phụ hấn đã sai người mang tới một túi trữ vật. Bên trong chỉ đọc nhất một thứ quả, thông qua truyền âm phù Trần Duyên biết được báu vật hấn cầm trên tay chính là vạn năm Mộc Linh Quả hấn liền không nghĩ ngợi đưa cho Hạ Thảo phục dụng. Thần thông thì Trần Duyên hấn không thiếu, chỉ cần Hạ Thảo đột phá thì tu vi cũng sẽ nhanh chóng đề tăng.

Sau khi hấp thụ tất cả tinh hoa từ Mộc Linh Quả, Hạ thảo bỗng nhiên rơi vào trạng thái tiềm tu. Trần Duyên lo sốt vó tìm khắp điển tịch cuối cùng hấn cũng đã nhận ra Mộc Linh Quả cùng Mộc Linh Thể có mối liên kết vô cùng huyền diệu. Dù không thể biết được nguyên nhân tại sao nàng lại rơi vào tình trạng này nhưng theo lời các bậc tiền bối ghi chép lại, đây ắt hẳn là đại cơ duyên khó cầu.

- Tướng công! Thì ra chàng cùng Liên muội lên đây, khiến thiếp tìm kiếm hai người khắp nơi.

Chu Lệ Ảnh mĩ phụ yêu kiều bước tới, nàng tóc dài suôn mượt xóa xuống che đi bờ vai gợi cảm. Nơi đây ngoài Trần Duyên đã không còn nam nhân nào khác, mĩ phụ cũng không cần quá giữ kè đạo bảo trẻ nãi bởi vì nàng theo lời ti muội biết được tên sắc lang này rất yêu thích tao lãng nữ nhân nha.

- Ha ha ha ta chỉ đột nhiên hứng thú cùng Kim Liên tại đây ngắm nhìn ao sen này thôi.

- Mĩ nữ nàng ngày càng xinh đẹp, thật khiến tướng công muốn ở bên nàng mãi thôi.

Trần Duyên giang rộng vòng tay, Lệ Ảnh thấp phần vui mừng nép người vào lòng hấn.

- Chúng ta nán lại cũng đã đủ lâu rồi. Liên nhi ngày mai ta muốn lên đường, nàng hãy gọi Kim Nhu lại đây.

- Ân.

Nghe thấy hấn sắp phải rời khỏi, Kim Liên sắc mặt phơn phớt buồn vội vàng quay lưng đi.

- Tướng công, tại sao chàng phải cần muội ấy làm mĩ phụ, thiếp cũng biết đánh xe ngựa mà?

- Nữ nhân ngọc, ta cùng nàng đều là Trúc Cơ tu sĩ ma tông sẽ khiến cho nhiều kẻ chú ý. Kim Nhu lại khác, tuy nàng ấy đã đột phá nhưng tin tức lại chưa hề lộ ra bên ngoài vì lẽ đó sẽ tránh được không ít mạo hiểm.

Hấn đã suy tính rất kĩ càng, lãnh địa của chính phái tuy nguy hiểm nhưng lại thua xa ma tông quân hạt hỗn loạn. Chỉ cần không gây phiền toái, du ngoạn nơi đây cũng xem như không tệ.

Ngày hôm sau, chiếc xe ngựa rong ruổi trên một con đường mòn. Đúng như Trần Duyên suy tính, xuất hành thập phần thuận lợi. Kim Nhu trước khi gia nhập trở thành Hợp Hoang Môn đệ tử, nàng vốn là gian hồ nữ tử. Mang trên người nữ hiệp y phục, bội kiếm trên tay Kim Nhu sắc đẹp càng trở nên xuất thần, không thua gì những nữ sĩ gian hồ hành hiệp trượng nghĩa.

- Khả khả Lệ Ảnh, nàng có tâm phục khẩu phục tướng công mưu kế chưa? Xe ngựa này vô cùng yên tĩnh lại rộng lớn nha, nàng lại có thể ngao du ngắm nhìn phong cảnh nơi đây nữa chứ.

Khoang xe ngựa hạn nhất này được Trần Duyên cẩn trọng chọn lựa, bên trong vô cùng thoáng đãng được hấn đem cả giường vào dù có 3 người nằm vẫn không thấy khó chịu.

- Ân. Thiếp biết, thiếp biết. Tướng công của thiếp là giỏi nhất không ai được như chàng đâu.

Chu Lệ Ảnh nữa quỳ nữa ngồi, diễm phụ đề tướng công gối đầu trên đùi ngọc. Nàng đối với hấn khoe mẽ không khỏi phì cười nhưng vẫn thật tình khen ngợi hấn.

- Hai người là người phương nào, nếu không tránh đường đừng trách ta ra tay dọn dẹp.

Chưa thể đắc ý được bao lâu xe ngựa không ngờ thật sự lại bị ngăn chở. Trần Duyên mặt mo ửng đỏ, Lệ Ảnh tay áo che miệng cố nén nụ cười.

- Bà cha nó chỉ là hai tên Luyện Khí kì mà lại có gan chặn đường cướp của, thời đại bây giờ thật quá loạn lạc rồi.

Trần Duyên nháy mắt nhận ra hai tên đó tu vi khiến hấn xém chút ngã ngựa, đồng thời xung quanh cũng có không ít người ần nấp. Vậy là hấn đã tình cờ đi ngang qua một ở mai phục của bọn người này. Y phục hỗn tạp, chân khí phù phiếm, không có lấy một tên đột phá Trúc Cơ, những kẻ này chỉ là hạn tán tu đã bước tới bước đường cùng phải trở người làm cướp.

- Ah! Vẫn còn 1 tên thực lực nổi trội nha, hẳn chắc chắn là kẻ cầm đầu bọn chúng.

- Tướng công, bọn chúng tính sao bây giờ?

Kim Nhu hé màn cửa nàng nhẹ giọng hỏi hần.

- Chỉ cần đánh ngất những người kia là được, trọng yếu là tên cầm đầu phía sau. Nàng đủ khả năng chống lại hần chứ?

- Thiếp thực lực đã không như xưa, sẽ khiến chàng phải mở rộng tầm mắt.

Bị hần xem nhẹ Kim Nhu tình tình háo thắng trời dậy, nàng nhảy khỏi xe ngựa mất phương nhìn chăm chăm bọn chúng.

- He he he là một mỹ nhân, bên trong cũng còn một mỹ nhân khác. Lần này chúng ta không cần phải tranh giành nữa rồi, bắt hai nàng về tha hồ mà hưởng lạc.

- Súc sinh vô sỉ, người không đáng được sống trên cõi đời này.

Kim Nhu tính tình dễ bộc phát, bội kiếm vừa ra khỏi vỏ tên nam nhân vừa nhục mạ nàng tại yết hầu để lại một vết đỏ thẫm.

- Hồi những kẻ này đúng là ngu ngốc, Kim Nhu thật sự nổi khี้ rồi sợ rằng bọn chúng không kẻ nào có thể sống sót.

- Huynh đệ cần trọng, nữ nhân này là một cao thủ không thể kinh thường được.

Nàng chưa hề bộc phát pháp lực tu vi Trúc Cơ vẫn chưa hề bại lộ. Những tán tu này ánh mắt quá thấp, bọn chúng vốn đã quen nhìn thấy đồng bạn từ nạn đền cũng không lấy đó mà lo sợ vẫn không chùn bước.

- Nghe con không sợ hổ. Kim Kiếm Trảm Hầu.

Nàng dễ dàng thi triển một môn công phái cấp 2 Át đẳng, chỉ trong chớp mắt không chỉ hai kẻ chặn đường kia mà những bóng người nấp sau tán cây đều kinh khủng nhìn nàng hai tay ôm chặt lấy yết hầu mỗi mồm mấp không thể nói nên lời.

- Keeng...

Bội kiếm treo lơ lửng, rõ ràng đã bị kẻ khác chặn lại.

- Thì ra người là kẻ đứng sau bọn chúng.

Kim Nhu bất quyết, bội kiếm bị chặn đứng quay trở lại. Nàng phóng người bay lên, lưỡi kiếm chém một đường vào không trung đại thụ nơi đó lần lượt đổ rạp xuống. Nơi đó xuất hiện không chỉ một người mà là ba tên nam tử mắt tròn ngược cầm thù nghiêng răng ken két.

- Nữ nhân kia, người dám cả gan giết người Súc Sinh Bang. Lão phu phải giết chết người để an ủi vong linh huynh đệ.

- Đại ca không cần phải ra tay, chỉ cần đệ cũng đủ đối phó nữ nhân này rồi.

Tên nam nhân hề mợn dáng người thấp lẻo tèo, mặt híp, mặt chuột rõ ràng không phải là kẻ quân tử. Hần phi người lên cao đạo bào rộng thùng thình vô cùng cân trọng.

- Mỹ nhân, đêm nay nàng sẽ biết được sự lợi hại của lão Thử ta he he he...

Hần một tay khè ấn pháp, từ trong tay ảo kia có vẻ như vô tình hướng về nàng. Chỉ trong khoảng khắc một tia sáng mắt người khó lòng theo kịp bay vút đi nhắm vào người Kim Nhu.

- Tên hèn hạ, dám chủ ý đánh lên ta.

Đứng trước ba tên Trúc Cơ tu sĩ, Kim Nhu không hề buông lỏng đề phòng. Nàng bội kiếm chém xuống khiến tia sáng kia lộ nguyên hình, một cây châm bạc dài chừng bàn tay người tỏa ra âm khí nặng nề.

- Ắ có chút bổn sự, Nhị Miêu. Nếu như Tam Thử không thể làm gì được ả ta thì đệ cũng hãy tham chiến đi.

Không ngoài dự đoán, Kim Nhu thực lực không thể xem thường. Nàng càng đánh càng hay chỉ sau vài hồi hấp đã nghiền ép tên tu sĩ kia khiến hần phải liên tục chống đỡ, hình châm pháp bảo gần như không có cơ may thi triển đòn thế phản công.

- Phốc...ah...

Bội kiếm của nàng theo một hướng vô cùng hiểm hóc đâm tới, Tam Thử không thể lẩn tránh. Lưỡi kiếm đòi mạng chỉ phút chốc nửa thoi sẽ hái xuống hần đầu lâu. Không dễ dàng đầu hàng, Tam Thử liều mạng giờ Âm Ngân Châm lên chống đỡ.

Kết cục cái mạng may mắn còn có thể giữ lại nhưng 3 ngón tay cùng Pháp Bảo của hần bị nàng bội kiếm gọt sạch.

- Tam Thử đề ta giúp người cầm xuống ả tiện nhân này.

Nhị Miêu muốn xông lên kéo đem dài lăm mòng nhưng tất cả đều đã muộn màng, trong xe ngựa Trần Duyên tính nhẩn nại đã bằng không. Dây dưa nửa ngày nếu như không sớm rồi đi ắt hẳn sẽ đánh động tới những thế lực đồn trú gần đây. Trần Duyên hừ lạnh triệu hồi ra một đầu tiêu trùng nho nhỏ bí mật ném ra ngoài.

Lão đại của Súc Sinh Bang, Đại Cầu trắng hần song thủ thậm chí còn lớn hơn bấp chân người vẫn còn đang vè binh chân như vại. Hần sắc mặt bất biến rõ ràng là không hề có ý định ra tay. Nhưng nào biết rằng từ thần thật sự không nhắm vào hai tên kia mà đã tiếp cận rất gần hần.

- Hừm? Bóng đen này là...Ahhhh...

Đại Cầu tinh thần có chút lơ là, ngay tức khắc hần đã phải trả giá bằng cả tính mạng. Một bóng đen cao lớn che khuất ánh mặt trời, Đại Cầu quay người muốn biết rõ thực hư nhưng tiếp đón hần chính là miệng lớn chứa chấp hàng vạn răng nhọn. Địa Long Khâu được Trần Duyên giải phóng sức mạnh thật sự mở rộng miệng lớn cuống lấy tên tu sĩ Đại Cầu kia vào trong đồng thời lặn xuống mặt đất để lại một hố sâu to tướng.

- Đại ca...

Hai tên kia đang vây công Kim Nhu cũng nhận ra bọn hắc lão đại lâm nguy không khỏi hoảng hốt kêu la thất thanh. Cơ hội đã tới, nữ không hề có ý định nương tay, Pháp Bảo bội kiếm cắt một đường sắc ngọt. Hai kẻ kia đầu lâu bay lên không trung, trên mặt vẫn còn đọng lại nét sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Sơ chiến Hòa Mộc

Ngon đại sơn hùng vĩ, từng khe suối chảy róc rách, sinh linh thập phần cùng nhân loại hòa hợp. Trần Duyên cầm trên tay nắm cò non mỉm cười đưa ra, tiểu hươu không hề sợ hãi bước tới gần thỏa thích nhấm nháp.

- Trên thế gian lại có nơi như thế này sao?

Trần Duyên cuối cùng cũng đã tới nơi, tuy nơi đây đã nằm dưới sự cai trị của không ít thế lực nhưng đây chỉ là những thế lực nhỏ yếu là chư hầu của các đại tông môn. Mà nơi hắc đang đứng lại được Dược Sơn Phái một vị đệ tử chủ quản.

- Để có thể biến Linh Sơn được như ngày hôm nay mẫu thân của thiếp đã bỏ không ít công sức, nơi này chính là thứ mà mẫu thân tự hào nhất.

Chu Lệ Ảnh vén lên rèm xe, nàng không khỏi kinh hi sau mấy chục năm xa cách nàng cuối cùng vẫn có ngày được gặp lại mẫu thân.

Trông thấy thế tử cả ngày đều mỉm cười vui vẻ, Trần Duyên cũng vì thế mà tâm tình cũng thư sướng theo. Một phần bởi vì hắc thật tâm yêu thích nàng, muốn làm mọi cách chỉ để thấy nụ cười của thế tử, mặt khác Trần Duyên vốn là một kẻ không cha không mẹ, hắc cũng thật lòng mong chờ khoảng khắc mẹ con nàng đoàn tụ.

- Có động tĩnh, đây là âm thanh giao chiến.

Bầu không khí yên bình bỗng dưng bị phá vỡ, cả một ngọn cự sơn cũng rung lên không ngừng. Đây không chỉ là thông thường giao phong mà là trận chiến giữa 2 cao thủ Trúc Cơ trở lên.

- Không ổn, ngọn Linh Sơn này được mẫu thân tọa trấn mấy trăm năm trước nay không kẻ nào dám can quấy tại sao lúc này lại...

Nàng bất an khuôn mặt hiện rõ, nữ phụ không hề chần chừ nàng phi pháp kiếm hướng về nơi phát ra động tĩnh.

Trần Duyên biết bản thân khó lòng ngăn cản nàng, hắc cùng Kim Nhu nhìn nhau gật đầu, cả hai hiểu ý bám theo để phòng bất trắc.

Trên không trung hai thân ảnh mạnh mẽ không ngừng lao vào nhau. Một bên là lão già trên người chẳng chút cây lá quý dị vô cùng thậm chí khi Trần Duyên vận dụng công pháp Khô Mộc Đại pháp cũng không khó coi bằng lão. Từng ngọn dây leo cứ muốn quấn chặt lấy không tha đối thủ.

Phía bên kia chiến tuyến, một nữ nhân tuyệt sắc, nàng dung nhan khiến cho bất kì kẻ nào nhìn ngắm cũng khó lòng rời mắt. Suốt tóc dài suông mượt, rõ ràng nàng cùng Lệ Ảnh giống nhau đến tám phần. Mỉm cười giữa hai tay lơ lửng một đỉnh lô cao quá nửa người không ngừng phun ra nuốt vào hỏa khí, nhờ vào hỏa lô này mà lão già quái dị kia mới chưa thể làm gì được nàng.

- Hòa Mộc lão súc sinh, Chu mỗ cùng người không thù không oán nếu người vẫn còn khăng khăng không chịu từ bỏ thì đừng trách Chu mỗ ra tay độc ác.

- Chu đạo hữu, chúng ta vốn là sư huynh đệ đồng môn có sao lại buồn lòng ác độc như vậy. Ta chỉ muốn mua lại bảo vật trong tay người, thứ trân quý như thế giữ trong người chỉ mang tới họa sát thân thôi.

Hòa Mộc thọ nguyên không còn nhiều, lão pháp lực không vì đó mà giảm sút. Mộc hệ tu sĩ lợi thế lớn nhất là rừng càng già càng cay, lão pháp lực càng lúc càng sung mãn không hề giống một lão nhân gần đất xa trời chút nào. Trận thế tuy bất phân thắng bại nhưng từ đầu đến cuối lão lại chiếm lấy phần thắng.

Chu nữ phụ tuy cũng là Trúc Cơ Hậu kì cao thủ nhưng pháp lực trong người lại dần cạn kiệt, nàng thua kém lão tới tận mấy trăm năm hóa hầu có thể cảm cự tới lúc này đã không phải dễ dàng làm được.

- Ha ha ha Chu đạo hữu, sớm biết sẽ rơi vào kết cục này thì có sao lại không chủ động giao ra đây. Lão phu sẽ không làm hại người đâu.

- Vô sĩ, ta thà chết cũng không đưa thứ đó cho người.

- Nữ nhân ngu ngốc đã vậy thì đừng trách lão phu tàn nhẫn.

Nàng pháp lực cạn kiệt bị đánh văng xuống đất, nội thương không nhỏ. Tuyệt mỹ thân thái vẫn không mất đi, nàng cắn răng thà chết quyết không để cho tên súc sinh kia toại nguyện.

- Thần Thụ Khốn Trụ.

Đại thụ nương theo lão hò hét mà vươn ra vô số căn rễ thô to hướng tới nữ nhân mà công kích.

- Soạt...soạt...

Mỉm phụ song mục nhắm chặt, một hô hấp, hai hô hấp... nàng lấy làm kì lạ tại sao công kích lại còn chưa đánh tới. Nàng nữ mục khẽ mở, làn mi cong vút chớp động không thôi vì nàng không tin vào mắt mình. Một nam nhân chỉ trong tích tắc xuất hiện, hắc như từ trên trời hạ xuống che chắn mọi tổn thương không thể chạm đến nàng người ngọc.

- Tiểu tử kia, người là ai. Khôn hồn thì xéo đi kéo lão phu...

Lão dù có gào thét dọa dẫm cỡ nào cũng không thể khiến Trần Duyên hoảng sợ. Hắc gắng mình lao tới, Khô Mộc Đại Pháp toàn lực thôi động. Trần Duyên biết rõ cho dù bản thân có tu luyện nhục thể có thể so sánh với Trúc Cơ Hậu kì nhưng khi gặp phải hàng thật giá thật như lão hắc lại kém đi không ít.

- Khốn kiếp, kẻ điên này tại sao lại xuất hiện đúng lúc này chứ?

Mộc Hộc điên tiết thôi động từng căn rễ thô dày muốn bắt lấy Trần Duyên. Nhưng với bộ pháp nhanh nhẹn xuất quỷ nhập thần do nhục thể mang lại Trần Duyên có thể tránh né được từng chuyển động nặng nề kia. Thứ hắn nhắm tới không gì khác ngoài chính thân thể của lão.

- Không được...

Trần Duyên Nhất Chỉ Xuyên Tâm công pháp chỉ còn cách lão cực gần, lão nhân liều mạng buông tha vội lùi về. Sắc mặt tái nhợt cảm thù nhìn chăm chăm vào hắn.

- Chân khí trong người ta đã quá hao kiệt trên người tiện nhân kia, không thể tiếp tục cùng tên tiểu tử quý dị này giằng co. Bên kia lại có hai luồng khí tức đang bay tới, thọ nguyên của ta cũng không còn nhiều, không thể tiếp tục mạo hiểm đành phải tạm thời rút lui thôi.

Mộc Hộc nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, về mặt thập phần bất đắc dĩ quay người bỏ chạy.

Trần Duyên không có ý đuổi theo, hắn có nỗi lo khác quan trọng hơn là bám theo một kẻ nguy hiểm như lão. Hạ xuống nơi mã phụ thương thể bất động nằm đó Trần Duyên nhanh chóng vận pháp lực, Mộc chân khí tụ tập trên song thủ dần chứa lành ngoại thương trên người nàng.

- Vị đạo hữu này, ta...

- Mẫu thân!!!

Nàng trong người đau đớn vô lực nhưng vẫn không quên ân nhân cứu mạng của mình, vừa muốn rướn người hướng hắn cảm tạ thì phía xa giọng nói thân thuộc mà nàng đã mong chờ suốt bao lâu nay lại vang vọng bên tai.

- Giọng nói này... là Lệ Ảnh! Nữ nhi! Nữ nhi ta đang ở đâu?

- Mẫu thân! Nữ nhi bất hiếu phải khiến người chịu khổ rồi.

Lệ Ảnh òa khóc như nữ hài tử, nàng hai vai run rẩy muốn ôm trầm lấy mẫu thân nhưng sợ sẽ động tới thương thể trên người nên chỉ còn cách siết chặt lấy bàn tay của mẫu thân nàng.

- Ta biết không nên gián đoạn hai mẫu nữ hai vị trùng phùng nhưng đây không phải là nơi ở lại lâu, thương thể trên người bá mẫu có thể trở nặng thêm nữa.

- Chúng ta mau đi về hướng Bắc, ta có một tiểu viện dùng để tu luyện ở nơi đó.

Lệ Ảnh nâng lên mẫu thân, nàng thần tình thập phần lo lắng không ngờ sau bao nhiêu năm mới có thể gặp lại nhau lại rơi vào tình cảnh này.

Tiểu viện của nàng được đặt trên một hồ nước trong xanh khắp nơi đều trồng được thảo, thì ra Lệ Ảnh đối với linh thảo luôn có sức hút kì lạ cũng là do ảnh hưởng từ nàng.

- Được đồng, người dẫn tiểu thư cùng hai vị đạo hữu đi nghỉ ngơi, ta muốn bề quan một thời gian.

Nàng mỉm cười hòa nhã cáo từ, Lệ Ảnh thật lòng không muốn rời khỏi mẫu thân nhưng vẫn phải lấy thương thể làm trọng. Nếu không kịp thời chữa trị thì thương thể sẽ lưu lại ám tạt trong người nguy cơ khôn lường.

- Tiểu thư, hai vị tiền bối mời theo tiểu nữ.

Được đồng cùng kính hành lễ đi trước dẫn đường.

- Không biết hai vị tiền bối là...

- Nàng là song tu đạo lữ của ta, cho chúng ta 1 phòng là được.

Trần Duyên đối với được đồng thập phần hiểu biết này cũng không khỏi hài lòng mỉm cười trả lời. Chỉ riêng Lệ Ảnh, nàng cần môi không phục nhưng lại không thể làm gì khác hơn. Nếu như mẫu thân biết nàng cùng nam nhân xa lạ chung đụng ở chung 1 phòng khẳng định mẫu thân sẽ không dễ yên cho nàng.

Sau khi từ biệt thiếu phụ, nhận ra ánh mắt ai oán của nàng Trần Duyên chỉ có thể cười khổ đi theo được đồng tới nơi dành cho khách nhân ở lại.

- Kim Nhu thời gian gần đây ta lại phiền tới nàng rồi.

- Không phiền, thiếp không cho đó là phiền phức chút nào. Thiếp cũng đã thề cả đời này sẽ luôn ở bên hầu hạ tướng công không phải sao? Chỉ là một chút bề bộn sao có thể làm khó được thiếp chứ.

Cửa phòng đóng chặt, Kim Nhu nữ hiệp trước mắt hắn lại trở nên yêu kiều vô cùng, nép vào lòng nam nhân cùng hắn thủ thi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Song đại mỹ phụ tâm tình

Linh Sơn trước kia cũng chỉ là ngọn núi vô danh không ai biết tới. Từ khi một vị luyện đan sư thủ đoạn thần diệu cách đây mấy trăm năm chọn nơi này tu luyện Linh Sơn mới trở nên náo nhiệt hơn hẳn. Hằng ngày không ít tu sĩ phi hành qua lại, kẻ cầu xin đan dược đột phá tu vi, kẻ tới đây hồng lòi kéo thêm quan hệ sinh khí bùng bùng.

Ấy vậy mà Linh Sơn gần đây lại phong sơn cấm tiết bất kì kẻ nào xâm nhập làm lộ ra rất nhiều tin tức phong phanh thật giả lẫn lộn. Có nhiều kẻ không tin tã nhưng cũng không muốn mạo hiểm đắc tội với một vị luyện đan sư cao tay ẩn.

Trong đại điện, một chiếc bàn lớn dùng để tiếp khách. Không hổ là luyện đan sư, nội thương tuy không quá trầm trọng nhưng chỉ cần bế quan hơn tuần trăng mà đã hoàn toàn bình phục, dù là Trần Duyên cũng phải tặc lưỡi không thôi.

- Hai vị đạo hữu, chung rượu này Chu Ngọc Ánh xin tạ ơn cứu mạng.

- Chu tiền bối không cần phải khách khí như vậy, ta cùng Chu cô nương hữu duyên gặp mặt đã xem là bằng hữu tương giao làm sao dám nhận lễ này.

Trần Duyên vội vàng đứng lên trả lễ trong đầu thầm nghĩ:

- Ta cùng nữ nhi của tiền bối chính là tình chàng ý thiếp thập phần mặn nồng a, nếu cùng nàng tương giao khác nào ta lại trở thành tiền bối của Lệ Ánh chứ?

- Vậy là...

Chu Ngọc Ánh ngoài ý muốn nhìn qua nữ nhi của nàng.

- Người là mẫu thân của Chu cô nương cũng xem như là trưởng bối của ta sau này cứ gọi tiểu bối đích danh là được.

- Được! vậy thì Trần công tử, tuy công tử là bằng hữu của Ánh nhi nhưng lễ tiết lại không thể thiếu, chung rượu này xem như ta nhận thêm hai tiểu bối đi.

Nàng trông Trần Duyên rất thuận mắt, hân bằng vào tu vi Trúc Cơ sơ kì mà có thể đẩy lui được Mộc Hộc lão nhân một vị Trúc Cơ hậu kì tiền thật giá thật ắt hẳn là một thiên tài. Từ hân nàng có thể nhìn ra con người này tuy cao ngạo tận xương tủy nhưng lại không hề hồ đồ, hành động vô cùng cẩn trọng.

- Chu cô nương che giấu không khỏi quá sâu đi, tới đây phu thê chúng ta mới nhận ra Chu tiền bối lại là một vị luyện đan sư thực lực phi phàm.

- Hừ. Ta nói trước hay nói sau gì cũng không hề khác biệt nha.

Chu Lệ Ánh được ở cạnh bên mẫu thân khiến tiểu phụ tâm tình trở lại như ngay xưa nghịch ngợm, lâu cá lại có phần đáng yêu.

- Nữ nhi của ta mấy năm rồi đi không ngờ lại không có chút gì thay đổi, vẫn bản tính làm nũng mẫu thân như trước trên đường đi hai người ắt hẳn cũng đau đầu không ít đi?

Ngọc Ánh mỉm phụ tay ngọc được nữ nhi của nàng ôm chặt, trên mặt lại còn đôi chút giận dỗi khiến nàng không thể nhịn được phì cười, cung chiêu vuốt ve đầu nàng. Một bàn 4 người Chuyện trò vui vẻ, Trần Duyên năng lực miệng lưỡi thập phần lợi hại nhiều lần khiến cho ba vị nữ cười lên không ngớt quan cảnh như thế là một gia đình nhỏ thập phần hòa thuận.

- Trần công tử, ngày mai Thiên Hạ Khách Điểm có khai mở một buổi đấu giá, là trăm năm mới diễn ra một lần. Mỗi lần diễn ra báu vật đều ồ ạt kéo về như mưa khiến ai ai cũng điên cuồng. Không biết người có hứng thú không?

- Ha ha ha Chu tiền bối đã mở lời làm sao tiểu bối lại thất kính từ chối chứ, quả thật tiểu bối cũng muốn mở rộng tầm mắt xem Thiên Hạ Khách Điểm trăm năm một lần sự kiện sẽ thanh thế đến dường nào.

Trần Duyên hào sảng nhận lời, cùng nhau nói Chuyện gần cả ngày trời cuối cùng hẳn cùng Kim Nhu cũng đánh cáo từ trở về phòng. Cốt là để lại khoảng không riêng tư cho hai mẹ con nàng, mẫu nữ trùng phùng nhưng chưa một lần có thể thoải mái tâm tình đây cũng là thiếu sót không hề nhỏ.

Được đồng tiền Trần Duyên, Kim Nhu trở về thì trong đại điện chỉ còn lại Ngọc Ánh cùng Lệ Ánh hai vị đại mỹ nhân. Lệ Ánh tâm tình vui sướng ôm trầm lấy mẫu thân, Ngọc Ánh cũng cảm động không kém. Mấy mươi năm mới lại có thể trùng phùng khiến nàng dù là một vị luyện đan sư quyền thế đây người cũng khó có thể kiềm nén cảm xúc vỡ òa ôm lấy nhau bật khóc.

- Mẫu thân! Nữ nhi thật sự rất nhớ người.

- Ta biết chứ, ta cũng vậy. Từ khi Ánh nhi xuất giá tính đến nay cũng đã 80 năm lẻ 3 ngày rồi. Mẫu thân không lúc nào không nhớ tới con a.

Đêm hôm đó trong khuê phòng của Ngọc Ánh, nàng cùng nữ nhi không ngừng tâm sự. Lúc này cả hai người đều chỉ mặc nội y thập phần mỏng manh. Lệ Ánh nhan sắc như hoa như ngọc, song phong cảnh tròn khiến cho mỹ phụ phải nằm ngửa ra những không vì thế mà mất đi hình dáng tuyệt mỹ ban đầu. Còn Lệ Ánh thì lại mang vẻ đẹp kiều diễm của quả phụ, nàng thân thể không hề thua kém gì nữ nhi mà ẩn ẩn còn lộ ra tia khí chất ai oán của một quả phụ. Theo năm tháng dần tăng, nàng tựa hồ như tiên quả càng trở nên chín mọng. Nhất là đôi nhũ phong kia, Lệ Ánh cũng được thừa hưởng từ mẫu thân, to lớn, nặng trĩu khiến cho nam nhân luôn có tham niệm được chạm vào chúng.

Chuyện vui có mà Chuyện buồn phiền lại không ít, khi nàng rặng hỏi nữ nhi tình hình nhà của tên tướng công kia thì chỉ nhận lại nét mặt thờ ơ xen lẫn thất vọng. Biết được có chuyện không hay đã xảy ra Ngọc Ánh có tính gặng hỏi, sau khi biết được tất cả sự thật nữ phụ sắc mặt giận dữ, tay ngọc xiết chặt muốn tìm bọn người không tìm không phải kia đòi lại lễ phải cho nữ nhi.

- Ta đã mang đến không ít đan dược đột phá tu vi nhưng tên phế tài kia vẫn không thể đột phá? Dù có là một đầu heo ngón từng ấy đan dược cũng có thể trở thành cấp 2 yêu thú a.

- Hắn còn muốn trước khi chết lại gã người cho một tên tiểu bối trong gia tộc? Bọn khốn nạn kia dám làm ra chuyện trái luân lý này, rõ ràng bọn chúng lo sợ sau khi hắn chết sẽ mất đi tu sĩ Trúc Cơ tọa chấn nên mới làm ra hành động hèn hạ này hòng trói chân nữ nhi của ta cả đời làm nô cho chúng sao.

Cứ nghĩ tới nữ nhi phải cái giá lấy một tên tiểu bối khiến nàng hóa nộ chực muốn bộc phát, nếu nói như vậy có nghĩa là nữ nhi của nàng sẽ cả đời ở lại trong cái gia tộc kia, qua tay không ít nam nhân. Nên nhớ rằng thọ nguyên của Trúc Cơ tu sĩ có thể đột phá ngàn năm, nếu như những tên tiểu bối kia lần lượt đều hao hết thọ nguyên chết đi thì nữ nhi của nàng sẽ...

- Mẫu thân hãy bớt giận, thương thế của người vẫn chưa khỏi hẳn đừng vì bọn người tiểu nhân kia mà khiến vết thương trở nặng.

- Được rồi được rồi nữ nhi ngoan, còn hai vị Trần công tử cùng tiểu cô nương họ Kim kia. Họ là người như thế nào, làm sao nữ nhi của ta lại gặp gỡ chúng.

Lệ Ánh vội vàng trấn an khiến cho mẫu thân dần bình tâm, những khi nhắc tới cái tên Trần Duyên mỹ phụ lại xuất hiện cái nét e thẹn hiếm có. Nàng lúc này nụ cười mới lại rạng rỡ trên khuôn mặt.

- Trần Duyên nha, hắn cũng tính là một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất. Lúc nữ nhi nguy cấp nhất, chính hắn đã xuất hiện giải cứu còn giúp nữ nhi trị thương...

Nàng tâm tình thoáng chốc trở nên vô cùng vui sướng, cứ thao thao bất tuyệt mà không biết chán.

- Ánh nhi, có phải con đã đem lòng yêu tên Trần Duyên kia?

Ngọc Ánh trong nháy mắt nhận ra nữ nhi của nàng đã tương tư kẻ khác bèn bắt chợt hỏi đến. Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, Lệ Ánh mặt đỏ tía tai lắc đầu thà chết không nhận nhưng những biểu hiện kia vô tình đã bán đứng nàng, càng khiến cho Ngọc Ánh ngậm ng đắng định.

- Ảnh nhi nghe lời ta, ta là mẫu thân của con nên vạn phần không muốn trông thấy nữ nhi của mình đứt ruột sinh ra lại một lần nữa bị nỗi đau gầy xéo tâm can. Hẳn tuy làm người không tệ nhưng điều đó lại không có nghĩa hẳn lại là một tên trượng phu tốt. Theo mẫu thân nhận thấy hẳn có tướng hảo sắc không nhẹ ta e rằng...

- Trần Duyên tuy hoa tâm nhưng hẳn không phải kẻ tệ bạc như người nói đâu.

Lệ Ảnh vội vàng thanh minh, nhưng rồi mũi phụ chợt nhận ra bản thân đã thất thố trong lúc vô tình đứng ra cãi lại mẫu thân bên vực cho hẳn. Điều này có khác nào nàng đã thừa nhận có tình cảm với hẳn chứ. Lệ Ảnh xấu hổ không thể cùng mẫu thân đối mặt, quay người lại vùi đầu vào trong chăn.

Ngoài dự đoán, Ngọc Ánh không hề vì thế mà phẫn nộ. Nàng biết nữ nhi của mình đã phải nhận nhịn biết bao khổ ải chỉ để chờ cho ngoại tôn (là nữ nhi của Lệ Ảnh đó, còn nhân vật đó là ai thì...^_^) của nàng có đủ lông đủ cánh rồng rã mấy mươi năm. Trần Duyên lúc này không khác gì đôi cánh để Lệ Ảnh vùng thoát ra khỏi vực sâu vạn trượng của thống khổ.

Ngọc Ánh sốt sa nữ nhi số phận éo le, từ sau lưng ôm ghì lấy Lệ Ảnh thủ thi.

- Mẫu thân không hề có ý định muốn ngăn cấm con cùng Trần Duyên ở bên nhau, chỉ là hẳn đã có thể từ. Tuy nam nhân có năm thể bảy thiếp là Chuyện thường tình nhưng kẻ đến sau chỉ rước lấy khổ ải vào thân.

- Hẳn sẽ không phụ nữ nhi đâu, với lại Nhu muội cùng Ảnh nhi thập phần hòa hợp. Muội ấy cũng không bài xích chuyện này.

Ngọc Ánh có chút kinh ngạc.

- Trên đời này lại có nữ nhân kì lạ như vậy ư? Kim Nhu cô nương không ngờ tâm lòng lại quân đại đến thế.

Tới nước này nàng biết bản thân khó lòng có thể ngăn cản nữ nhi của mình quay đầu, chỉ có thể âm thầm cầu chúc cho thượng thiên sẽ đối đãi đến nữ nhi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Kẻ gây rối đâu đâu cũng có

Sáng hôm sau Trần Duyên bước ra khỏi cửa y phục chỉnh tề, thần tình khoan khoái đi đến đại điện. Nơi đó hai bóng người thướt tha cùng diện thanh bào đã đứng ở đó từ trước. Cả hai đều sắc nước thương trời khó bề ganh đua thua kém đồng thời trên người lại còn toát ra phong vận quyền rũ của nữ nhân thành thực làm cho Trần đại sắc lang miệng lớn không thể nào khép lại.

- Hi hi hi Trần đạo hữu quả nhiên là người giữ chữ tín a, vậy mà ta tưởng chừng đạo hữu không thể tới chứ?

- Không dám, không dám. Có Chu tiên bối cùng Chu cô nương đã mở ra “kim khâu” làm sao ta dám thất hứa đây. Chỉ là khiến hai vị phải chờ lâu là ta có tội rồi.

Trần Duyên ngậy ngốc một hồi bị lời trên chọc của Lệ Ảnh làm cho bưng tỉnh, hẳn ngại ngùng vò đầu đáp lễ.

- Được rồi Ảnh nhi! Trần công tử xin đừng vì thế mà lấy làm phiền lòng, chỉ là sáng sớm tiểu nữ của ta đã thức giấc từ rất sớm a, hình như là muốn cùng ai đó gặp mặt đã gấp không chờ được.

- Mẫu thân!!!

Lệ Ảnh đỏ mặt.

- Tại sao chỉ có người tới đây, còn Kim Nhu cô nương đâu, không lẽ trong người không được khỏe.

- Đa tạ Chu tiên bối quan tâm, Nhu nhi quả thật bất tiện trong người nên nàng muốn ở lại nghỉ ngơi có nhờ tiểu bối chuyển lời cáo lỗi.

Trần Duyên bắt đầu dè dặt, hẳn không thể nào nói ra sự thật ra đêm qua Kim Nhu đã bị hẳn “làm” cho kiệt sức. Mĩ nhân đáng thương tới gần sáng mới có thể tạm thời thoát thân, nàng mệt là người liền ngủ thiếp đi.

- Nếu như vậy thì để ta đi qua xem xét, dù sao thì Kim Nhu cô nương là khách quý tại đây không thể để nàng có chuyện không hay a.

- Ha ha ha đa tạ tiên bối quan tâm, Nhu nhi đã không sao rồi có thể là trên đường đi mệt nhọc tích tụ bất chợt bộc phát thôi.

Hẳn hiển nhiên không thể để Ngọc Ánh nhìn thấy bộ dạng lúc này của Kim Nhu nên ra sức ngăn cản.

- Mẫu thân, nữ nhi thấy Kim Nhu cô nương khẳng định không có gì đáng lo đâu. Dù sao Trần Duyên đạo hữu cũng là hành gia trong việc “trị thương” mà, hẳn có cái nhìn khác xa người thường.

- Thì ra là vậy, không ngờ Trần công tử cũng là kẻ đồng đạo.

Ngọc Ánh gật đầu thấu hiểu, nàng cũng không muốn quá cưỡng ép. Dù sao Trần Duyên là kẻ không phải tầm thường, hẳn làm việc hẳn là có lí lẽ của mình.

Thiên Hạ Khách Điểm không hổ danh là một đại thế lực trải dài bốn phương tám hướng. Cách Linh Sơn trăm dặm, một tòa tiểu tháp nguy nga tráng lệ như là một mũi thương hùng dũng được dựng lên giữa trời. Quan cảnh nơi đây không còn phải nói, thập phần nao nhiệt. Đầu đầu cũng thấy tu sĩ, bọn chúng kẻ thì bộ hành người lại cười pháp khí, linh thú... thậm chí nếu người nhân phẩm không tệ sẽ được một lần diện kiến Kim Đan địa tu sĩ phi không tới đây.

- Vị tiên bối này quả nhiên có con mắt nhìn hàng nhà, gốc Tỏa Luân Thảo này là linh dược cấp 2 Át đẳng. Công hiệu nhiều như sao trên trời nếu như có thể tìm được vị luyện đan sư cao tay ẩn nào đó có thể luyện thành đan dược cứu mạng chứ không chơi.

Trần Duyên không ngại ngần cầm lên một nhánh linh thảo màu tím huyền bí, về mặt ra chiều ưa thích.

Xung quanh tiểu tháp 10 dặm nhân sinh thập phần rục rịch, không ít người dựng nhà, hàng quán chuyên nhắm tới những tu sĩ giàu nứt đố vách từ phương xa tới đây để đốt linh thạch.

- Không tệ, ngàn năm Tòa Luân Thảo, được khí vẫn còn rất nồng đậm. Kê thu hái tay nghề rất cao cố ý không làm mất đi gốc rễ nên vẫn còn có thể gieo trồng tiếp tục bồi dưỡng. Ra giá đi.

- 3 vạn hạ phẩm linh thạch.

Tên thương buôn kia nhận thấy Trần Duyên thích thú liền hét lên một cái giá không nhỏ, thậm chí còn lớn hơn 5 thành so với giá niêm yết.

- Cái gì, 3 vạn? các người sao không đi cướp luôn đi. Ất đẳng linh thảo giá trị đều chỉ dừng ở mức 2 vạn 5, người muốn lừa gạt người sao. Trần Duyên, chúng ta đi, ta không tin chỉ có chỗ này bán Tòa Luân Thảo.

Lệ Ảnh bức dọc vô cùng, nàng bên linh thảo từ nhỏ lớn lên nên những thứ như thế này đã som nầm trong lòng bàn tay. Bọn người kia rõ ràng đánh vào Trần Duyên biểu hiện mà hét giá, vậy có khác gì cướp của chứ.

- 3 vạn linh thạch? Được đây là linh thạch của người.

- Ha ha ha đạo hữu quả nhiên là có con mắt tinh đời, Tòa Luân Thảo này phải trao cho đạo hữu mới thật sự là bảo kiếm trao tay anh hùng.

Còn tưởng vụ mua bán này bị nữ nhân kia làm cho phá sản nào ngờ Trần Duyên còn phá sản hơn bỏ ra tận 3 vạn linh thạch. Nên nhớ chỉ cần hần thêm vào 1 vạn linh thạch nữa thôi cũng đã có thể mua vào một cây Giáp đẳng linh dược rồi.

Chuyến mua bán trao đổi này làm kinh động không ít kẻ đứng gần đó, ai ai cũng dùng đôi mắt tiếc rẻ nhìn hần.

- Ngay cả trị giá của linh dược còn không thể ước đoán, một kẻ như người đặt chân đến nơi đây cũng chỉ làm bù nhìn thôi.

- Sư huynh, đệ trộm nghĩ hần chỉ vì muốn trước mặt hai vị nữ tử không muốn mất mặt nên mới bầm bụng trả cái giá trên trời đó.

“Nông thôn cũng có anh hùng, thành thị cũng có kẻ khùng người điên” tưởng chừng chỉ có những tên tán tu ngày ngày phong ba tính tình thô kệch nên mới làm ra hành động khiến kẻ khác chú ý. Không ngờ hai tên này đạo bào sau lưng thêu kim sa mang hình dạng hòa lô khổng lồ, rõ ràng là cao đồ của Dược Sơn Phái. Bọn chúng quanh người tỏa ra đan khí nồng nàn như sợ rằng kẻ khác không biết bản thân là luyện đan sư.

- Tuấn Dẫn, Lô Manh đây không phải nơi để hai kẻ Đỉnh đẳng luyện dược sư như hai người có thể xen vào.

- Người dám...

Ngọc Ánh mỉa mai khinh thường điệu bộ không hề che giấu, mà hai chữ “Đỉnh đẳng” lại càng được nữ nhân này đặc biệt lớn giọng.

- Các người đứng lại cho ta.

Giận quá hóa thẹn, hai tên tu sĩ kia kẻ trước người sau vây lấy ba người Trần Duyên.

- Hai vị, nơi đây là quan lộ không phải là nơi các người làm chủ. Mời nhường đường.

Trần Duyên sắc mặt có chút không tốt nhưng lại kiên dè thế lực cai quản nơi đây nên vẫn không muốn ra tay.

- Tên phế vật, câm miệng cho ta.

- Còn ả kia, đừng tưởng người vẫn còn phong quang như trước. Nên nhớ rằng lúc này tu vi của chúng ta cũng không thua kém gì người.

- Tuấn Dẫn...um...tuần dật (bánh bao, đẹp trai). Tên rất có ý nghĩa nha, chỉ có điều tên với người lại...

Mẫu nữ hai người đều không tự kiềm chế mà phụt cười, cái tên này đúng là cùng hần khác xa một trời một vực. Xung quanh không ít kẻ cũng cố tình quay mặt đi nơi khác, chính họ cũng khó lòng nhìn được nhưng lại sợ đắc tội với đại thế lực.

- Khốn kiếp!!! ta sẽ giết...

- Khoan đã! Chúng ta đều là người nho nhã có sao lại hơi chút là động chân động tay. Tuấn...Dẫn đạo hữu lại là người của danh môn chính phái, người hần sẽ không muốn làm Dược Sơn Phái mất mặt đi.

Tuấn Dẫn vừa muốn xông lên dạy dỗ tên kia một trận thì dừng lại, hần tâm trí lưu động không ngừng.

- Ta dù sao cũng là luyện đan sư vị thế cao quý nếu chỉ vì hần mà náo loạn khẳng định sẽ làm ô uế uy danh, thậm chí rất có thể bị môn phái trách phạt xuống.

Trông thấy hần lộ vẻ chán chừ, Trần Duyên biết âm mưu bước đầu đã thành công hướng về phía Tuấn Dẫn chấp tay đạo.

- Bàn đạo đối với quý phái uy danh vốn đã ngưỡng mộ từ lâu, Dược Sơn Phái luyện đan đứng đầu thiên hạ. Biết bao nhiêu vạn năm qua đã nuôi dưỡng ra hàng vạn luyện dược sư tạo phúc cho bá tánh không ai không kính nể.

Chỉ trong chớp mắt tình thế đã diệu xuống ngay cả chính Tuấn Dẫn cũng không thể nào ngờ được. Hần nhận ra có gì đó không đúng, bản thân ban đầu muốn chăm sóc thậm chí là ăn thua đủ với ba người họ nhưng bây giờ một lời nói khó nghe cũng không dễ thể thoát ra khỏi miệng.

Không chỉ có hần, Lô Manh phía sau ban đầu vốn chỉ chờ có sư huynh báo hiệu sẽ liền tiến lên trợ công lúc này lại đứng đực ra đó.

- Dược Sơn Phái vạn năm qua công đức vô lượng luôn lấy lý lẽ làm đầu, lấy luyện dược nổi danh. Nay chúng ta cũng vì chuyện này xảy ra tranh cãi không đáng có vậy thì cũng lấy nó ra phân xét đúng sai a.

Trước ánh nhìn kinh nghi của nhiều người, Trần Duyên lấy ra một bụi Tòa Luân Thảo, trước sau rõ ràng chính là bụi linh dược hần thu về ban nãy.

- Chúng ta hãy cùng định giá gốc Tòa Luân Thảo này để phân thắng bại đi.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Kẻ tham lam lộ mặt

Toàn trường triệt để câm lặng, tên kia không biết trời cao đất dày là gì. Hắn thật sự muốn cùng với hai vị luyện đan sư ti thí linh dược, như vậy có khác gì châu chấu đá xe, tự kê đá vào chân mình.

- Trần công tử, không phải Chu mô có ý hạ thấp người nhưng hai kẻ kia nhân cách có đôi chút lệch lạc nhưng cái danh luyện đan sư Đỉnh đẳng không phải tự nhiên mà có. Mỗi kẻ trong số chúng đều đắm chìm trong luyện đan mấy trăm năm dù là trong Dược Sơn Phái cũng đứng trong hàng ngũ tinh anh.

Chu Ngọc Ánh thông dong lác đàu, nàng cũng cho rằng Trần Duyên hành động quá lỗ mãng. Hắn đương thọ chưa tới trăm năm mà đã tu luyện được tới mức này đã là không dễ dàng, nếu như nói Trần Duyên tạo nghệ trên luyện đan cũng cao cường không kém thì chính nàng cũng khó lòng tin tưởng.

Lệ Ảnh bất đắc dĩ không thể bước ra can ngăn, nàng biết rõ tướng công thường ngày là người vô cùng cẩn trọng. Đặc biệt là lời hắn nói ra sẽ không thể nào rút lại, dù có cố ngăn cản cũng chỉ phí công.

- Ha ha ha nữ nhân họ Chu kia lời nói không sai, người tốt hơn hết là...

- Các người chỉ có 2 con đường để chọn lựa, 1 là bước lên tiếp chiến, còn 2...cút đi cho khuất mắt ta.

Trần Duyên không muốn nhân nhượng, rõ ràng Ngọc Ánh nàng đã bắt cho hắn một cái thanh để đi xuống nhưng Trần Duyên vẫn cố tình bám lấy không tha. Hắn nói lớn giọng khiến mọi người xung quanh ánh mắt toàn bộ đổ dồn về phía hai tên luyện đan sư kia, để xem bọn hắn có tiếp nhận.

- Được!!! Người đứng là nghệ con không sợ hổ, dám cùng ta phẩm định linh dược??? Hừ.

Gốc Tỏa Luân Thảo từ bên Trần Duyên được hắn bắt lấy, song thủ nâng lên linh dược. Kẻ có nghề hay không chỉ cần nhìn hắn thủ thế là biết, Tuấn Dẫn tuy làm người không ra gì, bản tính hống hách, cao ngạo nhưng lại không thể phủ nhận hắn luyện đan trình độ. Song thủ chính xác bắt lấy phần thân cứng chắc tránh làm tổn hại yếu vị, hắn tinh tế khẽ lật ra từng kẻ lá đánh giá từ hướng sắc tới xúc cảm khi chạm vào.

- Đã xong, chỉ là một gốc Tỏa Luân Thảo không thể thông thường hơn. Trả lại cho người.

Trần Duyên tiếp lấy Tỏa Luân Thảo đối với Tuấn Dẫn coi trọng vài phần, rõ ràng chính hắn cũng nhận ra kinh nghiệm tiếp xúc với linh dược của tên kia không thể xem thường, ít nhất là vào lúc này Trần Duyên thực lực vẫn còn kém xa.

- Lô Manh đạo hữu tới người.

- Không cần, Tuấn Dẫn sư huynh thù đoạn lợi hại, chỉ cần hắn xem xét là đủ.

Tên Lô Manh kia thẳng thừng từ chối, hắn không e ngại nói ra những lời đó tên này bản chất rõ ràng là một kẻ thẳng thắn.

- Được! vậy thì bản đạo xin phép tự bêu xấu rồi.

Thật ra chính Trần Duyên cũng không tưởng tận bại linh thảo này, trong lúc tình cờ đi ngang thì Thanh Long Cung vốn nằm bất động bên trong túi trữ vật bỗng nhiên rung động mãnh liệt. Thanh Long Cung vô cùng thèm khát gốc Tỏa Luân Thảo nên Trần Duyên mới dám bỏ ra 3 vạn linh thạch lấy về tay.

- Hóa Mộc Quyết.

Pháp quyết chủ tu của hắn được phát động, một luồng chân khí nồng đậm đến mức không ít người có thể nhận ra. Với bản lĩnh đặc thù của Trần Duyên, Tỏa Luân Thảo rễ cây tham lam quần chặt lấy tay hắn. Thân thảo mềm oằn do bị phơi ra bên ngoài quá lâu trở nên cứng cáp hơn, linh dược như được hồi sinh vươn mình ngập tràn sức sống.

- Thật không ngờ, hắn lại có bản lĩnh phục hồi sinh khí cho linh dược. Điều này có được ắt hẳn là do công pháp đặc thù, thứ này khiến không ít phải phải đồ mất nha.

Ngọc Ánh không dám tin nổi Trần Duyên có thể làm được tới bước này, ngay cả trong Dược Sơn Phái công pháp lợi hại nhất cũng chỉ có thể phục sinh cho tầm thường thực vật, trong khi hắn lại có thể giúp một gốc Át đẳng linh dược khôi phục.

Không chỉ có thế, Tỏa Luân Thảo trước ánh nhìn của nhiều người dần rũ đi sắc tím huyền bí làm lộ ra huyết sắc cùng hương vị huyết tinh nồng đậm bên trong.

- Khí tức này...lão phu từng một lần có phúc phận diện kiến qua, bên trong ngàn năm kì đầu giá một nhánh linh thảo tình cờ bị nhiễm một tia long huyết. Chính là nó không thể sai được, Long Huyết Thảo trị giá trăm vạn linh thạch.

Một lão giả có tu vi bất quá chỉ là Trúc Cơ trung kì nhưng “rừng càng già càng cay” tại đây tư lự không mấy ai có thể vượt mặt. Cũng chỉ có lão mới có thể nhìn thoáng qua liền nhận ra gốc linh dược kì dị đó.

Không ngoài dự đoán, tin tức kia lại càng thu hút nhiều kẻ bao vây lấy Trần Duyên. Bọn họ không thể che giấu được vẻ tham lam, tất cả đều nhìn chăm chăm vào bảo vật mà hắn đang sở hữu.

- Không thể như vậy được, ta không tin. Mau đưa gốc linh dược kia đây để ta một lần nữa kiểm chứng.

Tuấn Dẫn nghiêng răng kén két, hắn xông tới hữu thủ như muốn bắt chết Trần Duyên giành lấy bảo vật mà hắn lúc này vẫn còn khinh thường ném trả lại.

- Cút ra cho ta.

Trần Duyên không phải là kẻ ngốc, hắn nhanh như chớp thu Tỏa Luân Thảo vào trong túi trữ vật đồng thời đánh ra một quyền hướng về phía kẻ tham lam kia.

- Người...người dám...Lô Manh, kẻ này dám đối với Dược Sơn Phái tỏ ra bất kính, còn nữa thứ công pháp vừa rồi hắn thi triển ra công pháp của bản phái Hồi Xuân Thần Công. Chúng ta phải bắt hắn lại giải về hướng lên cao tầng xét xử.

Bị một quyền của Trần Duyên làm cho phải chật vật lui về, Tuấn Dẫn thẹn quá hóa giận. Hấn lí trí lúc này càng bị lòng tham che mờ đi tất cả, không những muốn chiếm lấy Huyết Long Thảo mà cả Trần Duyên chủ tu pháp quyết cũng quyết không tha.

Lô manh song mục xuất hiện tia bất mãn nhưng lại không thể làm trái ý sư huynh, hấn liền có ý xông vào.

- Lô Manh sư đệ, Chu mõ biết ngươi làm người vốn không tệ cơ sao lại phải theo hầu một kẻ đại gian như hấn? Quả thật cũng muốn cùng sư đệ độ sức đã lâu lần này xem như thành toàn đi.

Ngoại Ảnh thanh bào tha thướt tung bay xuất hiện phía trước ngăn cản Lô Manh tiến vào hộp kích. Mĩ phụ tay ngọc như nhuyễn, nhẹ nâng lên hóa đỉnh, nở nụ cười như hoa như ngọc ý định ngăn trở đã quá rõ ràng.

- Khắc khắc các ngươi thích đâm đá thì cứ việc, bảo vật này tốt hơn hết là hãy để lão phu bảo quản.

Lão già ban nãy nhận ra Tòa Luân Thảo lai lịch trong lúc nhiều kẻ vẫn còn lờ mờ nhau nghĩ kĩ chưa muốn toàn diện lật mặt thì lão đã xông lên trước tiên. Áo to rách nát không chỉ giúp lão che đậy khí tức mà còn khiến những bước di chuyển kia nhanh nhẹn lạ thường. Mắt thấy bản thân chỉ còn khoảng cách không quá một gan tay, lão ngỡ rằng bảo vật đã không thể thoát được thì từ đâu thanh âm từ thần truyền vào tai lão.

- Đạo hữu, ngươi đã quá khinh địch rồi.

Trần Duyên xoay người tránh né, đồng thời hữu thủ như thái sơn áp đỉnh bắt lấy đầu lâu của lão. Hấn vận Khô Mộc Đại Pháp, từng tia chân khí chạy dọc cánh tay, toàn lực ấn mạnh đầu lâu của lão già kia xuống đất cứng.

Nơi Trần Duyên đang đứng bỗng nhiên phát ra tiếng động nhức tai. Tới khi những kẻ kia kịp thời nhận ra có gì đó không đúng thì một cái hố lớn đã xuất hiện dưới chân hấn, bên cạnh đó là một cụ hình người chổng ngược còn đầu lâu không biết là bị vùi trong đồng đất đá kia hay là đã nát như như tương.

Nhiều kẻ mang ý định sờ nắn quả hồng mềm giờ đây đã càng trở nên thận trọng. Lão già kia tuy tu vi chỉ ở Trúc Cơ tầng 5 nhưng xét về thực lực cũng tính là kẻ có danh tiếng, không ít thủ đoạn có thể khiến không ít người vì khinh thường tu vi của lão phải bỏ mạng nhưng không ngờ lão lại rơi vào thảm cảnh này.

- Tuấn Dẫn đạo hữu, ngươi vẫn còn giữ ý định bắt ta áp giải về Dược Sơn Phái nữa hay không?

- Ta...ta...chư vị đạo hữu, ai trong số các vị cảm xuống tên kia ta xem như thiếu hấn một ân tình.

Tuấn Dẫn lộ ra vẻ sợ hãi run rẩy lùi về sau, không thể nào chấp nhận nhục nhã hấn hướng hàng trăm tu sĩ vây xung quanh đưa ra mỗi câu hấp dẫn.

Không ngoài dự đoán, ân tình của một vị luyện đan sư sức nặng vô cùng lớn. Tại nơi đây không có ít tu sĩ đã là Trúc Cơ hậu kì, ban đầu còn có chút chần chừ tất cả giờ đã trở nên kiên quyết muốn bắt lấy Trần Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vạn Mệnh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Vây công tình cảnh

Toàn trường đều hướng về Trần Duyên bằng những con mắt bất thiện, đan dược là thứ vô cùng hiếm thấy. Hầu như chỉ có đệ tử tông phái mới có cơ hội được hưởng đặc ân này, chín phần đan dược có thể đến tay tán tu bọn hấn đều đã là phế phẩm. Muốn mời chào 1 vị luyện đan sư không phải là chuyện dễ dàng, nếu như người không có thể lực chống lưng thì đừng hòng được toại nguyện.

- Bọn chúng quả nhiên đều nhắm tới ta, lần này nếu không liều mạng e rằng khó lòng toàn mạng rời khỏi đây.

Trần Duyên dù thực lực có vượt cấp chiến đấu đi chăng nữa cũng khó lòng địch nổi bằng này tu sĩ, trong những người này không ít kẻ đã đột phá Trúc Cơ hậu kì. Một chọi một vốn đã vô cùng miễn cưỡng huống chi lại lâm vào tình thế bị vây công.

Tình thế đã vô cùng không ổn, pháp bảo Loa Trùng Ốc đã được Trần Duyên tế ra trôi nổi lơ lửng trên lòng bàn tay.

- Chư vị đạo hữu, chúng ta vốn không ân không oán. Bèo nước gặp mặt nơi đây cũng không tiện giao hảo, nhưng bản đạo lại không phải quả hồng mềm. Các vị nếu trong lòng đã có chủ ý giết người đoạt bảo thì đừng trách tại sao lại trở thành oan hồn dưới tay bản đạo.

Tiểu Khâu hình thể thậm chí còn không thua kém gì tiểu tháp nơi đặt phân bộ của Thiên Hạ Khách Điểm. Nhục thể bị bao phủ bởi lớp giáp vẩy đen tuyền, Địa Long Khâu hùng dũng từ sâu trong lòng đất đột ngột tấn công. Miệng máu kinh hoàng nuốt trọn không dưới mười tên tu sĩ khinh địch, bọn hấn ban đầu còn dựa vào nhân số đông đảo nên không để Trần Duyên vào mắt.

- Ah...ah...cứu ta...

Kẻ xấu số rơi vào Địa Long Khâu miệng máu tình cảnh thập phần bi thương, thanh âm thống khổ thoát ra ngoài không khỏi làm cho bọn người kia sắc mặt tái nhợt.

Tiểu tháp bề ngoài vốn nguy nga tráng lệ, khi vào bên trong quan cảnh càng có thể cùng tiền cảnh sánh đôi. Không hổ danh là thể lực “phủ khả địch quốc”, đơn thuần mỗi ngọn nến thấp sáng nơi đây đều lấy từ sáp của một đầu linh trùng cấp 2 Giáp đẳng. Còn những thứ khác thì...ngay cả một Kim Đan lão quái tích trữ cũng khó lòng dễ được vào mắt.

- Người đầu, bên ngoài có chuyện gì cơ sao lại náo loạn như vậy?

Phía sau màn trường, giọng nói thanh vàng như phượng hót truyền ra, bốn bề là tỉ nữ cúc cung canh gác. Mà nổi bật nhất lại là một bà lão tay chống拐杖 được làm từ lam ngọc, trên tóc chỉ giắc độc một chiếc trâm bạc, dù ngồi ngay chính diện nhưng dường như không kẻ nào có thể phát hiện ra.

- Bẩm tiểu thư, bên ngoài có một toán tu sĩ không biết vì nguyên cớ gì mà xảy ra xung đột, đã có không ít kẻ bỏ mạng.

Tỉ nữ cúi đầu cung kính đáp.

- Nếu đã như vậy thì tại sao rung động lại lan đến tận đây, không lẽ xuất hiện lão quái Kim Đan nhúng tay vào?

- Bẩm tiểu thư, không phải Kim Đan lão quái mà tại vì xuất hiện một đầu yêu thú hình thể vô cùng cao lớn.

Sau màn trường bóng người lười biếng rút cuộc cũng xuất hiện một chút hứng thú.

- Lớn thì còn có thể lớn cỡ nào nữa chứ, không lẽ lại còn có thể so sánh với ngọn tháp này?

- Bẩm, không sai.

Màn trường mờ ban ra, một bóng hình nho nhỏ không giấu được vẻ tò mò lao ra khỏi cửa. Đôi mắt màu xanh lục bảo, to tròn tỏa sáng tựa ngọc trai nhìn chân chân vào chiến trường hỗn loạn ngoài kia.

- Mẫu thân, cầu xin người hãy thả nữ nhi ra. Trần Duyên... Trần Duyên hẳn vẫn còn kẹt lại phía sau. Nếu như hẳn có xảy ra mệnh hệ gì thì nữ nhi... oa... oa... oa

Lệ Ảnh bị nẫu thân cuốn lấy thoát ra khỏi dòng người điên loạn, trông thấy nữ nhi sống chết không chịu Ngọc Ánh bắt đắc dĩ thờ dài không còn lựa chọn nào khác.

- Ảnh nhi, đừng gào khóc nữa. Người cứ như vậy không sợ Trần Duyên công tử thất vọng sao? Chính hẳn đã cố tình ở lại kéo dài thời gian cho chúng ta trốn chạy ra ngoài, với lại đầu yêu thú kia khủng bố đến vậy ắt hẳn Trần Duyên công tử tính mạng sẽ không bị nguy hiểm.

- Ta trước khi rời đi cũng đã trao cho hẳn đan dược giữ mạng nữa, sớm muộn gì hẳn cũng sẽ trở về thôi.

Ngọc Ánh tốc độ càng đẩy lên nhanh hơn nữa, từ lúc này nàng đã lơ mờ nhận ra Trần Duyên xuất thân không tầm thường. Hẳn chắc hẳn vẫn còn ẩn giấu con bài bảo mệnh nào đó, nỗi lo ngại lớn nhất đối với Trần Duyên không gì khác hơn mẫu nữ hai nàng. Nhận ra Trần Duyên tiến công vô cùng bức bách Ngọc Ánh nhanh trí để lại vô số trân quý đan dược, đồng thời cuốn lấy Lệ Ảnh khiến Trần Duyên gánh nặng không còn nữa.

Nàng hành động vô cùng sáng suốt, ở giữa vòng vây hàng trăm tu sĩ trong đó không ít kẻ có tu vi Trúc Cơ, Trần Duyên đập trên đầu Tiểu Khâu, tay giữ lấy Thanh Long Cung bề ngễ nhìn xuống.

- Tên kia, người đã bị bao vây không còn đường chạy thoát. Để tránh nổi thống khổ ta khuyên người tốt nhất là nên buông giáp đầu hàng trước khi quá muộn.

- Vị đạo hữu này muốn bắt ta chắc hẳn vì lời hứa hẹn từ tên Tuấn Dẫn kia đi?

Trần Duyên tức cười nhìn qua Tuấn Dẫn đang ẩn nấp trong dòng người đông đúc.

- Thi sao chứ, chúng ta vốn là tán tu tài nguyên khan hiếm không như những kẻ như người có môn phái chống lưng. Chỉ cần một viên đan dược cũng đủ để ta đột phá Trúc Cơ hậu kỳ.

- Vậy thì các vị không sợ thế lực phía sau ta truy nã sao?

Thắc mắc của Trần Duyên không làm bọn người dưới kia e sợ, không ít kẻ ha hả cười lớn.

- Ha ha ha thủ đoạn của người bày ra chín phần là ma tông người, dù có ban bố truy nã thì sao? không lẽ bọn chúng dám tới đây tróc nã, ta đây thân cô thế cô tìm một chỗ tiêu hóa được lực kẻ nào có thể mờ tối.

- Lời vị đạo hữu kia nói không sai nha, bản đạo thấy đạo huynh tu vi Trúc Cơ tầng 3 chỉ cần phục dụng đan dược chín thành ắt sẽ đột phá. Cung hĩ, cung hĩ.

Trần Duyên dí dõm cười đùa như thể kẻ bị những người này muốn vây bắt không phải là hẳn.

- Nhưng... ngoài đạo huynh vẫn không ít kẻ có tu vi không kém. Ô... còn vị đạo huynh kia nữa, Trúc Cơ tầng 6 vô cùng lợi hại. Còn 3 vị khác...

Từ trên cao Trần Duyên dễ dàng thu hết quan cảnh hỗn loạn này vào mắt, từng lời hẳn nói ra tuy phạ lẫn giọng vẫn cười đùa nhưng những kẻ bên dưới sắc mặt lại càng tối sầm ánh mắt không còn tập trung nhìn về phía Trần Duyên mà lại không ngừng đảo qua những kẻ ban này bọn hẳn còn xem là đồng bạn.

Lúc này không ít kẻ đã rời đi, trong đó có 2 tên Trúc Cơ Hậu kỳ nhìn nhau một lúc rồi sau đó cũng đồng loạt ngưng chiến. Hình ảnh này không ngoài sở liệu của Trần Duyên.

Tuấn Dẫn luyện đan hơn 500 năm nay vẫn cứ mãi dậm chân ở luyện đan sư Đỉnh đẳng không chịu đột phá. Đan dược hẳn luyện ra đỉnh cấp cũng chỉ là Đỉnh đẳng cấp 2 đan dược gần như vô dụng với Trúc Cơ Hậu kỳ tu sĩ.

2 người kia hiểu được điều đó, ban đầu chỉ muốn lấy đi một viên đan dược tuy không mấy hữu dụng nhưng đem rao bán cũng sẽ thu được một chút linh thạch. Không ngờ chuyện tưởng chừng nhỏ nhất lại náo ra động tĩnh lớn thế này, dù không thể biết được Địa Long Khẩu có bao nhiêu lợi hại nhưng khi tham chiến tất nhiên sẽ cùng đồng cấp chém giết. 2 kẻ bọn chúng không ai muốn làm người lui quân chấp tay dâng lên cho kẻ khác nên đã cùng nhau lùi lại. 1 viên Đỉnh đẳng cấp 2 đan dược không đáng để bọn chúng gây thù chuốc oán nhất là kẻ có thể lực chống lưng.

- Các người... dám...

Tuấn Dẫn thập phần phẫn nộ, cảnh Trần Duyên thể thảm tương chừng đã tới ngay trước mắt mà chỉ trong khoảng khắc trở nên xa vời. Không ít cao thủ đồng tình rút lui nhất là sau khi tin đồn tên luyện đan sư ra giá trình độ luyện đan thấp kém. Nên nhớ luyện đan tính rủi ro rất lớn, bọn hẳn bỏ ra biết bao nhiêu sương máu mới có thể tích góp không nhiều tài liệu. Cứ nghĩ tới việc giao số tài liệu trân quý ấy cho một luyện đan sư Đỉnh đẳng khẳng định một đi mãi mãi không thể thu hồi.

- Ha ha ha Tuấn Dẫn ơi là Tuấn Dẫn, có nên oán cũng là oán người tạo nghệ không đủ thu phục lòng người a.

Trần Duyên rõ ràng giới hạn của hẳn, một tên luyện đan sư một tuần trắng có thể luyện ra một lò đó là do thượng thiên đã ban phúc. Không tính tới 10 lần khai lò thì 7 lần thất bại, Ngọc Ánh vốn là luyện đan sư có thiên phú cực cao, lại cả đời đều đầu nhập vào luyện đan mới có thể làm ra cái ti lệ mẽ người này. Trần Duyên không tin một kẻ tâm tính lợi bại như Tuấn Dẫn có thể lợi hại hơn nàng.

Không ngoài dự đoán, Tuấn Dẫn dù đã không còn mặt mũi nhưng hẳn vẫn nghiêng rằng không dám tăng nặng giải thưởng. Đừng tưởng luyện đan sư có thể tùy nghi tiêu pha vung tay là lấy ra linh thạch, hẳn đã 3 năm nay không thể luyện ra một lần luyện đan ra trò.

Nếu không thất bại thì cũng bị phê đi quá nữa, hoàn cảnh phải nói là túng quẫn a. Khi nhìn thấy thảo dược trân quý Trần Duyên cầm trên tay cùng thủ đoạn kì diệu kia Tuấn Dẫn mới không thể cảm lòng cướp lấy cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Bất ngờ tập kích, tam đại ẩn phong

Nhân số rồi đi không nhiều nhưng bỏ đi 2 vị Trúc Cơ hậu kì lại không làm bọn người run sợ, thậm chí bọn chúng còn ra chiều vui mừng. Mất đi tồn tại nắm giữ thực lực tuyệt đối thì hươu chết về tay ai cũng khó thể nào biết trước được.

- Chư vị đạo hữu, ta đã hết lời khuyên ngăn nếu như các vị tâm địa không thể thay đổi thì đừng trách ta xuống tay độc ác.

- Lắm điều, người nghĩ chỉ với tu vi Trúc Cơ tầng 2 đó có tư cách...uhm...

Trung niên tu sĩ đang giận dữ hét lớn bỗng nhiên ngã rạp xuống đất, tại vị trí đầu lâu của hắn chỉ còn lại vết máu loang lổ, thậm chí không còn nhiều kẻ có thể nhận ra hắn là ai.

Trần Duyên thần khí trở nên nghiêm nghị, mũi tên vừa rồi như thể đánh động cho những kẻ tham lam dưới kia biết nguyên cớ gì mà bọn chúng có thể được nhận lời hứa hẹn để ra tay với hắn. Một quyền đầy lửa Trúc Cơ Hậu kì, tuy Tuấn Dẫn là luyện đan sư thực lực thua xa đồng cấp nhưng vẫn là Trúc Cơ Hậu kì tu sĩ không thể sai lệch.

- Tên này mưu ma quỷ quái, các vị đạo hữu, chúng ta cùng xông lên bắt hắn.

- Sát...chỉ cần hắn không chết là được, đừng nương tay nếu không chúng ta sẽ trả giá đắt.

Nhận ra đơn độc chiến đấu không gì khác hơn là hành động xuẩn ngốc, những kẻ nơi đây không ai là người mù. Mấy trăm năm lịch luyện chơi đùa bên cạnh tứ thần đã mài dũa tính thần khiến bọn chúng có thể biết được cùng nhau chính là thủ đoạn tốt nhất để giữ mạng.

- Ngưng Trùng Tiễn.

Hàng ngàn tiểu động trên Loa Trùng Ốc pháp bảo khai mở, làn hắc vụ đen đặc tựa như hồng thủy tràn ra. Hắc vụ kia dần ngưng kết thành hắc tiễn nằm vừa vịn trên tay Trần Duyên.

- Chào mừng chư vị đã tới trường huyết chiến của Trần Duyên ta.

- Loa Toàn Tiễn.

Tiến pháp do chính tay Trần Duyên ngộ ra bị bỏ phế bao năm nay lại lần nữa được tái hiện. Hắc tiễn sau khi rời khỏi Thanh Long Cung tự thân quay tròn với tốc độ không tưởng tạo thành một lốc xoáy cực lớn cùng những tên tu sĩ bên dưới trực tiếp va chạm.

- Ah...không...chân khí hộ thể của ta...

Ngay tức khắc thanh âm hét gào khiến cho lòng người bắn loạn, mũi tên Trần Duyên vừa bắn ra không ngờ lại mang theo lực đạo khó có thể ngờ được. Chỉ không may khê tiếp xúc, chân khí hộ thể liền bị xoắn nát, nhục thể lộ ra bên ngoài rồi cũng bị cuốn theo dòng xoáy từ thần kia.

- Chạy mau, chỗ này không phải là nơi để tu sĩ Luyện Khí kì chúng ta có thể chen chân vào.

Không ít kẻ tu vi thấp kém muốn từ trong đám đông kiếm lời, nhưng lợi ích thì chưa thấy đâu chỉ sau lượt công kích đầu tiên của Trần Duyên hơn ít người trong số bọn chúng đều phải bỏ mạng.

Tán tu tuy có tốc độ tu luyện vô cùng chậm chạp nhưng mỗi kẻ trong số chúng đều có thực lực vượt trên đồng cấp. Không như đệ tử danh môn đầy đủ tài nguyên tu luyện, tán tu nếu muốn tồn tại phải không ngừng tranh đoạt. Kẻ có thể tồn tại đến bây giờ không thể là hạng vô danh.

Hơn 10 hắc tiễn đã bắn ra, tuy đám người kia chết thảm không ít nhưng Trần Duyên cũng khó lòng bình an. Hắn cùng Địa Long Khâu thương thế không hề dễ chịu, vô số công pháp uy lực mạnh mẽ không ngừng bắn tới khó khăn lắm mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

- Kẻ ngông cuồng kia, nơi này chính là tử địa của người.

Một kẻ thành công lên qua lớp phòng ngự kín kẽ của Phệ Huyết Trùng. Ngay khi Trần Duyên thất thần trong khoảng khắc, tên tu sĩ kia phóng ra hỏa cầu to lớn bằng đầu người xuất ra lực lượng kinh thiên trực tiếp đánh lên sau lưng Trần Duyên.

- Ga...a...a...học...

Nhục thể mạnh mẽ không có nghĩa hắn đã là có bản lĩnh kim cương bất hoại, hỏa cầu kia không chỉ tỏa ra nhiệt lượng nung chảy kim thiết mà lại thập phần nặng nề. Từ tai người có thể nghe ra những âm thanh do xương cốt bị nghiền nát, cả mạng lưng cũng khó lòng nguyên trạng, mùi vị cháy khét bốc lên nồng nặc.

- Ha ha ha Hỏa Tinh Cầu của ta bắt nguồn từ vô danh khoáng thạch được hỏa điểm nung nấu cả vạn năm. Dù là Át đẳng cấp 2 yêu thú cũng có khả năng 1 chiêu miểu sát, không ngờ người lại có thể mang nhục xác của nhân loại tiếp lấy. Lưu mỗ thật sự hiếu kì muốn biết người có thể tiếp nhận mấy chiêu a.

Trần Duyên thống khổ cùng cực, hắn vốn là Mộc hệ tu sĩ bị Hỏa hệ khắc chế cực mạnh. Nay lại không chút phòng bị toàn diện dính phải đại chiêu khó lòng cầm cự. Cảm hận nhìn lại trung niên với hỏa cầu còn lơ lửng trên tay, ánh mắt như muốn giết người.

- Người...ăn giấu tu vi...

- Không sai, người thật sự làm cho Lưu mỗ thật sự hiếu kì.

Trung niên mỉm cười, pháp lực nội thể bộc phát. Hắn với tu vi tầng 3 Trúc Cơ ban đầu bỗng dưng không ngừng lớn mạnh, tầng 4, tầng 5, tầng 6...mãi đến khi tất cả những kẻ ở đây niệm há hốc nhận ra kẻ với tu vi tầm thường này đã biến thành một vị cao thủ Trúc Cơ tầng 8.

- Các người mau nhìn xem, phía trên đó cùng với hắn không biết từ khi nào xuất hiện thêm 1 bóng người.

Thần bí tu si coi bỏ thủ đoạn che giấu khí tức thì ngay lập tức sự hiện diện của hắn đã bị không ít người phát hiện. Bọn chúng sắc mặt đương nhiên không thể nào tốt đẹp, đang yên đang lành một tên Trình Giảo Kim bước ra cản đường. Mà tên này không những thủ đoạn cao thâm qua mặt tất cả những người ở đây, thực lực lại vô cùng lợi hại.

- Đã biết được thực lực của ta, khuyên người 1 câu chấp tay tự giao nộp mình trước khi ta...

- Phi...ta khinh, Trần Duyên này dù có chết cũng không phải nằm xuống dưới tay 1 tên tiểu nhân bỉ ổi nhưng người.

Một cao thủ như hắn khi đối đầu với một tên tu vi còn chưa thể đột phá Trúc Cơ Trung kỳ mà lại che giấu tu vi, thậm chí còn giữ ra thủ đoạn lén lút công kích sau lưng. Phải chết dưới tay kẻ như hắn chính là sỉ nhục lớn nhất.

- Hừ, nếu như người đã không chịu mềm mỏng thì đừng trách Lưu mỗ tàn độc.

- Phần Hóa Thiêu Thiên.

Hỏa cầu cháy rực trở nên cự đại không gì có thể sánh nổi, lơ lửng giữa không trung không khác gì vàng thái dương thứ 2.

- Thanh Long Cung, đệ nhất ấn phong ta không thể giữ lại được nữa rồi.

Thập phần miễn cưỡng, nhưng Trần Duyên không thể nào không đụng đến đại bí mật lớn nhất được ẩn giấu bên trong Thanh Long Cung, Tam Đại Ấn Phong.

Sau nhiều ngày nghiền ngẫm quyển phổ Luyện Hồn Yêu, Trần Duyên rốt cuộc cũng khám phá ra một bí mật. Vị đại năng sau khi luyện chế ra Thanh Long Cung vô tình phát hiện ra hắn không thể nào chế ngự được long hồn.

Dù đã thành công trấn áp nhưng bản thân long tộc lại là con cưng của thượng thiên khó lòng cũng các yêu thú khác đánh đồng. Hắn lại không đành lòng hủy đi kiệt tác lớn nhất đời mình nên đã đặt ra 3 đạo ấn phong, thành công che giấu triệt để khí tức khiến cho long tộc không thể nào tìm ra.

- Đệ nhất ấn phong, Khai!

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Cứu tinh thức tỉnh

Thanh Long Cung nằm trên tay Trần Duyên tưởng chừng chỉ là vật chết bỗng nhiên lại toát ra hơi thở đặc thù chỉ có thể xuất hiện trên sinh linh. Long nhãn chớp động, càng kì dị hơn long nhãn lại nhìn chăm chăm vào tên tu sĩ kia làm cho hắn phải dụi mắt mấy lần.

Không chỉ có như vậy, Trần Duyên mới chính là kẻ trực tiếp hứng trọn hậu quả sau khi đệ nhất phong ấn khai mở. Làn da trở nên sần sùi, từng chiếc vảy li ti như bệnh dịch dịch chuyển từ Thanh Long Cung men theo cánh tay của hắn rồi lan rộng ra khắp cơ thể.

- Ấn phong giải khai, long hồn thức tỉnh. Kẻ tâm trí không kiên định sẽ bị long hồn xâm chiếm thể xác trở thành người không ra người, yêu không ra yêu, kết cục chỉ có 2 từ “thảm khóc”...

Từng lời được ghi lại trong Luyện Hồn Yêu được Trần Duyên khắc ghi từng chữ một. Hắn cũng đã nhận ra não hải bị một thể lực ngoại lai âm thầm công phá, nếu như thất thủ thì linh hồn sẽ bị thứ kia thay thế hắn không còn là chính mình được nữa.

Long hồn lao vào não hải của hắn mừng như điên đại, tuy không có thức tỉnh 10 phần tâm trí nhưng từ sâu thẳm trong huyết mạch, long hồn không thể nào buông bỏ ý niệm chiếm dụng nơi này. Trong lúc đầu thanh long nhỏ bé vẫn còn đang mặc sức vùng vẫy thì phía bên kia của não hải yên tĩnh nay lại có chút dị động.

- Long Khí!!! Từ khi nào tiểu tử ngươi lại mang theo thứ hại người này bên mình a?

Giọng nói quen thuộc này không ai xa lạ, Chu lão rốt cuộc cũng đã xuất hiện. Lão gia hỏa này như “thần long thấy đầu mà không thấy đuôi” suốt một thời gian dài im hơi lặng tiếng liền không một chút trước đã hiện ra.

- Lão đại...lão đại...ngươi đang ở đâu nha, còn thứ này nữa. Tại sao một luồng long tộc tàng hồn lại xuất hiện ở đây?

Trong lúc Trần Duyên khó lòng ngăn chặn bước tiến của long hồn thì 2 thanh âm vô cùng quen tai vang lên tại nơi vốn lẽ lặng im sâu bên trong não hải.

- Chu lão, người mau cứu ta a. Long hồn này muốn cướp lấy nhục thể của ta làm bình chứa để dưỡng dục ra thần trí.

Trần Duyên nhìn thấy Chu lão không khác gì cộng rom cứu mạng, hắn còn tưởng rằng tính mạng của mình đành phải chấm dứt tại đây. Không ngờ lão gia hỏa này trở không xuất hiện mà lại có mặt vô cùng đúng lúc.

- Long tộc là chí cao, bệ ghế trên đỉnh Kim Sơn nếu không phải đại tu sĩ Nguyên Anh kì cũng đừng mong báỉ kiến. Tiểu tử ngươi thật ra đã làm phải chuyện tày đình gì mà để Long Hồn thôn phệ nhục xác đây.

Chu lão sắc mặt khó coi vô cùng, không ngờ chỉ rồi đi một thời gian mà tên Trần Duyên ưa thích gây rắc rối này lại mang vào thân một cục ta nặng vạn cân. Đừng nói là lão bây giờ chỉ còn lại một luồng tàn hồn, còn nhớ năm xưa chính lão cao cao tại thượng cũng không tình nguyện cùng bọn chúng gây chuyện thị phi.

- Không còn cách nào khác, có nguyên cố gì cứ để hạ hồi phân giải. Hải tử mau ra tay a, hắn chuyển này dù không bị Long Hồn nuốt mất không khéo cũng phải bỏ mạng tại nơi đây.

Cái kén im hơi lặng tiếng cuối cùng cũng có chút rứt rứt, từng mảng tơ nứt vỡ rơi xuống để lộ một thân xác thập phần quen mắt. Con sâu mập ầy không hề thay đổi chút nào, tựa như sau một giấc ngủ dài Tinh Thần Trùng vương người lơ lửng trên không chặn đứng đầu Long hồn cuồng nộ.

- Nơi này ngoài tiểu suất ca Tiểu Mập Mập này thì còn ai có thể xuất hiện nữa a. Hừ đầu yêu long này muốn tranh nhà với lão tử, người tốt nhất là cứ tiếp tục nằm mộng đi.

Quả nhiên Tiểu Mập Mập nhà tơ nằm bất động hơn 1 năm cuối cùng cũng đã đột phá, khoảng thời gian này không khỏi quá lâu đi. Chỉ có điều Trần Duyên không vì chuyện đó mà phiền lòng, bởi vì sự trở lại của đầu Tinh Thần Trùng này Trần Duyên sẽ có thêm một trợ lực vô cùng lợi hại.

- Tiểu Mập Mập người xuất hiện đúng lúc lắm, huynh đệ chúng ta hợp lực giải quyết...

- Tiểu trùng lưu manh muốn chiếm tư gia của lão tử? Đừng hòng.

Âm mưu hợp tác bất thành, Tiểu Mập Mập đôi mắt nhỏ hơn cả hạt đậu trở nên sáng rực, một tấm chắn trong suốt bao phủ lấy Trần Duyên nào hải. Long hồn do chưa thể khai mở toàn bộ ẩn phong nên dường như chỉ tồn tại trong nó là sự cuồng dại.

- Grào...

Sau thanh âm rít rào phẫn nộ, long hồn như thiêu thân lao vào lửa dâm người vào vô hình tấm chắn. Tiểu Mập Mập cười khẩy càng dùng sức, một nguồn sức mạnh khó có thể chống đỡ đánh mạnh vào khiến long hồn bị đẩy trở lại vào Thanh Long Cung.

Tất cả những diễn biến trên xảy ra chưa đầy một cái chớp mắt, tận dụng thời cơ đó Trần Duyên nhanh chóng lấy lại quyền khống chế Thanh Long Cung. Trường cung quay về hướng tên tu sĩ vẫn còn thất thần, dây cung được kéo mạnh. Toàn bộ pháp lực được Trần Duyên đầu nhập vào lần công kích này.

- Thanh Long, hãy khiến cho kẻ thù gánh chịu cơn cuồng nộ của người.

Long đầu trên Thanh Long Cung mở lớn, từng chiếc long nha như muốn cắm chặt vào hắn. Một mũi tên mang hình dạng Thanh Long phi thẳng từ trong long đầu mang theo long khí cuồng nộ lao đi.

Đứng trước long tộc khí tức, nhân loại xa xưa vốn tôn long là thần, là ma quỷ nên từ sâu trong thâm tâm đã dâng lên nỗi khiếp sợ tột cùng. Hắn ngậy người, công pháp đã thi triển trên tay không thể nào phòng ra. Cứ như thể cá người không thể nào cục cựa, hắn như tên tù đứng đó chờ đợi từ thần phán quyết.

- Grào...

Tên tu sĩ kia bị long tiễn thôn phệ, ngay cả một chút cận bã cũng không còn. Hóa Tinh Cầu liền trở thành vật vô chủ, tất cả pháp lực tự động tiêu tán trở lại thành hòa cầu rơi rụng lặn đến trước mặt Trần Duyên.

Vậy là một tên Trúc Cơ hậu kì tu sĩ pháp lực thâm hậu cứ như vậy ngã xuống thảm thương đến nỗi thi thể cũng không được vẹn toàn. Nếu như hắn còn có cơ hội quay đầu ắt sẽ học theo 2 tên tu sĩ hậu kì kia mà rút lui. Đúng là “không bắt được gà mà còn mất nắm thóc” đàn được không thể tới tay mà ngay cả tính mệnh cũng phải bồi vào.

- Tình hình không ổn, tên tu sĩ kia không ngờ lại lợi hại tới nhường này. Ta đã lỡ đắc tội với hắn, mà còn là từ thù không thể xoa dịu. Nếu như bọn người này không thể chém giết hắn thì kế tiếp theo ngã xuống sẽ là...

Tuần Dẫn thần sắc càng lúc càng khó coi, hắn không có đủ dũng khí xông lên mà chỉ dám đứng từ đằng xa quan chiến. Chứng kiến từng người, từng người ngã xuống trong vùng máu, bản tính thấp hèn trời dấy. Mặc kệ biết bao nhiêu kẻ vì hắn mà chết đi, ngay cả vị sư đệ trung thành đi theo cũng không ngó ngàng đến, Tuần Dẫn từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm áo choàng khoác lên người. Khí tức bị che giấu không còn nữa, hắn lén lút hòa vào dòng người xem náo nhiệt mà bỏ trốn.

Thực chất Tuần Dẫn đã quá lo nghĩ, tình trạng của Trần Duyên lúc này muốn truy sát hắn cũng là “có lòng...nhưng lực bất tòng tâm”. Với thực lực hiện nay của Trần Duyên chỉ cần trúng phải một đại sát chiêu từ Trúc Cơ Hậu kì cao thủ đã mất đi một nửa tính mạng. Trong khi bọn người dưới kia còn e dè, thì trên lưng Tiểu Khâu, Trần Duyên đã ngã quỵ xuống. Nếu không phải thần kinh đã được tôi luyện cứng như sắt thép thì hắn đã ngã đi từ lâu.

- Lão đại...người...người đừng có chết nha. Nếu như lão đại có mệnh hệ gì...hức...hức...thì Tiểu Mập Mập cũng sẽ bị lão đại liên lụy theo a.

Tường đầu lĩnh trùng này sau khi đột phá liền sẽ trưởng thành hơn, ai ngờ những lời than khóc này giờ chỉ vì lo cho cái mạng trùng của mình. Trần Duyên nghiêng răng muốn dạy dỗ Tiểu Mập Mập một trận nhưng chỉ có thể nuốt nước nhìn. Long tiễn kia đã ngốn sạch toàn bộ pháp lực của hắn.

- Tiểu Khâu...chúng ta đi thôi. Đã qua 3 canh giờ, chắc lúc này hai người bọn họ cũng đã chạy thoát.

Trần Duyên thầm may mắn vì đã không đưa Kim Nhu cùng theo, với tính cách của nàng nhất định sẽ sống chết không rời đi. Lúc đó hậu quả hắn cũng thật không dám nghĩ tới.

Địa Long Khâu vậy cứng cũng đã bị những tên kia đập nát, thương thế không phải là nhẹ. Nhận được mệnh lệnh rút lui từ Trần Duyên, Tiểu Khâu mở rộng miệng lớn nhắm ngay vị trí đám đông kia tụ tập.

- Mau tránh ra, đầu yêu thú này lại muốn tấn công chúng ta lần nữa.

Chúng tu sĩ hoảng sợ lui ra xa nhằm né tránh công kích nguy hiểm, đồng thời không biết rằng bọn chúng đã tạo cơ hội thuận lợi để kẻ thù tẩu thoát. Đến khi tất cả nhận ra thì trên mặt đất chỉ còn lưu lại một hố đất cự đại sâu hun hút.

- Làm sao đây, chúng ta...sẽ đuổi theo hắn chứ?

- Phải bám theo, chúng ta đã cùng kẻ lợi hại đó gây thù quá lớn. Hắn chắc chắn đã ghi hận trong lòng, không thể để một kẻ như vậy trốn thoát.

- Không sai, vì 1 lời hứa hẹn mà đã đi tới bước đường này liệu các người dám từ bỏ?

Bọn chúng không kẻ nào là người lương thiện, nhắc tới 3 chữ “luyện đan sư” không ai không thể thêm thường. Tất cả diễn biến vừa xảy ra ai cũng có thể trông thấy, không có công lao cũng phải có khổ lao, hao tổn bao nhiêu chân khí cùng bảo vật, Trần Duyên thì đã biệt tâm nợ nần này còn có thể đổ lên đầu ai đây.

- Không hay rồi, tên luyện đan sư kia đã bỏ trốn.

- Khốn kiếp, chúng ta không ngần ngại bảo hộ tính mạng cho hắn vậy mà tên vô liêm sĩ kia lại làm trận bỏ chạy. Không phải hắn vẫn còn một tên sư đệ sao? Giữ lấy hắn, chúng ta tuy là tàn tu nhưng cũng không phải là ngựa cho kẻ khác tùy tiện cưỡi.

Lô Mạnh sắc mặt tái nhợt nhìn vào toán người vây quanh, hắn quả thật cũng không nhận ra sự có mặt của sư huynh nhưng lại càng không thể ngờ Tuần Dẫn lại một mình tẩu thoát. Bọn chúng ánh mắt bất thiện, tuy không dám tùy tiện ra tay nhưng không kẻ nào nguyện ý dễ dàng cho qua.

Nơi đây không chỉ tán tu, còn có không ít tu sĩ thuộc thế lực khác lên vào. Trong lúc hỗn loạn ai có thể nhận ra kẻ nào có thật sự bỏ công chứ? Chỉ cần nghe tới danh Dược Sơn Phái không ít người lá gan lớn cũng muốn lao vào kiếm chút nước canh.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Vị cứu tinh thức tỉnh

Thanh Long Cung nằm trên tay Trần Duyên tưởng chừng chỉ là vật chết bỗng nhiên lại toát ra hơi thở đặc thù chỉ có thể xuất hiện trên sinh linh. Long nhãn chớp động, càng kì dị hơn long nhãn lại nhìn chăm chăm vào tên tu sĩ kia làm cho hắn phải dụi mắt mấy lần.

Không chỉ có như vậy, Trần Duyên mới chính là kẻ trực tiếp hứng trọn hậu quả sau khi đệ nhất phong ấn khai mở. Làn da trở nên sần sùi, từng chiếc vẩy li ti như bệnh dịch dịch chuyển từ Thanh Long Cung men theo cánh tay của hắn rồi lan rộng ra khắp cơ thể.

- Ấn phong giải khai, long hồn thức tỉnh. Kẻ tâm trí không kiên định sẽ bị long hồn xâm chiếm thể xác trở thành người không ra người, yêu không ra yêu, kết cục chỉ có 2 từ “thảm khóc”...

Từng lời được ghi lại trong Luyện Hồn Yêu được Trần Duyên khắc ghi từng chữ một. Hắn cũng đã nhận ra não hải bị một thể lực ngoại lai âm thầm công phá, nếu như thất thủ thì linh hồn sẽ bị thứ kia thay thế hắn không còn là chính mình được nữa.

Long hồn lao vào não hải của hắn mừng như điên đại, tuy không có thức tỉnh 10 phần tâm trí nhưng từ sâu thẳm trong huyết mạch, long hồn không thể nào buông bỏ ý niệm chiếm dụng nơi này. Trong lúc đầu thanh long nhỏ bé vẫn còn đang mặc sức vùng vẫy thì phía bên kia của não hải yên tĩnh nay lại có chút dị động.

- Long Khí!!! Từ khi nào tiểu tử nguoi lại mang theo thứ hại người này bên mình a?

Giọng nói quen thuộc này không ai xa lạ, Chu lão rốt cuộc cũng đã xuất hiện. Lão gia hỏa này như “thần long thấy đầu mà không thấy đuôi” suốt một thời gian dài im hơi lặng tiếng liên không một chút báo trước đã hiện ra.

- Lão đại...lão đại...ngươi đang ở đâu nha, còn thứ này nữa. Tại sao một luồng long tộc tàng hồn lại xuất hiện ở đây?

Trong lúc Trần Duyên khó lòng ngăn chặn bước tiến của long hồn thì 2 thanh âm vô cùng quen tai vang lên tại nơi vốn lẽ lặng im sâu bên trong não hải.

- Chu lão, người mau cứu ta a. Long hồn này muốn cướp lấy nhục thể của ta làm bình chứa để dưỡng dục ra thần trí.

Trần Duyên nhìn thấy Chu lão không khác gì cọng rom cứu mạng, hắn còn tưởng rằng tính mạng của mình đành phải chấm dứt tại đây. Không ngờ lão gia hỏa này trể không xuất hiện mà lại có mặt vô cùng đúng lúc.

- Long tộc là chí cao, bệ gối trên đỉnh Kim Sơn nếu không phải đại tu sĩ Nguyên Anh kì cũng đừng mong bá kiến. Tiểu tử nguoi thật ra đã làm phải chuyện tày đình gì mà để Long Hồn thôn phệ nhục xác đây.

Chu lão sắc mặt khó coi vô cùng, không ngờ chỉ rời đi một thời gian mà tên Trần Duyên ưa thích gây rắc rối này lại mang vào thân một cục ta nặng vạn cân. Đừng nói là lão bây giờ chỉ còn lại một luồng tàn hồn, còn nhớ năm xưa chính lão cao cao tại thượng cũng không tình nguyện cùng bọn chúng gây chuyện thị phi.

- Không còn cách nào khác, có nguyên cớ gì cứ để hạ hồi phân giải. Hải tử mau ra tay a, hắn chuyển này dù không bị Long Hồn nuốt mất không khéo cũng phải bỏ mạng tại nơi đây.

Cái kén im hơi lặng tiếng cuối cùng cũng có chút nứt rít, từng mảng tơ nứt vỡ rơi xuống để lộ một thân xác thập phần quen mắt. Con sâu mập áy không hề thay đổi chút nào, tựa như sau một giấc ngủ dài Tinh Thần Trùng vườn nguoi lơ lửng trên không chặn đứng đầu Long hồn cuồng nộ.

- Nơi này ngoài tiểu suất ca Tiểu Mập Mập này thì còn ai có thể xuất hiện nữa a. Hừ đầu yêu long này muốn tranh nhà với lão tử, nguoi tốt nhất là cứ tiếp tục nằm mộng đi.

Quả nhiên Tiểu Mập Mập nhà tơ nằm bất động hơn 1 năm cuối cùng cũng đã đột phá, khoảng thời gian này không khỏi quá lâu đi. Chỉ có điều Trần Duyên không vì chuyện đó mà phiền lòng, bởi vì sự trở lại của đầu Tinh Thần Trùng này Trần Duyên sẽ có thêm một trợ lực vô cùng lợi hại.

- Tiểu Mập Mập nguoi xuất hiện đúng lúc lắm, huynh đệ chúng ta hợp lực giải quyết...

- Tiểu trùng lưu manh muốn chiếm tư gia của lão tử? Đừng hòng.

Âm mưu hợp tác bất thành, Tiểu Mập Mập đôi mắt nhỏ hơn cả hạt đậu trở nên sáng rực, một tấm chắn trong suốt bao phủ lấy Trần Duyên não hải. Long hồn do chưa thể khai mở toàn bộ ấn phong nên dường như chỉ tồn tại trong nó là sự cuồng đại.

- Grào...

Sau thanh âm rít rào phẫn nộ, long hồn như thiêu thân lao vào lửa đâm nguoi vào vô hình tấm chắn. Tiểu Mập Mập cười khẩy càng dùng sức, một nguồn sức mạnh khó có thể chống đỡ đánh mạnh vào khiến long hồn bị đẩy trở lại vào Thanh Long Cung.

Tất cả những diễn biến trên xảy ra chưa đầy một cái chớp mắt, tận dụng thời cơ đó Trần Duyên nhanh chóng lấy lại quyền khống chế Thanh Long Cung. Trường cung quay về hướng tên tu sĩ vẫn còn thất thần, dây cung được kéo mạnh. Toàn bộ pháp lực được Trần Duyên đầu nhập vào lần công kích này.

- Thanh Long, hãy khiến cho kẻ thù gánh chịu cơn cuồng nộ của nguoi.

Long đầu trên Thanh Long Cung mở lớn, từng chiếc long nha như muốn cắm chặt vào hắn. Một mũi tên mang hình dạng Thanh Long phi thẳng từ trong long đầu mang theo long khí cuồng nộ lao đi.

Đứng trước long tộc khí tức, nhân loại xa xưa vốn tôn long là thần, là ma quỷ nên từ sâu trong thâm tâm đã dâng lên nỗi khiếp sợ tột cùng. Hắn ngây nguoi, công pháp đã thi triển trên tay không thể nào phóng ra. Cứ như thể cả nguoi không thể nào cục cựa, hắn như tên tù đứng đó chờ đợi từ thần phán quyết.

- Grào...

Tên tu sĩ kia bị long tiễn thôn phệ, ngay cả một chút cận bã cũng không còn. Hóa Tinh Cầu liền trở thành vật vô chủ, tất cả pháp lực tự động tiêu tán trở lại thành hòa cầu rơi rụng lảnh đến trước mặt Trần Duyên.

Vậy là một tên Trúc Cơ hậu kì tu sĩ pháp lực thâm hậu cứ như vậy ngã xuống thảm thương đến nỗi thi thể cũng không được vẹn toàn. Nếu như hắn còn có cơ hội quay đầu ắt sẽ học theo 2 tên tu sĩ hậu kì kia mà rút lui. Đúng là “không bắt được gà mà còn mất nắm thóc” đan được không thể tới tay mà ngay cả tính mệnh cũng phải bồi vào.

- Tình hình không ổn, tên tu sĩ kia không ngờ lại lợi hại tới nhường này. Ta đã lỡ đắc tội với hắn, mà còn là tử thù không thể xoa dịu. Nếu như bọn người này không thể chém giết hắn thì kẻ tiếp theo ngã xuống sẽ là...

Tuần Dẫn thần sắc càng lúc càng khó coi, hắn không có đủ dũng khí xông lên mà chỉ dám đứng từ đằng xa quan chiến. Chứng kiến từng người, từng người ngã xuống trong vùng máu, bản tính thấp hèn trời dấy. Mặc kệ biết bao nhiêu kẻ vì hắn mà chết đi, ngay cả vị sư đệ trung thành đi theo cũng không ngó ngang đến, Tuần Dẫn từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm áo choàng khoác lên người. Khí tức bị che giấu không còn nữa, hắn lén lút hòa vào dòng người xem náo nhiệt mà bỏ trốn.

Thực chất Tuần Dẫn đã quá lo nghĩ, tình trạng của Trần Duyên lúc này muốn truy sát hắn cũng là “có lòng...nhưng lực bất tòng tâm”. Với thực lực hiện nay của Trần Duyên chỉ cần trúng phải một đại sát chiêu từ Trúc Cơ Hậu kì cao thủ đã mất đi một nửa tính mạng. Trong khi bọn người dưới kia còn e dè, thì trên lưng Tiểu Khâu, Trần Duyên đã ngã quỵ xuống. Nếu không phải thần kinh đã được tôi luyện cứng như sắt thép thì hắn đã ngất đi từ lâu.

- Lão đại...ngươi...ngươi đừng có chết nha. Nếu như lão đại có mệnh hệ gì...hức...hức...thì Tiểu Mập Mập cũng sẽ bị lão đại liên lụy theo a.

Trùng đầu linh trùng này sau khi đột phá liền sẽ trở thành hơn, ai ngờ những lời than khóc này giờ chỉ vì lo cho cái mạng trùng của mình. Trần Duyên nghiêng răng muốn dạy dỗ Tiểu Mập Mập một trận nhưng chỉ có thể ngước nhìn. Long tiễn kia đã ngốn sạch toàn bộ pháp lực của hắn.

- Tiểu Khâu...chúng ta đi thôi. Đã qua 3 canh giờ, chắc lúc này hai người bọn họ cũng đã chạy thoát.

Trần Duyên thâm may mắn vì đã không đưa Kim Nhu cùng theo, với tính cách của nàng nhất định sẽ sống chết không rời đi. Lúc đó hậu quả hắn cũng thật không dám nghĩ tới.

Địa Long Khâu vậy cứng cũng đã bị những tên kia dập nát, thương thế không phải là nhẹ. Nhận được mệnh lệnh rút lui từ Trần Duyên, Tiểu Khâu mở rộng miệng lớn nhắm ngay vị trí đám đông kia tụ tập.

- Mau tránh ra, đầu yêu thú này lại muốn tấn công chúng ta lần nữa.

Chúng tu sĩ hoảng sợ lui ra xa nhằm né tránh công kích nguy hiểm, đồng thời không biết rằng bọn chúng đã tạo cơ hội thuận lợi để kẻ thù tẩu thoát. Đến khi tất cả nhận ra thì trên mặt đất chỉ còn lưu lại một hố đất cự đại sâu hun hút.

- Làm sao đây, chúng ta...sẽ đuổi theo hắn chứ?

- Phải bám theo, chúng ta đã cùng kẻ lợi hại đó gây thù quá lớn. Hắn chắc chắn đã ghi hận trong lòng, không thể để một kẻ như vậy trốn thoát.

- Không sai, vì 1 lời hứa hẹn mà đã đi tới bước đường này liệu các người dám từ bỏ?

Bọn chúng không kẻ nào là người lương thiện, nhắc tới 3 chữ “luyện đan sư” không ai không thể thêm thường. Tất cả diễn biến vừa xảy ra ai cũng có thể trông thấy, không có công lao cũng phải có khổ lao, hao tổn bao nhiêu chân khí cùng bảo vật, Trần Duyên thì đã biệt tâm nợ nần này còn có thể đổ lên đầu ai đây.

- Không hay rồi, tên luyện đan sư kia đã bỏ trốn.

- Khốn kiếp, chúng ta không ngần ngại bảo hộ tính mạng cho hắn vậy mà tên vô liêm sỉ kia lại lăm lăm bỏ chạy. Không phải hắn vẫn còn một tên sư đệ sao? Giữ lấy hắn, chúng ta tuy là tán tu nhưng cũng không phải là ngựa cho kẻ khác tùy tiện cưỡi.

Lô Manh sắc mặt tái nhợt nhìn vào toán người vây quanh, hắn quả thật cũng không nhận ra sự có mặt của sư huynh nhưng lại càng không thể ngờ Tuần Dẫn lại một mình tẩu thoát. Bọn chúng ánh mắt bất thiện, tuy không dám tùy tiện ra tay nhưng không kẻ nào nguyện ý dễ dàng cho qua.

Nơi đây không chỉ tán tu, còn có không ít tu sĩ thuộc thế lực khác lẫn vào. Trong lúc hỗn loạn ai có thể nhận ra kẻ nào có thật sự bỏ công chứ? Chỉ cần nghe tới danh Dược Sơn Phái không ít người lả gan lớn cũng muốn lao vào kiếm chút nước canh.

Bạn đang đọc truyện *Không Trùng Không Thiên Hạ (Không Trùng Không Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Kẻ xấu số

Dưới sự khống chế của Tiểu Mập Mập, 10 dặm dưới lòng đất đã bị Tiểu Khâu biến đổi trở thành mê cung không lối thoát.

- Lão đại sau khi phục dụng đan dược liền tiến vào trạng thái vô ngã, không còn cách nào khác hi vọng chúng ta sẽ cầm cự tới khi lão đại hồi tỉnh.

Tiểu Mập Mập đầu óc không ngừng xoay chuyển, nhìn xuống quân số hàng vạn đầu linh trùng đói khát bước đầu lập ra bầy rập chết người.

- Khi khi khi...

Lão tu sĩ họ Vu sau khi chăm chú nghe ngóng xung quanh đột ngột nhìn chăm chăm vào lối đi nhỏ nhỏ không mấy nổi bật, trên miệng phát ra nụ cười quái dị khiến cho tên tu sĩ đi cùng hắn sồn cả gai ốc.

- Vu...đạo huynh, phía trước không lẽ...có điều gì bất ổn?

Đổi mặt với địa đạo mở ra hàng trăm lối đi bọn chúng không còn cách nào khác ngoài trừ trông chờ vào bản lĩnh của lão.

- Tên tiểu tử này nghĩ bản thân mình thông minh nhưng lại không ngờ có ngày bị thông minh hại.

- Ý của đạo huynh là...

- Nơi đây có hàng trăm động khẩu, sâu bên trong đều phát ra âm thanh nhằm đánh lạc hướng chúng ta. Nhưng hẳn lại quá tin tưởng vào mưu kế của mình mà quên mất rằng nơi hẳn đang trú ngụ lại yên ắng lạ thường.

Lão tu sĩ họ Vu cười như muốn phát cuồng nhắm vào lối đi đã định sẵn từ trước mà xông vào. Chúng tu sĩ phía sau cũng đã vội không kịp chờ đợi liền tăng tốc bám theo.

- Học...học...chúng ta còn phải đi tới khi nào nữa đây, bỗng đại gia theo đuôi hẳn đã hơn nửa ngày mà một sợi lông cũng không nhìn thấy. Không chừng tên tiểu tử kia đã cao chạy xa bay rồi.

- Người không cần quá lưu tâm, tên tận mắt chứng kiến hẳn đã dính một chiêu toàn lực của tên Trúc Cơ hậu kì tu sĩ kia. Với thương thế đó không mất trên trăm năm trị thương, dù là kẻ có tu vi cao thâm hơn nữa cũng khó mà nhanh chóng rời khỏi đây.

Bầu không khí trở nên nóng bỏng hẳn lên, nỗi lo âu vốn thường trực trong tâm bọn hắn đã bị xóa bỏ. Nếu quả thật đúng như lời hắn nói thì cơ may tranh cướp được bảo vật của bọn chúng sẽ khả quan hơn không ít.

- Tại sao chúng ta lại phải đi theo thông đạo mà tên tiểu tử kia để lại, chỉ là một chút bụi đất ta một quyền liền khai thông tới tận hang ổ của hắn.

- Không được, nếu người làm như vậy chính là bứt dây động rừng ép hẳn liều mạng...

Họ Vu sắc mặt không tốt vội vàng hét lên ngăn cản, cái gọi là bứt dây động rừng chỉ là cái cớ mà thôi. Cốt yếu là phải khiến những kẻ ở đây lệ thuộc vào lão càng lâu càng tốt, tới lúc phân chia chiến lợi phẩm sẽ tránh được nhiều ánh mắt dòm ngó.

- Thì ra là vậy...Cuồng Ngưu Bộc Phá.

Tên tu sĩ kia gạt đầu thu tay, trong lúc mọi người ở đây tưởng chừng mọi việc đã lắng xuống thì hắn đột nhiên cười khẩy. Song thủ bất quyết pháp lực hóa thành một đầu cự ngư cao lớn mạnh mẽ phá sập thành hang trước ánh nhìn khó tin của nhiều người.

- Người...

Lão tu sĩ họ Vu phản nộ ngón tay run run chỉ thẳng vào mặt hắn, ánh nhìn như muốn giết người.

- Đừng tưởng ta không đoán ra được trong đầu người nghĩ gì, chúng ta nơi đây không kẻ nào chưa từng lăn lộn ngoài gian hồ mấy trăm năm chứ? Những mưu kế lừa trẻ con của người không kéo dài được lâu đâu.

- Đúng như lời vị huynh đài kia, thông đạo đã rộng mở, khí tức của tên tiểu tử sĩ kia cũng đã lộ ra. Vu huynh lần này có lấy được bảo vật hay không cũng phải tùy thuộc vào bản lĩnh của từng người rồi.

Thủ đoạn của lão đã trở nên vô dụng, bọn người kia khay tức khác trở mặt. Lão mang trên thân tuyệt kĩ nhưng đối với thực lực cũng không lấy gì làm nổi bật, bọn chúng có họa điển nên mới hai tay dâng bảo vật cho một kẻ như lão.

- Túy đạo hữu, bọn chúng...

Lão tu sĩ họ Vu bị hóa nộ công tâm xém chút nữa ói ra ngum máu nhưng cũng biết lượng sức mình không muốn ngu ngốc rước họa vào thân đành quay sang muốn nói điều gì đó với người mà lão coi là đồng bạn, kẻ đã đứng ra làm chứng cho giao ước ban nãy.

- Hỡi...Vu đạo huynh đừng trách ta là kẻ trở mặt vô tình, nhưng huynh cũng đã chứng kiến a, thời thế đã thay đổi ngay cả ta cũng không thể làm gì được.

- Cái gì mà “không thể”, các người...các người...được! Muốn ý vào người đồng thế mạnh chen ép lão phu? Các người cứ chờ đó, lão phu cả đời giao du với không ít thế lực, chỉ cần ta hô lên một tiếng thì...Ặc...

Lão sắc khí như muốn bốc hỏa lớn giọng hùng hổ hét lớn muốn đem ra thủ đoạn của mình thị uy nhằm khiến bọn chúng kiên kị mà không rút lại lời giao ước thì trước ngực, một mũi lộ ra. Lão sắc mặt trở thành đen tím khó tin nhìn ngoái lại phía sau, tên tu sĩ họ Túy kia là kẻ lão ít để phòng nhất lại bất ngờ từ phía sau một kiếm đâm vào lão tử huyệt.

- Người...tại sao...?

- Vu huynh, là lỗi tại người không biết thời thế. Những lời hứa hẹn trước kia của chúng ta chỉ là “khẩu thuyết vô bằng” lấy ai làm chứng đây? Với lại người nghĩ xem với chừng đó thực lực người liệu có thể yên ổn mang bảo vật rời đi. Cho nên đạo huynh tốt nhất là hãy yên nghỉ dưới hoàng tuyền đi.

Hắn trơ trên cười lạnh, mũi kiếm càng cắm sâu hơn đến khi lão tu sĩ họ Vu hoàn toàn tuyệt khí, tứ chi buông lỏng thì thể treo trên lưỡi kiếm. Vứt xác tên sáu số qua một bên, nhẹ nhàng phe phẩy pháp kiếm trong tay giữ sạch máu tanh, hắn nhìn chăm chăm vào những người còn lại.

- Túy đạo huynh làm không sai, tên họ Vu kia rõ ràng tâm địa không tốt rõ ràng biết được sắp tìm ra bảo vật nên muốn kéo theo đồng bọn tới đây độc chiếm tất cả.

- Phải phải. Hắn thực lực yếu ớt nhưng đã tâm lại bành chướng cũng may là có Túy đạo huynh ra tay ngăn chặn kịp thời.

- Sau khi rời khỏi đây ta sẽ nói ra “sự thật” cho chư vị đồng đạo khắp nơi biết được kẻ này thậm tệ ra sao.

Nơi đây không kẻ nào ngu ngốc, chúng biết chỉ cần bản thân lộ ra về trái ý ắt hẳn bản thân sẽ lọt vào vây công của những kẻ còn lại. Dù sao người chết cũng đã chết, còn bảo vật vẫn ở phía trước không ai nào rảnh hơi lại lo nghĩ cho một kẻ không thân không thích.

Bạn đang đọc truyện *Khống Trùng Khống Thiên Hạ (Khống Trùng Khống Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Thanh Long Cung lai lịch

Trông thấy bọn người kia thập phần hiểu chuyện thậm chí còn bày ra một cái cố hợp tình hợp lý khiến cho tên tu sĩ họ Túy vô cùng vừa lòng. Hắn một chưởng đánh xuống thì thể liền biến thành bột nát “hủy thi diệt tích”.

- Các vị, giờ đây chúng ta đã đứng trên cùng một con thuyền, bần đạo hy vọng trước khi tìm thấy kẻ kia, không ai trong chúng ta bị bảo vật làm mờ mắt làm ra chuyện thương thiên hại lý.

- Chúng ta tuy là tán tu sao lại có thể dẫm lên vết xe đổ của bọn người ma tông nhẫn tâm, độc ác được chứ.

Bọn người kia đều hô hào bày ra một vẻ chính khí hào hùng, đoàn người cứ như thể dẫm đạp lên tro cốt của tên tu sĩ họ Vu “xấu xa” rải rác trên đường nổi bước tiến sâu vào bên trong.

Tên tu sĩ vừa ra tay đục trên vách hang động một lỗ lớn khít mũi khinh thường, hẳn đối với chuyện trở mặt này vốn đã quen thuộc như cơm bữa. Quay người muốn trở thành kẻ đầu tiên sớm nắm lấy thứ tốt thì...

- Không thể nào, vách tường bị ta tàn phá khi nãy đã tự động phục hồi.

Phát hiện này gây nên chấn động không nhỏ, ban đầu vẫn còn không ít kẻ không tin tã, đến khi tự mình kiểm chứng thì tất cả sắc mặt không tốt nhìn nhau. Trong đầu bọn chúng ngay lúc đó đều có cùng chung suy nghĩ “trúng kế”.

- Khiến chúng ta không hay không biết gì tự thân bước chân vào trong bẫy rập hần hẩn là cao thủ bày trận.

- Không thể, ta luôn cẩn trọng từng bước chân không hề phát hiện ra dấu tích của trận pháp.

Chuyện này vừa xong thì rắc rối khác lại đến, bọn người trong lúc nháo nhào nào hay biết rằng trong đoàn người có không ít kẻ đã mất tích một cách đầy bí ẩn.

.....

Tận sâu bên trong nơi tăm tối nhất, heo hút tới tận cùng. Bị bao trùm giữa bóng đêm âm tàn lại nghe nhói một vầng hào quang tỏa ra một nguồn sinh khí bành trướng dần dần áp đảo màn đêm hoang tàn. Kẻ ngự giữa thứ lục quang trong treo ấy sắc khí hồng hào, hai tay chạm vào thanh trường cung đặt trên đùi chú tâm cảm nhận nội lực ần tàng bên trong thanh thần binh này.

Long hồn sau khi bị Tiểu Mập Mạp đã thương liền trở nên nhỏ yếu đến mức thương cảm. Tia tàn hồn trôi nổi khắp nơi như muốn chạy thoát khỏi sự đeo bám bởi thần thức của Trần Duyên. Nhưng đáng tiếc thay Thanh Long Cung lúc này lại trở thành lồng giam bắt đắ dĩ khiến tia tàn hồn dù đã vận hết sức cũng không thể nào tránh khỏi kết cục bị Trần Duyên tóm lấy.

- Tuy chỉ là một phần tàn hồn nho nhỏ nhưng ắt hẳn vẫn còn mang trong mình một phần kí ức của chủ thể. Ta thật sự hiếu kì, nhiều vạn năm trước bộ mặt thật sự của lục địa này ra thế nào a.

Đan được bí ẩn kia không ngờ lại mang tới công dụng chữa thương thần diệu vô cùng. Trần Duyên cảm nhận được được lực êm ả đang không ngừng xoa dịu những tổn thương trầm trọng kia, thậm chí với tốc độ hồi phục mà mắt người có thể trông thấy này sớm thôi, hẳn có thể cử động nhúc nhể.

Nghĩ là làm tứ chi bắt động nhưng thần thức của hắn lại không hề thương tổn, sau khi tia long tàn hồn thất thủ chịu trói, Trần Duyên thập phần cẩn trọng xâm nhập thần thức cố sức lục tìm những mảnh kí ức không hoàn chỉnh.

- Nơi này là nơi nào? Tại sao xung quanh ta lại tối đen như mực.

Một mảnh kí ức vẫn còn khá nguyên vẹn được Trần Duyên nhanh chóng thâm nhập. Sâu trong hồi ức, Thanh Long cả người cứng đờ không có lấy một chút chuyển động đã vậy cả người bị giam giữ không chút ánh sáng lọt qua.

Cứ như thể thời gian như thoi đưa, tại nơi không thể thấy tia sáng thái dương Trần Duyên cũng không thể đo đếm được đã bao nhiêu năm trôi qua. Nhưng rồi cái không gian tĩnh lặng ấy cuối cùng cũng bị xóa bỏ.

Lần đầu sau không biết bao nhiêu tuế nguyệt đôi mắt của hắn bị chói nhòa, có thể một phần vì đã quen ở nơi âm u ảm thấp nhưng điều đó lại càng không thể phủ nhận thái dương lúc này đã ở gần hẳn hơn bao giờ hết.

- Khí căn? (rễ cây)

Trần Duyên kinh ngạc bật thốt thành lời, thì ra bao nhiêu lâu nay hắn không thể cử động là bởi vì bản thân vốn chỉ là một căn rễ cây bị chôn vùi xuống lòng đất sâu thẳm. Vẫn còn chưa hết kinh ngạc thì xung quanh hắn nguyên khí đất trời bỗng nhiên như cô đặc lại như dịch thủy, lại còn loạn động mạnh mẽ nghiền ép kẻ khác không thể thở nổi.

Trong lúc căn rễ cây nhỏ bé cố sức chống chọi thì trên trời cao một thứ gì đó hình thù to lớn, thứ này vĩ đại đến mức ngay cả hình bóng mặt trời cũng bị che khuất, ngã ập xuống căn rễ cây đáng thương.

- Ahhhhhhhhh...

Hắn kinh nghi gào thét thống khổ, song mục mờ lớn. Trần Duyên đã trở về thế giới thực tại. Trên trán mồ hôi lấm tấm, trong miệng không ngừng thờ dốt.

- Ta...ta...vậy mà sợ hãi tới mức này sao?

Trần Duyên không tin vào mắt mình, đã rất lâu rồi hắn đã không còn là một tên tiểu tử tàn phế ngày ngày phải sợ hãi trốn tránh những tên sư huynh đệ luôn chực chờ hạ bệ hắn. Từ khi có thể tu luyện, Trần Duyên đối với sinh tử đã không còn là kẻ chỉ biết trốn chạy dù là chuyện lớn bằng trời hắn cũng có thể bình tĩnh suy tính biện pháp.

Vậy mà trong khoảng khắc đó từ sâu trong tâm khảm một nỗi sợ vô hình đã xâm chiếm toàn bộ tâm trí. Trần Duyên liền có dự cảm không lành, hắn cảm giác được nếu bản thân không tại lúc đó thoát ra sẽ liền có khả năng thần trí sẽ bị giam cầm mãi mãi.

- Một căn rễ cây lại có thể một ngày chuyển mình thành một đầu long tộc, mà còn là Thanh Long mang long huyết thuần túy.

Trần Duyên vuốt ve Thanh Long Cung trên miệng treo nụ cười tràn đầy hứng thú. Ngay lúc này nội thể hắn run rẩy kịch liệt, một luồng chân khí mạnh mẽ dồn nén đến mức tận cùng.

- Cũng tới lúc a, tu vi của ta cũng đã được dồn nén quá lâu rồi.

Thật ra với thần thông “Thiên Hạ Hồng Lô Trần Duyên vốn từ lâu đã có thể đột phá Trúc Cơ tầng 3 thậm chí là một bước trở thành tu sĩ Trúc Cơ trung kì. Nhưng vì lo ngại chân khí, đặc biệt là Hóa Mộc Quyết thần bí kia. Những kẻ tu luyện qua pháp quyết nếu còn sống cũng khó lòng tiến xa tới mức này. Trần Duyên không khác gì kẻ dò đường, mỗi bước đi đều phải thập phần thận trọng. Chỉ cần một chút sơ sẩy hậu quả sẽ thật khôn lường.

Bạn đang đọc truyện *Khổng Trùng Khổng Thiên Hạ (Khổng Trùng Khổng Vận Mệnh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.